

ตอนที่ 1111 มืดประหารเซียนโค่นสัจธรรม

<https://novel-lucky.com>

“อย่างนั้นรี? ” หลี่ชียेमองดูเจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายที่หนึ่ง กล่าวเอ้อระเหยว่า “ข้ากลับต้องการดูว่าเจ้าได้นำเอาของวิเศษอะไรมาด้วย ในเมื่อพวกเจ้าตาแก่สี่คนสามารถรวมตัวกันได้ บ่งบอกว่าเจ้าต้องนำเอาของวิเศษที่สะท้อนเลื่อนลั่นมาด้วย ในบรรดาพวกเจ้าสี่คน ดังเช่นเขาท่าคง และสำนักโบราณชิงเสียนที่เป็นเพียงบุคคลระดับธรรมดาๆ สิ่งที่สามารถนำออกมาแสดงได้ตงเป็นเพียงแค่เศษเหล็กเท่านั้น”

“ข้ากลับต้องการดูว่า สิ่งที่เจ้าเอามาด้วยนั้นคืออะไร ภายในขุมทรัพย์ของสำนักพันราชันยังมีสุดยอดของวิเศษอะไรอยู่บ้าง” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา

“มันเพียงพอที่จะสับเจ้าจนและ เจ้าเดรัจฉานน้อย!” ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง

ในขณะนี้ ภายในใจของผู้เฒ่าเก้ากระบี่แทบกลั่นเป็นเลือดออกมา พวกเขาได้ร่วมมือกันสร้างเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ขึ้นมา ขอเพียงหลี่ชียเอตกลงไปอยู่ในค่ายกลนี้แล้วล่ะก็ จะไม่

สามารถทำอะไรได้เลย ต่อให้เขาก้าวไปถึงระดับอองเทพก็ต้อง
มลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป ภายใต้ราชันสังหารของจิ้งหวูตี้

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากจิ้งหวูตี้สามารถ
สังหารหลี่ชียเอ่ได้ละก็ เขาก็จะมีชื่อเสียงดังกระฉ่อนไปทั่วหล้า และ
จะต้องได้เป็นราชันเซียนในอนาคต

อย่างไรก็ตาม ไม่นึกเลยว่าไฟตายที่ว่าอยู่ในมือกลับ
ส่งผลให้จิ้งหวูตี้ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป ทำให้พวกเขาจำต้องเดิน
หมากตราสุดท้าย ด้วยการรัดเอาท่าไม้ตายออกมาใช้!

พวกเขาจะไม่ใช้วิธีนี้อย่างเด็ดขาดหากไม่ถึงคราว
จำเป็นจริงๆ อีกทั้ง พวกเขาไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่า จะต้องเอา
วิธีการนี้มาใช้กับหลี่ชียเอ่

การที่หลี่ชียเอ่มีความฝืนลิขิตสวรรค์ได้ถึงเพียงนี้ พวกเขา
ของผู้เฒ่าแก่กระบี่คาดเดาว่า เบื้องหลังหลี่ชียเอ่จะต้องมีผู้ที่สุดยอด
มากผู้หนึ่งคอยให้การคุ้มครองอยู่ ด้วยเหตุนี้เอง ทั้งผู้เฒ่าแก่กระบี่
หุตสูงสุดแห่งเก้าแดน เทพบรรพบุรุษ และเจ้าสำนักพันราชันคน
สุดท้าย ทั้งสี่คนจึงได้ร่วมมือกัน

เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายถึงกับนำเอาสิ่งที่สะท้อน
เลื่อนลั่นยิ่งนักมาเป็นท่าไม้ตาย เพื่อใช้ในการสังหารผู้ที่คอยให้
การคุ้มครองหลี่ชียเอ๋อยู่เบื้องหลัง

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้ผู้คุ้มครองหลี่ชียเอ๋ไม่ได้ปรากฏตัว
พวกเขาจึงต้องใช้สิ่งที่เรียกว่าเป็นท่าไม้ตายนี้กับหลี่ชียเอ๋

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้ต่อให้เจ้าคือราชันเซียนกลับ
ชาติมาเกิด ต่อให้เจ้าเป็นโอรสเหล่าทายเทพ ก็ยากที่จะหลีกเลี่ยง
ความตายไปได้พ้น” เทพบรรพบุรุษร้องเสียงดังออกมา

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ๋เพียงโบกมือเบาๆ ตัดบทเทพ
บรรพบุรุษ “เอาล่ะ อย่างมัวแต่คุยโม้อยู่ตรงนั้นเลย ข้าสังหารศิษย์
ของแคว้นโบราณซึ่งเสียนแล้วไงล่ะ ก็แค่หนึ่งสำนักสองราชันเซียน
เท่านั้นเอง พวกที่มีแต่ชื่อเสียงจอมปลอมทั้งนั้น ไม่คู่ควรจะ
กล่าวถึง” คำพูดของหลี่ชียเอ๋ทำเอาทุกคนงุนงงไปตามๆ กัน ใน
สายตาของเขา หนึ่งสำนักสองราชันเซียนเป็นได้แค่พวกชื่อเสียง
จอมปลอมเท่านั้น แล้วบรรดาสำนักเจ้าลัทธิอื่นๆ ยิ่งไม่ต้องพูด
ถึงนะสิ

แต่ทว่า มาวันนี้ไม่มีใครกล้าเถียงเขา ยุคนั้นนอกจากหลี่
ชียเอ๋แล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์พูดคำพูดเช่นนี้อีกแล้ว

“เจ้า.....” เทพบรรพบุรุษโกรธจนตัวสั่น ในฐานะที่เขาเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของแคว้นโบราณชิงเสียน แม้แต่ระดับปราชญ์ยังต้องสั่นเทากับการปรากฏตัวของเขา แต่แล้ว มาวันนี้ผู้เยาว์คนหนึ่งกลับดูถูกดูแคลนเขาถึงเพียงนี้ แล้วจะไม่ให้เขาต้องโกรธจนตัวสั่นได้อย่างไร

“ลงมือ เพื่อไม่ให้มีเหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้น” ในขณะนี้ เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายได้ส่งเสียงออกมา

“แซ็งค์.....แซ็งค์.....แซ็งค์.....” หลังจากจบคำของเจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายแล้ว ทั้งแปดทิศพลันถูกปิดกั้นเอาไว้ ฟาดินถูกตัดขาดจากกัน หลี่ชีย่ถูกกักขังเอาไว้อย่างสิ้นเชิง

ในขณะนี้ทั้งสี่ด้านถูกปิดกั้นเอาไว้ด้วยมิดประหาร มิดทั้งสี่เล่มก็คล้ายดั่งเป็นมิดประหารที่ตั้งอยู่สี่มุม ทัวทั้งฟาดินล้วนอยู่ท่ามกลางมิดประหารนี้

หลี่ชีย่ยืนอยู่บริเวณกึ่งกลางของมิดประหารทั้งสี่ ทำให้หลี่ชีย่พลันไม่สามารถหลบหนีไปได้

ดวงตาของหลี่ซียะกระทุกนิตหนึ่ง จ้องมองไปที่มิด
ประหารทั้งสี่ เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า "มิดประหารเซียนโค่นสัจธรรม
....."

คนอื่นอาจไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเจ้าสิ่งนี้แต่เขา
รู้ดี เจ้าสิ่งนี้ไม่เพียงประหารเซียนหรือมารได้เท่านั้น กระทั่งสามารถ
หันฟ้าดินได้ มีประวัติความเป็นมาที่น่าเกรงกลัวยิ่ง

ถ้าหากว่าที่ที่คนผู้นั้นยืนอยู่ถูกเจ้าสิ่งนี้ตัด เช่นนั้นแล้ว
คนผู้นั้นก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ยากที่จะหนีรอดจากมิด
ประหารเซียนโค่นสัจธรรมไปได้

"นี่มันคืออะไร?" ทุกคนรู้สึกสั่นเทายามที่มิดประหาร
เซียนโค่นสัจธรรมปรากฏออกมา นาตินี้ยอดฝีมือมีปฏิกิริยาที่ไว
มาก รบถอยห่างออกไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่ผู้ที่ทักษะด้อยกว่ารับรู้
ได้ช้ากว่า จึงต้องหมดเรี่ยวแรงล้มตัวอยู่ตรงนั้น

ในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ห่างไกลแค่ไหนก็ช่าง
ล้วนแล้วแต่สามารถรับรู้ได้ถึงความคมอย่างหนึ่ง เป็นอะไรที่มีความ
คมกริบอย่างมาก เหมือนตัวเองถูกความคมนั้นเขียดเฉือนอย่าง
นั้น

ยามที่มีดประหารเขียน โคนส์จลธรรมพลันปรากฏออกมา
ทุกคนรับรู้ได้ถึงกาลเวลา ช่องว่างล้วนถูกตัดขาด แม้แต่พลังสัจ
ธรรมก็ถูกตัดขาดไปด้วยในทันใด เหมือนว่าขณะที่พวกมันพัน
ฉับลงมาสามารถตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่าง ตัดขาดการติดต่อของผู้
บำเพ็ญตนทั้งหมด

พลังของกาลเวลา พลังของช่องว่าง พลังมหาสัจธรรม
..... ทุกสิ่งล้วนถูกตัดขาด

ในขณะนี้ หุตสูงสุดแห่งเก้าแดน ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ เทพบรรพ
บุรุษ เจ้าสำนักคนสุดท้ายสำนักพันราชัน พวกเขาทั้งหมดต่าง
ขับเคลื่อนมีดประหารเขียน โคนส์จลธรรมของตนเข้าหาหลี่ชียเอ

พวกเขาได้อาศัยเลือดว้มนะของตนทำการย้อมมีด
ประหารเขียน โคนส์จลธรรมของตนจนแดงฉาน ทำการขับเคลื่อน
มีดประหารเขียน โคนส์จลธรรมเข้าหาหลี่ชียเออย่างช้าๆ

คิดจะสำแดงพลังที่แท้จริงของมีดประหารเขียน โคนส์จล
ธรรมให้เต็มทีนั้น ไซจะเป็นเรื่องง่ายดายนัก กระทั่งผู้ดำรงอยู่ใน
สถานะที่แข็งแกร่งเช่นพวกเขาทั้งสิ้น คิดจะขับเคลื่อนมีดประหาร

เซียนโค่นสัจธรรมก็ต้องอาศัยการบูชาด้วยเลือดวิฆเนะ อีกทั้ง หากจะขับเคลื่อนมิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมให้มีความรวดเร็ว มากขึ้นเท่าไร เลือดวิฆเนะที่ต้องใช้ไปก็จะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

กล่าวสำหรับพวกเขาที่ใกล้จะตายอยู่แล้วนั้น เลือด วิฆเนะนับว่ามีค่ายิ่งกว่าสิ่งใด ดังนั้น พวกเขาจึงต้องอาศัยเลือด วิฆเนะปริมาณน้อยค่อยๆ ขับเคลื่อนมิดประหารเซียนโค่นสัจ ธรรมเขาหาหลีชีเย่

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เมื่อไรที่มีดประหารเซียนโค่น สัจธรรมสามารถตัดขาดทั้งสี่มุม นั้นหมายถึงหลีชีเย่จะต้องถูก สंहารภายในพื้นที่แห่งนี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นช้าหรือเร็วเท่านั้น

"ปุ....." เสียงหนึ่งดังขึ้น เลือดสีแดงสดๆ ย่อมเสื่อผ้า จนแดงฉาน ขณะที่มิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมยังไม่ถึงตัว ของหลีชีเย่ กระทั่งเรียกได้ว่าห่างกันเป็นพันล้านลี้ แต่ความคมของ มิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมก็สามารถสร้างความบาดเจ็บ ให้กับหลีชีเย่ได้แล้ว โดยทิ้งร่องรอยของคมมิดเอาไว้บนตัวของหลี ชีเย่ จนเลือดสาด

"เปิด....." หลีชีเย่คำรามเสียงดังก้อง พลังลมปราณ ปะทุขึ้นมา ทำการสำแดงหลักกฎเกณฑ์ฟ้าดิน

แต่ทว่า พลังของกาลเวลา พลังของช่องว่างอากาศ พลังของหลัศจรรย์ล้นแล้วแต่ถูกตัดขาด ในเวลานี้ ต่อให้หลี่ชีย่มีพลังลมปราณที่แข็งแกร่งปานใดก็ตาม ต่อให้เขาสำแดงหลักกฎเกณฑ์ที่พิสดารมากที่สุดยังคงแลดูอ่อนแอเป็นอันมาก ไม่สามารถระเบิดพลังสูงสุดออกมา

“จืด.....” ที่น่ากลัวกว่านี้ก็คือ เคล็ดวิชาที่หลี่ชีย่สำแดงออกมา ต่อให้มีแนวป้องกันที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม นาทีนี้เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนจากมหาสัจธรรมฟ้าดิน ภายใต้มืดประหารเซียนโค่นสัจธรรม ส่อเห็นถึงความอ่อนแอเป็นอันมาก ถูกตัดขาดสะบั้นจากมืดประหารเซียนโค่นสัจธรรมภายในพริบตา

“ปุ.....ปุ.....ปุ.....” ภายในระยะเวลาอันสั้น บนตัวของหลี่ชีย่ได้ถูกคมมืดจนเกิดเป็นแผลอยู่ทั่วไป เลือดสดๆ ไหลย้อมเสื้อผ้าที่สวมใส่จนแดงฉาน

“เปิด.....” หลี่ชีย่คำรามเสียงดังก้องและทำการตีโต้กลับไปครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า ยังคงไม่สามารถฝ่าออกมาจากมิติของมืดประหารเซียนโค่นสัจธรรมที่ดำรงอยู่ สุดยอดเคล็ดวิชาที่เขาสำแดงออกมาถูกมืดประหารเซียนโค่นสัจธรรมตัดขาดครั้งแล้วครั้งเล่า จนร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าค่อยๆ ดิ้นรนกันไปก็แล้วกัน พวกเราจะค่อยๆ เนิบเนียนในตัวเจ้าออกมาทีละชั้นๆ เนิบให้มัน บางที่สุด เหมือนเนื้อพลาสติกอย่างนั้น” ในเวลานี้ ผู้เฒ่าเก้ากระบี่ ร้องกล่าวอย่างโหดเหี้ยมออกมาด้วยเสียงอันดัง

ในเวลานี้ พวกเขาขับเคลื่อนมิดประหารเซียนโค่นสัจ จธรรมเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้าๆ โดยไม่ได้รับร้อนอะไร คมมิดของมิดประหารเซียนโค่นสัจจธรรมยังอยู่ห่างจากตัวของหลี่ชียเอ ไกลมาก แต่ทว่า ด้วยความน่ากลัวของมิดประหารเซียนโค่นสัจ จธรรมแม้ห่างไกลนับสิบล้านลี้ มันก็สามารถทำอันตรายต่อหลี่ชียเอ ได้แล้ว

ภาพนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกเสียวสันหลังวาบไปถึงกับขนลุกขนพอง ระดับปราชญ์ถึงกับพึมพำออกมาว่า “นี่ขนาดยังไม่ทันได้เนียนถึงตัว ยังห่างไกลมากถึงเพียงนี้ คนโหดอันดับหนึ่งก็ดูจะรับไม่ไหวเสียแล้ว หากเป็นพวกเรา เกรงว่าคงถูกเนียนกลายเป็นชิ้นๆ แล้วล่ะ”

“ดาบเซียนลักษณะเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่จักรพรรดิเทพก็ยากจะหลีกเลี่ยงหนีความตายไปได้พ้น!” บางคนพึมพำออกมาด้วยความรู้สึกหวาดกลัว

กายเนื้อของหลี่ซีเย่มีความแข็งแกร่งมากเป็นที่ประจักษ์
ของทุกคน มาวันนี้ มีดประหารเซียนโค่นสัจธรรมยังไม่ทันได้ถูก
ตัวของเขา ก็ทำให้เขามีแผลเต็มตัวไปหมด แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้อง
ขนลุกขนพองกับสิ่งนี้ได้อย่างไร

“เปิด.....” หลี่ซีเย่ร้องคำรามเสียงดัง แต่ทว่า มันก็
เป็นเพียงสู้อย่างสุนัขจวนตรอก ไม่สามารถทำอะไรกับมีดประหาร
เซียนโค่นสัจธรรมได้เลย เลือดสดๆ เปื้อนเสื้อผ้าที่สวมใสจนแดง
ฉาน ท้วทั้งร่างของเขามีแต่แผลเต็มไปหมด เหมือนที่ไม่มีส่วน
ไหนที่ไม่เป็นแผล

เห็นท่าหลี่ซีเย่จะต้องถูกเฉือนเอาเนื้อออกมาทีละชิ้นๆ
พวกของเทพบรรพบุรุษ ผู้เฒ่าแก่้ากระบี่ ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนต่าง
หัวเราะกันอย่างน่าเกรงขาม พวกเขากระหังนลงใจลดความเร็วของ
มีดประหารเซียนโค่นสัจธรรมลง เพื่อให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นภาพ
เช่นนี้ด้วยตาของตนเอง ให้ผู้คนในโลกได้รู้ว่า การย้วยทำทนาย
อำนาจของพวกเขาแล้ว จะต้องถูกเฉือนเอาเนื้อออกมาทีละชิ้นๆ
และถูกเฉือนเป็นชิ้นเนื้อออกมาแบบบางเฉียบ

“ทำอย่างไรดีล่ะ.....” ในเวลานี้ ไปเฉี่ยนเงินถึงกับมีสี
หน้าที่แปรเปลี่ยนอย่างมาก เมื่อมองเห็นหลี่ซีเย่แทบจะทรงตัวยืนไม่

ไหวอยู่แล้ว พร้อมที่จะล้มลงได้ทุกเมื่อ กล่าวว่า “พวกเราจะลงมือช่วยหรือไม่?”

“ไม่.....” เหมยซู่เหยาสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ในเมื่อคุณชายพูดออกมาเช่นนี้ จะต้องมีเหตุผลของเขา พวกเราจะทำให้เขาต้องเสียการไม่ได้”

“นี่มันเป็นเพียงกำลังขั้นพื้นฐานธรรมดาเท่านั้นเอง” หลี่ซวงเหยียนเห็นคุณชายบาดเจ็บเต็มตัวให้รู้สึกปวดใจ แต่ นางไม่กล้าลงมือ เพื่อกันไม่ให้ทำให้ต้องเสียเรื่อง นางถึงกับพิมพ์ออกมาว่า “คุณชายมีท่าไม้ตายมากมายยังไม่ได้สำแดงออกมา”

หลี่ซวงเหยียนรู้ว่าคุณชายของนางมีท่าไม้ตายมากมาย กระทั่งกล่าวได้ว่า จนกระทั่งบัดนี้เขายังไม่เคยได้สำแดงอาวุธราชันเซียนออกมาแม้แต่ชิ้นเดียว!

“ตบ” ในที่สุด จากการขับเคลื่อนของพวกผู้เฒ่าเก้ากระบี่ ได้ขับเคลื่อนมิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมเข้ามาใกล้ทุกขณะ หลี่ซิวไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้อีก พลันล้มตัวลงอยู่ตรงนั้น หลายครั้งที่เขาพยายามลุกขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำได้

“จบสิ้นกันแล้ว คนโหดอันดับหนึ่งใกล้จะจบแล้ว”

หลายคนรู้สึกเหม่อลอยกับภาพที่เห็นตรงหน้า บางคนกระทั่งไม่ต้องการเห็นภาพเช่นนี้และพิมพ์ออกมา

“ปัง.....” เสียงดังสนั่น ในขณะที่หลี่ชียู่กำลังนั่งรอความตายอยู่ ทันใดนั้นเห็นมือที่ขาวข้ำงหนึ่งยื่นลงมาจากท้องฟ้า มือขาวๆ ข้ำงนี้ซัดลงไปตีฟ้าดินทั้งสี่ด้านที่ถูกตัดขาด พลันทำให้ฟ้าดินสั่นไหวขึ้นมาทันที

ภายใต้มือขาวๆ ข้ำงนี้ กระทั่งมิดประหารเซียนโค่นสัจฉธรรมยังต้องสั่นไหว ประกายกลับกลายเป็นตึ๊ดๆ ดับๆ ไม่คงที่

จักรพรรดิเทพลงมืออย่างนั้นรึ? ” เมื่อเห็นภาพนี้แล้ว บางคนถึงกับร้องเสียงดังออกมาด้วยความรู้สึกที่มีชีวิตชีวาขึ้นมา

“ใครกันที่บังอาจ.....” เมื่อถูกข่มเช่นนี้ ทำให้พวกผู้เฒ่าแก่้ากระบี่ถึงกับตกใจ ทำการควบคุมมิดประหารเซียนโค่นสัจฉธรรม ปล่อยให้เลือดว้ฒนะท่วมมิด ทำให้มิดประหารเซียนโค่นสัจฉธรรมปะทุประกายเซียนที่นำกลัวออกมา ผู้ใดก็ตาม หากแม้เข้าใกล้มิดประหารเซียนโค่นสัจฉธรรมก็จะต้องถูกสังหารโดยประกายเซียนนั้น

ตอนที่ 1112 ความบ้าคลั่งของปู่เหลียนเซียง

<https://novel-lucky.com>

หลายคนรู้สึกสะท้อนภายในใจเมื่อเห็นอานุกาพเช่นนี้ของมิด
ประหารเซียนโค่นสัจธรรม อาศัยประกายเซียนเพียงเท่านี้ก็กั้น
ไม่ให้ผู้คนเข้าไปใกล้ได้ ต่อให้เป็นอองเทพก็ไม่ต้องการเอาตัวเอง
เข้าไปเสี่ยง

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ลงมือกลับไม่หันต่ออานุกาพของ
มิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมแม้แต่น้อย ทำข้างหนึ่งที่กระหึบลง
มาจากห้องฟ้า "ปัง" มิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมที่ได้ตัดขาด
ฟ้าดินไปสี่มุมถูกทำให้ต้องสะท้อนจนโอนเอนไปมา

อย่างไรก็ตาม ยังไม่เพียงเท่านี้ เห็นทางข้างเผือก
เคลื่อนย้ายหมุนเวียน ดวงดาราเคียงคู่ ทันใดนั้น ฟ้าดินเหมือน
หายไป ปราบฎเป็นห้องฟ้าอีกแห่งเข้ามาแทนที่ มือขาวๆพลันตัด
ทางข้างเผือกนับล้านล้านเคลื่อนย้าย ดวงดาวที่มีขนาดใหญ่โต
เท่าดวงอาทิตย์เคลื่อนผ่านอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้น เหมือนว่าเป็น
ยุคเริ่มแรกกำเนิดฟ้าดิน เคลื่อนย้ายสรรพสิ่ง เป็นผู้บงการห้องฟ้า
แลจักรวาล

“ตุ้ม.....” บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้น สั่นสะเทือนไปทั่ว
ชั้นฟ้าสิบแดนดิน กระทบมิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมที่มี
อานุภาพไร้ซึ่งผู้ต่อกรก็ไม่สามารถต้านรับกับพลังโจมตีเช่นนี้ได้
มิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมที่ตัดขาดสีมูมของฟ้าดินพลันถูก
พลังกระแทกจนลอยออกไป และช่องว่างทั้งหมดพังทลายลง

นาที่นี้เวลานี้ ท่ามกลางฟ้าดินที่แตกละเอียดแห่งนี้ บน
ห้องฟ้าที่ว่างเปล่า ผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น เป็นผู้หญิงที่มี
รูปลักษณ์งดงามมาก ท่วงท่าที่ล่องลอยอยู่บนห้องฟ้าตั้งเซียน
งดงามจนยากที่จะบรรยายได้ด้วยตัวอักษร

บริเวณที่ที่ผู้หญิงคนนี้อยู่ก็คือที่ที่ทางข้างเพือกและ
ดวงดารามีการเคลื่อนย้าย ที่ที่นางอยู่ก็คือศูนย์กลางของห้องฟ้า
นางเป็นผู้บังคับทุกสิ่งทุกอย่างบนฟ้าดินบริเวณนี้

ผู้หญิงคนนี้ได้อุ้มหลี่ชียเอที่ล้มตัวนอนอยู่กลางอากาศ
ในขณะนี้ ท้วทั้งร่างของหลี่ชียเอเต็มไปด้วยเลือด มีบาดแผลทั่วตัว

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?” หลังจากอุ้มหลี่ชียเอขึ้นมาแล้ว
สีหน้าของผู้หญิงผู้นี้บ่งบอกถึงความห่วงใยและเจ็บปวดใจที่เอ่อล้น
ออกมา

“ข้า ข้า ข้าไม่เป็นไร” หลีซียะที่มีสีหน้าขาวซีด ไม่ถนัดนักกว่าจะลืมตาทั้งสองขึ้นมาได้ จากนั้นหลับตาลงและสลบไปด้วยความอ่อนล้าอย่างที่สุด

ขณะที่พวกของผู้เฒ่าเก้ากระบี่ที่อยู่สี่มุมของห้องฟ้าต้องถอยหลังตึงตึงตึงติดต๋อไปหลายก้าวจากการลงมือของผู้หญิงคนนี้ แม้ว่าพวกเขาจะมีมิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมอยู่ในมือ ยังคงถูกผู้หญิงคนนี้โจมตีจนต้องถอยออกไป พลันทำให้สีหน้าของพวกเขาผู้เฒ่าเก้ากระบี่แปรเปลี่ยนไป โดยเฉพาะเทพบรรพบุรุษยังมีสีหน้าที่ดูไม่จืดเอาเสียเลย เขามีฉายาว่ายอดคนอันดับหนึ่งแห่งแคว้นโบราณชิงเสียน มาวันนี้กลับถูกคนอื่นทำให้ต้องถอยหลังอย่างง่ายดายเช่นนี้ ย่อมประหม่นได้ว่าผู้หญิงคนนี้มีควมน่ากลัวและมีความแข็งแกร่งเพียงใด

ดวงตาที่งดงามของผู้หญิงพลันดูเด่นขึ้นมา เมื่อเห็นหลีซียะที่นอนสลบอยู่ภายในอ้อมกอด มีแต่บาดแผลเต็มไปหมด และชุ่มไปด้วยเลือดหัวตัว ยามที่ดวงตาของนางแสดงความดูเด่นขึ้นมา ทุกคนต่างรู้สึกว้าวใจของตนเต้นช้าไปหนึ่งจังหวะ ดูเหมือนฟ้าดินและกาลเวลาล้วนแล้วแต่ต้องช้าลงหนึ่งจังหวะเพราะนาง

ในขณะนี้ ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้คำรามออกมาอย่างบ้าคลั่ง ไม่ได้ตวาดออกมาด้วยความโกรธ แต่ทว่า ทุกคนล้วนแล้วแต่รับรู้ได้ถึงความโกรธของนาง ภายใต้กลิ่นอายแห่งความโกรธของนาง กระทั่งเหล่าทวยเทพยังคงต้องสั่นเทา

“นาง นาง นางเป็นใครกัน.....” มีบางคนพิมพ์ปาก ออกมา เมื่อเห็นผู้หญิงที่โผล่ออกมากะทันหัน และช่วยหลี่ชียเอ่ที่ กำลังใกล้จะตายเอาไว้

“ข้าเคยเห็นนาง.....” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งที่เคยไป สุสานเทียนกู่ในครั้งนั้น เมื่อมองเห็นผู้หญิงคนนี้แล้ว พิมพ์ปากออกมา ว่า “นางเองก็เคยขึ้นเรืออเวจี ตามตำนานเล่าว่า คนทั่วไปเรียกนาง ว่าองค์หญิงจุงโจว ไม่นึกเลยว่า นางเองก็ปรากฏตัวแล้ว ช่างเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์จริง ๆ ”

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าก็คือองค์หญิงจุงโจว อย่างไรก็ตาม เมื่อเอ่ยถึงฉายาองค์หญิงจุงโจวแล้ว เกรงว่าคงมีน้อยคนที่รู้จัก สำหรับชื่อแท้จริงของนางแล้ว ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงว่ามีใครบ้างที่รู้

ปู่เหลียนเซียง องค์หญิงจุงโจว บางทีในยุคนี้คงมีเพียงหลี่ชียเอ่เท่านั้นที่รู้จักชื่อปู่เหริยญเซียงชื่อนี้แล้วละ

ในเวลานี้ องค์หญิงจุงโจว ปู่เหลียนเซียงสะบัดหางตา
กล่าวน้ำเสียงเย็นยะเยือก “พวกเจ้าไม่ควรแตะต้องเขา”

เวลานี้ พวกเทพบรรพบุรุษสี่คนได้เรียกคืนมิดประหารเซียน
โค่นสัจธรรม เจ้าสำนักคนสุดท้ายของสำนักพันราชันมองดูองค์
หญิงจุงโจวด้วยท่าทีเยือกเย็น กล่าวนาเกรงขามว่า “เรื่องราวตรงนี้
เจ้าไม่ควรยื่นมือเข้ามาเกี่ยว”

เทพบรรพบุรุษก็กล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อย
คนนี้พวกเราต้องฆ่ามันแน่ ไม่ว่าเจ้าจะเป็นใครมาจากไหนก็ตาม
หากรู้จักกาลเทศะละก็รีบไปจากที่นี่เสีย ทั้งเจ้าเดรัจฉานน้อยนี้
เอาไว้”

“สมควรตาย!” ดวงตาของปู่เหลียนเซียงพองโต
ด้วยความโกรธ พลันเห็นฟ้าขึ้นไป มือหนึ่งอุ้มกอดหลิขีเยเอาไว้
มือขวาๆ ตวัดที่หนึ่งพุ่งเป้าไปที่พวกของเทพบรรพบุรุษ

“ฆ่า.....” พวกเทพบรรพบุรุษไม่ลังเลเลย เสกเอา
เลือดวิมานออกมาขับเคลื่อนมิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมเข้า
สังหารปู่เหลียนเซียง

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่น ฟาดดินสั่นคลอน เก้าแดนสั้น เทา ภายใต้มือขาวๆ ของปู่เหลียนเซียงที่ตวัด ทางข้างเผือก หมุนรอบ ดวงดาราเคลื่อนย้าย จักรวาลแลท่องฟ้าล้วนแล้วแต่อยู่ในกำมือของนาง

ภายใต้อาการโหมตีของนาง ทางข้างเผือกกระแทกจนมิด ประหารเซียนโค่นสัจธรรมปลิวออกไป ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า ทางข้างเผือกที่อยู่ในมือของปู่เหลียนเซียงทรงพลังยิ่งกว่ามิดประหารเซียนโค่นสัจธรรมเสียอีก มีความน่ากลัวและฝืนลิขิตสวรรค์มากยิ่งขึ้น

“ฆ่า.....” เมื่อเห็นว่ามิดประหารเซียนโค่นสัจธรรม ถูกกระแทกจนลอยออกไป พวกของเทพบรรพบุรุษรู้สึกตกใจเป็นอันมาก ต่างคำรามเสียงดังก้อง และพร้อมแลกรด้วยทุกสิ่งอย่าง กระทั่งเผาผลาญเลือดวิญญูณะของตน ประสานกำลังกันหมายสังหารองค์หญิงจุงโจวปู่เหลียนเซียง

“ปัง.....” พลันที่ปู่เหลียนเซียงหมุนตัวกลับมา เท้าข้างหนึ่งได้เหยียบลงไป ทำให้กระบี่ศักดิ์สิทธิ์เก้าเล่มของผู้เฒ่าเก้ากระบี่ถูกทำลาย จากนั้น “อ้ากก” เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้น ผู้

เดมาเก้ากระบี่ถูกเหยียบทะเลลुक ศพของเขาร่วงหล่นลงมาจาก
ห้องฟ้า

ในขณะที่เดียวกัน มือขาวๆ ช้างหนึ่งทีสะบัดออกไป
ทำลายสรรพสิ่งจลธรรม เทพบรรพบุรุษคำรามอย่างบ้าคลั่ง สำแดง
เคล็ดวิชาที่ทรงพลังทีสุดในชีวิตของเขาออกมา พลันสำแดงเคล็ด
ลับชะตาฟ้าของราชันเซียนสององค์ออกมา

“ปัง” แม้ว่าเทพบรรพบุรุษจะอาศัยเคล็ดลับชะตาฟ้าทั้ง
สองมาคุ้มกาย แต่ ไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดพ้นไปได้ จากการ
ทำลายล้างด้วยฝ่ามือของปู่เหลียนเซียง หลักกฏเกณฑ์ทุกอย่าง
ล้วนแหลกกลายเป็น “ปัง” เทพบรรพบุรุษได้แต่มองตาค้างเห็นร่างของ
ตนทีถูกทำลายจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เลือดและเนื้อปลิว
กระจัดกระจายไปทั่วฟ้าดิน ตายโดยศพไม่ครบส่วน

“โ้วแม่เจ้า.....” ทูตสูงสุดแห่งเก้าแดนตกใจจนขวัญ
หนีดีฝ่อ หันหลังออกวิ่งทันที แต่ ปู่เหลียนเซียงเพียงแค่ใช้นิ้วจิ้มไป
เท่านั้น “จืด” นิ้วเดียวพลันทำให้กะโหลกศีรษะของทูตสูงสุดแห่ง
เก้าแดนเนื้อสมองกระจาย ตายอย่างอนาถโดยไม่มีโอกาสได้ร้อง
ออกมาด้วยซ้ำ

ในบรรดายอดฝีมือรุ่นอาวุโสสี่คน มีเพียงเจ้าสำนักพัน
ราชันคนสุดท้ายเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถรับมือการโจมตี
ที่รุนแรงของปู่เหลียนเซียงเอาไว้ได้ นอกเหนือจากนั้น ทุกคน
ต้องตายอย่างอนาถภายใต้เงื้อมมือของนางไปทันที

เพียงแค่พริบตาเดียวเท่านั้น ก็สามารถสังหารระดับ
บรรพบุรุษที่ฝืนลิขิตสวรรค์ได้ถึงสามคน รวมทั้งเทพบรรพบุรุษที่
เป็นยอดคนอันดับหนึ่งแห่งแคว้นโบราณชิงเสียน ซึ่งเป็นภาพที่
สร้างความตื่นตระหนกยิ่งนัก

“ฆ่า.....” ในเวลานี้ แม้เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายคิด
จะหนีก็ไม่อาจทำได้เสียแล้ว เขาเข้าใจดีว่าที่ตนเผชิญอยู่เป็นศัตรู
ที่แข็งแกร่งเพียงใด จึงได้แต่เสี่ยงกับมันสักครั้งหนึ่ง พลันลงมือ
ปรากฏเป็นมังกรทองพันตัวคอยให้การคุ้มครอง เหล่าทวยเทพ
ปกป้อง ท่ามกลางเสียงดังตูมตาม ปรากฏร่างเงาราชันเซียนที่
ปรากฏออกมาทีละองค์ๆ ในเวลานี้เขาจุดตั้งเป็นเจ้าแห่งเหล่าราชัน
ที่ประทับอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า

“ไสหัวไป.....” ปู่เหลียนเซียงสำแดงกายเซียนออกมา
ทำลายสิ้นฟ้าดิน ทันใดนั้นได้เหยียบลงบนหัวของเจ้าสำนักพัน
ราชันคนสุดท้าย ภายใต้การโจมตีของกายเซียน มังกรทองพันตัว

ร้องโหยหวน เหล่าทวยเทพกลับกลายเป็นเถ้าธุลี ร่างเงาของราชัน
เขียนแต่ละองค์ก็แตกสลายตาม

“คร้ากก” เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น ทุกคนต่าง
มองเห็นภาพหัวของเจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายที่ถูกเหยียบจน
แหลกคาเท้า

“อ้ากก.....” เจ้าสำนักพันราชันคนสุดท้ายร้อง
ออกมาอย่างน่าเวทนา ภายใต้การโจมตีของกายเขียน สุดท้ายแล้ว
ถูกบดขยี้จนกลายเป็นหมอกเลือดปลิวไปตามลม

ภาพนี้ได้สร้างความหวุ่นไหวให้กับทุกคนจนพูดอะไร
ไม่ออก ในเวลานี้ไม่รู้มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่อ้าปากค้างไม่สามารถ
หุบเป็นเวลานาน และพูดอะไรกันไม่ออก

ตรีอริยะสมบัติที่แท้จริง ความเป็นตรีอริยะสมบัติของ
องค์หญิงจุงโจวแตกต่างกับตรีอริยะสมบัติของฉีคิงหวู่ตี้

เฉกเช่นฉีคิงหวู่ตี้มันเป็นเพียงฉายาตรีอริยะสมบัติเท่านั้นเอง
เขาแค่ นำเอากายกษัตราโดยกำเนิดผ่านการฝึกจน
กลายเป็นกายเทวะเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม องค์หญิงจุงโจวนั้นเป็นกายอริยะสมบัติของแท้ โดยนางมีชะตาเหวะ รอบชีวิตเหวะ และกายเหวะแต่กำเนิด อีกทั้งนางยังได้ฝึกกายเซียนอีกด้วย!

ในขณะนี้ ปู่เหลียนเซียงที่อัมหลี่ซียเออาไว้ นางหันหลังกลับมา กวาดสายตามองไปรอบๆ ทุกคนที่ต้องกับสายตาของนางแล้ว ล้วนแล้วแต่ร่างสั่นเทิ้มและสะท้อนภายในใจขึ้นมา ทอยยกกันถอยห่างออกไป

แม้แต่ผู้ดำรงไว้เช่นเทพบรรพบุรุษนางยังสังหารได้เหมือนดั่งบีบดตัวหนึ่ง คนเช่นนี้ออกจะน่ากลัวเกินไปแล้วกรรมัง

ปู่เหลียนเซียงไม่สนใจคนเหล่านี้ อัมหลี่ซียเอหันหลังเห็นฟ้าจากไปทันที เมื่อพวกเหมยซู่เหยาได้สติกลับมาจึงเร่งรีบไล่ตามปู่เหลียนเซียงไป

หลังจากที่ปู่เหลียนเซียงหายลับไปยังขอบฟ้านานมากแล้ว หลายคนค่อยรู้สึกตัวได้สติคืนกลับมา แม้แต่เซียนผู้เฒ่าแห่งสำนักบรรพตผยองฟ้ายังคงมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป พิมพ์ว่า "สุด

ยอดเคล็ดกายเขียนในตำนานของแคว้นโบราณล่งโจว หรือว่านาง
บรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์แล้วรี? "

กระทั่งบุคคลระดับเขียนผู้เฒ่ายังต้องมีสีหน้าที่แปร
เปลี่ยนไป ย่อมสามารถประเมินได้ว่าปู่เหลียนเซียงนั้นมีความ
แข็งแกร่งปานใด และมีความฝืนลิขิตสวรรค์เช่นใด

ผู้คนจำนวนมากที่นึกถึงการสังหารพวกของผู้เฒ่าเก้า
กระบี่ และเทพบรรพบุรุษเหมือนดั่งข่ามดปลวกของปู่เหลียนเซียง
แล้ว ทำให้รู้สึกขนลุกขนพอง บุคคลเช่นนี้ช่างฝืนลิขิตสวรรค์
เหลือเกิน

"นางบรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์จริงหรือ? " มีผู้ที่พิมพ์
ออกมา หากนางบรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์จริงละก็น่ากลัวยิ่งนัก
ระดับปราชญ์ที่อยู่ชั้นสุดยอดหากบรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์ ตาม
ตำนานแล้วว่า สามารถโจมตีต่อราชันเขียนได้

"นางเป็นใครกันแน่? " หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ มีผู้
ที่ได้สติกลับมาพิมพ์ว่า "นางเป็นผู้คุ้มครองของหลี่ซีเย หรือจะ
เป็นผู้พิดยุคอีกคนหนึ่ง? "

“องค์หญิงจุงโจว ผู้ดำรงอยู่ในตำนาน” มีเพียงผู้ที่มีชีวิตอยู่มาดีกดำบรรพ์มากจึงรู้ถึงบุคคลระดับนี้ได้ พิมพ์ออกมาว่า “ตามตำนานเล่าว่า ครั้งนั้นนางคือสุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งของเก้าแดน ตรู้อริยะสมบัติ เคยสั่นคลอนเขย่าขวัญเก้าแดนจนหวั่นไหว เคยเช่นฆ่าจนเก้าแดนเลือดไหลนองเป็นธาร”

“น่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ?” ผู้เยาว์อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้

ผู้ที่มีชีวิตอยู่มาดีกดำบรรพ์ยิ่งพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ในยุคของอเวจีที่เนิ่นนานมากมาแล้ว ตามตำนานเล่าว่า แคว้นโบราณจุงโจวเป็นสำนักหนึ่งเดียวในเวลานั้นที่สามารถโจมตีอเวจีได้ มีตำนานลือกันว่าสุดยอดเคล็ดกายเขียนของแคว้นโบราณจุงโจวได้รับการสืบทอดมาจากแดนสวรรค์ พวกเขาจึงมีกำลังที่แข็งแกร่งมากที่สุดในโลกในครอบครอง.....”

“ตามตำนานเล่าว่า ในยุคนั้น องค์หญิงจุงโจวเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ที่เข้าใจอย่างลึกซึ้งในสุดยอดเคล็ดกายเขียนของแคว้นโบราณจุงโจว ต่อมาภายหลัง แม้ว่าแคว้นโบราณจุงโจวจะถูกทำลายไป แต่ทว่า องค์หญิงจุงโจวยังคงเกรียงไกรไปทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน แม้แต่อเวจิก้ทำอะไรงานไม่ได้” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ผู้ที่มีชีวิตอยู่มาอย่างดีกดำบรรพ์ทอดถอนใจ

ออกมาว่า “สมควรรู้ว่า ยุคนั้นเป็นยุคของอเวจี อีกทั้งราชันเซียน
เทียนญยังถูกอเวจียกย่องว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะราชันเซียน
อันดับหนึ่งอีกด้วย”

ภายใต้อิทธิพลครอบงำของยุคอเวจี เล่าลือกันว่าอเวจีเคย
ส่งคนตามล่านาง แต่ นางยังคงหนีรอดมาได้อย่างปลอดภัย ย่อม
แสดงให้เห็นว่านางนั้นมีความแข็งแกร่งเพียงพอ เสียหาย ที่นาง
เกิดในยุคนั้น ถ้าหากนางเกิดในยุคของเหล่าราชัน ไม่แน่มาก นาง
อาจจะได้เป็นราชันเซียนหญิงที่ไรเทียมทานไปแล้วก็เป็นได้” ผู้
เฒ่าที่มีชีวิตอยู่มาตึกดำบรรพ์พิมพ์ออกมา

ตอนที่ 1113 รักระคนแค้น

<https://novel-lucky.com>

ไม่ถ่างนั้กกว่าที่ผู้เหมอลอยจะได้อติคึนกลับมา ถึงกับพื้มพ้ำว่า “หรือองค้หญิงจุงโจวคนนั้ก็คืออจจกรย้ หรือผู้ค้มครองของหลั้ชึเย?”

หลจยคนรู้อึ้กว่าค้กถ่ำนนั้มีเหตุผล และมีคนพย้กหน้าถ่ำนว่า “บงที่อจจมีเพียงผู้ที่ฝึนลิขิตสวรรค้ได้ถึงเพียงนั้ จึงสจยกรบมพ้กคนที่ฝึนลิขิตสวรรค้ดั่งเชนคนโหดอ้นด้บหนึ่งชึ้นมาได้”

ในเวลจยนี้ ผู้คนจ้ำนวณมจกต้งทยอยกันถกกันถึงเรืองนั้ สวณใหญ่เพ็นการพุดคยกันถึงเรืองขององค้หญิงจุงโจว

“เขยย้งคงไม่ได้ห้มเทเต็มก้ล้ง” บนท้องฟ้จจ้ำนชื้อที่นั้งเจียบมจยนจกถึงกับทอดถอนโจออกมจยเบจย

ก้อนหน้านั้ หลั้ชึเยถูกมิดประหารเชียนโค่นส้จจธรรมท้จร้จยจนเหลือลมหจยใจเชือกสุดท้จย หุกคนต้งเข้จจวว่าหลั้ชึเยส้พวกเทพบรพบุรุษไม่ได้ แต่ทว้จ พวกจ้ำนชื้อที่เคยปะมือกับหลั้

ชียะมาจึงจะเข้าใจได้อย่างจริงจัง ต่อให้ในช่วงจังหวะที่ใกล้ตาย หลี่ชียะก็ยังคงไม่ได้ใช้พลังเต็มที่

จ้านซือและหลินเทียนตี้พวกเขายอมเข้าใจ ในวินาทีสุดท้าย หลี่ชียะยังคงเก็บอ้อมกำลังเอาไว้

“จะต้องเป็นศัตรูระดับเช่นใดกัน ถึงจะทำให้เขาต้องต่อสู้อย่างเต็มกำลัง” หลินเทียนตี้ถึงกับยิ้มเจื่อนๆ ดูจะยิ้มชมชื่นอยู่บ้าง แม้ว่าเขาจะมีประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดาเลย แต่ทว่ายังคงไม่สามารถมองหลี่ชียะได้ทะลุ ในสายตาของเขา หลี่ชียะเหมือนดังเป็นหุบเหวลึกที่ไม่อาจหยั่งถึง ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถมองเขาได้ทะลุปรุโปร่ง

“ไม่มีใครรู้ว่าหุบเหวลึกเช่นหลี่ชียะนั้นมีความลึกเท่าไร และไม่มีใครรู้ว่าหุบเหวลึกเช่นหลี่ชียะนั้นอันตรายมากน้อยเท่าไร

“หรือบางที บรรดาเหล่าทวยเทพเสียชีวิตทั้งหมดก็ยากจะถมหุบเหวลึกแห่งนี้ให้เต็มได้” สุดท้าย หลินเทียนตี้ต้องกล่าวทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

“รุ่นพวกเราจะอย่างไรเสียก็ไม่ใช่คู่แข่งของเขา” จ้าน
ชือก็ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ และกล่าวเช่นนี้ออกมา

สำหรับคำกล่าวเช่นนี้ หลินเทียนตี้เองก็ให้การยอมรับ
ได้แต่บอกว่า “รุ่นพวกเราเกรงว่าคงไม่มีใครสามารถแข่งล้ำหน้า
เขาแล้วละ ต่อให้อนาคตสามารถสร้างผลงานแค่ไหนก็ตาม เขาก็
ต้องเป็นสิ่งมหัศจรรย์ตลอดไป ความสำเร็จของเขา ไม่อาจมีใครล้ำ
หน้าเขาไปได้”

จ้านชือไม่รู้ว่าควรจะกล่าวอะไรดี การได้ต่อสู้กับหลี่ชียเอ
ได้รับรู้ถึงกำลังของหลี่ชียเอ รับรู้ถึงสุดยอดสัจธรรมของหลี่ชียเอ ทำ
ให้เขาหมดกำลัง กระทั่งกล่าวได้ว่าทำให้เขาต้องสิ้นหวัง

จ้านชือเป็นผู้ที่มีจิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งดั่งหินผา ยากที่
จะสั่นคลอนได้ คนอย่างเขาใช้ว่าจะเป็นคนที่ถูกตัวเองง่ายดาย
แต่ทว่า เมื่อได้ต่อสู้กับหลี่ชียเอแล้ว เขามีความรู้สึกว่าความหยิ่งโส
ของตนเอง ความหยิ่งในศักดิ์ศรีตนเอง บัดนี้ถึงกับแตกละเอียดจน
เคลื่อนพื้น

ต่อให้เขามีใจคิดจะแข่งล้ำหน้าหลี่ชียเอก็มิรู้ว่าจะเริ่มต้น
อย่างไร จะไปแข่งล้ำหน้าได้อย่างไร ความรู้สึกเหมือนว่าตัวเองนั้น

เป็นเพียงต้นหญ้าต้นเล็กๆ ที่ขึ้นอยู่บนภูเขาเหาะอย่างนั้น ทั้งสอง
ฝ่ายมันคนละชั้นกัน

“พูดได้คำเดียวว่า นี่คือชะตา!” ต่อให้จ้านซือเป็นคน
หยิ่งทรนงเพียงใดก็ต้องยอมรับในชะตา ไม่อาจปฏิเสธความพ่าย
แพ้ได้ เขาพิมพ์ว่า “พวกเราแพ้แล้ว ไม่มีวันที่จะเอาชนะกลับคืน
ตลอดกาล”

“พ่ายแพ้ให้กับคนโหดอันดับหนึ่ง ก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องที่
ขายหน้าอะไร” หลินเทียนตี้ได้แต่ฝืนยิ้มและกล่าวว่า “ไม่ว่าจะเป็น
ดาวรุ่งเช่นใด เมื่อต้องพบกับคนโหดอันดับหนึ่ง เกรงว่าคงต้องจบ
ลงด้วยความล้มเหลว ฝืนลิขิตก็ตี จัญไรก็ช่าง สิ่งเหล่านี้เมื่ออยู่ต่อ
หน้าคนโหดอันดับหนึ่งล้วนไม่มีค่าคุณควรจะกล่าวถึง

“ก็คงต้องพูดแบบนี้แล้วละ” จ้านซือถึงกับฝืนยิ้ม พวก
เขาทำได้แค่ปลอบใจซึ่งกันและกันเช่นนี้

ไม่ว่าจะเป็นหลินเทียนตี้หรือจ้านซือ พวกเขาล้วน
แล้วแต่ไม่ใช่ประเภทที่หลอกตัวเอง และก็ไม่ใช่ประเภทที่คอย
ปลอบใจตัวเอง แต่ทว่า เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่ง
แล้ว พวกเขาจนด้วยเกล้าจริงๆ สามารถทำได้คือปลอบใจตัวเอง
อย่างนี้แหละ

“พี่จ้าน ภูเขาสี่เขี้ยวยังคงอยู่ สายธาราไหลเป็นนิรันดร์
น้องขออำลาตรงนี้เลย” ท้ายสุด หลินเทียนตี้ก็ต้องลาจากไปแล้ว

จ้านซือแสดงคารวะแบบจีน และกล่าวทอดถอนใจ
ออกมาว่า “สามารถคบหากับพี่หลิน นับเป็นความโชคดีมากที่สุด
ในชีวิตของข้า หวังว่าพวกเราจะมีวาสนาได้พบกันอีก”

“หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น” หลินเทียนตี้รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง
คารวะแบบจีนกล่าวว่า “กลับไปคราวนี้ เกรงว่าทางสำนักจะไม่ปล่อยให้
ข้าได้ออกมาง่ายๆ แล้วละ ไม่ว่าจะพูดว่าอย่างไร หวังว่าข้ากับ
ท่านสามารถพบกันอีก ไม่ว่าจะเป็หลายสิบปีนับจากนี้ หรือหลาย
ร้อยปีนับจากนี้”

คราวนี้จ้านซือและหลินเทียนตี้ต้องสูญเสียอย่างมากใน
การต่อสู้กับหลี่ซีเย การกลับไปยังสำนักของพวกเขาคราวนี้ เกรงว่า
ต้องอาศัยระยะเวลาที่ยาวนานมากในการรักษาตัว สำหรับหลิน
เทียนตี้ การฟ่ายแพ้อย่างยับเยินในครั้งนี้ เท่ากับทำให้สำนักต้อง
อับอายขายหน้า การกลับไปครั้งนี้เกรงว่าสำนักคงไม่ยอมปล่อยให้
เขาได้ออกจากสำนักโดยง่าย

“หากมีวาสนาต่อกัน อย่างไม่เสียดก็ต้องมีวันได้พบกัน
อีก” จ้านซือเองก็รู้สึกผิดหวัง แม้ว่าเขาจะคบหากับหลินเทียนตี้ได้
ไม่นานนัก แต่ภาษิตว่าไว้ว่าคนเรารู้จักคบกันจนแก่เฒ่า ยังไม่รู้ใจ
เท่ากับเห็นหน้าเพียงครั้งแรก เขาและหลินเทียนตี้ถือว่าเป็นเพื่อนที่
ตายแทนกันได้

“ลาก่อน” ในที่สุด หลินเทียนตี้คารวะแบบจีน แล้ว
ล่องลอยจากไป พริบตาเดียวก็หายไปยังเส้นขอบฟ้า

จ้านซือมองตามจ่าซือที่จากไป เขาทอดถอนใจออกมา
เปบๆ กล่าวกับเซียนผู้เฒ่าที่อยู่ข้างกายว่า “ท่านบรรพบุรุษ พวก
เรากลับกันไปเถอะ ชาตินี้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าเป็นยุคของคนโหด
อันดับหนึ่ง ข้าเองควรถอนตัวออกจากเวทีของยุคนี้ได้แล้ว”

เซียนผู้เฒ่าไม่ได้กล่าวอะไรอีก เขามีความมั่นใจเต็ม
เปี่ยมกับศิษย์ในสำนักของตน แต่ กำลังของหลี่ชีย่เขาได้เห็นมา
กับตาตนเอง เขาเองก็เข้าใจ ต่อให้ศิษย์ของตนแข็งแกร่งมากกว่า
นี้ ก็ไม่สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับหลี่ชีย่ได้ หากยังดื้อดึงฝืนแย่ง
ชิงชะตาฟ้า ย่อมเป็นการหาเรื่องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว หลี่ชียเอ่ค่อยๆ ฟิ้นขึ้นมา หลังจากที่เขาฟิ้นแล้วพบว่าบาดแผลทั่วทั้งร่างถูกพันปิดเอาไว้เรียบร้อยหมดแล้ว

“เจ้าฟิ้นแล้ว” เวลานี้วงหน้าห้องดงามจนไม่สามารถบรรยายได้ด้วยตัวอักษรปรากฏแก่สายตาของหลี่ชียเอ่ เป็นใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยความหวังโย

นอกจากองค์หญิงจุงโจวแล้วจะเป็นใครได้อีก? ในเวลานี้ องค์หญิงจุงโจวนั่งอยู่ข้างกายเป็นเพื่อนกับเขา เหมือนนางนั่งอยู่ที่ตรงนั้นมาโดยตลอด ไม่ยอมออกห่างแม้เพียงครึ่งก้าว

หลี่ชียเอ่เห็นปู่เหลียนเซียงแล้วพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ขอบใจนะ เหลียนเซียง หากไม่เป็นเพราะเจ้าช่วยข้าเอาไว้ละก็เกรงว่าผลคงสุดจะคาดคิด”

ปู่เหลียนเซียงจ้องมองเขาอยู่พักหนึ่ง จากนั้นจ้องมองหลี่ชียเอ่อย่างเย็นชา กล่าวเยือกเย็นว่า “เจ้าคงไม่แสแสร้างแกล้งทำกรรมัง แสร้างทำเป็นน่าสงสาร”

“สร้างทำนั้นหรือ?” หลี่ซีย่ฝืนยิ้มกล่าวว่า “นี่มัน
ล้อเล่นกับชีวิตเลยนะ หากไม่ระวัง ข้าจะต้องแลกด้วยชีวิตของ
ตัวเองเลยนะ”

“อย่างนั้นรี?” ปู่เหลียนเซียงกล่าวน่าเกรงขามว่า “มี
เรื่องอะไรที่เจ้าไม่เคยทำมาก่อน ฮี เรื่องล้อเล่นกับชีวิตเช่นนี้
สำหรับเจ้ามันก็แค่เรื่องปกติธรรมดาเท่านั้นเอง”

“ถ้าหากเจ้าคิดเช่นนั้น ข้าก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร” หลี่ซีย่
ฝืนยิ้ม ดันรนเพื่อต้องการลุกขึ้น แต่ทว่า เขากำลังจะลุกขึ้นก็ไป
กระทบกระเทือนกับบาดแผลเข้า จนต้องอ้าปากค้างด้วยความ
เจ็บปวด

ปู่เหลียนเซียงรีบเข้าไปประคองตัวหลี่ซีย่เอาไว้ สงเสียง
ฮือออกมา กล่าวว่า “เจ้ามีบาดแผลไปทั่วร่าง ยังจะทำอวดเก่งเวลานี
อีก ต่อให้ต้องการอวดเก่งรอให้แผลหายก่อนก็ยังไม่สาย!”

แม้ว่าปู่เหลียนเซียงจะมีท่าทีไม่พอใจต่อหลี่ซีย่ก็ตาม
ต่อให้คำพูดที่ออกจากปากของนางจะเต็มไปด้วยการบ่นว่า แต่ทุก
ท่วงท่าของนางที่แสดงออกมา ยังคงเผยให้เห็นถึงความรักความ
ห่วงใย

หลี่ซีเย่ที่หนุนอยู่กับทักของปู่เหลียนเซียง มองดูสาวงามที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม มองดูดวงหน้าที่ไร้ที่ติของนาง ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “กาลเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เจ้ายังคงงามอย่างนั้น ยังคงสวยอย่างนั้น ยังคงชวนให้ต้องหลงใหลเหมือนว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงทั้งสิ้น ครานั้น ทุกคนต่างยกย่องเจ้าว่าเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของเก้าแดน นับว่ากล่าวได้ถูกต้องเหลือเกิน”

ปู่เหลียนเซียงเหลือบมองเขาที่หนึ่งกล่าวว่าน้ำเสียงเย็นชาว่า “ทำไมรี อยู่ๆ ก็มายกยอปอแบบนี้ คิดจะยุให้คนอื่นไปทำเรื่องอะไรให้อีกละสิ”

“ข้ามันร้ายขนาดนี้เลยรี? ” หลี่ซีเย่ที่นอนหนุนตักนางอยู่ ยิ้มกล่าวว่า “ข้าก็แค่มองเห็นภาพตรงหน้าแล้วหวนนึกถึงอดีตเท่านั้น ข้ากำลังจะบอกว่า หากเวลาสามารถย้อนกลับได้ ก็เหมือนเช่นเจ้าในครั้งครานั้น ด้วยความเป็นสาวงามอันดับหนึ่งแห่งเก้าแดน ข้าคงอดไม่ได้ที่จะตามจับเจ้า”

“ฮึ เวลาไหลย้อนกลับ! ” สายตาของปู่เหลียนเซียงพลันส่งประกายเยือกเย็น จ้องมาที่เขาด้วยประกายตาที่ตั้งคมดาบ”

“เอาละ เอาละ เอาละ เป็นข้าที่พุดผิดไป” หลี่ชีย่รีบยกมือขึ้นยอมแพ้ กล่าวว่า “ความหมายของข้าคือ เวลานี้หากข้าจะจับเจ้า เจ้าจะบอกว่ามันสายเกินไปแล้วหรือไม่นะ?”

“ปู่เหลียนเซียงเหลือบตามองด้วยท่าที่เยือกเย็นและหยิ่งยโส เยือกเย็นและหยิ่งยโสแต่สูงส่ง กล่าวเย็นชาว่า “ฮึ ขึ้นอยู่กับความจริงใจของเจ้า หากเจ้ามีความจริงใจ ข้าจะรับเอาไว้พิจารณา”

“ยังแค่รับเอาไว้พิจารณานะเนี่ย” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เจ้าน่าจะรู้นะ ข้ามีคนหลงไหลเป็นหมื่นเลยนะ ใครเห็นใครก็รัก บุปผาเห็นยังผลิบาน หากเจ้ามัวแต่พิจารณาละก็ คงถูกคนอื่นเขาแย่งเอาไปนะ”

“ไปตายเสีย!” ปู่เหลียนเซียงจ้องตาเขม็งอย่างน่าเกรงขาม กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ต่อให้ใครเห็นใครรัก บุปผาเห็นผลิบาน ข้าก็ไม่เห็นจะแปลก!”

ถึงแม้นางจะพุดเช่นนี้ แต่ทว่า ภายในใจของนางกลับมีความรู้สึกที่หวานฉ่ำโดยไม่รู้ตัว เสมือนหนึ่งเป็นคู่รักที่กำลังทะเลาะกันอย่างนั้น

“กาลเวลานะมักจะไร้ความปราณีเสมอ” หลีซียะที่หนุน
ตักปุ้เหลียนเซียงอยู่ มองดูดวงหน้าที่งดงามไร้ที่ติ หอดถอนใจ
ออกมาเบาๆ “แต่ คนมีความรัก”

ปุ้เหลียนเซียงถึงกับนั่งเงิบ มองดูชายที่นอนหนุนตัก
ของตนอยู่ ถึงกับลुบไบหน้าของเขาเบาๆ มันช่างเป็นความจริง
ช่างเป็นธรรมชาติอย่างนั้น เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูกอบอวลอยู่
ภายในใจของนาง

การไต่ล่ำมาพันล้านปี นี่หาใช่เป็นความฝัน และไม่ใช่ว่า
เรื่องเท็จทั้งหมด ครั้งนั้น พวกเขาได้แต่มองหากันจากระยะไกลใต้
แสงจันทร์ การจ้องมองกันในครั้งนั้นเหมือนว่าเป็นการลิขิตชาตินี้
ของพวกเขาเอาไว้

ครั้งนั้น นางเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งเท่านั้น แต่ทว่า
ด้านหลังกลับมีคนเช่นนี้คนหนึ่งคอยหวังไยนางอยู่เงิบๆ ฝ้า
มองดูนาง.....

ท่ามกลางวันเวลาที่ยาวนาน นางเคยสงสัยว่าทั้งหมดนี้ ล้วนไม่จริง และเป็นความจริงที่ว่าในนั้นมีความจริงอยู่มาก แต่ท้ายสุดแล้ว ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นความจริง

ยามเมื่อลูปไล่ใบหน้านี้ นางรู้ว่ามันช่างจริงแท้อะไร เช่นนั้น

“เจ้าติดค้างข้า” ในที่สุด ปู่เหลียนเซียงลูปไล่ใบหน้า ของเขา และกล่าวออกมาแผ่วเบา

“ผ่านมาเป็นพันล้านปีแล้ว ต่างฝ่ายต่างพัวพันกันไปมา ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าใครติดค้างใครแล้วละ” หลี่ชียเอ๋มเจื่อนๆ หอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “อย่างน้อย ชาตินี้ข้าไม่ยาก หลอกเจ้า บางที นี่อาจเป็นชาติสุดท้ายของข้า”

“ซิว.....” ปู่เหลียนเซียงใช้นิ้วมือกดทับริมฝีปาก ของหลี่ชียเอ๋อไว้ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าไม่ต้องการให้เจ้าพูด คำที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ เจ้ามีชีวิตเป็นนิรันดร์ไม่มีวันตาย เจ้า สามารถคงอยู่ต่อไปได้ สามารถอยู่ได้พันล้านชาติ อยู่ได้เป็นล้าน ล้านยุคสมัย ต่อให้สวรรค์แห่งเหียวตายไป เจ้าก็ยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้”

ตอนที่ 1114 รักเดียวพันล้านปี

<https://novel-lucky.com>

“มีชีวิตอยู่ตลอดไป? มีชีวิตอยู่หนึ่งล้านล้านชาติ?” หลี่ชียเอ่ที่นอนหนุนตักปู่เหลียนเซียงถึงกับเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “มีชีวิตอยู่นานขนาดนี้ คงกลายเป็นเต่าประหลาดของเต่าประหลาดไปแล้วละ”

“แล้วเจ้าในเวลานี้ไม่ใช่เต่าประหลาดของเต่าประหลาดหรือไง?” ปู่เหลียนเซียงเหลือบตามองเขาอย่างเคื่องๆ กล่าวว่า “บนโลกนี้ยังมีผู้ที่มีชีวิตอยู่ได้นานกว่านี้อีกหรือ?”

“ดังนั้น ข้าจึงบอกว่า ข้ามีชีวิตอยู่มาจนชักรู้สึกเบื่อ บ้างแล้วละ จริงๆ นะ” หลี่ชียเอ่ยิ้มด้วยท่าทีที่สง่างาม กล่าวว่า “กาลเวลาอันยาวนาน สิ่งที่จะได้ผ่านเป็นประสบการณ์ก็ผ่านมาแล้ว บางทีสมควรแก่เวลาที่จะสิ้นสุดได้แล้ว”

“พูดบ้าๆ ตลอด” ปู่เหลียนเซียนจ้องตาเขม็งอย่างดุตัน กล่าวอย่างเคื่องๆ ว่า “ข้าไม่ให้เจ้าพูดคำที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ พันล้านปีเจ้าก็อยู่มาแล้ว จะอยู่อีกพันล้านปีกล่าวสำหรับเจ้าแล้ว มันคงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร”

“มีชีวิตอยู่อีกพันล้านปีนะเนี่ย” หลีชีเย่ถึงกับทอดถอนใจออกมา สายหัวเบาๆ ว่า “เรื่องบางเรื่องไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าอยากหรือไม่อยาก”

“ต่อให้เจ้าไม่อยาก ข้าก็หวังจะให้เจ้าได้อยู่ต่อไปเรื่อยๆ ต่อให้ไม่ทำเพื่อตัวเอง เพื่อข้าแล้วเจ้าก็ควรได้อยู่ไปเรื่อยๆ ” ปู้เหลียนเซียงมองดูหลีชีเย่ด้วยท่าทีที่จริงจังมาก

“แล้วเจ้าล่ะ? ” หลีชีเย่มองดูปู้เหลียนเซียงพร้อมกับเผยรอยยิ้มที่หาได้ยากยิ่งนักออกมา กล่าวว่า “แล้วเจ้าคิดจะมีชีวิตอยู่ไปได้นานแค่ไหนล่ะ? ”

“ข้าไม่สนใจเรื่องของชั่วฟ้าดินสลาย” ดวงตาที่ดงามของปู้เหลียนเซียงจ้องมองไปที่หลีชีเย่ “คราวนี้สามารถต่อชีวิตได้ นับว่าสวรรค์ได้ให้โอกาสกับข้าอีกครั้ง ชาตินี้ขอเพียงได้อยู่ข้างกายเจ้า เคียงข้างกับเจ้า สามารถมองเห็นเจ้า จะอยู่ได้กี่ปีก็ไม่ใช่ปัญหาหลายปี หลายสิบปี หรือหลายร้อยปีก็ไม่มีปัญหา”

ครึ่งเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ปู้เหลียนเซียงลูบไล้หน้าไบหน้าของหลีชีเย่อย่างแผ่วเบา กระซิบแผ่วเบาว่า “ทั้งหมดนี้กล่าว

สำหรับข้าแล้ว มันเพียงพอสำหรับข้าแล้ว ข้าไม่ต้องการอะไรอีก ข้าเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไล่ตามรอยเท้าของเจ้าเท่านั้นเอง ไม่ได้หวังอะไรมากมายนัก”

หลี่ชียเอต้องนั่งเงิบกับคำพูดของปู่เหลียนเซียง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอมองดูปู่เหลียนเซียง กล่าวท่าทีจริงจังว่า “เหลียนเซียง ไปกับข้าเถอะ”

“สถานที่ที่อยู่ในตำนานนั้นหรือ?” ปู่เหลียนเซียงมองดูหลี่ชียเอ กล่าวจริงจังออกมา

หลี่ชียเอจ้องมองนางพยักหน้าจริงจัง กล่าวว่า “ถูกต้องคือสถานที่แห่งนั้น การก้าวเดินทางไกลของข้าจะเริ่มต้นขึ้นที่นั่น บางที ท่ามกลางการก้าวเดินทางไกลที่ไกลแสนไกล ข้าต้องการคนผู้หนึ่ง”

ปู่เหลียนเซียงมองดูแล้วนั่งเงิบกับคำพูดของหลี่ชียเอ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ นางจึงเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ตามตำนานตระกูลปู่ของเราอาจจะถือกำเนิดขึ้นจากที่ตรงนั้น”

“ถูกต้อง สิ่งนี้หาใช่เป็นตำนานมันเป็นเช่นนี้จริงๆ” หลี
ชีย่พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หากเจ้าได้ไปที่นั่นก็นับว่าเป็นการ
กลับไปยังถิ่นเก่า”

ปู่เหลียนเซียงถึงกับนิ่งเงียบ ไม่ได้กล่าวคำพูดใดออกมา
เหมือนว่ากำลังคิดถึงอะไรบางอย่าง

หลีชีย่ยื่นมือออกไปลูบไล้ใบหน้าของนางแพวเบา
กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หนทางไกลแสนไกล บางที ข้าต้องการผู้ที่รับรู้
เรื่องราวในอดีตของข้ามาเคียงข้างข้าจริงๆ”

ปู่เหลียนเซียงนิ่งเงียบเป็นเวลานานมาก หลังจากผ่านไปชั่ว
ครู่ใหญ่ นางกุมมือของหลีชีย่เอาไว้ เอ่ยขึ้นแพวเบาว่า “ข้ารักฟ้า
ดินผืนนี้มาก รับในเกล้าแดนอย่างมาก แต่ ข้าสามารถเคียงข้างเจ้า
ท่องไปสุดหล้าฟ้าเขียว สามารถเคียงข้างเจ้าไปยังทุกหนทุกแห่ง
แต่ เจ้าควรรับรู้ไว้ว่า ข้าไม่สามารถเคียงข้างเจ้าไปตลอดทุกชาติ
ภพ ข้าไม่สามารถเคียงข้างเจ้าก้าวเดินไปจนถึงสิ้นสุดการเดินทาง
ทางไกลของชีวิตเจ้า”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาที่สดใสของปู่เหลียนเซียงจ้อง
มองดูหลีชีย่ ดวงตาที่สดใสของนางช่างใสอะไรอย่างนั้น เสมือน
หนึ่งสามารถส่องเข้าไปภายในจิตใจของหลีชีย่ได้ นางกล่าวอย่าง

จริงจั่งว่า "ชีวิตของเจ้าถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่า จะต้องเจ็ดจรัส ชีวิตของเจ้าได้ลิขิตเอาไว้ว่าจะต้องนำตีนเต๋น เส้นทางเดินของเจ้าก็ลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องยาวไกล ข้าไม่สามารถเคียงข้างเจ้าก้าวเดินไปจนสุดท้าย ข้าไม่สามารถเคียงข้างเจ้าก้าวเดินไปถึงที่สุดของโลกใบนี้....."

"ข้าสามารถทำให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปเรื่อยๆ....." หลี่ซีย่มองดูปู่เหลียนเซียงแล้วพูดออกมา น้อยครั้งที่เขาจะพูดคำพูดเช่นนี้กับผู้อื่น แต่ทว่า หากเขาต้องการ เขาสามารถทำให้คนบางคนมีชีวิตอยู่ได้ตลอดไป

"ไม่....." ปู่เหลียนเซียงสายหน้าเบาๆ กล่าวตัดบทหลี่ซีย่ เอ๋ยเสียงแผ่วเบาว่า "ข้ามีชีวิตอยู่มานานถึงเพียงนี้ ตั้งแต่ยุคอเวจีกระทั่งบัดนี้ ตั้งแต่ลงโจวถึงสุสานเทียนกู่ กล่าวสำหรับข้าแล้ว การจะมีชีวิตอยู่ได้ยาวหรือสั้น มันไม่ใช่สาระสำคัญอะไร ขอเพียงมีชีวิตอยู่แล้วรู้สึกได้ถึงหัวใจที่ยังเต้นอยู่ข้าก็พึงพอใจแล้ว ห้วงเวลาพันล้านปีที่ผ่านมายังเทียบไม่ได้กับครานั้น สมัยที่ยังเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่ง กับความรู้สึกตอนนั้น ตอนที่ได้รับจดหมายจากเจ้าทุกครั้งในนาที่นั้น....."

คำพูดของปู่เหลียนเซียงทำให้หลี่ชียเอต้องนั่งเงียบ เขาไม่รู้ว่า
ควรจะทำอย่างไรดีออกมา และเขาก็ไม่สามารถฝืนใจปู่เหลียนเซียง
ด้วย

ปู่เหลียนเซียงลูบไล้หลี่ชียเอแผ่วเบา จริใจและนุ่มนวล
กล่าวว่า “โซ่วซ่าไม่ยินยอมอยู่ก้าวเดินเคียงข้างไปเรื่อยๆ ใน
วิถีทางอันยาวไกลนั้น ซ่าไม่ต้องการให้เจ้าได้เห็นซ่าที่ร่วงโรยไป
และซ่าก็ไม่ต้องการอยู่เป็นอมตะแบบไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ซ่าคิด
เพียงว่า ได้เคียงข้างเจ้า รั้งอยู่ข้างกายเจ้า ระยะเวลาจะสั้นหรือยาว
มันหาใช่เรื่องสำคัญอีกแล้วละ”

“บางที อาจเป็นเพราะซ่าที่เห็นแก่ตัวเกินไป ไม่สามารถ
รองรับได้มากกับ.....” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ปู่เหลียนเซียงทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ รู้สึกผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก

หลี่ชียเอเกาะกุมมือของนาง สายหน้า และกล่าวตัดบท
นาง “ไม่ เรื่องนี้โทษเจ้าไม่ได้ ทุกอย่างเป็นเพราะตัวซ่า ซ่ามีชีวิต
อยู่มานานเกินไป นานเกินไปเสียแล้ว”

“บางที ในอนาคตอาจยังคงต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป อยู่ไป
ตลอด” หลี่ชียเอเอ่ยถึงตรงนี้ ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่กล่าวสิ่งใด
อีกต่อไป

ปู่เหลียนเชียงกุมเมื่อของเขาเอาไว้และไม่ได้พูดอะไร
เช่นกัน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การก้าวมาถึงวันนี้เห็นเรื่อง
ความเป็นความตายเป็นเรื่องปกติเสียแล้ว ที่เหลือก็คือการแสวงหา
และปณิธานเท่านั้น

หลายวันจากนี้ อาการบาดเจ็บของหลี่ซีเยหายได้
รวดเร็วมก แค่เพียงสองสามวันเท่านั้น เขาก็สามารถกระโดดโลด
เต้นได้เหมือนคนปกติแล้วอย่างนั้น

ความจริงแล้ว อาการบาดเจ็บของหลี่ซีเยไม่ได้หนัก
หนาอะไร บาดแผลหลายแห่งเป็นเพียงการบาดเจ็บภายนอก
เท่านั้น ที่เขาทำไปก็เพื่อรอคอยโอกาสเท่านั้น รอโอกาสให้ปู่
เหลียนเชียงลงมือ

หลายวันมานี้ ที่อาณาจักรราชันดูจะครึกครื้นมาก สาม
จักรวรรดิใหญ่มีการเคลื่อนพล เพื่อก้าวสู่การเดินทางไกล เรื่อง
เช่นนี้ย่อมเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วทั้งอาณาจักรราชัน

เมื่อเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ขึ้นมา ไม่เพียงแต่เฉพาะกับ
บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาจากภายนอกอาณาจักรราชัน

เท่านั้น กับตัวอาณาจักรราชันเองก็นับเป็นเรื่องใหญ่ที่สร้างความ
ฮือฮาเช่นกัน

นับตั้งแต่จักรวรรติก่อนหน้าก้าวสู่การเดินทางไกลแล้ว
อาณาจักรราชันก็ว่างเว้นจากการเดินทางไกลมานานมาก เวลานี้
สามจักรวรรดิที่แข็งแกร่งที่สุดต้องการก้าวสู่การเดินทางไกล แล้ว
จะไม่สร้างความฮือฮาได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น การก้าวสู่การเดินทาง
ไกลในครั้งนี้นี้ยังจัดโดยแคว้นเหล่าราชันที่แข็งแกร่งที่สุดใน
ตำนาน จึงยังเป็นการสร้างความฮือฮาขึ้นทั่วทั้งอาณาจักรราชัน

ดังนั้น ด้านนอกเส้นทางสำหรับเดินทางไกล ผู้ที่มามองดู
เหตุการณ์นี้ไม่เพียงแต่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาจากภายนอก
เท่านั้น แม้แต่ราชันจากจักรวรรดิต่างๆ ของอาณาจักรราชันก็
ทยอยเดินทางมาดูกันไม่น้อย พวกเขาต้องการใช้โอกาสนี้
ทำการศึกษานิดหนึ่ง ถือเป็นโอกาสดูว่าจักรวรรดิที่แข็งแกร่งมากที่สุด
ในยุคปัจจุบัน เมื่อก้าวสู่การเดินทางไกลแล้วผลออกมาจะเป็น
อย่างไร

เส้นทางสำหรับเดินทางไกลตั้งอยู่บริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของ
อาณาจักรราชัน ที่ตรงนั้นก็ป็นหน้าผาเช่นเดียวกัน ด้านหน้าของ
หน้าผาจะเป็นลักษณะที่ไกลสุดลูกหูลูกตามองไม่เห็นที่สิ้นสุด มอง
ไม่เห็นแดนสุขาวดีว่าอยู่ตรงไหน

ตรงจุดนี้ การเดินทางไกลกับแทนประหารมารจะมีสวน
คล้ายกันมาก มีจุดเริ่มต้นที่เหมือนกัน ไม่มีใครรู้ว่าแดนสุขาวดีอยู่
ที่ไหนเหมือนกัน ไม่มีใครรู้ว่าที่แดนสุขาวดีมีอะไรอยู่เหมือนกัน

ณ ด้านนอกเส้นทางก้าวสู่การเดินทางไกล ได้มียอด
ฝีมือผู้บำเพ็ญตนมารวมตัวกันมากมายแต่เช้า ผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากได้ข่าวเรื่องการเดินทางไกลของสามจักรวรรดิยิ่งใหญ่
มานานแล้ว ดังนั้น จึงมีผู้บำเพ็ญตนมารวมตัวกันแต่เนิ่นๆ รอคอย
วันที่จักรวรรดิยิ่งใหญ่ทั้งสามก้าวสู่การเดินทางไกล

นอกจากบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนแล้ว ตัว
อาณาจักรราชันเองก็มีราชันจำนวนมากจากจักรวรรดิต่างๆ มากัน
หลายองค์ แม้ว่าบรรดาราชนเหล่านี้จะไม่แข็งแกร่งเท่ากับสาม
ราชันแห่งสามจักรวรรดินั้น แต่ทว่า สักวันหนึ่ง พวกเขาก็ต้องก้าว
สู่การเดินทางไกลเฉกเช่นสามจักรวรรดินั้น ดังนั้น พวกเขาจึง
ต้องการสั่งสมประสบการณ์

“พับ.....พับ.....พับ.....” ในเวลานี้เอง เสียงดัง
สนั่นหวั่นไหวดังขึ้น พลังราชันปริมาณมหาศาล กองทัพที่
ประกอบด้วยกองกำลังจำนวนมากมายมหาศาลปรากฏขึ้นตรงเส้น

ขอบฟ้า สามจอมราชันผู้ยิ่งใหญ่สามคนขี่ม้านำทัพมาด้วยตนเอง
ปรากฏอยู่ตรงหน้าของทุกคน

ชั่วเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น กองกำลังอาชาของสาม
จักรวรรดิก็วิ่งห้อมมาถึง ราชันของจักรวรรดิทั้งสามมีท่าทีหนักแน่น
จริงจังขึ้นมา เมื่อมาถึงด้านนอกเส้นทางเดินทางไกล

การก้าวสู่การเดินทางไกลเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาครั้งแล้ว
ครั้งเล่าในพันล้านปีที่ผ่านมา แต่ทว่า เมื่อถึงคราวตัวเองบ้าง แม้ผู้
ดำรงอยู่ในลักษณะเฉกเช่นสามจอมราชันเอง ก็มีท่าทีที่หนักแน่น
จริงจังขึ้นมา

ความจริงแล้วทั้งผู้คนและบรรดาราชนั้ทั้งหลายต่างมี
ท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง ทุกคนต่างหวังว่าพวกเขาสามารถเดินทาง
ไปถึงแดนสุขาวดีได้อย่างปลอดภัย และแอบอธิฐานในใจให้พวก
เขาสามารถบรรลุเป้าหมายไปถึงแดนสุขาวดีโดยปลอดภัย

แต่ทว่า พวกเขาจะไปถึงแดนสุขาวดีได้อย่างปลอดภัย
หรือไม่นั้นไม่มีใครรู้ และไม่มีใครรู้คำตอบ เนื่องจากพันล้านปีที่
ผ่านมา บรรดาจักรวรรดิที่ก้าวสู่การเดินทางไกลแล้วก็ไม่เคยหวน
กลับมาอีกเลย ทั้งยังไม่เคยส่งข่าวคราวกลับมาแม้เพียง
น้อยนิด!

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ในขณะที่บรรดายอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนที่จ้องมองไปยังกองทัพของสามจักรวรรดิอยู่นั้น ทันใด
นั่นเอง ปรากฏห้องฟ้าเขยาดินสะเทือน เหมือนการพลิกตัวของสิ่ง
ที่อยู่ใต้พื้นดินทำให้เกิดแผ่นดินไหวขึ้นมา

ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม กองกำลังจากแดนไกล
จำนวนนับล้านได้วิ่งห่อเข้ามา ลักษณะเช่นนี้ก็คล้ายตั้งเป็น
เหล็กไหลที่หลอมละลายพุ่งเข้ามาดูจน้ำหลากอย่างนั้น โดยเฉพาะ
อาณาจักรราชันที่นำเกรงขามที่พลุ่งพล่าน ทำให้ทั่วทั้งอาณาจักร
ราชันต้องสั่นไหว เหมือนหนึ่งอาณาจักรราชันคือเรือน้อยที่อยู่
ท่ามกลางคลื่นพายุที่โหมกระหน่ำ และถูกคลื่นหายไปท่ามกลาง
อาณาจักรราชันที่นำกลัวนี้ได้ตลอดเวลา

“นี่มันกองกำลังนับล้านที่มาจากที่ใดกันนะ!” “ไม่รู้มี
ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ตื่นตระหนกกับภาพที่เห็นตรงหน้าจนเข่าอ่อน
แม้แต่ยอดฝีมือที่เป็นรุ่นอาวุโส เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลัง
จำนวนหลายแสนคนเช่นนี้ก็ต้องมีสีหน้าที่ซีดเผือดเช่นกัน

ทอดสายตามองออกไปด้านหน้า ให้เป็นมิดฟ้ามัวดินไป
หมด พลั้งราชันที่นำกลัวสามารถสยบผู้คนทุกคนที่อยู่ ณ ตรงนี้ได้

ทั้งหมด ต่อให้เป็นอองเทพ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังนับ
ล้านก็ต้องสะท้อนในใจเช่นกัน

“นี่คือกองกำลังที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรนะเนี่ย สามารถสร้าง
ความเกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าแดน” มองดูกองทัพนับล้านที่อยู่
ตรงหน้า แม้แต่ระดับบรรพบุรุษที่ผ่านอุปสรรคมากมายยังต้อง
หวาดหวั่นจนเพิ่มพ้อออกมา

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนไม่รู้ว่า กองทัพนี้โผล่
ออกมาจากที่ใดกันแน่ แต่ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังนับล้าน
เช่นนี้แล้ว ต่อให้ภายในใจของพวกเขามีคำถามมากมายก็ไม่กล้า
เข้าไปถาม

ตอนที่ 1115 ออกเดินทาง

<https://novel-lucky.com>

แม้แต่บรรดาราชนัที่อยู่เหตุการณ์ เมื่อมองเห็น กองทัพอันเกรียงไกรนับล้านนี้แล้ว ยังรู้สึกหวั่นไหวในใจ มีราชัน พึมพำขึ้นมาว่า “แคว้นเหล่าราชัน หนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ที่มีอยู่จำนวนมาก ไม่มากของอาณาจักรราชันนับแต่อดีตที่ผ่านมา”

ราชันจำนวนมากไม่น้อยต่างรู้สึกหวั่นเกรงอยู่ไม่น้อยต่อ กองกำลังนับล้านที่อยู่ตรงหน้า เนื่องจากแคว้นเหล่าราชันได้ กลายเป็นตำนานของอาณาจักรราชันมาเนิ่นนานมาก นับตั้งแต่ บรรดาจักรวรรดิยิ่งใหญ่หลายแห่งได้ก้าวสู่การเดินทางไกลไปแล้ว ก็ไม่มีจักรวรรดิใดสามารถเป็นศัตรูกับแคว้นเหล่าราชันได้อีกเลย

นับว่าสามจักรวรรดิยิ่งใหญ่ในปัจจุบันมีความแข็งแกร่ง อย่างเพียงพอ แต่ทว่า ต่อให้สามจักรวรรดิยิ่งใหญ่ทั้งสามร่วมมือ กัน เมื่อเปรียบเทียบกับแคว้นเหล่าราชันแล้ว ก็ดูจะอ่อนแอไปทันที

กองทัพอันเกรียงไกรนับล้านนำโดยจ้านซี ครั้นเมื่อกอง กำลังนี้ได้มาหยุดลงตรงด้านนอกเส้นทางก้าวสู่เดินทางไกลนั้น บรรยากาศทั่วทั้งฟ้าดินบริเวณนั้นพลันแปรเปลี่ยนเป็นหนักแน่นยิ่ง

กระทั่งกล่าวได้ว่า เมื่ออยู่ต่อหน้ากองทัพอันเกรียงไกร
นับล้านนี้ สามารถทำให้ใครก็ได้ต้องรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก

เดิมกองทัพนี้มีความไร้เทียมทานอยู่แล้ว การมีผู้ดำรง
อยู่ในสถานะที่ไม่ด้อยไปกว่าจักรพรรดิเทพใดๆ แจกเช่นจ้านซีแล้ว
จึงทำให้ทุกคนรู้สึกถึงตัวเองนั้นช่างน้อยนิด และอ่อนด้อยเหลือเกิน
เมื่อต้องมาอยู่ตรงหน้ากองกำลังเช่นนี้

ทุกคนล้วนแล้วแต่มีความรู้สึกที่เหมือนกันทั้งนั้นหาก
จะต้องมายืนอยู่ตรงหน้ากองทัพอันเกรียงไกรนับล้านเช่นนี้ นั่นก็
คือ.....ไม่รู้จักประมาณตนเองเสียเลย!

ฟ้าดินเงียบสงบ กองทัพอันเกรียงไกรนับล้านของแคว้น
เหล่านางั้นไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา กองกำลังของสามจักรวรรดิ
ยิ่งใหญ่ก็ไม่ได้ส่งเสียงออกมา ขณะที่บรรดาผู้ดูชมอยู่ก็ไม่กล้าส่ง
เสียงออกมาเช่นกัน

“หลี่ชีย่มาแล้ว” “ไม่รู้ว่าจะมาได้ผ่านไปนานมากน้อย
เท่าไร และไม่รู้ว่าเป็นเสียงของใครที่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้ผู้คน
จำนวนมากทยอยกันหันไปมอง

เห็นหลี่ซีย่ที่สวมเสื้อเกราะนักรบเห็นฟ้าเข้ามา พลัง
ราชันพลุ่งพล่าน เหมือนดังเป็นราชันที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรตลอดกาล
ด้านหลังของเขานอกจากพวกหมยซู่เหยาสี่คนที่ติดตามมา ยังมี
องค์หญิงลู่โจวที่เป็นที่หวั่นเกรงของทุกคนติดตามมาด้วย

การมาถึงของหลี่ซีย่ ทำให้ทุกคนถึงกับต้องกลั่น
หายใจ ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนคนใด ไม่ว่าจะเป็นแคว้นเจ้าลัทธิ
ใด ในวันที่ ไม่มีใครกล้าส่งเสียงต่อหน้าหลี่ซีย่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
การไม่ให้ความเคารพต่อหลี่ซีย่อีกเลย

มาวันนี้ หลี่ซีย่มีกำลังเพียงพอที่จะทำการช่วยผู้ต่อ
บุคคลใดๆ สำนักใดๆ หรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดใดๆ ก็ได้!

“ฝ่าบาท.....” ครั้นหลี่ซีย่มาถึง กองทัพอันเกรียง
ไกรนับล้านต่างเปล่งเสียงออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน เสียงดัง
สนั่นทั่วฟ้าดิน ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างตกใจไปกับการเปล่ง
เสียงออกมาอย่างกะทันหันเช่นนี้

หลายคนถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด หลายคนต้องออกสั้น
ขวัญหาย เมื่อได้เห็นกองทัพอันเกรียงไกรนับล้านที่อยู่ตรงหน้า
หลายคนต้องหันมองหน้ากันและกันกับสิ่งที่เห็น

ไม่มีใครรู้ว่าหลี่ซีย่ไปเป็นกษัตริย์ของกองทัพอันเกรียง
ไกรที่อยู่ตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไรกัน นี่มันคือกองทัพอันเกรียงไกรนับ
ล้านที่สามารถแย่งชิงความเป็นหนึ่งกับกองทัพของราชันเซียนเฉียน
นะ ถ้าหากหลี่ซีย่สามารถนำพาทองทัพนี้ออกไปจากที่ตรงนี้ได้ละ
ก็ ย่อมเป็นสิ่งที่น่ากลัวเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็ใคร หรือสำนักใดๆ ก็
ตาม เมื่อเจอจะเจอกับเขาแล้วก็ต้องเดินอ้อมไป

มองดูกองทัพอันเกรียงไกรนับล้านที่อยู่ตรงหน้า มองดู
จ้านซี หลี่ซีย่ถึงกับนั่งเสียวขึ้น จากนั้นหันหลังกลับไป จ้องมองไป
ยังระยะห่างไกล

“ราชันสงคราม พวกเราเตรียมออกเดินทางกันได้แล้ว
ยัง?” ในเวลานี้ ราชันตาปีศาจได้เอ่ยเสียงห่มต่ำขึ้นมา

หลี่ซีย่ยังคงมองไปยังที่ที่ห่างไกล นั่งเสียวอยู่ครู่หนึ่ง
จากนั้นกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “รออีกนิดหนึ่ง รอคนๆ หนึ่ง”

“รอใคร?” ราชนัแผ่นดินเดียวอดที่จะถามไม่ได้ “ในอาณาจักรราชันนี้ ยังมีใครกันเล่าที่คู่ควรให้กองทัพต้องรอคอยเขา”

“ตีเว่ย” หลี่ซีเยเอ่ยชื่อคนๆ หนึ่งออกมา โดยไม่ได้หันไปมองดูพวกราชันตาปีศาจ เขาจ้องมองไปยังระยะห่างไกล รอคอยการปรากฏตัวของคนผู้นั้น

ความจริงหลี่ซีเยมีคำตอบในใจเรียบร้อยแล้ว เขาเข้าใจและรู้ว่าตีเว่ยได้ตัดสินใจไปแล้ว แต่ เขายังหวังว่าตีเว่ยจะเปลี่ยนใจในวินาทีสุดท้าย

ตามความเห็นของหลี่ซีเย แทนที่จะฝากความหวังเอาไว้กับที่ราบสูงผิงพุทธะ ยอมเสี่ยงเป็นโล่ต่อสู้เพื่อที่ราบสูงผิงพุทธะ ตีเว่ยมีผู้ติดตามกองทัพทั้งสี่จักรวรรดิก้าวสู่การเดินทางไกลจะดีกว่า

เนื่องจากในใจของหลี่ซีเยเข้าใจอย่างถ่องแท้ เมื่อไรที่ที่ราบสูงผิงพุทธะเปิดศึกขึ้นมา เขาสามารถจินตนาการได้ว่าจุดจบของตีเว่ยจะเป็นเช่นใด ตรงกันข้าม หากก้าวสู่การเดินทางไกลยังพอมีความหวังอยู่ริบหรี่ ซึ่งข้างหน้าของเส้นทางเดินทางไกลนั้นมี

สิ่งที่คาดไม่ถึงถึงรอพวกเขาอยู่ แต่หากติดตามที่ราบสูงฝั่งพุทธะละก็
เกรงว่ามีแต่ความตายสถานเดียว

ครั้นราชันทั้งสามได้ยื่นข้อดีเว่ยจากหลี่ชีย่แล้ว ต่าง
รู้สึกมีกำลังใจขานขึ้นมาทันที พวกเขาถึงกับมองตามหลี่ชีย่ไปยัง
ระยะห่างไกล พวกเขาต่างก็มีความหวังที่จะให้ได้สิ่งนี้มา

กล่าวสำหรับราชันทั้งสามแล้ว หากมีดีเว่ยร่วมเดิน
ทางไกลไปกับพวกเขาจริงละก็ ไม่นานโอกาสที่จะประสบ
ผลสำเร็จของพวกเขาจะจะมีมากขึ้น

บุคคลภายนอกอาจไม่รู้ว่ดีเว่ยนั้นดำรงอยู่ในสถานะ
เช่นใด แต่ในฐานะที่พวกเขาเป็นสามจอมราชัน พวกเขาารู้ดีว่ดี
เว่ยนั้นดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด เขาเป็นองครักษ์ประจำตัวของเจ้า
แห่งราชัน มีประวัติความเป็นมาที่น่าเกรงขามยิ่ง ล่วงรู้ความลับ
เกี่ยวกับอาณาจักรราชันมากมาย รู้เรื่องราวเกี่ยวกับตัวของเจ้า
แห่งราชันมาก แน่نون เรื่องของกำลังความสามารถย่อมไม่เป็นที่
สงสัย มิฉะนั้นแล้ว คงไม่สามารถเป็นองครักษ์ประจำตัวของเจ้า
แห่งราชันได้

แต่ทว่า เวลาผ่านไปเรื่อยๆ เส้นขอบฟ้าที่อยู่ไกลสุด
สายตายังคงไร้ร่างเงาของดีเว่ยปรากฏให้เห็น

หลี่ซีเยถึงกับทอดถอนใจเบาๆ และละสายตากลับมา
เขารู้ว่าตั๊วเว่ยได้ตัดสินใจเด็ดขาด และจะไม่เปลี่ยนแปลงในสิ่งที่
ตนเองได้ตัดสินใจไปแล้ว

จอมราชันทั้งสามก็รู้สึกผิดหวังที่ตั๊วเว่ยไม่ได้ปรากฏตัว
แต่ เรื่องเช่นนี้หาใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถฝันบังคับได้

หลี่ซีเยหลังจากละสายตากลับมา มองไปที่จ้านซี กล่าว
เสียงทุ้มต่ำว่า “เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วยัง?”

จ้านซีมองตรงไปยังหลี่ซีเย ด้วยสายตามั่นคง และพยัก
หน้าด้วยความหนักแน่นยิ่งนัก

ฝ่ามือข้างหนึ่งของหลี่ซีเยกดไปที่ศิระของจ้านซี
“แกร่งค้.....แกร่งค้.....แกร่งค้.....” เสียง โลหะดังขึ้น เสื่อเกราะ
นักรบเต็มสวมอยู่บนตัวของหลี่ซีเยนั้น เวลานี้กลับกลายเป็นแผ่น
โลหะเป็นชิ้นๆ สวมทับลงบนตัวของจ้านซี เพียงชั่วพริบตาเดียว
เท่านั้น เสื่อเกราะนักรบก็ได้ไปสวมอยู่บนตัวของจ้านซีแทน

“ตุม.....” ในขณะนี้ พลังราชันของหลี่ซิเย่คล้ายดั่ง น้ำเชื่อมกรากจากเขื่อนแตก ไหลกรอกเข้าไปในตัวของจ้านซี อย่างไม่ขาดสาย จ้านซีต้องรองรับพลังราชันที่นำเกรงขามนั้นจน ร่างทั้งร่างของเขาสั่นเทิ้มขึ้นมา ไม่เพียงแต่ร่างของเขาเท่านั้นที่สั่น เทิ้ม แม้แต่ฟ้าดินก็สั่นเทิ้มด้วยเช่นกัน

ในที่สุด พลังราชันทั้งหมดบนตัวของหลี่ซิเย่ก็ได้ ถ่างทอดให้กับจ้านซีจนหมดสิ้น จากนั้น ด้านหลังของจ้านซีได้ บังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดเกิดขึ้นมากมาย ในเวลานี้ เขาก็ เสมือนดั่งเป็นจอมราชันที่อยู่สูงเด่นองค์หนึ่ง ควบคุมเก้าชั้นฟ้าสิบ แดนดิน ปกครองแคว้นเหล่าราชัน ปกครองดินแดนแห่งเหล่า ราชัน!

“วันนี้ ข้าจะแต่งตั้งเจ้ามีนามว่าราชันสงคราม เป็นผู้ ควบคุมบังคับบัญชากองทัพอันเกรียงไกรของแคว้นเหล่าราชัน ตรงไปยังแดนสุขาวดี!” หลี่ซิเย่ที่มีอกดศีระหะจ้านซีเอาไว้ พระราชทานนามให้

จ้านซีคุกเข่าด้วยขาข้างเดียว รับการแต่งตั้งจากหลี่ซิ เย่ จากนั้นก้มกราบลงกับพื้น เปล่งด้วยเสียงอันดั่งว่า “ฝ่าบาท ชื่อเสียงเป็นอมตะนิรันดร์กาล ไม่มีสูญสิ้นตราบนิรันดร์ ไร้ผู้ต่อกร ทุกชาติภพ!”

“ฝ่าบาทชื่อเสียงเป็นอมตะนิรันดร์กาล ไม่มีสูญสิ้น
ตราบนิรันดร์ ไร้ผู้ต่อกรทุกชาติทุกภพ!” กองทัพอันเกรียงไกรนับ
ล้านต่างก้มกราบกับพื้นและเปล่งเสียงอันดังออกมา ซึ่งจะเป็นการ
ก้มกราบครั้งสุดท้ายของพวกเขา

“ฝ่าบาท ลุกขึ้นเถอะ นับแต่นี้เป็นต้นไป เจ้าคือองค์
ราชันของแคว้นเหล่าราชันแท้จริง” หลี่ซีเยพยุ่งจ้านซีให้ลุกขึ้น
กล่าวเสียงหนักแน่นออกมา

หลังจากที่จ้านซีถูกพยุ่งตัวลุกขึ้นมาแล้ว ยังคงคารวะ
ต่อหลี่ซีเยอย่างหนักแน่นอีกครั้ง กองทัพที่อยู่ด้านหลังของเขาก็
เช่นกัน

“สายแล้ว ออกเดินทางกันเถอะ” หลี่ซีเยแหงนหน้า
มองดูท้องฟ้า กล่าวต่อจ้านซีและทอดถอนใจออกมาเบาๆ

ท่าทีของจ้านซีหนักแน่นจริงจัง สายตาส่งประกายนำ
เกรงขามออกมา มองดูพวกราชันตาปีศาจ พวกราชันตาปีศาจ
มองตากันและกัน จากนั้นพยักหน้าด้วยท่าทีหนักแน่น ราชันรบ

ขณะตลอดกาลหันกลับไปสั่งการด้วยเสียงอันดังกับกองกำลังของตน “ออกเดินทาง!”

“ออกเดินทาง.....” ราชนิตาปีศาจกับราชันหน้าเดียวก็สั่งการกับกองกำลังของตนพร้อมกัน

“ปัง ปัง ปัง.....” ชั่วพริบตาเดียว ทหารราชันของจักรวรรดิทั้งสามทยอยกันปูเป็นทางลาดบนท้องฟ้าออกมาเส้นหนึ่ง เส้นทางเส้นนี้ปูขึ้นมาโดยอาศัยทองราชันทีละก้อนๆ

หลังจากที่เส้นทางเส้นนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากทองราชันแล้ว ทหารราชันของสามจักรวรรดิที่เป็นทัพหน้าก็ได้ก้าวขึ้นสู่เส้นทางเส้นนี้ ก้าวสู่การเดินทางไกลต่อไป

บรรดาผู้บำเพ็ญตนเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ต่างพึมพำออกมาว่า “ที่แท้การเดินทางไกลเป็นเช่นนี้เอง”

หลายคนที่ยังมองเห็นภาพนี้แล้ว จึงได้เข้าใจว่า ที่แท้เส้นทางสำหรับเดินทางไกลถูกสร้างขึ้นโดยการปูด้วยทองราชันบนท้องฟ้าที่ว่างเปล่านี้เอง

เมื่อทหารราชันจากจักรวรรดิทั้งสามได้ก้าวสู่เส้นทาง
การเดินทางไกลแล้ว ยังคงปูเส้นทางเดินทางไกลอยู่ทางด้านหน้า
ต่อไป และเวลานี้ ก็ถึงเวลาที่กองกำลังอันเกรียงไกรของแคว้นเหล่า
ราชันได้ก้าวเดินตามไปบ้างแล้ว

จ้านซีจ้องมองหลี่ซีเย่ลี้กๆ ทำความคารวะต่อหลี่ซีเย่
ครั้งหนึ่ง จากนั้นไม่หันกลับมาอีกเลย สั่งการออกไปว่า "ออก
เดินทาง!" นำพากองทัพอันเกรียงไกรนับล้านก้าวสู่เส้นทาง
การเดินทางไกลไป

หลี่ซีเย่มองดูทหารราชันแต่ละคนที่ก้าวสู่การเดินทาง
ทางไกล โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาเป็นเวลานาน

"ปัง.....ปัง.....ปัง....." เสียงหนึ่งดังขึ้น เมื่อกองทัพ
อันเกรียงไกรจำนวนนับล้านได้ก้าวสู่เส้นทาง
การเดินทางไกลไปแล้ว ทหารราชันที่ทำหน้าที่ปิดท้ายขบวนได้ทำการรื้อ
ห้องราชันที่
ใช้ปูเป็นเส้นทางออก

พวกเขาทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ โดยทหารราชันของทั้งสี่
จักรวรรดิที่อยู่ด้านหน้าจะทำหน้าที่ปูทางไปข้างหน้า ขณะที่ทหาร
ราชันที่ปิดท้ายขบวนก็จะรื้อเก็บคืนห้องราชัน กองกำลังทั้งสี่

จักรวรรดิเดินทางมุ่งไปยังข้างหน้าที่สุดลูกหลูกตา ไกลออกไป
ไกลออกไปเรื่อยๆ

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ทองราชันที่ใช้ปูเป็นทางครึ่งหนึ่ง
ก็จะสูญเสียดวงราชันของมันไป เมื่อมีการปูไปได้จำนวนครั้งที่
กำหนดแล้ว มันก็จะเสื่อมสภาพจนกลายเป็นเศษเหล็กไปในที่สุด

“การเดินทางไกลที่เป็นหนทางข้างหน้ามันไกลแค่ไหน
กันนะ?” ผู้บำเพ็ญตนทุกคนต้องมองดูทหารราชันของสี่จักรวรรดิ
ที่ฝ่ายหนึ่งปู ฝ่ายหนึ่งเก็บคืน ก้าวไปข้างหน้าทีว่างเปล่า ถึงกับ
พึมพำออกมา

ไม่มีใครสามารถให้คำตอบข้อนี้ได้ เพราะว่าในความเป็นจริงแล้ว
ไม่มีใครสามารถรู้ว่าหนทางข้างหน้าของการเดินทางไกลมันไกลแค่ไหนกันแน่

“เล่าลือกันว่า ทองราชันจำนวนมหาศาลที่แคว้นเหล่า
ราชันมีไว้ในครอบครองนั้น บวกกับทองราชันอีกสามจักรวรรดิที่มี
เกรงว่าบรรดาจักรวรรดิที่มีอยู่ตอนนี้ซัดหาไปอีกสามยุคสมัยก็ไม่
อาจเทียบเท่าที่พวกเขาถือกันอยู่มากมายเช่นนี้” ราชันองค์หนึ่ง
มองดูทหารราชันสี่จักรวรรดิที่เดินไปไกลแล้วพึมพำออกมา

ราชันอีกองค์ก็กล่าวว่า “ถ้าหากแม้พวกเขาที่มีทอง
ราชันจำนวนมโหฬารเช่นนี้ยังไม่สามารถไปให้ถึงดินแดนสุขาวดี
ล่ะก็ พวกเราก็เลิกคิดกันได้แล้ว ทุกๆ จักรวรรดิที่มีอยู่ ณ เวลานี้
ร่วมมือกันแล้วขุดหาไปอีกสิบยุค บางที่อาจมีโอกาสดำก้าวสู่การ
เดินทางไกลก็เป็นได้”

หลี่ซีเยมองส่งกองทัพอันเกรียงไกรจำนวนนับล้าน
กระหังพวกเขาเดินลับไปจากสายตาท่ามกลางท้องฟ้าที่ว่างเปล่า
แล้ว ยังคงไม่สามารถละลายสายตากลับคืนมา

สิ่งเดียวที่เขาสามารถทำได้ ณ เวลานี้ก็คือ การภาวนา
ให้กับพวกเขาอย่างเงียบๆ หวังว่าพวกเขาสามารถไปให้ถึงแดน
สุขาวดี หวังว่าพวกเขาจะได้พบกับที่พึงพิงสุดท้ายที่พวกเขาเสาะ
แสวงหามาโดยตลอด

“พวกเราไปกันเถอะ” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก
ทหารราชันได้หายไปทั้งหมด จึงมีผู้บำเพ็ญตนพิมพ์ออกมา

ในขณะนี้ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนต่างทยอยกัน
ไปจากที่ตรงนี้ การที่ทหารราชันก้าวสู่เส้นทางการเดินทางไกล ก็

คล้ายตั้งผู้เป็นมารก้าวสู่แทนประหารมารอย่างนั้น มันคือจุดจบที่ไร
ซึ่งคำตอบตลอดกาล

Novel-Lucky

ตอนที่ 1116 ยากจะเอ่ยคำ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียะยืนอยู่ตรงนั้น มองดูห้องฟ้าว่างเปล่าที่ไกลสุดลูกหูลูกตา นั่งเสียบอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน ไม่ได้เอ่ยสิ่งใดออกมานานมาก

“ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เงินเป่าเจียวที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชียะได้เอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ “พวกเขาจะทำได้สำเร็จหรือไม่? สามารถไปถึงแดนสุขาวดีหรือไม่?”

“ไม่รู้เหมือนกัน ได้แต่ภาวนาให้กับพวกเขา หวังเพียงพวกเขาสามารถไปถึงได้อย่างปลอดภัย” หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ชียะละสายตากลับคืน หอดถอนใจออกมาเบาๆ

หลี่ซวงเหยียนเอ่ยปลอบใจขึ้นมาว่า “เจ้าวางใจเถอะ พวกเขาจะต้องไปให้ถึงแดนสุขาวดีแน่ พวกเขาจะต้องปลอดภัย โดยไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ด้วยกองกำลังนับล้านที่เกรียงไกรเช่นนี้ สามารถกวาดล้างเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้อยู่แล้ว ไม่มีใครสามารถขัดขวางการก้าวเดินของพวกเขาได้”

หลี่ซีเยได้แต่ยิ้มเฉือนๆ กับคำปลอบประโลมเช่นนี้ของหลี่ซวงเหยียน เขาได้แต่เอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบาว่า “หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น”

การเดินทางไกล เส้นทางที่เปี่ยมไปด้วยความไม่รู้ การก้าวขึ้นสู่เส้นทางเส้นนี้ อาจเป็นไปได้ว่ามีเพียงผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้นจึงสามารถไปให้ถึงยังแดนสุขาวดีได้ และก็อาจเป็นไปได้ที่ว่าจะสามารถไปให้ถึงแดนสุขาวดีได้หรือไม่ นั่นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับความแข็งแกร่ง ภาระทั้งอาจเป็นไปได้ เส้นทางการเดินทางไกลเส้นนี้ ทุกคนจะมีจังหวะและโอกาสที่แตกต่างกันไป แดนสุขาวดีที่ทุกคนไปถึงก็อาจจะแตกต่างกันไป

จุดสิ้นสุดแห่งการเดินทางไกลคืออะไรนั้น และมีสิ่งใดรอพวกเขาอยู่ที่แดนสุขาวดี เก่งว่าคงไม่มีใครรู้ และไม่มีใครสามารถให้คำตอบกับทุกคนได้

“การเดินทางไกลก็ดี แทนประหารมารก็ช่าง บางที อาจไม่มีใครทราบคำตอบไปชั่วนิรันดร์ ซึ่งคล้ายกับนรกอเวจีอย่างนั้น” แม้แต่ปู่เหลียนเซียงก็ยังคงต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ นางไม่ได้เอ่ยคำปลอบใจใดๆ กับหลี่ซีเย นางเพียงกุมมือของหลี่ซีเยเอาไว้แน่น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนไม่สามารถสรรหาออกมาเป็นคำพูดได้ทั้งหมด

คำพูดของปู่เหลียนเซียงได้สร้างความแปลกใจให้กับ
พวกของหลี่ซวงเหยียน พวกเขาต่างล่องมองไปที่ปู่เหลียนเซียง

เนื่องจากครานั้น ปู่เหลียนเซียงเป็นผู้ที่โดยสารไปกับ
เรืออเวจี มาวันนี้ที่นางสามารถปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง ย่อม
หมายถึงนางสามารถต่ออายุขัยได้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งสร้างความ
ประหลาดใจให้กับพวกหลี่ซวงเหยียนว่า วันนั้นที่ปู่เหลียนเซียงได้
โดยสารไปกับเรืออเวจี ท้ายสุดได้พบกับสิ่งใดมา

เนื่องจากมีตำนานมากมายเกี่ยวกับเรื่องของเรืออเวจี
และแม่น้ำอเวจี มีบางคนคิดว่าแม่น้ำอเวจีท้ายสุดแล้วก็คือไหลไปยัง
ส่วนที่ลึกที่สุดใต้พิภพ ไหลเข้าไปยังนรกอเวจี แต่ก็มีคนเข้าใจว่า
เรืออเวจินั้นไปยังแดนสวรรค์ มีเพียงไปยังแดนสวรรค์เท่านั้นจึง
สามารถต่อชีวิตได้.....

ไม่ว่าเรืออเวจีจะวิ่งไปที่ใดก็ตาม มันทำให้พวกของหลี่ซ
วงเหยียนรู้สึกอยาก رؤ้อากเห็นมาก เท่าที่พวกนางทราบ ปู่เหลียน
เซียงคือหนึ่งเดียวที่มาจาก การต่ออายุขัย แน่นอนที่สุด เจ้าสำนัก
พันราชันคนสุดท้ายก็มีลักษณะเดียวกัน เพียงแต่ว่าเวลานี้เขาได้
ตายไปแล้ว

“ไม่ต้องจ้องมองมาที่ข้า” ปู่เหลียนเซียงสายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “รายละเอียดของเรื่องบางเรื่องข้าเองก็บอกไม่ถูก
เหมือนกัน แม้ว่าจะประสบมาด้วยตนเองก็ตาม”

หลี่ซีเยก็อมยิ้มและกล่าวว่า “เรื่องบางเรื่อง สิ่งที่ไม่
แน่เสมอว่าจะเป็นความจริง โดยเฉพาะขณะอยู่บนเรืออเวจี”

โลกนี้มีนรกอเวจีอยู่จริงรึ? ” แม้จะเป็นเช่นนี้ เงินเป่า
เจียวยังคงอดที่จะถามไม่ได้ เนื่องจากครานั้น พวกเขาได้เห็นมา
กับตาถึงปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆที่แม่น้ำอเวจีไหลลงมาจาก
ห้องฟ้า มันเป็นปริศนาที่ฝังอยู่ภายในจิตใจของพวกนาง

หลี่ซีเยเพียงยิ้มให้กัยคำกล่าวเช่นนี้ ความจริงแล้ว
แม้แต่ไปเจี้ยนเจินที่เป็นคนพูดน้อยก็ยังจ้องมองไปที่ปู่เหลียนเซียง
ด้วยครานั้นนางเองก็อยู่ในสุสานเทียนกู่ นางเองก็ต้องการรู้คำตอบ
กับสิ่งที่นางได้พบเห็นในครานั้น

ปู่เหลียนเซียงสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าไม่สามารถให้
คำตอบนี้กับพวกเจ้า เรืออเวจีไม่ได้ไปถึงนรกอเวจีที่ว่า อย่าง
น้อยที่สุดเรืออเวจีที่ข้าโดยสารไปด้วยนั้นไปไม่ถึง บางที อาจจะมี
เพียงคนที่มีโอกาสได้อยู่อีกชาติภพหนึ่งเท่านั้น จึงมีสิทธิ์ไปถึงสุด

ปลายทางของแม่น้ำอเวจี สำหรับคนอื่นๆ เกรงว่าคงไม่สามารถไปให้ถึงสุดปลายทางของแม่น้ำอเวจีแล้ว”

“ได้ยินมาว่า มุ่จ้านเสินได้มีชีวิตอยู่ได้อีกหนึ่งชาติภพ”
เมื่อเอ่ยถึงเรื่องลับสุดยอดตลอดกาล แม้แต่หมยซู่เหยาที่รู้สึกสนใจอย่างยิ่ง เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว นางมองไปที่หลี่ชียเอ

ความจริงแล้ว เวลานี้พวกหลี่ซวงเหยียนทั้งหมดล้วนจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ ครั้งนั้น หลี่ชียเอช่วยเลือกเรืออเวจีให้กับบรรพบุรุษของวิหารเทพสงคราม และเขายังได้เลือกเรืออเวจีให้กับองค์หญิงจุงโจว เกรงว่าบนโลกใบนี้คงมีเขาเท่านั้นที่เข้าใจเรื่องราวนรกอเวจีมากที่สุดแล้ว

เมื่อเห็นพวกหลี่ซวงเหยียนมองมาที่ตน หลี่ชียเอถึงกับยิ้มเฉือนๆ สายหน้าเบาๆ “เรื่องนี้ต่อให้มองมาที่ข้าก็ไม่มีประโยชน์ ข้าเองก็ 모르 หรืออาจจะกล่าวได้ว่าไม่มีใครรู้ถึงเรื่องราวที่อยู่ภายในเลย มุ่จ้านเสินแห่งวิหารเทพสงครามได้ต่ออายุอีกหนึ่งชาติภพเป็นเรื่องจริง แต่ทว่า หลังจากที่เขามีชีวิตกลับมาแล้ว เขาก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องราวนี้กับบุคคลอื่นเลย ไม่มีใครรู้ว่าเขาได้พบเจอกับสิ่งใดมาได้เห็นอะไร และไปได้สิ่งใดมา แม้แต่ศิษย์ที่เป็นสายตรงของมุ่จ้านเสินเองก็ยังไม่รู้”

พวกของหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง เมื่อหลี่ชี่เย่พูดออกมาเช่นนี้ มันมีเรื่องราวที่เป็นปริศนาอยู่มากมายที่ไม่ได้รับการเฉลย ในนั้นมีสิ่งมากมายที่ผู้คนไม่รู้มาก่อน

“เอาละ พวกเราไปกันเถอะ” ท้ายสุด หลี่ชี่เย่ได้มองดูห้องฟ้าที่ว่างเปล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่กองกำลังนับล้านอันเกรียงไกรได้หายไปท่ามกลางห้องฟ้าที่ว่างเปล่าเป็นเวลานานมากแล้ว

พวกของหลี่ซวงเหยียนก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก ต่างทยอยกันหันหลังเพื่อไปจาก พวกของหลี่ซวงเหยียนลงใจให้หลี่ชี่เย่และปู่เหลียนเซียงได้อยู่กันตามลำพัง ดังนั้น พวกนางต่างทยอยกันก้าวเดินไปข้างหน้าล่วงหน้าไปก่อน

ครั้นถึงระยะห่างกับพวกของหลี่ซวงเหยียนได้ระยะหนึ่งแล้ว ปู่เหลียนเซียงที่จูงมือหลี่ชี่เย่ก้าวเดินไปด้วยกัน นางมองดูพวกของหลี่ซวงเหยียนที่อยู่ด้านหลัง เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “หรือเจ้าจะไม่ยอมบอกเล่าต่อพวกนางอย่างนั้นรี? ”

“เล่าเรื่องอะไรกับพวกนางรี? ” หลี่ชี่เย่ยิ้มเฉยเมย ผ่านไปชั่วครู่ เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องราวบางเรื่องไม่รู้เสียจะดีกว่า อีกอย่างพวกนางก็ไม่จำเป็นต้องไปเผชิญหน้ากับ

สิ่งนี้ พวกเขาแตกต่างจากพวกเรา พวกเราคือประเภทเต่า
ประหลาดที่มีชีวิตอยู่มาแล้วยุคแล้วยุคเล่า พวกนางยังมีอายุน้อย
วัยหนุ่มสาว บางทีพวกนางไม่จำเป็นจะต้องไปเผชิญหน้ากับ
เรื่องราวด้านมืดทุกอย่างบนโลกใบนี้”

“แต่ทว่า เจ้ากลับแบกรับเรื่องราวในโลกที่เป็นด้านมืด
เอาไว้มาโดยตลอด นับตั้งแต่ยุคไร้อารยธรรมจนถึงยุคอเวจี
แล้วมาถึงยุคปัจจุบัน” ปู่เหลียนเซียงจ้องมองดูเขา กล่าวด้วย
น้ำเสียงแผ่วเบาว่า “เรื่องบางอย่างเจ้ากลับฝังมันเอาไว้ในกันบัง
ของหัวใจ ไม่ยอมแบ่งปันให้กับคนอื่นเรื่อยมา”

“บางที นี่อาจเป็นหนึ่งในภารกิจของข้ากรรมัง” หลี่ชียเอ
ทอดถอนใจออกมาเบาๆ “นี่และคือข้อแลกเปลี่ยนของการมีชีวิต
เป็นอมตะ เรื่องบางอย่างไม่จำเป็นจะต้องให้ผู้อื่นไปแบกรับ และไม่มี
ความจำเป็นต้องให้บุคคลอื่นได้รับรู้ บนโลกใบนี้ ยังไรเสียมันก็มี
ด้านมืดที่ผู้คนไม่อาจจินตนาการได้ และด้านมืดนี้ไม่จำเป็นต้องให้
ทุกคนไปเผชิญหน้ากับมัน กล่าวสำหรับพวกนางแล้ว โลกใบนี้มี
ความสวยงามก็เพียงพอแล้ว”

ปู่เหลียนเซียงจ้องดูผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าไม่รู้ว่าควรจะทำ
อะไรออกมาดี พันล้านปีมานี้ เรื่องราวที่เกี่ยวกับเขานั้นมีมากมาย
เหลือเกิน มีคนด่าว่าเขาหาว่าเขาเป็นฆาตกร มีคนว่าเขาเป็นมือที่

มองไม่เห็นแอบอยู่เบื้องหลัง มีคนตำว่าเขาเป็นผู้คลั่งใคร่ในการฆ่า
คน

แต่ทว่า นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา โดยเฉพาะในยุคของ
อเวจีที่มีมืดมิด หากไม่มีเขาคอยยื่นหยัดค้ำเอาไว้อย่างยากลำบาก
ไม่รู้ว่าต้องใช้เวลาอีกนานเท่าไรกว่ายุคอเวจีจะสิ้นสุด? ต่อหน้าสิ่ง
ที่มีมืดมิด เขามักจะเผชิญหน้ากับมันเพียงลำพังคนเดียว และแบก
รับมันเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

ในขณะนี้ หลี่ชีย่จ้องมองดูปู่เหลียนเซียง และเอ่ยขึ้น
แผ่วเบาว่า “หากว่าเจ้ายินดี ข้าสามารถให้เจ้าได้มีชีวิตอยู่อีกชาติ
ภพ ชาตินี้ข้ามีกำลังที่จะทำเช่นนั้นและมีวิธี อีกทั้งยังมีความมั่นใจ
เต็มเปี่ยม บุกไปถึงสุดปลายทางของแม่น้ำอเวจี ให้เจ้าได้มีชีวิตอยู่
อีกหนึ่งชาติภพ”

“โยต้องทำเช่นนี้” ปู่เหลียนเซียงทอดถอนใจออกมา
เบาๆ สำนหน้าเบาๆ ว่า “มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหนึ่งชาติภพ ฟังดูแล้ว
งดงามยิ่งนัก แต่ทว่า ข้าก็รู้ว่า หากคิดจะอยู่ต่อไปอีกหนึ่งชาติภพ
จะต้องเผชิญกับมัน ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน คนที่จะมีชีวิตอยู่ต่ออีก
หนึ่งชาติภพล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการพูดถึงเรื่องของตัวเองต้องผจญ ไม่
ต้องคิดมากข้าก็พอจะเดาได้บางสิ่งบางอย่าง รู้ว่าตัวเองจะต้อง
เผชิญหน้ากับสิ่งใด”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้ ปู่เหลียนเซียงได้กุมมือของหลี่ชียเอ๋นแน่น กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “กล่าวสำหรับข้าแล้ว ข้ามีชีวิตอยู่มาอย่างเพียงพอแล้ว มีชีวิตอยู่อีกชาติภพ หรือมีชีวิตอยู่ต่ออีกสิบชาติมันก็ไม่ได้แตกต่างอะไร ขอเพียงมีเจ้าอยู่ข้างกาย ต่อให้เวลาแสนจะสั้น กล่าวสำหรับข้าแล้วทุกอย่างล้วนมีความหมายอย่างยิ่ง ทุกอย่างกลับกลายเป็นมีค่า การมีชีวิตอยู่ยาวหรือสั้น ล้วนแล้วแต่ไม่มีความสำคัญอีกต่อไปแล้ว”

“อีกอย่าง มาถึงวันนี้ อย่างน้อยที่สุดข้าก็ต้องสามารถมีชีวิตอยู่ได้หลายร้อยปี กระทั่งอาจถึงพันปี” ปู่เหลียนเซียงมองดูหลี่ชียเอ๋นลึกลงๆ กล่าวว่า “สิ่งเหล่านี้กล่าวสำหรับข้ามันเพียงพอแล้ว และเวลาของข้านับว่ามีอย่างพอเพียงแล้ว”

“หลายร้อยปีหรือนี่” หลี่ชียเอ๋นเอ่ยเสียงแผ่วเบา สำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว หลายร้อยปีกระทั่งพันปีไม่นับว่ายาวนานนัก บางทีสิ่งนี้อาจเพียงพอแล้วสำหรับปู่เหลียนเซียง

“เมื่อถึงเวลาชะตาฟ้าเปิดขึ้นมา.....” ปู่เหลียนเซียงที่มองดูหลี่ชียเอ๋นลึกลงๆ ในใจเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “เมื่อรอนนกระทั่งถึงวันนั้น ข้าส่งเจ้าเดินทางไกล มองดูเจ้าไกลออกไป ขอเพียงรอให้ถึงวันนั้น มันก็เพียงพอแล้วสำหรับข้า”

ทุกถ้อยคำของปู่เหลียนเซียงกล่าวออกมาอย่างแผ่วเบา กระทั่งเรียกได้ว่านุ่มนวลมาก แต่ทว่า ทุกๆ คำพูด ทุกๆ ถ้อยคำ เหมือนว่าจะสลักเอาไว้ภายในจิตใจของหลี่ชียเอ

“ข้าจะเฝ้าอยู่ที่เก้าอี้แดง จนกว่าวันสุดท้ายของชีวิต” ปู่เหลียนเซียงกล่าวอย่างเนิบนาบแผ่วเบาและนุ่มนวลว่า “บางที บนโลกใบนี้ข้าอาจจะเหลือทิ้งอะไรไว้ให้เจ้า หรือบางทีไม่ว่าจะผ่านไปเนิ่นนานเท่าไร ไม่ว่าจุดจบของอนาคตจะเป็นเช่นใด ร่องรอยการดำรงอยู่บนโลกใบนี้ของเจ้าจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์”

“ต้องมีวันนั้นแน่นอน” หลี่ชียเอเอ่ยขึ้นแผ่วเบา ท่ามกลางคำพูด ภายในใจของเขา เต็มไปด้วยความฉงนด้วยเกล้าไม่ว่าจะดำรงอยู่ในฐานะแข็งแกร่งเพียงใด ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่มาเนิ่นนานเท่าไร บนโลกใบนี้มักจะมีเรื่องราวมากมายที่ฉงนด้วยเกล้า บนโลกใบนี้มีการจากลาอยู่เสมอ

“ข้าก้าวเดินมาถึงวันนี้ ข้าไม่รู้สึกเสียใจอีกแล้วละ” ปู่เหลียนเซียงกุมมือหลี่ชียเอเอาไว้แน่น กล่าวอย่างช้าๆ แผ่วเบา และนุ่มนวลว่า “แม้ว่า ข้าจะมองไม่เห็นวันนั้น แต่ทว่า ข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องทำได้สำเร็จแน่นอน เนื่องจากผู้ชายของข้าไม่เคยล้มเหลว

ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใด เป็นศัตรูเช่นใด สถานการณ์แบบใด ผู้ชายของข้าจะต้องหัวเราะเป็นคนสุดท้ายตลอดกาล! ”

“แน่นอน ข้าจะต้องหัวเราะเป็นคนสุดท้าย มีสักวันที่ข้าจะต้องกลับมาอย่างผู้มีชัย! ” หลี่ชียเอ่กกล่าวน้ำเสียงหนักแน่น “บางที เจ้าอาจจะได้เห็นวันนั้น”

“ข้าจะต้องได้เห็นอย่างแน่นอน ต่อให้ข้าไม่อยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว ข้าก็ต้องได้เห็น” ปู่เหลียนเซียงกุมมือของหลี่ชียเอ่เอาไว้แน่น กล่าวว่า “แต่ว่า ทุกอย่างล้วนไม่สำคัญอีกแล้ว ที่สำคัญก็คือ ข้ารู้สึกสบายใจเป็นอันมาก มีความสุขมาก แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

หลี่ชียเอ่กุมมือของนาง ก้าวเดินไปข้างหน้าเสียบๆ เวลาที่เขาไม่สามารถอาศัยคำพูดใดมาแสดงออกได้อีกต่อไป

ตอนที่ 1117 พบกับหนิวชิวน้อยอีกครั้ง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชิวเปาพวกของหลี่ชวงเหยียนมาถึงจุดตัดระหว่างอาณาจักรราชันและแดนมาร ในขณะที่ พวกเขายืนอยู่ ณ บริเวณริมบึง มองดูน้ำในบึงที่สงบนิ่งตรงหน้า

“พวกเราจะทำอะไร?” ฉินเปาเจียวเอ่ยขึ้นมา เมื่อมองเห็นบึงน้ำที่สงบนิ่งตรงหน้า

“ไปวัดชรानัตถิตา” หลี่ชิวเปามองดูน้ำในบึงที่สงบนิ่งเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“วัดชรานัตถิตา” แม้แต่หลี่ชวงเหยียนยังรู้สึกตะลึงงัน กล่าวว่ “คือวัดชรานัตถิตาที่ติดปากเจ้าหนิวชิวน้อยอยู่ตลอดเวลา นั้นใช่หรือไม่? มันไม่ได้อยู่ในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารหรือ?”

“จะพูดแบบนี้ก็ได้ มันทั้งอยู่ภายในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร และไม่อยู่ภายในโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร” หลี่ชิวเปาหัวเราะทีหนึ่ง จากนั้นล้วงหยิบเอาดอกบัวพุทธรักษาออกมา แล้วโยนลงไปใบบึงน้ำ

“ปุด ปุด ปุด.....” เมื่อหลี่ชียเอโยนบัวพุทระลงไปใบบึง
น้ำแล้วนั้น ปรากฏว่าบึงน้ำที่สงบนิ่งพลันเหมือนกับเดือดปุดๆ
ขึ้นมาอย่างนั้น เหมือนว่าน้ำที่อยู่ภายในบึงเดือดพล่านขึ้นมาทั้งบึง

หลี่ชียเอกระโดดขึ้นไปบนบัวพุทระ แล้วกล่าวกับพวก
ลี้ซวงเหยียนว่า “กระโดดขึ้นมาเถอะ มันจะพาพวกเราไปยังวัด
ชราณัตถิตา สูดยอดของโลกธาตุน้อยแห่งนี้”

พวกของหลี่ซวงเหยียนไม่ลังเลแม้แต่น้อย ทอยยกัน
กระโดดตามกันขึ้นไปยืนอยู่บนบัวพุทระ

“ซ่าา.....” เสียงน้ำดังขึ้น สิ่งที่เหลือเชื่อได้
เกิดขึ้นแล้วเวลานี้ กึ่งกลางบึงน้ำพลันปรากฏเป็นวังน้ำวนขนาด
ใหญ่ยักษ์ขึ้นมา ดูดเอาน้ำที่อยู่ในบึงเข้าไปทั้งหมด บัวพุทระก็ถูก
ดูดเข้าไปภายในวังวนนี้ด้วยเช่นกัน

พวกเขาทั้งหมดถูกดูดเข้าไปอยู่ท่ามกลางวังวนพร้อมกับ
บัวพุทระ พวกของเหมยซู่เหยยาต่างมองไปรอบๆ ด้วยความ
ประหลาดใจ รอบๆ เป็นวังน้ำวนที่หมุนเคลื่อนที่ได้รวดเร็วมาก แต่
ทว่า การยืนอยู่บนบัวพุทระของพวกเขากลับไม่มีน้ำสักรหยดที่

กระเด็นมาถูกตัวของพวกเขาเลย มองดูเหมือนว่าพวกเขากำลังติดตามวังน้ำวนนี้เพื่อไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง

ภาพที่เห็นดูช่างมหัศจรรย์ยิ่งนัก ดูแปลกประหลาดนัก พวกหลีซวงเหยียนไม่รู้เลยว่าบัวพุทระดอกนี้กลับมีประโยชน์เช่นนี้

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ในที่สุดพวกหลีซวงเหยียนได้ยินเสียงดัง “ซ่าา” เหมือนน้ำเกิดการหนุนเนื่องขึ้นมา เดิมพวกเขาถูดูดตกลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็วพลันหยุดลง

พวกหลีซวงเหยียนมองไปรอบๆ พบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางบึงน้ำเหมือนเดิม หากไม่เป็นเพราะทัศนียภาพรอบบึงน้ำแตกต่างจากครั้งแรกสักก็ พวกเขายังเข้าใจว่าตัวเองได้กลับมายังจุดเดิมเสียอีก โดยไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหนเลย

“ถึงแล้ว” หลีซเย่ที่ยืนอยู่ด้านหน้าบัวพุทระ เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

ในขณะนี้ พวกของหลีซวงเหยียนทยอยกันมองไปข้างหน้า เห็นภูเขาตั้งอยู่ลูกหนึ่ง โดยที่ภูเขาลูกนี้ไม่ได้สูงมากนัก

แต่ทว่า กลับให้ความรู้สึกกับผู้ที่บอกไม่ถูก เหมือนว่าภูเขาลูกนี้
ได้บ่มพิภพกลิ่นอายความเป็นพุทธะที่ดีที่สุดในโลกเอาไว้ ภูเขาลูกนี้
มีความเป็นฉนวนที่บรรยายไม่ถูก เหมือนว่าตัวของภูเขาเอง
ประกอบด้วยพระธรรมที่ลึกซึ้งพิสดารที่สุดในโลกเอาไว้

เดิมมันเป็นภูเขาที่แลดูแสนจะธรรมดาลูกหนึ่ง แต่ ด้วย
แวบแรกที่ยังมองเห็นภูเขาลูกนี้ กลับรู้สึกว่ภูเขาลูกนี้ไม่ธรรมดา
ภูเขาลูกนี้ไม่ได้มีประกายพุทธะที่พลุ่งพล่านรุนแรง และไม่มี
ลักษณะของภูเขาที่แลดูสูงชันอันตรายอะไร มันคือภูเขาธรรมดาๆ
ลูกหนึ่งเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ด้วยความเป็นภูเขาธรรมดาๆ เช่นนี้
กลับให้ความรู้สึกเหมือนว่ามันได้ผ่านการชำระล้างจากกาลเวลา
มานานนับไม่ถ้วน มันได้กลับกลายเป็นพุทธะที่บรรลุมรรคผลรูป
หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ที่ตรงนั้น เฝ้ารักษาฟ้าดินเอาไว้ กาลเวลาที่
เคลื่อนผ่านไป ผ่านช่วงเวลาที่ยุ่งเรื่องและเสื่อมถอย ประดุจดังทุก
สิ่งล้วนห่างไกลจากตัวมัน

บนยอดเขาธรรมดาแห่งนี้มีวัดที่เก่าแก่อยู่หลังหนึ่ง วัดที่เก่าแก่โบราณนี้ไม่มีใครรู้ว่ามันถูกสร้างขึ้นมาในสมัยใด โบราณจนแทบแยกไม่ออกว่าส่วนไหนเป็นมุมเป็นขอบ

หากสายตาดีละก็ สามารถมองเห็นด้านบนของวัดมีป้ายชื่อวัดติดอยู่ แต่ มันก็เก่าแก่โบราณจนดูเหมือนพร้อมจะร่วงหล่นลงมาได้ทุกขณะ บนป้ายได้จารึกตัวอักษรเอาไว้ว่า.....วัดชรานัตถิตา!

จากการคัดกล่อนของกาลเวลา ตัวอักษรได้เลือนหายไปจนแทบจะจางหายไป ทุกอย่างราวกับว่าได้ค่อยๆ สลายไป

“วัดชรานัตถิตา คือวัดที่มีลักษณะเช่นใดกันนะ? เทียบกับสิบแปดวัดเขาหลังชันแล้วเป็นเช่นใด?” ไปเขียนเงินปล้นรู้สึกระวังตัวขึ้นมา เมื่อมองเห็นวัดที่มีลักษณะเช่นนี้ แม้จะไม่สามารถระบุถึงความลึกล้ำพิสดารของมันได้

“สิบแปดวัดแห่งเขาหลังชันเทียบกับมันแล้วห่างชั้นอยู่มาก” หลี่ซีเย่มองดูไปเขียนเงินที่อยู่ในท่าที่ระวังตัว กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หลวงจีนที่อาศัยอยู่ภายในวัดชรานัตถิตาล้วนแล้วแต่เป็นเจ้าพุทธะที่สละตำแหน่งจากแคว้นพุทธะทั้งสิ้น”

“หลวงจีนของวัดชรานต์ธิตาล้วนแล้วแต่เป็นอดีตเจ้า
พุทธะจากแคว้นพุทธะทั้งสิ้น!” พวกของหลี่ซวงเหยียนต่างตื่น
ตระหนกจนหน้าถอดสี เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

ลองคิดดู แค่ว่าพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ก็มีความ
น่ากลัวกระทั่งระดับจักรพรรดิเทพต้องหวั่นเกรงแล้ว สำหรับเจ้า
พุทธะแห่งแคว้นพุทธะ เป็นสิ่งที่ไม่อยากจะเชื่ออยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม หลวงจีนที่อาศัยอยู่ภายในวัดชรานต์ธิต
าที่ไม่สะดุดตาตรงหน้าแห่งนี้ กลับเป็นเจ้าพุทธะที่สละตำแหน่ง
จากแคว้นพุทธะแต่ละรุ่น มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัว และน่า
หวาดหวั่นอะไรอย่างนั้น

“วัด วัดชรานต์ธิตาออกจะน่ากลัวมากเกินไปแล้วสินะ”
หลี่ซวงเหยียนถึงกับพึมพำออกมาด้วยความรู้สึกใจหายใจคว่ำ

“ความน่ากลัวของมันไม่ได้อยู่ที่หลวงจีนที่อาศัยอยู่
ภายในวัดนั้น” หลี่ซิงเยกกล่าวเฉยเมยว่า “อย่างไรก็ตาม ยอมรับว่า
วัดชรานต์ธิตามีความน่ากลัวโดยแท้จริง นับแต่อดีตที่ผ่านมา
จักรพรรดิเทพ เทพแท้จริงที่ต้องเสียทำในนั้นมีจำนวนนับไม่ถ้วน”

“ตามตำนานเล่าว่า ครานั้นราชันเซียนเพยหยางเคยมา
ที่นี่ รวมทั้งราชันเซียนเฮ่าไห้ก็เคยมาเช่นกัน” เหมยซู่เหยาถึงกับ
เกิดความเคารพเลื่อมใสอย่างสุดซึ้ง กล่าวด้วยท่าทีที่หนักแน่น
จริงจัง

“เป็นความจริงที่ครั้งนั้นราชันเซียนเพยหยางและราชัน
เซียนเฮ่าไห้ต่างก็เคยมา” หลี่ซีเยมองดูวัดชรानัตถิตาที่อยู่บนยอด
เขา พยักหน้ากล่าวว่า “ครั้งนั้น ราชันเซียนเพยหยางอาศัยเล่ห้
เหลียมเท่านั้น ส่วนราชันเซียนเฮ่าไห้คิดว่าได้ปะทะซึ่งหน้า แต่ทว่า
ราชันเซียนเฮ่าไห้ก็ไม่ได้เปรียบ สุดท้าย ได้แต่อาศัยทวงท่าที่ไร้ผู้
ต่อกรจากไป แต่ไม่เคยเหยียบเข้าไปยังที่ราบสูงฝั่งพุทเธ่ออีกเลยชั่ว
ชีวิต”

พวกของไปเจี้ยนเจินต่างมีสีหน้าที่ประทับใจเมื่อได้ยิน
คำกล่าวเช่นนี้ แม้แต่ราชันเซียนยังไม่สามารถทำอะไรกับวัด
ชรานัตถิตา ย่อมประเมินได้ว่าวัดชรานัตถิตามีความน่ากลัว
เพียงใดแล้ว.

หลี่ซีเยก้าวเท้าออกจากบ้วพุทเธ่อ มุ่งหน้าไปยังยอดเขา
ที่อยู่ตรงหน้า โดยมีพวกหลี่ซวงเหยียนที่ตามมาติดๆ ทั้งเหมยซู่
เหยาและไปเจี้ยนเจินต่างมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง

ถ้าหากจะกล่าวถึงการต่อสู้ที่ยากเย็นที่สุดในชาตินี้ล่ะก็
เวลานี้สถานการณ์ที่เผชิญอยู่ตรงหน้า ต้องเป็นสถานการณ์ที่น่า
กลัวที่สุด ณ ตอนนี้ แม้กระทั่งหมยชูเหยาเองยังกลับกลายเป็นไม่
มีความมั่นใจเอาเสียเลย

“เจ้าหัวโล้น พวกหัวโล้นเหม็น รีบใส่หัวออกมา ออย่ามัว
แต่หลบอยู่แต่ภายในรังของตัวเอง” พวกของหลี่ชียเยยังไม่ทันเดิน
ไปถึงเชิงเขาดี ก็ได้ยินเสียงด่าทอดังมาแต่ไกล

“เจ้าหัวโล้นเหม็น ได้ยินหรือเปล่า พวกเจ้ามันหูหนวก
หรือไง?” เสียงด่าทอเช่นนี้เหมือนไม่เคยหยุด ยิ่งด่ายิ่งเพิ่มระดับ
เสียงดังขึ้น ด่าอย่างจริงจัง จังๆ “อ้ายหัวโล้นพวกเจ้าฟังให้ดีนะ ข้า
จะรื้อถอนวัดโทรมๆ ของพวกเจ้า ข้าจะจุดไฟเผาบ้านซอมซ่อของ
พวกเจ้า!”

พวกหลี่ชวงเหยียนต่างมองหน้ากันและกัน
โดยเฉพาะหลี่ชวงเหยียนและเงินเป่าเจียว พวกนางรู้สึกคุ้นเคยกับ
เสียงนี้เป็นอันมาก

หลี่ชียเอเมื่อได้ยินเสียงนี้แล้วถึงกับยิ้มเจื่อนๆ สายหัวไป
มา แคได้ยินเสียงนี้เขาก็รู้ได้ทันทีว่า เป็นใครกันที่กำลังด่าทออย่าง
จริงจังอยู่ตรงนั้นแล้ว

เป็นไปตามคาด บริเวณเชิงเขามีก้อนหินอยู่ก้อนหนึ่ง มี
ไส้เดือนนอนคว่ำหน้าอยู่ แทนที่จะบอกว่าเป็นไส้เดือน บอกว่าเป็น
มังกรขนาดเล็กดูจะเข้าท่ากว่า เจ้าไส้เดือนที่แลดูคล้ายมังกรขนาด
เล็กตัวนี้มีประกายสีทองระยิบระยับทั่วตัว ปรากฏเป็นประกายวง
แหวนเมื่ออยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ ดูมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ทำให้
ผู้คนเข้าใจว่ามันจะต้องลอกคราบกลายเป็นมังกรทอง และเห็นไป
บนเก้าชั้นฟ้าแน่นอน

แต่ ใครจะไปคิดว่า เจ้าไส้เดือนที่แลดูเหมือนมังกรทอง
กลับมีปากที่สกปรก ตากราดเหมือนแม่ค้าปากตลาดอย่างนั้น ซึ่ง
ไม่ได้เข้ากับลักษณะท่าทางที่ดูศักดิ์สิทธิ์ห้าวหาญโดยสิ้นเชิงของ
มัน

หลังจากได้ด่าทอไปพักใหญ่ เหมือนว่าด่าจนเหนื่อย
จึงเอนกายนอนกับก้อนหินเพื่อพักผ่อน

“เจ้าคงไม่ใช่ดำไม่หยุดจนกระทั่งบัดนี้กระมัง” หลี่ซียเอถึงกับยิ้มกล่าวออกมา เมื่อมองเห็นเจ้านั้นกำลังหมอบอยู่กับก้อนหินก้อนนั้น

เจ้าตัวที่หมอบอยู่กับก้อนหินปล้นกระโดดตัวลอยขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงของหลี่ซียเอ พลันรู้สึกดีใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นพวกของหลี่ซียเอ รุ่งตรงเข้าไปหาในทันใด กล่าวอย่างดีใจว่า “นายท่านของข้า ข้าน้อยรู้อยู่แล้วว่าท่านจะต้องมาด้วยตนเองอย่างแน่นอน! ขอเพียงนายท่านมาด้วยตนเอง เจอะเจอเทพสังหารเทพพบเจอมารเช่นฆามาร จัดการตัดหัวพวกหัว โល်นพวกนี้ให้หมดเลย”

“เออละ เจ้าหนีชีวิตน้อย อย่าทำเป็นประจบสอพลอต่อหน้าข้าเลย” หลี่ซียเอดำแบบที่เล่นทีจริงพร้อมกับฝ่ามือฟาดไปที่กล่องซึ่งอยู่บนหลังของมัน

เจ้านี้คือเสี่ยวหนีชีวิต หรือหนีชีวิตน้อยนั่นเอง หลังจากได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์บนต้นจักรวาลแล้ว ตัวเขาก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทีเดียว มีแนวโน้มว่าจะได้กลายเป็นมังกรทอง

“แหะ แหะ นายท่าน พวกท่านพากันมาทั้งหมด คราวนี้
ข้าก็วางใจได้แล้วละ พวกเราบุกขึ้นไปวัดซ่อมซ่อด้วยกัน แล้ว
วางเพลิงเผามันให้วอดเลย” เมื่อเห็นผู้ที่ให้การสนับสนุนตนมา เจ้า
หนีชีวิตน้อยถึงกับอึ้งอ้อมใจ หัวเราะก๊ากอย่างลำพอง

“เจ้ามาได้อย่างไร?” เฉินเป่าเฉียวรู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง
เพราะว่าเจ้าหนีชีวิตน้อยมาที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะเป็นเวลานานมากแล้ว
ก่อนที่โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารจะเปิดด้วยซ้ำ เขาก็มาถึงที่นี่แล้ว

“แหะ แหะ แหะ นั่งหนู เจ้าไม่ดูเลยนะว่าข้าณะเป็นใคร
ข้าณะคือมังกรเทพที่ลงมาจากสวรรค์ เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน หมื่น
อาณาจักรทุกแห่งหน มีที่ใดบ้างที่เข้าไปไม่ได้?” เมื่อเอ่ยถึงเรื่อง
ทำนองนี้แล้ว เจ้าหนีชีวิตน้อยพลันยึดดอกขึ้นมาจากที่ ท้าทางลำพอง
ยิ่งนัก

“อวดดีให้มันน้อยๆ หน่อย” หลี่ชีย่หัวเราะและยกเท้า
ถีบมันกระเด็นออกไป ต่ำอย่างทีเล่นทีจริงว่า “พระโพธิสัตว์โอภาส
แปดพักตร์ได้บอกข้าหมดแล้ว เจ้าแอบอ้างชื่อของข้าข่มขู่ผู้อื่น”

เจ้าหนีชีวิตน้อยหัวเราะแห้งๆ เมื่อถูกเปิดโปง กล่าวว่
“นายท่าน อย่างไรเสียก็ควรจะให้หน้าสีกเล็กน้อยให้กับข้าบ้าง อีก
อย่าง แม้ว่าเจ้าแก่พวกนั้นจะทำลี้มตาข้างหลับตาข้าง แต่ว่า ที่ข้า

มาถึงที่ตรงนี้ได้ เป็นการอาศัยฝีมือที่แท้จริงของข้า หากไม่เป็น เพราะข้ามีเคล็ดวิชาจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งที่ไร้ผู้ต่อกร แล้วจะมาถึงที่ตรงนี้ได้อย่างไรกัน? "

เรื่องที่เจ้าหนิวน้อยพูดมานี้ นับว่าไม่ผิด แม้ว่าการมาถึงที่ตรงนี้แบบลับๆ ล่อๆ ของเขาจะได้รับการอนุญาตอย่างลับๆ จากเขาหลิงซาน แต่ทว่า หากไม่เป็นเพราะเขาคือไส้เดือนทะลุมิติ ละก็ เขาก็ไม่สามารถทะลุมิติจนมาถึงที่ตรงนี้ได้

"เออละ รู้แล้วว่าเจ้านั้นร้ายกาจ" หลี่ชียเอ๋อจ้องมองดูหนิวน้อยที่หนึ่ง กล่าววว่า "เจ้าคงไม่ได้เข้าไปข้างในมาแล้วนะสิ"

ตอนที่ 1118 วัดชรานต์ถิตา

<https://novel-lucky.com>

“อู อู อู.....” หนีชีวิตน้อยหัวเราะแห้งๆ กับคำพูดของหลี่ซีเย เขายึดอกขึ้น ทำท่าองอาจผ่าเผย กล่าวว่า “นายท่าน ข้าน้อยไม่เคยกลัวมีเรื่องมีราวเลย เจอะเจอเทพสังหารเทพ พบเจอมารเช่นฆามาร อู อู อู แต่ จะว่าไปแล้ว ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน หากจะพูดถึงความองอาจมีใครบ้างที่สามารถเทียบเคียงกับนายท่านได้ ข้าน้อยจะรออยู่ที่ตรงนี้ เพื่อให้เห็นกับตาตนเองว่า นายท่านจัดการกับพวกหลวงจีนเต๋าเหล่านั้นจนคลานหาพินของตนไปทั่ว หาไม่แล้ว ข้าน้อยคงจัดการวางเพลิงเผาวัดซอมซ้อจนวอดวายไปหมด.....”

หนีชีวิตน้อยพูดเสียน้ำเกรงขามยิ่งนัก เหมือนว่าเป็นเรื่องจริงอย่างนั้น ทำให้พวกเงินเป่าเจียวถึงกับเม้มปากอมยิ้ม พวกนางต่างรู้ว่าเจ้าหมอนี้กำลังคุยโตโอ้อวดอยู่

“เออละ อย่าเอาแต่คุยโตโอ้อวดอยู่เลย” หลี่ซีเยหลังมือไปที่หนึ่ง ต่าอย่างทีเล่นทีจริงว่า “ถ้าหากเจ้าแข็งเกรงเช่นนั้นจริงเวลานี้ข้าขอสั่งให้เจ้าไปแย่งเอากาน้ำชาชุดนั้นมาให้เดี๋ยวนี้”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ได้สร้างความตระหนกยิ่งให้กับหนีชิว น้อย ถึงกับร่างสั่นเทิ้ม จึงรีบทำท่าหุดคอแล้วหัวเราะแห้งๆ ว่า “อู อู นายท่าน ข้าล้อเล่น ข้าแค่ล้อเล่นไปอย่างนั้นเอง นายท่านอย่า ถือเป็นเรื่องจริงจั่งอะไรเลย อย่างจริงจั่ง ข้าน้อยเป็นเพียงคนส่งสาร คนหนึ่งเท่านั้น พูดถึงฝีมือไร้ฝีมือ พูดถึงความสามารถไร้ความสามารถ ไหนเลยจะมีปัญญาไปแย่งเอากาน้ำชาชุดโบราณมาได้”

“เรื่องยิ่งใหญ่นี้ ยังคงต้องอาศัยนายท่านออกโรง ด้วยตนเอง ในเก้าแดนหมื่นอาณาจักรนอกเหนือจากนายท่านแล้ว ไม่มีใครสามารถแย่งชิงเอากาน้ำชาชุดโบราณมาได้ ต่อให้ราชันเซียนก็ทำไม่ได้” เวลานี้ เจ้าหนีชิวน้อยทำการประจบสอปรอหลี่ชียเอ่เป็นการใหญ่

แม้ว่าเจ้าหนีชิวน้อยจะประจบสอปรอเป็นขนานใหญ่ แต่ คำพูดของเขาก็มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน เพราะว่าหากสิ่งที่อยู่ใน วัตถุสิ่งนั้นแย่งชิงกันได้โดยง่ายละก็ คงมีราชันเซียนลงมือไปนานแล้ว

เออละ อย่างกล่าวมากความไร้สาระ เจ้าจงอยู่นิ่งๆ ตรงนี้ อย่าได้หาเรื่องยุ่งยากให้กับข้า” หลี่ชียเอ่จ้องเขม็งเขาอย่างเคื่องๆ

เจ้าหนีชีวิตน้อยหน้าหนาหน้าทนจนถึงขีดสุด เขาหัวเราะฮิฮิ โดยไม่รู้สึกเขินอายแม้แต่น้อย แน่นอนที่สุด หากมอบให้เขาไปด่าผู้อื่นเขา นับว่าเจ้าหนีซึ่งน้อยยินดีทำให้อย่างเต็มกำลัง กระทั่งเรียกได้ว่าไม่ปฏิเสธเลย แต่ถ้าจะให้เขาบุกเข้าไปภายในวัดชราณัตถิตา นับว่าเขาเองยังรู้ตัวเองดี

เจ้าหนีชีวิตน้อยเคยเสียเปรียบภายในวัดชราณัตถิตา มาแล้วครั้งหนึ่ง หากไม่เป็นเพราะหลี่ชียเอ่ที่ให้การช่วยเหลือ เขาคงติดอยู่ด้านโน้ไปแล้ว ทำให้เขารับรู้ถึงความน่ากลัวของวัดชราณัตถิตา ดังนั้น หลังจากที่เขามาถึงที่ตรงนี้แล้ว แม้ว่าจะด่าทออยู่ด้านนอกมาโดยตลอด แต่ เขากลับไม่กล้าเข้าไปอย่างผลิผลาม

"พวกหลวงจีนเฒ่าที่อยู่ภายในวัดจงฟังให้ดี นายท่านของข้า ผู้บงการเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ผู้กุมอำนาจเป็นนิรันดร์วันนี้ได้มาด้วยตนเองนับว่าให้เกียรติวัดซอมซ่อของพวกเจ้าอยู่สามส่วน พวกเจ้ายังไม่รีบๆ ออกมาให้การต้อนรับนายท่านของเรา....." ในเวลานี้ เจ้าหนีชีวิตน้อยได้แอบอ้างบารมีผู้อื่น ทำยียดอกจนพองโต สงเสียงร้องตะโกนใส่วัดชราณัตถิตาอยู่บริเวณเชิงเขาท่าทางหลงระเรีงยิ่งนัก คนที่ไม่รู้ความยังเข้าใจว่าเขาเป็นคนถ่อยได้ดี

“เจ้าพูดให้มันน้อยๆ น้อยก็ได้ ไม่มีใครเขาหาว่าเจ้า เป็นไป๋หรือกนะ” หลี่ชีย่ดำแบบที่เล่นทีจริง พร้อมกับหลังมือเปรี้ยว เข้าให้

เจ้าหนีชิวน้อยหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “ข้าน้อยเพียง สร้างบารมีให้กับนายท่าน ให้หลวงจีนเฒ่าภายในวัดรับรู้ว่าท่าน ได้มาด้วยตนเอง”

หลี่ชีย่สายหัว ดำไปว่า “เจ้าจะดูแลคนพวกเขามาก เกินไปแล้ว ต่อให้พวกเขาไม่ก้าวเดินออกมาจากบริเวณวัด พวก เขาก็รู้ว่าใครมา ที่ตรงนี้ ตลอดจนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ มีเรื่องราวก็ มากน้อยที่สามารถรอดพ้นสายตาของพวกเขาไปได้”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้หนีชิวน้อยไม่สามารถโต้ตอบ ได้ ได้แต่สงบปากสงบคำอย่างว่าง่าย ครานั้น เขาเคยถูกขังอยู่ ภายในนั้น ย่อมรู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของหลวงจีนในวัดชราหนัตถิตา ในความเป็นจริงแล้ว หลวงจีนของวัดชราหนัตถิตาวันนี้ น่ากลัวกว่า อดีตเสียอีก

พวกเจ้าทั้งหมดรอข้าอยู่ที่ตรงนี้ ห้ามก้าวขึ้นไปยังยอดเขาแม้เพียงครึ่งก้าว หากไม่แล้วมันจะนำพาความหายนะมาสู่ตัวเอง หากพวกเจ้าถูกพระธรรมของวัดชรानัตถิตาโปรดละก็ เมื่อถึงเวลานั้นข้าก็คงไม่สามารถแบ่งภาคมาช่วยพวกเจ้าได้” หลี่ซีเยมองดูวัดชรานัตถิตาที่อยู่บนยอดเขาด้วยท่าทีหนักแน่น สั่งการกับพวกของหลี่ชวงเหยียน

พวกหลี่ชวงเหยียนต่างรู้สึกตกใจกับคำพูดของหลี่ซีเย พวกไปเลี่ยนเงินเคยประสบพบเจอการโปรดของเขาหลังจากมา กับตาตัวเอง รู้ถึงพลังการโปรดอันน่ากลัวนั้น ในเมื่อบรรดาหลวงจีนที่อาศัยอยู่ภายในวัดชรานัตถิตาล้วนแล้วแต่เป็นอดีตเจ้าพุทธะของแคว้นพุทธะที่ปลดระวางมาทั้งสิ้น ย่อมประเมินได้ว่าพลังในการโปรดของวัดชรานัตถิตาจะน่ากลัวเพียงใด เกรงว่าคงน่ากลัวกว่าพลังการโปรดของเขาหลังจากเป็นร้อยเท่า

“เข้าไปเป็นเพื่อนเจ้า ข้าจะเปิดทางให้กับเจ้า!” เมื่อปู่เหลียนเซียงเห็นหลี่ซีเยกำลังจะออกเดินทางขึ้นไปยังยอดเขา จึงกล่าวเสนอขึ้นมา

ในบรรดาพวกนางแล้ว ก็มีเพียงปู่เหลียนเซียงที่มีคุณสมบัติพูดคำนี้ออกมามากที่สุด ในบรรดาพวกนางคงมีปู่

เหลียนเซียงที่แข็งแกร่งมากที่สุด แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องให้เกียรตินางอยู่หลายส่วน

หลี่ซีเยส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่” หาใช่เรื่องที่สามารถจัดการได้ด้วยกำลัง การอาศัยกำลังเพื่อจัดการเรื่องราวในที่นี้ นับเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาดเลย

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยจ้องมองดูปู่เหลียนเซียงอย่างจริงจัง กล่าวว่า “หากสิ่งนี้สามารถจัดการได้ด้วยกำลังล่ะก็ คงไม่ต้องรอจนถึงวันนี้ และเกรงว่าคงรอไม่ถึงเช้า หากสามารถจัดการได้ด้วยกำลัง ครั้นนั้นพวกราชันเซียนเพยหยางก็คงจัดการด้วยกำลังไปนานแล้ว

“ที่พวกเราเผชิญหน้าหาใช่ศัตรู แต่เป็นตนเอง” หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่งกล่าวว่า “ที่พวกเราเผชิญหน้ากับมันคือ ความอยากได้ใคร่มี ความโลภของตน”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เรื่องเช่นนี้ จำเป็นต้องให้เข้าไปเผชิญกับมันเอง เรื่องเช่นนี้ใช้ว่าจะอาศัยกำลังจากภายนอกได้”

ปู่เหลียนเซียงมองดูหลี่ซีเย สุดท้ายพยักหน้ากล่าวว่า
“ระวังตัวด้วย หากว่าสถานการณ์ไม่ดีให้ถอนตัวออกมาทันที”

หลี่ซีเยยิ้มให้นิดหนึ่ง เดินขึ้นเขาไปอย่างช้าๆ เมื่อหนี
ชีวิตน้อยเห็นหลี่ซีเยก้าวเดินขึ้นไปยังยอดเขา ร้องออกมาว่า
“คุณชาย ระวังตัวหน่อย ระวังอย่าเสียที่ให้กับกาน้ำชาชุดนั้น”

แม้ว่าปกติแล้ว เจ้าหนีชีวิตน้อยจะชื่นชอบคุยโต้โอ้อวด
ที่สุด คำพูดของเขาเชื่อไม่ค่อยจะได้ แต่ยามเมื่อเผชิญกับเรื่อง
สำคัญแล้ว เขามีความน่าเชื่อถือกว่าใครๆ อีกทั้งเขายังรู้ว่าหลี่ซีเย
จะต้องเผชิญหน้ากับอะไร ดังนั้น เขาจึงอดเป็นกังวลต่อหลี่ซีเย
ไม่ได้

หลี่ซีเยไม่ได้หันหลังกลับและไม่ได้พูดอะไรออกมา เขา
ก้าวขึ้นไปยังยอดเขาอย่างช้าๆ กล่าวสำหรับเขาแล้ว ไม่จำเป็นต้อง
หันหลังกลับไป และไม่จำเป็นต้องกล่าวสิ่งใด ทุกอย่างให้รอคอย
เขากลับมาอย่างผู้มีชัย

หลังจากที่หลี่ซีเยก้าวเข้าไปภายในวัดชราวัตถิตาแล้ว
เจ้าหนีชีวิตน้อยได้กล่าวกับพวกหลี่ชวงเหยียนว่า “พวกเราถอยหลัง
อีกนิดหนึ่ง ไม่นานต่อจากนี้ คงจะระเบิดขึ้นมาแล้วละ”

พวกของเหล่าขงเหยียนต่างทำตามหนีชีวน้อยถอยหลัง ออกไป จนกระทั่งออกห่างจากบริเวณเชิงเขาในระยะที่คิดว่าปลอดภัยแล้วจึงได้หยุดลง

เวลานี้ ไม่ว่าจะเป็พวกของเหล่าขงเหยียน หรือจะเป็นปู่เหลียนเซียง ต่างจ้องมองดูวัดชราันต์ถิตาด้วยความเป็นห่วง ขณะที่เจ้าหนีชีวน้อยก็เป็กังวล ต้องเดินวนไปมาเป็ระยะ

การมายังที่นี้ของหนีชีวน้อยแตกต่างจากวัตถุประสงค์ของเหล่าชีเย่ เหล่าชีเย่มาด้วยเรื่องของตำรานภา ขณะที่หนีชีวน้อย วัตถุประสงค์สำคัญเพื่อระบายความแค้น

เนื่องจากครานั้น เจ้านายผู้เฒ่าของเขาต้องตายอย่างอนาถเพราะวัดชราันต์ถิตา ดังนั้น การที่เขามาถึงที่ตรงนี้ก็เพื่อต้องการดำให้หน้าใจเพื่อระบายความอัดอั้นของอารมณ์ แม้ว่าตัวเขาเองก็รู้ว่า การดำทอเช่นนี้ไม่สามารถสร้างผลกระทบใดๆ ให้กับวัดชราันต์ถิตาได้ ที่เขาทำไปเช่นนี้ก็เพื่อให้ภายในใจของเขา รู้สึกดีขึ้นเท่านั้นเอง

หลี่ชียเอ่ก้าวเข้าไปภายในวัดชราันตติตา ภายในวัดไม
ไม่มีผนังที่โอ้อ่า ไม่มีภาพแกะสลักของมังกรหรือภาพวาดของหงส์
ทั่วทั้งหลังของวัดชราันตติตาสามารถใช้คำว่าเก่าแก่มาบรรยาย

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ก้าวเท้าเข้าไปภายในวัดแล้ว มี
หลวงจีนรูปหนึ่งเข้ามาพนมมือทักทายและนำทางให้กับหลี่ชียเอ่
หลวงจีนรูปนี้มีคิ้วสีขาว นัยน์ตาบ่งบอกถึงความเมตตา มองดู
เหมือนเป็นหลวงจีนเฒ่าธรรมดาๆ แต่ทว่า จะมีใครรับรู้ได้ว่า ด้วย
หลวงจีนที่มีลักษณะเช่นนี้ เคยเป็นเจ้าพุทธะรุ่นก่อนของแคว้น
พุทธะมาก่อน มีพุทธธรรมที่ไม่ธรรมดา

ครั้นเดินเข้าไปภายในวัดชราันตติตาแล้ว ขณะหลี่ชียเอ่
ยืนอยู่เงียบๆ ภายในวิหาร มองไปตรงด้านหน้าของวิหาร

วิหารที่เห็นอยู่ตรงหน้า ดูเหมือนจะไม่มีสิ่งใดๆ เลย
กระทั่งพระพุทธรูปสลักองค์ก็ยังไม่เห็น หลี่ชียเอ่ยืนเงียบๆ อยู่อย่างนั้น
ดังว่าบริเวณนี้มีสิ่งที่น่าดูชมที่ดึงดูดสายตาของเขาเอาไว้

หลี่ซีเยยืนอยู่ตรงนั้นนานมาก ขณะที่หลวงจีนเต๋าก็พนมมือนั่งอยู่ข้างๆ ไม่ได้รบกวนหลี่ซีเย และไม่ได้ส่งเสียงออกมาแม้แต่คำเดียว

“พระสีกะจะปรากฏตัวเมื่อไหร่?” หลังจากจ้องมองดูอยู่เป็นเวลานานมาก หลี่ซีเยละสายตาคลับมามองดูหลวงจีนเต๋อและเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

“อามิตาพุทธ.....” หลวงจีนเต๋อพนมมือ ไม่ได้เปล่งกลิ่นอายพุทธะที่น่ากลัว ไม่ได้ทำการโปรด ทุกอย่างดูปกติ เขาพนมมือกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “พุทธองค์ย่อมมีวันที่มายังโลกของตนเอง”

ไม่ว่าจะเป็นหลี่ซีเย หรือว่าจะเป็นหลวงจีนเต๋อ พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีกลิ่นอายพุทธะ และไม่จำเป็นต้องทำการโปรด พวกเขาต่างอยู่ในลักษณะของปฤชณธรรมดาๆ เนื่องจากพวกเขาก้าวมาถึงระดับนี้แล้ว อาศัยอภินิหารพระธรรม ไม่ว่าฝ่ายใดก็ไม่สามารถทำการโปรดอีกฝ่ายได้สำเร็จ หากแข็งขันฝืนที่จะโปรดให้ได้ จะได้เพียงแค่หาเรื่องให้ตัวเองต้องลำบาก เสียแรงโดยเปล่าประโยชน์เท่านั้นเอง

มองดูวิหารที่ว่างเปล่าตรงหน้า หลี่ชียเอหัวเราะทีหนึ่ง
กล่าวว่า “วันที่มายังโลก? เกรงว่าวันที่พระสีกะมายังโลก คงเป็น
วันแห่งมหันตภัยกรรมัง”

“สาธุ สาธุ” หลวงจีนเต๋าพนมมือ “ทำลายแล้ว
สร้างใหม่ ปราศจากการทำลายแล้วจะมีการสร้างขึ้นใหม่ได้
อย่างไร ยุคสมัยใหม่ โลกใบใหม่ ต้องการกฎระเบียบใหม่ ต้องการ
ผู้บงการใหม่”

หลี่ชียเอได้แต่หัวเราะให้กับคำพูดเช่นนี้ กล่าวว่า “ข้าก็
หวังว่าจะมีวันนั้น ข้าเองไม่ใช่ผู้มองโลกในแง่ร้าย แต่ ข้าไม่เห็น
ด้วยกับพวกท่าน”

“อามิตาพุทธ” หลวงจีนเต๋าเปล่งพุทธวาจาออกมา
แล้วก็ไม่กล่าวสิ่งใดอีกเลย

หลี่ชียเอหันหลังเดินเข้าไปภายในโถงด้านในของวัด
ชราณัตถิตา หลวงจีนเต๋ายังคงเดินนำทางอยู่ด้านหน้า นำพาหลี่
ชียเอเขาสู่ด้านในสุดของวัดชราณัตถิตา

ระหว่างทางที่หลี่ชีย่เดินเข้าไปภายในวัดชราฉัตถิตา ได้พบกับหลวงจีนอยู่บ้าง บรรดาหลวงจีนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่แลดู ธรรมดาๆ อีกทั้งดูแล้วล้วนแล้วแต่มีอายุมากทั้งสิ้น

แต่ทว่า จะมีใครคาดคิดว่า บรรดาหลวงจีนที่แลดู ธรรมดาๆ เหล่านี้ กลับเคยเป็นถึงเจ้าแคว้นพุทธะมาก่อน พวกเขา มีพระธรรมที่ไร้ขอบเขต กระทั่งสามารถโปรดจักรพรรดิเทพได้

มาวันนี้ ผู้ซึ่งเคยดำรงอยู่ในฐานะน่าเกรงขามยิ่ง กลับ เต็มใจที่จะรั้งอยู่ที่นี้ในฐานะหลวงจีนธรรมดาๆ รูปหนึ่งเท่านั้น สิ่ง ลึกซึ้งพิสดารที่ซ่อนอยู่ภายใน หาใช่บุคคลภายนอกสามารถ จินตนาการได้ และหาใช่สิ่งที่บุคคลภายนอกสามารถล่วงรู้ได้

แน่นอน ผู้ที่มาถึงยังสถานที่แห่งนี้ และไม่เคยมีบุคคลที่ เป็นโลกีย์ชนธรรมดาได้รับการต้อนรับให้เข้าสู่วัดชราฉัตถิตาได้ แม้แต่คนเดียว ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพ ก็ไม่ได้รับการ ต้อนรับให้เข้าสู่ด้านในโดยง่ายดาย

ตอนที่ 1119 กาน้ำสารพัดนึก

<https://novel-lucky.com>

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้รับการต้อนรับเข้าไปถึงยังด้านในสุดของ วัดชราเนตติตา ที่ตรงนั้นมีเพียงหลุมลึกอยู่หลุมหนึ่ง เหมือนว่าหลุมลึกหลุมนี้สามารถเชื่อมต่อไปถึงปากทางเข้านรกอเวจีอย่างนั้น เมื่อมองเข้าไปภายในหลุมนั้นจากจุดที่ยืนอยู่ จะมองไม่เห็นสิ่งใดที่อยู่ภายในหลุมนั้น กระทั่งกล่าวได้ว่า ภายในหลุมนั้นไม่มีสิ่งใดอยู่เลยนอกจากความมืด

เมื่อมายืนอยู่ตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ยืมนิดหนึ่ง หลวงจินเต๋า ค่อยๆ ถอยออกไปอย่างช้าๆ

“เจ้ากลับมาอีกแล้ว” ครั้นหลวงจินเต๋าล่าถอยไปแล้ว ท่ามกลางความมืดที่อยู่ภายในหลุมได้บังเกิดกระแสจิตดั่งขึ้น มันไม่ใช่เสียง แต่เป็นจิตเทพ จิตเทพที่บริสุทธิ์ ไม่มีเจ็ดความรู้สึกหกประการแบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไป (1) การดำรงอยู่ของมัน ก็คล้ายดั่งหลักกฎเกณฑ์อย่างนั้น

หลี่ชียเอ่ถือโอกาสนั่งลงข้างๆ หลุมลึกเสียอย่างนั้น จ้องมองไปยังส่วนลึกของหลุมลึกนั้น หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าพูดในนามของตนเอง หรือว่าพูดในนามของพระสักกะกันแน่? ”

“เจ้าต้องการพบข้า หรือต้องการพบพระสักกะกันล่ะ?” จิตเทพก็เหมือนหลักกฎเกณฑ์ลอยผุดขึ้นมาจากหลุมลึก แม้ว่าจิตเทพลักษณะเช่นนี้จะไม่มีเสียง แต่ว่า กลับสามารถให้ผู้คนได้ยินเสียงได้อย่างชัดเจน

“เจ้าเป็นเพียงกาน้ำที่ซำรดใบหนึ่งเท่านั้นเอง เจ้าไม่มีทั้งชีวิตและไม่มีอารมณ์ความผูกพัน เหตุใดถึงชมชอบใช้วิธีการเช่นนี้กันเล่า?” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวขณะนั่งอยู่ข้างหลุมลึก

“ข้าคือกาน้ำสารพัดนึก หนึ่งจิตนึกคิดสามารถเป็นพระ หนึ่งจิตนึกคิดสามารถเป็นมาร หนึ่งจิตนึกคิดของข้าสามารถเป็นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ใครว่าข้าไม่มีอารมณ์ความผูกพัน” หลุมลึกยังคงปรากฏกระแสจิตขึ้นมา ยังคงบรรยายออกมาเหมือนหลักกฎเกณฑ์ที่ถูกลงอก

กาน้ำสารพัดนึก เกรงว่าชื่อนี้อาจจะไม่คุ้นเคยยิ่งสำหรับผู้คนเป็นจำนวนมาก กระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันคืออะไร แต่ หากรู้ว่ากาน้ำสารพัดนึกคืออะไรละก็ รับรองได้ว่าจะต้องตระหนกตกใจอย่างยิ่ง

กาน้ำสารพัดนึก คือหนึ่งในเก้าสมบัติสวรรค์ ผู้คนจำนวนเท่าไรที่คิดว่าสมบัติสวรรค์นั้นพเก้าั้นไม่ได้ดำรงอยู่จริงในพื้นล้านปีที่ผ่านมา เรื่องราวตำนานเกี่ยวกับสมบัติสวรรค์นั้นพเก้าั้นมีการเล่าลือกันตลอดพื้นล้านปีที่ผ่านมา แต่ทว่า ไม่เคยมีใครได้พบเห็นสมบัติสวรรค์พเก้าั้นใดชิ้นหนึ่งมาก่อน ดังนั้น ในห้วงพื้นล้านปีที่ผ่านมา หลายคนจึงมองว่าสมบัติสวรรค์พเก้าั้นไม่มีในโลกจริง คำเล่าลือที่ว่าสมบัติสวรรค์พเก้าั้น เป็นเพียงสิ่งที่ผูกเรื่องขึ้นมาเท่านั้น

“จะเป็นพระกิติ หรือจะเป็นมารก็ช่าง เจ้าก็เป็นเพียงกาน้ำชำระตลอดกาล อีกอย่างเวลานี้เจ้ามีเพียงพุทธจิตเท่านั้น พุทธจิตที่ปราศจาก เจ็ดความรู้สึกหกประการแบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไป พุดไปพุดมา ท้ายที่สุดเจ้าก็ยังคงเป็นกาน้ำชำระใบหนึ่งเท่านั้น” หลี่ซีเยที่นั่งอยู่ข้างหลุมลึกลับยิ้มกล่าว

สิ่งที่อยู่ในหลุมลึกลับไม่ได้มีอาการโกรธ และไม่ได้โมโห จิตเทพสายหนึ่งปรากฏขึ้นมาเหมือนเป็นระเบียบ เป็นหลักกฎเกณฑ์ที่เล่าเรื่องราวความจริงเรื่องหนึ่ง กระแสจิตดั่งขึ้น “หนึ่งจิตนึกคิด เป็นหมื่นความนึกคิด ถ้าหากเจ้าทิ้งความอยากเอาไว้ตรงนี้ ข้าก็จะได้เพิ่มหนึ่งจิตนึกคิด”

หลี่ซีเยถึงกับปล่อยหัวเราะก๊ากออกมา ยิ้มกล่าวว่า “ดูท่าข้าคงต้องขอเรียกคืนคำพูดของข้าจึงจะถูก แม้ว่าเจ้าจะเป็นเพียง

กาน้ำชาชุดใบหนึ่ง แม้ว่าเจ้าจะไม่มีเจ็ดความรู้สึกหกประการแบบ มนุษย์ปุถุชนทั่วไป แต่เจ้าก็รู้อะไรบางอย่าง เป็นต้นว่ามอมเมาให้ ลุ่มหลง ยุยงส่งเสริม”

“อย่าลืมนสิ ข้าเคยเป็นมาร ข้าเคยเป็นราชัน ข้าก็เคยเป็น พระ มันเป็นความปรารถนาที่มนุษย์โลกทิ้งไว้ให้ข้า สิ่งนี้หาใช่เป็น ความปรารถนาของข้า” จิตเทพที่อยู่ในหลุมลึกยังคงปรากฏ ออกมาเหมือนดั่งหลักกฎเกณฑ์ที่แผ่กางออกมา

หลี่ชียเอถึงกับนิ่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้ ในที่สุดก็ต้องพยัก หน้ายอมรับ กล่าวว่ “เจ้าพูดได้ถูกต้องจริงๆ เจ้าก็ยังคงเป็นเจ้า เจ้าก็ยังคงเป็นกาน้ำชาที่ชาชุดใบนั้น ส่วนที่ว่าการยุยงส่งเสริม ที่ว่า การมอมเมาให้ลุ่มหลง มันเป็นเพียงเจ็ดความรู้สึกหกประการ แบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไปที่ผู้อื่นทิ้งเอาไว้อยู่ตรงนี้เท่านั้นเอง”

กาน้ำชาสารพัดนึก หนึ่งในสมบัติสวรรค์นี้พแก้ว ไม่เคยมีใคร ได้พบเห็นร่างที่แท้จริงของมันมาก่อน แน่นอน ก็ไม่ถึงกับไม่มีใคร เลยเสียทีเดียว เจกเช่นพระสักกะ เช่นเจ้าแห่งราชัน เช่นเจ้าแห่ง มาร พวกเขาล้วนแล้วแต่เคยเห็นร่างที่แท้จริงของเขาแล้วทั้งนั้น

แต่ทว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม หากได้พบเห็นร่างที่แท้จริง
ของเขาแล้ว ก็ไม่อาจสลัดหลุดพ้นจากหนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ หนึ่ง
จิตนึกคิดเป็นมาร ทั้งหมดไม่สามารถบรรยายด้วยตัวอักษร

เกี่ยวกับกาน้ำสารพัดนึก เกี่ยวกับสมบัติสุวรรณพเก้า มี
ผู้คนในโลกที่รู้เรื่องอยู่น้อยมาก ผู้ที่รับรู้เรื่องเกี่ยวกับกาน้ำสารพัด
นึก เคยได้ยืนตำนานเรื่องหนึ่งดังนี้

ตามตำนานเล่าว่า หากว่าบุคคลผู้นั้นได้กาน้ำสารพัดนึก
มาครอบครอง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว มันสามารถช่วยให้ความฝันของ
บุคคลผู้นั้นกลายเป็นจริง ไม่ว่าจะคิดทำอะไร กาน้ำสารพัดนึกก็จะ
ทำให้กลายเป็นจริงได้

สำหรับเรื่องที่ว่ามันเป็นเช่นนี้จริงหรือไม่นั้น นับแต่อดีต
กาลที่ผ่านมายังไม่มีใครรู้ เนื่องจากยังไม่เคยมีใครได้พบกาน้ำ
สารพัดนึก ยังไม่ต้องพูดถึงการได้มันมาครอบครองเลย ดังนั้น การ
ที่จะให้กาน้ำสารพัดนึกช่วยให้ความฝันกลายเป็นจริงจึงยังหา
จุดเริ่มต้นไม่ได้

กาน้ำสารพัดนึกที่มีสถานะเป็นหนึ่งในสมบัติสุวรรณพเก้า
นั้น ตัวมันเองปราศจากชีวิต และตัวมันเองก็ปราศจากเจ็ด

ความรู้สึกหกปรารถนาแบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไป ตัวมันเป็นเพียงแค
กาน้ำใบหนึ่งเท่านั้น

แต่ทว่า ครันมีผู้คนที่ความปรารถนาเอาไว้กับที่ตรงนี้ ครัน
มีผู้คนที่รอรอยเอาไว้บนกาน้ำใบนี้แล้ว ทุกอย่างก็กลับแปร
เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

ตัวของมันยังคงไม่มีชีวิต ยังคงปราศจากเจ็ดความรู้สึกหก
ปรารถนาแบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไป แต่ทว่า รอรอยที่ได้ทิ้งเอาไว้ตรง
นี้ เจ็ดความรู้สึกหกปรารถนาแบบมนุษย์ปุถุชนทั่วไปที่ทิ้งเอาไว้ตรง
นี้ เสมือนหนึ่งมีชีวิตขึ้นมา

ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำให้กำเนิดเป็นที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
ขึ้นมา ทำให้บังเกิดโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารขึ้นมา

“ไม่เสียที่ที่มีชีวิตอยู่มาเป็นพันล้านปี การมองเรื่องราวต่างๆ
ช่างแตกต่างจากคนอื่นโดยแท้” จิตเทพที่อยู่ในหลุมลึกปรากฏ
ออกมาเหมือนหลักกฎเกณฑ์ที่กางคลีออกมา

หลี่ซิเยที่นั่งอยู่หน้าหลุมลึก ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า
“เจ็ดความรู้สึกหกปรารถนาก็ดี หนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระก็ดี หนึ่งจิต

นึกคิดเป็นมารก็ช่าง มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับข้า ข้าเพียงต้องการให้
เจ้าช่วยขยับเลื่อนกันของเจ้าออกไปหน่อย ข้าต้องการสิ่งที่อยู่
ด้านล่างตรงนั้น”

“เจ้ายังคงต้องการตำรานภาเล่มนั้นนะสิ” จิตเทพยังคง
ปรากฏออกมาในรูปของหลักกฎเกณฑ์

หลี่ซีเยก็ไม่ได้ปิดบังอะไร ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เมื่ออยู่
ต่อหน้ากาน้ำสารพัดนึกแล้วก็ไม่มียอะไรจะต้องไปปิดบัง เพราะมัน
คือสารพัดนึก ขอเพียงคนผู้นั้นบังเกิดความนึกคิดอะไร ทุกอย่างก็
จะไปปรากฏอยู่บนตัวของมัน

“ถูกต้อง ข้าต้องการตำรานภาเล่มนั้นแหละ” หลี่ซีเย
หัวเราะ และกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ขอเพียงเจ้าช่วยขยับย้ายกัน
ออกไปนิดหนึ่ง ข้าก็หยิบมันมาได้แล้วละ”

“เจ้าเปิดมันออกมาไม่ได้” จิตเทพที่อยู่ในหลุมลึกได้แสดง
จุดยืนอย่างชัดเจน

หลี่ซีเยหัวเราะแล้วหยิบกล่องโบราณออกมาจากอกใบบาง
ภายในกล่องได้บรรจุกุญแจเอาไว้สามดอก

กุญแจทั้งสามดอกนี้เป็นข้อแลกเปลี่ยนระหว่างหลี่ซีเยกับ
วิหารเทพสงครามในครั้งครานั้น โดยมีเงินเป็นมัดมอบให้กับมือ มัน
ถูกเก็บเอาไว้ในวิหารเทพสงครามเป็นเวลานานมาก

หลี่ซีเยจัดการโยนกุญแจสามดอกนั้นลงไปหลุมลึกทันที
โดยไม่ต้องคิด กล่าวหาว่า “เจ้าคิดว่าอย่างไร? ข้ารู้ดีที่ลิ้งหนาบงทุก
อย่างของที่นี่ มิติที่เกิดการเปลี่ยนแปลงไปเมื่อคราวก่อนนั้น ทำให้
เจ้าได้มาอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ซึ่งหาใช่เป็นเพราะโอกาสและวาสนา และก็
ไม่ใช่เป็นเพราะทุกอย่างได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว เป็นเพราะยุคที่
ยิ่งใหญ่ยุคหนึ่งล่มสลายเท่านั้นเอง! มีผู้นำเอาตำรานภามาซ่อน
เอาไว้ที่ตรงนี้ ดังนั้น ข้าจึงค้นหากุญแจที่จะเปิดสถานที่แห่งนี้จน
พบ”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับข้า” จิตเทพปรากฏ หลักกฎเกณฑ์
ได้สื่อให้เห็นอย่างชัดเจน “เป็นไปตามที่เจ้าพูดเอาไว้ ข้าเป็น
เพียงกาน้ำใบหนึ่งเท่านั้น เวลานี้สถานที่แห่งนี้ถูกควบคุมดูแลโดย
ผู้ปกครองวัดชราวัตติตา หากเจ้าต้องการได้มันไปครอบครอง ก็
ต้องได้รับการเห็นชอบจากวัดวัดชราวัตติตาเสียก่อน”

“ข้ารู้” หลีชีเย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “ ที่ข้ารอคอยก็คือ คำตอบคำนี้แหละ ขอเพียงเจ้าสามารถเคลื่อนย้ายก้อนของเจ้า ออกไป เรื่องของวัดชรานต์ถิตามอบเป็นหน้าที่ของข้า”

“หรือเจ้าต้องการเพียงตำรานภาเท่านั้นเองรี? ” พลันที่หลีชีเย่กล่าวขาดคำ ภายในหลุมลึกได้ปรากฏจิตเทพขึ้นมา และได้ สื่อความหมายของมันออกมา

“ข้ามาเพื่อตำราสมบัติสวรรค์นพเก้าเท่านั้น” หลีชีเย่นั่งอยู่ ตรงปากหลุมลึกนั้น จากนั้นมองดูจิตเทพที่มาจากหลักกฎเกณฑ์ที่ เปิดออกมา

“หรือว่าเจ้าไม่ต้องการจะได้กาน้ำสารพัดนึกหรือกรรี? ” จิต เทพที่อยู่ภายในหลุมลึกพลันปรากฏประกายสีทองระยิบระยับ เปี่ยมด้วยความดึงดูดใจ

ถ้าหากหลีชีเย่ในเวลานี้เป็นพวกชื่นชอบเงินทองเป็นชีวิต จิตใจละก็ เช่นนั้นแล้ว หลักกฎเกณฑ์ที่ปรากฏออกมาก็เหมือน ทองแต่ละก้อนที่ส่งประกายระยิบระยับ เต็มไปด้วยความดึงดูดใจ ทำให้ผู้คนต้องใจเต้นตุ้มตาม

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ครั้งหนึ่ง จิต
แห่งเต้าไม่หวั่นไหว ดั่งบ่อน้ำเก่าที่น้ำนิ่งไม่มีกระเพื่อม เขายิ้มกล่าวว่า
“นี่คือสิ่งที่กาน้ำชา รุดอย่างเจ้าต้องการสื่อมันออกมา หรือว่า
ความปรารถนาที่ผู้คนทิ้งเอาไว้ต้องการสื่อแสดงออกมา หรือบางที
อาจกล่าวได้ว่า เป็นสิ่งที่พระสีกะต้องการสื่อออกมาอย่างนั้นรี?”

“จะเป็นใครต้องการสื่อ มันสำคัญนักรี?” จิตเทพยังคง
เปี่ยมด้วยความยั่วยวน คล้ายดั่งวิชามารที่สามารถทำให้ผู้คนมีจิต
เลอะเลือน ดุดังเสียงของสุดยอดสาวงามแห่งยุคที่ก้องกังวานอยู่
ในหูของหลี่ซีเย พยายามยั่วยวนหลี่ซีเยอยู่ กล่าวว่า “ช้านะเป็น
กาน้ำสารพัดนึก ข้าสามารถทำให้ฝันของเจ้ากลายเป็นจริงได้ ไม่
ว่าเจ้าต้องการเป็นราชันที่อยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า หรือว่ากลายเป็น
เซียนที่มีความเป็นอมตะ และหรือกลายเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งสามารถ
ทำได้ทุกอย่าง ข้าก็สามารถทำให้ความฝันนั้นกลายเป็นจริงให้กับ
เจ้าได้.....”

“วิธีการยั่วยวนเช่นนี้กล่าวสำหรับข้าแล้วมันไร้ผล กาน้ำ
สารพัดนึกมันก็แค่กาน้ำชา รุดใบหนึ่งเท่านั้น ตัวมันเองสามารถ
เสียมยุยง มอมเมาให้ลุ่มหลง กล่าวได้แค่ว่า อาศัยความปรารถนา
เช่นนี้ก็จะมายั่วยวนข้า มันเป็นการดูแคลนข้ามากเกินไปเสียแล้ว
ละ” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะและกล่าวเอ้อระเหยออกมา

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่จ้องมองไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของหลุมลึก หัวเราะกล่าวว่า "ต่อให้ถอยหลังไปหมื่นก้าว แม้แต่ตัวของกาน้ำสารพัดนึกเองก็ไม่อาจย้วยวนเข้าได้ ความฝันของข้า ข้าต้องทำให้เป็นความจริงด้วยตัวเอง หาใช่อาศัยกาน้ำชำระไบหนึ่งไปทำให้มันกลายเป็นจริง หากจะกล่าวว่า ข้าจะต้องอาศัยกาน้ำชำระไบหนึ่งไปทำให้เป็นความจริง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ท้ายสุดข้าจะกลายเป็นตัวอะไร? ข้าคงเป็นได้เพียงหุ่นเชิดเท่านั้น"

"เจ้าคิดว่าในฐานะที่เป็นเพียงกาน้ำสารพัดนึกไบหนึ่ง มันจะไปควบคุมบังคับเจ้าอย่างนั้นหรือ? มันเป็นเพียงกาน้ำไบหนึ่งเท่านั้น มันควบคุมทุกอย่างไม่เป็น" จิตเทพปรากฏขึ้นมาอีกครั้งเหมือนดั่งหลักกฎเกณฑ์ที่ถูกปูเป็นทางออกมา คราวนี้ กลับมีเสียงกังวานเหมือนดั่งระฆัง "เจ้าสามารถดูได้จากพระสีกะ ดูได้จากเจ้าแห่งมาร พวกเขาไม่เคยได้ถูกควบคุม หรือจะกล่าวว่า ที่ถูกบังคับควบคุมคือกาน้ำสารพัดนึก แต่ไม่ใช่ตัวของพวกเขาเอง"

"ข้อนี้ข้ารู้" หลี่ซิเย่หัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่า "เป็นความจริงที่ตัวกาน้ำสารพัดนึกเองไม่สามารถควบคุมทุกอย่าง แต่ทว่า คน จิต จิตปรารถนาควบคุมได้ ยามเมื่อความปรารถนาของคนๆ หนึ่งถึงระดับหนึ่งแล้ว ก็จะแบ่งไม่ถูกอีกต่อไปว่าเป็นตนเอง หรือเป็นจิตที่ปรารถนาแล้วละ ดังนั้น จึงทำให้มีที่ราบสูงฝั่งพุทธะ มีอาณาจักรราชัน และมีแดนมาร!"

“สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่า กาน้ำสารพัดนึกได้แปรเปลี่ยนโลกใบหนึ่งให้กลายเป็นที่ราบสูงฝั่งพุทธะ และไม่ใช่เพราะกาน้ำสารพัดนึกสร้างอาณาจักรราชันขึ้นมา” หลี่ชียู่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ที่สรรสร้างทุกสิ่งทุกอย่างนี้ขึ้นมา นั่น คือความทะเยอทะยาน เป็นความทะเยอทะยานของคนๆ หนึ่ง”

“เช่นนั้นแล้ว เจ้ากลัวอะไร” จิตเทพปราภุ บรรยายตั้งเป็นหลักกฎเกณฑ์

“เนื่องจากข้ามีความทะเยอทะยาน เป็นความทะเยอทะยานที่ไม่มีสิ่งใดสามารถฉุดได้!” หลี่ชียู่ใช้นิ้วชี้ไปที่หัวใจของตน กล่าว ว่า “ความทะเยอทะยานของข้า ข้ายังคงเก็บมันเอาไว้ภายในใจของข้าจะดีกว่า มิฉะนั้นล่ะก็ หากข้าปล่อยมันออกมา ก็คงไม่ายนักที่จะมีเพียงที่ราบสูงฝั่งพุทธะเพียงแห่งเดียวเท่านั้น!”

.....

(1) 七情六欲 (Qī qíng liù yù) หมายถึง อารมณ์ความรู้สึก ความปรารถนาแบบปุถุชนทั่วไป (ความรู้สึก 7 อย่างคือ ความสุข ความโกรธ ความกังวล ความคิด ความเศร้า ความกลัวและความ

ตักใจ ส่วนความปรารถนาหรืออยากของมนุษย์นั้นก็มี 6 อย่าง
ด้วยกัน คือ ตา หู จมูก ลิ้น กายและใจ)

Novel-Lucky

ตอนที่ 1120 เกมพนัน

<https://novel-lucky.com>

หลุมลึกไม่มีปฏิกิริยากับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย และไม่ปรากฏจิตเทพออกมาให้เห็นอีก

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา มองดูหลุมลึกกล่าวอย่างเออระเหยว่า “กาน้ำสารพัดนึก สิ่งที่คุณจำนวนมากมายต้องการได้มาครอบครอง แม้แต่เทพแท้จริงยังคงต้องคลังไคล้กับมัน แต่ทว่า กล่าวสำหรับข้าแล้ว มันก็แค่กาน้ำชาชุดใบหนึ่งเท่านั้น กาน้ำชาชุดที่รังแต่จะนำมาซึ่งเรื่องยุ่งยากนับไม่ถ้วนใบหนึ่งเท่านั้น”

“หรือเจ้าไม่ต้องการได้อย่างนั้นรี? ” ในเวลานี้เอง ไต้หลุมลึกได้ปรากฏจิตเทพขึ้น

“บอกตามตรงเลยนะ ใครบอกว่าไม่หวั่นไหวต่อสมบัติสวรรค์นพเก้าละก็ เป็นเรื่องโกหกทั้งสิ้น เมื่อกาน้ำสารพัดนึกเป็นหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้า มันสร้างความหวั่นไหวจนใจเต้นตุบตามได้อย่างแท้จริง แต่ ข้าไม่ต้องการมัน ต่อให้ไม่มีกาน้ำสารพัดนึก ข้าก็สามารถบรรลุความฝันของข้าได้เช่นกัน”

มนุษย์ทุกคนบนโลกมนุษย์ย่อมต้องการได้กาน้ำสารพัดนึกไว้ครอบครอง ไม่เว้นแม้แต่ราชันเซียน หากบนโลกมนุษย์มีเซียน เช่นนั้นละก็ ต่อให้เซียนก็ต้องการได้กาน้ำสารพัดนึกเอาไว้

ไม่ว่าใครก็ตาม ก็ต้องใจเต้นตุ้มตามกับสมบัติสวรรค์แพงๆ แม้แต่หลี่ชี่เย่ก็รู้สึกใจเต้นตุ้มตามกับสมบัติสวรรค์แพงๆ เช่นกัน

แต่ทว่า หลี่ชี่เย่ในเวลานี้ไม่ได้ต้องการกาน้ำสารพัดนึกนั้น เนื่องจากกาน้ำสารพัดนึกจะนำพาความยุ่งยากที่ไม่สิ้นสุดมาให้ นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ไซ้ว่าจะมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เคยได้ครอบครองกาน้ำสารพัดนึกใบนี้ สุดท้ายแล้ว คนที่ได้กาน้ำสารพัดนึกล้วนแล้วแต่ไม่มีจุดจบที่ดีทั้งสิ้น

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่า กาน้ำสารพัดนึกจะนำพาเอาฝันร้ายมาให้ ตรงกันข้าม กาน้ำสารพัดนึกสามารถทำให้ได้มาซึ่งทุกสิ่งที่ต้องการ กาน้ำสารพัดนึกสามารถช่วยให้ความฝันกลายเป็นจริงได้ สามารถทำให้ทุกอย่างที่ปรารถนากลายเป็นจริง

แต่ เมื่อไหร่ที่ได้กาน้ำสารพัดนึกไว้ในครอบครอง นั้นหมายความว่าความปรารถนาของบุคคลนั้นจะถูกขยายขอบเขตออกไปอย่างไร้สิ้นสุด ท้ายสุดแล้ว แม้กระทั่งตนเองก็ควบคุมเอาไว้

ไม่ได้ สุดท้ายก็ไม่สามารถแยกแยะได้ว่า ตกลงตนเองเป็นผู้ควบคุม
ความปรารถนาของตน หรือความปรารถนาเป็นผู้ควบคุมบุคคล
ตนเองกันแน่

ในยุคสมัยที่เนิ่นนานมาๆ มากจนไม่สามารถไล่เรียงได้ถูก
ในยุคที่ที่ถูกลืมนั้น เคยมีผู้ที่ได้ครอบครองกาน้ำสารพัดนึกใบนี้หลาย
คน อีกทั้งผู้ที่ได้ครอบครองกาน้ำสารพัดนึกใบนี้ไม่มีปुरुชน
ธรรมดาแม้แต่คนเดียว ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีความปรารถนา
ที่ทั้งนั้น

แต่ทว่า ต่อให้เป็นผู้ที่สุดยอดเพียงใดก็ตาม หลังจากได้กาน้ำ
สารพัดนึกมาแล้ว ก็จะควบคุมความปรารถนาของตนเองไม่ได้
ควบคุมความทะเยอทะยานของตนเองไม่ได้ ท้ายสุดแล้วก็จะนำมา
ซึ่งจุดจบที่พวกเขาไม่อาจคาดการณ์ได้

ไม่ต้องพูดถึงอื่นไกล เฉากเช่นพระสีกกะ ท่ามกลางสายน้ำแห่ง
กาลเวลา บางทีอาจมีคนไม่มากที่รู้จักพระสีกกะ เกรงว่าผู้คน
จำนวนมากแม้แต่ชื่อนี้ก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน

แต่ทว่า พระสีกกะไม่ได้ด้อยไปกว่าราชันเซียนใดๆ
อย่างแน่นอน แม้แต่ราชันเซียนเพย พระสีกกะก็ไม่ด้อยไปกว่าเขา
แม้แต่น้อย

แต่ว่า หลังจากที่พระสีกะได้ครอบครองกาน้ำสารพัดนึก ในยุคที่ไกลโพ้นมานั้น ต่อมา ก็ให้ปรากฏที่ราบสูงฝั่งพุทธะขึ้นมา!

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่ข้างหลุมลึกลับมองไปยังสวนที่ลึกที่สุด หัวเราะ ที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า "รอให้ข้าจัดการกับหลวงจีนที่นี่แล้วก็จะมาหยิบเอาตำรานภา ตามนี้แหละ"

หลุมลึกลับไม่มีปฏิกิริยาอีก หลี่ซีเยยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน เดินเข้าด้านในไป

หลี่ซีเยกลับไปยังวิหารอีกครั้ง หลวงจีนเต๋าพนมมือ ก้มหน้านิดหนึ่งกล่าวว่า "คราวนี้ประสกยังคงต้องการอภิปรายธรรมะเหมือนเดิมอย่างนั้นรึ?"

"กล่าวได้ถูกต้อง" หลี่ซีเยหัวเราะ แล้วกล่าวว่า "เรื่องต่อๆ ติๆ ทำมาจนเบื่อแล้วละ หลวงจีนอย่างพวกเจ้าได้ชื่อว่าพระธรรมไร้ออบเชตมิใช่รึ? ดีละ ข้าก็จะอาศัยธรรมะเอาชนะพวกเจ้าจนลงไปคลานกับพื้น"

“ประสกต้องการจะพนันรี? ” หลวงจีนเต๋ายังคงไม่โกรธกับคำพูดที่ไม่เกรงใจของหลี่ซีเย ยังคงพนมมือ และเอ่ยขึ้นมาอย่างสุภาพ

หลี่ซีเยเหลือบมองหลวงจีนเต๋าทีหนึ่ง กล่าวว่า “หลวงจีนอย่ามาขุดหลุมพรางให้ข้ากระโดดลงไป ที่ข้ามาครั้งนี้ไม่ต้องการพนันกับพวกเจ้า”

“วัดชราหนัตถิตามีเกมพนันเช่นนี้ตลอดมา” หลวงจีนเต๋าแสดงท่าทีที่อ่อนโยน กระทั่งเรียกได้ว่ามีหน้าตาที่เมตตากรุณา มาก มองดูแล้วให้รู้สึกสบายมากเป็นพิเศษ

“เกมพนันฟองมิ่งสิ! ” หลี่ซีเยเหลือบมองหลวงจีนเต๋าอย่างเย็นชา กล่าวว่า “มีเพียงพวกไม่มีสมองจึงจะกระโดดลงไป! ที่ข้ามาครั้งนี้ ไม่ต้องการมาเล่นเกมพนันบ้าบออะไรของพวกเจ้า ข้าต้องการเพียงตำรานภา ไม่ต้องการกาน้ำสารพัดนึก! ”

ครานั้น ประสกก็นับว่าเป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน” หลวงจีนเต๋ายังคงประนมมือ ยังคงมีหน้าตาที่ดูมีความเมตตากรุณา มีความอ่อนโยน ทำให้ผู้คนรู้สึกสนิทสนมเป็นกันเอง คนที่ไม่รู้ความแท้บจะถือว่าเขาเป็นญาติของตนแล้วละ

“พะเยอพะยานพ่องมริงสิ.....” หลีซีเย่เหลือบตามองดูเขาที่หนึ่ง กล่าวจริงจั่งว่า “ครั้งนั้นที่ข้ามา ยังไม่เข้าใจถึงความลึกล้ำพิสดารที่อยู่在这 พวกโสันเฒ่าเช่นพวกเจ้าจึงชุดหลุมพรางให้ข้ากระโดดลงไป ยังดีที่ข้ารู้ตัวได้ทัน หาไม่แล้ว คงถูกกลุ่มโสันเฒ่าเช่นพวกเจ้าหลอกเสียแล้ว”

“ประสกกล่าวผิดไปแล้ว” หลวงจีนเฒ่าประนมมือกล่าวว่า “หากไม่ใช่คนในครอบครัวเดียวกัน ย่อมไม่เข้าประตูบ้านมา ประสกมีวาสนากับวัดชรानัตถิตา เป็นวาสนาที่สวรรค์ได้ลิขิตเอาไว้แล้ว.....”

“เออละ ไม่ต้องมาใช้วิธีนี้กับข้า ข้าเองก็สามารถหนึ่งถ้อยวาจาเป็นพระได้เช่นกัน พวกเราทั้งหลายต่างก็อยู่ในระดับเดียวกัน ไม่ต้องมาใช้คำพูดแบบนี้กับข้า” หลีซีเย่กล่าวตัดบทหลวงจีนเฒ่ากล่าวว่า “ข้าต้องการเพียงตำรานภาเท่านั้น”

“ประสกไม่ต้องการได้กาน้ำสารพัดนึกหรือ?” หลวงจีนเฒ่าพูดด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบมาก และพูดออกมาได้เป็นธรรมชาติมาก

ด้วยคำพูดที่ราบเรียบ และธรรมดาจนน่าประหลาดใจ กลับเปี่ยมไปด้วยแรงดึงดูดใจ อาจกล่าวได้ว่า สิ่งนี้เป็นคำพูดที่ดึงดูดใจได้มากที่สุดในโลก เต็มไปด้วยความดึงดูดใจที่ถึงแก่ชีวิตได้

ไม่ต้องการได้กาน้ำสารพัดนึกหรือ? คำพูดที่สุดแสนจะธรรมดาเช่นนี้ เก่งกว่าใครก็ตามหากได้ยินแล้วก็แทบจะคลั่ง ขอเพียงผู้นั้นรู้ว่ากาน้ำสารพัดนึกคือหนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์นพเก้า แม้แต่ราชันเซียนเองก็ควบคุมตัวเองไม่ได้เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

“กาน้ำสารพัดนึก?” หลี่ซีเย่เหลือบตามองดูหลวงจินเต๋มาที่หนึ่ง กล่าวว่า “หลวงจิน ครั้นนั้น พวกเจ้าก็อาศัยวิธีการพูดพล่อยๆ เช่นนี้ทำให้ราชันเซียนเฮ่าไห่มีงงงะสิ ต้องบอกว่าใช้กับราชันเซียนเพยหยางก่อน จากนั้นก็ทำให้ราชันเซียนเฮ่าไห่ต้องหลงกล”

“ประสกกล่าวผิดไปแล้ว” หลวงจินเต๋มาประนมมือ กล่าวว่า น้ำเสียงอ่อนโยนว่า “วัดชราหนัตถิตาอาศัยความจริงใจในการปฏิบัติต่อผู้อื่น สิ่งใดมีอันตรายตรงจุดไหน พวกเราก็ได้แสดงให้เห็นรับรู้ทุกประการ ไม่ได้มีการหลอกลวงแต่ประการใด ผู้ออกบวชย่อมไม่พูดปด ข้อนี้ประสกหน้าจะเข้าใจดี” หลี่ซีเย่ม

องหน้าหลวงจินเต๋มาที่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้อนี้เจ้าพูดถูก ราชันเซียนเพยหยางนั้นเจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างกับอะไรดี ปกติแล้วมีเพียงเขาที่

หลอกให้คนอื่นต้องดื่มกินน้ำล้างเท้าของเขา คนอื่นคิดจะหลอกให้เขาดีมน้ำล้างเท้าละก็ ยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก ราชันเซียนเฮ่าไห่ก็ไม่ใช่คนโง่ เพียงแต่เขามั่นใจตนเองมากเกินไป จึงได้ถูกพวกเจ้าหลอกจนได้ ซึ่งทำให้เขาไม่ต้องการก้าวเท้าเข้าบริเวณที่ราบสูงฝั่งพุทธะอีกเลยชั่วชีวิต”

ครานั้น ราชันเซียนเพยหยางเป็นผู้ที่มาที่นี่ก่อนใครเขา เคยคิดอยากได้กาน้ำสารพัดนึกเหมือนกัน แต่ ราชันเซียนเพยหยางแตกต่างกับราชันเซียนคนอื่น ๆ เนื่องจากราชันเซียนเพยหยางเจ้าเล่ห์เพทุบายมาตั้งแต่ครั้งยังหนุ่มแน่น ไม่รู้มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ถูกเขาหลอกหลวงจนแทบไม่เหลือแม้แต่กางเกงใน

ราชันเซียนเพยหยางสามารถรู้สึกตัวในวัดชราเนตถิตาได้ รวดเร็วเป็นพิเศษ มีปฏิกริยารวดเร็วเข้าใจถึงความลึกลับพิสดารที่อยู่ภายใน จึงกลับกลายเป็นว่าฝ่ายตรงข้ามถูกเขาหลอกเข้าให้ท้ายสุดถูกเขาหลอกเอาพระพุทธรูปศิลาไปองค์หนึ่ง

ขณะที่ราชันเซียนเฮ่าไห่ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ฝืนลิขิตสวรรค์มากกว่า กลับถูกหลอกหลวงจนหลงกลต้องเสียเปรียบยิ่งนัก อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเขาจะต้องเสียเปรียบอย่างมาก แต่ได้แต่กล้ากลืนเอาไว้ในอก ไม่สามารถบอกต่อบุคคลภายนอกได้

ราชันเซียนเฮ่าไห่ นับเป็นราชันเซียนที่มีความปราดเปรื่อง
น่าทึ่งยิ่งนักคนหนึ่ง เคยมีคนจัดให้ราชันเซียนเฮ่าไห่ติดโพลิส
อันดับแรกราชันเซียนที่มีมาตั้งแต่ยุคอดีต เขาเคยขึ้นไปยังต้น
จักรวาล เคยได้รับสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งบนนั้น อย่างไรก็ตาม เล่าลือกันว่า
เขาไปได้ส่วนหนึ่งของตำรานภามา

ในจำนวนราชันเซียนนับแต่อดีตเป็นต้นมา มีผู้คนเห็นว่า
ราชันเซียนเฮ่าไห่ต่อให้เทียบไม่ได้กับราชันเซียนเลียวเหิง ก็คงมี
ความปราดเปรื่องน่าทึ่งพอๆ กับราชันเซียนเพยหยาง

ครานั้น ราชันเซียนเฮ่าไห่มาถึงวัดชราเนตถิตา เขาไม่
เพียงต้องการได้ตำรานภาก็อยู่ในตำนานเท่านั้น ยิ่งต้องการได้
กาน้ำสารพัดนึกที่เป็นหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้า จะอย่างไรก็ตาม
นับแต่อดีตที่ผ่านมา ยังไม่เคยได้ยินว่ามีราชันเซียนองค์ไหนเคยได้
สมบัติสวรรค์นพเก้ามาก่อน!

ถ้าหากว่าเขาสามารถได้กาน้ำสารพัดนึกที่เป็นหนึ่งใน
สมบัติสวรรค์นพเก้าสักก็ ไม่แน่ว่า เขาอาจได้กลายเป็นราชัน
เซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล เหนือกว่าราชันเซียนเลียวเหิงในที่สุด

ด้วยมีความปรารถนาแห่งความโลภ จากการทำราชันเซียน
เฮ่าไห่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมาก ซึ่งโดยความจริงเขานับว่ามี

คุณสมบัติเช่นนี้จริงๆ เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ตอนนั้นเขาได้กลายเป็นองค์ราชันเซียนที่ไร้ผู้ต่อกรไปแล้ว

แต่ทว่า ใครจะไปคาดคิด ราชันเซียนที่ไร้ผู้ต่อกรมากที่สุด ในครั้งนั้น สู้ตายแล้วยังคงพาตัวเองหลงเข้าไปในกลวง กระจาด ลงไปในหลุมขนาดใหญ่ และฝังตัวเองอยู่ในนั้น

ตอนนั้น ราชันเซียนเฮ่าให้พ่ายแพ้ไปตาหนึ่ง แต่ จะอย่างไร เสียเขาก็ยังคงเป็นราชันเซียนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร ในที่สุด จึงได้อาศัย ท่วงท่าที่ไร้เทียมทานพาตัวเองจากไปได้ โดยที่วัดชราเนตถิตาก็ทำ อะไรเขาไม่ได้

แต่ทว่า เรื่องนี้ก็ ได้กลายเป็นความเจ็บปวดภายในใจของเขาไปตลอดชีวิต ทำให้เขาไม่กล้าเหยียบย่างเข้าไปภายในที่ราบสูง ผังพุทธะจนตลอดชีวิต

สำหรับคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซีเย หลวงจินเต๋มาประนมมือ กล่าวว่ “สาธุ สาธุ”

“กาน้ำสารพัดนึก.....” หลี่ซีเยถึงกับหันหลังไปดูที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่ “เกมพนันเช่นนี้กล่าวสำหรับข้าแล้ว ให้

มันแล้วกันไปเถอะ สิ่งนี้หาใช่เป็นการพนันกับหลวงจีนเต๋าเช่น พวกเจ้า แต่เป็นการพนันกับตัวเอง! ครานั้น ราชันเซียนเฮ่าให้นึกไม่ถึงและไม่เข้าใจถึงความลึกลับพิสดารที่อยู่ภายใน สุดท้ายเขาต้องพ่ายแพ้ เขาพ่ายแพ้ให้กับตัวเอง! ”

หลวงจีนเต๋าประนมมือ อมยิ้มโดยไม่กล่าวสิ่งใด ความลึกลับพิสดารที่อยู่ภายในมักจะไม่ได้เกิดจากการชี้แนะของพวกเขา แต่จำเป็นต้องอาศัยตัวเองไปทำความเข้าใจด้วยตนเอง มีเพียงคนที่สามารถตีความที่ที่สามารถกระโดดออกมาจากหลุมพรางที่อยู่ภายใน ราชันเซียนเพยหยางคือผู้ที่มีปฏิภริยาไวมาก ทำให้พวกเขากลับต้องเสียพุทธรูปศิลาไป

“เออละ ข้าจะอภิปรายชราณัตถิสูตรกับพวกเจ้า พวกเจ้าจะส่งใครมากันรึ? ” หลี่ชีย่่งลงภายในวิหารแห่งนี้ หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ข้าเชื่อว่าพวกเจ้าได้มีการเตรียมพร้อมกันแล้ว”

“ประสกสามารถหนึ่งความนึกคิดเป็นพระมาแล้ว อาตมาไม่เจียมตัวขอสนทนาธรรมชราณัตถิสูตรกับประสก” หลวงจีนเต๋าก็นั่งขัดสมาธิในวิหาร กล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน

“ในที่สุด กลุ่มหลวงจีนพวกเจ้าก็ได้ปรับเปลี่ยนคู่ต่อสู้ให้กับข้าจนได้” หลี่ชียემองดูพวกหลวงจีนเฒ่าแล้วถึงกับหัวเราะออกมา “คราวก่อนเล่นเสียสะเทือนหัวไหล่ขนาดนั้น พวกเจ้าเกรงว่าข้าจะจับกลยุทธ์ได้ ดังนั้น จึงเปลี่ยนให้เจ้ามาแทน”

“สารุ สารุ” หลวงจีนเฒ่าก็ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา เพียงแต่ประนมมือแล้วเปล่งพุทธวาจาออกมา

“เอาเถอะ ไม่ว่าพวกเจ้าจะส่งใครมา ข้าก็จะรับมือด้วยเหมือนกัน” หลี่ชียემักกล่าวว่า “กฎเกณฑ์เดิมๆ ไม่เปลี่ยนแปลง หากข้าเป็นฝ่ายชนะ ต้องให้ข้านำเอาตำรานภาไป แต่หากข้าพ่ายแพ้ ข้าก็จะรั้งอยู่ที่นี่ และหากไม่มีใครแพ้ใครชนะ ทุกคนก็ได้ถือเสียว่าต่างฝ่ายต่างเลิกราคันไป”

ตอนที่ 1121 อภิปรายธรรม

<https://novel-lucky.com>

ในขณะนี้เอง ประกายพุทธะได้เปล่งออกมาจากตัวหลวงจีน เต๋มาผู้นี้ ทุกๆ ประกายของพุทธะก็เหมือนดังเป็นโลกธาตุหนึ่งของ ศาสนาพุทธ ท่ามกลางประกายพุทธะนี้ มีประชาชนเป็นจำนวน หนึ่งล้านล้าน มีภิกษุสี่บล้าน มีพระอริยะสงฆ์เป็นล้าน..... ท่ามกลางประกายพุทธะนี้มีเสียงพุทธะวาจาจากตรีสหัสโลกธาตุ ทุกๆ ประกายพุทธะล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นพระธรรมที่ลึกล้ำ พิสดารที่สุดในโลก

ท่ามกลางทุกๆ ประกายพุทธะนี้ สามารถโปรดสรรพ ชีวิตถึงหนึ่งล้านล้านชีวิต ประกายพุทธะหนึ่งสาย แทนสุดยอดพระ ธรรมบทหนึ่ง

เวลานี้ ด้านหลังศีรษะของหลวงจีนเต๋มาเกิดเป็น ธรรมจักรลอยขึ้นมา หนึ่งธรรมจักรสามารถรองรับตรีสหัสโลกธาตุ ด้านล่างเท้าของเขาปรากฏเป็นดอกบัวสีทองค่อยๆ ยกตัวของเขา ให้ลอยตัวขึ้นมาอย่างช้าๆ

ในขณะที่ หลวงจีนเต๋าที่อยู่ตรงหน้า ไม่ได้เป็นหลวงจีนที่แลดูธรรมดาๆ องค์กรหนึ่งอีกต่อไป เขาเป็นพุทธองค์ๆ หนึ่ง ที่อาศัยเพียงแค่นั่งคำพูดก็สามารถโปรดสรรพเทพเทวาได้

หลี่ซีเยเองก็ปรากฏประกายพุทธที่เปล่งประกายออกจากตัว เขารองรับฟ้าดินแลจักรวาล โลกทั้งโลกล้วนห้อมล้อมอยู่กับตัวของเขา ไม่ว่าจะเป็นอริยะสงฆ์ หรือเหล่าทวยเทพล้วนแล้วแต่หมอบกราบอยู่แทบเท้าของเขา พุทธวาจาของเขา กลับกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์เพียงหนึ่งเดียวของจักรวาล พระธรรมของเขาคือมาตรฐานหนึ่งเดียวในโลก

เก้าชั้นฟ้าแลสิบแดนดิน ลำน้าตราบนิรันดร์ ยอมรับการคงอยู่ของพระธรรมของเขา ส่วนหลักกฎเกณฑ์อื่นใด หรือพระธรรมอื่นใดล้วนปราศจากมูลเหตุแห่งความเป็นจริง และเป็นพระธรรมจอมปลอม ไม่คู่ควรจะกล่าวขวัญถึง กระทั่งไม่ได้รับอนุญาตให้ดำรงอยู่ด้วยซ้ำ

เวลานี้ มือของหลวงจีนแสดงท่าหัตถพุทธ ทำการโปรดสรรพชีวิตหนึ่งล้านล้านชีวิต เปล่งสัจจวาจาว่า "ท่านมาจากที่ใด?"

"

หลี่ซีเย่ยิ้ม ธรรมชาติโปรดเหล่าสรรพชีวิต แสดงมือหยิบ ดอกบัวเอาไว้ อาศัยพุทธสังฆาเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น กล่าวว่า "มาจากสวรรค์เบื้องบน"

ฝ่ามือหลวงจีนลอยล่อง พุทธาวาจาตั้งก้องทั่วหล้า พระพักตร์ พุทธแต่ละพักตร์ของเขาปรากฏอยู่ทุกหนแห่งในหล้า ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม หากได้พบเห็นภาพเช่นนี้แล้วก็ต้องก้มลงกราบ และยินดีเข้าสู่ รมกาสาวพัสดร์

"ประธานสวรรค์เป็นเช่นใด?" เสียงพุทธาวาจาตั้งก้อง ออกไปตราบนิรันดร์ แม้ผ่านไปยุคแล้วยุคเล่า เสียงนี้ยังคงไม่เสื่อม สลายไป

"ประธานสวรรค์มีอาจคาตเดา" ดอกบัวที่อยู่ในมือ ของหลี่ซีเย่แบ่งบานเต็มที่ ยามที่กลีบบัวแต่ละกลีบร่วงหล่นลงสู่ พื้นดินนั้น เปรียบประดุจแต่ละจักรวาลที่ก้าวสู่การล่มสลายไปอย่าง นั้น

แต่ทว่า ยามที่กลีบบัวแต่ละกลีบร่วงหล่น พลันก็มีกลีบ ใหม่ที่บานแบ่งขึ้นมาทดแทน ปรากฏโลกใบใหม่แต่ละโลกที่ถือ กำเนิดขึ้นมาใหม่

ทันใดนั้น ทำให้ผู้คนได้มองเห็นขั้นตอนของการ
ทำลายจนกระทั่งถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ เหมือนว่าขั้นตอนดังกล่าวนี้
จะหมุนวนเช่นนี้ไปโดยไม่มีที่สิ้นสุดไม่จบไม่สิ้น

“รูปลักษณะสวรรค์เหลี่ยมหรือกลม?” หลวงจีนพลันปรี
ปากก็พูดเป็นน้ำไหลไฟดับ คล้ายมีเทพธิดาลงมาจากสวรรค์
ประดุมังกรทองกลับมาจุติบนโลก

หลี่ชียะยิ้มชนิดหนึ่ง เป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยเมตตา คงอยู่
บนโลกเป็นนิรันดร์ สามารถโปรดสรรพชีวิตทุกชาติภพ สามารถ
ชำระล้างความมืดและสิ่งสกปรกในโลกจนสิ้น ท้ามกลายรอยยิ้มที่
เป็นนิรันดร์เช่นนี้ หลี่ชียะกล่าวว่า “ยากจะบรรยายได้หมด และไม่
อาจอธิบายให้รู้แจ้งได้ ขอยิ้มดวงตาอันเปี่ยมด้วยปัญญาของท่าน
ช่วยท่านพิจารณา”

หลวงจีนยิ้มที่หนึ่ง เนตรพุทธรูปเปล่งประกายเฉียบแหลม
และสายตาทียาวไกล ในขณะนี้เนตรพุทธรูปของเขาเปรียบประดุจ
สามารถสำรวจโลกอดีตกาลได้ สองประกายทุกชาติภพ เนตร
พุทธรูปคู่นั้นเบื้องบนสองประกายสว่างไสวถึงยังเก้าชั้นฟ้า เบื้องล่าง
สองประกายถึงนรกอเวจี เขาเปล่งวาจาอย่างช้าๆ ว่า “ได้หิบบิรม
ดวงตาแห่งปัญญาแล้ว แต่ไม่เห็นสวรรค์”

“สวรรค์อยู่เบื้องหน้าดวงตาแห่งปัญญาแล้ว.....”
หลีชีเย่เปิดปากพูดออกมาจิตวิญญาณ โคลงเคลงไปมา สุริยัน
จันทร์ราเปล่งประกายเจิดจ้า หยินหยางสลับตำแหน่ง ทันใดนั้น
ปรากฏโลกธาตุหนึ่ง และสวรรค์อีกหนึ่ง อันเป็นปรากฏการณ์
ประหลาดที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของพวกเขา.....

ขณะที่หลีชีเย่กำลังอภิปรายธรรมกับหลวงจีนเต๋มาอยู่นั้น
พวกหลีชวงเหยียนที่อยู่ห่างออกไปมองเห็นภาพที่ไม่น่าเชื่อ วัด
ชรานต์ถิตาพลันหายวับไป สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าของพวกนาง
คือทะเลธรรมะที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

ท่ามกลางทะเลธรรมะที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตามี
พระพุทธรูปเจ้านั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น ดอกบัวสีทองขนาดยักษ์บาน
เบ่งอยู่ข้างกาย โดยที่องค์พระพุทธรูปเจ้านั่งอยู่นั้นหลับตา
แลไม่ได้เปล่งพุทธวาจาใดๆ ออกมา

แม้ว่าพระพุทธรูปเจ้านั่งนี้จะไม่ได้เปล่งพุทธวาจาใด และไม่มี
ความเคลื่อนไหวใด แต่ทว่า ยามที่เห็นประกายพุทธะแล้ว ไม่ว่าใคร
ก็ตามรู้สึกต้องการกราบไหว้ ไม่ว่าใครก็ตามก็ต้องการก้มกราบกับ
พื้นและนั่งฟังเทศนาธรรม

พวกหมยชูเหยา ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ผ่านเหตุการณ์มา มากมาย พวกนางพลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป รีบเร่งรักษาจิตแห่ง เต่าให้มั่นคง และอาศัยความเร็วที่เร็วที่สุดล่าถอยออกไปจาก บริเวณนี้ ให้ออกห่างจากภูเขาลูกนี้ในรัศมีที่ไกลมากเพียงพอ

“โคตรเม่ง ผ่านมาก็ปีแล้ว สถานที่เฮงซวยแห่งนี้ นอกจากจะไม่ได้เสื่อมลง ตรงกันข้ามกลับแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น กว่าเดิม ต่อไปคงไร้ผู้ต่อกรนะเนี่ย” แม้แต่เจ้าหนิวน้อยเมื่อเห็น ภาพตรงหน้าแล้ว ก็ให้รู้สึกอกสั่นขวัญหาย และสบถคำหยาบ ออกมา

พวกหลี่ซวงเหยียนก็มีท่าทีหนักแน่นจริงจัง หากเป็น คนที่จิตแห่งเต่าไม่แข็งแกร่งพอ เกรงว่าคงถูกโปรดไปเพียงชั่ว พริบตาเดียว ไม่ว่าใครก็ตามหากต้องมาเผชิญกับภาพเช่นนี้แล้วก็ ต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป

“นี่คืออะไร พระสั๊กกะที่อยู่ในตำนานอย่างนั้นรี? ” หมย ชูเหยา รู้เรื่องดีกว่าพวกของหลี่ซวงเหยียน ครั้นมองเห็น พระพุทธเจ้าที่นั่งหลับตาแล้ว อดพิมพ์่าออกมาไม่ได้

“ไม่ใช่ เกรงว่าคงไม่ใช่” เจ้าหนิวน้อยสายหน้า กล่าว ว่า “เกรงว่าคงเป็นความหะเยอหะยานที่อยู่กับกาน้ำชาชุดโบราณ

เมื่อไหร่ที่มีคนทิ้งความปรารถนาเอาไว้ มันจะถูกขยายออกไปอย่าง
ไม่มีที่สิ้นสุด ครั้งนั้นพระสีกกะหนึ่งจิตนึกคิดเป็นพระ คงทิ้ง
ความคิดเป็นพระเอาไว้! ”

ครั้นเจ้าหนีชิวน้อยเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว ได้ล้วงเอาก้อน
เหล็กก้อนใหญ่ออกมาก่อนหนึ่ง มันเป็นเพียงเศษเหล็กก้อนหนึ่ง
เท่านั้น ไม่มีค่าใดๆ ทั้งสิ้น จากนั้น เจ้าหนีชิวน้อยได้จัดการโยน
เศษเหล็กก้อนนี้เข้าไปยังทะเลพุทธรະที่เลื่อนรางนั้น

ในเวลาตัวเอง เรื่องที่ไม่น่าเชื่อได้เกิดขึ้น ก้อนเหล็ก
ขนาดใหญ่ก้อนนี้พลันแตกออก เหมือนหนึ่งกำลังทำการขับเอา
ของเสียที่อยู่ภายในตัวของมันออกมาอย่างนั้น

ในที่สุด ก้อนเหล็กขนาดใหญ่ได้กลับกลายเป็นเหล็กที่
ดีที่สุดในซออยู่ท่ามกลางทะเลพุทธรະ และค่อยๆ เปล่งประกายพุทธรະ
ออกมา เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ก้อนเหล็กชิ้นเลิศก้อนนี้ก็ได้
เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์

ก้อนเหล็กชิ้นเลิศก้อนนี้ได้กลับกลายเป็นเด็กน้อยคน
หนึ่ง ลักษณะของเด็กน้อยคล้ายเป็นเณรน้อยที่ก้มกราบอยู่
ด้านหน้าฐานดอกบัวของพระพุทธรະเจ้า ค่อยๆ เปล่งบทสวดออกมา

และประกายพุทธรูปในตัวของเขาดูจะเปล่งประกายรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่ว่าจะเป็นพวกหลีซวงเหยียนหรือเหมยซู่เหยาต่างรู้สึกหวั่นไหวอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว พวกเขาอดที่จะใจหายใจคว่ำไม่ได้กับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า

เกรงว่าหากมีบุคคลภายนอกมาเห็นภาพนี้แล้วก็ไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง มันช่างทำให้หวั่นไหวและน่าอัศจรรย์เหลือเกิน

แค่เศษเหล็กก้อนหนึ่งเท่านั้น ภายในระยะเวลาอันสั้น กลับกลายเป็นเด็กน้อย กลายเป็นเณรน้อยคนหนึ่ง สามารถเทศนาธรรมต่อหน้าพระพุทธเจ้า เรื่องเช่นนี้หากไม่เห็นกับตาตนเองแล้วก็ต้องบอกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ทำให้ผู้คนเข้าใจว่าตัวเองตาลาย

“เช่นนี้ไม่เท่ากับว่ากลายเป็นปีศาจไปแล้วรึ?” ดวงตาของไป่เจี้ยนเจินถึงกับเบิกกว้างรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้เหมือนเป็นเทพนิยายอย่างนั้น

เป็นที่ทราบกันดีว่า เศษเหล็กก้อนหนึ่ง ต่อให้มีวาสนา หากคิดจะกลายเป็นปีศาจ ก็ต้องผ่านกาลเวลาที่นานแสนนาน ผ่านการชำระล้างจากลมและฝนมานับไม่ถ้วน ท้ายสุดจึงสามารถกลับกลายเป็นปีศาจได้ สำหรับทุกสิ่ง que คิดจะกลายเป็นปีศาจ พวกมันต้องผ่านการกล่อมเกลากาลเวลามานานนับไม่ถ้วน จึงสามารถสำเร็จกลายเป็นปีศาจได้ในที่สุด

เวลานี้ เศษเหล็กก้อนหนึ่งกลับสามารถกลายเป็นเด็กน้อยภายในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้ เท่ากับเป็นการทำลายความรู้ของทุกคนเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่มีมาในอดีต

“พลังการโปรดเช่นนี้ออกจะน่ากลัวเกินไปแล้ว” หลี่ชวงเหยียนหน้าถอดสีและพึมพำออกมา

“สิ่งนี้หาใช่พลังแห่งการโปรด” ปู่เหลียนเซียงจ้องมองดู ทะเลพุทธรักษาหน้า กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ในนั้นมีสิ่งอยู่สิ่งหนึ่ง สิ่ง ที่พวกเจ้าไม่อาจจินตนาการได้ มันมีพลังที่น่ากลัวที่สุดในโลกไว้ใน ครอบครอง”

สิ่งที่ปู่เหลียนเซียงพูดถึงก็คือกาน้ำสารพัดนึก หนึ่งใน แก้วสมบัติสวรรค์นพเก้า มันมีพลังที่สุดจินตนาการของผู้คนในโลก ไม่มีใครรู้ว่ามันมีความแข็งแกร่งเช่นใด

“กาน้ำชำระไบนั่นนะสิ” เจ้าหนิวน้อยต้องกลืนน้ำลาย ลงคอเอือกหนึ่ง เขารับรู้ถึงการดำรงอยู่ของกาน้ำสารพัดนึก ครั้ง นั้น นายผู้เฒ่าของเขาเพราะต้องการได้กาน้ำสารพัดนึกมา ครอบครอง ห้ายสุดต้องทิ้งชีวิตของตนไป

แต่ทว่า เจ้าหนิวน้อยได้แต่กลืนน้ำลายเท่านั้น เขาไม่ กล้าทำบุ่มบ่าม แม้ว่าในใจของเขาต้องการได้กาน้ำสารพัดนึกนั้น ไว้อย่างยิ่ง แต่ เขารู้ดีทุกอย่าง คิดอยากจะได้กาน้ำสารพัดนึกเป็น เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะว่าหากทำเช่นนี้ นอกจากจะต้องสู้กับ กาน้ำสารพัดนึกแล้ว ในขณะที่เดียวกันยังเท่ากับเป็นการพลิกเอาที่ ราบสูงฝั่งพุทธรักษาขึ้นมาด้วย

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่กระทั่งราชันเซียนก็ไม่สามารถทำได้
สำเร็จ

“นี่มันน่ากลัวเหลือเกิน” เหมยซู่เหยาพิมพ์ออกมาว่า
“มินาเล่า หลังจากที่ราชันเซียนเฮาให้ได้ไปจากในครานั้นแล้ว จึง
ไม่ยอมเหยียบเข้าไปในที่ราบสูงฝั่งพุทธะอีกเลยตลอดชีวิต ที่แท้สิ่ง
ที่เขาหวั่นเกรงหาใช่เขาหลังซาน หรือว่าตัวของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
เอง!”

ในเวลานี้ เหมยซู่เหยาก็ตีใจแล้วว่า เป็นเพราะอะไร
ที่ท้ายสุดแล้ว แม้แต่ผู้ดำรงไว้ไว้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นราชันเซียนเฮาให้ยัง
ได้แต่ต้องจากไป และไม่ต้องการเหยียบย่างเข้าที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
อีก

ภาพนี้ไม่รู้ว่ายืนหยัดคงอยู่อย่างนั้นนานเท่าใด สุดท้าย
ประกายพุทธะค่อยๆ จางหายไป ทะเลธรรมะหายไป และ
พระพุทธเจ้าองค์ที่นั่งอยู่ตรงนั้นก็ค่อยๆ จางหายไป

ในเวลานี้เอง พวกल्लीซวงเหยียนทั้งหมดต่างอดที่จะ
กลั่นลมหายใจเอาไว้ไม่ได้ หัวใจของพวกนางต่างเต้นระทึก พวก
นางไม่รู้ว่าจะท้ายสุดแล้วการอภิปรายธรรมในครั้งนี้จะจบลงอย่างไร

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุด หน้าวัดชราந்தถิ
ตาได้ปรากฏร่างของหลี่ซีเยขึ้นมา

ภายในใจของพวกเขาหลี่ซวงเหยียนสั่นไหวที่หนึ่งเมื่อ
มองเห็นหลี่ซีเยในระยะไกล อย่างน้อยหัวใจที่เต้นระทึกก็ได้
คลี่คลายลง

“สำเร็จแล้ว” เจ้าหนี่ชิวน้อยดีใจจนเสียงสั่นเครือ พึมพำ
ว่า “สำเร็จแล้วจริงๆ ในที่สุดก็เอาชนะพวกโหล่นเต๋มากลุ่มนั้นได้
แล้ว”

ในที่สุด หลี่ซีเยได้ก้าวเดินลงมาจากยอดเขาอย่างช้าๆ
พวกเขาของหลี่ซวงเหยียนรู้สึกดีใจสุดขีด พวกนางรีบเร่งวิ่งเข้าไป
ล้อมรอบตัวหลี่ซีเยเอาไว้

ในเวลานี้ หลี่ซีเยปล้นโถนเอนที่หนึ่ง ยืนทรงตัวแทบไม่
อยู่ ทำเอาพวกเขาหลี่ซวงเหยียนรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง รีบเข้าไปประคอง
ตัวเอาไว้

“คุณชาย เป็นอย่างไรบ้าง?” เมื่อเห็นสีหน้าของหลี่ชียเอ
ขาวซีด ท่าทางอ่อนแอเหลือเกิน ทำเอาเงินเป่าเลี้ยวตกใจอยู่ไม่
น้อย บรรดาสาว ๆ ต่างเป็นกังวลขึ้นมา

“ไม่เป็นไร ประคองให้เข้าได้นั่งลงเถอะ” หลี่ชียเอสุดลม
หายใจเข้าลึก ๆ ไม่ถ่วงน้ำหนักว่าจะหายใจได้สะดวกขึ้น

พวกของหลี่ซวงเหยียนรีบเร่งประคองให้หลี่ชียเอได้นั่งลง
ปุ๊บเหยียนเซียงได้ใช้พลังสัจธรรมของตนที่มีความบริสุทธิ์มากที่สุด
ถ่ายทอดเข้าไปภายในกายของหลี่ชียเอ ทำให้พลังลมปราณของหลี่
ชียเอค่อย ๆ ฟื้นคืน และมีสีหน้าที่แดงขึ้น

“เจ้า เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม?” เห็นท่าทีของหลี่ชียเอแล้ว
ไปเจียนเงินอดที่จะเป็นห่วงไม่ได้ เพราะน้อยครั้งนักที่หลี่ชียเอจะมี
ลักษณะที่ย่ำแย่ถึงเพียงนี้

ถึงแม้พวกนางไม่มีโอกาสได้เห็นการอภิปรายธรรมด้วย
ตนเอง แต่ก็สามารถนึกภาพการอภิปรายธรรมคราวนี้ได้ว่ามัน
อันตรายเพียงใด

“ข้าน่าจะรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว” หลี่ชียเอ่เผยรอยยิ้มออกมา
ยิ้มกล่าวว่า “พวกเจาสมควรไปมองดูหลวงจีนเฒ่าคนนั้น จนบัดนี้
แล้ว หลวงจีนเฒ่าคนนั้นยังคงลุกขึ้นมาไม่ไหวเลย อย่างน้อยต้อง
นอนติดเตียงหลายปีเชียวล่ะ”

“แข่งกับข้า ยังห่างชั้นอยู่ชั้นหนึ่ง!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้
แล้ว หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะก๊ากออกมาไม่ได้ สามารถเอาชนะวัด
ชรานต์ถิตาด้วยการอภิปรายธรรม มิน่าเล่าหลี่ชียเอ่ถึงได้ดีใจอย่าง
ที่สุด

ตอนที่ 1122 ไปจาก

<https://novel-lucky.com>

“อย่าดีใจมากจนเกินไป ผ่อนลมหายใจเอาไว้ก่อน” เมื่อหลี่ชียเอ่อดีใจจนร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง ปู่เหลียนนเซียงกล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ และถ่ายทอดพลังสัจธรรมที่บริสุทธิ์ที่สุดเข้าไปภายในร่างของหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ สงบสติอารมณ์ กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว สิ่งที่ทำให้เขาดีใจอย่างมากหาใช่เป็นเพราะได้ตำรากายมา แต่เป็นเพราะสามารถเอาชนะห้วงเงินของวัดชรานัตถิตามาได้

แน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว หากว่าเอาชนะห้วงเงินของวัดชรานัตถิตาด้วยกำลังละก็ คงไม่มีอะไรน่ายินดีและดีใจสำหรับเขา

เวลานี้ เขาอาศัยพระธรรมเอาชนะห้วงเงินของวัดชรานัตถิตามาได้ อีกทั้งยังอาศัยการอธิบายชรานัตถิสูตที่บรรดาหลวงจีนวัดชรานัตถิตาถนัดมากที่สุด จึงทำให้หลี่ชียเอ่ต้องดีใจโดยแท้จริง

ภายใต้การช่วยเหลือด้วยพลังสัจธรรมของปู่เหลียนเซียง ทำให้หลี่ชีย่ฟื้นคืนสภาพกลับมาเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว

“เหะ เหะ เหะ นายท่าน ได้มาแล้วยัง?” ในเวลานี้ เจ้าหนี่ชิวน้อยจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความตื่นเต้น

หลี่ชีย่มองเหลือบมองเขาทีหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “มีรี? ในเมื่อเอาชนะหลวงจีนมาได้ ตำรานกาย่อมต้องเป็นของๆ ข้าอยู่แล้ว”

“ตำรานกา” ไปเฉียนเงินถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ การที่หลี่ชีย่มาทำประลองกับหลวงจีนของวัดชรานัตถิตานั้น เขาไม่ได้บอกถึงรายละเอียดว่าทำประลองเพราะอะไร

เวลานี้เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว จึงสร้างความตระหนกให้กับไปเฉียนเงิน กล่าวว่า “ตำรานกา? หนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์เก้าที่อยู่ในตำนาน”

“ถูกต้อง คือสิ่งนั่นเอง” หลี่ชีย่กล่าวพร้อมกับพยักหน้าเบาๆ

พวกของเหล่าขงเหยียนต่างจ้องมองตากันและกัน โดยเฉพาะไปเจี้ยนเงินนางรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง เนื่องจากตำรานภาพเป็นหนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้าที่ดำรงอยู่ในสถานะเป็นตำนาน กระทั่งผู้คนบนโลกเห็นว่าบนโลกใบนี้ไม่มีตำรานภาพดำรงอยู่จริง

สมบัติสวรรค์นพเก้า เป็นสิ่งที่แม้แต่ราชันเซียนยังต้องหวั่นไหว นึกไม่ถึงเลยว่า มาวันนี้หลี่ชียเอกลับสามารถได้ตำรานภาพที่อยู่ในตำนานมาครอบครอง

“ตามตำนานเล่าว่า ราชันเซียนเฮ่าไห้เคยได้รับตำรานภาพมา” ไปเจี้ยนเงินพิมพ์ออกมา

สิ่งนี้เป็นความเข้าใจผิดของไปเจี้ยนเงิน เนื่องจากราชันเซียนเฮ่าไห้เคยมาที่นี่ ไปเจี้ยนเงินจึงเข้าใจว่า ราชันเซียนเฮ่าไห้เป็นผู้ทิ้งตำรานภาพเอาไว้ที่นี่

หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ตำรานภาพที่ราชันเซียนเฮ่าไห้ได้มานั้น เป็นเพียงส่วนน้อยมากๆ ส่วนหนึ่งเท่านั้น ที่เขาได้มานั้นคือตอนหนึ่งเท่านั้น” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “ตำรานภาพที่อยู่กับวัดชราณัตถิตานั้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับราชันเซียนเฮ่าไห้”

ความจริงแล้ว ที่ราชันเซียนเฮ่าให้มาที่วัดชราณัตถิตาใน ครั้งนั้น เขาต้องการได้ตำรานภาจริงๆ น่าเสียดาย สุดท้ายแล้วเขา ทำไม่สำเร็จ เพราะแพ้วนั้น

“แหะ ถูกต้อง ความจริง ในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เคยมี ใครได้เคยเห็นตำรานภาที่แท้จริง” เจ้าหนิวน้อยถึงกับหัวเราะแหะ แหะ ต้องการแสดงภูมิปัญญาของตน กล่าวว่า “ครานั้น ขณะ ราชันเซียนเฮ่าให้ยังอยู่ในเยาว์วัย เขาเคยขึ้นไปยังต้นจักรวาลมา และเขาไปได้เคล็ดลับตำรานภาที่มีชนรุ่นก่อนทิ้งเอาไว้มาตอน หนึ่ง”

“..... สำหรับตำรานภาที่อยู่ในวัดชราณัตถิตานั้น มี ประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว มันเกิดขึ้นมาจากฟ้า ดิน เป็นสิ่งสุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมของโลก” เจ้าหนิวน้อยกล่าวว่า “แน่นอน ที่บอกว่า ไม่เคยมีผู้เคยพบเห็นตำรานภามาก่อนนั้น หมายถึงเริ่มนับตั้งแต่ยุคไร้ซึ่งอารยะธรรมเป็นต้นมา ความจริงแล้ว ในยุคที่ไม่สามารถไล่เรียงได้นั้น เคยมีผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสุดยอด มากได้รับตำรานภามาครอบครอง และฝึกถึงขั้นไร้ผู้เทียบเทียม มิฉะนั้นละก็คงไม่มีโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารอย่างที่เราเห็น มันถูก สร้างขึ้นมาจากที่ไม่มีอะไรเลย.....”

เมื่อมีการเอ่ยถึงเรื่องตำรานภา เจ้าหนิวน้อยเรียกว่าสามารถพูดเป็นตุเป็นตะเลยทีเดียว การที่เขารู้มากขนาดนี้เป็นเพราะว่านายผู้เฒ่าของเขาเคยต้องการจะได้ตำรานภาเล่มนี้ ในฐานะที่เป็นเทพแท้จริง เขาจึงได้เสี่ยงทำสัญญากับวัดชราวัตติตา นำเสียดาย สุดท้ายแล้วเขาต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยิน

“การที่วัดชราวัตติตาได้ครอบครองตำรานภามาเป็นเวลานานเช่นนี้ หรือว่าไม่มีใครฝึกเคล็ดวิชาที่อยู่ในนั้นรี?” เงินเป่าเจียวเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความสงสัย

หลี่ซีย่ส่ายหัวเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “กล่าวสำหรับวัดชราวัตติตาแล้ว กระทบทั่วทั้งที่ราบสูงผิงพุทธะ ไม่ว่าจะเป็นเคล็ดวิชาใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นเคล็ดวิชาลับอะไร ล้วนไม่มีความสำคัญสำหรับพวกเขา ต่อให้เป็นตำรานภาก็ไม่มีความสำคัญสำหรับพวกเขา พวกเขาต้องการเพียงในใจมีพระก็เพียงพอแล้ว”

“ในใจมีพระก็จะมีทุกสิ่ง” หลี่ซีย่กล่าวเฉยเมยว่า “กล่าวสำหรับทั่วทั้งที่ราบสูงผิงพุทธะแล้ว ของเพียงในใจมีความนึกคิดเป็นพระ ก็เท่ากับไม่มีวันสลายไปตราบนิรันดร์แล้ว เมื่อก้าวมาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรต้องให้ไปอาลัยอาวรณ์อีกต่อไปแล้ว”

“ธรรมะของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ทำให้ผู้คนจิตใจลุ่มหลง เรียกได้ว่ามันคือวิชามาร” ไปเขียนเงินที่ประหยัดคำพูดตั้งทองคำถึงกับกล่าวคำเช่นนี้ออกมา นับว่านางมีความไม่พอใจต่อที่ราบสูงฝั่งพุทธะมากทีเดียว

หลี่ซีย่เพียงยิ้มให้กับคำกล่าวเช่นนั้น โดยไม่ทำการวิจารณ์ใดๆ

“แหะ แหะ แหะ นายท่าน แล้วเจ้ากาน้ำชาชุดใบนั้นล่ะ ท่านเอากาน้ำชาชุดใบนั้นมาได้หรือเปล่า?” ในขณะที่ เจ้าหนิวน้อยจับล้องไปบนตัวของหลี่ซีย่ตลอด กล่าวยิ้มแต่ออกมา

หลี่ซีย่เหลือบมองเขาที่หนึ่ง กล่าวว่า “หากข้าเอากาน้ำชาชุดใบนั้นมาด้วย เจ้ายังคงยืนอยู่ตรงนี้อีกหรือ? คงจะวายไปทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะนานแล้ว”

“มันก็จริง” เจ้าหนิวน้อยเกาหัวแค้นๆ กล่าวว่า “เฮ้อ น่าเสียดาย กาน้ำชาชุดที่สวยสุดในหล้าใบนั้นต้องยกผลประโยชน์ให้กับหลวงจีนเต๋าเหล่านั่นเสียแล้ว”

หลี่ซีเยเหลือบมองเขาอย่างน่าเกรงขามว่า “ต่อให้เอากาน้ำชาชุดใบนั้นมาได้ เจ้าสามารถรับกับมันได้อย่างนั้นหรือ? ไม่เกินสามวันเจ้าก็คงจะบ้าไปแล้ว”

“เรื่องนี้ เรื่องนี้” เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ เจ้าหนีชีวิตน้อยต้องถูกมือไปมาด้วยความรู้สึกพะอืดพะอม เขาก็รู้ว่าสิ่งที่หลี่ซีเยพูดนั้นเป็นความจริง

ไม่ว่าใครๆ ก็สามารถรับกับกาน้ำชาสารพัดนึกได้ มันสามารถทำให้ความฝันของใครก็ได้เป็นความจริง เมื่อได้กาน้ำชาสารพัดนึกมาครอบครอง หากไม่มีจิตที่มั่นคงเพียงพอ ย่อมทำให้ตัวเองต้องเสียดินแดนไปในที่สุด

นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา มีเพียงพระสีกะพวกเขาที่เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราดเปรื่องเป็นนิรันดรเท่านั้นที่สามารถสยบและรับได้กับพลังอำนาจของกาน้ำชาสารพัดนึก และสามารถควบคุมกาน้ำชาสารพัดนึกเอาไว้ได้

“เจ้ากาน้ำชาชุดนั้นคืออะไรกันแน่?” หลี่ซวงเหยียนรู้สึกประหลาดใจ พวกเขาพูดกันไปมาหลายครั้งว่ากาน้ำชาชุดใบนั้นเพียงแต่หลี่ซีเยไม่เคยพูดให้ชัดว่า กาน้ำชาชุดใบนั้นคืออะไร

“กาน้ำสารพัดนึก” หลีชีเย่กล่าวเฉยเมย

“กาน้ำสารพัดนึก.....” เหมยซู่เหยาารู้สึกหัวงันไหวกับคำพูดเช่นนี้ พิมพ์ออกมาว่า “ตำนานเป็นเรื่องจริง เป็นความจริงที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะซอ่อนสมบัติสวรรค์นพเก้าเอาไว้!”

“กาน้ำสารพัดนึก หนึ่งในสมบัติสวรรค์นพเก้าที่อยู่ในตำนาน?” ไปเจี้ยนเงินถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป พิมพ์ออกมาว่า “สมบัติสวรรค์นพเก้า เล่าลือกันว่าไม่คงอยู่จริงในโลกมนุษย์มิใช่หรือ?”

ไม่แปลกที่ไปเจี้ยนเงินพูดเช่นนี้ เนื่องจากผู้คนจำนวนมาก ล้วนแล้วแต่เห็นว่าสมบัติสวรรค์นพเก้าไม่ได้ดำรงอยู่จริงในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา เป็นเพียงการแต่งเรื่องขึ้นมาเท่านั้น

หลีชีเย่เพียงยิ้มเฉยเมยนิดหนึ่ง กล่าวว่า “หากปราศจากลม คลื่นย่อมไม่เกิด เรื่องราวบางอย่างเมื่อมีตำนาน ย่อมบ่งบอกว่าในนั้นจะต้องมีเหตุผลของมันอยู่”

เวลานี้ พวกของหลี่ซวงเหยียนถึงกับล่องมอไปยังวัด
ชราณัตถิตา มีใครบ้างล่ะที่จะคาดคิดว่า วัดที่ไม่มีสิ่งใดเป็นที่สะดุด
ตาแห่งนี้กลับซ่อนสิ่งที่เป็นหนึ่งในเก้าของสมบัติสวรรค์นพเก้า ซึ่ง
ผู้คนเข้าใจว่าเป็นเพียงตำนานที่มีมานับแต่อดีตกาลเท่านั้น สิ่งนั้น
ก็คือกาน้ำสารพัดนึก

“ราชันเซียนเฮ่าไห่ในครั้งครานั้นมาที่นี่ด้วยเรื่องของกาน้ำ
สารพัดนึก” ไปเขียนเงินก็ได้เข้าใจเรื่องราวต่างๆ และพิมพ์
ออกมา

หลี่ซิวเสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ของสิ่งนี้ใช้ว่าจะสามารถได้
มันมาง่ายดายนัก ต่อให้เป็นราชันเซียนก็เช่นกัน อีกอย่าง ของสิ่ง
นี้หากได้มันมาแล้วก็ไม่แนเสมอไปว่าจะเป็นเรื่องดี บนโลกนี้มีของ
วิเศษอยู่เป็นจำนวนมากมาย ซึ่งหาใช้ของวิเศษที่ใครๆ สามารถใช้
มันได้

พวกไปเขียนเงินต่างนั่งเงิบกับคำพูดเช่นนี้ สมบัติสวรรค์
นพเก้าเป็นสิ่งที่พวกนางไม่กล้าแม้แต่จะนึกถึง

“แหะ แหะ แหะ นายท่าน ท่านได้ครอบครองตำรานภาแล้ว”
ในเวลานี้ เจ้าหนี่ชิวน้อยแสดงออกถึงความอยากได้มาก ยิ้มแต่

กล่าวว่า “นายท่าน แหะ แหะ แหะ นายท่านจะถ่ายทอดให้กับ
ข้าน้อยสักสามถึงห้ากระบวนท่าใหม่นะ?”

หลี่ชียเอ่เหลือบตามองแวบหนึ่ง กล่าวว่า “วางใจเถอะ ข้า
สามารถถ่ายทอดให้เจ้าสามถึงห้ากระบวนท่าได้อยู่แล้ว แต่ เจ้า
ต้องไม่ทำให้ข้าต้องผิดหวัง หากเจ้าไม่พยายามเพิ่มขึ้นอีกนิด ทำ
ให้สายเลือดของตนได้สำแดงพลังอำนาจที่แท้จริงออกมาละก็ ระวัง
ข้าจะจับเจ้าเนรเทศไปตลอดกาล”

เจ้าหนี่ชิวน้อยในฐานะไส้เดือนทะเลลุมิตี มันจึงมีสายเลือดที่
พบเห็นได้ยากยิ่ง เขามีความได้เปรียบอย่างเด็ดขาดในอาณาจักร
หรือช่องว่าง หรือพูดอีกอย่างก็คือ เขาคืออัจฉริยะของอาณาจักร
และช่องว่างโดยกำเนิด

เพียงแต่เจ้าไส้เดือนทะเลลุมิตีห่วยเล่นมากไปหน่อย เขาจึงไม่
สามารถแสดงความได้เปรียบด้านสายเลือดของตนออกมา
นับตั้งแต่ครั้งได้รับสิ่งมหัศจรรย์จากการขึ้นไปบนต้นจักรวาลแล้ว
ทำให้เขามีการเปลี่ยนแปลงด้านของสายเลือดแบบก้าวกระโดด

“แหะ แหะ นายท่านได้โปรดวางใจ ขอเพียงนายท่านสั่ง
การมาคำเดียวเท่านั้น ข้าน้อยจะต้องขยันหมั่นฝึกฝนทั้งกลางวัน
กลางคืน รับรองจะไม่ให้นายท่านต้องผิดหวัง” เจ้าหนี่ชิวน้อยได้ตอบ

อกตัวเองดั่งปังปัง เป็นการให้คำมั่นต่อหลี่ชียเอ “อีกไม่กี่ปี ชำน้อย
จะต้องกลายเป็นผู้บงการของช่องว่าง.....”

หลี่ชียเอเพียงมองดูหนีชีวน้อยด้วยท่าทีเฉยเมยกับการให้
การรับรองของเขา สั่งการออกไปว่า “ไปกันเถอะ พวกเราไปจาก
ที่นี่กัน” ขาดคำหันหลังออกเดินไปทันที

“แหะ นายท่าน รอชำน้อยด้วย” เจ้าหนีชีวน้อยรีบเร่งวิ่งตาม
ติดไปทันทีด้วยท่าทีของผู้รับใช้เช่นนั้น

หลี่ชียเอไม่เพียงแค่ว่าไปจากวัดชราวัตติตาเท่านั้น แต่ไปจาก
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารด้วย เนื่องจากการเดินทางมาที่
โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารในครั้งนี้ สิ่งที่เหมาะสมจบสิ้นก็ได้สิ้นสุด
ลงแล้ว เขาจึงไม่ได้มีความมุ่งหวังใดกับโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร
อีกต่อไป

ก่อนออกจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร หลี่ชียเออดที่จะ
หันกลับไปมองดูโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารไม่ได้ บางที อาจเป็น
ครั้งสุดท้ายที่เขาได้เห็นโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารก็เป็นได้

“ลาก่อน โลกธาตุน้อยแห่งราชันมาร นับจากนี้ไป บนโลกใบนี้จะไม่มีโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารอีกแล้ว” หลี่ชียะทอดถอนใจออกมาเบาๆ

พวกของหลี่ชวงเหยียนต่างตะลึงงันกับคำพูดของหลี่ชียะ เฉินเป่าเจียวเอ่ยกถามด้วยความแปลกใจว่า “ทำไมจึงพูดว่านับจากนี้ไป บนโลกใบนี้จะไม่มีโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารอีกแล้ว?”

“ชาตินี้ โลกธาตุน้อยแห่งราชันมารจะต้องกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไปอย่างแน่นอน” หลี่ชียะกล่าวอย่างช้าๆ

“หลวงจีนพวกนั้นจะลงมือจริงหรือไม่?” ปู้เหลียนเซียงรู้เรื่องนี้ดีมากกว่าพวกหลี่ชวงเหยียน นางถึงกับเอ่ยขึ้นด้วยความตกใจ

หลี่ชียะพยักหน้าเบาๆ กล่าวต่อปู้เหลียนเซียงว่า “ถูกต้อง ผู้เฒ่าที่ยังคงเหลืออยู่ของราชวงศ์โบราณจงโจวหากไปจากที่นี่ละก็ บางทีอาจยังพอมีโอกาส”

“เมื่อไหร่ที่เข้าไปในที่ราบสูงผิงพุทธะแล้ว ต้องเป็นหลวงจีนไปตลอดกาล” ปู้เหลียนเซียงพูดขึ้นมาแผ่วเบา “เรื่องนี้ใช่ที่เจ้าจะไม่รู้”

หลี่ชียเอ่ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ เขาย่อมเข้าใจเหตุผลข้อนี้
ดี”

หลี่ซวงเหยียนอดที่จะมองดูโลกธาตุน้อยแห่งราชันमार
ไม่ได้ พึมพำออกมาว่า “แล้วผู้เป็นมารและทหารราชันล่ะ?”

“กลายเป็นเถ้าธุลีไป” หลี่ชียเอ่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ
จากนั้น ไม่ต้องการรั้งอยู่ที่นี้นาน หันหลังเดินจากไปทันที

ตอนที่ 1123 ตำนานภา

<https://novel-lucky.com>

พวกของหลี่ชียเอกลับไปถึงที่ราบสูงฝั่งพุทธะ พักอยู่ที่เมืองพุทธะ การเดินทางในครั้งนี้นักกล่าวสำหรับหลี่ชียเอแล้ว ถือว่าทุกอย่างจบสิ้นโดยบริบูรณ์ สามารถเดินทางกลับบ้านได้ทันที

สาเหตุเดียวที่หลี่ชียเอต้องการรั้งรออยู่ที่นี้ก็คือ รอคอยวันเวลาที่บรรพบุรุษของสำนักฉางเหอขึ้นสู่อสุภวรรค์ หากเหมยซู่เหยาต้องการความช่วยเหลือก็จะได้ให้การช่วยเหลือนางอีกแรงหนึ่ง เพราะไม่ว่าจะอย่างไรเสีย เหมยซู่เหยาได้ติดตามตนเองแล้วถือว่าเป็นคนของเขา

นับตั้งแต่สำนักฉางเหอได้ก่อตั้งสำนักขึ้นมาจนถึงปัจจุบันได้เคยให้กำเนิดดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งเป็นจำนวนมาก ในจำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยที่ก้าวถึงระดับจักรพรรดิเทพ

ทว่า กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ต่อให้ก้าวถึงระดับจักรพรรดิเทพที่ไร้ผู้ต่อกรแล้วก็ตามที แต่ มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้พันตลอดกาล และไม่สามารถไปเผชิญกับมันตลอดกาล นั่นก็คือความตาย!

ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีความปราดเปรื่องน่าทึ่งเท่าไร ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม หลังจากมีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานแล้ว ยามเมื่อต้องเผชิญหน้ากับความตาย เกรงว่าคงไม่สามารถเผชิญหน้ากับมันได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

พันล้านปีที่ผ่านมา มีสักกี่คนที่สามารถทำใจสงบและเผชิญหน้ากับความตายของตนเองอย่างไม่สะทกสะท้านกันได้เล่า?

ดังนั้น แม้แต่ระดับบรรพบุรุษที่มีความปราดเปรื่องยิ่งนักของสำนักฉางเหอเหล่านั้น ก็ไม่สามารถทำใจให้สงบและเผชิญหน้ากับความตายได้อย่างไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใด เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงส่งผลให้บรรพบุรุษระดับจักรพรรดิเทพของสำนักฉางเหอบางคนเข้าสู่เขาหลิงซาน กลายเป็นอริยะสงฆ์ เพื่อค้นหาวิธีที่จะเป็นอมตะ

พันล้านปีที่ผ่านมา นี้ ปรากฏผู้ยิ่งใหญ่ของสำนักฉางเหอที่ได้เข้าร่วมกับเขาหลิงซาน กลายเป็นอริยะสงฆ์ ผ่านการขัดเกลาจากกาลเวลา บรรดาผู้ที่เข้าร่วมกับเขาหลิงซานเหล่านี้ได้บรรลุพระธรรมชั้นลึกซึ่งบริบูรณ์ กำลังจะขึ้นสู่สวรรค์ไปยั้งแคว้นพุทธะ

คำว่าขึ้นสู่วรรคในที่ราบสูงฝั่งพุทธะหมายถึง ระดับอริยะ
สงฆ์ที่บรรลุพระธรรมชั้นบริบูรณ์แล้ว จะมีการสละซึ่งทุกสิ่ง ขึ้น
สวรรคไปยังแคว้นพุทธะ กลายเป็นพระที่แท้จริง ลือกันว่า หลังจาก
การเป็นพระแล้ว จะมีชีวิตที่เป็นอมตะอย่างแท้จริง

วันที่ระดับบรรพบุรุษของสำนักฉางเหอขึ้นสู่วรรคได้ใกล้
เข้ามาแล้ว พวกเขาหลี่ชีย่เลยถือโอกาสรั้งอยู่ที่นี้ อีกอย่างพวก
ของหลี่ชวงเหยียนก็ไม่เคยได้เห็นภาพที่ขึ้นสู่วรรคว่าเป็นเช่นใด
ให้พวกเขาได้เห็นเป็นการเปิดหูเปิดตาก็นับเป็นเรื่องดีเหมือนกัน

ภายในเมืองพุทธะ ในห้องนอน หลี่ชีย่อาศัยประตูเบญจ
ทวารกั้นฟ้าทำการปิดกั้นห้องนอนเอาไว้ หยิบเอากล่องโบราณ
ออกมาใบหนึ่ง

กล่องโบราณใบนี้มีความโบราณและแปลกยิ่งนัก ไม่รู้ว่าได้
ผ่านกาลเวลามานานมากน้อยเพียงใด หลี่ชีย่ทำการพิจารณา
กล่องใบนี้อย่างละเอียด พบว่ากล่องใบนี้เหมือนจะเป็นเนื้อเดียวกัน
ไม่มีร่องใดๆ ดูเหมือนเป็นก้อนหินก้อนหนึ่งมากกว่า

สิ่งเดียวที่สามารถมองเห็นก็คือ บนฝากล่องเหมือนมีรอย
บุ๋มของกงล้อ ซึ่งดูไปแล้วไม่เหมือนเกิดจากการสลัก เหมือนเป็นไป
ตามธรรมชาติ และเป็นเนื้อเดียวกันกับกล่องโบราณใบนี้

ครั้นมองเห็นรอยบุ่มเช่นนี้แล้ว หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะออกมา เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ภาซิตว่าไว้ว่า แผนการอยู่ที่คน ความสำเร็จอยู่ที่ฟ้า ปราศจากแผนการแล้ว ไหนเลยจะมีความสำเร็จ”

ครั้นกล่าวจบ หลี่ซีย่ได้หยิบเอากงล้อวิเศษออกมา มันคือกงล้อนภาไร้อาณาเขต ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นสุดยอดของวิเศษของตระกูลหนานเทียน หลี่ซีย่ได้มาจากยุวกษัตริย์หนานเทียน

กงล้อนภาไร้อาณาเขตคือกุญแจสำคัญที่จะเปิดกล่องวิเศษบรรจุตำราวิเศษออกมา ความจริงแล้ว คิดอยากจะได้ตำรานภาไว้ในครอบครอง ไม่เพียงแต่ต้องให้กาน้ำสารพัดนึกเคลื่อนย้ายที่เท่านั้น ขณะเดียวกัน หากไม่มีกุญแจสามดอกนั้นเพื่อเปิดตรงนั้นออกมา ก็ไม่สามารถได้กล่อง

โบราณใบนี้มา

ต่อให้ได้กล่องโบราณมาได้ หากไม่มีกงล้อนภาไร้อาณาเขตก็ไม่สามารถเปิดกล่องโบราณได้เช่นกัน เมื่อเปิดกล่องโบราณไม่ได้ ก็จะได้ไม่ได้ตำรานภาที่อยู่ภายในกล่องนั้น

ในยุคหลังเคยมีตำนานเล่าลือกันว่า กงล้อนภาไร้อาณา
เขตเป็นของวิเศษที่ราชันเซียนเพยหยางสร้างขึ้น ซึ่งความจริงหา
เป็นเช่นนั้นไม่ เนื่องจากกงล้อสภาไร้อาณาเขตได้มีการตกทอด
กันมาตั้งแต่ยุคสมัยในอดีตที่เนิ่นนานมากมาแล้ว

ในความเป็นจริง ราชันเซียนเพยหยางได้ไปที่วัดชราหนัตถิ
ตาก็เพื่อต้องการยืนยันในเรื่องของตำรานภา นำเสียดายที่เขาไม่มี
กุญแจสามดอกนั้น ทุกอย่างจึงกลับกลายเป็นเสียแรงเปล่า ดังนั้น
ราชันเซียนเพยหยางจึงถอยและหันไปเลือกสิ่งทีรองๆ ลงมา ใน
ที่สุดก็ได้พระพุทธรูปหินไปองค์หนึ่ง

“เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” เมื่อหลี่ชีย่นำเอากงล้อ
นภาไร้อาณาเขตวางลงบนรอยบุ๋มบนกล่องโบราณนั้นแล้ว ปรากฏ
ว่า บังเกิดเสียงเลื่อนเคลื่อนที่เกิดขึ้นแผ่วเบา กล่องหินกลับแยกตัว
ออก เห็นเป็นประกายที่เปล่งออกมาจากภายในกล่องหินโบราณ
นั้น

หลี่ชีย่ถึงกับยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อมองเห็นประกายที่คุ้นเคย
เช่นนี้ มีเพียงตำราสวรรค์นพเก้าเท่านั้นที่จะเปล่งเป็นประกายเช่นนี้
ออกมา ย่อมไม่ต้องสงสัย สิ่งนี้ก็คือตำรานภาแน่นอน

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ตำรานภา ก็ได้ปรากฏอยู่
ตรงหน้าหลี่ซีเยแล้ว มีความศักดิ์สิทธิ์และพิสดารยิ่ง หลี่ซีเยไม่อาจ
ซ่อนเร้นความดีใจเอาไว้ได้ เมื่อมองเห็นตำรานภาที่เปล่งประกาย
ออกมา

ตำราสวรรค์นพเก้าที่มีอยู่ด้วยกันเก้าเล่ม เวลานี้เขามีอยู่
แล้วถึงสามเล่มด้วยกัน คือ ตำรานภา ตำรากาย และตำรามรณะ
กาลเวลานับพันล้านปีที่ผ่านมา ในอนาคตเชื่อว่าเขาจะไม่มีโอกาส
รวบรวมจนครบทั้งหมดเก้าเล่ม

พลังขมุกขมัวก่อนแยกออกเป็นฟ้าดินวิวัฒนาการเก้า
อักขระ เก้าอักขระให้กำเนิดเก้าสิ่งวิเศษ เก้าสิ่งวิเศษกลับกลายเป็นเก้า
ตำรา! สมบัติสวรรค์นพเก้า ตำราสวรรค์นพเก้า ช่างเป็นสุดยอด
ตำราวิเศษที่เข้ายวนใจต่อผู้คนเหลือเกิน

หลี่ซีเยเปิดตำรานภาออกมา ปรากฏว่าสิ่งที่บันทึกอยู่
ภายในตำรามีความสลับซับซ้อนและลึกซึ้งอย่างยิ่ง ยากที่ผู้คนจะ
ทำความเข้าใจกับมันได้

แต่ทว่า หลี่ซีเยกลับถูกมันดึงดูดเอาไว้ในทันที พลันรู้สึกว่
เหมือนก้าวเข้าไปอยู่ในโลกๆ หนึ่งในที่สุดจะจินตนาการได้ เป็นโลกที่
สามารถสร้างสรรค์ทุกสิ่งทุกอย่างได้

หลี่ซีเย่มองตรงไปยังความลึกซึ้งของหลักสัจธรรม ความลึกซึ้งพิสดารของตำรานภาใต้ปรากฏอยู่เบื้องหน้าหลี่ซีเยทีละอย่างๆ ทำให้หลี่ซีเยมองดูจนประหนึ่งลุ่มหลงมัวเมา

หากเปลี่ยนเป็นบุคคลอื่น ต่อให้มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งปานใด หรือदारुंगที่ยโสโอหัง หรือแม้กระทั่งหมดยชู่เหยาที่มีกระดูกหน้าผากเขียนในกรอบครอง ก็ไม่สามารถทำความเข้าใจกับตำรานภาใต้ภายในระยะเวลาอันสั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารของมันเลย

เฉกเช่นตำราสวรรค์นพเก้าที่เป็นสุดยอดตำราสวรรค์เช่นนี้ ต่อให้เป็นदारุंगที่ยโสโอหังเช่นใด เกรงว่าหากจะต้องทำการศึกษาเพื่อเข้าถึงคงต้องใช้เวลาหลายร้อยปี กระทั่งหลายพันปี

แต่ทว่า กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว การที่จะเข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารของตำรานภาหาใช่เป็นเรื่องยากแต่อย่างใด เขาเคยใช้เวลาเพื่อศึกษาตำราสวรรค์นพเก้า และสมบัติสวรรค์นพเก้ามาเป็นพันล้านปี

กระทั่งกล่าวได้ว่า ในห้วงระยะเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา หลี่ซีเยเคยทำความเข้าใจและเข้าถึงบทความบางตอนของตำรานั้นมาก่อน แน่نون พวกนั้นล้วนแล้วแต่เป็นบทที่ไม่สมบูรณ์ ทั้งสิ้น เมื่อเทียบกับตำรานั้นฉบับสมบูรณ์นี้จะห่างชั้นกันมากนัก

แต่ทว่า จากการทำหน้าที่การพินิจพิเคราะห์มาเป็นพันล้านปี ทำให้หลี่ซีเยได้เข้าใจในตำรานั้นในลักษณะที่ลึกซึ้งมาก

การได้ตำรานั้นในวันนี้ และทำความเข้าใจถึงความลึกซึ้งพิสดารของมันอีกครั้ง จึงเหมือนดั่งปลาได้น้ำ เหมือนเสือติดปีก ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้ยากที่จะบรรยายได้ด้วยตัวอักษร

เวลานี้บอกได้เพียงหลี่ซีเยต้องการเข้าถึงตำราเล่มนี้อย่างมาก เหมือนดั่งสำลีที่พยายามดูดซับเอาน้ำจากตำรานั้น ต้องการเข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารของตำรานั้นทั้งหมดเอาไว้ในมือ

หลายวันมานี้ หลี่ซีเยเอาแต่ลุ่มหลงอยู่กับตำรานั้นเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้ก้าวเท้าออกจากห้องเลย ด้วยการขังตัวเองเอาไว้อยู่แต่ภายในห้องอย่างเดียว

พวกหลี่ซวงเหยียนก็รับรู้ได้ว่าหลี่ซีเยกำลังทำการเข้าถึง
ตำรานภายอยู่ จึงไม่กล้าเข้าไปรบกวน

หลายวันมานี้ กลิ่นอายของเขาหลิงชานดูจะรุนแรงมากขึ้น
ทุกขณะ อีกทั้งเริ่มจะมีประกายพุทธะปรากฏออกมา จากวันเวลาที่
เคลื่อนผ่านไป กลิ่นอายที่แผ่กระจายออกมาจากเขาหลิงชาน
นับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

ท้ายสุด ประกายพุทธะที่แผ่กระจายออกมาจากเขาหลิง
ชานสามารถส่องสว่างไปทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ครั้นเห็นเขาหลิง
ชานที่มีประกายพุทธะอบอวนปกคลุมไปทั่วที่ราบสูงฝั่งพุทธะเอาไว้
ต่อให้ผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ใดๆ ก็รับรู้ได้ว่าจะต้องมีเรื่องใหญ่
เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

การขึ้นสู่สวรรค์กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว” มีผู้ที่มีความรู้
เกี่ยวกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะเมื่อเห็นประกายพุทธะจากเขาหลิงชาน
แล้ว รู้ได้ทันทีว่ากำลังจะเกิดสิ่งใดขึ้นมา

หลายวันมานี้ เหมยซู่เหยียดูจะให้ความสนใจต่อการ
เปลี่ยนแปลงใดๆ ที่เกิดขึ้นกับเขาหลิงชานมากเป็นพิเศษ เนื่องจาก
ผู้ที่จะก้าวสู่สวรรค์ในครั้งนี้เป็นระดับบรรพบุรุษของสำนักฉางเหอ

ของนาง ยามที่บรรพบุรุษผู้นี้ขึ้นสู่อสวรรค์เวลานั้น จะทิ้งหลักสัจ
จธรรมที่แท้จริงเอาไว้

หลักสัจธรรมที่แท้จริงเช่นนี้มีความหมายต่อสำนักฉาง
เหอเป็นอันมาก ดังนั้น กล่าวสำหรับเหมยซู่เหยาแล้ว ของวิเศษ
อย่างอื่นนางไม่เอาก็ได้ แต่ กลับหลักสัจธรรมแท้จริงนี้นางต้อง
ได้มาให้ได้

“ไม่ทราบว่าการบรรพบุรุษท่านไหนของสำนักท่านจะขึ้นสู่อ
สวรรค์?” เรื่องขึ้นสู่อสวรรค์เป็นเรื่องแปลกสำหรับเงินเป่าเจียว
นางเคยได้ยินมาเท่านั้น แต่ไม่มีโอกาสได้เห็นกับตาตนเอง

รายละเอียดข้าก็ไม่ชัดเจนมากนัก” เหมยซู่เหยาสายหน้า
เบาๆ กล่าวว่า “บรรดาบรรพบุรุษภายในสำนักแค่คาดการณ์ว่ามี
ระดับบรรพบุรุษของสำนักจะขึ้นสู่อสวรรค์ แต่ รายละเอียดที่ว่าเป็น
ผู้ใดนั้นไม่อาจรู้ได้ ได้แต่รอให้ถึงวันขึ้นสู่อสวรรค์จึงจะรู้ได้ ฟังจาก
เหล่าบรรพบุรุษภายในสำนัก ระดับบรรพบุรุษที่อยู่ในเขาหลิงซาน
ของพวกเราหลายคน ล้วนแล้วแต่มีธรรมะที่ไม่ธรรมดาและไม่
แตกต่างกันนัก”

สำนักฉางเหอที่ในฐานะหนึ่งสำนักสามราชันเซียน ไม่เคย
ขาดแคลนด้านบุคลากรเสมอมา ขณะที่ผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งเข้าร่วมกับ

เขาหญิงสาวก็มีเป็นจำนวนมาก เคยมีคนคิดคำนวณอย่างคร่าวๆ อย่างน้อยมีผู้ยิ่งใหญ่หลายสิบคนที่เข้าร่วมเขาหญิงสาว ระดับล่างสุดจะเป็นผู้คุ้มกฏ กระทั่งระดับสูงแจกเช่นจักรพรรดิเทพ เป็นต้น

“เอ๊ยด.....เอ๊ยด.....เอ๊ยด.....” ระหว่างที่ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกแปลกใจว่าคราวนี้จะอริยะสงฆ์ท่านใดของเขาหญิงสาวจะขึ้นสู่สวรรค์กันบ้าง ปราบกฏเสียงของสิ่งที่มีน้ำหนักมากเกิดการเคลื่อนย้าย เสียงนี้ฟังดูไม่สู้จะกังวานเป็นพิเศษ แต่ทว่าเหมือนว่าทุกคนที่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ล้วนแล้วแต่สามารถได้ยินเสียงการเคลื่อนย้ายของสิ่งของที่หนักอึ้งเช่นนี้ได้

“ประตูของวัดลานถั่วเปิดออกมาแล้ว” “ไม่รู้ว่ใครร้องออกมา ทำให้หลายคนทยอยกันมองไปยังทิศทางที่เขาหญิงสาวตั้งอยู่

เป็นจริงดังว่ ประตูวัดลานถั่วที่ปกติจะปิดสนิทวันนี้กลับเปิดออกมาแล้ว หอดสายตามองไป ประตูพุทธะลึกดั่งทะเล มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด เหมือนว่ภายในประตูพุทธะมีฟ้าดินที่ไร้ขอบเขต สิ้นสุดอย่างนั้น ณ ที่ตรงนั้น สามารถรองรับได้กั้บเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

“แวงค์.....” ขณะที่หลายคนกำลังตะลึงกับประตුවัดลาน ถั่วที่เปิดออก ทันใดนั้น ปรากฏแสงแห่งพุทธะลงมาจากฟ้า บน ห้องฟ้าเบื้องบนวัดลานถั่วพลันมีประตูเปิดพุทธะเปิดออกมาบาน หนึ่ง

ขณะที่ประตูพุทธะนี้ถูกเปิดออก ดุจดั่งเป็นการเปิดประตูมิติ ขึ้นมาอย่างนั้น ทำให้ผู้คนเกิดเป็นภาพลวงตาขึ้นมาว่า ประตู ดังกล่าวสามารถก้าวข้ามเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ก้าวข้ามอดีตและ ปัจจุบัน

ภายในประตูพุทธะที่อยู่บนห้องฟ้านั้น ปรากฏแสงแห่ง พุทธะดั่งมหาสมุทร สามารถมองเห็นฟ้าดินแห่งหนึ่งเลื่อนราง เหมือนว่าที่ตรงนั้นมีเหล่าพระสงฆ์เจริญพุทธมนต์อยู่ตรงนั้น

“แคว้นพุทธะ แคว้นพุทธะที่อยู่ในตำนาน.....” ครั้น มองดูประตูพุทธะบนห้องฟ้าที่เปิดออก และเมื่อมองลอดผ่านเข้าไป ในประตูแล้ว เหมือนว่าสามารถมองเห็นแคว้นๆ หนึ่ง ทำให้ บรรดาผู้คนรู้สึกตระหนก และมีผู้ยิ่งใหญ่พยายามมองลอดเข้าไป เพื่อต้องการเห็นความพิสดารที่อยู่ภายใน

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยถึงกับต้องกลั่นลมหายใจ น้อยคนนักที่มีโอกาสได้เห็นแคว้นพุทธะกับตาของตนเอง พันล้าน

ปีที่ผ่านมานี้ นอกจากอริยะสงฆ์ของเขาหลิงซานแล้ว หรือจะกล่าว
ว่า นอกจากอริยะสงฆ์ที่ได้ขึ้นสู่วรรคแล้ว เกรงว่าคงไม่มีใครได้
เคยเข้าไปยังแคว้นพุทธะมาก่อน บนโลกใบนี้ เคยมี
ตำนานเล่าลือกันว่า หากสามารถเข้าไปยังแคว้นพุทธะได้ ก็จะมี
ความเป็นอมตะไม่มีวันตาย

ในขณะนี้ ประตูพุทธะเปิดอ้าอยู่ กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมาก
มากแล้ว ประตูพุทธะที่เปิดเอาไว้เช่นนี้ ช่างเปี่ยมด้วยความยั่วเย้า
เหลือเกิน

ดังนั้น ในเวลานี้จึงมีร่างเงาหลายสายที่กระโดดขึ้นไป
บรรดาร่างเงาที่กระโดดขึ้นไปล้วนแล้วแต่มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก
พวกเขาเห็นฟ้าขึ้นไป เพื่อหวังจะบุกเข้าไปภายในแคว้นพุทธะ

ตอนที่ 1124 สะเทือนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

<https://novel-lucky.com>

“อามิตาพุทธ พุทธองค์ทรงเมตตา” ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนที่มีความ
ความแข็งแกร่งหลายคนพุ่งเข้าหาประตูพุทธะนั้น บนท้องฟ้าพลัน
ปรากฏพุทธวัจนะที่มีความเมตตาศักดิ์สิทธิ์ เมื่อพุทธวัจนะถูกส่งลง
มาเสียงนั้นดังสะท้อนก้องหมีนชาติ “มาทางไหนก็กลับไปทางนั้น ผู้
มีวาสนาจึงเข้าประตูนี้ได้”

“ปัง.....” ลั่นเสียงพุทธวัจนะ ผู้บำเพ็ญตนจำนวน
หลายคนที่มีทักษะยุทธแข็งแกร่งพลันถูกพลังจนกระเด็นออกไป
จากที่ราบสูงฝั่งพุทธะทันที

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกสะท้อนใจเมื่อได้เห็นภาพนี้
ตั้งแต่ต้นจนจบไม่เห็นมีใครลงมือ แต่ทว่า ผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่ง
หลายคนกลับถูกพลังกระแทกจนลอยออกนอกพื้นที่ของที่ราบสูง
ฝั่งพุทธะ โดยที่พวกเขาไม่มีโอกาสแม้แต่จะตอบโต้ ย่อมสามารถ
ประเมินได้ว่าผู้ดำรงอยู่ในแคว้นพุทธะมีความแข็งแกร่งเช่นใด

“ภายในแคว้นพุทธะไซ้จะมีเพียงพุทธองค์เพียงหนึ่งเดียว
เท่านั้น ยังมีเหล่าพระพุทธรเจ้าอีกด้วย” มีคนที่มองเห็นประตูพุทธที่
อยู่บนท้องฟ้า แล้วพิมพ์ออกมา

“เอี้ยด.....” ขณะที่พวกของเหมยซู่เหยาต่างถูกดึงดูดความสนใจไปที่ประตูพุทธะของแคว้นพุทธะนั้น เสียงเปิดประตูดังขึ้น พวกหลี่ซวงเหยียนจึงรีบเร่งหันหัวกลับไปมอง เห็นหลี่ชีย่ก้าวเดินออกมาจากภายในห้อง

ในเวลานี้ พวกเหมยซู่เหยาต่างมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหน้าตาของหลี่ชีย่แลดูประหลาดมาก ท่าทีที่ประหลาดของเขาไม่สามารถสรรหาคำใดมาเปรียบเปรยได้ สรุปก็คือ แม้แต่หลี่ซวงเหยียนที่ติดตามหลี่ชีย่มานานมากที่สุด ก็ไม่เคยได้เห็นท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชีย่มาก่อน

เวลานี้นาทีนี้ แม้แต่หลี่ซวงเหยียนก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชีย่สื่อความหมายว่าอะไร ไม่รู้ว่าท่าทีเช่นนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด

“คุณชาย.....” พวกหลี่ซวงเหยียนเรียกออกมาเบาๆ พวกนางรู้สึกไม่ปกติบางอย่างในใจกับท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชีย่

“ร่อยุ่ตรงนี้” ดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่จ้องเขม็งไปที่ประตูพุทธะที่อยู่บนท้องฟ้า สั่งการออกมา จากนั้นเห็นฟ้าขึ้นไป ได้ยิน

เสียง “แว้งค์” เห็นเป็นสุดยอดวิถีปลูดจากเท้าของหลี่ชียเอ้อออกไป
มุ่งตรงไปยังเขาหลิงซาน ไปยังวัดลานถั่ว และตรงไปยังประตูพุทธะ
บนห้องฟ้าเบื้องบนวัดลานถั่ว

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่นะ?” ครั้นพวกหลี่ชวงเหยียน
มองเห็นหลี่ชียเอ้อมุ่งตรงไปยังเขาหลิงซาน ไปยังวัดลานถั่ว พวกนาง
ต่างก็ไม่ว่าว่ามันเกิดอะไรขึ้น

“ต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่ ดีไม่ดี อาจถึงขั้นฟ้าถล่มดิน
ทลาย” เหมยซู่เหยงมาถึงกับพึมพำออกมา นางก็ไม่ว่าว่ามันเกิดเรื่อง
อะไรขึ้นมา แต่ทว่า นางเข้าใจได้ว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นอย่าง
แน่นอน เนื่องจากครานั้นนางเคยชวนหลี่ชียเอ้อขึ้นไปยังวัดลานถั่ว
และขึ้นไปยังแควนพุทธะด้วยกัน แต่ หลี่ชียเอ้อปฏิเสธหั้นควัน ทว่า
เวลานี้หลี่ชียเอ้อกลับบุกไปเพียงคนเดียว

“ดูนั่น นั่นมันคนโหดอันดับหนึ่งนี่!” หลี่ชียเอ้อก้าวเดินขึ้นไป
ตามทาง มีคนที่ตาดีพลันมองเห็นหลี่ชียเอ้อ จึงร้องเสียงอันดังออกมา

มาถึงวันนี้ ชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งได้สยบไปเก้าชั้นฟ้า
สิบแดนดินแล้ว ทิวทั้งแดนมนุษย์กษัตราล้วนแล้วแต่เกรงกลัวเขา
อยู่สามส่วน สंहารเป่าจู้เหรินหวง เอาชนะหลินเทียนตี้ จ้านซือ

สังหารจิ้งหวูตี้ ทอดสายตามองไปทั่วหล้า ยังมีกลุ่มคนรุ่นใหม่ คนไหนที่ต่อกรกับเขาได้อีก

“นี่เขาต้องการจะทำอะไร ขึ้นไปที่แค้วนพุทธะ เพื่อแย่งชิง วิชาสนาพุทธะอย่างนั้นหรือ?” มีผู้พิมพ์้าออกมา เมื่อเห็นหลี่ชียემุ่งหน้าตรงไปยังเขาหลิงซาน ไปยังวัดลานถั่ว

“คนโหดอันดับหนึ่งก็หยิงยโสแบบนี้แหละ ท่าที่เช่นนี้ เท่ากับเป็นการท้าทายที่ราบสูงฝ่งพุทธะนะเนี่ย” ยอดฝีมือเผ่าพันธ์ มนุษย์กล่าวด้วยความตื่นเต้น

เวลานี้ในที่นี้ มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่หวังให้คนโหดอันดับ หนึ่งและที่ราบสูงฝ่งพุทธะเกิดการต่อสู้ขึ้นมา พวกเขาต้องการเห็น อีกสิ่งมหัศจรรย์ที่เป็นนิรันดร์ คือคนโหดอันดับหนึ่งเอาชนะที่ราบ สูงฝ่งพุทธะ!

เพียงชั่วพริบตาเดียว หลี่ชีย่ได้ก้าวขึ้นเขาหลิงซาน ห่าง จากวัดลานถั่วเพียงก้าวเดียวเท่านั้น

“ประสกเชิญกลับไปเถอะ” จังหวะขณะที่หลี่ชีย่ห่างจากวัด ลานถั่วเพียงก้าวเดียวเท่านั้น ท่ามกลางวัดจตุพุทธปรากฏร่างเงา

ของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ เปล่งพุทธวาจาเนิบนาบไม่
ขาดสาย เหมือนดังต้องการโปรดฟ้าดินอย่างนั้น

“พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์” ครั้นร่างเงาของพระ
โพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ปรากฏออกมา ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน
ต่างรู้สึกหวาดกลัว ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนที่มีความแข็งแกร่งปาน
ใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่กล้าเข้าไปใกล้ ไม่ว่าจะใคร ไม่ว่าจะใครก็เกรง
กลัวต่อการโปรดของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์

“ในเมื่อเข้ามาแล้ว พวกเจ้าก็มีทางเลือกเพียงสองทาง
เท่านั้น” หลี่ชียემองไปที่ประตูพุทธะ ดวงตาทั้งสองเพ่งตรงไปยัง
ส่วนที่ลึกที่สุดของแคว้นพุทธะ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ไม่ก็เปิดประตู
พุทธะให้เข้าเข้าไป ไม่ก็ให้เข้าหุบประตูพุทธะบานนี้ให้هلك พลิก
ฟ้าดินผืนนี้ขึ้นมาเสีย!”

ท่าทีของหลี่ชีย่ในเวลานี้แข็งกร้าวมาก ไม่มีช่องว่างให้
ต่อรองกันได้เลย ทุกคำพูดที่เขากล่าวออกมาล้วนแล้วแต่หนักแน่น
จริงจัง

“อหังการเหลือเกิน” ไม่ว่าจะป็นยอดฝีมือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม
เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว ต้องนับถืออย่างจริงจัง นับแต่อดีต

ที่ผ่านมาน้อยคนนักที่หาญกล้าทำสู้กับที่ราบสูงฝั่งพุทธะด้วยความมโหฬารเช่นนี้

ก่อนหน้านั้น เหมยชูเหยาเคยชวนหลี่ชีย่ไปยังวัดลานถั่วขึ้นไปที่แคว้นพุทธะ แต่ ณ เวลานั้น หลี่ชีย่ไม่ได้ให้ความสนใจ แม้แต่น้อย กระทั่งเหมือนดูแคลนต่อแคว้นพุทธะด้วยซ้ำ

แต่ทว่า เวลาที่ความปรารถนาที่จะขึ้นไปยังแคว้นพุทธะของหลี่ชีย่ดูจะรุนแรงเหลือกำลัง ต้องขึ้นไปให้ได้ ไม่มีใครสามารถสั่นคลอนความตั้งใจของเขาได้ ไม่มีใครสามารถขัดขวางการก้าวเดินของเขาได้

พวกหลี่ชวงเหยียนที่รั้งอยู่ข้างกายหลี่ชีย่มานานย่อมเข้าใจดีว่า มาคราวนี้คุณชายของพวกเขาอาจจริงแน่ ไม่ว่าใครก็ตามวันนี้หากขัดขวางเส้นทางของเขาละก็ เขาจะต้องสังหารสิ้นทุกคนที่เข้ามาขวางเขาแน่นอน เขาจะต้องอาศัยวิธีการที่แข็งแกร่งที่สุดเลือดล้างที่ราบสูงฝั่งพุทธะ!

“อามิตาพุทธ สาธุ สาธุ” พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์เปล่งพุทธวาจาออกมา เหมือนว่าเขาเองก็รู้ว่าไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของหลี่ชีย่ได้ จากนั้น ร่างเงาของเขาก็ได้จางหายไป

หลี่ชียेमองไปที่ประตูพุทธะ กล่าวนำเกรงขามว่า “วันนี้หากไม่ยอมเปิดประตูพุทธะ ข้าจะหุบเขาหลังซานไห่เหลก หุบวัดลานถั่วให้ละเอียด”

น้ำเสียงของหลี่ชียะราบเรียบมาก แต่เยือกเย็นไร้ความปราณี ถืออำนาจบาตรใหญ่และล้างผลาญ ทุกๆ คำพูดของเขา ทุกๆ ตัวอักษรได้แสดงออกถึงความตั้งใจแน่วแน่ของเขา

“อามิตาพุทธ.....” ภายในวัดลานถั่วปรากฏเสียงพุทธวาจาที่เปล่งออกมาอย่างพร้อมเพรียง พลันที่เสียงพุทธวาจาดังขึ้น สามารถโปรดฟ้าดินได้ ทำให้พระภิกษุทั้งหมดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะต้องก้มกราบกับพื้น

“รณหาที่ตายเอง!” ท่าทีของหลี่ชียะพลันดูน่าเกรงขามก้าวเดินไปข้างหน้ามุ่งตรงไปยังประตูพุทธะ ต้องการอาศัยท่าทีที่แข็งแกร่งขึ้นสู่แคว้นพุทธะ

“พุทธองค์ทรงเมตตา.....” จังหวะที่หลี่ชียะอาศัยท่าทีที่แข็งแกร่งตรงไปยังประตูพุทธะนั้น ภายในวัดลานถั่วบังเกิดเสียงสวดมนต์ที่พุ่งขึ้นมา ปรกาศพุทธะที่ไร้สิ้นสุดแผ่กระจายไป

ทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ได้ปรากฏขึ้นมา
พระหัตถ์ทุกๆ พระองค์ที่กดทับลงมา และกลับกลายเป็นอักษร
พุทธะ "卍" ที่เป็นหนึ่งเดียวนิรันดร ทำการสยบต่อหลีสิเย่

"พุทธองค์ทรงเมตตา....." ในขณะที่เดียวกัน ภิกษุ
ทั้งหมดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะล้วนแล้วแต่หมอบกราบกับพื้น พนม
มือนิ้วหัวแม่มือทั้งสองจรดที่หน้าผากแล้วก้มกราบ เสียงสวดมนต์
ดังกระหึ่ม เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนต้องสลด

"ไปให้พ้น....." หลีสิเย่ปลิ้นส่งประกายตานาเกรงขาม
ออกมา คำรามเสียงยาว ประตูปะณูจทวารกั้นฟ้าถูกเสกขึ้นมา มือ
ทั้งสองส่งประกายเจิดจรัส ปลิ้นสำแดงเคล็ดโถมตีแวววาออกมา

"โครม....." เสียงดังสนั่น ประตูปะณูจทวารกั้นฟ้า
ทำลายห้องฟ้า ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง หันโดนั่นเอง สิ่งมีชีวิตดีกดำ
บรรพ์ห้าตัวได้พุ่งออกมาจากประตูปะณูจทวารกั้นฟ้า ประกอบด้วย
วิหคกลืนสุรียัน ลิงจอกกินจันทรธา มดกัดเหวดวงดารา อินทรีย์ปก
ฟ้า และหนูปิดกั้นพสุธา!

สิ่งมีชีวิตดีกดำบรรพ์ทั้งห้าเห็นฟ้าออกมา สร้างความ
หวาดหวั่นให้กับสรรพชีวิตของฟ้าดินต้องสั่นเทา ขอเพียงพวกมัน
คงอยู่ ทุกสรรพชีวิตล้วนแล้วแต่ดูต่ำต้อย ไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง

ฉับพลันนั้น สิ่งมีชีวิตดีกดำบรรพ์ทั้งห้าได้กลับกลายเป็น
มหาวิถีสาย "ตุม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว มหาวิถีสายพลัน
รวมเข้าด้วยกันกลายเป็นสุดยอดระเบียบทางเดินดีกดำบรรพ์ มัน
คือระเบียบทางเดินแห่งกาลเวลาที่ยาวมาก ไม่มีล่มสลายเป็นนิ
รันดร์ สามารถกันขวางทุกอย่างบนโลก กระทั่งป้องกันการกัด
กร่อนของกาลเวลาได้อีกด้วย

"ปัง....." แม้ว่า "ณ" ซึ่งเป็นตัวอักษรพุทธะที่สามารถ
สยบเหล่าทวยเทพและมารได้ แต่ทว่า เมื่อเผชิญหน้ากับระเบียบ
ทางเดินที่ยาวมากเส้นนี้ ทุกอย่างต้องสะดุดหยุดลง ไม่สามารถก้าว
ต่อไปแม้เพียงครึ่งก้าว

เบญจธรรมปิดกั้นนิรันดร์ เป็นท่าโจมตีขั้นสุดยอดของ
ประตูปะณูจทหารกันฟ้า ภายใต้การปิดกั้นตลอดกาลที่สุดยอด
เช่นนี้ ต่อให้เหล่าอริยะสงฆ์ลงมือเอง ก็คงต้องหยุดลงเพียงเท่านั้น

“นี่มันสวรรค์ทำลายรี? ” เมื่อบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน
รับรู้ถึงพลังการโจมตีที่สุดยอดนี้แล้ว แม้พวกเขาจะอยู่ไกลถึงหนึ่ง
ล้านล้านลี้ยังคงต้องสั่นเทา

“เปิด.....” ในเวลานี้ หลี่ชีย่คำรามเสียงดังก้อง ทันใดนั้น
สิบสามลัคนาปรากฏขึ้นมาอยู่เหนือสวรรค์ชั้นฟ้า สิบสามลัคนา
พลันรวมตัว กลายเป็นพื้นที่ที่เลื่อนรางไม่ชัดเจน เห็นคนผู้หนึ่งที่
ไม่ทราบว่าเป็นหลี่ชีย่คนปัจจุบัน หรือหลี่ชีย่ในอนาคต ก้าวเดิน
ออกมาจากฟ้าดินที่เลื่อนรางนั้น

ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง! หลี่ชีย่ในเวลานี้มือถือตะเกียงเขี้ยว
โดยมีเปลวไฟสีดำที่โชนเอนไปมา

“วัง.....วัง.....วัง.....” ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้เสกเรือแห่ง
ชีวิต เรือสร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดรขึ้นมา จากนั้น เสียงดัง “ตูม”
พลังลมปราณที่ไร้สิ้นสุดพลังชีวิตที่ไร้สิ้นสุด และพลังสร้างโลกที่ไร้
สิ้นสุด..... พลังทั้งหมดได้กอดตันทั่วทั้งที่ราบสูงผิงพุทระ

ภายใต้พลังทุกสรรพสิ่งนี้ แม้แต่ที่ราบสูงผิงพุทระก็แลดู
เหมือนมีขนาดเล็ก

“วันนี้ ไม่ว่าใครหากขวางทางของข้า ล้วนแล้วแต่ต้องตาย!
อามิตาพุทธกิติ พระสักกะก็ช่าง!” หลี่ชียะคำรามเสียงดังออกมา
เปิดตะเกียงเขี้ยวปล่อยไฟเปลวไฟสีดำไหลพุ่งลงสู่เบื้องล่าง

“ตูม.....” ขณะที่เปลวไฟสีดำถูกเพลิงเบื้องล่างนั้น
ห้องฟ้าถูกเผาไหม้ทำลาย หมื่นสัจธรรมกลายเป็นเถ้าธุลีไป นาที
นี่ อย่าวว่าแต่เทพแท้จริงเลย ต่อให้เป็นเหล่าราชัน หรือเซียน
ภายใต้เปลวไฟดำนี้ก็ต้องกลับกลายเป็นเถ้าธุลีเช่นกัน

“พุทธองค์ทรงเมตตา.....” ขณะที่เปลวไฟดำกำลังลุก
ไหม้ลามมานั้น พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ที่ปรากฏอยู่บนห้องฟ้าได้ทำ
การตอบโต้ แต่ทว่า หลังจากนั้น “อ้ากก” เสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้น
พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ถูกเผาไหม้เป็นจุณ

“ใครขวางข้าตาย!” เสียงของหลี่ชียะดังก้องไปทั่วฟ้าดิน
ระฆังเขี้ยวชานปรากฏในมือ ทำการสำแดงเคล็ดโถมตีแวววา
วออกไปอีกครั้ง “ตูม” เสียงดังสนั่น การโถมตีขั้นสุดยอดเหมือนดัง
สวรรค์ทำลายปรากฏ

เขาพระสุเมรุ! ภายใต้การโถมตีขั้นสุดยอดของระฆังเขี้ยว
ชาน ปรากฏเขาศักดิ์สิทธิ์ที่เข้าโถมตี เหล่าเทพต่างช่วยกัน
ปกป้อง แต่ ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางพลังการโถมตีนี้เอาไว้ได้

“ปัง.....” ท้าทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะถึงกับสั่นไหวขึ้นมา
ภายใต้การโจมตีขั้นสุดยอดเช่นนี้

เหมือนว่าที่ราบสูงฝั่งพุทธะมีขนาดเล็กมาก ประดุจตั้งเรือน้อยที่อยู่
ท่ามกลางเกลียวคลื่นในมหาสมุทรเท่านั้น

“คร้าก.....” ภายใต้การโจมตีขั้นสุดยอดเช่นนี้ แม้แต่
ประตูปุทธะที่เป็นประตูที่แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นพุทธะบนท้องฟ้า
ยังคงต้องแตกเป็นรอยแยกออกมา

นาทีนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนอกสยบจนต้องคุกเขาลง
กราบกับพื้น ไม่ว่าจะป็นระดับปราชญ์กิติ หรืออ่องเทพก็ช่าง นาที
นี้ทุกคนต้องระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเพียงมด
ปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น

“นี่ นี่ นี่แหละคือพลังที่แท้จริงของเขา สามารถสังหาร
จักรพรรดิเทพได้!” ทุกคนต่างสลดจนหน้าถอดสี นาทีนี้ทุกคนจึง
ได้เข้าใจแล้วว่า การลงมือของหลี่ชียเอ่ที่ผ่านมาเป็นเพียงการอบอุ่น
ร่างกายเล่นไปอย่างนั่นเอง

“นี่ นี่ นี่ไร้เทียมทานมากเกินไปแล้วกรรมัง แม้แต่เหล่า
พระพุทธเจ้าก็ถูกเผาเป็นจุณไป” ระดับปราชญ์ที่เห็นภาพนี้แล้ว
ถึงกับสลดยิ่งนัก สีหน้าขาวซีด คุกเขาโดยไม่สามารถลุกขึ้นยืนได้

“นั่นเป็นเพียงธรรมกายเท่านั้น บรรดาพระพุทธเจ้าของวัด
ลานถ้ำยังไม่ได้ออกจากการกักตุน แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ก็นับได้
ว่าไร้ผู้ต่อกรเสียแล้ว เกรงว่าบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายคงได้รับ
บาดเจ็บสาหัส” มีระดับอ่องเทพที่มองออกถึงเส้นสนกลใน ถึงกับ
ตระหนก และพึมพำออกมา

ตอนที่ 1125 เจียนซู่หวิน

<https://novel-lucky.com>

นาที่นี้ ไม่ว่าจะป็นอ่องเทพรุ่นอาวุโส หรือว่าดาวรุ่งแห่งยุค
ที่ล้ำเลิศต่างก็ต้องก้มหน้าลง ภายใต้ท่วงท่าที่ไร้ผู้ต่อกรถือ
อำนาจบาตรใหญ่ ไม่ว่าจะใครก็ตาม ต้องคุกเข่าให้กับเขาอยู่ตรงนั้น!

“อามิตาพุทธ.....” ในเวลานี้เอง ประตูวัดลานถั่วได้
เปิดออกมา พระโพธิสัตว์แต่ละองค์ได้ก้าวเดินออกมา ยามที่พระ
โพธิสัตว์แต่ละองค์ได้ก้าวเดินออกมานั้น ทิวทัศน์ที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้
มีประกายพุทธะพุ่งขึ้นมา พระธรรมจำนวนมากมาได้ทำการปก
ปักรักษาพวกเขา

ขณะที่พระโพธิสัตว์แต่ละองค์ปรากฏตัวขึ้นมา บนที่ราบสูง
ฝั่งพุทธะได้บังเกิดเสียงดังตุมตามดังขึ้น พระสงฆ์ พระภิกษุจำนวน
หนึ่งล้านล้านองค์เจริญภาวนาให้กับพวกเขา ทำการปกป้องให้กับ
พวกเขา เพื่อเพิ่มพูนพลังอำนาจธรรมให้กับพวกเขา

ในเวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดต่างกลั่นลมหายใจ
ของตนเอาไว้ ต่างรู้สึกตัวสั่นงันงก รู้สึกว่าตัวเองช่างตัวน้อย
เหลือเกิน ไม่ว่าจะเทียบกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะ หรือเทียบกับหลี่ชีย่ก
ก็ตาม พวกเขากลับกลายเป็นไร้ค่าที่จะกล่าวขวัญถึง

ครั้นหลี่ซิเย่มองเห็นพระโพธิสัตว์แต่ละองค์ที่ออกมาจากการกักตุนก็รู้สึกหวั่นไหว เขาเพียงล้องมองพระโพธิสัตว์แต่ละองค์ด้วยสายตาที่เยือกเย็น กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “อย่าว่าแต่พวกเจ้าออกมาจากการกักตุนเลย ต่อให้อามิตตาพุทธคลานออกมาจากโลง ต่อให้พระสักกะก้าวออกมาจากชีวิตนิรันดร์ที่ติดดำบรรพ์ ก็อย่าได้มาขวางทางของข้า หากไม่แล้ว วันนี้ข้าพร้อมจะหุ้มเทหุทุกอย่างเพื่อทำลายที่ราบสูงฝั่งพุทธะให้แหลกลาญไป!”

“พุทธองค์ทรงเมตตา.....” พระโพธิสัตว์แต่ละองค์เปล่งพุทธวาจาออกมา และก้าวเดินออกมาที่ละองค์ รัศมีพุทธที่อยู่บนตัวของพวกเขาคลายตั้งเป็นกระบี่สวรรค์อย่างนั้น ยามที่รัศมีหมุนวนก็คล้ายตั้งกระบี่สวรรค์หมื่นพันที่หมุนวน แคร้รัศมีพุทธเหล่านี้ก็สามารถทำลายสิ่งทุกอย่างในโลกได้อยู่แล้ว

พระพิโรธปราบมาร! นี่คือพระพิโรธที่แท้จริง เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนรับรู้ได้ว่าพายุฝนฟ้าคะนองกำลังจะเกิดขึ้น ไม่ว่าผลแพ้ชนะจะเป็นเช่นใด มันก็จะเป็นการศึกที่ทำลายล้างโลกศึกหนึ่ง

หลายคนในเวลานี้ต้องการพาตัวเองออกไปจากที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะ แต่ทว่า ภายใต้พลังอำนาจที่สยบลงมาของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
การที่คิดจะออกไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะกลับกลายเป็นยากลำบาก
ยิ่งนัก

“ดีมาก เข้ามาเลย วันนี้ข้าจะแสดงให้เห็นให้ชาวโลกได้ประจักษ์
ว่า อะไรที่เรียกว่าเป็นการเช่นฆ่าพุทธะ!” หลี่ซีเยจ้องมองพระ
โพธิสัตว์อย่างน่าเกรงขาม มือซ้ายถือตะเกียงเขียว มือขวาถือ
กระบี่สังฆธรรม เขือกยื่นอหังการ

“สาธุ สาธุ” ในขณะที่การศึกกำลังจะระเบิดขึ้นนั้น ปราบกฐ
เสียงหนึ่งดังออกมาจากแคว้นพุทธะอีกครั้ง เสียงนี้ฟังดูมีความเป็น
นิรันดร์ เหมือนว่าแม้พันล้านปีก็ยากจะสลายหายไปอย่างนั้น เอ่ย
ขึ้นมาเชื่องช้าว่า “ให้เขาขึ้นมาเถอะ อาตมากับเขามีวาสนาต่อ
กัน”

“อามิตาพุทธ น้อมรับพระบัญชา” พระโพธิสัตว์แต่ละองค์
ประนมมือ คารวะแล้วค่อยๆ ถอนตัวกลับไปภายในวัดลานถั่ว
จากนั้นรัศมีพุทธะได้จางหายไป

“เจ้าพุทธะของแคว้นพุทธะ.....” ครั้นเห็นพระโพธิสัตว์แต่ละองค์ที่ถอนตัวกลับเข้าไปแล้ว เวลานี้มีผู้เข้าใจแล้วว่า ผู้ที่กล่าวคำออกมาเป็นใคร

ในขณะนี้ หลี่ซีเย่ได้เรียกสิบสามลัคนากลับคืน เก็บตะเกียงเขี้ยวและกระบี่สังฆกรรมเรียบร้อย เวลานี้ตัวเขาแลดูธรรมดาๆ มาก

ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเย่จ้องเขม็งไปที่ประตูพุทธะ เหมือนหนึ่งสามารถเขื่องตรงเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของแคว้นพุทธะ ท่าทีของเขาดูประหลาดมาก ด้วยท่าทีเช่นนี้ของเขาทำให้ผู้คนไม่สามารถกล่าวสิ่งใดออกมา และไม่มีใครรู้ว่าท่าทีเช่นนี้ของเขาบ่งบอกถึงอะไร

“แวงค์.....” ในขณะนี้ ได้มีสะพานพุทธะถูกทิ้งดิ่งลงมา จากแคว้นพุทธะ ด้านล่างของสะพานพุทธะเต็มไปด้วยดอกบัวที่แบ่งบานดูศักดิ์สิทธิ์ และบริสุทธิ์ยิ่งนัก ลำพังแค่สะพานพุทธะนี้ก็สามารถทำให้ในใจของผู้คนเกิดความเคารพขึ้นมา

หลี่ซีเย่มีท่าทีที่นิ่งเงียบไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา เขาก้าวขึ้นไปบนสะพานพุทธะ จากนั้น สะพานพุทธะก็ได้พาตัวหลี่ซีเย่หายเข้าไปภายในส่วนที่ลึกที่สุดของแคว้นพุทธะ

หลังจากที่ทุกคนมองเห็นหฺลี่ชีย่หายตัวเข้าไปภายในแคว้น
พุทธะแล้ว จึงรู้สึกโล่งอกขึ้นมา บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากเมื่อได้สติกลับมาแล้ว ต่างทยอยกันลุกขึ้นยืน

“นี่ต้องการเป็นปฏิปักษ์กับที่ราบสูงฝ่งพุทธะอย่างนั้นรึ? ”
เมื่อนึกถึงภาพเมื่อครู่แล้ว หลายคนถึงกับเหงื่อตก หลายคนถกกัน
ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลานี้

ความจริงแล้ว ทุกคนถกกันนานมากแต่ก็หาข้อสรุปไม่ได้
ไม่มีใครรู้ว่าเพราะเหตุใดหฺลี่ชีย่จึงได้แตกหักกับที่ราบสูงฝ่งพุทธะ
อย่างกะทันหัน ท่าที่เหมือนต้องการให้ตายกันไปข้างหนึ่งอย่างนั้น

ความจริงแล้ว การที่หฺลี่ชีย่ลุกขึ้นมาอาละวาดต่อที่ราบสูง
ฝ่งพุทธะอย่างกะทันหันเช่นนี้ แม้แต่พวกหฺลี่ซวงเหยียนก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกันว่าเพราะอะไร พวกนางไม่เข้าใจเหมือนกันว่าปัญหา
เกิดขึ้นตรงจุดใดกันแน่

หนึ่งเดียวที่เหม่อลอยก็คือเจ้าหนิวน้อย เจ้าหนิวน้อย
ล่องมองไปที่ประตูพุทธะที่อยู่บนห้องฟ้าเป็นเวลานานมาก หลังจาก

ได้สติกลับมาเขาทำท่าสั่นเข็มไปทั้งร่าง พิมพ์ออกมาว่า “หรือว่า
จะเป็นนาง.....”

“นาง นางเป็นใคร?” เมื่อได้ยินคำกล่าวของเจ้าหนิว
น้อย พวกหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกประหลาดใจ จึงจ้องมองไปที่หนิว
ชิวน้อย

“ไม่รู้” เจ้าหนิวน้อยพลันสายหัวไปมาอย่างกับกลองปอง
เป้งอย่างนั้น กล่าวว่่า “ข้าเองก็ไม่แน่ชัด เป็นเพียงนิทานเรื่องหนึ่ง
เท่านั้น เป็นตำนานเรื่องหนึ่งเท่านั้น ไม่มีใครเคยเห็น อย่่างไรก็ตาม
ข้าไม่เคยเห็น”

“นิทานแบบไหน ตำนานมีว่่าอย่างไร?” เวล่านี้เหมยซู่เหยา
ยังอดที่จะซักไซ้ไล่เรียงไม่ได้

“หะ ไม่รู้” เจ้าหนิวน้อยเวลานี้ปิดปากเงียบสนิท ไม่
ต้องการพูดถึงมัน แม้ว่าเขาจะไม่รู้ถึงความจริงที่อยู่ภายใน แต่ทว่า
เขาพอรู้ถึงเรื่องราวที่อยู่ภายใน ซึ่งหลี่ซิวเยจะไม่ยอมให้ใครเอ่ยถึง
เรื่องนี้อย่างเด็ดขาด

“ไม่รู้จริงหรือ?” เวลานี้เงินเป่าเลี้ยวทำตาตุ๋นเข้าไป และบรรดาแม่นางทั้งหลายก็จ้องเขม็งไปที่เจ้าหนิวน้อย ท่าทางเหมือนพร้อมที่จะจับเจ้าหนิวมาอัดให้แน่นมอย่างนั้น

เจ้าหนิวน้อยถึงกับต้องทำหน้าเฉือน สายหัวและกล่าวว่า “แม่นางทั้งหลาย ต่อให้พวกเจ้าสืบข่าวเป็นแปดชั้นก็เปล่าประโยชน์ เรื่องบางเรื่องเป็นสิ่งต้องห้าม ไม่อาจนำมากล่าวถึงตลอดกาล เฉกเช่นคุณชายเขาจะมีเส้นที่เป็นขีดจำกัดของเขา มีสิ่งต้องห้ามของเขา ซึ่งเรื่องนี้ก็คือหนึ่งในสิ่งต้องห้ามของเขา ใครกล้าแตะต้องหรือก้าวล่วงสิ่งต้องห้ามนี้ของเขา คนผู้นั้นจะต้องตายอย่างน่าเวทนาอย่างแน่นอน เขาจะต้องทำให้รู้สึกอยู่ยิ่งกว่าตายเสียอีก ต้องร้องไหยหวนเป็นพันเป็นหมื่นชาติ!”

พวกของเหมยซู่เหยาต่างมองตากันและกัน ดูจากท่าทางของเจ้าหนิวน้อยแล้ว สามารถมองออกได้ว่า เรื่องนี้หนิวน้อยไม่จำเป็นต้องพูดปิด

ถึงแม้ว่าพวกของเหมยซู่เหยาต้องการรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้มากก็จริง แต่ทว่า เวลานี้พวกนางก็ไม่กล้าที่จะถามต่อไปอีก

ในส่วนที่ลึกที่สุดของแคว้นพุทธะ พระโพธิสัตว์องค์หนึ่งนั่ง
อยู่ตรงนั้น ซึ่งก็คือเจ้าแห่งพุทธะนั้นเอง ไม่ได้เป็นเหมือนดังที่ผู้คน
คาดคิด เจ้าพุทธะที่อยู่ในความคิดของผู้คนต้องมีพุทธลักษณะสูง
หมิ่นฉ่าง สงประกายสีทองระยิบระยับ มีรัศมีที่สามารถโปรดเหล่า
สรรพสัตว์ได้

แต่ว่า เจ้าพุทธะที่อยู่ตรงหน้า กลับดูผอมบาง ทั้งยังเป็น
ผู้หญิงอีกด้วย มีใครบ้างจะคาดคิดว่า เจ้าพุทธะของแคว้นพุทธะ
กลับกลายเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง

ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้มีรูปโฉมที่งดงามเลิศเลอ แต่นางมีความ
เฉียบแหลมยิ่งนัก ถึงขนาดไม่สามารถบรรยายได้ด้วยตัวอักษร
หากจะกล่าวว่าผู้คนในโลกก็มีโอกาสเป็นเซียนได้ละก็ นางที่มี
ความเฉียบแหลมตรงหน้าจะต้องได้เป็นเซียนอย่างแน่นอน

ทันใดนั้น ดูเหมือนว่านางก็คือประเภทมีความเฉียบแหลม
แต่กำเนิด บนโลกใบนี้ไม่มีใครที่มีความเฉียบแหลมมากไปกว่านาง
อีกแล้ว

หลี่ซีเยเดินเข้าไปใกล้ จ้องมองดูผู้หญิงที่คุ้นเคยเสียยิ่งกว่า
คุ้นเคยอีก ในเวลานี้ ภายในใจของเขาบังเกิดเรื่องราวร้อยแปดพัน
เก้า บอกไม่ถูกเลยว่าคืออะไรกันแน่

หลี่ซีเยมองดูผู้หญิงคนนี้อยู่ตรงหน้านานมาก สุดท้ายจึง
ได้เอ่ยออกมาว่า “ข้ารู้ตลอดมาว่าเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่”

“ข้าก็รู้ว่าเจ้าตามหาข้ามาโดยตลอด” ผู้หญิงมองดูหลี่ซีเย
ลักษณะของนางมีความสดใสไม่ยี่ดัด ก้าวข้ามโลกีย์วิสัย
ห่างไกลจากความวุ่นวายของโลกมนุษย์ แม้ว่านางไม่ได้สวมชุด
นักบวช ไม่มีรอยธูปจี้ แต่นางกลับเป็นพระที่แท้จริง ขอเพียงใจเป็น
พระแล้ว เนื้อหนังจะเป็นเช่นใด ก็ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึงอีก

“ซูเอ๋อที่ข้ารู้จักเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งคนหนึ่งตลอดมา” หลี่
ซีเยเอ่ยออกมา มองดูผู้หญิงที่ไม่แปดเปื้อนโลกีย์วิสัยและกลายเป็น
พระที่แท้จริง

“เรื่องราวในโลกมนุษย์ ล้วนกลายเป็นหมอกควันไปแล้ว”

“ข้ามีความไม่เข้าใจอยู่อย่าง วันนี้เจ้าคือเจ้าพุทสะแห่ง
แคว้นพุทสะกิติ หรือเจ้าจะเป็นเฉียนซูหวินในวันนั้นก็ช่าง” หลี่

ชียेमองดูผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่า "ข้าคิดไม่ตกว่าเพราะอะไร
เจ้าถึงได้เลือกทางเดินเช่นนี้ มันไม่เหมือนเจ้าที่ข้าเคยรู้จัก ชูเอ๋อที่
ไม่ยอมทำตามคำสั่งใคร"

บางที อาจไม่มีใครเคยได้ยินชื่อเฉียนซูหวินมาก่อน แต่
ทว่า ชื่อคนๆ นี้กลับมีน้ำหนักที่ไม่ธรรมดาในใจของหลี่ชียเอ

"ทุกคนก็จะมีเส้นทางที่เป็นของตนเอง เจ้าก็มีเส้นทางของ
เจ้า ข้าก็มีเส้นทางของข้า" เจ้าพุทธะแห่งแคว้นพุทธะ หรือก็คือ
เฉียนซูหวินในอดีต เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

หลี่ชียเอต้องฝืนยิ้มออกมา กล่าวว่า "ฉันท้อบอกกับข้าว่า
แคว้นพุทธะได้มีผู้ขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าพุทธะคนใหม่แล้ว ข้าไม่เคย
นึกฝันเลยว่าจะเป็นเจ้า ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าเชื่อเสมอว่าเจ้า
ยังคงมีชีวิตอยู่ และข้าเองก็รู้ว่าเจ้าพยายามหลบข้า แต่ว่า ข้าไม่
เคยคิดเลยว่าเจ้าจะเข้าสู่พุทธศาสนา"

"ข้ารู้ว่าเจ้าตามหาข้าอยู่" เฉียนซูหวินที่หลุดพ้นจากสาม
โลก หลุดพ้นจากวัฏสงสาร กล่าวว่า "เรื่องราวในอดีตดั่งหมอก
ควัน เจ้าไม่ได้ติดค้างข้า ครั้งนั้น ข้าหาใช่หลบเลี่ยงเจ้า ข้าเพียง
กำลังค้นหาเส้นทางเดินเท่านั้นเอง"

“ถ้าหากเจ้าต้องการเส้นทางเดินเส้นหนึ่ง ข้าสามารถให้เส้นทางนั้นกับเจ้า ไม่ว่าจะเส้นทางลักษณะเช่นใด!” หลี่ชียเอ๋วจ้องเขม็งไปที่เฉียนซู่หวิน กล่าวอย่างเชื่องช้า ทุกๆ ตัวอักษรล้วนแล้วแต่หนักแน่นจริงจัง

“ไม่.....” เฉียนซู่หวินสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เส้นทางของข้า ข้าต้องไปค้นหาเอง แม้ข้าจะเป็นเพียงผู้หญิงอ่อนแอคนหนึ่ง แต่ ข้าไม่ต้องการให้เจ้ามาคุ้มครอง”

เฉียนซู่หวินมองดูหลี่ชียเอ๋วด้วยท่าทีที่เรียบเฉยและเป็นธรรมชาติ กล่าวว่า “ในใจของเจ้าเข้าใจว่าติดค้างข้า ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ ครั้งนั้น บนเก้าชั้นฟ้า ข้าได้ทรยศต่อบิดาของข้า ทรยศเผ่าพันธุ์ของข้า ทรยศต่อฟ้าดิน หาใช่เป็นเพราะเจ้าทำให้ข้าต้องเป็นเช่นนั้น ข้าเพียงแต่ต้องการยับยั้งในสิ่งที่ข้าเสาะแสวงหาเท่านั้น ข้าเพียงต้องการยับยั้งในความเข้าใจของข้าเท่านั้น.....”

“..... บางที อาจเหมือนดังที่เจ้ากล่าวเอาไว้ว่า ข้าเป็นคนที่ชอบขัดคำสั่งโดยกำเนิด ไม่ว่าจะเจ้าจะปรากฏตัวหรือไม่ ข้าก็

จะต้องก้าวเดินไปเช่นนั้น เพียงแต่ หากไม่มีเจ้า บางทีอาจไม่สามารถทำได้ขนาดพลิกฟ้าผ่าปฐพีได้ขนาดนี้เท่านั้น”

“เจ้าไม่ได้ติดค้างอะไรเข้าเลย ครั้งนั้น ข้าได้นำเอาความลับบอกต่อเจ้า และหลบหนีไปกับเจ้าจนกระทั่งมาถึงโลกใบนี้ มันเป็นการตัดสินใจของข้าเอง หาใช่เป็นการก้าวเดินผิดของข้าในครานั้น และหาใช่มูลเหตุเพราะเจ้า ทำให้ข้าถูกตามล่าเอาชีวิตจากทั้งโลก จึงได้หลบหนีมายังที่นี่ แต่เป็นเพราะว่าที่ตรงนั้นไม่สามารถให้คำตอบกับข้าได้ ดังนั้น ข้าต้องการมายังโลกใบนี้ หวังว่าจะสามารถค้นหาคำตอบได้จากโลกใบนี้ ค้นหาเส้นทางเส้นหนึ่งให้ได้”

เขียนซูฮรินกล่าวได้จริงจังมาก ท่าทีก็เป็นไปตามธรรมชาติ เป็นความจริงใจ ทุกๆ ประโยค ทุกๆ ตัวอักษรล้วนแล้วแต่ปราศจากเจ็ดความรู้สึกหกประการ ทุกๆ ประโยค ทุกๆ ตัวอักษรล้วนแล้วแต่เหมือนหนึ่งว่าถูกถ่ายทอดออกมาจากผู้ที่อยู่ชมอยู่ข้างๆ อย่างนั้น เหมือนหนึ่งว่าสิ่งที่กล่าวมาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับนาง

ตอนที่ 1126 จากลาชัวนิรันดร

<https://novel-lucky.com>

“ค้นหาคำตอบๆ หนึ่ง?” หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มเฉือนๆ “เนื่องเพราะต้องการค้นหาคำตอบหนึ่ง ดังนั้น เจ้าจึงเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เข้าสู่พุทธศาสนา? นี่ นี่มันไม่เหมือนตัวตนของเจ้า”

เฉียนซู่หวินจ้องมองดูหลี่ชีย่ ดวงตาทั้งสองของนางใสสะอาดยิ่งนัก ไร้ซึ่งเดียงสาเหมือนเด็กๆ อย่างนั้น ดูเหมือนจะไม่มีสิ่งใดที่จะมีชีวิตชีวาและเต็มไปด้วยสิ่งปาฏิหาริย์กว่านี้อีกแล้ว

“ข้าเข้าใจ และรู้ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่” เฉียนซู่หวินกล่าวว่า “ข้าไม่เคยสงสัยเจ้า แม้แต่เวลานี้ ข้าก็ยังคงเชื่อในตัวเจ้าเหมือนที่ผ่านมา เชื่อในเจตนารมณ์ที่แน่วแน่ของเจ้า เชื่อในความสามารถของเจ้า เชื่อในความยืนยันหยั่งมั่นคงของเจ้า กระทั่งกล่าวได้ว่า ข้าเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้า”

“แต่ เจ้ายังคงไม่ได้มาหาข้า ใช่หรือไม่” หลี่ชีย่ยิ้มเฉือนๆ มองดูเฉียนซู่หวินอย่างจริงจัง กล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าเจ้าได้เข้ามาอยู่ในที่ราบสูงฝั่งพุทธะในสภาพการณ์เช่นใด เป็นเพราะอะไรที่พึงพิงหรือว่าเป็นเพราะสับสน และหรือด้วยสาเหตุอื่นๆ ไม่ว่าจะอย่างไร

หากเจ้ายินดีล่ะก็ หรือจะกล่าวว่า เจ้ารู้สึกว่ามีแม่เพียงเศษเสี้ยวที่
ฝืนใจ และมีแม่เพียงน้อยนิดที่รู้สึกว่ามันไม่ใช่สิ่งต้องการของตน
ข้าสามารถพาเจ้าออกไปจากที่นี่ได้ทุกเมื่อ ต่อให้อยู่ในที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะก็เช่นกัน! "

ดวงตาของหลี่ชีย่กลับกลายเป็นลึกลับและคมกริบยิ่งนัก
ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้ กระทั่งกล่าวได้ว่าน่ากลัวยิ่งนัก ด้วยประกาย
ตาเช่นนี้บ่งบอกได้เลยว่า ใครก็ตามหากขัดขวางทางเดินของเขา
ล่ะก็ เขาพร้อมสังหารสิ่งทุกอย่างโดยไม่สนใจต่อวิธีการใดๆ

"ข้าเชื่อในคำพูดของเจ้า ข้าก็เชื่อว่าเจ้าจะต้องทำได้"
เฉียนซู่หวินพยักหน้าด้วยจริงจัง "เฉกเช่นครั้งครานี้เป็นอย่างนั้น ต่อ
ให้เป็นกองทัพจำนวนหมื่นพัน ต่อให้เป็นการไล่ล่าของเหล่าราชัน
และเทพเทวา เจ้ายังคงนำพาข้าหนีออกจากแดนอันตรายมาได้
เจ้าพูดได้ย่อมทำได้เสมอมา! "

"แต่ การเข้าสู่พุทธศาสนาของข้า ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง
อะไรกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะมากนัก" เฉียนซู่หวินกล่าวว่า "ที่ราบสูง
ฝั่งพุทธะไม่ได้ทำการโปรดข้า และไม่ได้มอมเมาข้า เจ้าน่าจะรู้ว่า
แม้ว่าข้าจะเป็นเพียงผู้หญิงที่อ่อนแอคนหนึ่ง แต่ ไม่มีใครสามารถ
โปรดข้าได้ และไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้ข้าต้องยอมจำนน ไม่มี

พลังใดๆ สามารถทำให้ข้าต้องหนีไปจากความปรารถนาเดิมของข้าไปได้”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาที่ใสสะอาดของเจียนซูหวิ้นเหมือนดั่งสามารถส่องสว่างทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ทุกอย่างล้วนกลับกลายเป็นหน้าตาอัปลักษณ์ไปภายใต้ดวงตาที่ใสสะอาดไร้เดียงสาเช่นนี้ของนาง

เจียนซูหวิ้นที่มีความเป็นอิสระจากภายในจิตใจ กล่าวว่า “การเข้าสู่พุทธศาสนาของข้าเป็นเพราะมีวาสนาต่อกัน เนื่องจากหลักการในนี้มันเหมือนกับแนวความคิดของข้า ดังนั้น ข้าจึงเลือกที่จะมาบำเพ็ญตบะอยู่ที่ตรงนี้ กลายเป็น พระที่ตัดแล้วซึ่งเรื่องราวบนโลก”

มองดูเจียนซูหวิ้นที่มีความฉลาดเฉียบแหลมยิ่งนักตรงหน้า นึกถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ฉลาดหลักแหลมในยุคสมัยที่เนิ่นนานมาแล้ว นางที่ ดูบอบบางอ่อนมากกระทั่งไม่สามารถทานกับลมได้ แต่ว่า ภายใต้ร่างกายขนาดเล็กและอ่อนแอ นั้น กลับมีกำลังความสามารถที่แข็งแกร่งยิ่งนัก และมีความมุ่งมั่นที่แข็งแกร่งมั่นคงมาก!

“บางที เจ้าควรได้รู้ว่า ที่ราบสูงฝั่งพุทธะเมื่อก้าวเดินถึงที่สุดแล้ว ยังคงยากจะหลีกเลี่ยงหนีพ้นบ่วงกรรมไปได้ ท้ายสุดแล้ว ยังคงต้องอาศัยเลือดมาล้างกายา” หลีชีเย่หลังจากนั่งเงียบไปชั่วครู่ ได้เอ่ยออกมาอย่างช้าๆ

จิตของเฉียนซู่หวินสงบตั้งบ่อน้ำร้าง กล่าวว่า “ข้ารู้ เมื่อก้าวเดินไปจนถึงที่สุดแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ยากจะหนีพ้นบ่วงกรรมไปได้ หากต้องการรู้คำตอบ ก็ต้องอาศัยเลือดมาชำระล้าง!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เฉียนซู่หวินมองดูหลีชีเย่ด้วยท่าทีที่จริงจังและไร้เดียงสา กล่าวว่า “ข้าเข้าใจ เจ้าเองก็ต้องการคำตอบหนึ่งเช่นกัน แต่ว่า คำตอบที่เจ้าต้องการกับคำตอบที่ข้าต้องการมันไม่เหมือนกัน เมื่อถึงที่สุดแล้ว ข้าต้องการรู้ว่า คำอธิฐานของสรรพชีวิตควรจะให้ผู้ใดมาเป็นผู้รับฟัง”

“ถูกต้อง หนึ่งคำตอบ” เมื่อหลีชีเย่ได้ยินคำพูดของเฉียนซู่หวินแล้วต้องฝืนยิ้มออกมา เขาเลยทิ้งตัวนั่งลงตรงนั้นให้มันรู้แล้วรู้รอดไป มองดูเฉียนซู่หวินแล้วเขาต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความสะเทือนใจว่า “นับแต่อดีตกาลมา สิ่งที่น่าหยาบที่สุดก็คือจิตใจที่บริสุทธิ์ ผ่านมาก็ปีแล้ว เจ้ายังคงยืนหยัดในความตั้งใจดั้งเดิม พันล้านปีผ่านไป เจ้าก็ยังคงเป็นเจ้า ไม่มีการเปลี่ยนแปลง”

“เจ้าก็เช่นกัน” ฉะนั้นซูหวินกล่าวว่า “พันล้านปีผ่านไป ความตั้งใจดั้งเดิมของเจ้าก็ยังคงไม่เปลี่ยน การตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว การยืนหยัด ไม่เคยมีการสั่นคลอน ไม่ว่าจะเป็ดยุคที่มีดมืด การเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นเป็นสองเท่าท่ามกลางอุปสรรคมากมาย เจ้าไม่เคยสงสัย เจ้าไม่เคยหวั่นไหว

หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา พันล้านปีที่ผ่านมา คนรู้ใจหาได้ยากที่สุด ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ต่างก็ต้องการคำตอบๆ หนึ่งเช่นเดียวกัน เจ้าทำเพื่อเหล่าสรรพชีวิต ข้าเพียงทำเพื่อตนเองเท่านั้น เนื่องจากข้าแค่ต้องการรู้คำตอบ เพียงเท่านั้นแหละ”

“ไม่ ในสายตาของข้าแล้ว ไม่มีใครยิ่งใหญ่ไปกว่าเจ้า” ฉะนั้นซูหวินยังคงมีจิตใจที่นิ่งไม่หวั่นไหวเหมือนบ่อน้ำร้าง “พันล้านปีที่ผ่านมา มีใครกล้าหาว่าเจ้าทำเพื่อตัวเอง ผ่านมาเนิ่นนานเท่าไรแล้ว เจ้าปกป้องเก้าแดนมานานเท่าไร ผ่านกาลเวลายานานเท่าไร ยืนหยัดมานานเท่าไร แม้กระทั่งอยู่ที่ตรงนั้น เจ้าก็ต่อสู้เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ ทำการบุกเบิกฟ้าดินเพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์”

“อาจจะไข่ม้ง ข้ายังไม่ไต่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น” หลี่ชียเอเพียง ยิ้มชนิดหนึ่ง ดูสูงส่ง่าสผ่าเผยเป็นอันมาก “ข้าไม่เคยเป็นพวก ช่วยเหลือมนุษยโลก ข้าเองก็ไม่ใช่มุ้คุมครองของเผ่าพันธุ์มนุษย์ แม้จะกล่าวว่า ข้าเคยทำลาโยเวลี แม้ว่าอยู่บนสวรรค์นั้น ข้าเคยสู้รบเอาเป็นเอาตายกับเหล่าราชันและเหล่าเทพ ข้าบอกได้แต่เพียง ว่า ข้าทำเพื่อตัวเองเท่านั้น อเวลีก็ดี เหล่าเทพเทวาก็ช่าง สองมือของข้าแปดเปื้อนเลือดของพวกเขาเต็มไปหมด ขณะเดียวกัน ก็เปื้อนไปด้วยเลือดของเผ่าพันธุ์มนุษย์เต็มไปหมดเช่นกัน!”

“นี่คือความกล้าหาญของเจ้า เพื่อยืนหยัดในสิ่งนั้นเจ้าจะไม่ เจริญ และจะไม่อ่อนข้อให้เพียงเพราะเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน” ฉเขียน ชู่หวินจ้องมองดูหลี่ชียเอ ดวงตาที่ไร้เดียงสาของนางส่งประกาย ระยิบระยับออกมา “เจ้าก็คือเจ้า เจ้าไม่มีวันอ่อนข้อให้ตลอดกาล เจ้าไม่มีการเจริญตลอดกาล จะเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ดี เก้าแดนก็ ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถทำให้เจ้าต้องเมตตาเพื่อการนี้ นี่แหละ คือพลังของการยืนหยัด มิเพียงไม่อ่อนข้อ และไม่เจริญตลอดกาล เจ้าจึงก้าวเดินมาได้ถึงวันนี้ และมีความโชติช่วงได้ถึงเพียงนี้ และ เป็นเพราะเช่นนี้เอง เก้าแดนจึงสามารถคงอยู่ และเผ่าพันธุ์มนุษย์ ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางความเจริญรุ่งเรืองในยุคของเหล่าราชัน

“พอเจ้าพูดออกมาเช่นนี้ เหมือนว่าข้ากลับกลายเป็นไม่มี สิ่งใดต้องห่วง

โยอีกแล้ว” หลีชีเย่หัวเราะออกมา “นับแต่อดีตที่ผ่านมา ข้าไม่เคย
ใส่ใจว่าคนอื่นจะพูดถึงข้าอย่างไร แต่หากว่าซูเอ๋อพูดเช่นนี้แล้ว ข้า
ยังมีเหตุผลใดที่จะไม่ยืนหยัดต่อไปอีกล่ะ”

เฉียนซูหวินจ้องมองหลีชีเย่อย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า “ไม่ว่าจะ
เป็นช่วงเวลาใด ไม่ว่าจะมีจุดจบเช่นใด ข้าก็ภูมิใจในตัวของตัวเอง
เจ้า เป็นคนที่สามารถพุ่งเป้าตรงไปยังจิตใจของข้าที่แท้จริง มีเพียง
เจ้าที่สามารถก้าวข้ามทุกอย่าง ไม่มีอะไรสามารถยับยั้งไม่ให้เจ้า
ก้าวไปถึงที่สุด เช่นงาก็ดี ปกป้องก็ช่าง เจ้าไม่เคยถอย เจ้าไม่เคย
เจรจา ข้าไม่เหมือนกับเจ้า ข้าไม่ได้มีความกล้าหาญเช่นเจ้า

“ต่อให้ต้องเข่นฆ่าจนถึงสุดปลายทาง ต่อให้ต้องสังหารจน
เลือดไหลนองเป็นธาร ต่อให้ต้องถูกผู้คนด่าทอเป็นพวกเลวร้าย ด่า
ว่าเป็นมารร้าย เจ้ายังคงยืนหยัดเสมอมา ไม่แสดงความอ่อนแอ
เพราะเลือดที่ไหลนอง ไม่หวั่นไหวเพราะการด่าทอ! เจ้า ยังคงเป็น
เจ้าตลอดไป!”

หลีชีเย่นิ่งเงียบตั้งแต่นั้นลงกับพื้น ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน
มาก เรื่องราวมากมายเหลือเกินยากที่จะลืมเลือน ดังเช่นก่อนหน้า
นั้น พวกเขารบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา พวกเขาพร้อมทุกข์ร่วมสุข

กันมา ลำบากลำบากด้วยกันมา..... ทุกสิ่งที่ผ่านมา ล้วน
แล้วแต่ไม่สามารถถลึงได้

ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลีซีเยหงยหน้าขึ้นมองดูเฉียนซู่หวิน
กล่าวว่า "อาศัยคำพูดเช่นนี้ของเจ้า ข้าก็พึงพอใจแล้ว จะเป็นพวก
เลวร้ายก็ดี พวกคอยคุ้มครองก็ช่าง ทุกอย่างล้วนไม่มีค่าคู่ควรจะ
กล่าวถึง"

เฉียนซู่หวินล้องมองดูหลีซีเย เผยให้เห็นรอยยิ้มที่เฉยเมย
นางหาใช่ประเภทดงามไร้เปรียบเปรยในหล้า แต่ทว่า ยามที่นาง
เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม มันช่างน่าดูชมอะไรอย่างนั้น มันแลดูสงบ มี
เมตตา เหมือนดั่งดอกบัวน้ำแข็งที่แอบเบ่งบานอย่างเงียบๆ ซึ่งสร้าง
ความอบอุ่นใจให้กับผู้คน

"ไม่ว่าโลกจะกว้างใหญ่ไพศาลเพียงใด ไม่ว่าจะม็วัญสงสาร
หรือไม่ ข้าก็ภูมิใจในตัวเจ้า" สุดท้าย คำกล่าวของเฉียนซู่หวินดูล
ดั่งได้จารึกสลักเอาไว้ภายในใจของหลีซีเยเอาไว้

หลีซีเยมองดูเฉียนซู่หวิน ห้ายสุด ได้ทอดถอนใจออกมา
เบาๆ "ไม่ว่ากาลเวลาจะยาวนานเพียงใด ไม่ว่าจะจุดจบจะเป็นเช่นใด
พวกเรายังคงอยู่! "

“พวกเรายังคงอยู่ กาลเวลาไม่สามารถทำลายพวกเราได้”
เขียนซูหวินมองดูหลี่ซีเย ขณะที่หลี่ซีเยก็ล้องมองดูเขียนซูหวิน
ต่างล้องมองกันและกัน ท้ายสุดทั้งสองเผยให้เห็นรอยยิ้มออกมา

พวกเขาปราศจากคำพูดอยู่นาน ต่างหลงใหลอยู่ท่ามกลาง
บรรยากาศที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยคำพูดใดๆ นาที่นี้กล่าวสำหรับ
พวกเขาแล้ว ทุกอย่างล้วนกลับกลายเป็นเล็กน้อยมาก แม้แต่
กาลเวลาก็หยุดลง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขียนซูหวินมองดูหลี่ซีเย
เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ให้ข้าได้สัมผัสเจ้า”

หลี่ซีเยลุกขึ้นมา ก้าวไปอยู่ตรงหน้าเขียนซูหวิน เขียนซูหวิน
ยื่นมือขวาๆ ออกไป ทำการลูบไล้ใบหน้าของหลี่ซีเยแผ่วเบา
อย่างทะนุถนอม

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ หลี่ซีเยอดที่จะกุมมือขวาๆ ของนาง
เอาไว้ มองดูดวงตาที่สดใสของนาง ขณะที่เขียนซูหวินก็สู้กับ
สายตาของหลี่ซีเย ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “ข้า

รู้สึกเสียใจยิ่งนัก ไม่สามารถเคียงข้างเจ้าสูรบจนถึงที่สุด ไม่สามารถเคียงข้างเจ้าก้าวเดินไปถึงจุดสิ้นสุดของโลกนี้”

“ไม่ กล่าวได้เพียงวิธทางของเราแตกต่างกัน เท่านั้น” หลี่ชีย่กุมมือของนางเอาไว้ กล่าวว่า “ในครานั้น ที่โลกใบนั้น ขณะที่ข้าตกอยู่ในยุคที่ยากลำบาก เจ้าเคียงข้างข้าคอยสนับสนุนข้ามาตลอด หลังกลับไปที่พักแดน คราที่เจ้าไปจากข้าแล้วนั้น ข้าก็รู้แล้วว่าเจ้ากับข้าเดินอยู่บนเส้นทางคนละสายกัน เจ้ายึดสรรพชีวิตเป็นที่ตั้ง ส่วนข้าเพียงเช่นหมาไปจนถึงที่สุด ไม่ว่าจะเป็ในยุคสมัยใด ล้วนแล้วแต่อาศัยเลือดสดๆ เป็นเพื่อนนอนให้กับข้า! ”

“ลาก่อน คนที่ซำรักที่สุด โลกโลกีย์ ข้าไม่ได้กังวลอีกต่อไป วันนี้ได้พบหน้าเป็นครั้งสุดท้ายข้าพึงพอใจที่สุดแล้ว ในโลกไม่มีสิ่งใดให้ต้องห่วงหาอีกแล้ว” ในที่สุด ฉ้วนซูหวินได้ดึงมือกลับไป เวลานี้เอง นางได้กลับสู่ท่าที่ที่สงบอีกครั้ง ก้าวพ้นออกจากโลกีย์มนุษย์ หลุดพ้นจากวัฏสงสาร ในเวลานี้ นางคือเจ้าแห่งแคว้นพุทธะ

“ลาก่อน ซูเอ้อ ไม่ว่าจะนานแค่ไหน คงมีสักวัน ข้าจะต้องยืนอยู่บนสุดปลายทางของโลก” สุดท้ายแล้ว หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ น้ำเสียงมันคงแข็งแกร่งดั่งเหล็กและหิน

หลังจากกล่าวขาดคำ หลี่ซีย่หันหลังเดินจากไป ช่างมันคง
และเด็ดเดี่ยวอย่างนั้น เขาไม่หันกลับไปมองอีกเลย ทุกอย่างล้วน
กลับกลายเป็นเมฆหมอกตั้งแต่วันที่ที่เขาได้จ้องมองดูเป็นครั้ง
สุดท้าย

เฉียนซู่หวินส่งสายตามองจนหลี่ซีย่เดินไปไกล ในที่สุด
นางก็ค่อยๆ หลับตาลง ยามที่ดวงตาคู่นั้นของนางลืมตาขึ้นอีกครั้ง
ได้กลับกลายเป็น เสียงสวดมนต์ดังขึ้น บนห้องฟ้าปราศรัยธรรมจักร
ขึ้นมา

นับจากนี้ไป บนโลกไม่มีเฉียนซู่หวินอีกแล้ว ไม่มี
เด็กผู้หญิงในครั้งนั้นอีกแล้ว บนโลกมีเพียงเจ้าพุทธะที่ถือเอาสรรพ
ชีวิตเป็นที่ตั้ง!

ตอนที่ 1127 เกิดวิกฤตขึ้น

<https://novel-lucky.com>

ขณะที่หลี่ชียเอ่อออกมาจากแคว้นพุทระ ไม่รู้ว่าได้ตกเป็นเป้าสายตาของผู้ที่อยู่ในที่ราบสูงฝั่งพุทระจำนวนเท่าไร เวลาที่พวกเขาเห็นภาพของหลี่ชียเอ่อกลับออกมาอย่างไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผู้คนจำนวนมากต้องใจเต้นระทึกทีหนึ่ง กระทั่งรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“ช่างฝันสวรรค์ยิ่งเหลือเกิน กรณีเช่นนี้ยังคงกลับมาได้อย่างปลอดภัย” แม้แต่ระดับอ่องเทพรุ่นอาวุโสยังพิมพ์ออกมา

ทำหายที่ราบสูงฝั่งพุทระ ทูบประตูปุทระจนพัง กลับสามารถกลับลงมาจากแคว้นพุทระได้อย่างปลอดภัย เรื่องเช่นนี้นับว่าฝันลิขิตสวรรค์จนสุดขีด เรื่องเช่นนี้ ไม่ว่าจะคนๆ นั้นเป็นใคร ไม่ว่าจะป็นดาวรุ่งที่สดยอดเพียงใด ก็ไม่กล้าแม้แต่จะคิด

ในเวลานี้ ทิวทัศน์ที่ราบสูงฝั่งพุทระเจียบส่งดังขีดสุด คนโหดอันดับหนึ่งได้สร้างภาพลักษณ์ที่ผู้คนมีอาจลึมเลือนได้

มาถึงวันนี้ เกรงว่าไม่ว่าใครก็ตาม ไม่สามารถทำเช่นนี้ได้
กระทั่งกล่าวได้ว่า พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้ที่หาญกล้าท้าทายที่ราบสูง
ฝั่งพุทธะคงมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น

“คนโหดอันดับหนึ่งยอมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง มิน่าเล่าเขา
ถึงสามารถอยู่เหนือพวกจิ้งหวูตีได้ แม้แต่เทพธิดาเหมยยังต้อง
สยบ ในยุคนี้ยังมีใครกล้าเทียบเคียงกับคนโหดอันดับหนึ่งอีก”
มาวันนี้ แม้แต่รุ่นพี่ลิขิตสวรรค์ก็ต้องทอดถอนใจออกมา แม้จะ
หยิ่งยโสเช่นใด ก็ต้องยอมก้มหัวที่หยิ่งยโสลงมา และให้การยอมรับ
ว่าสู้คนโหดอันดับหนึ่งไม่ได้

หลี่ซีเยมีท่าทีนิ่งเงียบ ไม่ได้กล่าวคำพูดใดออกมา ก้าวเดิน
แบบสลับเท้าขึ้นลงกับที่ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นก็กลับถึงเมือง
พุทธะ

“คุณชาย.....” พวกหลี่ซวงเหยียนนับว่าโล่งอกไปตามๆ
กัน เมื่อเห็นหลี่ซีเยกลับมาได้อย่างปลอดภัย พวกนางต่างกังวลว่า
คุณชายเข้าไปยังแคว้นพุทธะแล้ว จะมีการต่อสู้กับเจ้าพุทธะขึ้นมา

หลี่ซีเยมองดูผู้หญิงเหล่านี้แล้วทอดถอนใจออกมาเบาๆ
โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ข้ารู้สึกเหนื่อย ขอตัวกลับไปพักผ่อนก่อน”
กล่าวจบ หันหลังเดินเข้าไปในห้องนอน

พวกหมยซู่เหยาต่างมองตากันและกัน เมื่อเห็นท่าที่เช่นนี้
ของหลี่ซีเย ตั้งแต่ต้นจนจบพวกนางล้วนแล้วแต่งุนงง พวกนางไม่รู้
หรือกว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ภายในห้องนอน หลี่ซีเยนั่งขัดสมาธิอยู่เงียบๆ เขานั่ง
หลับตาด้วยท่าที่เย็นชา นาที่นี้เขาเสมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็น
ท่อนไม้แห้ง ทันใดนั้น ทุกอย่างในโลกล้วนไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขา

ในเวลานี้ หลี่ซีเยเหมือนหนึ่งตัดขาดการติดต่อทุกอย่างใน
โลกอย่างนั้น และเขาได้นั่งอยู่ในท่านี้ไม่มีการขยับเขยื้อนใดๆ
เหมือนหนึ่งได้กลายเป็นหินไปแล้ว

หลี่ซีเยนั่งอยู่ท่านี้ไม่รู้นานเท่าไร สุดท้าย เขาจึงได้สติ
กลับมาอีกครั้งหนึ่ง

“แรงความเร็วเป็นสองเท่าท่ามกลางพายุฝนแล้วจะมีอะไร
เล่า โลกใบนี้มักจะทำให้ผู้คนต้องเสียใจ” ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี
ชিয়েงยงหน้าขึ้น มองผ่านหน้าต่างไปยังสถานที่ที่ห่างไกลมากๆ

ในห้วงเวลาที่ผ่านไปเนิ่นนานนั้น เขาได้ร่วมทุกข์สุข
กับเฉียนซู่หวิน พวกเขาผ่านอุปสรรคมากมายเหลือเกิน ใน
เวลาที่อันตรายและตกอยู่ในสภาพอับจนที่สุด ในวันเวลาที่แสนจะ
ยากลำบาก พวกเขาก็ไม่แยกจากกันและไม่ทอดทิ้งกัน

ในห้วงเวลาที่ผ่านไปเนิ่นนานนั้น ไม่ว่าจะหนทางจะยากเข็ญ
เพียงใด ไม่ว่าจะมีความลำบากเหลือเท่าไรก็ตาม
ไล่ล่าสังหารพวกเขา พวกเขาจับมือก้าวไปด้วยกัน ท่ามกลาง
อุปสรรคเหล่านั้น ท่ามกลางห้วงเวลาที่เลือดสดๆ พริ้วไหว พวกเขา
ผ่านมามากมายเหลือเกิน

ผ่านไปได้ไม่นาน พวกเขาที่ไม่แยกจากและไม่ทอดทิ้งกัน
ท้ายสุดแล้ว พวกเขายังคงต้องแยกทางกัน พวกเขาต่างมีความ
มุ่งมั่นของตนเอง พวกเขาต่างมีความคิดที่เป็นของตนเอง

เหมือนดั่งที่เฉียนซู่หวินได้พูดเอาไว้ พวกเขาต่างต้องการ
คำตอบๆ หนึ่ง แต่ทว่า คำตอบที่คนทั้งสองต้องการนั้นแตกต่างกัน

ไม่นานนี้เอง พวกเขายังคงสามารถจับมือก้าวเดินไปด้วยกันได้ แต่ทว่า ฉะนั้นช่วงวินยิตถือสรรพชีวิตเป็นที่ตั้ง ขณะที่เขายึดเอาวิถีของตนเป็นตัวตั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างของเขาล้วนแล้วแต่ผ่านการชำระล้างด้วยเลือด ยุคสมัยที่เขาอยู่จะเลือดไหลนองเป็นธาร กองกระดูกสมดังภูเขา

ในขณะที่แยกทางกัน หลี่ซีเยไม่ได้รั้งตัวนางเอาไว้ เนื่องจากนางเป็นผู้หญิงที่มีสติปัญญาเฉียบแหลม นางได้สั่งสมประสบการณ์มากมายเหลือเกิน เขาเองก็ไม่ต้องการเห็นนางติดตามเขาและอยู่กับลมคาวฝนเลือดนับพันล้านปี เขาไม่ต้องการให้นางต้องพบกับค่าคืนที่ไม่ได้หลับได้นอนนับไม่ถ้วนในห้วงเวลาอันยาวนาน

“จากกันชั่วนิรันดร์ ซู่เอ๋อ” ในที่สุด หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ เขาไม่ได้ร้องไห้ และไม่มีน้ำตาคลอเบ้า การก้าวเดินถึงที่สุด ทุกอย่างล้วนอยู่ในความคาดคิด

“คุณชาย ไม่เป็นไรใช่ไหม?” ในเวลานี้ ช่างหูหลี่ซีเยปรากฏเสียงของเงินเป่าเสียวที่เป็นกังวลดังขึ้น

หลี่ซีเยเงยหน้าขึ้น เห็นพวกเงินเป่าเลี้ยวต่างยืนอยู่ข้าง
กายของเขาเวลานี้ สีหน้าที่เป็นกังวลปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวก
นาง แม้แต่เหมยซู่เหยา ก็เป็นเช่นนั้น

“นี่ช่างมานานแค่ไหนแล้วเนี่ย?” หลี่ซีเยรู้สึกอึดอัดในใจ
กล่าวอย่างช้าๆ

พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะพานพบกับสิ่งใด ข้างกายของ
เขามีคนเคียงข้างอยู่เสมอ แม้ว่าเขารู้ว่าหลายคนไม่สามารถเคียง
ข้างเขาก้าวเดินไปจนถึงที่สุด แต่ทว่า กล่าวสำหรับเขามันก็
เพียงพอแล้ว ยังจะไปเรียกร้องอะไรอีกล่ะ?

“ห้าวันแล้ว” หลี่ซวงเหยียนกล่าวด้วยความกังวลว่า
“คุณชายเป็นอะไรไปกันแน่?”

ในขณะนี้ พวกหลี่ซวงเหยียนต่างรู้สึกเป็นห่วงในตัวของคุณ
ชาย เนื่องจากคุณชายของพวกนางไม่เคยมีท่าทีเช่นนี้มาก่อน
แม้ว่าพวกนางจะไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ พวกนางสามารถคาด
เดาได้ว่า ในนั้นจะต้องเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่สะเทือนฟ้าดินแน่นอน

“ไม่เป็นไร พวกเจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้า” หลี่ชียะยิ้มและส่ายหน้าเบาๆ

“เกิดเรื่องขึ้นกับสำนักโบราณสี่เหยียนแล้วละ” เมื่อเหมยซู่เหยยาเห็นท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชียะแล้ว รู้สึกโล่งอกขึ้นมา จึงนำเรื่องเร่งด่วนรายงานต่อหลี่ชียะ

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” ครั้นหลี่ชียะได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ พลันดวงตาทั้งสองเพ่งตรงไปข้างหน้า ส่งประกายตาที่เย็นยะเยือกออกมา

หลี่ชวงเหยียนรีบกล่าวว่า “พรรคทเวะฟ้าจะโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเรา เขาทำคงก็ปรากฏตัว แคว้นโบราณชิงเสียนก็ทำท่าฮึมๆ เตรียมพร้อมที่จะเข้ารุกรานอยู่ สำนักฉางเหอได้ข่าวมาว่า พรรคทเวะฟ้า เขาทำคง แคว้นโบราณชิงเสียนจะร่วมมือกันเข้าโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเรา ต้องการทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนเรา ”

“สำนักฉางเหอพวกเราได้ข่าวลับมาว่า พรรคเซี่ยนเหินจะต้องปรากฏตัว หากพวกของพรรคทเวะฟ้าถูกต่อต้าน เกรงว่า

พรรคเซียนเห็นต้องลงมาช่วยพวกเขาอีกแรงเป็นแน่แท้” เหมยซู่เหยารีบเร่งรายงาน

ดินแดนภาคกลางห่างจากแดนชาติทักษิณไกลมาก หากว่าพรรคทเวะฟ้าพวกมันจะเข้าโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนล่ะก็ คิดจะส่งข่าวมาคงทำได้ไม่รวดเร็วนัก แต่ทว่า สำนักฉางเหอมีน้ำใจ ดังนั้น พลันที่มีความเคลื่อนไหวแม้เพียงเล็กน้อย พวกเขาก็รีบเร่งส่งข่าวให้กับเหมยซู่เหยาในทันที

“เจ้าพวกไม่รู้จักคำว่าตาย!” ดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่ส่งประกายน่าเกรงขามออกมา เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่แน่วแน่แล้ว

เหมยซู่เหยา กล่าวว่า “บรรพบุรุษให้ข้าบอกกล่าวต่อคุณชายว่า สำนักฉางเหอของพวกเราได้เตรียมพร้อมสรรพขอเพียงคุณชายมีคำสั่งลงมา สำนักฉางเหอของพวกเรายินดีโจมตีศัตรูให้กับคุณชาย!”

การที่ระดับบรรพบุรุษของสำนักฉางเหอให้เหมยซู่เหยาแจ้งต่อหลี่ชีย่เช่นนี้ เป็นการสื่อความหมายชัดเจนอย่างที่สุด สำนักฉางเหอยินดีรับใช้ต่อหลี่ชีย่

“ไม่.....” หลีชีเยลุกขึ้นยืนในฉับพลันทันที ปรากฏตาเยือกเย็น กล่าวว่ “ความปรารถนาดีของตาเต๋มาสำนักฉางเหอข้าขอน้อมรับด้วยใจ ข้าจะกลับไปด้วยตนเอง หากไม่เช่นง่าพวกมันสักสิบล้านคน พวกเขาจะไม่มีวันรู้ว่าอะไรที่เรียกว่าสิ้นเหา! ในเมื่อมีผู้หาญกล้าลงมือเตะต้องสำนักโบราณสี่เหยียน ข้าจะให้ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราต้องสิ้นเหา ให้ทุกคนได้รู้ว่า ไม่ว่าใครก็ตาม เป็นศัตรูกับข้าจะไม่มีจุดจบที่ดี”

“ไม่ยกเว้นแม้เตะพรรคเซียนเหิน!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ปรากฏตาได้เผยปณิธานการฆาที่นากลัวออกมา

“ข้าได้ให้อาวุโสของสำนักตระกูลเตรียมประตูเต๋าเอาไว้แล้ว คุณชายสามารถออกเดินทางกลับไปยังดินแดนภาคกลางทันที” หมอยชู่เหยากล่าว “ข้าจะติดตามคุณชายกลับไปด้วยกัน”

หมอยชู่เหยาเป็นคนฉลาด อาจกล่าวได้ว่านางเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องการวางแผนคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใดก็ตาม นางก็สามารถจัดการเตรียมการต่างๆ ที่รอบคอบรัดกุมได้เสมอ

หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ในเมื่อภายในสำนักฉางเหอของพวกเจ้ามีคนที่จะขึ้นสู่อสุภสวรรค์ เจ้าก็อยู่ที่นี้เถอะ เรื่องเช่นนี้ข้าสามารถจัดการได้”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ส่งการกับพวกหลี่ชวงเหยียนว่า “พวกเจ้าไปเตรียมตัวกันสักหน่อย ส่วนข้าจะไปส่งชาวเหลียนเซียง พวกเราจะออกเดินทางทันที”

นับตั้งแต่กลับมาจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารแล้ว ปู่เหลียนเซียงก็ได้ทำการกักตนเพื่อฝึกวิชา ต้องการบรรลุเคล็ดวิชาทางข้างเผือก

พรรคเหวะฟ้าลงมือปฏิบัติการได้รวดเร็วมาก กล่าวได้ว่าเป็นการศึกษาที่มีการตระเตรียมการมาก่อนล่วงหน้า อย่างไรก็ตามศึกครั้งนี้ ผู้ที่เป็นตัวการแท้จริงคือเขาท่าคง! พรรคเหวะฟ้าเป็นเพียงทัพหน้าเท่านั้นเอง

ถึงแม้เขาท่าคงจะเป็นสายสำนักราชันเซียนที่ให้กำเนิดราชันเซียนมาเพียงแคว้นเดียวเท่านั้น แต่ พวกเขาเป็นสายสำนักราชันเซียนที่มีราชันเซียนเป็นคนสุดท้ายแห่งยุค พวกเขาจึงมีธาตุ

แต่ภายในที่มากมาย กระทั่งยังคงมีขุนพลใต้บังคับบัญชาของ
ราชันเซียนท่าคงเป็นจำนวนไม่น้อยที่ ยังคงมีชีวิตอยู่

มายุคนี้ นับว่าเขาท่าคงมีความทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง
มาก พวกเขาต้องการดันจี้คงหวู่ตี้ให้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน

แต่แล้ว ภายใต้การคุมครองของผู้เฒ่าเก้ากระบี่ จี้คงหวู่ตี้
ยังคงต้องตายอย่างอนาถภายใต้เงื้อมมือของหลี่ซีเยในที่สุด จุดจบ
เช่นนี้สร้างความโกรธแค้นให้กับเขาท่าคงยิ่งนัก นี่เป็นการทำทลาย
อำนาจของเขาท่าคงอย่างชัดเจน

จุดจบที่ออกมาดังนี้ ไม่เพียงบรรดาระดับบรรพบุรุษของเขา
ท่าคงจะไม่ยอม แม้แต่บรรดาขุนพลใต้บังคับบัญชาของราชันเซียน
ท่าคงก็ยอมให้ไม่ได้

เขาท่าคงต้องการลงมือทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนเพื่อ
แก้แค้นหลี่ซีเย ขณะที่พรรคเหวหะฟ้ากลายเป็นทัพหน้าที่จะเข้า
โจมตีสำนักโบราณสี่เหยียน ในขณะเดียวกัน เขาท่าคงได้ร่วมมือ
กับแคว้นโบราณชิงเสียน

กล่าวสำหรับแคว้นโบราณชิงเสียนแล้ว พวกเขาไม่ขออยู่ร่วมโลกกับหลี่ซีเย พวกเขามีความแค้นที่ฝังลึก เวลานี้เขาทำคงต้องการทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนเพื่อล้างแค้นหลี่ซีเย มีรีที่แคว้นโบราณชิงเสียนจะไม่เห็นด้วย ดังนั้น พลันที่มีการพูดคุยกันสองสำนักราชันเซียนก็สามารถร่วมมือกันได้ทันที

การเข้าโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างกะทันหันเช่นนี้ของพรรคเหวะฟ้า ช่างเป็นภาพที่คล้ายคลึงกับครั้งครานั้นเหลือเกิน

ครั้งนั้น พรรคเหวะฟ้าได้เข้าชิงพื้นที่ของสำนักโบราณสี่เหยียน ด้วยการยกทัพบุกเข้าโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียน ท้ายที่สุดสำนักโบราณสี่เหยียนพ่ายแพ้ ทำให้ต้องสูญเสียดินแดนไป และพรรคเหวะฟ้าได้ก่อตั้งแคว้นสมบัติทิพย์ขึ้นบนดินแดนเดิมของสำนักโบราณสี่เหยียน

แต่ทว่า การบุกโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนของสำนักเหวะฟ้าในครั้งนั้น ผู้คนจำนวนมากต่างมองเห็นภาพที่ผิวเผินเท่านั้น ความจริงแล้ว เบื้องหลังของการศึกสงครามในครั้งนั้น ยังคงแฝงไว้ซึ่งร่างเงาของเขาคงและแคว้นโบราณชิงเสียน ซึ่งรถจตุรยุทธ์ที่ตกไปอยู่ในมือของแคว้นโบราณชิงเสียนก็คือหลักฐานที่บ่งชี้ได้ดีที่สุด

มิฉะนั้นแล้ว อาศัยลำพังแค่พรรคทเวะฟ้าไม่น่าเป็นไปได้ที่จะเอาชนะสำนักโบราณสี่เหยียนได้ แม้ว่าสำนักโบราณสี่เหยียนในครั้งครานั้นจะอยู่ในภาวะตกต่ำ แต่ทว่า จะอย่างไรก็ตามพวกเขา คือสายสำนักราชันเซียน ธาตุแท้ภายในที่พวกเขามีอยู่ใช้ว่าสำนักทเวะฟ้าจะสามารถเทียบเคียงได้

มาวันนี้ พรรคทเวะฟ้าจะเข้าโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนอีกครั้งหนึ่ง พวกเขายังคงเหมือนเช่นครั้งกระโน้นที่เป็นเพียงพวกที่ตายแทนเขาท่าคงและแคว้นโบราณชิงเสียนเท่านั้น

ตอนที่ 1128 ศัตรูบุกถึงถิ่น

<https://novel-lucky.com>

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ภายในคำคืนเดียว กองทัพนับพันนับหมื่นซึ่งเป็นศิษย์ของพรรคเหาะฟ้าถูกเกณฑ์พลบุกไปถึงยังสำนักโบราณสี่เหลี่ยมดั่งน้ำหลาก

การก่อการขึ้นมาของพรรคเหาะฟ้าที่มีต่อสำนักโบราณสี่เหลี่ยมอย่างกะทันหัน สร้างความหวุ่นไหวให้กับบรรดาสสำนักต่างๆ ในดินแดนภาคกลางจำนวนมากไม่น้อย โดยเฉพาะบรรดาสสำนักขนาดเล็กที่อยู่บริเวณเดียวกันกับที่ตั้งของสำนักเหาะฟ้า ต้องตัวสั่นงันงกเมื่อต้องเผชิญกับกองทัพจำนวนมากมหาเช่นนี้จนอกสั่นขวัญแขวน

“สงคราม.....” บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมาก ในดินแดนภาคกลางต่างมีท่าทีที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นพรรคเหาะฟ้าระดมศิษย์ของตนจำนวนมากนับหมื่นบุกไปที่สำนักโบราณสี่เหลี่ยม

“ในที่สุดพรรคเหาะฟ้าก็ลงมือปฏิบัติการต่อสำนักโบราณสี่เหลี่ยมแล้ว” บางคนพิมพ์ปากออกมาเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

สำนักโบราณสีเหียนและพรรคเหวะฟ้านับเป็นคู่รักคู่แค้น
ที่เรียกได้ว่าไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีของผู้คน
ในดินแดนภาคกลาง

อย่างไรก็ตาม หลังศึกสงครามที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นแล้ว
พรรคเหวะฟ้ากับสำนักโบราณสีเหียนได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติมา
เป็นหมื่นปี ทั้งสองฝ่ายต่างอยู่กันอย่างสงบโดยไม่ได้เกิดศึก
สงครามขึ้นอีกเลย

มาวันนี้ พรรคเหวะฟ้าปล้นลงมือปฏิบัติการต่อสำนัก
โบราณสีเหียนเช่นนี้ ทำให้หลายคนรู้สึกตกใจ กล่าวสำหรับผู้
บำเพ็ญตนในดินแดนภาคกลางแล้ว เรื่องนี้เกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน
กระทั่งกล่าวได้ว่าไม่มีวีแวลางสังหรณ์มาก่อน

แต่ทว่า แคว้นเจ้าลัทธิที่รับรู้ถึงเบื้องหลังที่แท้จริงกลับรู้เรื่อง
บางอย่าง พวกเขาปล้นเข้าใจได้ในทันทีว่า การบุกเข้าโจมตีสำนัก
โบราณสีเหียนของพรรคเหวะฟ้านั้น เรื่องราวไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” ฟาดินสั่นสะเทือนหวั่นไหว
กองทัพได้เคลื่อนพลมาถึงยังสำนักโบราณสีเหียนในฉับพลัน

ทันที ทำการปิดล้อมสำนักโบราณสี่เหลี่ยมจนน้ำสักรดยังเล็ด
ลอดไปไม่ได้

“ตึง.....ตึง.....ตึง.....” เสียงเตือนภัยภายในสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมดังขึ้น จากนั้น ปรากฏประกายที่พุ่งขึ้นมา ค่ายกล
แต่ละแห่งพลันทำหน้าที่ป้องกันสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเอาไว้ ทุกๆ
ด้านล้วนถูกปิดกั้นป้องกันการบุกรุกเข้ารุกรานของศัตรู

กองกำลังของพรรคทเวะฟ้าพลันคล้ายตั้งเป็นกองกำลัง
หลักที่ปิดตายสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเอาไว้ โดยที่ตั้งแต่ต้นจนจบ
บรรดายอดฝีมือ และศิษย์ของพรรคทเวะฟ้าไม่ได้ส่งเสียงใดๆ
ออกมา แต่ทว่า พวกเขาตั้งมีอาวุธวิเศษครบมือ เกาทัณฑ์ที่อยู่ใน
มือขึ้นสายพร้อมยิง อาวุธทุกชิ้นส่งประกายระยิบระยับที่ดิ่งเร้า
วิญญาณผู้คนออกมา

การที่กองทัพหมื่นพันตั้งแถวนอกกำแพงเมือง บรรดาอากาศ
แห่งความโหดร้ายดิ่งเครียดอบอวลไปทั่วห้องฟ้า

ในเวลานี้ บรรดาสำนักขนาดเล็กที่อยู่นอกเมืองสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมต่างปิดสำนักเงียบ หรือไม่ก็หลบออกไปอยู่ที่อื่น

กันแล้ว สำหรับผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดต่างก็หลบหลีกห่างไกลไปจากบริเวณนี้กันสิ้น

แต่ว่า ยังมีสำนักจำนวนไม่น้อยที่มีความแข็งแกร่งให้ความ สนใจต่อการศึกษสงครามในครั้งนี้ กระทั่งแคว้นเจ้าลัทธิบางแห่งได้ สงยอดฝีมือของตนออกไปสังเกตการณ์ศึกครั้งนี้ด้วยตนเอง เนื่องจากพวกเขาต้องการเป็นผู้ที่ทราบผลการศึกเป็นคนแรก ไม่ แน่แน่ การศึกครั้งนี้จะทำให้สถานการณ์ของดินแดนภาคกลาง แปรเปลี่ยนไป

“มนุษย์กษัตราสมบัติทิพย์ พวกเจ้าทำเช่นนี้หมายความว่า อะไร” ยามที่กองกำลังของพรรคหเวฟ้าเข้าปิดล้อมเมืองนั้น ใน ที่สุด สำนักโบราณสี่เหยียนได้มีผู้ปรากฏตัวออกมาแล้ว เขาคน นั้นก็คือ ผู้อาวุโสเอกของสำนักโบราณสี่เหยียน กุ่เถียวโสว นั้นเอง

เมื่อเทียบกับอดีต กุ่เถียวโสวมีทักษะยุทธที่กล้าแข็งกว่าเดิม มาก แต่ทว่า เขาก็ดูแก่หง่อมมากกว่าเดิม เรียกว่ามีผมเผ้าหนวด เคราขาวโพลน

หลายปีที่ผ่านมา สำนักโบราณคดีเขียมนมีซูหย่งหวง หลี
ซวงเหยียน สามคนคอยดูแลอยู่ แต่ว่า เวลานี้หลี่ซวงเหยียน
และเฉินเป่าเจียวอยู่ไกลถึงที่ราบสูงฝิงพุทระ ขณะที่ซูหย่งหวง
กลับไปที่บ้านตระกูลซูไม่อยู่ในสำนัก กูเถียโสวในฐานะผู้อาวุโส
เอกจึงจำเป็นต้องออกมารับหน้าแทน

ทว่า ภายในกองทัพของพรรคเหว่ฟ้า มนุษย์กษัตราสมบัติ
ทิพย์ในฐานะประมุขแคว้นกลับไม่ได้ปรากฏตัวออกมา ทัวทั้ง
กองทัพเงียบสงบ หลังจากเวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดเห็นผู้เฒ่าผู้
หนึ่งก้าวเดินออกมา

ผู้เฒ่าผู้นี้มีผมที่ขาวโพลน แต่ท่วงท่าการก้าวเดินของเขา
กลับยืดตัวตรง ดวงตาทั้งสองดูคมกริบยิ่งนัก เหมือนว่าสามารถยิง
ดวงดาวและสุริยันจันทรธาบนท้องฟ้าให้ทะลุได้อย่างนั้น

“ปฐมบรรพบุรุษเหว่ฟ้า.....” สีหน้าของกูเถียโสวพลัน
แปรเปลี่ยนไปอย่างมากเมื่อได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้ เขารู้ว่าคราวนี้คงจะ
รอดยากเสียแล้ว

แม้แต่บรรดายอดฝีมือของแคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ ที่ดูชม
เหตุการณ์อยู่ในระยะห่างไกล เมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้ว ต่างก็ต้องมอง

หน้ากันและกัน ปฐมบรรพบุรุษทเวหะฟ้านับได้ว่าเป็นผู้บุกเบิกพรรค
ทเวหะฟ้า และพรรคทเวหะฟ้ามีความเข้มแข็งภายใต้ฝีมือของเขา
กระทั่งลือกันว่า เมื่อครั้งราชันเซียนท่าคงยังมีชีวิตอยู่เคยชื่นชมตัว
เขาอยู่ไม่น้อย

การปรากฏตัวของปฐมบรรพบุรุษทเวหะฟ้าในครั้งนี้ เป็นการ
บ่งบอกว่าการศึกครั้งนี้หากไม่ตายไปข้างหนึ่งคงไม่เลิกรา เฉกเช่น
การศึกในครั้งครานี้ที่ส่งผลให้สำนักโบราณสี่เหยียนตกต่ำลง
การศึกในครั้งนี้ ไม่แน่ว่าอาจส่งผลให้สำนักโบราณสี่เหยียนเดิน
ไปสู่จุดล่มสลายก็เป็นได้

“สำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเจ้าสมคบกับมารนอกจิต
ทำร้ายผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้าอย่างโหดเหี้ยมทารุณ วันนี้ พรรคทเวหะ
ฟ้าของข้าจะกระทำการปกป้องคุณธรรมแทนสวรรค์” ปฐมบรรพ
บุรุษพรรคทเวหะฟ้ากล่าวน้ำเสียงแข็งกร้าวตั้งเหลี่ยม ทุกคนล้วน
แล้วแต่ได้ยินคำพูดของเขา

กุเถียโสวสีหน้าเย็นชา กล่าวน่าเกรงขามว่า “คิดป้าย
ความผิด โย่ไม่มีข้ออ้าง! ในเมื่อพรรคทเวหะฟ้าของพวกเจ้าต้องการ
สู้รบให้ได้ สำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเราไซ้จะเกรงกลัวใคร มี
ฝีมือก็บุกเข้ามาได้เลย สำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเราจะไม่
เกรงกลัวแม้แต่น้อย!”

ไม่ว่าจะเป็นอดีตหรือปัจจุบัน แม้ว่ากู่เถียโสหาใช้ประเทษ
ยอดฝีมือแห่งยุค แต่ทว่า ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เช่นใดเขาก็
เป็นชายชาตรีคนหนึ่ง เป็นชายชาตรีที่แข็งแกร่งผู้หนึ่ง

“บุก.....” ปฐมบรรพบุรุษพรรคทเวะฟ้าส่งเสียงนำเกรง
ขามออกมา เขามองดูสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างเย็นชา ใน
สายตาของเขามองว่า สำนักโบราณสี่เหยียนไม่ได้ต่างอะไรกับคน
ตายสักเท่าไร

กล่าวสำหรับ ปฐมบรรพบุรุษพรรคทเวะฟ้าแล้ว การทำลาย
ล้างสำนักโบราณสี่เหยียนนับเป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง เนื่องจากเขามี
ผู้ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ทอดสายตาออกไปทั่วหล้ายังไม่มี
ใครกล้าล่วงเกินต่อคนผู้นี้ได้ มาวันนี้ ไม่ว่าสำนักโบราณสี่เหยียน
จะมีผู้ช่วยเช่นใดก็ไม่สามารถช่วยสำนักโบราณสี่เหยียนให้รอดได้

“ฆ่า.....” กำลังพลกองทัพพรรคทเวะฟ้าร้องคำรามเสียง
ดังก้องพร้อมกัน ทันใดนั้น กำลังของพรรคทเวะฟ้าได้แบ่งกำลัง
ออกเป็นสามสาย ฟุ่งตรงเข้าหาสำนักโบราณสี่เหยียน มุ่งไปที่จุด
ยุทธศาสตร์หลักของสำนักโบราณสี่เหยียน พวกเขาเหมือนดัง

มิดที่แหลมคมยิ่งทิ่มแทงตรงเข้าไปยังหัวใจสำนักโบราณสี่เหลี่ยม
อย่างนั้น

“พี่น้องทั้งหลาย สงสัยญาณเป่าเขาควายออกไป ฆ่าพวก
มัน.....” เวลาในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมมีศิษย์ร้องเสียงดัง
ออกมา ผู้ที่เป็นเจ้าของเสียงก็คือหนานหวายเหรินนั่นเอง

“อู.....” ทันใดนั้น เสียงเป่าเขาควายดังก้องขึ้นมา ตึง
ตึง ตึงเสียงลั่นกลองรบได้ดังก้องฟ้าดิน ทันใดนั้น ทุกระดับชั้น
ภายในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเรียกว่าเลือดในกายระอุพลุ่งพล่าน
ปณิธานการสู้รบฮึกเหิมถึงขีดสุด ศิษย์สำนักโบราณสี่เหลี่ยมทุก
คนต่างสาบานตนจะสู้รบกระทั่งคนสุดท้าย

“ฆ่า ฆ่าพวกโจรสุนัขพวกนี้ให้หมด!” ล้วเฟิงหัวคำราม
เสียงยาว นำหน้าบุกไปข้างหน้าในฐานะกองหน้า จึงบุกไปอยู่
ด้านหน้าสุด

“ฆ่า.....” จางอวี และชวีเตาหลี่ต่างนำพาศิษย์ในสังกัด
ของตน มองความตายตั้งคิณสูมาตุภูมิ บุกลงมาจากเขาด้วยท่าทีที่
ดุตัน เข้าประจัญบานกับกองทัพของพรรคทเวะฟ้า!

มาถึงวันนี้แล้ว ทั้งลั่วเฟิงหัว จางอวี พวกเขาต่างประสบความสำเร็จก้าวขึ้นสู่ระดับจอมกษัตรากันแล้ว เวลานี้ของพวกเขา หากไม่เป็นผู้คุมกฏ ก็คือระดับผู้อาวุโสของสำนักโบราณสี่เหยียนไปแล้ว!

อาจกล่าวได้ว่า ศิษย์สามร้อยคนของเขาล้างศิลาในวันนั้น ต่างประสบความสำเร็จกันโดยถ้วนหน้า พวกเขาได้รับการบ่มฝึกจากหลี่ชี่เย่ในวันนั้น และพวกเขาก็ไม่ทำให้หลี่ชี่เย่ต้องผิดหวังหลายปีที่ผ่านมา พวกเขาได้กลายเป็นกำลังที่เป็นแกนหลักของสำนักโบราณสี่เหยียนไปแล้ว ต่างสร้างผลงานการรบที่ลือลั่นในหลายปีที่ผ่านมา

“ซ่า.....” เมื่อกำลังของทั้งสองฝ่ายประจันหน้ากัน พลันเช่นซ่าสังหารกันจนฟ้าถล่มดินทลาย เลือดไหลนองเป็นธาร ในด้านของจำนวนกำลังพล ดูเหมือนพรรคเหวะฟ้าจะได้เปรียบอยู่มากทีเดียว

แต่ทว่า ศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนแต่ละคนตั้งเสื่อสิงห์ พวกเขาเหมือนพยัคฆ์ร้ายที่ลงมาจากเขา ตรงเข้าบดขยี้ศัตรูอย่างดุเดือด ต้องการฉีกร่างของศัตรูให้กระจาย

“แวงค์.....แวงค์.....แวงค์.....” ในขณะที่เดียวกัน
ภายในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมปรากฏเป็นค่ายกลขึ้นมาหลายแห่ง
สำนักโบราณสี่เหลี่ยมพลันสำแดงค่ายกลที่แข็งแกร่งขึ้นมา ทำการ
ล้อมกองทัพของพรรคทเวะฟ้าที่บุกเข้ามาเอาไว้

ก่อนหน้านี้ ค่ายกลเหล่านี้เป็นศิษย์ที่บ่มฝึกโดยซูหยงหวง
ต่อมาหลี่ซวงเหยียนซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องค่ายกลเข้ามารับช่วง
แทน ภายใต้การฝึกของหลี่ซวงเหยียน ทำให้ค่ายกลเหล่านี้มีความ
แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

“ฆ่า.....” ทันใดนั้น ทั้งสองฝ่ายฆ่าฟันกันจนเลือด
ไหลนองเป็นธาร ศิษย์สำนักโบราณสี่เหลี่ยมอาศัยท่วงท่าที่ดุตันยิ่ง
เข้าขวางกองทัพจำนวนมหาศาลของพรรคทเวะฟ้าเอาไว้ ศิษย์
สำนักโบราณสี่เหลี่ยมทุกคนต่างมีความดุตันและมั่นคง พวกเขา
ไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้เพียงก้าวเดียว ต้องการให้เลือดของศัตรูมา
ล้างแผ่นดินทุกตารางนิ้วของสำนักโบราณสี่เหลี่ยม!

“แม่มริงสิ มีข้าอยู่ทั้งคน ยังหาญกล้าบุกโจมตีสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมของข้า” ผู้ที่ได้ชื่อว่าดุตันมากที่สุดภายในสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมก็คือหนิวเฟิน เขาหดเข้าไปอยู่ในกระดอง จากนั้น
กลิ้งตัวบดขยี้เข้าไป ที่ใดที่เขากลิ้งผ่านไปปรากฏเป็นเลือดและเศษ
เนื้อกระจายไปทั่ว

ศึกสงครามครั้งนี้ฆ่าฟันกันจนเลือดไหลนองเป็นธาร แม้ว่า ศิษย์พรรคเหาะฟ้าจะมีจำนวนมากกว่า แต่ จากกาสูรบที่ผ่านมา พวกเขากลับไม่ได้เปรียบสักเท่าไร

ในการสูรบครั้งนี้ ศิษย์จำนวนสามร้อยคนของเขาล้างศิลา ได้แสดงออกถึงความดุดัน พวกเขาคือกองกำลังอาชาที่ไร้ผู้ต่อกร ภายใต้การนำของสวีเพย ได้ทำการกวาดล้างศัตรูครั้งแล้วครั้งเล่า

การที่กลุ่มคนรุ่นใหม่ของสำนักโบราณสี่เหยียนได้ แสดงออกถึงความดุดัน และโดดเด่นเช่นนี้ การสูรบที่ทรงพลัง เช่นนี้ ไม่เพียงสร้างความตระหนกให้กับบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญ ตนที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกล แม้แต่ปฐมบรรพบุรุษเหาะฟ้ายังต้อง มีสีหน้าที่เคร่งเครียด

แม้ว่าพลังการต่อสู้รุนแรงอาวูโสของสำนักโบราณสี่เหยียนจะ ไม่ไหว แต่มาวันนี้ มีพวกสวีเพยที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่มาเป็นเสา หลักของสำนักโบราณสี่เหยียน ทำให้พลังการต่อสู้ของสำนัก โบราณสี่เหยียนถึบตัวขึ้นมาหลายอันดับ ต่อให้ต้องต่อสู้กันซึ่ง หน้ากับพรรคเหาะฟ้าที่นับว่าอยู่ลำดับต้นๆ ก็ไม่ด้อยกว่ากัน

แม้ว่าผลงานรุ่นอาวุโสของสำนักโบราณสีเหียนจะ
ธรรมดาๆ แต่ กลุ่มคนรุ่นใหม่กลับเป็นดาวที่ส่องแสงเจิดจรัส พลัง
แฝงไว้ซัดจำกัดนะเนี่ย สำนักเช่นนี้เรียกได้ว่ามีชีวิตชีวาเป็นอัน
มาก ต้องผงาดขึ้นมาได้อย่างแน่นอน” มีคนพิมพ์ออกมาเมื่อได้
เห็นภาพนี้แล้ว

แม้แต่เจ้าสำนักของสำนักเจ้าลัทธิเมื่อเห็นภาพนี้แล้ว ก็ต้อง
กล่าวออกมาว่า “มิน่าล่ะพวกของพรรคเหวะฟ้าจึงได้รับรื้อนนัก
การที่กลุ่มคนรุ่นใหม่ของสำนักโบราณสีเหียนมีพลังแฝงขนาดนี้
พรรคเหวะฟ้าไม่ร้อนรันทนไหวรี? หากรอให้พวกเขาแข็งแกร่ง
เต็มที่ล่ะก็ เกรงว่าวันสิ้นสุดของพรรคเหวะฟ้าคงมาถึงแล้วล่ะ”

“เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย ใช้อาวุธราชันเซียน! ” ครั้นปฐม
บรรพบุรุษเหวะฟ้าเห็นว่า โจมตีอยู่นานก็ยังไม่เป็นผล จึงสั่งการ
ออกไป

ในเวลาตัวเอง ภายในทัพของพรรคเหวะฟ้าปรากฏระดับ
บรรพบุรุษก้าวเดินออกมากกว่าสิบคน พวกเขาแม้จะมีพลัง
ลมปราณที่อ่อน แต่พลังยังแข็งแกร่งยิ่งนัก

ในเวลา นี้ ระดับบรรพบุรุษร่วมกันนำเอาอารุราชันเซียน ออกมาขึ้นหนึ่ง ซึ่งเป็นอารุราชันเซียนที่ได้หายไปเมื่อครั้งครานั้น ของสำนักโบราณสี่เหยียนนั่นเอง

“ตุม.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ระดับบรรพบุรุษลึบกว่า คนร่วมกันควบคุมอารุราชันเซียนนั้น อาศัยท่วงท่าที่ไร้ผู้ต่อกร โจมตีต่อสำนักโบราณสี่เหยียน ลั่นเสียงตุมสนั่น ด้านของสำนัก โบราณสี่เหยียนถูกทำลาย ศิษย์จำนวนมากถูกพลังกระแทกจน ปลิว ไม่ว่าใครก็ตาม ภายใต้พลังโจมตีของอารุราชันเซียนแล้ว ก็ ไม่อาจต้านทานเอาไว้ได้

“ถอย.....” สีหน้าของกุเถียโสวพลันแปรเปลี่ยนอย่าง มาก เมื่อเห็นภาพนี้ จึงส่งเสียงดังออกไป “ใช้อารุราชันเซียน!”

ตอนที่ 1129 นักโทษลึกลับ

<https://novel-lucky.com>

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม สำนักโบราณสี่เหลี่ยมก็ปรากฏอาวุธราชันเซียนลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ ฮ่องม่างราชัน และกระบองเต้านิล!

แน่นอน การที่จะสำแดงอำนาจราชันหาใช่เป็นเรื่องง่ายดาย โดยเฉพาะเช่นกุ่เถียวโสวที่เป็นรุ่นอาวุโส พวกเขาปราศจากกำลังที่จะไปควบคุมอาวุธราชันเซียนเหล่านั้น ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ทำให้พวกสวีเพยที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ต้องถอนตัวกลับเข้าไปยังสำนัก ไปยังยอดเขาหลักเพื่อร่วมแรงร่วมใจกันควบคุมอาวุธราชันเซียนทั้งสองนี้

“โจมตีต่อไป” ปฐมบรรพบุรุษเหวหะฟ้าสั่งการออกไป บรรดาบรรพบุรุษของพรรคเหวหะฟ้าต่างร่วมมือกันควบคุมอาวุธราชันเซียนในการเปิดทาง พุ่งตรงเข้าโจมตีสำนักโบราณสี่เหลี่ยมต่อไป

พวกสวีเพย หนานหวายเหรินที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ร่วมกันควบคุมอาวุธราชันเซียน ทิ้งหลักกฎเกณฑ์ราชันเซียนลงมาทำ

การปกป้องสำนักโบราณสี่เหลี่ยม เพื่อต้านทานกับการรุกเข้า
โจมตีของอาวุธราชันเซียนศัตรู

แม้ว่าสำนักโบราณสี่เหลี่ยมจะมีชั้นม่างราชัน กระจบองเต่า
นิล แต่ทว่า พวกเขาจะอย่างไรเสียก็เป็นเพียงกลุ่มคนรุ่นใหม่ เมื่อ
เทียบกับระดับบรรพบุรุษของพรรคเหว่ฟ้าแล้วยังห่างชั้นกันระดับ
หนึ่ง

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม สำนักโบราณสี่เหลี่ยมยังคงต้านทาน
กับการรุกรานของระดับบรรพบุรุษจำนวนกว่าสิบคนของพรรคเหว่
ฟ้าเอาไว้ได้ ทำให้พรรคเหว่ฟ้ายากจะรุกรานเข้าไปได้แม้เพียงครึ่ง
ก้าว ทั้งสองฝ่ายต่างยึดกันอยู่ตรงนั้น

“พวกเจ้าตามเข้ามา” ปฐมบรรพบุรุษเหว่ฟ้าไม่สนใจต่อผล
การสู้รบตรงนั้น นำพายอดฝีมือของพรรคเหว่ฟ้าหลายร้อยคน มุ่ง
หน้าตรงไปยังเขาอีกาเทพของสำนักโบราณสี่เหลี่ยม

เป้าหมายของปฐมบรรพบุรุษเหว่ฟ้าชัดเจนมาก เขา
ต้องการได้เคล็ดลับของสำนักโบราณสี่เหลี่ยมมากกว่า โดยเฉพาะ
เคล็ดราชัน! กล่าวสำหรับปฐมบรรพบุรุษพรรคเหว่ฟ้าแล้ว การ
ทำลายสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นช้าหรือเร็ว

เท่านั้น ต่อให้พวกเขาไม่สามารถตีสำนักโบราณให้แตกได้เป็นผลสำเร็จก็ตาม แต่ว่า ผู้ที่คอยสนับสนุนพวกเขาอยู่ด้านหลังก็ต้องลงมือทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนอยู่ดี

ดังนั้น ปฐมบรรพบุรุษทเวะฟ้าจึงต้องการชิงตัดหน้าก้าวหนึ่ง แย่งชิงเอาเคล็ดวิชาของสำนักโบราณสี่เหยียนมาไว้ในมือเสียก่อน กล่าวสำหรับพรรคทเวะฟ้าของพวกเขา สิ่งที่ต้องการมากที่สุดก็คือเคล็ดราชัน ถ้าหากพวกเขามีเคล็ดราชันไว้ในครอบครอง ไม่นานสักวันพวกเขาอาจจะสามารถมีฐานะเทียบเคียงกับสายสำนักราชันเซียนได้

“ซ่า.....” เมื่อปฐมบรรพบุรุษทเวะฟ้านำพายอดฝีมือจำนวนหลายร้อยคนของพรรคทเวะฟ้าบุกขึ้นเขาอีกาเทพนั้น เหล่าศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนที่ทำหน้าที่เฝ้ารักษาเขาอีกาเทพคำรามเสียงดัง และบุกเข้าโจมตีศัตรูทันที

กล่าวสำหรับศิษย์สำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว เขาอีกาเทพนับเป็นหัวใจของสำนัก เนื่องจากบรรดาเคล็ดวิชาและสมบัติ ของวิเศษต่างๆ ล้วนแล้วแต่เก็บเอาไว้ในนี้ หากถูกศัตรูยึดเอาเขาอีกาเทพไปได้ละก็ สำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเขาจะต้องถูกยึด

“ใส่หัวไปให้พ้น.....” ไม่จำเป็นต้องให้ปฐมบรรพบุรุษเทวะ
ฟ้าลงมือ ยอดฝีมือจำนวนหลายร้อยคนของพรรคเทวะฟ้าได้บุก
เข้าโจมตีศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนตั้งพยัคฆ์

“อ้ากก.....” ทันใดนั้น เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น เนื่องจาก
พรรคเทวะฟ้าได้มีการเตรียมตัวกันมา ยอดฝีมือหลายร้อยคน
เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ผ่านการคัดเลือกมาเป็นอย่างดีทั้งสิ้น เรียกได้ว่า
เป็นยอดฝีมือของยอดฝีมือเลยละ พวกเขาตั้งความหวังเอาไว้ว่า
จะต้องเอาเคล็ดวิชาของสำนักโบราณสี่เหยียนมาครอบครองให้จง
ได้

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ยอดฝีมือจำนวนหลายร้อยคน
ของพรรคเทวะฟ้าก็จัดการสังหารศิษย์สำนักโบราณสี่เหยียนที่ทำ
หน้าที่เฝ้าเขาอีกาเทพจนหมดสิ้น ขึ้นไปยังเขาอีกาเทพได้เป็น
ผลสำเร็จ มุ่งหน้าไปยังตำหนักตรีโกณ

“ตึง ตึง ตึง.....” จังหวะที่ยอดฝีมือจำนวนหลายร้อยคน
ของพรรคเทวะฟ้ากำลังจะบุกเข้าไปยังตำหนักตรีโกณนั้น บรูษร่าง
กำยำสูงใหญ่ที่ถูกล่ามเอาไว้กับแท่นบูชา พลันลุกขึ้นยืน ได้ยิน
เสียงดัง “ตึง” บรูษร่างกำยำสูงใหญ่พลันดึงโซ่จนขาด

“แกร่งค์ แกร็งค์ แกร็งค์.....ในเสี้ยววินาทีนี้เอง บุษขร่าง
กำยำสูงใหญ่ผู้นี้พลันลงมือ โส้ที่ใ้ใช้สำหรับล่ามมือทั้งสองของเขา
เหมือนม้งครที่พุ่งขึ้นมาจากธรร่า ตรงเข้าหายอดฝีมือจ่านวน
หลายร้อยคนของพรรคเหวะฟ้าทันที

“อ้ากก.....” ทันใดนั้น เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้นไม่
ขาดสาย ทันใดนั้น โส้ที่คล้องอยู่ในมือพลันจัดการสังหารยอด
ฝีมือของพรรคเหวะฟ้าหลายร้อยคนไป โดยที่สายโส้ทั้งสองเส้น
เหมือนดั่งไม้เสียบลูกชิ้นอย่างนั้น จัดการเสียบยอดฝีมือหลายร้อย
คนติดกับสายโส้เป็นพวง

แม้ว่ายอดฝีมือของพรรคเหวะฟ้าจะมีจ่านวนมากถึงหลาย
ร้อยคน แต่ ฝีมือทั้งสองฝ่ายต่างกันราวฟ้ากับดิน จึงไม่ใ้คู่ต่อสู้
ของบุษขร่างที่มีร่างกำยำสูงใหญ่เลย

“เจ้าเป็นใคร.....” สีหน้าของปฐุมบรรพบุษขร่างเหวะฟ้า
พลันแปรเปลี่ยนไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวดเร็วมาก แม้ว่าเขาคิดจะ
ลงมือช่วยเหลือแต่ก็ไม่ทันการเสียแล้ว

“ติง ติง” เสียงไซ่ดั่งขึ้น บุษรุปร่างกำยำสูงใหญ่ไม่พูด
พละมทำเพลง ไซ่ในมือปล้นพุ่งเข้าหาด้วยท่าที่ที่ดุตันยิ่ง สามารถ
ทำลายสิ้นทุกอย่าง

สีหน้าของปฐมบรรพบุรุษปล้นแปรเปลี่ยนไป อารุวิเศษใน
มือปล้นสำแดงด้วยสุดยอดเคล็ดวิชาเข้ารับมือและทำการต่อสู้กับ
บุษรุปร่างกำยำสูงใหญ่ในทันที

“ตุม.....ตุม.....ตุม.....” ปฐมบรรพบุรุษเหาะฟ้าต่อสู้
กับบุษรุปร่างกำยำสูงใหญ่ตั้งแต่บนพื้นดินขึ้นไปบนห้องฟ้า บุษ
รุปร่างกำยำสูงใหญ่อาศัยไซ่สองเส้นเป็นอาวุธ ด้วยท่วงท่าที่ไร้ผู้
ต่อกรสยบปฐมบรรพบุรุษเหาะฟ้า

แม้ว่าปฐมบรรพบุรุษเหาะฟ้าจะมีชื่อเสียงเลื่องลือมานาน
ผู้คนในโลกนี้ล้วนแล้วแต่หวั่นเกรงเขาอยู่สามส่วน แต่ทว่า ในเวลา
นี้เขากลับไม่สามารถสร้างความได้เปรียบต่อบุษรุปร่างกำยำสูง
ใหญ่คนนี้ได้เลย ตรงกันข้าม กลับจะถูกบุษรุปร่างกำยำสูงใหญ่
สยบเอาไว้ได้อย่างสิ้นเชิง

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกตกใจกับภาพที่เห็น บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนต่างมองตากันและกัน มีผู้พิมพ์ปากออกมาว่า “เสียหมอบมั่งกรรเ็น ไม่เสียทีที่เป็นสายสำนักกราชน์เซียน!”

แม้แต่ศิษย์ทั้งหมดของสำนักโบราณสี่เหยียนตลอดจนผู้อาวุโสก็รู้สึกตกใจอย่างยิ่ง เนื่องจากในความทรงจำของพวกเขา บรุษที่มีร่างกายกำยำสูงใหญ่ถูกล่ามเอาไว้ตรงนั้นตลอดมา ไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขา ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร กระทั่งแม้แต่กุ่เถียวโสวที่เป็นผู้อาวุโสเอกก็ไม่สามารถบอกได้อย่างชัดเจนว่า บรุษที่มีร่างกายกำยำสูงใหญ่ผู้นี้คือใคร

แต่ทว่า พวกเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนก็คือ บรุษที่มีร่างกายกำยำสูงใหญ่ซึ่งถูกล่ามเอาไว้ตรงนี้จะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้

“ปัง.....” ของวิเศษตุ้มกายของปฐมบรรพบุรุษเทวะฟ้าถูกสายโซ่ฟาดเข้าให้ เขาต้องกระอัดเลือดออกมา และร่างของเขาก็ร่วงหล่นลงสู่พื้นดินข้างล่าง ตึงตึงตึงก้าวถอยหลังไปหลายสิบก้าว จึงสามารถทรงตัวมั่นคงไว้ได้

สีหน้าของปฐมบรรพบุรุษเทวะฟ้าดูไม่จี๊ดสุดๆ เขาเคยมีชื่อเสียงโด่งดัง เคยเกรียงไกรไปทั่วหล้า แต่แล้ว มาวันนี้กลับต้อง

เสียทีให้กับคู่ต่อสู้ที่เป็นชายนิรนามและไม่ทราบประวัติความเป็นมา
แล้วจะไม่ให้เขารู้สึกโกรธเคืองได้อย่างไร

“เหล่าสหายทั้งหลาย โปรดช่วยเหลือข้าอีกแรง จัดการ
ทำลายสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเสีย” ในเวลานี้ ปฐมบรรพบุรุษทเวะ
ฟ้าร้องเสียงห่มต่ำออกไป

พลันที่ปฐมบรรพบุรุษทเวะฟ้าพูดขาดคำ ผู้ที่ไม่รู้เบื้องหลัง
ของเรื่องต่างมองหน้ากันและกัน หลายคนรู้สึกตกใจ ที่พรรคทเวะ
ฟ้าไม่ได้ต่อสู้อยู่คนเดียว ยังมีผู้ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ในเวลานี้ ห้องฟ้าที่ว่างเปล่าถูก
เปิดออก มองเห็นพื้นดินที่มีภูเขาแม่น้ำเลือนลางปรากฏออกมาบน
ห้องฟ้า ที่ตรงนั้น มีภูเขาที่สูงเสียดทะลุไปบนห้องฟ้า ที่ตรงนั้นมี
น้ำตก มีอินทรีเทพโอบยบิน ที่ตรงนั้นมีมังกรเขียวขดตัวอยู่.....

การที่บนห้องฟ้าปรากฏพื้นดินที่มีภูเขาแม่น้ำเลือนรางขึ้น
อย่างกะทันหัน ทำให้ทุกคนรู้สึกงง หลายคนยังเข้าใจว่าเป็น
สถานที่ลึกลับปรากฏออกมา

“เขาทำคง.....” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสเมื่อได้สติกลับมา จึงร้องเสียงแหลมออกมา

“เขาทำคง ในที่สุดเขาทำคงก็ได้มาแล้ว” หลายคนรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนักเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

เขาทำคงเป็นสำนักที่จัดตั้งขึ้นโดยราชันเซียนทำคง แม้ว่าเขาทำคงจะเป็นสำนักที่มีราชันเซียนเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น แต่ทว่าหลายคนมองว่าเขาทำคงสามารถเทียบเคียงได้กับสายสำนักราชันเซียนที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียน เนื่องจากเขาทำคงยังคงมีขุนพลใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนทำคงส่วนหนึ่งยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาเฝ้าปกป้องรักษาเขาทำคงอยู่

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ขณะที่หลายคนจ้องมองดูการปรากฏของภูเขาทะพที่อยู่บนท้องฟ้าจางงังงันอยู่ จังหวะนั้นท่ามกลางพื้นดินที่มีภูเขाम้วนน้ำเลือนลางพลันปรากฏกองกำลังอาชากลุ่มหนึ่งวิ่งออกมา และไปอยู่บนท้องฟ้าบริเวณที่ตั้งสำนักโบราณสี่เหยียน

กองกำลังอาชากลุ่มนี้มีจำนวนไม่มากนัก เพียงหลายร้อยคนเท่านั้น แต่กลับให้ความรู้สึกกับผู้คนเหมือนดังเป็นอสูรร้ายใน

ยุคดึกดำบรรพ์ รู้สึกถึงสิ่งที่ชื่นชอบดื่มกินเลือดและทารุณโหดร้าย
อย่างนั้น

กองกำลังเช่นนี้ยังไม่ทันทำการสู้รบ ก็เหมือนตั้งได้กลิ่น
คาวเลือดในทันที เหมือนว่ายามเมื่อกองกำลังนี้ปรากฏ เป็นการบ่ง
บอกถึงจะมีการชนเผ่าครั้งใหญ่เกิดขึ้นมา

ผู้ที่เป็นผู้นำกองกำลังอาชานี้เป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง เป็นผู้เฒ่า
ที่สวมเสื้อเกราะสีดำทั้งตัว สะพายทวนยาวด้านหลัง ให้ความรู้สึก
หวาดกลัวจนร่างสั่นเทาแก่ผู้คน ไม่ว่าใครก็ตามต้องรู้สึกว่าเขา
เป็นผู้ที่อันตรายอย่างยิ่ง

“ขุนพลสวรรค์ตะเวนโลกา!” ปฐมบรรพบุรุษของสำนักเจ้า
ลัทธิผู้หนึ่งจดจำประวัติความเป็นมาของผู้เฒ่าผู้นี้ได้ ร้องออกมา
ด้วยความตกใจ พิมพ์่าออกมาว่า เป็นขุนพลสวรรค์ตะเวนโลกาใต้
บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคง!

“แม้จะเสื่อมถอยมาเป็นเวลานาน แต่ยังคงมีฝีมืออยู่!”
ขุนพลสวรรค์ตะเวนโลกาจ้องมองดูบุรุษที่รูปร่างกำยำสูงใหญ่ด้วย
กลิ่นอายการฆ่าที่รุนแรง กล่าวว่า “แต่ วันนี้ต่อให้สำนักโบราณสี่
เหยียนของพวกเจ้าจะมีธาตุแท้ภายในใจเช่นใด ก็ยากจะหลีกพ้นการ

ล่มสลายไปได้ ที่ไม่สมควรอย่างยิ่งก็คือ ศิษย์สำนักโบราณสี่เหยียนไปล่วงเกินต่อผู้ที่พวกเจ้าไม่มีวันล่วงเกินเขาได้! ”

สีหน้าของทุกคนล้วนแล้วแต่เปลี่ยนไป เมื่อเห็นเขาท่าคองปรากฏ เห็นขุนพลสวรรค์ตะเวนโลกานำกำลังมาด้วยตนเอง รวมทั้งศิษย์ทั้งหมดของสำนักโบราณสี่เหยียน พวกเขารู้ว่าวันนี้ได้พบเจอกับศัตรูแข็งแกร่งเข้าให้แล้ว!

แม้แต่บุรุษรูปร่างกำยำสูงใหญ่ก็มีท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง รับรู้ได้ว่าพานพบกับสุดยอดศัตรูที่กล้าแข็งเข้าแล้ว!

“แซ่วหงอี่ เจ้าไม่ควรมาที่นี่” เวลาตัวเอง ปรากฏเสียงหนึ่งดังขึ้นมา “ครั้งนั้น เขาท่าคองของพวกเจ้ากระทำการลับหลัง บงการให้พรรคเหวะฟ้ามาแย่งชิงดินแดนของสำนักโบราณสี่เหยียนของข้า ตาเฒ่าอย่างข้าไม่ไปคิดบัญชีกับพวกเจ้า วันนี้ เขาท่าคองของพวกเจ้าถึงกับมาอยู่บนหัวของสำนักโบราณสี่เหยียนของข้าอย่างเปิดเผย เจ้าคิดว่าสำนักโบราณสี่เหยียนของข้าไม่มีคนแล้วจริงๆ อย่างนั้นรี? ”

ทันใดนั้น ปราบกฏร่างเงาของคนผู้หนึ่งบนท้องฟ้าของสำนักโบราณสี่เหยียน ไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า คนผู้นี้ปรากฏออกมาได้อย่างไรกัน

ผู้เฒ่าที่ปรากฏตัวออกมากะทันหัน ดูจากท่าทีของเขาแล้ว ไม่เหมือนเป็นยอดฝีมือเอาเสียเลย โดยเฉพาะยามที่เขาอ้าปากก็จะเห็นฟันสีเหลืองสามซี่ที่อยู่ในปาก ท่าทางอัปลักษณ์ยิ่งนัก ไม่ได้มีบุคลิกลักษณะของความเป็นยอดฝีมืออยู่เลย

“ซานกู่เหยียน.....” การโผล่ออกมาของตาเฒ่าอัปลักษณ์ผู้นี้ ได้ทำให้คนของสำนักโบราณสี่เหยียนทั้งหมดต้องงุนงง แม้แต่กู่เถี่ยวโสภาเองก็ไม่อยากเชื่อสายตาของตนเอง

ผู้ที่โผล่ออกมากระทันหันผู้นี้คือผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง..... ซานกู่เหยียนของสำนักโบราณสี่เหยียนนั่นเอง ตาเฒ่าอัปลักษณ์ที่วันวันขลุกอยู่กับหอนางโลม!

กล่าวสำหรับสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว แม้แต่ศิษย์ที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในสำนักก็ไม่ได้นำพาต่อคนที่มีชื่อว่าซานกู่เหยียน เนื่องจากทุกคนรู้เพียงแค่ว่า เขาคือตาเฒ่าที่บ้ากามคนหนึ่งเท่านั้น

ไม่มีใครคาดคิดว่า ในจังหวะความเป็นความตายของสำนัก
โบราณสี่เหยียน ตาเฒ่าอัปลักษณ์ที่ถูกคนมองว่าบ้ากามาโดย
ตลอดจะก้าวออกมาเผชิญหน้ากับขุนพลตะเวนโลกาเช่นนี้

ดวงตาทั้งสองของขุนพลตะเวนโลกาพลันส่งประกายเจิดจ้า
เผยให้เห็นถึงประกายที่นากลัวเมื่อเห็นผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า เหมือน
หนึ่งต้องการมองให้ขาดถึงร่างที่แท้จริงของผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า
อย่างนั้น

“ราชันมู่เส่า เป็นท่านรึ? ท่านก็คือราชันมู่เส่าที่รูปงามไร้ผู้
เทียบเทียมคนนั้นหรือ?” ในเวลานี้ ขุนพลตะเวนโลกาก็ไม่ค่อย
แน่ใจกับคำพูดของตนเองสักเท่าไร

ตอนที่ 1130 ราชนมู่เสา

<https://novel-lucky.com>

พลันที่ซานกู่เหยียยืม ก็จะเผยให้เห็นถึงพื้นเหลืองสามซี ท่าทางอัปลักษณ์ยิ่ง “ชื่อนี้ข้าเกือบจะลืมไปแล้วละ นานมาแล้วไม่เคยมีใครเอ่ยถึงชื่อนี้ของข้าแล้วละ”

“อะไรนะ เขา เขา เขาก็คือราชนมู่เสา!” ทุกคนต้องงงงันไปหมด เมื่อได้ยินซานกู่เหยียยกเล่าออกมาเช่นนี้ แม้แต่บรรดาผู้ชมมากมายที่อยู่ห่างไกลออกไปก็ต้องงงงง แม้แต่ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่ได้เคยพบกับราชนมู่เสามาก่อน ก็ไม่อยากจะเชื่อในสายตาของตนเอง

“นี่ นี่ นี่มันเหลือเชื่อเกินไปแล้ว เขา เขา เขาก็คือผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่งที่สุดยอดที่สุดของแดนมนุษย์กษัตราคนนั้น” ผู้ที่แก่จนสมควรจะตายผู้หนึ่งที่เคยพบเห็นราชนมู่เสามาก่อน ยังไม่อย่างเชื่อสายตาของตนเอง

ผู้ที่แก่จนสมควรจะตายผู้นี้ได้พิเคราะห์พิจารณาซานกู่เหยียที่อยู่ตรงหน้าอย่างละเอียด ไม่ว่าจะจ้องมองดูอย่างไร ตาแก่ที่ดูอัปลักษณ์ตรงหน้าจะอย่างไรก็ไม่เหมือนราชนมู่เสาในครั้งนั้น

สำหรับสำนักโบราณคดีเขียนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็กลุ่มคน
รุ่นใหม่ หรือรุ่นอาวุโสต่างก็ไมเชื่อ โดยเฉพาะรุ่นอาวุโสที่อยู่ใน
ระดับผู้คุมกฎขึ้นไป ยิ่งไม่อาจเชื่อในสายตาตนเองได้

กล่าวสำหรับรุ่นอาวุโสแล้ว เมื่อมีการเอ่ยถึงราชันมู่เส่า
ต้องถือว่าเป็นขวัญใจของผู้คนรุ่นนี้ เป็นมนุษย์เทพที่อยู่ในใจของ
พวกเขา

ในกลุ่มของผู้อาวุโสของสำนักโบราณคดีเขียน ไม่รู้ว่ามี
ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ให้การเลื่อมใสศรัทธาในตัวของราชันมู่เส่า
แม้ว่าพวกเขาจะไม่เคยได้พบเห็นปรมาจารย์ราชันมู่เส่าของตน แต่
ทว่า พวกเขายังคงให้ความเลื่อมใสศรัทธาในตัวปรมาจารย์ของตน
อยู่

ราชันมู่เส่า คือดาวรุ่งที่แข็งแกร่งที่สุดเมื่อห้าหมื่นปีก่อน
เคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคง ชนะสาม แพ้สาม แม้ว่า
ท้ายสุดแล้วเขาไม่สามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้ แต่ ชื่อเสียงของเขา
ยังคงระบือไกลไปทั่วทั้งเก้าแดน แม้กระทั่งผู้เป็นศัตรูกับเขาชั่ว
ชีวิตเนกเช่นราชันเซียนท่าคง ยังชื่นชมในตัวเขาไม่ขาดปาก

ในขณะที่เดียวกัน ราชนมู่เส้าในคราวนั้นไม่เพียงเป็นดารุงที่
แข็งแกร่งมากคนหนึ่งเท่านั้น เล่าลือกันว่า ราชนมู่เส้าในครั้งนั้นคือ
ชายหนุ่มที่มีความสง่างาม สุกภาพหล่อเหลา บุคลิกอาจหาญ หมาง
เมินท้าวหล้า ไม่รู้ว่ามืองค์หญิง สาวงามจำนวนเท่าไรที่หลงรักเขา

ไม่ว่าใครก็ตาม ต่อให้เป็นผู้ที่เคยพบเห็นราชนมู่เส้ามา
ก่อน ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถนำเอาตาแก่ที่มีรูปร่างอัปลักษณ์มา
เปรียบเทียบกับชายหนุ่มที่มีความสง่างาม มีบุคลิกอันอาจหาญ
หมางเมินท้าวหล้าคนนั้นได้เลย

กูเถียวโสวเองก็งั้นกับสิ่งนี้ แม้ว่าเขาจะไม่เคยพบเห็น
ราชนมู่เส้ามาก่อน แต่ทว่า เขาเคยเห็นหลิวซานเจี้ยน ท่วงทีที่มี
ความสง่างามของหลิวซานเจี้ยนได้จารึกไว้ในใจของเขาไม่อาจลบ
เลือนไปได้ ขณะที่ซานกู่เหยียคือปรมาจารย์ของหลิวซานเจี้ยน
อาศัยความสง่างามของหลิวซานเจี้ยน ก็สามารถนิกย้อนไปถึง
ท่วงท่าของราชนมู่เส้าได้

อย่างไรก็ตาม กูเถียวโสวไม่นี้ก็ไม่ฝันเลยว่า ราชนมู่เส้าที่อยู่
ในใจของเขาถึงได้มีรูปลักษณ์เช่นนี้ ยิ่งทำให้เขาไม่อาจเชื่อได้ก็
คือ ถูกคนทั้งสำนักสี่เหยียนเข้าใจว่า ซานกู่เหยียที่เป็นคนที่บ้า
กาม บ้าเงินและป่วนเปี่ยนอยู่กับหอนางโลมทั้งปีทั้งชาติ กลับ
กลายเป็นปรมาจารย์มู่เส้าของพวกเขา มันเหมือนความฝันชัดๆ

“เมื่อแก่ชราแล้ว คนก็กลับกลายเป็นอัปลักษณ์แล้ว”

ชานกุ่มเหยียดเหยียดรอยยิ้มที่มีฟันเหลืองสามซี่ หัวเราะหะเหะ โดยที่มีเหลือท้วงท่าบคลิกในครั้งนั้นเลย แน่نون เขาไม่ได้ใส่ใจกับเนื้อหาหนังสือของตนว่าจะงดงามหรืออัปลักษณ์แต่อย่างใด

ขุนพลสวรรค์ตะเวนโลกาถึงกับถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว เมื่อได้ยินชานกุ่มเหยียดยิ้มรับเอง แม้ว่าเขาจะเป็นขุนพลใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคง แต่เขายังคงหัวนเกรงต่อราชันมู่เส้า ครั้งนั้น ราชันมู่เส้าคือดาวรุ่งที่แข็งแกร่งที่สุดในขณะที่ราชันเซียนท่าคงยังอยู่ในวัยหนุ่ม พวกเขาชนะสามแพ้สาม ดังนั้นราชันมู่เส้าหาใช่ประเภทชื่อเสียงจอมปลอม

“ราชันมู่เส้า เจ้ายังไม่ตายจริงๆ!” ขุนพลสวรรค์ตะเวนโลกากล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

ชานกุ่มเหยียดส่งประกายตาเย็นชา เผยให้เห็นฟันเหลืองสามซี่ ยิ้มแต่กล่าวว่า “พวกเจ้าที่เป็นไอ้เหี้ยยังตายกันไม่หมด ข้าจะตายได้อย่างไร แซ่หวงอี ครานั้นเขาท่าคงของพวกเจ้าที่เป็นตัวการอยู่เบื้องหลังข้านะไม่ได้ถือสาหาความกับเจ้า แต่ มาวันนี้พวกเจ้าดู

จะไม่รู้จักกาลเทศะเสียแล้ว ถึงกลับคิดจะทำลายล้างสำนักโบราณ
สี่เหยียนของข้า”

ครั้งนั้น พรรคทงเหวฟ้าแย่งชิงแผ่นดินของสำนักโบราณสี่เหยียนไป โดยมีร่างเงาของเขาทำคงและแคว้นโบราณชิงเสียนอยู่เบื้องหลัง ครั้งนั้น พวกเขาทำคงคาดการณ์ว่าราชันมุเสายังมีชีวิตอยู่ ดังนั้น ไม่กล้าทำอะไรเกินเลยไปมากมายนัก ไม่ได้บุกเข้าไปถึงพื้นที่บรรพชนของสำนักโบราณสี่เหยียน

มาคราวนี้ พวกเขาทำคงมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ดังนั้น จึงคิดจะทำลายล้างสำนักโบราณสี่เหยียนให้สิ้นซากในคราเดียว

“ราชันมุเสา ไม่อาจไม่ยอมรับว่าเจ้ามีความแข็งแกร่งโดยแท้จริง แต่ทว่า ต่อให้เจ้าลงมือด้วยตนเองก็ช่วยอะไรสำนักโบราณสี่เหยียนไม่ได้ วันนี้ สำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเจ้าจะต้องล่มสลาย!” ขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกากล่าวน่าเกรงขามออกมา

ซานกู่เหยียนหรือตาทั้งสองที่หนึ่ง จ้องมองดูขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาที่หนึ่ง และมองดูปฐมบรรพบุรุษทงเหวฟ้า กล่าวว่า “อาศัยเพียงแซ่วหงอี่เจ้า หรือทงเหวฟ้าที่เป็นผู้เยาว์โง่เขลาเช่นนี้นะหรือ!”

สีหน้าของปฐมบรรพบุรุษเทวะฟ้าพลันดูไม่จี๊ดเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ตัวเขานับว่ามีชื่อเสียงไม่ธรรมดาในดินแดนภาคกลาง แต่เวลานี้ราชันมูเส่าพุดเสียเขาไม่เหลือค่าอะไรอีกเลย

แต่ทว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าราชันมูเส่า แม้แต่ปฐมบรรพบุรุษเทวะฟ้าก็ทำยโสโอหังไม่ได้ เพราะราชันมูเส่านั้นนับเป็นของแท้แน่จริง เคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคงมาก่อน นับว่ามีความแข็งแกร่งกว่าเขามากโดยแท้จริง

“ราชันมูเส่า เจ้าจะดูแคลนเขาท่าคงเรามากเกินไปเสียแล้ว การที่จะทำลายล้างสำนักโบราณสี่เหยียนพวกเจ้า เจ้าคิดว่าพวกเรา มีกำลังเพียงน้อยนิดเท่านั้นเองอย่างนั้นหรือ!” พลันที่ขุนพลสวรรค์ระเวนโลกากล่าวจบคำ “ตูม” พลังลมปราณของเขาปะทุขึ้นมา เจิดจ้ายิ่งกว่าการยิงพลุในยามค่ำคืนเสียอีก

“แวงค์” ในเวลานี้เอง บนท้องฟ้าที่ว่างเปล่าพลันปรากฏประตูดขึ้นมา เป็นประตูขนาดใหญ่ที่เปิดออกมา กองทัพทหารถูกส่งมาจากประตูนี้อย่างไม่ขาดสาย

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กองพลขนาดมหาศาลถูกส่งมาตั้ง
ทัพอยู่เหนือห้องฟ้าของสำนักโบราณสี่เหลี่ยม หลังจากที่ยกกำลัง
นี้ถูกส่งมาถึง ปราบภูผพลังสี่เขี้ยวที่กว้างใหญ่ไพศาล เหมือนตั้งเป็น
ทะเลสี่เขี้ยวที่สุดลูกหลุกตา ทิวหิ้งฟ้าดินบริเวณนี้ถูกกดดันจนรู้สึก
อึดอัดไปหมด

สำนักที่สามารถส่งกองกำลังจำนวนมหาศาลที่แข็งแกร่ง
เช่นนี้ได้ ในฉบับปล้น ในดินแดนภาคกลาง ตลอดจนทั่วทั้งแดน
มนุษย์กษัตริย์น่าจะมียุทธ์ไม่มาก

“กองพลแคว้นโบราณซิงเสียน!” มีผู้ร้องเสียงหลงออกมา
เมื่อเห็นการปรากฏตัวของกองกำลังนี้

สีหน้าทุกระดับชั้นของสำนักโบราณสี่เหลี่ยมล้วน
แปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นกองพลขนาดใหญ่ปรากฏอยู่บนห้องฟ้า ไม่
ง่ายนักกว่าพวกเขาจะอาศัยอาวุธราชันเซียนยันกับกองกำลังของ
สำนักทเวฟ้าเอาไว้ได้ เวลานี้กลับโผล่กองพลขนาดมหึมาเช่นนี้
ขึ้นมาอีก

อย่างไรก็ตาม กองพลนี้มีจำนวนพลมากกว่าและแข็งแกร่ง
กว่ากองกำลังของพรรคทเวฟ้าไม่รู้กี่เท่าตัว!

“แหะ แหะ แหะ สำนักโบราณสี่เหลี่ยมสมควรล่มสลายไปตั้งแต่ครั้งครานั้นแล้ว” ในขณะที่ ท่ามกลางกองพลที่อยู่บนท้องฟ้า ได้มีผู้เฒ่าผู้หนึ่งก้าวเดินออกมา ผู้เฒ่าผู้นี้มีผมออกสีขาวยเงิน สวมชุดเกราะสีเงิน บนหน้าอกแขวนกระบี่ป้องกันทรงอกขนาดใหญ่ ห้องโต ดูเหมือนเดินอ้วยอ้ายไม่คล่องตัว

หากไปดูแคลนเขาด้วยสาเหตุนี้ล่ะก็ นับว่าคิดผิดมหันต์ ด้านหลังของผู้เฒ่าผู้นี้บังเกิดปรากฏประหลาดขึ้นมา ท่ามกลางท้องฟ้าที่คราคร่ำไปด้วยดวงดาวที่ลึกลับเหมือนมือสุรทเวหะอาศัยอยู่พร้อมที่จะออกมากลืนกินฟ้าดินทุกเวลา ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ประหลาดที่สร้างความหวาดหวั่นกับทุกคน

ขณะที่ผู้เฒ่าผู้นี้ก้าวเดินออกมา ผู้คนจำนวนมากไม่รู้จักเขา กระทั่งกล่าวได้ว่าไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขาว่าเป็นเช่นใด

ขณะที่สายตาของซ่านกู่เหยียดเล็งไปที่ตัวของเขา เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “บรรพบุรุษปีศาจชิงเสียน ปีศาจหมูอย่างเจ้าไม่ควรมาที่สำนักโบราณสี่เหลี่ยมของข้า ในเมื่อเจ้ากล้ามา ข้าก็กล้าจับเจ้าหมูตอนอย่างเจ้ามาเชือดเสีย”

คำพูดของซ่านกู่เหยียนนับว่าพาลและอหังการยิ่งนัก ทำให้เหล่าศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนได้ยินแล้วบังเกิดเลือดในกายร้อนระอุขึ้นมา แม้แต่บรรดายอดฝีมือที่ยืนดูชมอยู่ในระยะห่างไกลยังอดที่จะเลื่อมใสไม่ได้

“บรรพบุรุษปีศาจซิงเสียน.....” แต่ก็มีรุ่นอาวุโสที่รู้สึกตกใจอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวของซ่านกู่เหยียน พิมพ์ออกมาว่า “ที่แท้เขาก็คือบรรพบุรุษปีศาจผู้ที่อยู่ในตำนานว่าเคยได้รับการชี้แนะจากราชันเซียนซานเตา ผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานถึงเพียงนี้ เขายังคงมีพลังมปราณที่แข็งแกร่งขนาดนี้”

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าคือผู้ที่มีฉายาว่า บรรพบุรุษปีศาจซิงเสียน ตามตำนานเล่าว่า ตัวเขาเคยเป็นหมูปาตัวหนึ่ง ภายหลังได้พบกับราชันเซียนซานเตาแห่งแคว้นโบราณซิงเสียน ได้รับการชี้แนะจากราชันเซียนซานเตา ท้ายที่สุดสามารถบรรลุมรรคผลเป็นปีศาจตนหนึ่ง ด้วยสำนักในบุญคุณของราชันเซียนซานเตา จึงได้รั้งอยู่ที่แคว้นโบราณซิงเสียน คอยปกป้องแคว้นโบราณซิงเสียนเอาไว้

ในเวลานี้ บรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียไม่ได้นำกองพลแคว้น โบราณซึ่งเสียมาโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนด้วยตนเอง เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า แคว้นโบราณซึ่งเสียตั้งใจจะทำ ล้ายล้างสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างจริงจัง

“ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ นี่มันเป็นสัญญาณบ่งบอก ว่าหากไม่ทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนแล้วจะไม่ยอมเลิกเราอย่าง เด็ดขาด” แม้แต่ผู้ที่ไปถึงระดับประมุขแคว้น เมื่อเห็นภาพนี้แล้ว ต้องพึมพำออกมา

สำนักโบราณสี่เหยียนในวันนี้หาใช่สายสำนักราชันเซียน ในอดีตเสียแล้ว ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า สำนัก โบราณสี่เหยียนเป็นเพียงสำนักชั้นสามเท่านั้นเอง แต่ทว่า ถึง ขนาดต้องให้ขุนพลสวรรค์ระเวนโลกา และบรรพบุรุษปีศาจซึ่ง เสียหน้าทัพบมาโจมตีสำนักโบราณสี่เหยียนด้วยตนเอง เป็นการบ่ง บอกถึงความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะต้องทำลายสำนักโบราณสี่เห ยียนให้จงได้

ในเวลานี้ ต่อให้เป็นผู้ที่โง่เขลาเบาปัญญาขนาดไหนก็ สามารถมองออกว่า พรรคเหวะฟ้าเป็นเพียงผู้เสียสละที่มาเป็นทัพ หน้าเท่านั้นเอง ผู้บงการการรบในครั้งนี้ที่แท้จริงยังคงเป็นเขาทำ คง และแคว้นโบราณซึ่งเสีย

“แหะ ผู้เยาว์ นับว่าเจ้ามีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง เคยได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า แต่ทว่า วันนี้ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ก็ยากจะหลีกเลี่ยงความตายไปได้พ้น” บรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนหัวเราะแหะแหะ กล่าวพลาง คำรามเสียงยาวดังก้องไปทั่วทั้งฟ้าดิน

“ตุ้ม.....” นาทีนี่เอง แคว้นโบราณซึ่งเสียนที่อยู่ทิศทางที่ห่างไกลพลันปรากฏกลิ่นอายสีเขียวยาวพุ่งขึ้นมา เหมือนดังทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลได้กลับกลายเป็นน้ำพุขนาดยักษ์อย่างนั้น กลิ่นอายสีเขียวที่นำกลิ่นได้พวยพุ่งขึ้นสูงนับหนึ่งล้านล้านจ่าง ทรงพลังอย่างยิ่ง พวยพุ่งขึ้นสูงท้องฟ้า ขึ้นไปถึงจักรวาล ปกคลุมมืดทั้งฟ้าดินและดวงดาว

“โอว.....” จากนั้น เสียงคำรามดังออกมา มองเห็นร่างเงาที่ใหญ่โตมโหฬารปรากฏเลื่อนกลางอยู่ท่ามกลางกลิ่นอายสีเขียวที่ไร้สิ้นสุดของแคว้นโบราณซึ่งเสียนนั้น เหมือนเป็นอสูรทเวะตนหนึ่งที่อยู่ตรงนั้น แผ่กลิ่นอายของอสูรตีkdำบรรพ์ออกมา

กลิ่นอายอสูรตีkdำบรรพ์นี้ฉับพลันก็ปกคลุมไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน สรรพชีวิตกระทั่งทั่วทั้งดินแดนภาคกลางก็ต้องสิ้น

โหว กลิ่นอายเช่นนี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน คล้ายดั่งอสูรตีกดำบรรพ
ตคนหนึ่งได้ตื่นขึ้นมาอย่างนั้น

“มันเป็นอสูรผู้พิทักษ์แคว้นของแคว้นโบราณซึ่งเสียน!” บาง
คนได้พิมพ์ออกมาว่า “นี่ นี่ นี่มันเหลือเชื่อจริงๆ อสูรพิทักษ์แคว้น
ของแคว้นโบราณซึ่งเสียนไม่เคยปรากฏตัวออกมาเป็นพันล้านปี
แล้ว คราวนี้ถึงกับปรากฏตัวออกมาได้ ช่างเหลือเชื่อจริงๆ”

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวหาได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ “แว้งค์
แว้งค์ แว้งค์” ท่ามกลางพื้นที่ที่เต็มไปด้วยไฟ ณ เวลานั้น ได้
ปรากฏร่างเงาออกมาเป็นเงาของกองพลที่ยิ่งใหญ่มากๆ สะท้อนเงา
ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้

ท่ามกลางเงาเหล่านี้ ปรากฏร่างเงาของขุนพลแต่ละคน
ขึ้นมา ยามที่ร่างเงาของกองพลนี้ฉายเงาออกมานั้น ปรากฏกลิ่น
อายไร้ผู้ต่อกรบอวลไปทั่วฟ้าดิน กล่าวโดยไม่โอ้อวดได้ว่า กระทั่ง
ทั่วท้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวก็ถูกกลิ่นอายที่ไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้
ปกคลุมไปสิ้น

“เป็นกองพลที่ราชันเขียนท่าคงทิ้งเอาไว้ใช่มั้ย?”
แม้ว่าทุกคนมองเห็นแค่เงาเท่านั้น โดยที่ไม่สามารถมองเห็นภาพที่
แท้จริงของกองพลนี้ก็ตาม ต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

ไม่ว่าจะเป็นกองพลลักษณะเช่นใด เมื่อเป็นกองพลที่ราชัน
เขียนท่าคงทิ้งเอาไว้ ย่อมสร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้คนได้อยู่
แล้ว

ตอนที่ 1131 ตำนกตรีโกณ

<https://novel-lucky.com>

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้ผู้คนหวาดกลัวอย่างแท้จริงยังไม่ใช่กองพลที่ปรากฏออกมาจากเขาท่าคง ที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวแท้จริงคือร่างเงาร่างหนึ่งที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่งภายในเขาท่าคง

ที่ตรงนั้น คนๆ หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ไม่มีใครสามารถมองเห็นหน้าตาของเขาได้อย่างชัดเจน ทุกคนมองเห็นได้เพียงเงาที่เลื่อนรางเท่านั้น คนผู้นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น มีดาบทวะเล่มหนึ่งวางอยู่บนตัก

แม้ว่าตัวของเขาจะได้ได้แผ่กลิ่นอายที่น่าเกรงขามใดๆ ออกมา แต่ การนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้นของเขา กระทบระดับอองเทพเมื่อได้มองเห็นร่างเงานี้แล้ว ยังต้องรู้สึกหวาดกลัวอยู่ในใจ

ลักษณะของคนผู้นี้เหมือนหนึ่งในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่มีใครเทียบเทียม แค่ตัวเขานั่งขัดสมาธิด้วยท่าที่สบายๆ อย่างนั้น ก็สามารถศีรษะค้ำยันถึงสวรรค์ สยบพื้นพิภพ การนั่งด้วยท่าที่

สบายๆ เช่นนี้ กลับให้ความรู้สึกถึงข้าเท่านั้นที่เป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียว

“ขุนพลอันดับหนึ่ง ขุนพลอันดับหนึ่งใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคง!” มีผู้ดำรงอยู่ในสถานะอมตะดูรู้ว่า ร่างเงาที่นั่งขัดสมาธิอยู่เป็นผู้ใด ถึงกับใจเต้นระทึกทีหนึ่ง กล่าวพิมพ์ออกมาพร้อมกับใบหน้าที่คุณขาวซีด

“ขุนพลอันดับหนึ่ง! ผู้ใดซึ่งผู้ต่อกรในตำนานนะเนี่ย” หลายคนถึงกับมีสีหน้าที่ซีดเผือด เพราะเคยได้ยินชื่อที่อยู่ในตำนานของคนผู้นี้มา

ขุนพลอันดับหนึ่งใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคง ผู้เปี่ยมไปด้วยตำนานจำนวนนับไม่ถ้วน กระทั่งมีการเล่าลือกันว่า คราวที่ราชันเซียนท่าคงยังคงอยู่ในวัยเยาว์อยู่นั้น ไม่เคยเอาชนะคนผู้นี้ได้เลย กระทั่งท้ายสุด หลังจากที่ราชันเซียนท่าคงได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว จึงสามารถเอาชนะเขาได้

กระทั่งชานกุ่มเหยียยังต้องมีสีหน้าที่ดูเคร่งขรึมจริงจังขึ้นมา เมื่อมองดูร่างเงาที่นั่งขัดสมาธิอยู่ที่เขาท่าคง เขารู้แล้วว่าคู่ต่อสู้ของตนเป็นใครมาจากไหน และรู้ว่าคู่ต่อสู้มีความน่ากลัวเพียงใด

“เพื่อสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว มันคุ้มกันหรือ?” เมื่อได้เห็นรูปชบวนเช่นนี้แล้ว แม้แต่ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่มีประสบการณ์อย่างโชคโชนก็รู้สึกไม่สู้จะเข้าใจนัก หลายคนต้องมองหน้ากันและกันด้วยความงุนงง

แม้ว่าสำนักโบราณสี่เหยียนมีที่ท่าว่าจะผงาดขึ้นมาได้ในอนาคต อีกทั้งราชันมู่เสาก็ยังคงมีชีวิตอยู่ แต่ทว่า เพื่อจัดการกับสำนักโบราณสี่เหยียนที่เป็นเพียงสำนักชั้นสามเท่านั้น จำเป็นต้องเกณฑ์ไพร่พลมากันขนาดนี้เลยรี? เขาทำคงมาด้วยตนเอง ขุนพลอันดับหนึ่งปรากฏตัว แม้แต่อสูรผู้พิทักษ์แคว้นโบราณชิงเสียนก็ปรากฏตัวด้วยเช่นกัน!

ด้วยรูปชบวนเช่นนี้แล้ว เพียงพอที่จะทำลายล้างสายสำนักราชันเซียนได้อย่างง่ายดาย อย่าว่าแต่แค่สำนักโบราณสี่เหยียนเช่นนี้เลย ต่อให้ทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนได้ก็จริง แต่สำหรับเขาทำคงและแคว้นโบราณชิงเสียนแล้ว ต้องเรียกว่าเป็นการได้ไม่คุ้มเสีย อย่างไรก็ตาม เฉกเช่นขุนพลอันดับหนึ่ง หรืออสูรผู้พิทักษ์ของแคว้นโบราณชิงเสียน การปรากฏตัวของพวกเขาใช้เรื่องง่ายดาย

“นี่มันสวรรค์ต้องการทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนของข้า
รี? ” กูเถี่ยโสวมีสีหน้าที่ขาวซีด กระทั่งไม่สามารถยืนได้อย่าง
มั่นคง เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว เนื่องจากเขาเข้าใจเป็นอย่างดีว่า ที่
ตนเองต้องเผชิญในวันนี้คืออะไร และจะต้องเผชิญกับศัตรูที่น่ากลัว
เช่นใด

กลุ่มคนรุ่นใหม่ยังไม่เท่าไร เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
พวกเขาก็เปรียบเหมือนลูกวัวที่เพิ่งเกิดย่อมไม่เกรงกลัวต่อเสือฉิน
นั้น แต่ทว่า สำหรับรุ่นอาวุโสของสำนักโบราณสี่เหยียนกลับรู้สึก
ถึงความสิ้นหวังเมื่อได้เห็นภาพนี้ พวกเขาจะเอาอะไรมาสู้กับการ
ลงมือพร้อมกันของเขาท่าคงและแคว้นโบราณชิงเสียน การทำลาย
สำนักโบราณสี่เหยียนเป็นเรื่องง่ายดายสำหรับพวกเขาอยู่แล้ว

“สวรรค์ต้องการทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนของเรา” ใน
เวลานี้ รุ่นอาวุโสที่รู้สึกสิ้นหวังหาได้มีเพียงกูเถี่ยโสวคนเดียว
เท่านั้น รุ่นอาวุโสหลายคนต่างตกอยู่ในอารมณ์ของคนสิ้นหวังและ
พึมพำออกมาอย่างเหม่อลอย

“ราชันมู่เส้า เจ้ามีความแข็งแกร่งมากจริง แต่ทว่า มาวันนี้
เจ้าก็ไม่สามารถกอบกู้สถานการณ์ได้ ต่อให้เป็นเจ้าก็ช่วยอะไร
สำนักโบราณสี่เหยียนไม่ได้! ” ขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกากล่าว
เสียงน่าเกรงขาม

“มีข้าอยู่ เหล่าราชันบรรดาเทพเทวาททั้งหลายก็ไม่สามารถ
แตะต้องสำนักโบราณสี่เหลี่ยมแม้เพียงน้อยนิด หาไม่แล้ว มีเพียง
การล้างด้วยเลือดสถานเดียวเท่านั้น” เวลาตัวเอง เสียงหนึ่งพูด
ขึ้นมาซ้ำๆ

“แว้งค์” ประตูหนึ่งได้ปรากฏและเปิดออก ชายหนุ่มผู้หนึ่ง
ก้าวเดินออกมา ติดตามด้วยผู้หญิงที่งดงามไร้ผู้เทียบเทียมอีกสั
นาง

“คนโหดอันดับหนึ่งหลี่ชียเอ!” “ไม่รู้ว่าป็นใครที่ร้องเสียง
แหลมดังออกมาด้วยความตื่นเต้น เมื่อเห็นผู้ที่ก้าวเดินออกมา

“คนโหดอันดับหนึ่งกลับมาแล้ว!” “มาวันนี้ ชื่อของคนโหด
อันดับหนึ่งได้กระฉ่อนไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ไม่มีใครที่ไม่รู้จัก
ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ หรือรุ่นอาวุโสต่างรู้สึกมีกำลังวังชา
ขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นการปรากฏตัวของหลี่ชียเอ

“ศิษย์พีใหญ่ ศิษย์พีใหญ่กลับมาแล้ว!” ผู้คนทุกระดับ
ชั้นในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมต่างรู้สึกมีกำลังวังชา และปณิธานการ

สู้รบได้กลับคืนมาอีกครั้ง โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ยิ่งตื่นเต้นดีใจจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

“ศิษย์พีใหญ่.....” กลุ่มศิษย์คนรุ่นใหม่จำนวนนับไม่ถ้วนร้องด้วยความดีใจ “ศิษย์พีใหญ่กลับมาแล้ว ศิษย์พีใหญ่.....” ในเวลานี้ บรรดาศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ของสำนักโบราณสี่เหยียนต่างมองเห็นความหวังแล้ว

ในสายตาของศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่สำนักโบราณสี่เหยียน หลี่ชีย่มีฐานะที่สูงส่งมาก ในสายตาของพวกเขา ศิษย์พีใหญ่คือผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร ขอเพียงมีศิษย์พีใหญ่อยู่ ก็จะไม่มีการสามารถแตะต้องสำนักโบราณสี่เหยียนได้!

“เจ้าก็คือหลี่ชีย่คนนั้น คนที่สังหารนายน้อยของพวกเรา คนนั้น หลี่ชีย่!” เมื่อหลี่ชีย่มาถึง ดวงตาทั้งสองของขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาพลันส่งประกายน่ากลัวออกมา และลือคเป้าหมายเอาไว้

หลี่ชีย่เพียงแต่มองดูขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาแวบหนึ่ง ด้วยท่าทีเหนียวหนำ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “สำหรับข้าแล้ว การฆ่า

จึงหวดตีก็ไม่แตกต่างอะไรกับฆาตกรหรือแมงต้วหนึ่ง เจ้าไม่ต้อง
ทำเป็นแน่นย้ากับข้าเป็นพิเศษ! ”

“เจ้าเด็กน้อยที่โง่เขลา พวกเรารอเจ้ามานานมากแล้ว วันนี้
เขาทำคงของพวกเราจะถลกหนังของเจ้า ดิมเลือดของเจ้า ล้าง
แค้นให้กับนายน้อยที่ตายไป! ” ขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาตวาด
เสียงดัง เพยปณิธานการฆ่าที่หน้ากล้าวออกมา

“เจ้าเด็กน้อยแซ่หลี่ สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป นรกไร้ประตูเจ้า
กลับบุกเข้ามา วันนี้คือวันตายของเจ้า! ” บรรพบุรุษปีศาจชิง
เสียนก็มีท่าทีที่หน้ากล้าว กล้าวและยิ้มอย่างชั่วร้ายออกมา

หลายคนต่างมองตากันและกัน เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้
นาที่นี้ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลจึงได้
เข้าใจว่า พวกเขาทำคงไม่ได้มาด้วยเหตุของสำนักโบราณสี่เห
ยียน และมาด้วยเรื่องของหลี่ซิเย่

หลี่ซิเย่กวาดตามองพวกของขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาไป
รอบๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่ “เห็นที่ยังคงมีคนไม่เข้าใจในหลักการของ
ข้า ต้องการเป็นศัตรูกับข้า ข้ายินดีต้อนรับทุกเมื่อ แต่ทว่า หาก
แต่ต้องคนที่อยู่ข้างกายข้า หรือสำนักที่เป็นชาติกำเนิดของข้าละ

ก็ มีเพียงนำเอาชีวิตนับแสนมาล้างกายa จึงจะทำให้ผู้คนในหล้าได้
เข้าใจในหลักการของข้า”

“เจ้าเต้กวนซันโง่เขลา วาจาโอหังมากนัก! ” ชุนพล
สวรรค์ระเวนโลกาตวาดเสียงดุดันกล่าวน่าเกรงขามว่า “มีอุป
สรรค และอันตรายใดบ้างที่เขาทำคองของเราไม่เคยประสบมาก่อน
.....”

“เขาทำคองนับเป็นตัอะไร” หลี่ชีย่กล่าวตัดบทเขาอย่างน่า
เกรงขาม พลันกล่าวจบคำ หน้าผากเปิดขึ้น “ตึง” เห็นเป็นหอก
ศักดิ์สิทธิ์พุ่งออกมา ฉับพลันได้ตึงเข้ากับตำหนักตรีโกณ

ตำหนักตรีโกณเป็นสถานที่ที่สำหรับเก็บบรรดาเคล็ดวิชา
และสมบัติวิเศษ ตำหนักทั้งหลังเหมือนเป็นเนื้อเดียวกัน

“ตุ้ม.....” ทันใดนั้นเอง ตำหนักตรีโกณพลันลอยขึ้นสู่
ท้องฟ้า ด้านล่างของตำหนักตรีโกณได้พวยพุ่งเป็นพลังเหมือน
ประจุออกมามากมาย แลดูลึกลับพิสดารยิ่งนัก

ครั้นตำหนักตรีโกณได้พ่นพลังออกมาทางด้านล่าง ทำให้ตำหนักตรีโกณทั้งหลังกลับกลายเป็นเหมือนอาวุธขนาดยักษ์ที่บินได้ สร้างความรู้สึกที่บอกไม่ถูกกับผู้คน

“วันนี้ข้าจะให้ห้องฟ้าแห่งนี้ตกเป็นฝนเลือดลงมา!” หลี่ชียเอมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง ทำกวัคมือออกไป ตำหนักตรีโกณพลันบินขึ้นสู่ห้องฟ้า

“ตูม.....” ตำหนักตรีโกณมีลักษณะเหมือนดั่งอาวุธสังหารขนาดยักษ์ พลันบินโฉบเข้าไปยังกองทัพหมื่นพันของพรรคเหาะฟ้า ตำหนักตรีโกณเวลานี้คล้ายดั่งเป็นอาวุธลับที่หมุนได้ ได้ยินเสียงดัง “ปุ่ ปุ่ ปุ่” เห็นหัวคนแต่ละหัวที่ลอยขึ้นมา กองทัพหมื่นพันของพรรคเหาะฟ้าถูกตัดหัวหมดทั้งกองทัพ

“ไม่.....” ปฐมบรรพบุรุษเหาะฟ้าร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง แม้กระทั่งผู้ยิ่งใหญ่เฉกเช่นเขายังไม่สามารถรอดจากความตายไปได้ เห็นตำหนักตรีโกณที่โฉบผ่านไป หัวของเขาพลันลอยขึ้นสูง เลือดสดๆ พวยพุ่งออกมา โดยที่หัวของเขาที่ลอยขึ้นสูงเบิ่งตาทั้งสองกลมโต เขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่า เจ้าตำหนักตรีโกณใช้วิธีอะไรในการสังหารเขา

ทุกคนถึงกับตะลึง เมื่อตำหนักตรีโกณขนาดใหญ่กลับมีความคล่องแคล่วเหมือนอาวุธลับที่ซัดออกไป ฉับพลันก็สามารถเด็ดหัวของกองทัพหมื่นพันได้ทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

“ฆ่า.....” ในเวลานี้ ขุนพลสวรรค์ระเวนโลกา และบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนล้วนมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป พวกเขาคำรามเสียงดังก้อง นำพากองกำลังอาชาบุกโจมตีทันที

“ฆ่า.....” บรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนก็นำพากองพลแคว้นโบราณซึ่งเสียนบุกเข้าไปเช่นกัน ด้วยพลังที่ยิ่งใหญ่จนฟ้าดินสั่นสะเทือนหวั่นไหว

เมื่อกำลังของทั้งสองกองพลบุกเข้ามา เหมือนดังอสูรร้ายในยุคดึกดำบรรพ์ ลำพังแค่กลืนอายุการฆ่าก็ทำให้ผู้ตนต้องเข่าอ่อนสองข้างได้แล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเข้าต่อกรด้วย

แต่ทว่า หลี่ชียะกลับไม่ได้เลิกกระหันทิ้งหนึ่งตาด้วยซ้ำ เพียงโบกมือทีหนึ่ง “ตูม” ตำหนักตรีโกณก็บินออกไป

“อ้ากก.....” ในเวลานี้ เสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้นไม่ขาดสาย เห็นหัวแต่ละหัวที่ลอยขึ้น และเลือดที่ไหลพุ่งขึ้นมาทำการย้อมห้องฟ้าจนแดงฉาน

นับเป็นภาพที่อลังการมาก ยามที่เลือดสดๆ พุ่งสู่ห้องฟ้า ก็เหมือนจุดพลุดอกไม้ไฟอย่างนั้น สองแสงสว่างไสวจนสว่างไปหมดท่ามกลางค่ำคืนยามราตรี

“ปัง ปัง ปัง.....” ในเวลานี้ศพไร้หัวจำนวนนับไม่ถ้วนได้ร่วงหล่นลงมาสู่พื้นดิน จนพื้นที่ทุกแห่งหนของสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเต็มไปด้วยศพไร้หัวจำนวนนับไม่ถ้วน

“ไม่.....” ในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นกองพลของแคว้นโบราณ ชิงเสียน หรือว่ากองทัพของขุนพลสวรรค์ระเวนโลกา ทหารที่เกรียงไกรของพวกเขาล้วนแล้วแต่ถูกสังหาร ไม่สามารถรอดพ้นจากความตายไปได้

ทั้งขุนพลสวรรค์ระเวนโลกา และบรรพบุรุษปีศาจชิงเสียน นับว่ามีความแข็งแกร่งมาก พวกเขาเสกเอาอาวุธราชันเซียนออกมา สามารถหลบหลีกตัวรอดจากการถูกสังหารโดยตำหนัก

ตรีโกณไปได้หลายครั้ง พวกเขายังคงมีชีวิตอยู่ภายใต้การโจมตี
สังหารของตำหนักตรีโกณไปได้

แต่ทว่า เมื่อมองเห็นกองพลของตนถูกสังหารไปที่ละคน
สองคน ศพแล้วศพเล่าที่ร่วงหล่นลงสู่พื้นดินเบื้องล่าง ทำให้พวก
เขาต้องคลั่งจนแทบอยากจะสับหีชีเยให้เป็นหมื่นๆ ชิ้น แต่ว่า
พวกเขาไม่อาจทำลายตำหนักตรีโกณได้

“แว้งค์” ขณะที่ขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาและบรรพบุรุษ
ปีศาจชิงเสียน ซึ่งรอดตายจากการถูกโจมตีสังหารโดยตำหนัก
ตรีโกณมาได้หลายครั้งนั้น ปู่เหลียนเซียงเหินฟ้าขึ้นไป พลันลงมือ
ก็สำแดงทางช้างเผือกปรากฏ สรรพสิ่งสูญสิ้นตลอดกาล

“คร้ากก.....” เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น ตามด้วยเสียง
ร้องที่น่าเวทนาของขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาและบรรพบุรุษปีศาจ
ชิงเสียน ภายใต้หนึ่งหรือสองกระบวนท่าเท่านั้น ทั้งขุนพลสวรรค์
ตระเวนโลกาและบรรพบุรุษปีศาจชิงเสียนต่างถูกปู่เหลียนเซียงซัด
จนกระดุกแตกหัก พลันถูกจับเป็นเอาไว้ได้

กำลังของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันมาก แม้ว่าทั้งขุนพล
สวรรค์ตระเวนโลกาและบรรพบุรุษปีศาจชิงเสียนต่างก็เป็นระดับ

ปราศรัยที่สุดยอดมาก แต่ทว่า เมื่อเทียบกับปู่เหลียนเซียงแล้วยังห่างไกลอีกมาก ปู่เหลียนเซียงสามารถพาลอาละวาดตั้งแต่ในยุคของอเวจีเรื่องอำนาจ ขุนพลสวรรค์ตระเวนโลกาและบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนจึงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของปู่เหลียนเซียง

“อ้ากก.....” เสียงอันน่าเวทนาชุดสุดท้ายที่ดังขึ้น ผู้ที่ยังหลงเหลืออยู่ของกองพลทั้งสองถูกสังหารโดยตำหนักตรีโกณจนสิ้น เลือดสดๆ ที่พวยพุ่ง และศพที่ร่วงลงสู่พื้นเบื้องล่าง

“แวงค์” หลังจากตำหนักตรีโกณได้ทำการเข่นฆ่าศัตรูจนสิ้น มันได้บินกลับไปลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของหลี่ซีเย่

ตอนที่ 1132 รุกกลับ

<https://novel-lucky.com>

ในเวลานี้ ฟาดินเงียบสงบ ไม่ว่าจะ เป็นมิตรหรือศัตรู เวลานี้ก็ต้อง
ตะลึงจนไม่ได้สติกลับมาเป็นเวลานาน

แม้แต่ศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนเอง พวกเขาไม่นึกไม่
ฝันเลยว่า ตำหนักตรีโกณจะใช้ประโยชน์เช่นนี้ได้ ความจริงแล้ว
แม้แต่พวกกุ่เถียวโสวก็นึกไม่ถึงเช่นกัน

สำหรับศิษย์ทุกระดับชั้นของสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว
พวกเขามองว่าตำหนักตรีโกณเป็นเพียงสถานที่สำหรับเก็บเคล็ด
วิชาและสมบัติวิเศษเท่านั้น ไม่เคยมีใครคาดคิดว่า หอตรีโกณ
สามารถใช้เป็นอาวุธได้

ที่เหนือความคาดคิดก็คือ ตำหนักตรีโกณที่มีขนาด
ใหญ่โตถึงกับมีความคล่องแคล่วดั่งอาวุธลับเล่มหนึ่งอย่างนั้น การ
เด็ดหัวศัตรูเป็นเรื่องที่ง่ายดายเหลือเกิน

ทุกคนต่างได้สติกลับมาหลังจากเวลาผ่านไปนานมาก และ
เมื่อได้สติกลับมาแล้ว มีคนรู้สึกใจหายใจคว่ำ พิมพ์่าออกมา

เหมือนละเมอว่า"คนโหดอันดับหนึ่งยอมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง ไม่
ว่าก้าวเดินไปที่ใดก็จะมี การเช่นฆ่าจนเลือดไหลนองเป็นธาร เขา
ทำคงก็ดี แคว้นโบราณซึ่งเสียนก็ช่าง ในสายตาของเขาไม่มีค่า
คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ เขาคือคนโหด คนโหดที่ไม่เคยเกรงกลัว
อะไรเลย"

"ตู่บ" เวลา นี้ ทั้งขุนพลสวรรค์ระเวนโลกา และบรรพบุรุษ
ปีศาจซึ่งเสียนที่ถูกปู่เหลียนเซียงจับเป็นถูกจับโยนลงมากับพื้น

กองพลยิ่งใหญ่สองกองพลถูกทำลาย ขุนพล
สวรรค์ระเวนโลกา และบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนแม้ว่าจะมีความ
แข็งแกร่ง แต่มาวันนี้ยังคงต้องกลายเป็นนักโทษ โดยเฉพาะขุนพล
สวรรค์ระเวนโลกา เขาเคยเป็นถึงสุดยอดขุนพลไต่บังคับบัญชา
ของราชันเซียนท่าคงเลยทีเดียวน กระทั่งเรียกได้ว่าผ่านศึกเหนือเสือ
ไต่มานับไม่ถ้วน แต่ทว่า มาวันนี้เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าปู่เหลียน
เซียงแล้วกลับสู้ไม่ได้เลย

ปู่เหลียนเซียงแข็งแกร่งเกินคาดคิด ทางช่างเผือกที่อยู่ใน
มือของนางยิ่งแข็งแกร่งมากกว่าเสียอีก มันคือสิ่งฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง
ชั้นหนึ่ง ดังนั้น การที่ขุนพลสวรรค์ระเวนโลกา และบรรพบุรุษ
ปีศาจซึ่งเสียนถูกจับตัวได้ จึงไม่ใช่เป็นเรื่องน่าแปลกแต่อย่างใด

เคยมีระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะ พวกเขาเคยเห็นปู่เหลียนเซียงลงมือขณะอยู่ในโลกธาตุน้อยแห่งราชันमार ซึ่ง ณ เวลานั้น ปู่เหลียนเซียงได้สังหารเทพบรรพบุรุษ และเจ้าสำนักพันราชันอย่างทารุณ เมื่อบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนเปรียบเทียบกับเทพบรรพบุรุษและเจ้าสำนักพันราชันแล้ว ดูจะอ่อนด้อยกว่ากันอยู่มาก หากจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของปู่เหลียนเซียงนับว่าเป็นสิ่งที่อยู่ในความคาดคิดอยู่แล้ว

ส่วนคนที่ไม่เคยเห็นปู่เหลียนเซียงลงมือมาก่อน เมื่อเห็นนางจับขุนพลสวรรค์ระเวนโลกาและบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเซียนแฉวนเอาไว้หุบตีได้ตามใจชอบ ต่างรู้สึกรังสั่นหวั่นขึ้นมา นี่มันขุนพลสวรรค์ของราชันเซียนท่าคองนะเนี่ย กลับโดนจับเป็นภายในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้ได้ ดูจะเป็นการฝืนลิขิตสวรรค์มากเกินไปแล้ว

“สามารถโจมตีต่อราชันเซียนเลยรี? ” แม้แต่เจ้าสำนักที่เป็นรุ่นอาวุโสเมื่อเห็นปู่เหลียนเซียงลงมือแล้ว ถึงกับรู้สึกขนลุกขนพอง เสียวสั่นหลังวาบวบ ผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ออกจะแข็งแกร่งเกินไปเสียแล้วละ

“แม้ว่าจะยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่ คงห่างไม่มากแล้วละ” มีระดับ
บรรพบุรุษที่ยังคงเหลือลมหายใจเพียงเฮือกสุดท้าย คาดเดากำลัง
ความสามารถของปู่เหลียนเซียงได้เลื่อนราง จึงพิมพ์ออกมา

“คุณเข่า.....” หลี่ซีเย่ยื่นเท้าเหยียบลงบนตัวของขุนพล
สวรรค์ระเวนโลกา กล่าวน่าเกรงขามออกมา

ขุนพลสวรรค์ระเวนโลกายืนยึดตัวตรง กล่าวอย่างทรนง
ว่า “เจ้าผู้เยาว์ จะฆ่าจะแกงสุดแล้วแต่เจ้า อย่าหวังให้ข้าคุณเข่า
เลย” ถึงแม้จะถูกจับเป็นได้ แต่เขายังคงแข็งกร้าวเหมือนเดิม จะ
อย่างไรเสียเขาก็คือขุนพลไต่บั๊วคัมภีร์ของราชันเซียน

“คร้ากก.....” เสียงกระตุกแตกละเอียดดังขึ้น หลี่ซีเย่ใช้เท้า
เหยียบจนกระดูกของเขาแหลกละเอียดไป ทำให้ขุนพลสวรรค์
ระเวนโลกาจำต้องคุกเข่าลงอย่างช่วยไม่ได้

ในขณะนี้ ต่อให้ขุนพลสวรรค์ระเวนโลกาแข็งกร้าว
เพียงใดก็ไร้ประโยชน์ เพราะเขามีสภาพเป็นเนือบนเซียง สุด
แล้วแต่คนเขาจะเชือดเนื้อนอนอยู่แล้ว

“ต่อให้ราชันเขียนท่าคงยังอยู่ข้าก็ไม่เคยใส่ใจในตัวเขา
เจ้านับเป็นตัวอะไร!” หลี่ชีย่เพียงมองหน้าเขาอย่างเย็นชา
จากนั้นยกเท้าเหยียบลงบนตัวของบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียน

“ปัง.....” แม้ว่าบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนไม่ต้องการจะ
คุกเขา แต่เวลานี้ไม่สามารถทำตามใจได้อยู่แล้ว เขาไร้ซึ่งริ้วแรง
แม้แต่จะมัดไก่อด้วยซ้ำ

ทุกคนที่เห็นภาพนี้แล้วต้องรู้สึกเสียวสันหลังวาบบ คนหนึ่ง
เป็นขุนพลสวรรค์ อีกคนเป็นระดับบรรพบุรุษที่ฝืนลิขิตสวรรค์ แต่
ทั้งสองคนถูกบังคับให้ต้องคุกเข่าต่อหน้าหลี่ชีย่!

หลี่ชีย่ส่งสายตาน่าเกรงขามออกมามากกว่าดมองไปที่เขาท่า
คงที่หนึ่งที่อยู่บนท้องฟ้า และแคว้นโบราณซึ่งเสียนที่อยู่ห่างไกลกัน
มาก

“ขุนพลอันดับหนึ่งก็ดี อสูรผู้พิทักษ์ก็ช่าง ต่อให้บรรพบุรุษ
ผู้ไร้เทียมทานของพรรคเขียนเห็นมาเอง วันนี้ ข้าไม่สนใจว่าใครจะ
มา ทั้งหมดจะต้องคุกเข่าต่อหน้าข้าตรงนี้! การเป็นศัตรูกับข้า ข้าก็
จะตัดหัวของมันให้ผู้คนใต้หล้าได้เห็น! ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน
เหล่าเทพเทวา หากเป็นศัตรูกับข้า ข้าจะให้พวกเขากลายเป็นเถ้า

ธูลีไป! " น้ำเสียงของหลี่ซีเย่เยือกเย็น ทำให้เก้าแดนหมื่น
อาณาจักรต้องสั่นเทา

"อ้ากก....." ครั้นหลี่ซีเย่กล่าวขาดคำ ทั้งขุนพลสวรรค์
ตระเวนโลกาและบรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนต่างร้องออกมาอย่างน่า
เวทนา มือทั้งสองของเขากุมศีรษะของทั้งสองคนเอาไว้ ได้ยินเสียง
แตกหัก หลี่ซีเย่จัดการดึงเอาศีรษะของพวกเขาพร้อมกับกระดูกสัน
หลังออกมาทั้งยวง

ภาพที่เห็นน่าสยดสยองอย่างยิ่ง และสร้างความสะเทือน
หวั่นไหวยิ่งนัก ทำให้ทุกคนที่เห็นรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา!

หนึ่งนั่นคือขุนพลสวรรค์ อีกหนึ่งคือบรรพบุรุษปีศาจ ถูก
ประหารต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า ผู้ที่หาญกล้าทำเช่นนี้ได้มีเพียงราชัน
เซียนเท่านั้น

"อะไรที่เรียกว่าเป็นปณิธานแข่งกร้าวไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด
นี่แหละคือปณิธานแข่งกร้าวไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด!" ไม่ว่าจะ
เป็นใครก็ตาม ต้องรู้สึกสั่นเทาภายในใจ อ่องเทพกิติ จักรพรรดิเทพก็
ช่าง มาวันนี้พวกเขาเข้าใจแล้วว่าอะไรคือหวาดหวั่น คนโหด
อันดับหนึ่งไม่เคยเกรงกลัวผู้ใดอยู่แล้ว เหมือนดั่งคำพูดของเขา

ที่ว่า วันนี้ ไม่สนใจว่าใครจะมา ทั้งหมดจะต้องคุกเข่าตรงหน้าข้า
ตรงนั้น ไม่ว่าใครเป็นศัตรูกับเขา ก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป ต่อให้
เหล่าเทพเทวา เหล่าราชันบนเก้าชั้นฟ้าก็ต้องตาย!

หลีชีเยจัดการเขวี้ยงหัวของขุนพลสวรรค์ระเวนโลกาและ
บรรพบุรุษปีศาจซึ่งเสียนลงพื้น สั่งการออกมาอย่างน่าเกรงขาม
“ซวงเหยียน เป่าเจียว เจี้ยนเจินรับบัญชา!”

พวกหลีซวงเหยียนสามคนก้าวเดินออกมา คำนับที่หนึ่ง
กล่าวพร้อมกันว่า “บ่าวอยู่นี้!”

“พวกเจ้าสามคนพาศิษย์ในสำนักไปจัดการทำลายพรรคเท
วะฟ้าเสีย อรุณรุ่งของวันพรุ่งนี้ บนโลกนี้จะต้องไม่มีพรรคเทวะฟ้า
อีกต่อไป!” หลีชีเยกล่าวอย่างน่าเกรงขาม

“น้อมรับคำสั่ง” พวกหลีซวงเหยียนสามคนหันหลังจากไป
ทันที นำพาศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนเปิดประตูมิติ (1) เข้าสู่
โคมต่อพรรคเทวะฟ้า

“คงมีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเช่นนี้”
เมื่อเห็นพวกของไปเจี้ยนเจินที่เป็นดาวรุ่งยโสโอหังเหล่านี้ ยามที่

อยู่ต่อหน้าหลี่ซียเอเป็นได้แค่ฐานะบ่าวรับใช้ ไม่ว่าใครก็ต้องอุทานด้วยความตกใจ

“ราชันมู่เส้า จักรพรรดิมู่เส้า พวกเจ้าสองคนไปจัดการทำลายเขาท่าคงเสีย ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นวันพรุ่งนี้ ข้าไม่ต้องการเห็นการดำรงคงอยู่ของพวกมันอีก!” หลี่ซียเอชี้ไปที่ซานกู่เหยีย และบุรุษผู้มีร่างกายสูงใหญ่กำยำที่มีโซ่คล้องอยู่ สั่งการออกมาอย่างน่าเกรงขาม

ทั้งซานกู่เหยีย และบุรุษผู้มีร่างกายสูงใหญ่กำยำที่มีโซ่คล้องอยู่จ้องมองตากันและกัน แต่ทว่า ท้ายสุด ซานกู่เหยียคำนับที่หนึ่งกล่าวว่า “คำสั่งของใต้เท้า ก็คือสุดยอดปณิธาน!” กล่าวพลาง เห็นฟ้ามุ่งตรงไปยังเขาท่าคง!

บุรุษผู้มีร่างกายสูงใหญ่กำยำก็ไม่มีท่าทีลังเลแต่อย่างใด ลากโซ่ที่คล้องอยู่ส่งเสียงดังตึงตึง เห็นฟ้าขึ้นไป

“แวงค์” เขาท่าคงที่ลอยอยู่บนท้องฟ้ารู้ว่า มีศัตรูที่มุ่งเข้ามาหา พลันเปิดและตั้งเป็นค่ายกลราชันแต่ละค่ายขึ้นมา และระดมกองพลต่างๆ ออกมาตั้งรับ!

“เทียนเสวียนอยู่ไหน?” หลี่ชียेमองไปที่เขาท่าคองแวงหนึ่ง
กล่าวนำเกรงขามออกมา

“ข้า่น้อยรอรับคำบัญชาของใต้เท้า!” ผู้เฒ่าที่สวมหมวก
กระดาษไม่รู้โพล่ขึ้นมาจากที่ใด หมอบกราบอยู่กับพื้น กล่าวด้วย
ท่าที่น้ำเสียงนอบน้อมออกมา

“ไป ไปช่วยพวกเขาอีกแรง จัดการทำลายเขาท่าคอง
โดยเร็ว!” หลี่ชียะชี้ไปที่ห้องฟ้า กล่าวนำเกรงขามออกมา

“รับคำบัญชา!” ผู้เฒ่าเทียนเสวียนโค้งคารวะแล้วไม่กล่าว
มากความ มืออ้อมโลงทองคำขนาดเล็ก เห็นฟ้าขึ้นไป ตามพวกของ
ราชันมู่เส้าเข้าไปในเขาท่าคอง

ภาพเช่นนี้สร้างความตระหนกให้ผู้คนยิ่งนัก ราชันมู่เส้ามี
ชื่อเสียงขจรไกลมาห้าหมื่นปี เป็นที่หวาดหวั่นของผู้คน ขณะที่ผู้
เฒ่าเทียนเสวียนนับว่ามีพลังอยู่ในระดับอ่องเทพ มาวันนี้ พวกเขา
ต่างให้หลี่ชียะที่เป็นเพียงผู้เยาว์มาเป็นผู้สั่งการ

“เหลียนเซียง หน้าทีของสำนักโบราณซิงเสียนก็มอบให้เจ้าแล้วละ” หลี่ซีเยจ้องมองไปที่ตั้งของแคว้นโบราณซิงเสียนที่อยู่ห่างไกลมากแวบหนึ่ง

“วางใจเถอะ เจ้าไม่ต้องการให้พวกเขาได้เห็นแสงสุริยาของวันพรุ่งนี้ พวกเขาจะไม่มีวันได้เห็นดวงตะวันของวันพรุ่งนี้อีกต่อไป” ปู่เหลียนเซียงที่มีความอ่อนโยนดุจสายธารา พลันขาดคำ “ปัง” เห็นฟ้าขึ้นไปพลันก้าวข้ามฟ้าดิน อาศัยความเร็วที่สุดเปรียบเปรยไปถึงบนท้องฟ้าอันเป็นที่ตั้งของแคว้นโบราณซิงเสียน

“ผู้เข้ามาคือผู้ใด.....” แคว้นโบราณซิงเสียนพลันตื่นตัวระวังภัยขึ้นทันที บรรพบุรุษแคว้นโบราณซิงเสียนร้องถามขึ้นมา

“ผู้ทำลายแคว้น.....” ปู่เหลียนเซียงปล้นตวัดมือ หันได้นั้นปรากฏฟ้าถล่มดินหลายชั้นมา พื้นที่บรรพชนของแคว้นโบราณซิงเสียนถูกฉีกขาด ภูเขาแลแม่น้ำขาดสับัน ค่ายกลถูกทำลายลง

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” เมื่อถูกศัตรูผู้แข็งแกร่งหักหาญเข้าโจมตี ภายในพื้นที่บรรพชนของแคว้นโบราณซิงเสียนปรากฏอาวุธราชันเซียนพุ่งขึ้นมา รวมทั้งสัจลอาวุธราชันเซียน

“สหาย เจ้ากับข้าไม่เคยมีความแค้นต่อกัน เหตุใดจึงมา
โจมตีแคว้นโบราณชิงเสียนของข้า” ในที่สุด อสูรผู้พิทักษ์แคว้น
ของแคว้นโบราณชิงเสียนเปิดปากพูดด้วยเสียงอันดัง

“ปณิธานผู้ชายของข้า ก็คือปณิธานสวรรค์ เขาต้องการ
ทำลายแคว้นโบราณชิงเสียน บนโลกใบนี้ก็จะไม่มีแคว้นโบราณชิง
เสียน!” ปู่เหลียนเซียงที่เปี่ยมด้วยความแข็งแกร่ง พลันที่กล่าว
ขาดคำ คันฉ่องหลอมเขียนหยินหยางในมือ “ตูม” หยินหยางหมุน
กลับ ลำแสงสองสายพุ่งออกไป พลันทำลายแคว้นโบราณชิงเสียน
เสียแหลกลาญ อาวุธราชันเขียนถูกซัดจนปลิวกระจัดกระจายไป

“ต้องการทำลายฟ้าดินอย่างนั้นรึ?” การโจมตีเช่นนี้ ได้
สร้างความสะเทือนสั่นไหวทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตริ์รา ทุกคนกลัวจน
ตัวสั่นงันงก!

“เปิด.....” เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความไร้เทียมทาน
ของปู่เหลียนเซียง อสูรผู้พิทักษ์แคว้นของแคว้นชิงเสียนจึงรับมือ
ด้วยตนเอง เขาเห็นฟ้าขึ้นไป ในมือถือสัจจอาวุธของสองอดีต
ราชันเขียนพุ่งเข้าหาปู่เหลียนเซียง มันคือสัจจอาวุธชีพของอดีต
ราชันเขียนชิงเสียน และราชันเขียนชั้นเตา เมื่ออาวุธราชันเขียน

ทั้งสองโจมตีเข้ามา ดวงดาวทั้งเก้าชั้นฟ้ายังต้องสั่นไหว พื้นดินทุกแห่งต้องสั่นเทา

“เจ้าก็ไม่ไหว!” ปู่เหลียนเซียงที่แข็งแกร่งยิ่งนัก ทางข้างเผือกอยู่ในมือ ก้าวข้ามอดีตปัจจุบัน กาลเวลาหยุดนิ่ง ช่องว่างอากาศถูกสกัดกั้น ดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนหมุนอยู่เคียงข้าง ในเวลานี้ ปู่เหลียนเซียงคือผู้บงการของเก้าแดน เจ้าแห่งดวงดาวและจักรวาล นางสามารถบงการได้ทุกอย่างทุกอย่าง

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่นที่เกิดขึ้น ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันจนฟ้าถล่ม สู้กันไปจนถึงห้องฟ้า โดยที่อสูรผู้พิทักษ์แคว้นของแคว้นโบราณซึ่งเสียนถือสังจาวุทธราชันเขียนในมือสองชั้น ต้องการสยบปู่เหลียนเซียงเอาไว้

แต่ทว่า ปู่เหลียนเซียงกลับมีความแข็งแกร่งมากกว่าเขา ที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือ ในมือของนางควบคุมทางข้างเผือก อยู่เหนือเหมือนสังจาวุทธม ตรงกันข้าม อสูรผู้พิทักษ์แคว้นของแคว้นโบราณซึ่งเขียนกลับเป็นฝ่ายที่ถูกสยบเอง หาใช่คู่ต่อสู้ของนาง

“นี่ นี่ นี่ออกจากแข็งแกร่งมากเกินไปแล้วกรรมัง” ทุกคนล้วนงงงันกับภาพที่เกิดขึ้น

“แท้จริงแล้วเหลือเกิน มีเพียงผู้หญิงที่แท้จริงเท่านั้น
จึงคู่ควรกับคนโหดอันดับหนึ่ง” บางคนพิมพ์ออกมา เมื่อนึกถึงคำ
กล่าวของปู่เหลียนเซียงก่อนหน้า “ปณิธานผู้ชายของข้า ก็คือ
ปณิธานสวรรค์!” มีคนกระซิบกระซาบถึงคำๆ นี้ “ไม่ว่าใครก็ตาม
เมื่อได้ยินคำๆ นี้แล้วก็ต้องเหม่อลอย

ชีวิตคนเรา หากได้ผู้หญิงเช่นนี้สักคน ก็เพียงพอแล้ว!

.....

(1) 道门 (dào mén) เคยแปลเป็นประตูเต๋า แต่
ความหมายที่แท้จริงคงเป็นประตูไปไหนก็ได้เหมือนในการ์ตูนดัง
ญี่ปุ่นเรื่องหนึ่ง จึงขอเปลี่ยนเป็นประตูมิตินับจากนี้ไป

ตอนที่ 1133 เซียวชิงเทียน

<https://novel-lucky.com>

“ปัง.....” เวลาที่ พวกของราชันมุเส่าได้เหยียบย่างเข้าสู่ เขาท่าคงแล้ว แต่ก้าวเดินไปก้าวเดียวก็หลายแนวป้องกันชั้นแรก ของเขาท่าคงเสียแล้ว

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” จังหวะที่พวกของราชันมุเส่าก้าว เข้าไปภายในเขาท่าคงนั้น ปรากฏกองกำลังทหารม้าที่คล้ายตั้ง มังกรขนาดยักษ์พุ่งตรงเข้ามา

กองกำลังม้านี้ดูแข็งแกร่งมากกว่าที่นำโดยขุนพลสวรรค์ ตระเวนโลกาเสียอีก พวกเขาเหมือนเป็นเนื้อเดียวกัน เคลื่อนไหว รุกรับตามปรารถนา เหมือนเป็นมังกรดำขนาดยักษ์ที่พร้อมจำ ทำลายศัตรูให้แหลกลาญได้อย่างง่ายดาย

“ราชันมุเส่า ที่นี่คือสถานที่อันเป็นมงคงของราชันเซียน เจ้ากำเรบเสิบसानมากเกินไปเสียแล้ว” กองกำลังอาชานี่นำโดย เทพปีศาจตนหนึ่ง เข้าร้องทวาดด้วยเสียงอันดัง

ซานกุ๋ยเหยียเผยให้เห็นถึงพันสีเหลืองสามซี่ ยิ้มกล่าวว่า “เทพปีศาจจุนเทียน เจ้ามันก็แค่ผู้พันของกองพันองครักษ์ ไม่ต้องทำโหวกเหวกโวยวายต่อหน้าข้า ราชนั้เขียนท่าคงนับว่ายอดเยี่ยม โดยแท้! หากเขายังมีชีวิตอยู่ ข้าน่าจะเกรงต่อเขาอยู่เจ็ดส่วน แต่ยังไม่ถึงขั้นที่เจ้าจะมาทำโหวกเหวกโวยวายต่อหน้าข้า แน่จริงก็เรียกเซียวชิงเทียนออกมา”

“ซ่า.....” ผู้ที่ถูกเรียกชื่อว่าเทพปีศาจจุนเทียนคำรามเสียงดังออกมา เขาพสานกับกองกำลังอาชาของเขาเหมือนเป็นคนๆ เดียว กลับกลายเป็นดั่งมังกรยักษ์พุ่งเข้าหาราชนั้มูเส่า

“ดี ข้าขอรับการชี้แนะจากกองพันองครักษ์ของเจ้า เจ้าอย่าได้เหมือนเช่นคราวก่อนนั้นอีก ถูกข้าซัดจนลงไปคลานกับพื้น” ซานกุ๋ยเหยียเผยให้เห็นถึงพันสีเหลืองสามซี่ เห็นฟ้าขึ้นไปเข้าต่อสู้กับกองพันของเทพปีศาจจุนเทียนโดยลำพังคนเดียว

บุรุษผู้มีร่างกายสูงใหญ่กำยำและผู้เตมาเทียนเสวียนทั้งสองคนไม่พูดพลาမ်ทำเพลง พวกเขาบุกลุยเข้าไปยังเขาท่าคง ปล่อยให้ราชนั้มูเส่ารับมือกับกองพันของเทพปีศาจ ซึ่งรับมือได้สบายๆ อยู่แล้ว

“อย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน.....” เมื่อพวกผู้เฒ่าเทียน เสวียนบุกเข้าไปในเขาท่าคง พลันมีขุนพลผู้หนึ่งนำทัพขวางทาง พวกเขาเอาไว้ พวกเขาสำแดงค่ายกลราชันออกมา “ตูม” อารุ ราชันเขียนพู่ขึ้นสู่ท้องฟ้า ทำการสยบฟ้าดินเอาไว้

“เปิด.....” ผู้เฒ่าเทียนเสวียนเปิดฝ่าโลงทองคำขนาดเล็ด ออก เหริยญทองแดงได้บินออกมา ได้ยินเสียง “แว้งค์” เหริยญ ทองแดงได้บินนำอารุราชันเขียนบินหายเข้าไปบนท้องฟ้า

“ข้าทำลายค่ายกล อย่างอื่นมอบให้เป็นหน้าที่ของเจ้า” ผู้ เฒ่าเทียนเสวียนร้องคำรามเสียงยาว บุกทะลวงเข้าไปภายในค่าย กลโดยลำพังคนเดียว

“เข้ามาเลย.....” บรุษผู้มีร่างสูงใหญ่กำยำที่นั่งเงิบมา ตลอดก็ร้องคำรามออกมา โഴ้เหล็กดั่งมังกรแท้จริง ได้ยินเสียง “ตึง ตึง” พู่เข้าหาตัวของขุนพลทันที

“ฆ่า.....” ขุนพลผู้นั้นนำปากองกำลังของเขาบุกทะลวง เข้ามา ท่วงท่ารุนแรงแข็งกร้าวยิ่งนัก ขณะที่บรุษผู้มีร่างกายสูง ใหญ่กำยำหาได้หวั่นเกรงแม้แต่น้อย คำรามเสียงยาวไม่ขาดสาย

ขณะที่โซ่ซึ่งพันธนาการบนมือของเขาได้กลายเป็นอาวุธที่ทรงพลังที่สุดของเขา

“ตุม.....ตุม.....ตุม.....” ทั้งสองฝ่ายเข้าห้ำหั่นกัน ทำให้เขาทำคางถึงกับสั่นไหวขึ้น ภายใต้สุดยอดเคล็ดวิชาของพวกเขา ทำให้ห้องฟ้าดูเจิดจรัสยิ่ง คล้ายดั่งเป็นคำคืนที่มีการจุดดอกไม้ไฟอย่างนั้น!

“ปัง.....” กองพันของเทพปีศาจจุนเทียนก็ได้ถึงกาลล่มสลายภายใต้การโจมตีอย่างได้ผลของราชันมู่เส้า เทพปีศาจจุนเทียนสู้ราชันมู่เส้าไม่ได้ ถูกฝ่ามือซัดจนกระเด็น เลือดสดๆ ไหลย้อมห้องฟ้าจนแดงฉาน

“อย่าได้คิดนะว่าครานั้นที่ข้าทำตัวเป็นเต่าหดหัว แล้วเข้าใจว่าตาเต่าอย่างข้าจะเกรงกลัวต่อเขาทำคางพวกเจ้า” ซานกู่ยเหียบเผยให้เห็นฟันสีเหลืองสามซี่ หัวเราะก๊ากออกมา

“ราชันมู่เส้า นี่แหละราชันมู่เส้า!” ในเวลานี้ ไม่ว่าจะป็นสำนักโบราณสี่เหียบน หรือว่าผู้ชมบนห้องฟ้าที่อยู่ห่างไกลออกไป

ต้องพิมพ์ออกมาว่า “นี่แหละราชันมูเส่าที่ครั้งยังเยาว์วัยสามารถสู้กับราชันเซียนท่าคงแพ้วสามชนะสาม สุดยอดดาวรุ่ง ลักษณะท่าทางที่ฮึกเหินสดชื่นเปล่งปลั่ง!

ในเวลาี่ ซานกู่เหยียหัวเราะเสียงดัง แม้ว่าอำปากแล้วจะเผยให้เห็นฟันสีเหลืองสามซี่ แต่ทว่า นาทีนี่แม้ว่าฟันสีเหลืองสามซี่จะไม่น่าดูชมเอาเสียเลย แต่ ยังคงไม่ทำให้ความเป็นลักษณะท่าทางที่ฮึกเหินสดชื่นเปล่งปลั่งนั้นด้อยลงไป นาทีนี่ ทุกคนเหมือนหนึ่งได้มองเห็นชายหนุ่มที่เป็นดาวรุ่งซึ่งมีบุคลิกลักษณะท่าทางที่ฮึกเหินสดชื่นเปล่งปลั่งคนหนึ่ง เขาช่างมีความมโหฬารและเยอหยิ่งเหลือเกิน

“ปรมาจารย์ราชันมูเส่า! ” ครั้นกู่เถียวโสวเห็นบุคลิกลักษณะท่าทางที่ฮึกเหินสดชื่นเปล่งปลั่งของราชันมูเส่าแล้ว ถึงกับน้ำตาเล็ดออกมาเปียกดวงตาของเขา นี่แหละสุดยอดปรมาจารย์ไร้ผู้ต่อกรของสำนักโบราณสี่เหยียนที่เกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าแดนในครั้งนั้น เคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคง เป็นความภาคภูมิใจของสำนักโบราณสี่เหยียน!

“เซียวชิงเทียน ออกมาสู้กันสักตั้ง” ราชันมูเส่าคำรามเสียงยาว บุคทะลวงเข้าไปยังเขาท่าคง ในขณะที่ ซานกู่เหยียไม่มีอะไรจะต้องปิดบังอีกต่อไป จึงปะทุพลังที่แท้จริงทั้งหมดของตนออกมา

ทันใดนั้น เขาได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดเฉกเช่นครานั้น หมางเมินต่อใต้
หล้า ด้วยยุคลักษณะที่ฮึกเหิมและเปล่งปลั่ง มีความหยิ่งผยอง
เต็มเปี่ยม

“ตุม.....ตุม.....ตุม.....” เดิมทีบุรุษที่ร่างกายสูงใหญ่
กำยำประสานมือกับผู้เฒ่านิลสรวงก็ทรงพลังมากพออยู่แล้ว เวลานี้
มีราชันมู่เส้าที่เบิกทางอยู่ด้านหน้า ยังมีลักษณะเหมือนผ่าต้นไผ่
แม้ว่าเขาท่าคงจะมีธาตุแท้ภายในที่น่าตกใจ มีขุนพลคอยกำกับ
แต่ไม่สามารถขัดขวางการทะลุทะลวงของพวกเขาได้

“ราชันมู่เส้า ไม่เสียทีที่เป็นดาวรุ่งผู้หยิ่งยโสที่แย่งชิงชะตา
ฟ้ากับราชันเซียนท่าคงในครั้งนั้นนะเนี่ย” เมื่อเห็นพวกราชันมู่เส้า
ทั้งสามบุกทะลวงเข้าไป จึงมีคนเพิ่มพ้อออกมา

“ตึง.....” เสียงดาบกังวานก้องฟ้าดิน ในเวลานี้อเอง ขุนพล
อันดับหนึ่งที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนยอดเขาในเขาท่าคงได้ลุกขึ้นยืน
แล้วในที่สุด พลันที่เขาลุกขึ้นยืน ดาบยาวในมือตัวตึงหนึ่ง ดาบ
ยาวพร้อมฝักพินฉับเข้าหาทันที

แม้ว่าดาบยาวยังไม่ได้ออกจากฝัก แต่ทว่า พลังที่พินฉับลง
มานั้นได้สับันหกภพภูมิ ตัดขาดหยินและหยาง พินวัฏสงสารจน

แยกขาดจากกัน ภายใต้การโจมตีนี้ แม้แต่เหล่าชั้นฟ้าและเทพ
มารยังคงต้องสั่นเทา

“มาได้เหมาะ.....” ซานกู่เหยี่ยคำรามเสียงยาว ท่วงท่าตั้ง
มังกรแท้จริง เคล็ดราชันที่ฝืนลิขิตสวรรค์ อาวุธครอบคลุมทุก
ทิศทาง รับมือกับดาบที่ฟันฉับเข้ามาดาบนี้

“ปัง.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว สะเทือนไฟพวยพุ่งขึ้น
ห้องฟ้า ทำลายดวงดาวบนห้องฟ้าจนละเอียด เหมือนหนึ่งภูเขาไฟ
จำนวนหนึ่งล้านล้านลูกปะทุขึ้นมาพร้อมกันอย่างนั้น พลังการปะทะ
กันซึ่งหน้าของทั้งสองฝ่ายเพียงพอที่จะทำลายฟ้าดินได้แถบหนึ่ง
โชคดีที่การปะทะของพวกเขาเกิดขึ้นบนห้องฟ้า มิฉะนั้นล่ะก็ เขา
ท่าคงคงจะรับเคราะห์ไปด้วย!

“ตึง ตึง ตึง.....” ภายใต้การโจมตีในครั้งนี้ แม้แต่ราชันมู่
เส้าที่เป็นดาวรุ่งผู้หยิ่งยโสยังต้องเสียเปรียบ ถูกพลังกระแทกจน
ต้องก้าวถอยหลังไปสิบกว่าก้าวติดต่อกัน จึงสามารถยืนได้อย่าง
มั่นคงอีกครั้ง

เวลานี้เอง บุรุษผู้หนึ่งก้าวเดินออกมาจากเขาท่าคง เป็น
บุรุษที่อยู่ในวัยกลางคน บุรุษผู้นี้มีใบหน้าดั่งดวงจันทร์ ดาวตาตั้ง

ดวงดาว หน้าตาหล่อเหลาและมีความสง่า แม้ว่าอายุจะมากแล้ว แต่ยังคงมีเสน่ห์ที่น่าตกใจ

ยามเมื่อบุรุษผู้นี้ก้าวเดินออกมาจากเขาท่าคองนั้น หนึ่งก้าวของเขาก้าวข้ามฟ้าดิน ทางข้างเพื่อกหมุนกลับ สุริยันจันทรอาบแสง เขายืนอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าสักแห่ง แต่ยังคงโดดเด่นอย่างนั้นเหมือนหนึ่งดวงจันทรที่ส่องสว่างไสวไปทั่วท้องฟ้ายามค่ำคืน

บุรุษผู้นี้ไม่ได้เปล่งพลังที่ไร้ผู้ต่อกรออกมา ไม่ได้ปล่อยพลังลมปราณที่ยิ่งใหญ่ ในมือของเขาถือดาบยาวท่าทางสบายๆ แต่กลับให้ความรู้สึกกับผู้คนถึงพลังที่ยิ่งใหญ่ค่าฟ้า เหมือนหนึ่งว่าไม่มีสิ่งใดสูงเด่นกว่าเขาภายใต้ฟ้าดินนี้อีกแล้ว

"ขุนพลอันดับหนึ่ง....." ปฐมบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิบางคนถึงกับสลดจนหน้าถอดสี เมื่อเห็นบุรุษที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ พึมพำออกมาว่า "ตามตำนานเล่าว่า เขาคือผู้ที่แม้แต่ราชันเซียนท่าคองในวัยหนุ่มก็ไม่สามารถเอาชนะเขาได้ตลอดกาล"

ขุนพลอันดับหนึ่ง สุดยอดขุนพลไร้ผู้ต่อกรใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนท่าคอง ยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ตามตำนานเล่าว่า ในวัยหนุ่มเขาเคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคอง ซึ่งราชันเซียน

ท่าคงในวัยหนุ่มสมัยนั้นเอาชนะเขาไม่ได้ เขาจึงหมายเมินต่อแก้ว
แดน ชื่อเสียงโด่งดังมาก!

“เซียวซิงเทียน ในที่สุดเจ้าก็เผยโฉมออกมาแล้ว!” เมื่อ
ราชันมู่เส่ามองเห็นขุนพลอันดับหนึ่งแล้วหัวเราะก๊ากออกมา กล่าว
ว่า “มา มะมา พวกเรามาสู้กับอีกครั้งเฉกเช่นคราวที่แล้ว!”

ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียนมองหน้าราชันมู่เส่าอย่าง
ราบเรียบ สายหัวกล่าวว่า “ราชันมู่เส่า หลังจากที่พ่ายแพ้ครานั้น
แล้ว หลายหมื่นปีที่ผ่านมาเจ้าไม่ได้ก้าวหน้าแม้เพียงน้อยนิด เจ้า
หาใช่คู่ต่อสู้ของข้าอีกแล้ว”

ราชันมู่เส่ามีท่าทีสลดนิดหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพุลลักษณะ
เช่นนี้ ในห้วงเวลาหมื่นปีที่ผ่านมา เขาได้ทุ่มเทกายใจจำนวนนับไม่
ถ้วน จึงทำให้เขาไม่ได้ก้าวหน้าเลยแม้เพียงน้อยนิด

“ฮ่า ฮ่าเซียวซิงเทียนเจ้ากล่าวได้ถูกต้อง” ราชันมู่เส่า
หัวเราะก๊ากทีหนึ่งกล่าวว่า “ตาตมาอย่างข้าแก่แล้วจริงๆ และไม่ใช่ว่า
คู่ต่อสู้ของเจ้าจริง แต่ทว่า การที่จะต้านรับเจ้าสักหลายพันกระบวน
ท่า ข้ายังคงมีความมั่นใจอยู่!”

“ดี งั้นก็ให้ข้ารับคำชี้แนะสุดยอดวิชาที่ยโสโอหังของเจ้าอีกสักครั้ง” ขุนพลอันดับหนึ่งเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“ราชันมูเส่าถอยไป!” เมื่อเห็นราชันมูเส่าคิดจะต่อสู้กับเซียวชิงเทียน หลี่ชีย่จึงสั่งการออกไป

“ไต่เท้า.....” ราชันมูเส่าตะลึงนิดหนึ่ง

“เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา ต่อให้ต่อสู้กันหลายพันกระบวน ทาก็เสียเวลาเปล่า” หลี่ชีย่สั่งการว่า “ยอมจะมีคนจัดการกับเขา”

“เซียวชิงเทียน น่าเสียดาย ก่อนที่เจ้าจะตาย ข้าไม่สามารถต่อสู้กับเจ้าอีกสักครั้ง ช่างเป็นเรื่องที่น่าเสียใจ” ราชันมูเส่าจ้องมองขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียนที่หนึ่ง ถึงกับสายหัวด้วยความเสียดาย

เมื่อเซียวชิงเทียนได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ พลันส่งสายตาที่เยือกเย็นออกมา โดยสายตาของเขาตกอยู่บนตัวของหลี่ชีย่ โดยที่ประกายตาของเขาเสมือนสามารถทะลุผ่านทุกสิ่ง มองดูหลี่ชีย่และเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ท่านก็คือยอดคนอันดับหนึ่งแห่งยุคกลุ่มคนรุ่นใหม่หลี่ชีย่สินะ”

“ถูกต้อง” หลีซีเย่มองดูเซียวซิงเทียนแวบหนึ่ง กล่าวเฉย
เมยว่า “เจ้าไม่ควรมายุ่งกับข้า!

เซียวซิงเทียนมองดูหลีซีเย่แล้วนิ่งเงียบไปชั่วขณะ กล่าวว่า
“การสู้รบในวันนี้ เป็นเขาทำคงข้าที่สู้ไม่ได้ เขาทำคงของข้า
สามารถถอนตัวออกตั้งแต่นี้เป็นต้นไป บุญคุณความแค้นระหว่าง
ท่านกับเขาทำคงเลิกรากันเพียงเท่านี้”

คำกล่าวของขุนพลอันดับหนึ่งสร้างความตระหนักตกใจกับ
ผู้คนทุกคน นี่คือนขุนพลอันดับหนึ่งนะ เขาเป็นคนที่หยิ่งยโสโอหัง
ยิ่งคนหนึ่ง ชั่วชีวิตของเขายอมให้เฉพาพระราชันเขียนทำคงเท่านั้น
ไม่นึกเลยว่า วันนี้เขากลับยอมแพ้ได้

“เสียดาย มันสายไปเสียแล้ว” หลีซีเย่หัวเราะทีหนึ่ง สาย
หน้ากล่าวว่า “ถ้าหากเจ้ามีความรู้สึกเช่นนี้แต่แรก เขาทำคงของ
พวกเจ้ายังสามารถรอดไปได้ น่าเสียดาย สายไปแล้ว”

เซียวซิงเทียนพลันมีประกายตาดูดัน พลังได้แปร
เปลี่ยนเป็นดุน่ากลัว ฟาดินล้วนแล้วแต่สิ้นเทา เขาเอ่ยขึ้นอย่างน่า
เกรงขามว่า “ท่าน วันนี้ข้าเพียงแต่ไม่ต้องการให้สองฝ่ายต้อง

สูญเสียมามากไปกว่านี้ ข้าเชี่ยวชาญซึ่งเทียบหาใช่คนที่กลัวใคร ยิ่งไป
กว่านั้น ที่มากันวันนี้ใช้ว่าจะมีเพียงเขาท่าคงของข้าเท่านั้น! "

"ข้ารู้ ยังมีพรรคเซียนเหิน! " หลี่ชียเอ่ไม่ได้ใส่ใจ เพียงยิ้มนิด
หนึ่งกล่าวว่า "น่าเสียดาย เจ้าก็ดี พรรคเซียนเหินก็ช่าง ข้าไม่เคย
ใส่ใจเลย เว้นแต่ราชันเซียนท่าคงยังมีชีวิตอยู่ หาไม่แล้ว วันนี้ไม่ว่า
ใครมาก็ไม่มีประโยชน์"

"ต่อให้ราชันเซียนท่าคงมาเอง ข้าก็จะสังหารเขา ณ ที่ตรง
นี้เช่นกัน! " เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ประกายตาของหลี่ชียเอ่พลันดูน่า
กลัว เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวยิ่ง นาที่นี้ ไม่ว่าใครก็
รู้สึกสะท้อนภายในใจ ทุกคนต่างเหมือนเห็นเป็นภาพลวงตาว่า มี
ตัวดุร้ายดึกดำบรรพ์ตนหนึ่งพลันตื่นขึ้นมา ยามที่มันตื่น ต่อให้เป็น
ราชันเซียนยังคงต้องสิ้นเหา!

"เขา ไม่ควรเป็นศัตรูกับข้า! " ประกายตาของหลี่ชียเอ่ได้
กลับกลายเป็นดูน่ากลัวยิ่งนัก กระทั่งจักรพรรดิเทพยงขวัญหนีดี
ฝ่อ!

คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำให้ทุกคนรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก
นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา มีใครบ้างที่หาญกล้าบอกว่าจะสังหาร

ราชันเซียน ไม่เคยปรากฏ และไม่เคยมีใครสามารถทำได้ แต่ มา
วันนี้หลี่ชียะกลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา!

แต่ว่า มาถึงวันนี้แล้ว ทุกคนต่างรู้แล้วว่า คนโหดอันดับหนึ่ง
หาใช่เป็นคนที่คุยโตโอ้อวดอย่างเด็ดขาด!

Novel-Lucky

ตอนที่ 1134 หนึ่งทวนสยบเก้าชั้นฟ้า

<https://novel-lucky.com>

“ดี งั้นข้าขอทดสอบสุดยอดวิชาของเจ้า” เซียวชิงเทียนเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

หลี่ซีเยมองดูเซียวชิงเทียนแวบหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ที่ข้ารอไม่ใช่เจ้า ที่ข้ารอคือพรรคเซียนเหิน” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้วก็ไม่มองดูเซียวชิงเทียนอีกเลย

“ก๊วกู๋ ฆาฆ่ามันเสีย” หลี่ซีเยละสายตากลับมา และสั่งการออกไป

“ในเมื่อท่านปรมาจารย์ต้องการชีวิตเขา เขาก็จะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงวันพรุ่งนี้” ในเวลานี้ เสียงที่ฟังดูเหนื่อยหน่ายเสียงหนึ่งดังขึ้น ปราภคณผู้หนึ่งยืนอยู่ด้านหน้าเซียวชิงเทียน

ไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าคนๆ นี้ปราภคณตัวออกมาได้อย่างไร เสมือนว่าเขาได้ยืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่ต้น

ผู้ที่ยืนอยู่ตรงนั้นคือชายหนุ่มคนหนึ่ง เป็นชายหนุ่มที่แลดู
เฉื่อยชาสันนิษฐาน แต่ ท่วงท่าที่แลดูเฉื่อยชากลับไม่ส่งผลต่อพลังที่
เขามีอยู่แม้แต่น้อย

ชายหนุ่มที่มีลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะปรากฏ ณ ที่ใดก็ตาม
ก็จะให้ความรู้สึกของความเป็นผู้มีบารมียิ่งใหญ่คับฟ้าแก่ผู้คน ฟ้า
ดินก็ต้องยอมสยบให้กับเขา!

“ราชันท์กษัตริย์ คนหลงยุคของเขาไฟ้ประหลาด!” มีผู้ที่ร้อง
เสียงหลงออกมาหลังจากได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้ แม้แต่เซียวซิงเทียน
ยังต้องเพ่งมองที่ตัวของเขา เขาเคยได้ยืมกิตติศัพท์อันโด่งดังของ
ราชันท์กษัตริย์ เขารู้ว่าคนที่อยู่ตรงหน้าตัวเองนั้นเป็นผู้ใด

“ท่านก็คือผู้ที่มีฉายาว่าราชันท์กษัตริย์ หนึ่งในสิบยอดดาวยุ้ง
ตลอดกาล!” ขุนพลอันดับหนึ่งต้องระวังตัวมากขึ้นเมื่อมองเห็น
ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า เนื่องจากเขารู้แล้วว่าเขาต้องเผชิญหน้ากับ
ผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด

“สิบยอดดาวยุ้งตลอดกาล เป็นการกล่าวชมซ้ำเกินไปแล้ว
อาศัยสายตาของตัวเอง หากจะมีสิบดาวยุ้งตลอดกาลละก็ ข้าอาจ

ยังพอถูกจัดให้เข้าไปเป็นหนึ่งในนั้นได้” ราชนทักษิณหัวเราะกล่าว การหัวเราะของเขาแลดูเป็นธรรมชาติมาก

แม้ว่าคำกล่าวของราชนทักษิณจะเป็นการถ่อมตน แต่สำหรับผู้ฟังคำทุกคนต่างรู้สึกเสียวสันหลังวาบับ นับแต่อดีตที่ผ่านมา มีสุดยอดดาวรุ่งปรากฏออกมาเท่าไร จะมีสักกี่คนที่หาญกล้าบอกว่าตนเองนั้นสามารถจัดให้อยู่หนึ่งในยี่สิบสุดยอดดาวรุ่งตลอดกาล แต่ราชนทักษิณกลับพูดออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งบ่งบอกว่าเขามีความมั่นใจในตนเองเพียงใด

ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียนมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังขึ้น ในฐานะขุนพลอันดับหนึ่ง เขาผ่านศึกมาอย่างโชกโชน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เคยพบเห็นราชนทักษิณมาก่อน แต่ทว่าเมื่อได้เห็นท่วงท่าที่สง่างามของราชนทักษิณแล้ว เขารับรู้ได้ทันทีว่าศัตรูของตนเองนั้นมีความน่ากลัวเพียงใด และตนเองต้องเผชิญกับศัตรูลักษณะเช่นใด

“แครงค์.....” ขุนพลอันดับหนึ่งค่อยๆ ชักดาบยาวของตนออกจากฝัก ดาบยาวที่วาววับดั่งหิมะ ยามที่ดาบยาวอยู่ในมือของเซียวชิงเทียนนั้น สามารถฟันทุกสิ่งทุกอย่างจนขาดสะบั้น หัวฟ้าดินแลจักรวาลเหลือเพียงตัวเขาเพียงผู้เดียว ภายใต้ดาบยาวของเขา ทุกอย่างดูจะเล็กล็วจนไม่คู่ควรจะกล่าวถึง

เวลานี้ ทุกคนที่ได้เห็นเขี้ยวซิงเทียนที่มีมือถือดาบยาวแล้ว
พลันรู้สึกว่ตัวเองช่างมีขนาดเล็กมากจนไม่คู่ควรจะกล่าวถึง
ภายใต้ดาบยาวนี้สามารถมองข้ามทุกอย่างแม้กระทั่งจักรพรรดิ
เทพ ยังรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก

“ขุนพลอันดับหนึ่ง หนึ่งดาบผงาดฟ้า” ระดับจักรพรรดิเทพ
ที่รีบเร่งรุดมาเพื่อดูชมการต่อสู้ครั้งนี้ เมื่อมองเห็นเขี้ยวซิงเทียนที่
ถือดาบยาวในมือแล้ว ต้องสะท้อนภายในใจและรู้ว่าตนเองไม่
สามารถเป็นศัตรูกับเขี้ยวซิงเทียนได้

“ดีมาก สามารถฝึกเพลงดาบได้ถึงระดับนี้ ยกย่องให้เป็น
ขุนพลอันดับหนึ่งนับว่าไม่เกินไปเลย” ราชนั้ทักซิณหัวเราะสบาย
อารมณ์ ยื่นมือออกไป “ทวนมา!”

“แวงค์” ภายในเขาไม่ประหลาด ทวนวงเดือนสวรรค์เล่ม
หนึ่งได้บินออกมา จับพลันก้าวข้ามฟ้าดินและเข้ามาอยู่ในมือของ
ราชนั้ทักซิณ

“หนึ่งทวนผงาดเก้าชั้นฟ้า!” ระดับปฐุมบรรพบุรุษผู้หนึ่ง
ที่มาจากแดนชาดทักซิณนึกถึงตำนานเรื่องหนึ่ง เมื่อเห็นทวนวง

เดือนที่อยู่ในมือของราชันทักษิณ เป็นตำนานที่ทำให้ผู้ที่ได้ยืมได้
พึงรู้สึกสดชื่นเปล่งปลั่งกับเรื่องนี้

เคยมีตำนานเล่าลือกันว่า ในเขาไฟประหลาดมีดาวรุ่งอยู่
คนหนึ่ง ยามที่ทวนอยู่ในมือ สามารถยิงใหญ่คับฟ้าบนเก้าชั้นฟ้า
ได้ ไม่มีใครสามารถล้าหน้าเขาได้! ไม่มีใครคาดคิด ดาวรุ่งที่ว่าก็
คือราชันทักษิณนั่นเอง!

“หนึ่งทวนสยบเก้าชั้นฟ้า” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่มาจาก
แดนชาติทักษิณถึงกับตื่นเต้น เมื่อเห็นทวนวงเดือนสวรรค์อยู่ในมือ
ของราชันทักษิณ ทันใดนั้น เขาเหมือนว่าได้เห็นองค์ราชันเซียน
อย่างนั้น แต่น่าเสียดาย ท้ายสุดแล้วไม่สามารถก้าวเดินก้าว
สุดท้ายได้สำเร็จ ไม่สามารถกลายเป็นราชันเซียนได้

“หนึ่งทวนสยบเก้าชั้นฟ้า.....” ราชันทักษิณเมื่อมีทวน
อยู่ในมือ ตัวของเขาเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ไม่ได้มีท่าที
ตามใจอีกต่อไป แต่ยืนค้ำฟ้า นาทีนี้ได้เปล่งกลิ่นอายที่แข็งแกร่ง
ออกมา ท่ามกลางเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมีเพียงเขาเท่านั้นที่เป็น
ใหญ่แต่ผู้เดียว ตัวเขาเสมือนหนึ่งเป็นสิ่งดำรงอยู่ในฐานะไม่
สามารถก้าวข้ามได้ บารมียิ่งใหญ่คับฟ้าดิน ไม่ว่าจะป็นดาวรุ่ง
ลักษณะเช่นใดเมื่อต้องพบกับเขาแล้ว ก็ต้องยอมอ่อนข้อให้

“หนึ่งทวนสยบเก้าชั้นฟ้า.....” ราชนทักษิณทอดถอนใจออกมาเบาๆ อีกครั้ง ขณะทวนวงเดือนสวรรค์อยู่ในมือ พิมพ์ปากออกมาว่า “อดีตที่ผ่านมามีอันยาวนาน จะมีใครบ้างที่สามารถรับการโจมตีจากทวนวงเดือนสวรรค์ของข้าได้! ”

คำกล่าวนี้ฟังดูแข็งกร้าวยิ่งนัก แต่ทว่า ผู้ที่อยู่ในเก้าชั้นฟ้าสับสนและสามารถได้ยินคำพูดนี้ของเขา ต่างนั่งเงียบกับคำพูดนี้ เพราะหาใช่เป็นคำพูดที่คุยโตโอ้อวดแต่อย่างใด

ราชนทักษิณในยุคนั้นนับว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจของราชันเซียนหญิงหงเหียน แม้ว่าที่สุดแล้วเขาจะยอมอ่อนข้อให้กับนางโดยไม่คิดแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนหญิงหงเหียนอีกต่อไป แต่ทว่า ไม่มีใครกล้าดูแคลนเขาในเรื่องนี้

ราชนทักษิณที่มีทวนวงเดือนสวรรค์ในมือ จ้องมองดูขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเหียน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หลังจากการศึกในครั้งครานั้นแล้ว ข้าได้แต่อาศัยเพียงมือเปล่ามาโดยตลอด มาวันนี้เจ้าคู่ควรให้ข้าต้องใช้ทวนเล่มนี้”

ราชันท์กษิณนั้นนับว่าเป็นผู้หมางเมินต่อเกล้าชั้นฟ้า แต่เขาไม่ประมาทและดูแลคนคู่ต่อสู้เพื่อชี้ขาดเช่นขุนพลอันดับหนึ่ง แม้แต่น้อย

“นี่นับเป็นเกียรติของข้า” ในเวลานี้ ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียนใช้สองมือกุมดาบยาวเอาไว้ และมันไปตั้งตรงอยู่ด้านหน้าตัวของเขา ร่างของเขาสั่นเทิ้มที่หนึ่ง ทิวห้องฟ้าเกิดการสั่นไหวขึ้น เหมือนดังได้เปิดประตูออกมาบานหนึ่ง เสียงของเขาดังก้องฟ้าดิน “บรรดาเหล่าปรมจารย์ของพรรคเซียนเหิน สมรภูมिरบวันนี้ ต้องขอเชิญพวกท่านลงมาแล้ว!”

“ตั้ง.....” หลังจากที่ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียนกล่าวขาดคำ ดาบยาวในมือได้ฟันฉับแหวกอากาศลงมา หนึ่งดาบที่ฟาดฟันลงมา ปรกกายดาบที่ขาวดั่งหิมะสว่างไสวไปทั่วแดนภายใต้หนึ่งดาบ ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกถึงภาพลวงตาที่เห็น วิญญาณของตนออกจากร่าง พลังอำนาจในหนึ่งดาบเพียงพอให้ระดับปราชญ์ต้องรู้สึกเข่าอ่อน

“มาได้จังหวะพอดี” ราชันท์กษิณหัวเราะเสียงยาวเมื่อเผชิญหน้ากับดาบที่ฟาดฟันเข้ามา เขาเห็นฟ้าขึ้นไป ฉับพลันตัวดวงทวนวงเดือนสวรรค์ในมือ “ตูม” บนห้องฟ้าปรากฏดวงดาวขนาดใหญ่บนห้องฟ้าที่เหลกละเอียดกระจายเป็นสะเก็ดออกมา

คล้ายดั่งเป็นดอกไม้ไฟที่บ้านเบงอยู่บนท้องฟ้า สองสว่างไสวไปทั่ว
ท้องฟ้าที่มีดมิด

การร่ายรำทวนวงเดือนสวรรค์เหมือนหนึ่งนำพาให้ท้องฟ้า
และจักรวาลเคลื่อนย้ายไปด้วย ทำให้อากาศที่ว่างเปล่ากลับ
กลายเป็นหลุมดำที่เหมือนวังน้ำวนขนาดยักษ์ขึ้นมา จากการ
เคลื่อนตัวของทวนวงเดือนสวรรค์ ทำให้หลุมดำวังน้ำวนขนาด
ยักษ์กลับกลายเป็นเหมือนโล่ขนาดยักษ์กั้นขวางอยู่ด้านหน้าราชัน
ทักษิณ

“ปัง.....” ดาบยาวได้ฟันปะทะเข้ากับหลุมดำวังน้ำวนจน
หลุมดำขาดเป็นสองท่อน ทำให้โล่ขนาดยักษ์ขาดเป็นสองท่อนไป
ด้วย คงเหลือไว้แต่รอยดาบยาวเอาไว้บนท้องฟ้า

“แครงค์.....” แม้จะสามารถฟันวังน้ำวนที่เป็นหลุมดำจน
ขาดในดาบเดียว แต่ว่าพลังของทวนวงเดือนสวรรค์หาได้สุดเพียง
เท่านั้น หนึ่งทวนที่แข่งมิติแห่งเวลา ก้าวข้ามอดีตจนถึงปัจจุบัน
หนึ่งทวนที่สามารถสังหารเหล่าเทพเทวา ภายใต้หนึ่งทวนนี้แม้แต่
ระดับจักรพรรดิเทพยังรู้สึกเข่าอ่อน

“ซ่า” ขุนพลอันดับหนึ่งเขียนชิงเทียนคำรามเสียง
ก้อง ก้าวข้ามฟ้าดินและห้องฟ้าที่ว่างเปล่าในก้าวเดียว ขึ้นไปอยู่
เหนือห้องฟ้า อาศัยดาบยาวในมือเข้าต่อกรซึ่งหน้ากับทวนวงเดือน
สวรรค์!

การต่อสู้ขีดระหว่างผู้อยู่ในระดับสุดยอดทั้งสอง พลัน
ต่อสู้กันไปถึงบนห้องฟ้า แม้ว่าสนามการต่อสู้ของพวกเขาทั้งสอง
จะห่างจากดินแดนภาคกลางถึงหนึ่งล้านล้านลี้ แต่ทว่า ปราบกฏ
พลังที่นำกลั้วบอวลไปทั่วฟ้าดิน ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับ
ไม่ถ้วนที่อยู่ในแดนมนุษย์กษัตราถึงกับหวั่นไหว ภายใต้อพลังเช่นนี้
พวกเขาต่างรู้สึกเหมือนว่าตัวเองนั้นเล็กมาก

“การต่อสู้ขีดของระดับสุดยอด” ระดับปราชญ์ที่
แข็งแกร่งได้เปิดเนตรฟ้าของตน มองไกลไปถึงบนห้องฟ้าและ
พึมพำออกมา แม้ว่าผู้คนจำนวนมากให้ความสนใจกับการสู้รบใน
ครั้งนี้ แต่ ไม่มีใครกล้าขึ้นไปดูชมใกล้ชิดกับตาตนเอง

“แวงค์..... ” ทันใดนั้น ห้องฟ้าเบื้องบนของสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมพลันปรากฏประตุมิติขนาดใหญ่ขึ้นมา ภายใน
ประตุมิตินี้มีประกายเขียนที่ไร้เส้นสุดพวยพุ่งออกมา

เมื่อมองทะลุผ่านประตูมิตินี้ไป ทุกคนสามารถมองเห็นข้าง
ในมิถุเขาเซียนแต่ละลูกที่ปรากฏเลื่อนรางอยู่ภายใน มองเห็น
ต้นไม้เซียนที่โอนเอนไปมา ดอกบัวเซียนที่เบ่งบานเต็มที ที่ตรงนั้น
มีหงส์ที่บินร้ายรำ มีน้ำพุเซียนที่ตั้งน้ำตกที่ตกลงมาจากฟากฟ้า
.....

“นั่น นั่น นั่นคือแดนสวรรค์รึ?” หลายคนที่มีมองทะลุผ่าน
ประตูมิติเข้าไป เมื่อเห็นภาพเช่นนี้แล้วให้รู้สึกตกใจเป็นอันมาก
แม้ว่าจะได้เห็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ก็เพียงพอที่จะประเมินได้ว่า
ด้านหลังประตูมิติเป็นโลกเช่นใด

“ไม่ นั่นคือพรรคเซียนเหิน” ระดับอ่องเทพคนหนึ่งเมื่อเห็น
ภาพนี้แล้ว ถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด พิมพ์ปากออกมาว่า “พรรคเซียน
เหินปรากฏตัวบนโลกแล้ว พวกเขาจะมาที่แดนมนุษย์กษัตรา ใน
ยุคที่มังกรดำเป็นใหญ่สามยุคสามสมัยนั้น พรรคเซียนเหินไม่เคย
ปรากฏตัวเลย มาวันนี้ ในที่สุดพรรคเซียนเหินก็หันต่อไปไม่ไหว
แล้ว”

“แวงค์ แวงค์ แวงค์.....” จากการกระพริบของประกาย
เซียน ปรากฏศิษย์พรรคเซียนเหินแต่ละคนที่สวมเสื้อเกราะกระโดด
ลงมาจากประตูมิติที่อยู่บนฟ้า

“มีข้าอยู่ โลกนี้กว้างไกลแค่ไหน พรรคเซียนเหินก็ไล่หัวไป ให้ไกลถึงที่นั่น!” หลี่ซีย่พุ่งตรงไปข้างหน้า มือขวาโบกเรียกที่หนึ่ง ตำหนักตรีโกณที่ลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของเขาพลันบินออกไปทันที

“ปุ.....ปุ.....ปุ.....” เมื่อตำหนักตรีโกณได้บินออกไป พลันจัดการตัดหัวของศิษย์พรรคเซียนเหินที่กระโดดลงมาจากฟ้า เห็นหัวแต่ละหัวที่ลอยสูงขึ้นมา

“ช่างอหังการเหลือเกิน นี่มันเป็นการเก็บเกี่ยวต่อพรรคเซียนเหินนะเนี่ย!” “ไม่ว่าศิษย์ของพรรคเซียนเหินจะกระโดดลงมาจำนวนเท่าไร ล้วนแล้วแต่ถูกตำหนักตรีโกณสังหารไปทั้งสิ้น มองเห็นหัวที่ลอยขึ้นมาจากแต่ละหัว มันช่างสยดสยองเสียเหลือเกิน เป็นการสะกดใจของผู้คนทุกคนเอาไว้

นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ยังไม่มีใครหาญกล้าทำการศิษย์ของพรรคเซียนเหินเช่นนี้ มาวันนี้ หลี่ซีย่จัดการตัดหัวศิษย์ของพรรคเซียนเหินต่อหน้าผู้คนใต้หล้า ช่าง อหังการเหลือเกิน

“ปัง.....” ในที่สุด ผู้ยิ่งใหญ่ของพรรคเซียนเหินได้ปรากฏตัวแล้ว เป็นอ่องเทพจำนวนหกคนที่มาถึงโดยฉับพลัน อารุธราชันเซียนพลันเข้าควบคุมทั้งสี่ทิศ ทำการขวางการโจมตีของตำหนักตรีโกณเอาไว้ ทำให้ศิษย์ของพรรคเซียนเหินสามารถลงสู่พื้นดินได้อย่างปลอดภัย

“ใครกันนะที่หาญกล้ากำเริบเสิบสานเช่นนี้!” อ่องเทพทั้งหกคนตวาดเสียงดังออกมา ปรากฏว่า อ่องเทพทั้งหกมีอายุน้อยมาก ดูเหมือนจะเพียงแค่อายุสามสิบกว่าเท่านั้น ท่าทีแข็งกร้าวและมีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก

ระดับปฐมบรรพบุรุษถึงกับพึมพำออกมาว่า “นี่มันออกจะแข็งแกร่งเหลือเกิน เกรงว่าอ่องเทพเหล่านี้จะถือกำเนิดในยุควิบากแห่งเต้า”

ทุกคนต่างก็รู้ดีว่า ในยุคปัจจุบันนี้ กลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนมนุษย์กษัตรายังไม่เคยได้ยินว่ามีใครที่ก้าวสู่ระดับอ่องเทพได้แล้ว ต่อให้เป็นดาวรุ่งที่เกิดในยุควิบากแห่งเต้าก็ไม่เคยมีใครได้ก้าวสู่อ่องเทพมาก่อน!

ครั้นเห็นอ่องเทพที่อยู่ในวัยหนุ่มมากมายเช่นนี้ ไม่ว่าจะ
ใครก็ต้องรู้สึกประทับใจ ศิษย์พรรคเซียนเหินที่เป็นรุ่นกลางก็เป็น
ระดับอ่องเทพเสียแล้ว ย่อมประเมินได้ว่าพรรคเซียนเหินมีความ
แข็งแกร่งปานใด หากผู้ที่มาเป็นระดับบรรพบุรุษละก็ จะไหวหรือ

ขนาดชนรุ่นกลางก็ก้าวถึงระดับอ่องเทพแล้ว ในเก้าแดน
ไหนเลยจะมีสำนักใดที่มีกำลังถึงเพียงนี้" เจ้าสำนักจำนวนมากต่าง
รู้สึกอิจฉา รวมทั้งสายสำนักราชันเซียนก็เป็นเช่นนี้

คนยุคกลาง หมายถึงรุ่นก่อนหน้ากลุ่มคนรุ่นใหม่รุ่นหนึ่ง
ซึ่งคนรุ่นนี้จะเป็นผู้ที่เกิดในยุควิบากแห่งเต๋า ในแดนมนุษย์กษัตรา
ยังไม่เคยได้ยินว่ามีคนยุคกลางคนใดได้เป็นถึงระดับอ่องเทพเลย

ตอนที่ 1135 เสือเกราะหมิงเหริน

<https://novel-lucky.com>

“อ้ากก.....” ในเวลานี้ เสียงแหลมเสรร้ายดังขึ้น
ร่างขนาดยักษ์ร่างหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า

“ไม่.....” ท่ามกลางเสียงร้องที่น่าเวทนา ภายในแคว้น
โบราณชิงเสียนปรากฏเสียงแหลมดังที่ร้องออกมาด้วยความสิ้น
หวัง

สายตัจำนวนนับไม่ถ้วนถูกดึงดูดไปยังสมรภูมिरบที่แคว้น
โบราณชิงเสียน บรรดาปราชญ์ต่างเปิดเนตรฟ้าของตนขึ้นเพื่อ
มองดูเหตุการณ์ เมื่อได้เห็นภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าแล้ว ต่างอด
ใจหายใจคว่ำไม่ได้ เหงื่อเย็นไหลไหลไหลท่วมตัว

“อสูรผู้พิทักษ์แคว้นของแคว้นโบราณชิงเสียนถูกสังหาร
.....” มีระดับปราชญ์ที่ร่างสิ้นเต็ม สีหน้าซีดเผือด กล่าวด้วย
ความตระหนก

“ผู้เยาว์ เป็นเจ้านะหรือ รีบเข้ามาคุกเข่ารับความตายเสีย!”
ในขณะนี้ ระดับอ่องเทพทั้งหกคนของพรรคเซียนเหินได้ควบคุมฟ้า

ดินเอาไว้ และต้านการโจมตีเป็นระลอกของตำหนักตรีโกณเอาไว้
ในเวลานี้ สายตาของหนึ่งในอ่องเทพได้จ้องมองไปที่หลี่ชียเอ

หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า "อาศัยเพียงพวกเจ้านะหรือ
ยังห่างชั้นอีกมาก" พลันที่กล่าวขาดคำ ได้ขับเคลื่อนตำหนัก
ตรีโกณต่อ

"โครม....." ขอบด้านในของตำหนักตรีโกณพลันพวย
พุ่งเป็นพลังเหมือนประจุไม่มีสิ้นสุดออกมา และประจุเหล่านั้นได้
กลับกลายเป็นเหมือนเครื่องฟ่นจขนาดยักษ์ จากนั้นเสียงดังสนั่น
ปรากฏพลังประจุที่ไม่มีสิ้นสุดได้พวยพุ่งเข้าไปยังประตูมิติ ลักษณะ
เหมือนภูเขาไฟขนาดยักษ์ระเบิดและปะทุออกมาอย่างนั้น

"อ้ากก....." เสียงน่าเวทนาได้ดังขึ้น พลังประจุที่นำกลัว
นี้พลันเผาผลาญศิษย์ของพรรคเซียนเหินจำนวนมากที่กระโดดลง
มาให้กลายเป็นจุนในพริบตา!

ก่อนหน้านี้ อ่องเทพทั้งหกเพิ่งจะอาศัยอาวุธราชันเซียน
แต่ละชั้นทำการต้านทานการโจมตีของตำหนักตรีโกณเอาไว้ แต่
ทว่า เวลานี้แม้แต่อ่องเทพทั้งหกก็เอาไม่อยู่ ทำให้บรรดาศิษย์ที่
กระโดดลงมาถูกเผาเป็นเถ้าธุลีไปทั้งหมด แม้แต่อ่องเทพทั้งหก

หากไม่เป็นเพราะมีอาวุธราชันเซียนคุ้มกายล่ะก็ เกรงว่าคงถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าธุลีไปเช่นเดียวกัน

“ใครกันที่ทำการ่าเริบเสิบสานที่นี่.....” เสียงหนึ่งดังขึ้นร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยได้ออกมาจากประตูมิติ ด้วยอำนาจของจักรพรรดิเทพที่ยิ่งใหญ่ เปลวเพลิงแห่งจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งได้ปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน

จักรพรรดิเทพทั้งสามที่มาล้วนมีสัจจอาวุธราชันเซียนติดมือมาด้วย “ตูม” สำแดงเคล็ดโจมตีราชันออกมา ต้านพลังประจุนไรสิ้นสุดที่พวยพุ่งออกมาจากตำหนักตรีโกณนั้น

“จักรพรรดิเทพที่หนุ่มแน่นมาก” ทุกคนรู้สึกตกใจกับระดับจักรพรรดิเทพพรรคเซียนเห็นที่ปรากฏตัวลงมา เพราะว่าทั้งสามคนหาใช่เป็นผู้เฒ่าระดับบรรพบุรุษที่มีผมเผ้าขาวโพลน แต่กลับเป็นชายวัยกลางคนสามคน

ยามที่ชายวัยกลางคนทั้งสามร่วมมือกันควบคุมอาวุธราชันเซียนนั้น ถูกคนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ด้วยจักรพรรดิเทพที่หนุ่มแน่นเพียงนี้ มันช่างเป็นอะไรที่น่ากลัวเหลือเกิน

“ผู้เยาว์ เข้ามารับความตาย” จักรพรรดิเทพที่อยู่ในมือถือสัจจ
อาวุธราชันเซียน ทำการล็อกเป้าหลี่ชียเอาไว้ ร้องทวาดด้วยเสียง
อันดังออกมา

ลำพังแค่เสียงร้องทวาดของจักรพรรดิเทพ ก็ได้ทำให้ผู้คน
จำนวนไม่น้อยต้องร่างสั่นเทิ้ม กลัวสำหรับสำนักทั่วไปแล้ว หาก
สามารถมีจักรพรรดิเทพสักคนก็นับว่าเยี่ยมยอดแล้ว เวลานี้ พรรค
เซียนเหินมายังแดนมนุษย์กษัตรา กลับส่งอ่องเทพออกมารวดเดียว
ถึงหกคน และยังมีจักรพรรดิเทพอีกสามคน มันเป็นธาตุแท้ภายใน
ที่นำกลัวเหลือเกิน

“อาศัยเพียงพวกเจ้านะหรือ?” หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง
หน้าผากเปิดออก “ตึง” เสียงหนึ่งดังขึ้น ป้ายประกาศิตอภัยโทษ
ปรากฏลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของเขา

“ตุ้ม.....” ในเวลานี้เอง ภายในบริเวณพื้นที่บรรพชนที่ถูก
ทิ้งร้างของสำนักโบราณสี่เหยียนพลันปรากฏลำแสงพุ่งขึ้นมา
เหมือนดังมีการเปิดประตูๆ หนึ่งออกมาอย่างนั้น

“ตึง ตึง ตึง.....” ในเวลานี้เอง ภายในบริเวณพื้นที่บรรพชนที่ถูกทิ้งร้างปรากฏสิ่งของลอยออกมาทีละชิ้นๆ และทำการประกอบบนตัวของหลี่ซิเย่ในฉับพลัน

“ตึง” ร่างของหลี่ซิเย่ได้หายไปไหนใด ทุกๆ ชิ้นส่วนได้ประกอบจนสำเร็จกลายเป็นคนเหล็กที่มีขนาดมหึมาปรากฏอยู่ตรงหน้าผู้คน

“แว้งค์” ตำหนักตรีโกณพลันเปิดออก แล้วกลับกลายเป็นปีกขนาดยักษ์ และลอยไปประกอบเข้ากับร่างของคนเหล็กที่ใหญ่โตมโหฬารตัวนั้น

“ตึง ตึง ตึง.....” เวลานี้นาทีนี้ ด้านหลังของคนเหล็กที่มีขนาดมหึมานั้นได้กางปีกคู่ออกมา ปีกคู่ขนาดยักษ์นั้นปรากฏเครื่องยนต์ขนาดใหญ่ออกมา ฉับพลันนั้นมันได้พ่นพลังความร้อนออกมาเหมือนพลุดอกไม้ไฟจำนวนมหาศาลออกมาตั้งคลื่นยักษ์ในทะเล

“”สมควรเพิ่มพลังให้กับข้าสักหน่อย” คนเหล็กขนาดมหึมาเปิดปากพูดออกมาเป็นเสียงของหลี่ซิเย่

“ตุม” ภายในบริเวณพื้นที่บรรพชนที่ถูกทิ้งร้างนั้น ปรางค์
สระน้ำราชันโพล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน ภายในสระกลับมีของเหลวที่
ราชันเขียนได้ทำการกลั่นจนกลายเป็นของเหลวประจุไฟฟ้า และ
ของเหลวประจุไฟฟ้าได้ถูกส่งผ่านเข้าไปยังร่างกายของคนเหล็ก
ของเหลวประจุไฟฟ้านั้นโดยพลัน

“ตุม.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว หลังจากได้รับการถ่ายเท
ประจุไฟฟ้าเหลวเข้าไปภายในร่างแล้ว คนเหล็กขนาดใหญ่โตได้
พวยพุ่งพลังความร้อนออกมาเหมือนพลุดอกไม้ไฟไม่มีสิ้นสุด
จำนวนมหาศาลออกมา และปกคลุมฟ้าดินทั้งหมดในทันที

เวลานี้ ร่างกายของคนเหล็กขนาดใหญ่โตได้ปล่อยลำแสง
ที่คล้ายคัมภีร์ออกมาอย่างต่อเนื่อง ทุกๆ ลำแสงดังกล่าวที่ปล่อย
ออกมากินพื้นที่เป็นล้านลิ้น ทำให้ตัวของคนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โต
ดูมีขนาดใหญ่โตเพิ่มขึ้นไปอีก นาที่นี้ คนเหล็กที่ใหญ่โตมโหฬาร
นี้ก็เหมือนเป็นผู้บงการของโลกใบนี้ ทุกความเคลื่อนไหวของเขา
สามารถทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างได้

“ปัง.....” เสียงระเบิดดังก้องไปเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน
มองเห็นคนเหล็กขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้เอื้อมมือไปคว้าเอา
ดวงดาวขนาดใหญ่มา จากนั้นบีบจนมันแตกละเอียดเป็นชิ้นๆ

“พลังแบบนี้แหละ ไซเล่! ” ได้ยินเสียงของหลี่ชี่เย่ที่ดังไป
เก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดิน! ดูเหมือนมีความสุขเหลือเกินกับพลังเช่นนี้ที่
มี

“นี่มัน.....” ณ ที่ตั้งพรรคทเวะฟ้า พวกของหลี่ซวงเห
ยียนที่กำลังนำศิษย์โถมตีพรรคทเวะฟ้าอยู่ เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว
ต้องตกใจอย่างมากและพึมพำออกมา

คนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โตเช่นนี้พวกนางเคยเห็นมาก่อน ที่
ตรงนั้น โลกที่ถูกลึมนั้น มีคนเหล็กเช่นนี้อยู่เป็นจำนวนมาก

แต่ว่า คนเหล็กขนาดยักษ์ที่พวกหลี่ซวงเหยียนเคยชุดพบ
มาจำนวนมากมาย ทำให้พวกนางมีความเข้าใจในตัวของคนเหล็ก
ค่อนข้างลึกซึ้ง คนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารตรงหน้ามันไม่
เหมือนกับคนเหล็กที่อยู่ในโลกที่ถูกลึมนั้น

คนเหล็กขนาดยักษ์ที่อยู่ในโลกที่ถูกลึมนั้นมันเป็นสิ่งที่เคยมี
ชีวิต แม้ว่าพวกมันจะมีร่างกายที่เป็นเหล็ก แต่ทว่า พวกเขาจะต้อง
เป็นสิ่งมีชีวิตตัวเป็นๆ อย่างแน่นอน อย่างน้อยก็เคยมีมาก่อน

อย่างไรก็ตาม เวลานี้หลี่ซีย่ได้กลับกลายเป็นคนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โต กลับไม่ใช่สิ่งที่มีชีวิตแบบนั้น แต่เป็นร่างที่เป็นเหล็กเยือกเย็น! แทนที่จะเรียกว่าเป็นคนเหล็ก น่าจะเรียกว่าเป็นชุดเกราะเหล็กที่ใหญ่โตมากกว่า

ข้อนี้พวกของหลี่ซวงเหยียนกลับคิดได้ถูกต้อง เพราะว่าสิ่งนี้หาใช่คนเหล็กที่อยู่ในแดนจักรกล แต่เป็นชุดเกราะ ครั้งนั้น หลี่ซีย่ไปได้เกราะเหล็กที่เสียหายมาชุดหนึ่ง เขาได้อาศัยศึกษาจากคู่มือที่หลงเหลือจากแดนจักรกล ทำการซ่อมแซมดัดแปลงชุดเกราะชุดนี้ จนกลายมาเป็นชุดเกราะที่คล้ายกับคนเหล็กที่อยู่ในแดนจักรกล

“เสื้อเกราะหมิงเหริน!” ครั้นได้เห็นภาพนี้แล้ว ระดับจักรพรรดิเทพของพรรคเซียนเหินคนหนึ่งถึงกับตกใจอย่างมาก นึกถึงตำนานๆ หนึ่ง จ้องมองดูคนเหล็กที่มีขนาดใหญ่โต ร้องเสียงดังออกมาว่า “เจ้าคือชนรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหริน?”

“หากเจ้าจะคิดเช่นนี้ก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด” ปราบภูเสียงหัวเราะดังออกมาจากคนเหล็กที่ใหญ่โตนั้น

“เสือเกราะหมิงเหริน.....” บางคนเมื่อได้ยินคำกล่าว
เช่นนี้แล้วพิมพ์ออกมาว่า “นี่มันตัวอะไรกันแน่? ไม่เคยได้ยินมา
ก่อน”

“เสือเกราะหมิงเหริน.....” ระดับอ่องเทพที่อยู่บนห้องฟ้า
ที่ห่างไกลออกไป พิมพ์ออกมาว่า “เสือเกราะหมิงเหริน เหมือน
เคยได้ยินมาก่อน ตามตำนานเล่าว่าเจ้าสิ่งนี้เคยปรากฏออกมาครั้ง
หนึ่ง ในการศึกที่ทรหดที่สุดครั้งหนึ่งของราชันเซียนหมิงเหริน เขา
ได้สวมใส่ชุดเกราะชุดนี้แหละ แต่ หลังจากนั้นเป็นต้นมา ไม่เคยมีผู้
พบเห็นเสือเกราะหมิงเหรินอีกเลย ลือกันว่าไม่เคยมีสิ่งนี้ดำรงอยู่
จริง เป็นเพียงข่าวลือที่ลือกันเป็นทอดๆ เท่านั้นเอง”

“ป้องกัน.....” แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพของพรรคเซียน
เหินยังมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปในเวลานี้ เขาร้องคำรามเสียงดัง เสกเอา
ภูเขาเทวะแต่ละลูกออกมาจากประตุมิติ “โครม” ภูเขาเทวะแต่ละลูก
พลันจัดเรียงเป็นแถวเข้าด้วยกันกลายเป็นป้อมปราการขนาดยักษ์
ที่แข็งแกร่งมาก ไม่สามารถตีให้แตกได้

“พวกเจ้ายังอ่อนหัดนัก” เสียงหัวเราะก้ากดังออกมาจากคน
เหล็กที่ใหญ่โตนั้น แล้วคนเหล็กใหญ่โตนั้นก้าวเดินไปข้างหน้า มือ
ทั้งสองข้างที่ตบเข้าหากัน “ตูม” ช่องว่างอากาศบริเวณนี้พลัน
หลอมละลาย ท่ามกลางมือเหล็กขนาดใหญ่ทั้งสอง พลังความร้อน

ที่จุดตั้งพลุดอกไม้ไฟนั้นได้กลายเป็นเตาไฟขนาดยักษ์ขึ้นมา
ฉับพลันนั้นก็จัดการละลายกาลเวลาทิ้ง ได้ยินเสียงดัง “ปัง ปัง ปัง”
ภูเขาเทวะแต่ละลูกลั่นแล้วแต่ถูกทำลาย

“ไม่.....” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น อ่องเทพทั้งหกพลันถูก
หลอมละลายไปในทันที จากนั้น “อ้ากก” ร่างของจักรพรรดิเทพ
สองในสามคนก็ค่อยๆ ละลายไป

“ตูม.....” จักรพรรดิเทพคนสุดท้ายอาศัยเลือดวิฆเนศวร
เอาสัจจอาวุธราชันเซียนออกมา แล้วอาศัยสัจจอาวุธราชันเซียน
ฉีกมิติแห่งกาลเวลาจนขาดกระฉุย แล้วลากสังขารร่างกายที่ไม่
สมประกอบหนีกลับเข้าไปภายในพรรคเซียนเหินในทันที

“ปัง” ประตุมิติเหล็กไม่เหลือชิ้นดีภายใต้มือเหล็กคู่นั้น ทำ
ให้ระบบพิภักดมิติกาลเวลาถูกทำลาย พรรคเซียนเหินหากคิดจะ
กลับมายังแดนมนุษย์กษัตราอีกครั้งละก็ พวกเขาจะต้องเปลี่ยนไป
ใช้วิธีการใหม่อีกวิธี หาไม่แล้ว พวกเขาจะไม่มีวันได้กลับมาโดย
อาศัยพิภักดมิตินี้ได้อีก

“เนรเทศช้วนินิรันดร” เสียงของหลี่ชีย่ดังขึ้น เวลานี้ คน
เหล็กขนาดใหญ่โตได้ฉีกมิติกาลเวลาจนขาดกระฉุย เปิดมิติแห่ง

กาลเวลาที่ลึกที่สุดออกมา ได้ยินเสียง “แว้งค์” จัดการเนรเทศทาง
เชื่อมกาลเวลาของพรรคเซียนเหินไปตลอดกาล แดนเซียนที่เคย
ปรากฏให้ผู้คนได้เห็นพลันหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“เนรเทศชั่วนิจนิรันดร” ระดับผู้ยิ่งใหญ่ต้องเสียส้นหลัง
วาบบเมื่อได้เห็นภาพนี้ พิมพ์ว่า “คราวนี้พรรคเซียนเหินนับว่า
เสียหายอย่างหนัก ทางเชื่อมกาลเวลาที่เชื่อมไปยังเก้าแดนถูก
เนรเทศชั่วนิจนิรันดร หากพวกเขาคิดจะกลับมาที่แดนมนุษย์
กษัตราอีกครั้งละก็ จะต้องเริ่มต้นนับหนึ่งกันใหม่ ตั้งแต่การสร้าง
ทางเชื่อมกาลเวลาด้วยศิลาแกร่งราชันเซียนจำนวนมหาศาลเป็น
ลำดับแรก”

ภาพนี้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวมากเหลือเกิน ทำให้หัว
ฟ้าดินเจียบส่งดขึ้นมา พรรคเซียนเหิน หนึ่งในสำนักห้าราชันเซียน
หากพวกเขาจะลงมายังแดนมนุษย์กษัตราละก็ ใครหน้าไหนจะ
ขวางพวกเขาเอาไว้ได้

อย่างไรก็ตาม วันนี้หลี่ชียเอ่ไม่เพียงเช่นสมาชิกของพรรค
เซียนเหินไปเป็นจำนวนมาก ยังสังหารหกอ่องเทพไปหกคน
จักรพรรดิเทพสองคน และที่สร้างความเสียหายให้กับพรรคเซียน
เหินมากกว่านั้นก็คือ หลี่ชียเอ่ถึงกับเนรเทศทางเชื่อมเก้าแดนของ
พรรคเซียนเหินไปตลอดกาล หากพรรคเซียนเหินคิดจะกลับมา

เก้าแดนอีก จะต้องลงทุนอย่างมหาศาล อีกทั้งยังจะต้องใช้
ระยะเวลาที่นานมาก

“แกร่งค์ แกร็งค์ แกร็งค์” เสียงโลหะดังขึ้น ลือเกราะ
ขนาดใหญ่ได้แยกตัวออกจากตัวของหลี่ซิเย โดยที่ชั้นสวานแต่ละ
ชั้นได้มุดลงใต้ดินอีกครั้ง

“ปัง” ตำหนักตรีโกณได้กลับไปอยู่ที่เขาอิกาเทพตามเดิม
ทุกอย่างเหมือนไม่เคยเกิดอะไรขึ้นอย่างนั้น

หลี่ซิเยยังคงเป็นหลี่ซิเย เขายังคงยืนอยู่ที่ตรงนั้น ด้วยท่าที่
ที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่ว่า เวลานี้ในที่นี้ หลายคนรู้สึกถึงร่างกายที่สั่นเทิ้ม ไม่ว่า
ใครก็ตามล้วนแล้วแต่ให้ความเคารพยำเกรงต่อคนโหดอันดับหนึ่ง
ยิ่งนัก แม้กระทั่งจักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าเป็นศัตรูกับเขา

“ลือเกราะหมิงเหริน” กู่เถี่ยโสวถึงกับเหม่อลอยกับสิ่งนี้
เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ภายในสำนักโบราณสี่เหยียนมีสิ่งนี้อยู่
และพวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า ราชนั้เซียนหมิงเหริน ปฐม
บรรพบุรุษของพวกเขาได้เคยสร้างอาณาจักรเช่นนี้ขึ้นมา

อย่างไรก็ตาม พวกกู่เถียไสวไม่รู้หรอกว่า สิ่งนี้หาใช่อาวุธ
ราชันเซียนที่ราชันเซียนหมิงเหรินสร้างขึ้น แต่เป็นสื่อเกราะที่ผ่าน
การซ่อมแซมแก้ไขขึ้นมาใหม่ และต้องอาศัยพลังแก่นไฟฟ้า
ปริมาณมหาศาลมาขับเคลื่อน ทั้งพลังแก่นไฟฟ้าเช่นนี้จะต้องสร้าง
ขึ้นโดยราชันเซียนเท่านั้น

ตอนที่ 1136 อำนาจบาตรใหญ่ล้างหมื่นศัตรู

<https://novel-lucky.com>

ฟ้าดินเจียบสงบ ผู้คนจำนวนมากที่ได้เห็นภาพนี้ต่างเหม่อลอยไม่ได้สติกลับมาอยู่เป็นเวลานานสองนาน กระทั่งกล่าวได้ว่าหลายคนต้องอ้าปากค้างหุบไม่ลงอยู่อย่างนั้น

“แข็งกร้าว.....” หลังจากที่คืนสติกลับมาจากการเหม่อลอยเป็นเวลานาน บางคนได้พิมพ์คำนี้ออกมา ความจริง กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากนอกจากใช้คำว่า “แข็งกร้าว” แล้ว พวกเขายังนึกไม่ออกว่าจะใช้คำเช่นใดมาเปรียบเปรยได้อีก

บางที อาจใช้คำว่า “ไร้ผู้ต่อกร” หรือ “เกะกะระราน ไร้เหตุผล” เป็นต้นมาเปรียบเปรยได้ แต่ทว่า ที่เหมาะสมมากที่สุด ยังคงเป็นคำว่า “แข็งกร้าว”

การเนรเทศนิรันดร์ทางเชิงมิติของพรรคเซียนเหินโดยตรง เรื่องที่แข็งกร้าวเช่นนี้นอกจากราชันเซียนแล้ว เกรงว่านับแต่อดีตกาลที่ผ่านมายังไม่เคยมีใครทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน

“ยุคนี้ มีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งก็เพียงพอแล้ว นอกเหนือจากนั้นก็ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวขวัญถึง” ระดับจักรพรรดิเทพที่รุดมาทันเห็นเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว ต้องทอดถอนใจออกมาเช่นนี้

ในเวลานี้นาทีนี้ ทุกคนเข้าใจแล้วว่า ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับคนโหดอันดับหนึ่งได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการกวาดล้างในยุคนี้ หรืออยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า และหรือควบคุมทุกสรรพสิ่ง ผลงานการรบที่คนโหดอันดับหนึ่งหล่ชีเย่ได้สร้างเอาไว้ นั่น กลุ่มคนรุ่นใหม่ในยุคนี้ไม่อาจมีใครเทียบเทียมได้อีกแล้ว เกรงว่านับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ก็ไม่มีกลุ่มคนรุ่นใหม่คนใดสามารถเทียบเทียมได้เช่นกัน

“เขา เขา เขาเป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหรินจริงหรือไม่?” เมื่อนึกถึงคำพูดของจักรพรรดิเทพพรรคเซียนเหินบางคนพิมพ์ออกมาด้วยความสงสัยว่า รู้สึกว่ามีความน่าจะเป็นสูงมาก!

ความจริงแล้ว แม้แต่รุ่นอาวุโสของสำนักโบราณสี่เหยียนก็ต้องมองหน้ากันและกันกับปัญหาเรื่องนี้ พวกเขาต่างรู้ว่า ทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหรินคือซูหย่งหวาง ซึ่งซูหย่งหวางเองก็ยอมรับบรรพบุรุษของนางและกลับคืนสู่สำนักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

แต่ทว่า มาวันนี้เวลานี้ พวกเขาไม่อาจไม่สงสัยว่า หลี่ซิเย่
ใช้ทายาทรุ่นหลังของบรรพบุรุษของพวกเขาหรือไม่กันแน่?

สิ่งนี้หาใช่ต้องการบ่งชี้ว่า ซูหย่งหวางมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหรินหรือไม่ แต่ตรงกันข้าม ซูหย่งหวางมีคุณสมบัติเป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหรินอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นการฝึกกายสุรียันของนาง หรือว่าพรสวรรค์ของนาง และหรือความสามารถในการปกครองดูแลสำนักโบราณสี่เหยียนของนาง

อาจกล่าวได้ว่า ในบรรดาเจ้าสำนักแต่ละรุ่นของสำนักโบราณสี่เหยียนที่ผ่านมา เกรงว่าความสามารถของซูหย่งหวางสามารถจัดอยู่ในห้าอันดับแรก ขณะเดียวกัน ฐานะความเป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหรินนั้น เป็นข้อที่ไม่เคยมีใครสงสัยมาก่อน

แต่ หลี่ซิเย่มีความฝืนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน การแสดงออกของเขาทำให้ผู้คนอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาคือทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหรินหรือไม่ ก่อนหน้านั้น มีเรื่องการเข้าฝันของราชันเซียน เวลานี้ยังสามารถสวมใส่ชุดเกราะหมิงเหรินได้อีก

ถ้าหากเวลานี้หลี่ชี่เย้อออกมาแจ้งทุกคนทราบว่าตัวเองคือ บุตรของราชันเซียนหมิงเหรินละก็ เกรงว่าคงไม่มีใครสงสัยในเรื่อง นี้แต่อย่างใด

“ตุ้ม.....” ในเวลานี้เอง ปรากฏเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ฟ่ำ สั่นดินสะเทือน เสียงระเบิดที่ดังขึ้นก้องไปทั่วดินแดนภาคกลาง กระทบทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตรา

ในเวลานี้เอง ทุกคนต่างก็ได้เห็นภาพที่ทำให้ต้องหวั่นไหว ปู่เหลียนเซียงที่ควบคุมทางข้างเผือกได้ทำลายค่ายกลราชันเซียน ที่อยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของแคว้นโบราณชิงเสียน ฉีกพื้นดินจนขาด กระจุก ปรากฏประกายทิวะพุ่งขึ้นสูงหมื่นจั้ง ทุกคนมองเห็นปู่ เหลียนเซียงจัดการลากเอาคลังสมบัติลับของแคว้นโบราณชิง เสียน ซึ่งฝังเอาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดใต้พื้นดินขึ้นมา สร้างความ สะเทือนหวั่นไหวยิ่งในใจของผู้คน

ในเวลานี้ เสียงร้องด้วยความเศร้าโศกเสียใจภายในแคว้น โบราณชิงเสียนดังก้องฟ้าดิน แคว้นโบราณชิงเสียนตกอยู่ในภาวะ สิ้นหวัง สามารถได้ยินเสียงร้องให้ด้วยความเศร้าเสียใจทุกหนแห่ง ทั่วทั้งแคว้นโบราณชิงเสียน

ปู่เหลียนเซียงได้สังหารอสูรพิทักษ์แคว้นโบราณชิงเสียน และถือโอกาสสังหารระดับบรรพบุรุษของแคว้นโบราณชิงเสียนไปหลายคน หลังจากที่ทำการชิงเอาคลังสมบัติลับของแคว้นโบราณชิงเสียนมาได้แล้ว นางไม่ได้เช่นฆ่าแบบถอนรากถอนโคน พลันกลับมาอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่ในทันที

“แคว้นโบราณชิงเสียนจบแล้ว ต่อแต่นี้ไปในโลกนี้จะไม่มีการชิงเสียนอีกต่อไป” มีบางคนพิมพ์ปากออกมาเมื่อเห็นภาพนี้แล้ว

แม้ว่าปู่เหลียนเซียงจะไม่ได้เช่นฆ่าแบบถอนรากถอนโคน แต่ นางได้ฉีกพื้นที่บรรพชนของแคว้นโบราณชิงเสียนจนขาดกระจุย เป็นการบ่งชี้ว่า มันเป็นการยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก หากแคว้นโบราณชิงเสียนคิดจะสร้างพื้นที่บรรพชนขึ้นมาใหม่ ยิ่งไปกว่านั้น ปู่เหลียนเซียงได้ชิงเอาคลังสมบัติลับของแคว้นโบราณชิงเสียนมาด้วย บ่งบอกว่าแคว้นโบราณชิงเสียนได้สูญเสียสมบัติวิเศษและเคล็ดวิชาต่างๆ ของพวกเขาไปทั้งหมด ในอนาคต แม้แคว้นโบราณชิงเสียนจะรอดจากการถูกผู้อื่นแย่งชิงแบ่งพื้นที่ไปจนหมด เกรงว่าเคล็ดราชันของพวกเขาก็ต้องสาบสูญไปในที่สุด

“เกรงว่า โลกนี้จะปราศจากแคว้นโบราณซึ่งเสียนอีกแล้ว”
เจ้าสำนักของสำนักเจ้าลัทธิมองดูปู่เหลียนเซียงที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่
ซีเย่ด้วยความยำเกรง.

หนึ่งสำนักสองราชันเซียนบทจะถูกล่าลายก็ถูกล่าลายไป
ได้อย่างง่ายดาย ด้วยกำลังเช่นนี้ ต่อให้ไม่สามารถโจมตีราชัน
เซียนได้ก็คงห่างไม่มากอีกแล้ว เมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ดำรงอยู่ใน
สถานะเช่นนี้ ใครเล่าจะกล้าไปเป็นศัตรูกับนาง?

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ในขณะนี้ บนท้องฟ้าก็เกิดการสั่น
ไหวไม่หยุดนิ่ง ภายในเขาท่าคงมีเสียงคำรามดังออกมาเป็นระยะๆ
และมีเสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้นเป็นระยะเช่นกัน เขาท่าคงที่เคย
อยู่ในฐานะสูงเด่น มาวันนี้กลับสั่นไหวโครมครามไปมา เหมือน
พร้อมร่วงหล่นลงสู่พื้นดินได้ทุกเวลา

ในเวลานี้ พวกของราชันมู่เส้าสามคนได้ทะลวงเข้าไป
สังหารพลพรรคของเขาท่าคงจนฟ้าถล่มดินทลาย นับว่าเขาท่าคง
มีความแข็งแกร่งมากโดยแท้ และพวกเขายังคงมีขุนพลหลายคน
ที่บัญชาการรบอยู่ในขณะนี้

แต่ทว่า บรรดาขุนพลเหล่านี้เมื่อเปรียบเทียบกับขุนพล
อันดับหนึ่งเซียวชิงเทียนแล้ว มันห่างชั้นกันมากจนเรียกได้ว่าไม่
อาจนำมาเปรียบเทียบกันได้เลย

ขุนพลเหล่านี้อาจจะสามารถต้านทานคนอื่นได้ แต่หากคิด
จะขวางราชันมู่เสาคงเป็นไปได้ยาก เพราะราชันมู่เสาคือสุดยอด
ดาวรุ่งผู้เคยช่วงชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคงมาก่อน

มาวันนี้ ต่อให้เขาไม่เท่ากับขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียน
แต่ โช้จะขุนพลคนอื่นๆ สามารถเทียบเคียงเขาได้

“ราชันมู่เสาสมดั่งคำเล่าลือจริงๆ มิน่าเล่าครานั้นเขาจึง
สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคงได้” ไม่ว่าจะใครก็ตาม
หากได้เห็นราชันมู่เสาที่ปราศจากผู้ที่ขัดขวางเขาได้ก็ต้อง
ยอมรับนับถือในตัวของเขา

“สมควรสิ้นสุดได้แล้ว เจ้ายังคงก้าวข้ามก้าวสุดท้ายไป
ไม่ได้ แย่งชิงชะตาฟ้าสู่ราชันเซียนท่าคงไม่ได้ ก็นับว่า
สมเหตุสมผลอยู่!” ในเวลานี้ บนท้องฟ้าบังเกิดเสียงคำรามเสียง
ยาวดั่งขี้น พร้อมกับเสียงของราชันทักษิณ

นาทีนี้ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่งต่างอาศัย
เนตรฟ้าจำลองมองไปบนท้องฟ้า เพื่อมองดูการสู้รบระหว่างราชัน
ทักษิณกับขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียน

ต้องยอมรับว่า ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียนมีความ
แข็งแกร่งเป็นอันมาก กระทั่งกล่าวได้ว่า นอกจากราชันเซียนแล้ว
ยากจะมีผู้ใดสามารถต่อกรกับเขาได้ น่าเสียดาย เขากลับต้องมา
เจอกับสุดยอดดาวยุทธ์ที่โยโฮหังและหาได้ยากนิรันดร์กาล
อย่างราชันทักษิณเข้า!

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เซียวชิงเทียนยังคงสามารถยืนหยัด
ต่อสู้กับราชันทักษิณได้นานมาก แม้ว่าเขาจะถูกราชันทักษิณ
กดดันจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ แต่ เขายังคงมีโอกาสรับและรุกได้
อยู่ ทุกๆ กระบวนท่าของเขาสามารถเรียกได้ว่าสมบูรณ์ไร้ที่ติจริงๆ

ด้วยผลงานเช่นนี้ ต่อให้สู้ราชันทักษิณไม่ได้ก็ไม่มีใครกล้า
หัวเราะเยาะเขา ไม่มีใครกล้าดูแคลนเขาแม้แต่น้อย การที่สามารถ
ก้าวมาถึงขั้นนี้ มันคือระดับที่ไม่รู้ว่ามีผู้คนมากมายเท่าไรต้องการ
และใฝ่ฝันถึง แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพและรัชทายาทจำนวนมากก็
ก้าวไปไม่ถึงจุดนี้

“ตม.....” เวลาณี ห้องฟ้าเกิดการสั่นสะเทือนขึ้นมา ใน
เสี้ยววินาทีนี้เอง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่หายไปจากสายตา
ท่ามกลางฟ้าดิน ในสายตาของสรรพสิ่งมีชีวิตมีเหลือไว้อยู่เพียงสิ่ง
เดียวเท่านั้น.....ทวนวงเดือนสวรรค์

เวลาณี ทวนวงเดือนสวรรค์ลอยล่องอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน
ผกาดอยู่ท่ามกลางเก้าแดน การตั้งอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าของมัน ทำ
ให้ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราล้วนแล้วแต่ถูกสยบเอาไว้

ในขณะนี้ ทวนวงเดือนสวรรค์ได้เปล่งประกายสีทองออกมา
มีความศักดิ์สิทธิ์และไร้ผู้ต่อกร หนึ่งเดียวในเก้าแดน แม้แต่สัจ
อาวุธราชันเซียนเมื่ออยู่ตรงหน้าทวนวงเดือนสวรรค์ยังคงต้องสลด
และอับแสง

สิ่งที่ปรากฏหาใช้ทวนวงเดือนสวรรค์มีความแข็งแกร่งยิ่ง
กว่าสัจจะอาวุธราชันเซียนเสียอีกอย่างนั้น แต่เป็นเพราะสัจจะอาวุธ
ราชันเซียนจะสำแดงประสิทธิภาพได้เต็มกำลังก็ต่อเมื่ออยู่ในมือ
ของราชันเซียนเท่านั้น

ทวนวงเดือนสวรรค์เป็นอาวุธชีพแท้ของราชันทักษิณเอง
เวลานี้มันได้ปะทะพลังสุดยอดออกมาในมือของเขา ยกเว้นราชัน

เขียนมาด้วยตนเอง มิฉะนั้นแล้ว ไม่ว่าใครจะเอาสิ่งจะอาวุธราชัน
เขียนอะไรมา ก็ไม่สามารถสยบทวนวงเดือนสวรรค์ได้ลง

ภาพที่เกิดขึ้นเป็นการยืนยันคำกล่าวคำหนึ่งที่ว่า ไม่มีอาวุธ
ที่แข็งแกร่งที่สุด มีเพียงอาวุธที่เหมาะสมที่สุด ไม่มีอาวุธที่แข็งแกร่ง
ที่สุด มีเพียงเจ้าของที่แข็งแกร่งที่สุด!

“หนึ่งทวนสยบเก้าแดน.....” ครั้นได้เห็นทวนวงเดือน
สวรรค์ที่สยบฟ้าดินในเวลา นี้ มีผู้คนที่นึกถึงตำนานที่ว่าอีกครั้ง
หนึ่ง เมื่อมองดูภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้า ตำนานนั้นได้ปรากฏแก่
สายตาของทุกคนอย่างน่าอัศจรรย์!

“ปัง.....” ในขณะนี้ หนึ่งทวนที่ฟาดฟันลงมา ไม่ได้มี
ท่วงท่าที่สลับซับซ้อน แต่ ยามที่ทวนวงเดือนสวรรค์ฟาดฟันลงมา
เก้าแดนได้กลับกลายเป็นเล็กน้อย ภายใต้อำนาจหนึ่งทวนนี้ไร้ซึ่งที่ที่
จะหลีกเลี่ยง แม้เก้าแดนจะกว้างใหญ่ไพศาลเท่าไรก็ปราศจากที่ที่จะ
ยืน ต่อให้หลบซ่อนตัวไปยังสถานที่ที่เร้นลับที่สุดก็หนึ่งทวนนี้ไปไม่
พ้น

ภายใต้ทวนกระบวนทำนี้ สิ่งเดียวที่สามารถทำได้ก็คือ
รับมือกับมัน ถ้าไม่รับการโจมตีของทวนนี้เอาไว้ ก็คือยอมตาย
ภายใต้ทวนนี้ นอกจากทางเลือกนี้แล้วไม่มีทางเลือกอื่นได้อีก

เวลานี้ ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียนก็ไม่มีทางเลือกอื่น
ต่อให้มีทางเลือกเขาก็ไม่เลือกที่จะหลบหนีอย่างแน่นอน เขาจะ
ไม่ใช่ประเภทยอมหนีความตาย กล่าวสำหรับคนที่หยิ่งยโสเช่นเขา
ต่อให้ต้องสู้รบจนตัวตาย เขาก็จะไม่เลือกอ่อนข้อให้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
ถึงการหนีตาย!

“เปิด.....” ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียนคำรามเสียงยาว
“ตูม” เลือดัว้ตมนะย้อมดาบยาวจนกลายเป็นสีแดงฉาน นาที่
สุดท้าย เขาเลือกที่จะบุชายันต์ด้วยดาบ อาศัยพลังทั้งหมดที่มีมา
ชั่วชีวิตเพื่อรองรับดูดซับพลังโจมตีเอาไว้กับดาบยาวเล่มนี้

“แวงค์” เห็นร่างของขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียนเริ่ม
เกิดการเผาไหม้ เพียงชั่วพริบตาเดียว ร่างของขุนพลอันดับหนึ่ง
เซียวซิงเทียนได้หายไป เหลือไว้แต่เพียงดาบยาวเล่มหนึ่งเท่านั้น

“แซ่กค์.....” เสียงดาบดังกังวานหมิ่นแดน ทันใดนั้น ทุก
สิ่งทุกอย่างในเก้าแดนล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นดาบยาวจำนวน

นับไม่ถ้วน ทิวทัศน์แดนมนุษยภคัษตราอยู่ภายใต้การครอบคลุมของดาบยาวนานนับไม่ถ้วน นาที่นี้ นอกจากดาบแล้วยังคงเป็นดาบ

“ตึง.....” ดาบยาวนับหนึ่งล้านล้านเล่มได้พันจับลงมาพร้อมกัน ดาบยาวทุกๆ เล่มได้หลอมรวมเป็นหนึ่งการฟาดฟัน ภายใต้หนึ่งดาบสามารถผ่าท้องฟ้าเป็นสองซีก ดวงดาวต่างๆ ถูกสับกลายเป็นสองซีกเหมือนเต้าหู้

“ตูม.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว เกิดการสั่นสะเทือนทั่วทั้งแดนมนุษยภคัษตรา คลื่นเสียงที่ทรงพลังและรุนแรงสะท้อนเข้าหาท้องฟ้า ฉีกท้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวกระฉุย จากการปะทะของทั้งคู่ทำให้ทางช้างเผือกหมื่นพันพลันถูกทำลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป

ณ จุดที่เกิดการปะทะซึ่งหน้า เห็นเป็นเถ้าธุลีจำนวนนับไม่ถ้วน กาลเวลา ช่องว่างอากาศ พลังต่างๆ ทั้งหมดถูกตีกลับไปยังจุดกำเนิดแรกเริ่ม ทุกอย่างกลับกลายเป็นไม่มีความชัดเจน สถานที่แห่งนี้คือจุดต้นกำเนิด นอกจากความขุ่นมัวไม่ชัดเจนแล้ว ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย

“ตั้ง.....” ท้ายสุด สิ่ง que ทุกคนเห็นก็คือ ราชนั้กษิณณุก
พลังกระแทกจันต้องก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ขณะที่ดาบยาวของ
เซียวซิงเทียนนั้นได้หักเป็นสองท่อน ล่องลอยอยู่ท่ามกลางห้องฟ้า

สำหรับตัวของขุนพลอันดับหนึ่งเซียวซิงเทียน ไม่ได้ดำรง
คงอยู่อีกต่อไปแล้ว

ตอนที่ 1137 ราชันเซียน

<https://novel-lucky.com>

เวลานี้ ฟาดินเหมือนว่าถูกตรึงเอาไว้ตรงนี้ ทุกคนต่างกลับ
หายใจเอาไว้โดยไม่รู้ตัว

เวลานี้ กล่าวสำหรับใครก็ตาม ต่อให้ขุนพลอันดับหนึ่ง
เชี่ยวชาญเทียบต้องพ่ายแพ้ในการต่อสู้ก็ตาม ยังคงสมควรแก่การยก
ย่องนับถือ พลังที่เชี่ยวชาญเทียบได้สำแดงออกมาให้ปรากฏนั้นสม
กับชื่อเสียงของเขา ต่อให้เขาสู้รบจนตัวตาย แต่ยังคงเป็น
เกียรติยศอย่างหนึ่ง

สิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะขุนพลอันดับหนึ่งเชี่ยวชาญเทียบอ่อน
เกินไป และเป็นเพราะคู่ต่อสู้แข็งแกร่งเกิน ด้วยคนจัญไรเฉกเช่น
ราชันทักษิณนั้น บนโลกใบนี้ยากที่จะมีใครสามารถต่อกรด้วยได้
อยู่แล้ว เขาคือผู้ที่มีโอกาสเป็นราชันเซียนได้มากที่สุด ห่างจาก
การเป็นราชันเซียนเพียงก้าวเดียวเท่านั้น

มีผู้คนที่รู้สึกเศร้าใจอย่างเจ็บๆ เมื่อมองเห็นดาบที่หักสอง
ท่อนซึ่งลอยล่องอยู่บนท้องฟ้า นั่น โดยเฉพาะกับผู้ที่ก้าวจนถึง

ระดับสูงเฉกเช่นอองเทพ หรือจักรพรรดิเทพ ต่างอดที่จะรู้สึกสลด
ไม่ได้

คนบางคนจะมีความรู้สึกว่าตนเองนั้นมีความแข็งแกร่งมาก
พอ เพียงพอที่จะหมางเมินต่อใต้หล้า แต่ทว่า มาวันหนึ่งพลันพบว่า
ด้วยพลังเพียงเท่านี้ของตน บางครั้งมันก็อย่างนั้นๆ เอง กระทั่ง
อาจจะเรียกได้ว่าไม่คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ

โดยปกติแล้ว จักรพรรดิเทพนับว่าแข็งแกร่งเพียงพอแล้ว
สินะ แต่ เมื่อเปรียบกับขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียน เปรียบกับ
ราชันทักษิณแล้ว กลับกลายเป็นเล็กน้อยเท่านั้น

แต่ทว่า ต่อให้เป็นขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียน ต่อให้เป็น
ราชันทักษิณ สุดท้ายแล้วยังต้องพ่ายแพ้ต่อราชันเซียน!

“พื้นดินกว้างใหญ่ เหนือคนยังมียอดคน เหนือฟ้ายังมีฟ้า”
มีอองเทพรุ่นอาวุโสเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ต้องสลดกับสิ่งนี้ และ
เศร้าสลดใจ

ผู้แข็งแกร่งระดับอาวุโสยังคงต้องรู้สึกเศร้าสะเทือนใจเมื่อ
เห็นภาพนี้แล้ว การต่อสู้ในครั้งนี้ ต่อให้ขุนพลอันดับหนึ่งเซียวชิง

เทียนสามารถต้านรับกับการโจมตีด้วยทวนของราชันท์ก็
ตาม เขาก็ต้องตายอยู่ดี เนื่องจากเขาได้ทำการบูชายันต์ให้กับ
ดาบไปแล้ว ไม่มีทางถอยได้อีก

แม้แต่ชนพลอันดับหนึ่งเซียวชิงเทียนที่สุดยอดไร้ผู้ต่อกร
เช่นนี้ ห้ายสุดยังคงต้องจบลงที่ตัวตาย เหลือทิ้งเอาไว้เพียงดาบที่
หักสองท่อนไว้ดูต่างหน้า เมื่อต้องเปรียบเทียบกับเซียวชิงเทียนแล้ว
พวกเขาหรือจะมีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง?

“นับว่าเป็นคู่ต่อสู้ที่น่านับถือจริงๆ นานแล้วที่ไม่ได้เจออะเจอ
กับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งเช่นนี้ ก็กับการสู้กันแบบตัวต่อตัวแบบนี้” ราชัน
ท์ก็ฉีกยิ้มออกมา ทวนวงเดือนสวรรค์กล่าวพร้อมกับหยักหน้า

แม้ว่าชนพลอันดับหนึ่งจะตัวตาย แต่ การที่ราชันท์ก็ให้
คำวิจารณ์เขาในลักษณะเช่นนี้ สำหรับยอดฝีมือคนหนึ่งแล้ว
นับว่าแม้ตายแต่ก็มีเกียรติ

สายตาของราชันท์ก็มองไปที่เขาท่าคง
“แว้งค” ทันใดนั้นราชันท์ก็ได้ขว้างปาทวนวงเดือนสวรรค์ที่อยู่
ในมือออกไป!

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ทันใดนั้น บนห้องฟ้าปรากฏเสียงดัง ตูมตามขึ้นมา ทนวนงเดือนสวรรค์ที่ขว้างเข้าหาเขาท่าคงเปรียบ เหมือนเป็นอุกาบาตสึบล้านลูกที่พุ่งเข้าชนเขาท่าคงอย่างนั้น ทนวนงเดือนสวรรค์ยังเดินทางไปไม่ถึง แต่ เขาท่าคงก็เริ่มสั่นไหวขึ้นมาแล้ว

“ไม่.....” บรรดายอดฝีมือที่โชคดียังมีชีวิตรอดอยู่ เมื่อ มองเห็นทนวนงเดือนสวรรค์ถึงขว้างลงมาจากบนห้องฟ้า ถึงกับจ้อง มองและร้องออกมาด้วยความสิ้นหวัง เพราะถ้าหากถูกทนวนงเดือน สวรรค์ตริงลงบนเขาท่าคงละก็ เกรงว่าโอกาสที่เขาท่าคงจะทะลุมี ความเป็นไปได้สูงมาก

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้เกิดเหตุฟ้าถล่มดินหลายอย่างที่ คาดการณ์เอาไว้ ไม่มีเหตุระเบิดทำลายที่จินตนาการเอาไว้ เมื่อ ทนวนงเดือนสวรรค์ถูกขว้างเข้าไปภายในเขาท่าคงแล้วทุกอย่าง กลับเงียบ

ทุกคนต่างเข้าใจว่าเมื่อทนวนงเดือนสวรรค์ปักตริงเข้าไปใน เขาท่าคงแล้ว แม้เขาท่าคงไม่ถูกทำลายก็ต้องทะลุ บรรดาศิษย์ของ เขาท่าคงถึงกับหลับตาลงด้วยความสิ้นหวัง

“จบสิ้นกันแล้วเขาทำคง.....” มีบางคนที่ยืมพ้อออกมา และไม่ยอมไปมองดูภาพที่จะเกิดขึ้น

ขณะที่ผู้คนจำนวนมากได้หลับตาลงนั้น ฟาดินกลับเงียบสงบ ผ่านไปชั่วครู่ หลายคนได้สติกลับมา ลืมตาทั้งสองขึ้นมองปรากฏว่าเขาทำคงยังคงลอยอยู่บนห้องฟ้าในสภาพเดิม

ในเวลานี้ มีผู้ที่มองเห็นภาพนี้ ภาพที่มีมือข้างหนึ่งยื่นออกมาจากสวนลึกลับใต้พื้นดินของเขาทำคง เป็นมือข้างหนึ่งที่ขาวซีดปราศจากสีเลือด เป็นมือข้างนี้ที่ยื่นมารับทวนวงเดือนสวรรค์ที่ขว้างปาเข้ามา

ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อเห็นมือข้างที่ขาวซีดปราศจากสีเลือดแล้วต้องรู้สึกในสันทีหนึ่ง ทุกคนต่างมีความรู้สึกที่ไม่ปกติ เป็นความรู้สึกที่ประหลาดมาก

ในเวลาตัวเอง ประตูลึลาที่เก่าแก่โบราณยังใต้พื้นดินเขาทำคงได้เปิดออกอย่างช้าๆ คนผู้หนึ่งได้ปรากฏตัวขึ้นอย่างช้าๆ คนผู้หนึ่งที่ปรากฏและลอยอยู่บนห้องฟ้า

ยามที่คนผู้นี้ลอยขึ้นมา ไม่ได้ปะทะพลังอำนาจที่น่าเกรงขามออกมา ดูไปแล้วเขาไม่มีพลังลมปราณในตัวของเขาเลย ไม่มีประกายวงแหวน แต่ทว่า ยามที่เขาปรากฏตัว เหมือนว่าจักรวาลถูกหยุดเอาไว้

การปรากฏของบุคคลเช่นนี้บนท้องฟ้า ทำให้เขากลายเป็นผู้บงการของฟ้าดิน กลายเป็นเจ้าแห่งหมื่นแดน กายเป็นผู้ควบคุมสุดยอดสัจธรรม ควบคุมวัฏจักรสังสาร ควบคุมหยินหยางเอาไว้

นาทีนี่เขาคือนายแห่งเก้าแดน เป็นจักรพรรดิของเก้าแดนที่อยู่สูงเด่น ปราศจากสิ่งใดมาต่อกร นอกเหนือจากตัวเขาแล้ว ไม่มีใครสามารถอยู่สูงเด่นเหนือกว่าเขาอีกเลย

"ติง ติง ติง....." ในเวลานี้ ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้าวุ่นไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ขาทั้งสองข้างอ่อนแรง พลันคุกเข่าลงกับพื้น

แม้ว่าบุคคลผู้นี้ที่ปรากฏออกมาไม่ได้มีที่ท่าว่าจะสยบสรรพสิ่งมีชีวิต แต่ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นโดยสัญชาตญาณ เป็นความหวั่นเกรงที่แม้กระทั่งตัวเองก็ไม่อาจ

ควบคุมได้ รู้สึกอ่อนระโหยโรยแรงไปทั่วร่าง ต้องคุกเข่าลงกราบกับพื้น

แม้แต่ระดับปราชญ์ก็มิอาจควบคุมความหวั่นเกรงที่เป็นสัญชาตญาณเช่นนี้เอาไว้ มีเพียงระดับอองเทพขึ้นไปจึงต้านทานและยืนได้อย่างมั่นคงเอาไว้ได้ แม้จะเป็นเช่นนี้ ตัวของอองเทพเองก็มีอาการตัวสั่นงันงกอยู่เหมือนกัน

บุคคลที่ปรากฏตัวลอยอยู่บนอากาศเป็นบุรุษคนหนึ่ง หน้าเหลี่ยม ไม่อาจนับได้ว่าหล่อเหลา แต่ทว่า กลับดูมีเสน่ห์เป็นอันมาก ไม่โกรธแต่มากรด้วยอำนาจ เมื่อได้เห็นใบหน้าลักษณะเช่นนี้แล้วให้ความรู้สึกว่านี้แหละดวงหน้าของผู้เป็นกษัตริย์ ปกครองทั้งเก้าแดน บงการทุกสิ่งอย่าง ดวงหน้าใบนี้คือตัวแทนแห่งพลัง เป็นตัวแทนแห่งอำนาจ! เหมือนหนึ่งว่าใบหน้าใบนี้เป็นตัวแทนของทุกสิ่งทุกอย่าง

เพียงแต่ เวลาที่ใบหน้านี้ขาวซีดยิ่งนัก ไม่มีสีเลือดเลยแม้เพียงน้อยนิด

ดวงตาของคนผู้นี้ใหญ่มาก อาศัยดวงตาคู่นี้ก็พอจะจินตนาการได้ว่าในครั้งนั้นจะเปี่ยมด้วยพลังเพียงใด และสยบฟ้า

ดินอย่างไร เป็นที่หวั่นเกรงของสรรพชีวิตเช่นใด แต่ทว่า เวลานี้ ดวงตาคู่นี้กลวงโป่ นอกจากกลวงโป่แล้วยังคงเป็นกลวงโป่ ปราศจากสิ่งอื่นใด ปราศจากร่องรอยของความมีชีวิต

ต่อให้ดวงตาคู่นี้กลวงโป่ ปราศจากร่องรอยของความมีชีวิตก็ตาม แต่ไม่ว่าใครหากมองเห็นดวงตาคู่นี้แล้วต้องรู้สึกถึง หัวใจที่เต้นกระตุกทีหนึ่ง เนื่องจากดวงตาคู่นี้สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เคยมองเห็นสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้

"ราชันเซียนท่าคง....." ในเวลานี้อเอง แม้แต่ซานกุ๋ยเหยียที่มีบุคลิกลักษณะสดชื่นเปล่งปลั่ง เมื่อมองเห็นบุคคลผู้นี้แล้วยังคงมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป ร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

"ราชันเซียนท่าคง....." บรรดาผู้ที่คูกเขาอยู่บนพื้นจำนวนมากต่างเงยหน้าขึ้นมา มองดูผู้ซึ่งดำรงอยู่ในฐานะสูงส่งผู้นี้

ราชันเซียน ถือเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะที่ไม่สามารถก้าวข้ามได้ ผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่รู้สึกว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้เห็นหน้าของราชันเซียน

“เป็นราชันเซียนท่าคงจริงหรือ?” ผู้ที่ไม่เคยเห็นหน้าราชันเซียนท่าคงมาก่อน มองดูสิ่งที่ดำรงอยู่บนห้องฟ้านั้นต้องพึมพำออกมา

“ราชันเซียนท่าคง.....” ก่อนหน้านั้น อ่องเทพที่มีชีวิตอยู่มาตั้งแต่ยุคของราชันเซียนท่าคงยังสามารถยืนได้อย่างมั่นคง แต่ทว่า เมื่อชัดเจนแล้วว่าผู้ที่ยืนอยู่บนห้องฟ้าคือราชันเซียนท่าคงแล้ว ถึงกับเข่าทรุด ไม่สามารถยืนได้อีก ต้องคุกเข่าลงในทันที รู้สึกหวั่นไหวอย่างยิ่ง ตกใจจนขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

สิ่งนี้ใช้ว่าเป็นเพราะอ่องเทพผู้นี้อ่อนแอ แต่เป็นเพราะราชันเซียนนั้นมีความแข็งแกร่ง จะมีสักกี่คนที่สามารถยืนได้อย่างมั่นคงเมื่ออยู่ต่อหน้าราชันเซียน เกรงว่าแม้แต่จักรพรรดิเทพก็ต้องก้มกราบกับพื้น

แต่ว่า เวลานี้แม้ว่าจะมีระดับจักรพรรดิเทพที่ยังคงสามารถยืนได้อย่างมั่นคง เวลานี้เมื่อพวกเขาמודูบุคคลผู้นั้นที่อยู่บนห้องฟ้าอยู่ครู่ใหญ่ มองเห็นความไม่ชอบมาพากล พึมพำว่า “นี่ นี่ นี่มันราชันเซียนที่ไม่สมบูรณ์นี่”

“ศพรราชัน” หลีซีเยมองดูบุคคลที่อยู่บนท้องฟ้าแวบหนึ่ง หรือ ตาลงทีหนึ่ง เอ่ยขึ้นมาอย่างซำๆ ว่า “ยอดเยี่ยมมาก แม้แต่ศพของ ราชันเซียนก็กล้าเก็บรักษาเอาไว้ นับว่าไม่เกรงกลัวเลยว่าอาจถูก ศพรราชันแวงกัดเข้าให้! ดูท่าเซียวชิงเทียนที่นั่งบัญชาการอยู่ในเขา ท่าคงก็เพื่อต้องสยบศพรราชันเอาไว้! ”

ศพรราชันหมายถึงศพของราชันเซียน ตามตำนานเล่าว่า ศพของราชันเซียนจะมีกลิ่นอายศพที่รุนแรงน่ากลัวยิ่งนัก เมื่อมี การสะสมกลิ่นอายศพมากจนถึงระดับหนึ่งแล้ว สามารถทำลาย จักรพรรดิเทพในบัดดล

แต่ทว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเพียงตำนานเท่านั้น เนื่องจากพันล้านปีที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีใครได้เห็นศพรราชันเซียน มาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกลิ่นอายศพรราชันเซียนอีกเลย

ความจริงแล้ว พันล้านปีที่ผ่านมา นับแต่ยุคไร้อารย ธรรมจนถึงยุคเหล่าราชัน โดยเฉพาะในยุคของเหล่าราชันนับว่า เจิดจรัสเป็นอันมาก ได้ปรากฏราชันเซียนองค์แล้วองค์เล่า แต่ ว่า ไม่เคยมีใครล่วงรู้ถึงจุดจบของราชันเซียนเลย

ใครใครรู้ว่าราชันเซียนได้ตายไปแล้วใช่หรือไม่ หรือว่ากลับกลายเป็นหลักสี่จลธรรม สรุปก็คือ พันล้านปีที่ผ่านมา ร่องรอยของราชันเซียนคงความเป็นปริศนามาโดยตลอด เป็นปริศนาที่ไม่มีใครรู้ อย่างน้อยก็เป็นปริศนาที่ไม่สามารถรู้ได้หากก้าวไม่ถึงระดับขั้นนั้น!

พันล้านปีที่ผ่านมา เคยมีผู้บำเพ็ญตนที่กล่าวล้อเล่นกันว่า "ถ้าหากสามารถได้ยลโฉมราชันเซียนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ถือเป็นการเกียรติอย่างหนึ่ง แล้วถ้าหากสามารถเห็นศพของราชันเซียนล่ะก็ เจ้าจะต้องถูกรางวัลใหญ่ที่ไม่เคยมีผู้ใดเคยถูกรางวัลมาเป็นเวลากว่าห้าล้านปี! "

แม้ว่าจะเป็นคำกล่าวที่ล้อกันเล่น แต่ทว่า หากลองคิดให้ละเอียดแล้วมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะพันล้านปีที่ผ่านมามีคนมากมายที่เคยเห็นราชันเซียน แต่ไม่เคยมีใครได้เห็นศพราชันเซียน

การจะได้เห็นราชันเซียนเป็นๆ ที่มีชีวิตอยู่มันง่าย แต่ การได้เห็นราชันเซียนที่ตายไปเกรงว่าคงยากกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าพันเท่าหมื่นเท่า

แต่ทว่า มาวันนี้ทุกคนกลับได้เห็นศพรราชัน ได้เห็นศพของ
ราชันเซียนท่าคง เกรงว่านี่คงเป็นครั้งแรกนับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา

“ปฐมาจารย์.....” เวลานี้ ยอดฝีมือที่ยังเหลือรอดอยู่ของ
เขาท่าคงต่างคุกเข่ากราบกับพื้น ศีรษะโขกกับพื้นครั้งแล้วครั้งเล่า
ในขณะนี้ ศิษย์ของเขาท่าคงไม่รู้ว่าควรจะดีใจหรือเสียใจกันแน่ ที่
แน่ๆ ก็คือ พวกเขามีน้ำตานองหน้าและโขกศีรษะกับพื้นไม่หยุด

บางทีพวกเขาอาจทั้งดีใจและเสียใจระคนกันครึ่งๆ ที่ดีใจก็
คือ ในยามที่อยู่ระหว่างความเป็นความตายของเขาท่าคง
ปรมาจารย์ของพวกเขาได้สำแดงอิทธิฤทธิ์ออกมา ที่เสียใจก็คือ
ราชันเซียนผู้ไร้เทียมทานของพวกเขากลับอยู่ในสภาพที่เป็นศพๆ
หนึ่งเท่านั้น ซึ่งส่งผลกระทบอย่างแรงต่อเขาท่าคงของพวกเขา!

“ตำนานเป็นเรื่องจริง” โดยเฉพาะผู้ที่ป็นรุ่นอาวุโส พวก
เขารู้สึกขนลุกชูในใจ เมื่อเห็นศพรราชันที่อยู่บนท้องฟ้า และบรรดา
ผู้ที่คุกเข่ากราบกับพื้น ทำให้นึกถึงตำนานในครั้งครานั้น เป็น
ตำนานที่รู้กันทั่วไปในยุคปัจจุบัน

“ราชามังกรดำได้ฉีกชะตาฟ้าจนขาดกระฉุยจริงๆ ” ระดับ
อ่องเทพผู้หนึ่งพิมพ์ออกมา

จักรพรรดิเทพคนหนึ่งมองดูศพรราชันอยู่นานมาก รู้สึกขนลุกขนพองอยู่ไม่น้อย ร่างสั่นเทิ้มทีหนึ่ง พึมพำออกมาว่า "ราชามังกรดำไม่เพียงแต่ฉีกชะตาฟ้าจนขาดเท่านั้น เกรงว่าเขาอาจสังหารราชันเซียนท่าคงเสียด้วยซ้ำ อย่างน้อยที่สุดก็ตายด้วยกันทั้งคู่" ไม่ว่าจะจุดจบของราชามังกรดำจะเป็นเช่นใดก็ตาม แต่ เกรงว่าราชันเซียนท่าคงร่วงหล่นแล้วจริงๆ

การร่วงหล่นของราชันเซียนองค์หนึ่ง ไม่ว่าจะชะตาแท้จะยังคงอยู่หรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าจะอยู่ไปวันๆ อย่างนั้นหรือไม่อย่างไร แต่ การที่ราชันเซียนองค์หนึ่งทิ้งกายเนื้อของตนเอาไว้ มันคือลางบอกเหตุถึงการร่วงหล่นลงมา! อย่างน้อยสามารถบ่งบอกถึงราชันเซียนองค์หนึ่งต้องพ่ายแพ้ในการต่อสู้ ต่อให้ไม่ตาย ก็ต้องถูกบีบบังคับให้ต้องสละกายเนื้อของตนเอง!

ตอนที่ 1138 กายอายุวัฒน์ระดับสมบูรณ์

<https://novel-lucky.com>

มองดูศพรราชันที่อยู่บนท้องฟ้า หลายคนมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เป็นความหวั่นไหว เป็นความตระหนก เป็นการกราบไหว้ และหรือในใจรู้สึกอึดอัดบอกไม่ถูก.....

“ราชามังกรดำ.....” เวลานี้หน้าที่นี้ กระทั่งจักรพรรดิเทพเองก็เหม่อลอยอยู่เป็นเวลานาน ไม่สามารถเรียกสติกลับคืนมาได้

การได้เห็นศพรราชันในเวลานี้ เก่งว่าไม่ว่าใครก็ต้องนึกถึงราชามังกรดำ นึกถึงการศึกในครั้งนั้น!

แม้ว่าการศึกครั้งนั้นจะไม่เคยมีใครได้เห็นกับตา และไม่มีใครรู้ว่าผลการสู้รบนั้นจบลงเช่นใด แต่ทว่า ผู้คนจำนวนมากต่างก็รู้ว่า หลังการศึกในครั้งนี้แล้ว ราชันเซียนท่าคงได้หายสาบสูญไป ราชามังกรดำก็หายสาบสูญไปด้วย

ในยุคหลังมีการคาดเดาศึกในครั้งนั้นกันมากมาย แต่ไม่ว่าจะคาดเดากันไปอย่างไร ห้ายสุดท้ายก็ไม่อาจยืนยันอะไรได้

มาวันนี้ ทุกอย่างเป็นที่ยืนยันแล้ว เมื่อเห็นศพรราชันที่อยู่ตรงหน้า มองดูศพของราชันเขียนท่าคง ทุกคนรู้แล้วว่า สึกในครั้งนั้นจบลงในสภาพเช่นใด

การร่วงหล่นของราชันเขียนแห่งยุค เป็นใครก็ต้องรู้สึกหวั่นไหวเมื่อนึกถึงข้อนี้ ราชันเขียนไร้ซึ่งผู้ต่อกร ไม่มีใครสามารถทำให้ราชันเขียนต้องร่วงหล่นลงมาได้ ไม่มีใครสามารถสังหารราชันเขียนได้

“สึก สึกในครั้งนั้น เกรงว่าคงตายด้วยกันทั้งคู่” มีผู้ที่พิมพ์ปากออกมา การศึกในครั้งนั้นทั้งราชามังกรดำ และราชันเขียนท่าคง ล้วนแล้วแต่หายสาบสูญไป มาวันนี้ทุกคนได้เห็นศพรราชันเขียนท่าคง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ย่อมบ่งบอกว่าราชามังกรดำก็คงสู้รบกันจนตัวตายด้วยเช่นเดียวกัน

“ศพรราชัน.....” เวลานี้ ราชันทักษิณกวัมือเรียกให้ทวนวงเดือนสวรรค์กลับคืนมา แลบลิ้นเลียปากที่หนึ่ง ท่าทางเหมือนตื่นเต้นอยากลองของเต็มที หัวเราะกล่าวว่า “มาถึงวันนี้ ข้าเคยสู้กับสุดยอดดาวรุ่ง สู้กับเทพแท้จริง สู้กับราชันเขียน แต่ไม่เคยสู้กับศพรราชันนี้แหละ! ดี วันนี้ข้าจะขอลองต่อสู้ดูสักครั้ง”

ท่าที่เช่นนี้ของราชันทักษิณทำให้หลายคนต้องอึ้ง พลันที่ศพรราชันปรากฏ แม้แต่จักรพรรดิเทพยังคงต้องอ่อนข้อให้เนื่องจากมันคือสิ่งที่ดำรงอยู่ในสถานะที่น่ากลัวมาก หากต้องบาดเจ็บเพราะศพรราชันล่ะก็ เกรงว่าคงจะทิ้งความบอบช้ำที่ไม่อาจรักษาได้ชั่วชีวิต แต่ทว่า ราชันทักษิณกลับดูจะตื่นเต้นมากทีเดียว

“ตุ้ม.....” เวลานี้ ดวงตาทั้งสองของศพรราชันเขยันทาคองพลันจ้องมองด้วยความโกรธ เดิมดวงตาทั้งสองที่กลวงไปเวลานี้กลับพวยพุ่งเป็นประกายออกมาทันที

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ทันใดนั้นทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราถึงกับสั่นไหว แม้แต่ดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตยังต้องสะเทือนหวั่นไหวขึ้นมา

ในเวลานี้เอง ภาพที่น่ากลัวได้เกิดขึ้นแล้ว เห็นศพรราชันเขยันทาคองอ้าปากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสุริยันจันทรธา และหรือดวงดาวต่างๆ นับล้านล้านดวง พวกมันได้รับแรงดูดที่น่ากลัวมาก ทำให้พลังของพวกมันพลันพุ่งลงมาทั้งหมด

เพลิงแก่นสุริยัน พลังแก่นจันทรธา พลังประกายดารา.....
พลังทุกอย่างพลันถูกศพรราชันเขียนท่าคงดูดเข้ามาหมด เหมือน
หนึ่งเป็นสายน้ำที่เชียวกรากพุ่งตรงลงมาไม่ขาดสาย และกลืนกิน
เข้าไปภายในร่างศพรราชันเขียนท่าคง

นับว่าเป็นภาพที่สร้างความสะเทือนขวัญอย่างยิ่ง ผู้คน
จำนวนมากถึงกับอ้าปากกว้างค้างอยู่อย่างนั้นไม่อาจหุบลงได้เป็น
เวลานาน ด้วยวิธีการที่พาลเช่นนี้แย่งชิงเอาพลังของดวงดารานับ
ล้านล้านดวงมาดื้อๆ เช่นนี้ ระดับจักรพรรดิเทพย่อมไม่สามารถทำ
ได้ ผู้ที่จะทำได้มีเพียงราชันเขียนเท่านั้น

ทันใดนั้น ทิวหิ้งแดนมนุษย์กษัตราพลันตกอยู่ในความมืด
สูญเสียดวงประกายแสงต่างๆ เหมือนว่าทิวฟ้าดินตกอยู่ท่ามกลาง
ความมืดไปนิรันดร์

เวลานี้ผู้ที่อยู่ในแดนมนุษย์กษัตราต่างรู้สึกหวาดกลัว
ขึ้นมา บางคนกล่าวด้วยความตระหนกว่า "หรือว่าจะต้องอยู่คน
ความมืดเช่นนี้ไปตลอดกาลอย่างนั้นรี? "

"ตุ้ม....." เสียงดังสนั่น ดังไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ใน
เวลานี้เอง ศพรราชันเขียนท่าคงได้จุดให้แดนมนุษย์กษัตราสว่าง

ไสวขึ้นมา โดยมีตัวเขาเป็นศูนย์กลาง ประกายจำนวนมากไร้ขีดจำกัด พวยพุ่งออกมา เปลวแห่งแสงสว่างได้แผ่ออกมาจากด้านหลังของเขา ชั่วพริบตาเดียวก็ได้ปกคลุมไปทั่วทั้งฟ้าดิน

ประกายแสงที่ปรากฏขึ้นด้านหลังศพรราชันเซียนท่าคงได้รองรับหกภพภูมิ ทำการหลอมกลั่นหยินหยาง เปิดความพิสดารของหมื่นสังฆธรรมออกมา

เวลานี้ ทุกคนต่างรู้สึกได้ว่าทั้งจักรวาลล้วนแล้วแต่อยู่ในกำมือของศพรราชันเซียนท่าคง ทุกคนรู้สึกได้ว่าตัวเองนั้นได้กลับกลายเป็นเปราะบางมาก เหมือนหนึ่งศพรราชันเซียนท่าคงพล้นออกแรงบีบนิดหนึ่งก็สามารถบีบฟ้าดินให้แหลกสลายได้

ในเวลานี้ แม้ว่าทุกคนจะรับรู้ได้ว่า ราชันเซียนท่าคงที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นเพียงศพๆ หนึ่งเท่านั้น แต่ทว่า อานุภาพราชันที่สยบเหล่าสวรรค์ชั้นฟ้า จำนวนผู้คนที่คุณเขาก็กวากว่าครึ่งของแดนมนุษย์กษัตราตั้งแต่ระดับอ่องเทพลงมาด้วยแล้วแต่คุณเขากวอบอยู่กับพื้นทั้งสิ้น

พวกเขาไม่สามารถรองรับได้กับอานุภาพราชันที่สยบต่อฟ้าได้

“ราชันเซียน.....” ในขณะนี้ บรรดายอดฝีมือที่คูกเขายู
อดที่จะร้องเสียงดังออกมาด้วยความเคียดแค้นไม่ได้

“ดี.....” ราชันทักษิณรู้สึกตื่นเต้นดีใจ คำรามเสียงยาว
หัวเราะกล่าวว่า “ให้ข้าได้ทดสอบความแข็งแกร่งของเจ้า” ขาดคำ
ไม่มีการซ่อนเร้นพลังลมปราณอีกต่อไป พลังปล่านอกมาสร่าง
ความสะเทือนหวั่นไหวต่อทางข้างเผือกเป็นจำนวนมาก ที่น่ากลัว
มากกว่าคือ ลัคนาที่ปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ และตั้งเรียงเป็นขบวนอยู่
บนท้องฟ้า

“สิบเอ็ดลัคนา.....” มีคนที่คอยนับจำนวนลัคนาของราชัน
ทักษิณแล้ว ถึงกับร้องเสียงดังออกมาด้วยความตระหนก กล่าวว่า
“สุดมหัศจรรย์ตลอดกาล!”

การมีสิบเอ็ดลัคนาในครอบครอง จะถูกผู้บำเพ็ญตนยกย่อง
ว่า สุดมหัศจรรย์ตลอดกาล เวลาที่ราชันทักษิณที่อยู่ตรงหน้าคือผู้
ที่มีสิบเอ็ดลัคนาในครอบครอง คนที่มีสิบเอ็ดลัคนาในครอบครอง
คือรัชทายาทที่ห่างจากราชันเซียนเพียงก้าวเดียวเท่านั้น ผู้คน
เช่นนี้ช่างมีความแข็งแกร่งสักเพียงใด

ในเวลานี้ ผู้ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับตำนานของราชันทักษิณจึงได้
เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า เพราะเหตุใดราชันทักษิณจึงได้ถูกยกย่องให้
เป็นสุดยอดदारुंग พรวรรคที่สงูเยี่ยมของเขา น้อยคนที่จะ
เทียบเคียงกับเขาได้!

ขณะนี้ ทุกคนต้องกลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว นับแต่อดีตกาลที่
ผ่านมา ผู้ที่สามารถทำสู้กับราชันเซียนและทำได้สำเร็จมีเพียงไม่กี่
คนเท่านั้น แม้ว่าราชันเซียนที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นเพียงศพรราชัน
เซียนเท่านั้น แต่การสังหารจักรพรรดิเทพยังคงเป็นเรื่องง่ายตาย
สำหรับเขา

แต่ว่า ทุกคนต่างรู้ดีว่า ราชันทักษิณตรงหน้ามีคุณสมบัติ
เพียงพอที่จะทำสู้กับราชันเซียนอยู่แล้ว!

เวลานี้ หน้าตาของหลี่ชีย่กระตุกทีหนึ่ง จึงสั่งการกับราชัน
ทักษิณว่า “เสียวกั้ว ถอยไป เดียวมีผู้ที่จะจัดการกับเขาเอง”

สายตาของราชันทักษิณก็ปรากฏประกายแวบหนึ่ง รับรู้
อะไรบางอย่าง มองดูศพรราชันท่าคง หอดถอนใจออกมาว่า
“เสียดาย” จากนั้น “ไม่ได้กล่าวมากความและล่าถอยกลับมา

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้ทุกคนรู้สึกตกใจ หากจะกล่าวว่าคุณคนที่อยู่ ณ ที่นี้ทั้งหมด ใครบ้างที่มีคุณสมบัติมากที่สุดในการทำสู้กับศพรราชันเซียนท่าคงละก็ ต้องเป็นราชันทักษิณแน่นอน

แต่ทว่า เวลานี้หลี่ชียเอกลับให้ราชันทักษิณล่าถอยกลับมา นับว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนรู้สึกว่าจะไม่น่าจะเป็นไปได้

“ปัง” อากาศที่ว่างเปล่าแหลกละเอียด ขณะที่ทุกคนยังไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นนั้น ศพรราชันเซียนท่าคงพลันหันหลังกลับอย่างกะทันหัน พลันที่เขาหมุนตัว ฟาดไปถึงกับสั่นสะเทือน ท้องฟ้าแลดวงดาวสั่นไหว การขยับตัวของเขาสามารถทำลายมิติกาลเวลาได้

ด้วยพลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากสั่นเทา ในเวลาตัวเอง ทุกคนจึงได้เข้าใจว่าอะไรคือไร้ผู้ต่อกร นี่แหละคือไร้ผู้ต่อกร

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ภายในเมืองร้อยเมืองบูรพา ณ หอวิถิฟ้า ฉับพลันนั้น ปรากฏร่างเงาของคนผู้หนึ่ง ก้าวเดินออกมา เพียง

ก้าวเดียวก็ออกจากเมืองร้อยเมืองบูรพา ก้าวข้ามดินแดนภาค
กลาง มาถึงบนท้องฟ้าสำนักโบราณสี่เหลี่ยม

สิ่งที่ศพรราชันเซียนท่าคงต้องเผชิญก็คือคนที่กำลังจะปรากฏ
ตัวอย่างกะทันหัน ต่อให้เป็นศพของราชันเซียนท่าคงเมื่อต้องพบ
กับผู้ที่โผล่ออกมา ต้องรู้สึกหนักแน่นจริงจังขึ้นมาทันทีเหมือนกัน

เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่สามารถบรรยายได้
ด้วยตัวอักษร หากจะกล่าวว่า ความเรียบง่ายคือความงดงามอย่าง
หนึ่ง เช่นนั้นแล้ว ความงดงามเช่นนี้ได้เปล่งออกมาจากตัวของ
ผู้หญิงคนนี้อย่างถึงพริกถึงขิง สำแดงจนถึงขีดสุด

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะเรียบง่าย หรืองดงาม ยามที่
นางปรากฏตัวออกมาต่อหน้าผู้คน ผู้คนในโลกได้แต่แหงนมอง ไม่
มีใครกล้าลบลู่ต่อนาง

เวลานี้ บนตัวของผู้หญิงคนนี้อยู่ตรงหน้าค่อยๆ เปล่ง
ประกายออกมาอย่างช้าๆ ประกายนี้นุ่มนวลเป็นอันมาก ไม่รู้สึก
แสบตาแม้แต่นิดเดียว แต่ทว่า ด้วยประกายเช่นนี้เอง ที่จุดให้แดน
มนุษย์กษัตราสว่างไสว ยามที่ประกายนี้แผ่กระจายลงบนแดน

มนุษย์กษัตรา ทุกคนล้วนแล้วแต่รับรู้ถึงพลังแห่งความเป็นนิรันดร์
ช่างอ่อนโยนละมุนละไม และเนิ่นนานอะไรอย่างนั้น

การอาบอยู่ท่ามกลางประกายเช่นนี้ ทำให้ทุกคนรู้สึกว่
ตนเองนั้นถือกำเนิดอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน ณ ที่ตรงนี้ปราศจาก
กาลเวลาที่เคลื่อนผ่าน ไม่มีความชราจากการผ่านไปของกาลเวลา
ทุกอย่างกลับกลายเป็นนิรันดร์ เหมือนหนึ่งว่ากาลเวลาไม่เคย
เคลื่อนที่ผ่านไป ทุกคนล้วนแล้วแต่อยู่กับต้นกำเนิดของชีวิต ทุก
อย่างเพิ่งจะเริ่มต้น ไม่มีสิ้นสุดตลอดกาล

“กายอายุวัฒนะ.....” เมื่อได้อาบอยู่ท่ามกลางประกายที่
นุ่มนวลเช่นนี้ มีจักรพรรดิเทพผู้หนึ่งได้สติกลับมา และรับรู้ได้ถึง
ความลึกซึ้งพิสดาร ร้องตกลใจออกมาด้วยเสียงอันดัง “นี่มันกาย
เขียนชั้นสมบูรณที่อยู่ในตำนานนี้.....กายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ!
”

“กายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ..... ” ทุกคนรู้สึกสะเทือน
หวั่นไหวเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วน
ตลอดจนผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด ตั้งแต่ระดับจักรพรรดิเทพลงมา ต่าง
รู้สึกหวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออก กระทั่งเรียกได้ว่า สร้างความ
หวั่นไหวได้มากกว่าได้ยินว่ามีราชันเขียนองค์หนึ่งปรากฏตัวเสีย
อีก

“กายอายุวัฒนะ.....” ระดับปราชญ์รุ่นดีกดำบรรพ์ผู้หนึ่ง ถึงกับเหม่อลอย พิมพ์ว่า “กายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์ หรือว่านาง ได้บรรลุถึงขั้นไม่มีวันตายในตำนานได้แล้วหรือ?”

ในเวลานี้ ผู้คนโลกนี้ล้วนแล้วแต่เหม่อลอย แม้แต่ปู่เหลียนเซียง ราชันมุเสาที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ก็ต้องเหม่อลอยเช่นกัน การบรรลุกายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์ ช่างเป็นเรื่องที่สร้างความหวั่นไหวได้มากเหลือเกิน มากกว่าการได้บรรลุเป็นราชันเซียนเสียอีก

นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ผู้บรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์มีอยู่จำนวนไม่น้อย เช่นกายเทวะสยบอเวจีชั้นสมบูรณ์ กายเพชรชั้นสมบูรณ์ เป็นต้น แต่ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีผู้ใดสามารถบรรลุกายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์มาก่อน

ในแวดวงผู้บำเพ็ญตนเคยมีคำกล่าวว่า การจะบรรลุกายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์นั้น ยากยิ่งกว่าการบรรลุเป็นราชันเซียนพันเท่าหมื่นเท่า และความจริงก็เป็นเช่นนี้ ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนาน เคยมีราชันเซียนองค์แล้วองค์เล่า แต่ไม่เคยมีใครบรรลุกายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์เลย

มาวันนี้ ทุกคนต่างได้เห็นปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์ที่เป็นนิรันดร์ ได้เห็นกายอายุวัฒนะขั้นสมบูรณ์

“กายอายุวัฒนะขั้นสมบูรณ์ นางเป็นอมตะไม่มีวันตายตลอดกาลจริงหรือ?” ผู้คนจำนวนมากรู้สึกเหม่อลอย โดยเฉพาะรุ่นอาวุโสยิ่งรู้สึกสะเทือนใจถึงสิ่งที่อยู่ภายในส่วนลึกที่สุดของจิตใจ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนมากน้อยเท่าไรที่เสาะแสวงหาความเป็นอมตะ โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนที่เข้าสู่วัชรแล้ว ก็ต้องเผชิญกับปัญหาข้อหนึ่ง นั่นก็คือ.....ความตาย!

แต่ทว่า กล่าวสำหรับผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งมาก นั้น สิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการไปเผชิญหน้ากับมันก็คือความตาย ดังนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา จึงมียอดฝีมือจำนวนมากเสาะแสวงหาความเป็นอมตะ แต่ทว่า ไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จแม้แต่คนเดียว

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้เห็นกายอายุวัฒนะขั้นสมบูรณ์ในเวลานี้แล้ว มันทำให้ยอดฝีมือทุกคนที่มีชีวิตอยู่ในช่วงบั้นปลายมองเห็นความหวัง บางที นี่แหละคือความเป็นอมตะไม่มีวันตายที่แท้จริง

มองดูผู้หญิงที่อยู่บนท้องฟ้า ไม่มีใครรู้ว่ากายอายุวัฒนะชั้น
สมบูรณ์สามารถดำรงอยู่เป็นอมตะได้จริงตามที่อยู่ในตำนาน
หรือไม่!

“นางเป็นใครกันรี.....” หลายคนมองหน้าซึ่งกันและกัน
เมื่อเห็นผู้หญิงที่อยู่บนท้องฟ้าคนนั้น ไม่มีใครรู้ว่าคนผู้นี้คือใคร ไม่
มีใครรู้ว่านางมีประวัติความเป็นมาเช่นใด! กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า
ไม่มีผู้เคยพบเห็นนางมาก่อน

แต่ ผู้หญิงที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้นี้กลับเป็นผู้ที่ได้บรรลุ
กายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์ ซึ่งทำให้ทุกคนรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่
เหลือเชื่อจริงๆ

ตอนที่ 1139 หม่ากู่ที่ไร้ผู้ต่อกร

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยมองดูหม่ากู่ที่อยู่บนท้องฟ้าแล้วอดที่จะเพยรอยยิ้มออกมาไม่ได้ เป็นรอยยิ้มที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่สามารถบรรยายได้ เขาเองถึงกับเหม่อลอยและพึมพำออกมาว่า “ข้ารู้สึกเป็นเกียรติเพราะเจ้า ข้าภูมิใจในตัวเจ้า!”

ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านไป เขาได้บ่มฝึกบุคคลที่ไร้ผู้ต่อกรมากมายเหลือเกิน แม้แต่ราชันเซียนกล่าวสำหรับเขาแล้ว ก็หาใช่เรื่องยากเย็นแต่อย่างใด แต่ทว่า ตลอดเวลาที่ผ่านไป หนึ่งเดียวที่ทำให้เขารู้สึกว่ายากที่จะทำได้สำเร็จก็คือ การบ่มฝึกบุคคลที่จะบรรลุกายอายุวัฒนະชั้นสมบูรณ์

ตลอดเวลาที่ผ่านไป หลี่ซีเยเคยทำการทดลองมาแล้วทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็งปานใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นผู้มีพรสวรรค์สูงส่งเท่าไร แต่ ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่สามารถฝึกกายอายุวัฒนະได้สำเร็จ

แต่ทว่า ครานั้น เด็กผู้หญิงที่ไม่น่าสนใจที่สุดคนหนึ่ง หลายคนที่ต่างคิดว่านางเป็นเด็กปัญญาอ่อน กระทั่งพ่อแม่ของนางยังไม่

ต้องการ แล้วจะมีใครคาดคิดว่า ด้วยความที่นางเป็นคนยืนหยัดไม่
เลิกรา ในที่สุดก็ได้สร้างสิ่งมหัศจรรย์ที่เป็นนิรันดร์ ความมหัศจรรย์
เพียงหนึ่งเดียวที่เป็นของนางเท่านั้น!

ในห้วงเวลาสุดแทนจะยาวไกลในครั้งนั้น แม้แต่หลี่ซิเย่ที่อยู่
ในฐานะของอิกาทมิพเองก็ไม่ได้ตั้งความหวังเอาไว้กับเด็กผู้หญิงที่
แม้แต่เคล็ดวิชาเพียงประโยคเดียวยังไม่ได้ เพียงแต่สายตาที่ไฝรู้
อย่างยิ่งคุ่นั้นของนางที่ไปสะกิดใจของเขาเข้า ในอีกแง่มุมหนึ่ง
เริ่มแรกทีเดียวหลี่ซิเย่เพียงแต่นึกสงสารนางเท่านั้นเอง

แต่ว่า มีใครบ้างที่คาดคิดว่า เด็กผู้หญิงคนหนึ่งแม่แต่
เคล็ดวิชาเพียงประโยคเดียวก็ท่องจำเอาไว้ไม่ได้ สุดท้ายแล้วกลับ
สามารถฝึกกายอายุวัฒนะได้สำเร็จ บรรลุกายอายุวัฒนะชั้น
สมบูรณ์ ทำในสิ่งที่ไม่มีความสามารถทำได้นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา
เรื่องที่กระทั่งราชันเซียนก็ไม่สามารถทำให้กลายเป็นจริงได้!

“สิ่งนี้คือเรื่องที่คุณควรให้ภูมิใจมากที่สุดชั่วชีวิตนี้ของข้า”
หลี่ซิเย่ต้องพึมพำออกมา เมื่อมองดูหม่ากุที่อยู่บนห้องฟ้า

มองดูแต่ละคนที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว แม้กระทั่งอิกาทมิพที่
ไม่เคยละทิ้งสิ่งใดก็เกือบจะละทิ้งสิ่งนี้อยู่แล้ว แต่ หม่ากุทำให้เขาได้

มองเห็นความหวัง ให้เขาได้ยืนยันถึงความมหัศจรรย์ที่เป็นหนึ่งเดียวนิรันดร์ เรียกได้ว่าลึกลับเยลุมิใจในตัวของเธอเป็นอันมาก

กล่าวสำหรับลึกลับเย การที่จะบ่มฝึกราชันเซียนขึ้นมาสักองค์หนึ่งไม่นับว่าเป็นอะไรสำหรับเขาแล้ว แต่การบ่มฝึกผู้ที่บรรลุกายอายุวัฒนะขั้นสมบูรณ์นี้สิ จึงนับได้ว่าเป็นเรื่องที่น่าลึกลับเยมากที่สุดในชีวิต

ชานกุยเหยียก็รู้สึกตกใจอย่างมากเมื่อมองเห็นหมากูที่อยู่บนห้องฟ้า พึมพำออกมาว่า "กายอายุวัฒนะขั้นสมบูรณ์ที่อยู่ในขั้นสุดยอดระดับปราชญ์ มันออกจะแข็งแรงแรงเกินไปแล้วกรรมัง ต่อให้ราชันเซียนยังมีชีวิตอยู่ นางก็สามารถโจมตีด้วยความพาลต่อราชันเซียนได้! "

ชานกุยเหยียหาใช่เป็นคนที่จะมีบทสรุปต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยง่ายตาย แต่เมื่อเขามองเห็นหมากูที่อยู่บนห้องฟ้า เขาก็รู้ได้ทันทีว่าคนผู้นี้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะที่น่ากลัวมาก ต่อให้ราชันเซียนยังมีชีวิตอยู่ เฉกเช่นนางที่บรรลุกายอายุวัฒนะขั้นสมบูรณ์ก็ไม่หวั่น

“น้ำมันหมากูแห่งหอวิถิฟ้านะเนีย เคยได้ยินแต่ชื่อไม่เคยพบเห็นตัวจริง วันใดได้พบนับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งของข้า” แม้แต่ราชันทักษิณยังต้องกล่าวด้วยความเคารพนับถือ เมื่อมองเห็นหมากู

ความจริงแล้ว ไม่ว่าใครก็ตาม หากสามารถฝึกกายอายุวัฒนะถึงระดับชั้นสมบูรณ์ ก็ต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือจากผู้คนอยู่แล้ว

แม้แต่ผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นปู่เหลียนเซียงเมื่อได้เห็นหมากูแล้วนางเองก็รู้สึกตกใจเช่นกัน และกล่าวด้วยความตระหนกว่า “กายอายุวัฒนะที่สมบูรณ์ไว้ที่ตี นี้ น้ำมันไม่น่าเชื่อเลย กายเซียนลักษณะเช่นนี้ไม่มีที่จะตีเอาเสียเลย ด้วยท่วงท่าเช่นนี้ของนาง การโจมตีราชันเซียนหาใช่เป็นปัญหาแต่อย่างใด!” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้วนางถึงกับจ้องมองหลี่ซิเย่ทีหนึ่ง

ปู่เหลียนเซียงนั่นคือตรีอริยะสมบัติ และเป็นคนที่เคยฝึกกายเซียนมาก่อน นางจึงมีความเข้าใจในกายเซียนอย่างลึกซึ้งเวลานี้ พลันที่เห็นกายอายุวัฒนะของหมากูแล้วก็รู้ได้ทันทีว่ามันบ่งบอกถึงสิ่งใด

กายอายุวัฒนะลักษณะเช่นนี้ไม่เคยปรากฏมาก่อน ปู่ เหลียนเซียงยอมเข้าใจเป็นอย่างดีว่า หากคิดจะฝึกกายเซียนที่ สมบูรณ์แบบไว้ที่ได้นั้น จะต้องได้เคล็ดกายเซียนที่สมบูรณ์ไม่มี ตกหล่น หากจะกล่าวถึงเคล็ดกายเซียนล่ะก็ ไม่มีเคล็ดกายเซียน เทียบได้กับเคล็ดกายเซียนที่อยู่ในตำรากายอีกแล้ว เพราะว่ามัน คือเคล็ดกายเซียนที่สมบูรณ์แบบที่สุดในโลก

ดังนั้น เมื่อได้เห็นหม่ากุ ปู่เหลียนเซียงจึงรู้ได้ทันทีว่า ผลงานที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้จะต้องเป็นฝีมือของหลี่ชียเถานั้น

“โหมตีราชนเขียนด้วยความพาล.....” ทุกคนต้องรู้สึก เหม่อลอยกับคำพูดของซานกู่เหยีย การโหมตีราชนเขียนด้วย ความพาลที่มีความแข็งแกร่งเช่นนี้ กล่าวสำหรับทุกคน มันได้เลย จากขอบเขตที่ผู้คนสามารถจินตนาการได้ไปแล้ว เพราะหาใช่ ขอบเขตที่พวกเขาสามารถแตะหรือเอื้อมถึงได้

“แวงค์.....” ในที่สุด เวลานี้เอง ศพราชนเขียนท่าคงได้ลง มือแล้ว พลันที่เขาลงมือเขาไม่ได้สำแดงเคล็ดวิชาราชัน ไม่ได้ สำแดงพลังสยบเหล่าชั้นฟ้า เพียงมือข้างเดียวที่ทะลุอากาศพุ่งตรง เข้าที่ตำแหน่งหัวใจของหม่ากุ

ด้วยท่วงท่าการโจมตีตรงๆ ที่ดูแสนจะเรียบง่ายที่สุดนี้ ทำให้ทุกคนรู้สึกสั่นเทา เนื่องจากลักษณะการโจมตีเช่นนี้ จักรพรรดิเทพทั่วไปก็ต้านเอาไว้ไม่ได้ เกรงว่าต้องถูกทะเลงอกในกระบวนท่าเดียว

แต่ทว่า หม่ากู่กลับไม่ได้ขยับตัวกับการเผชิญหน้ากับการโจมตีเช่นนี้ กระทั่งไม่ได้ลงมือเสียด้วยซ้ำ เห็นเพียงประกายที่นุ่มนวลบนตัวของนางเหมือนมีการกระพริบที่หนึ่งเท่านั้นเอง

เพียงเท่านั้น ด้วยประกายที่นุ่มนวลกระพริบที่หนึ่งเท่านั้น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกกลับเปลี่ยนเป็นยาวนานมาก ยาวนานจนไม่สามารถบรรยายได้ถูก แม้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น แต่ทว่า ทำให้ทุกคนเหมือนเกิดภาพลวงตาขึ้น เหมือนว่าพริบตาเดียวเวลาได้ผ่านไปเป็นหมื่นปี

แม้ว่ามือของราชันเซียนท่าคงจะอยู่ใกล้กับตัวของหม่ากู่มาก แต่ทว่า ช่วงห่างระหว่างพวกเขามันไม่ใช่ปัญหาเรื่องระยะห่างอีกต่อไป มันกลับกลายเป็นว่าระหว่างมือกับตัวของหม่ากู่เหมือนว่าอยู่ห่างกันเป็นเวลาหลายแสนปี

มือที่หิมเข้าใส่ร่างของหมากูจำเป็นต้องก้าวข้ามสายน้ำ
แห่งกาลเวลาที่ยาวนานนี้ไป โดยใช้เวลารั้งหลายแสนปี เมื่อเป็น
เช่นนี้แล้ว กาลเวลาจึงสามารถทำลายทุกสิ่งอย่างได้

ทุกคนได้มีโอกาสเห็นภาพที่สุดแสนจะประหลาดมาก ระยะ
ที่ห่างกันเพียงแค่เอื้อม การเคลื่อนที่ของมือกลับเชื่องช้ายิ่งนัก ช้า
กว่าการเคลื่อนที่ของหอยทากเสียอีก ที่แปลกประหลาดมากไป
กว่านั้นก็คือ มือข้างนี้กลับมีความชราภาพลงตามการเคลื่อนไหว
จากมือที่เดิมเต็มไปด้วยลักษณะของหนังที่เหี่ยวยุบ เริ่มมีการหลุด
ลอกของหนังเหี่ยวยุบนั่น จากนั้น แม้แต่เนื้อก็เริ่มหลุดร่วงออกมา

แม้ว่าร่างที่เป็นศพของราชันเซียนท่าคงจะมีมือที่ปราศจาก
สีเลือด แต่ทว่า ก่อนหน้านั้นไม่ได้มีร่องรอยของความแก่ชราให้
เห็นแม้แต่บ่อย เวลานี้ ยามที่มือข้างนี้ต้องก้าวข้ามเวลานั้น ต่อให้
เป็นมือของราชันเซียนยังคงต้องชราภาพลงในทันที

ทุกคนรู้สึกใจหายใจคว่า ครั้นมองเห็นมือข้างนั้นของราชัน
เซียนท่าคงที่มีเนื้อหนังหลุดร่วง โดยปกติแล้ว กายเนื้อของราชัน
เซียนเป็นสิ่งที่ไม่มีสิ่งใดจะทำลายได้ กระทั่งกล่าวได้ว่า กายเนื้อ
ของราชันเซียนแข็งแกร่งเสียยิ่งกว่าสัจจอาวุธราชันเซียนอีก แต่
เวลานี้มือของราชันเซียนท่าคงกลับมีการชราภาพลงพร้อมกับการ
หลุดร่วงออกมา มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

“พลังของกาลเวลา.....” มีผู้ยิ่งใหญ่พลันรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง พิมพ์ออกมาว่า “กล่าวสำหรับกายอายุวัฒนะแล้วกล่าวได้ว่า เรื่องเวลานั้นยังไ้ก็ได้ ขณะเดียวกัน เรื่องเวลาก็เป็นสิ่งมีค่ามากที่สุด!”

แม้ว่าจะเป็นระยะห่างที่สั้นมาก แต่ ระยะห่างเท่านี้แหละกลับห่างกันถึงหลายแสนปี ถ้าหากราชันเซียนท่าคงยังมีชีวิตอยู่ละก็ บางทีอาจสามารถก้าวข้ามระยะห่างเช่นนี้ไปได้ แต่ ศพราชันเซียนท่าคงไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้อย่างแน่นอน

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ศพราชันเซียนท่าคงได้หุดมือกลับไป แต่ เวลานี้หม่ากุขยับตัวแล้ว นางไม่ได้ลงมือ และไม่ได้โจมตีต่อศพราชันเซียนท่าคง

หม่ากุเพียงแค่ก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ทุกย่างก้าวของนางก้าวไปได้อย่างรวดเร็ว หนึ่งก้าวหนึ่งรอยเท้า ในเวลานี้เอง ปราบกฏเป็นวิถีแห่งกาลเวลาขึ้นมาสายหนึ่งภายใต้การก้าวเดินของนาง เป็นวิถีแห่งกาลเวลาสายหนึ่งที่แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีพ้นไปได้

ในขณะนี้ ศพราชันเขียนท่าคงก็อยู่ท่ามกลางวิถีแห่ง
กาลเวลา ยามที่เขาต้องมาอยู่ในท่ามกลางวิถีแห่งกาลเวลานั้น
พลันบังเกิดเสียงดัง "จืด จืด จืด" ขึ้น ร่างของเขาเริ่มแปร
เปลี่ยนเป็นชราภาพขึ้น ผิวหนังแลดูเหี่ยวยุบมากขึ้นๆ กระทั่งเริ่ม
หลุดลอกออกมา

สิ่งนี้ก็คือพลังแห่งกาลเวลา ไม่มีลักษณะของการโจมตี ไม่
มีการสยบ สิ่งที่เหมาะสมทำก็แค่ปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปอย่างเงียบๆ
เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดในโลกน่ากลัวยิ่งกว่ากาลเวลาอีก
แล้ว กาลเวลาเร่งให้คนเราชราภาพขึ้น ยามที่กาลเวลาไหลผ่านไป
นั้น ย่อมเป็นการบ่งบอกถึงคนผู้หนึ่งก้าวเดินไปสู่ความชราภาพ
กระทั่งก้าวไปสู่ความตายในที่สุด

"ตุ้ม....." ในเวลานี้เอง ศพราชันเขียนท่าคงทำการเก็บ
ง่าประกายของตน ทันใดนั้นข้างกายของเขาได้กลับ
กลายเป็นรังไหมขนาดยักษ์ขึ้นมา เป็นรังไหมยักษ์ที่เกิดจากพลัง
ของฟ้าดิน โดยอาศัยรังไหมยักษ์ปกป้องศพ หวังจะอาศัยสิ่งนี้มา
ต้านทานกับกาลเวลาที่ไหลเคลื่อนไป

จืด จืด จืด..... อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะอาศัยรังไหมยักษ์ในการป้องกัน แต่ยังคงไม่สามารถต้านหยุดยั้งการไหลของกาลเวลาได้ เนื่องจากกาลเวลาไร้รูป ไม่ว่าจะเอาอะไรมาป้องกัน ก็ไม่สามารถต้านหรือกันไม่ให้เวลามันไหลผ่านไป

“แวงค์.....” เมื่อรังไหมขนาดใหญ่ไม่สามารถหยุดยั้งการไหลของกาลเวลาได้ ทำให้ประกายทั้งหมดถูกปล่อยออกมาอีกครั้งทันใดนั้น ศพราชันเซียนท่าคงไล่กวาดหม่ากุไปในทันที

ในเวลานี้ กล่าวสำหรับศพราชันเซียนท่าคงแล้ว มีเพียงวิธีไล่ตามหม่ากุให้ทันแล้วสังหารนางเสีย จึงสามารถแก้ไขปัญหาการไหลของกาลเวลาได้ มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้เป็นกระบวนท่าที่แข็งแกร่งมากที่สุดในโลก ระบบป้องกันที่ดีที่สุดในโลก ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการไหลของกาลเวลาได้

ความเร็วในการก้าวอย่างของราชันเซียนนั้นเรียกได้ว่าหนึ่งก้าวของเขาสามารถก้าวข้ามเก้าแดนได้ แต่ ท่ามกลางวิถีแห่งกาลเวลานั้น เรื่องระยะห่างไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป เพราะระยะห่างระหว่างหม่ากุกับศพราชันเซียนท่าคงไม่ใช่ระยะห่างธรรมดา และเป็นระยะห่างด้านกาลเวลา เป็นระยะห่างหลายแสนปีของกาลเวลา!

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าศพรราชันเซียนท่าคงจะรวดเร็วปานใดก็ตาม ก็ไม่สามารถตามหม่ากู่ได้ทัน อีกทั้งท่ามกลางการไหลของกาลเวลา เมื่อเขาใช้ความเร็วยิ่งมากเท่าไร การชราภาพของร่างกายก็จะรวดเร็วมากขึ้นตามไปด้วย เรียกได้ว่าชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นเขาได้ก้าวข้ามไปเป็นหมื่นปี

เสียงจี้ด จี้ด จี้ด ดังขึ้น ในเวลานี้เนื้อศพรราชันเซียนท่าคงเริ่มหลุดลอก กายเนื้อที่กระทั้งสัจจอาวุธราชันเซียนก็ทำอันตรายไม่ได้ เวลานี้ เมื่ออยู่ท่ามกลางกาลเวลายังคงต้องเสื่อมถอย ไม่อาจรองรับพลังของกาลเวลาได้

“ตูม” เสียงดังสนั่น ราชันเซียนท่าคงยุติการไล่ตาม พลันกวักมือ หมื่นสัจจธรรมได้รวมตัวกันกลับกลายเป็นประตุมิติที่เหลือเชื่อที่สุดขึ้นมา “แว้งค์” ประตุมิติที่สร้างขึ้นโดยราชันเซียน พลันเปิดออก

ราชันเซียนท่าคงพลันวิ่งผ่านประตุมิติรอดไปยังอีกด้านหนึ่งของฟากฟ้า แต่ “แว้งค์” กาลเวลายังคงไหลผ่านไปเหมือนเดิม ต่อให้เขาوابไปยังอีกด้านของฟากฟ้า แต่ยังคงอยู่ท่ามกลางวิถีแห่งกาลเวลา และเวลาก็ยังคงไหลผ่านไป

การต่อสู้เพื่อชีวิตในลักษณะเช่นนี้ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อีกแล้ว เว้นแต่จะสามารถหนีไปยังที่ที่ไม่มีเรื่องของกาลเวลา ไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีสุดสิ้นสุด มิฉะนั้นแล้ว ไม่ว่าจะหลบไปอยู่ที่ใดก็ตาม แก้วแดนก็ดี นอกโลกก็ช่าง ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีพ้นวิถีแห่งกาลเวลาไปได้

“ปัง.....” ในเวลานี้ ราชันเซียนท่าคงได้รวบรวมประกายทั้งหมดเพื่อการโจมตี ซึ่งได้สำแดงสุดยอดอัจฉริยภาพที่ลึกซึ้งพิสดาร การโจมตีครั้งนี้สามารถทำลายฟ้าดิน สะเทือนแก้วแดนสรรพสิ่งมีชีวิตในแดนมนุษย์กษัตริย์ต้องหมอบคลานอยู่กับพื้นท่ามกลางการโจมตีในครั้งนี้

ย่อมสามารถประเมินได้ว่า พลังการโจมตีของราชันเซียนเป็นเช่นใด ภายใต้การโจมตีนี้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนเกรงว่าโลกจะถูกทำลายไป

“คร้ากก.....” เสียงบางสิ่งที่แตกหักดังขึ้น ศพราชันเซียนท่าคงทำลายวิถีแห่งกาลเวลาไปได้บางส่วน แต่ มันไม่ได้เกิดประโยชน์อันใด เนื่องจากส่วนที่ถูกทำลายเสียหายไปถูกซ่อมแซมกลับไปเหมือนเดิมโดยกาลเวลาที่ไหลเคลื่อนไปเรื่อยๆ ในชั่วพริบตาเดียว กาลเวลาคงอยู่เป็นนิรันดร์ ต่อให้ทำลายกาลเวลาไป

บางส่วน แต่ กาลเวลาที่ไหลเคลื่อนมาจากด้านหลังก็ยังคงไหลไป
หาตัวของคนผู้นั้นอยู่ดี

NOVEL-LUCKY

ตอนที่ 1140 ศพราชันร่วงหล่น

<https://novel-lucky.com>

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ศพราชันเขียนท่าคงทำการทุบทำลายวิถีแห่งกาลเวลาครั้งแล้วครั้งเล่า การทุบทำลายแต่ละครั้งของเขานั้น ล้วนแล้วแต่เป็นการทุบที่ถึงขั้นทำลายฟ้าดิน หากเป็นกระทำต่อดินแดนภาคกลางละก็ เกรงว่าคงสามารถทำเอาดินแดนภาคกลางต้องจมลงอย่างง่ายดาย

ศพราชันเขียนท่าคงที่ทุบทำลายครั้งแล้วครั้งเล่า วิถีแห่งกาลเวลาที่อยู่ใต้เท้าของเขาปรากฏรอยปริร้าวนับครั้งไม่ถ้วน แต่ทว่า ถึงจะทุบทำลายวิถีแห่งกาลเวลาได้มันก็ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด กาลเวลายังคงต้องไหลเคลื่อนผ่านไปอยู่ดี ทุบทำลายอดีตทำลายปัจจุบัน แต่ไม่สามารถทำลายอนาคตได้

ถึงแม้ศพราชันเขียนท่าคงจะพยายามทุบทำลายอย่างบ้าคลั่ง แต่ทว่า กาลเวลายังคงไหลเคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ ศพราชันเขียนท่าคงยังคงไม่อาจต้านทานการกัดกร่อนของกาลเวลา ผิวหนังเกิดการเหี่ยวบนปริแตก เนื้อหลุดออกเป็นชิ้นๆ บางส่วนที่บอบบางมีการหลุดออกจนเห็นกระดูกด้านใน

ราชันเขียนท่าคงทบทวนวิถึแห่งกาลเวลาจนฟ้าดินสั่นไหว สิ่งมีชีวิตจำนวนมากไม่ว่าจะอยู่ในดินแดนภาคกลางหรือบริเวณอื่นๆ ของแดนมนุษย์กษัตริย์ ล้วนแล้วแต่ตัวสั่นงันงกภายใต้พลังทบทวนเช่นนี้

ภายใต้การทบทวนแล้วครั้งเล่าเช่นนี้ สิ่งมีชีวิตจำนวนมากไม่รู้สึกรู้สึเหมือนตกอยู่ท่ามกลางวันสิ้นโลกอย่างนั้น พวกเขาต่างรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง หวาดกลัวว่าจะทบทวนบนหัวของพวกเขาหรือไม่ เพราะหากถูกทบทวนเข้าให้ละก็ ไม่ว่าจะเป็สถานที่ใดหรือสิ่งดำรงไว้ซึ่งสถานะเช่นใด เกรงว่าคงต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไปในทันที

หลายคนพยายามอธิฐานในเวลานี้ หวังให้การต่อสู้ในครั้งนี้จบสิ้นลงโดยเร็ว เพื่อให้สิ่งมีชีวิตได้หลุดพ้นจากความทุกข์ในขณะนี้

หม่ากุก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ทุกๆ ก้าวของนางวิถึแห่งกาลเวลาก็เพิ่มขึ้นหนึ่งหมื่นปี ภายใต้การก้าวเดินที่ละก้าวของนางกาลเวลาได้เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ เหมือนว่สิ่งนี้คือความเจ็บปวด ความเจ็บปวดของฟ้าดิน มีเพียงกาลเวลาเท่านั้นที่สามารถเคลื่อนผ่านไปได้อย่างเจ็บปวดเช่นนี้

ในขณะนี้ ไม่ว่าจะศพรราชันเซียนท่าคงจะหุบทำลายอย่างบ้าคลั่งรุนแรงอย่างไรก็ตาม เขายังคงไม่สามารถทำลายวิถีแห่งกาลเวลาได้อย่างแท้จริง ในฐานะศพรราชันเซียน ต้องยอมรับว่าเขา มีความแข็งแกร่งโดยแท้จริง แต่ทว่า จะอย่างไรเสียเขาก็ไม่ใช่ราชันเซียนที่แท้จริง ในฐานะที่เป็นศพรราชันเซียน เขาจึงห่างชั้นกับหมากูอยู่ไม่น้อยทีเดียว

หลายคนต้องเสียวสันหลังวาบบ เมื่อได้เห็นภาพที่ปรากฏบนห้องฟ้า แม้แต่ศพรราชันเซียนท่าคงก็ไม่อาจหนีพ้นกฎเกณฑ์ไปได้ ด้วยการทำลายวิถีแห่งกาลเวลาเสีย แม้แต่จักรพรรดิเทพเองเวลานี้ก็รู้สึกงัวตัวเองช่างตัวเล็กเหลือเกิน

ดังนั้น จึงมีส่วนที่ลึกที่สุดของสายสำนักราชันเซียน ระดับจักรพรรดิเทพที่หลับไหลมาเป็นเวลานานไม่ถ้วนได้ลุกขึ้นและปรากฏตัวออกมา มองดูเหตุการณ์ที่อยู่บนห้องฟ้าแล้วรู้สึกใจหายใจคว่ำ พิมพ์ำออกมาว่า "กายเซียนที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ระดับเหนือสุดยอดของระดับปราชญ์ ด้วยกำลังเช่นนี้ ด้วยระดับเช่นนี้ ต่อให้ราชันเซียนยังมีชีวิตอยู่ก็สามารถพาลแข่งกร้าวสู้กับราชันเซียนได้! นอกเหนือจากราชันเซียนแล้ว ไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติพอที่จะเทียบเคียงกับนางอีกแล้ว"

“ตุ้ม.....” ทันใดนั้น พลังฟ้าดินที่ถูกศพรราชันเซียนท่าคกงลิ้นกินไปก่อนหน้าได้พวยพุ่งออกมาในพริบตา ขณะเดียวกัน ร่างของเขาปล้นพวยพุ่งกลืนอายุศพปริมาณไร้สิ้นสุดออกมา ปล้นที่กลืนอายุศพนี้ปรากฏออกมา ได้ยินเสียงดัง “จืด” ดวงดาวบนท้องฟ้าปล้นถูกกลืนอายุศพที่นำกล้วกัดกร่อนไป!

“กลืนอายุชั่วร้ายราชันเซียน.....” แม้แต่จักรพรรดิเทพยังต้องมีสีหน้าที่ซีดเผือดเมื่อได้เห็นภาพนี้ จนร้องเสียงอันทังออกมา

ตามตำนานเล่าว่า เมื่อกลืนอายุศพของศพรราชันมีการสะสมจนถึงระดับหนึ่งแล้ว สามารถทำลายจักรพรรดิเทพได้ในชั่วพริบตาเดียว มีความน่ากลัวสุดที่จะจินตนาการ

ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า ศพของราชันเซียนท่าคกงจะต้องผ่านการจัดการอะไรบางอย่างมา กระทั่งอาจเคยถูกผนึกร่างเก็บเอาไว้ก่อนหน้า มิฉะนั้นแล้ว ด้วยกลืนอายุศพที่รุนแรงเช่นนี้ เขาท่าคกงอาจกลายเป็นผุยผงนานแล้วก็เป็นได้

แต่ทว่า เวลานี้ศพรราชันเซียนท่าคกงปล้นทำลายแผ่นประทับผนึกกะทันหันมาได้ และปะทุเอากลืนอายุศพของตนออกมาทั้งหมด เสียวินาที่นี้เอง กลืนอายุศพได้ผสานกับพลังฟ้าดินจน

กลายเป็นกระบี่ราชันขึ้นมาเล่มหนึ่ง ลักษณะของกระบี่ครึ่งขาวครึ่งดำ ยามที่กระบี่ราชันเล่มนี้ปรากฏขึ้นมา ฟาดดินสั่นเทา หมิ่นสัจธรรมตั้งสรรพชีวิตที่หิวโหยร้องคราญครางอยู่กับพื้น กระดิกตัวไปไหนไม่ได้

“ปัง.....” หนึ่งกระบี่ฟาดพื้นลงมา เป็นหนึ่งกระบี่ที่สามารถฟันทุกอย่างจนขาดได้ ภายใต้คมกระบี่เช่นนี้ แม้แต่ชานกุ่มเหยียยังต้องสั่นเทา

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว กระบี่ราชันที่ฟาดพื้นลงมา ทำให้วิถีแห่งกาลเวลาถูกฟันจนกระจุยจนได้ สะเก็ดไฟหลากสีสนที่เกิดจากการแตกกระจายไปทั่วห้องฟ้าของวิถีแห่งกาลเวลา และดุงดงามและอลังการมาก

“แซ้งค์.....” ทันใดนั้น ศพราชันเซียนท่าคงเลือกกระบี่พุ่งเป้าไปที่หม่ากู่ กระบี่นี้มีความรวดเร็วอย่างยิ่ง รวดเร็วจนกระทั่งผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นนี้อย่างชานกุ่มเหยียก็มองเห็นได้ไม่ชัดเจน ว่าออกกระบี่เช่นใดกัน

จังหวะที่กระบี่นี้ของศพราชันเซียนท่าคงกำลังจะฟันเข้าที่
ร่างของหมากู ซึ่งคมกระบี่อยู่ห่างจากตัวแค่เอื้อมเท่านั้น พลันฟ้า
ดินได้เงียบสงบนิ่งขึ้นมาทันควัน

ผู้ที่สามารถมองเห็นภาพนี้ได้ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ กระบี่
กระบวณทานี่ช่างน่ากลัวเหลือเกิน กระบี่กระบวณทานี่สามารถ
สังหารสิ่งมีชีวิตทุกๆ ชีวิตในหล้าได้ทั้งหมดอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้คมกระบี่กำลังจะถึงตัวของหมากู
จังหวะนั้น ไม่เพียงทุกสิ่งในโลกสงบนิ่งเท่านั้น ทั้งยังกลับกลายเป็น
ยืดยาวยิ่งนัก แม้ว่าจะเป็นเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น แต่ชั่ว
พริบตาเดียวที่ว่าได้ถูกลากยาวไปถึงล้านปี

ฉับพลันที่ทุกอย่างถูกดึงให้ทอดยาวออกไป ได้ยินเสียง
“แว้งค์” กาลเวลาที่ไร้สิ้นสุดได้พวยพุ่งออกมาด้วยความรุนแรง
ทันใดนั้น ร่างของหมากูก็ได้หายไป

ถ้าหากจะกล่าวว่า ก่อนหน้านั้น วิถีแห่งกาลเวลาคือสาย
ธาราที่ไหลเอื่อยๆ เวลานี้กับกาลเวลาที่พวยพุ่งออกมามันก็คือ
สายน้ำที่เชี่ยวกราก สามารถทำลายสิ่งทุกอย่างทุกอย่างได้

กาลเวลาที่พวยพุ่งลงมาอาศัยหน่วยนับเป็นล้านปี ดังนั้น
กาลเวลาที่พุ่งลงมาชโลมตัวศพรราชันเซียนท่าคงจึงมีค่าเริ่มต้นที่
ล้านปี

ความจริง ตัวของหม่ากู่ไม่ได้หนีหายไปไหน กระทั่งเรียกได้
ว่ายังคงยืนอยู่ที่เดิม เพียงสถานที่เดียวกันและเวลาต่างกัน การยืน
อยู่ ณ ที่ตรงนั้นของหม่ากู่ได้ไกลออกไปเป็นสิบล้านปี

ในแง่ของระยะห่าง หม่ากู่กับดาบราชันที่กำลังฟาดฟันใส่
ตัวนางห่างกันเพียงแค่อึดมเท่านั้น แต่หากพูดถึงด้านของเวลา ทั้ง
สองกลับห่างกันสิบล้านปี ดังนั้น หนึ่งกระบี่ราชันจึงไม่อาจสังหาร
หม่ากู่ได้

“อ้ากก.....” ครั้นกาลเวลาล้านปีที่พุ่งเข้าใส่ศพรราชัน
เซียนท่าคง ศพซึ่งปราศจากชีวิตกลับสามารถร้องเสียงอันน่า
เวทนาออกมา

ในเวลาตัวเอง หลายคนได้มองเห็นภาพแห่งความมหัศจรรย์
เมื่อศพรราชันเซียนท่าคงถูกชำระล้างด้วยกาลเวลานับล้านปี
ปรากฏว่าศพนั้นเหมือนถูกแยกจนกลับกลายเป็นสะเก็ดจำนวนมาก

ไม่ถ่วง และสะกิดที่เป็นประกายเหล่านี้ก็ได้เคลื่อนตัวผ่านไปพร้อมกับกาลเวลาล้านปี

“ไม่.....” ครั้นเหล่าขุนพลของเขาทำคงเห็นภาพนี้เข้าแล้วต้องร้องเสียงแหลมออกมา ไม่อาจยอมรับกับจุดจบเช่นนี้ได้

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” เสียงดังตูมตามเป็นระยะดังก้องฟ้าดิน ขณะที่ศพราชันเขียนทำคงได้กลายเป็นเก้าธูลีและเคลื่อนตัวไปกับกาลเวลาล้านปี พลังทั้งหมดที่เคยถูกเขากลืนกินไปก่อนหน้านี้ นั้น เป็นต้นว่า พลังเพลิงแก่นสุริยัน พลังแก่นจันทรา ประกายดวงดารา.....พลังทุกสิ่งทุกอย่างล้วนกลับไปยังจุดเดิม มาทางไหนกลับไปทางนั้น

ในเวลานี้ แดนมนุษย์กษัตราได้กลับคืนสู่ความสว่างไสวอีกครั้ง ดวงตะวันยังคงอยู่บนท้องฟ้า ดวงจันทราแอบอยู่บนสวรรค์ที่ห่างไกล ดวงดาราส่งประกายระยิบระยับบริเวณส่วนลึกของท้องฟ้า

ครั้นมองดูฟ้าดินที่ยังคงอยู่สุริยันจันทราและดวงดาวที่ยังคงสาดส่องประกายลงมาเหมือนเดิม ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่อย่างนั้น

เวลานี้ ฟาดินเงียบสงบถึงขีดสุด ไม่ว่าจะเป็ดินแดนภาคกลาง หรือทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราพลันเงียบสงบขึ้นมาทันที เหมือนว่าเข็มตกล่มหนึ่งสามารถได้ยึนกันทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราอย่างนั้น

นาทีนี้ ประดุจลมก็หยุดพัด โขยเช่นกัน น้ำในแม่น้ำหยุดไหล เหล่าสกุณาหยุดร้องขับขาน..... ทุกอย่างแลดูเงียบสงบยิ่งนัก

นาทีนี้ เหมือนว่าสรรพสิ่งมีชีวิตล้วนแล้วแต่ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ ทุกชีวิตต่างแหงนหน้ามองดูหม่ากุที่อยู่บนท้องฟ้า ผู้หญิงที่ธรรมดาๆ คนหนึ่ง ธรรมดาจนกลับกลายเป็นวีที่สวยงามที่สุดในโลก

ไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่รู้สึกถึงใจที่สั่นเทา ตั้งแต่ต้นจนจบ หม่ากุไม่ได้ลงมือเลย นางเพียงแต่ก้าวเดินให้เกิดเป็นวิถีแห่งกาลเวลาขึ้นมาเท่านั้น และเพียงเท่านั้น ก็สามารถทำลายศพราชันเซียนได้แล้ว

การดำรงไว้ซึ่งความแข็งแกร่งในลักษณะเช่นนี้ จะเป็น จักรพรรดิเทพกิติ ผู้ที่แก่จนสมควรจะตายซึ่งเก็บตัวไม่ปรากฏ ออกมาก็ช่าง เวลานี้ต้องแหงนหน้ามองดูหม่ากู่ที่อยู่บนท้องฟ้า

ผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถโจมตีราชันเซียนได้มีอยู่จริง และอยู่ใน ยุคปัจจุบันนี้เอง” ผู้ที่แก่จนสมควรจะตายถึงกับพึมพำออกมาด้วย ตัวที่สั่นงันงก

ผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถโจมตีราชันเซียนนับเป็นหัวข้อสนทนา ที่หนักมาก พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถโจมตีราชันเซียนได้นั้น มีอยู่ไม่มาก ต่อให้สามารถโจมตีราชันเซียนได้ บางส่วนก็มีจุดจบ ที่ไม่ดี จะอย่างไรก็ตาม การเป็นศัตรูกับราชันเซียนย่อมหาใช่เรื่อง ดี

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนแล้ว การโจมตีราชัน เซียนเป็นเพียงเรื่องเล่าลือกันเท่านั้น คนส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นมา ก่อน มาวันนี้ ได้ให้ทุกคนเห็นและรู้ว่าอะไรที่เรียกว่าโจมตีราชัน เซียน

“กายเซียนที่สมบูรณ์ไร้ที่ติ หนึ่งเดียวบารมีค้ำหล้า ใครเล่า สามารถก้าวข้าม” ซานกู่เหยียยังคงเหม่อลอย และพึมพำออกมา

คำพูดของซามูเอลเยียเป็นการเตือนบางคนให้ตื่น
โดยเฉพาะประเภทที่มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก และระดับบรรพบุรุษที่มี
ความคิดอื่นใดอยู่ในใจ

ลองคิดดูให้ดี ผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถโจมตีราชันเซียนได้คน
หนึ่ง คอยให้การคุ้มครองหลี่ชียเออยู่ ถามว่าโลกนี้ยังจะมีใครกล้า
แย่งชิงชะตาฟ้ากับหลี่ชียเอรี? เหมือนดั่งที่ซามูเอลเยียได้พูดเอาไว้
หนึ่งคนที่บารมีคับหล้า ใครเล่าสามารถก้าวข้าม? "

หลี่ชียเอในฐานะคนโหดอันดับหนึ่ง เป็นความจริงที่กลุ่มคน
รุ่นใหม่ไม่มีใครเทียบได้ แต่ทว่า ในมุมมองของผู้ดำรงไว้ซึ่งดีกดำ
บรรพมองว่า สิ่งนี้ไม่ได้แทนหาหลี่ชียเอมีความแข็งแกร่งโดยแท้จริง
เขาทำคงมีแนวความคิดเช่นนี้ พรรคเซียนเหินก็มีความคิดเช่นนี้
เหมือนกัน

ดังนั้น จึงได้เกิดเหตุการณ์ปิดล้อมโจมตีในวันนี้ ในเมื่อ
กลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ ดังนั้น รุ่นอาวุโสจึงคิดหา
โอกาสร่วมมือกันสังหารหลี่ชียเอเสีย เมื่อเป็นดั่งนั้นแล้ว นับจากนี้
ต่อไป การแย่งชิงชะตาฟ้าคงต้องเปลี่ยนผู้ชิงแล้ว

เวลานี้ ผู้ที่สามารถโจมตีราชันเซียนได้นั้นปรากฏตัวขึ้นมาแล้ว อีกทั้ง ผู้ที่สามารถโจมตีราชันเซียนผู้นี้แสดงออกอย่างชัดเจนว่ายืนอยู่ข้างเดียวกับหลี่ชีย่แน่นอน!

“บุคคลนี้ หลี่ชีย่ต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน” แม้ว่ามีจักรพรรดิเทพที่เคยคิดกำจัดหลี่ชีย่ เวลานี้ก็ต้องเหม่อลอย ได้แต่เลิกล้มความคิดที่จะทำเช่นนั้น ยอมสำรวมและอยู่อย่างเฉยเมอเฉยเมอ

มาวันนี้ ยังมีใครกล้าขวางทางของหลี่ชีย่อีกต่อไป ยังไม่ต้องพูดถึงตัวของหลี่ชีย่เองมีความแข็งแกร่งมากน้อยเพียงใด แค่คนที่อยู่ข้างกายของเขาเช่น หม่ากุ อองค์หญิงจุงโจว ราชันทักษิณ ตลอดจนราชันมุเสา เหล่านี้เป็นต้น เพียงเท่านี้ก็ไม่มีใครต่อกรได้แล้ว

ตอนที่ 1141 ข้าเท่านั้นที่เป็นใหญ่

<https://novel-lucky.com>

บางคนล้องมองดูราชันทักษิณที่อยู่บนท้องฟ้า มองดูหม่ากุ แล้วก็มองดูปู่เหลียนเซียงที่อยู่ข้างกายหลี่ซีเย ถึงกับร่างสั่นเต็ม ขึ้นมา พิมพ์ว่า "นี่ต้องนับว่าเป็นทีมคุ้มกันที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ใช่หรือไม่? "

"ไม่....." หลังจากเวลาผ่านไปนาน ในที่สุดศิษย์ของเขาท่าคงก็ได้สติคืนกลับมา เวลานี้ไม่จำเป็นต้องรอให้พวกซ่านกู่เหยียดลงมือ เขาท่าคงก็จะล่มสลายแล้ว

หลังจากได้เห็นศพรราชันเซียนท่าคงกลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว บรรดาศิษย์ทั้งหมดของเขาท่าคงถึงกับหึ่งตัวนั่งลงกับพื้น พวกเขาได้ล่มสลายไปแล้ว ความมั่นใจในตนเอง ศักดิ์ศรี ความเชื่อมั่น.....ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนถูกทำลายลง ทุกอย่างได้กลายเป็นเถ้าธุลีตามศพรราชันเซียนท่าคงของพวกเขาไปแล้ว

ก็ปีมาแล้ว ที่ศิษย์เขาท่าคงภูมิใจในชาติกำเนิดความเป็นเขาท่าคงของตนเอง ถือเอาปฐมบรรพบุรุษราชันเซียนท่าคงเป็นเกียรติยศ กล่าวสำหรับศิษย์เขาท่าคงแล้ว ราชันเซียนท่าคงก็คือ

สัญลักษณ์ของพวกเขา เพราะว่ามีราชันเขียนท่าคองเอง จึงได้ก่อ
เกิดทุกสิ่งทุกอย่างของเขาท่าคอง

แต่ จากการศึกษาที่ศพรราชันเขียนท่าคองกลายเป็นเก้าธูลีไปนั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างก็พังทลายตามไปด้วย เวลานี้ ต่อให้พวกซ่านก่วยเห
ยียไม่ลงมือเช่นฆ่าเขาท่าคองให้สิ้นซาก เขาท่าคองเองคงไม่มีพลังที่
จะสู้รบอีกต่อไป พวกเขาได้กลับเป็นปลาที่อยู่บนเขียง

“ทุกอย่าง ล้วนสิ้นสุดลงแล้ว” หลี่ชียเอ๋อจ้องมองดูฟ้าดินอย่าง
เย็นชา เวลานี้ เขาเพียงแต่ยืนสงบนิ่งอยู่บนห้องฟ้า แต่ทว่า ไม่ว่า
ใครก็ตาม เห็นเขาแล้วก็ต้องบังเกิดความเคารพยำเกรง

นับจากวันนี้เป็นต้นไป ไม่ว่าใครก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นสำนัก
เช่นใดก็ตาม เมื่อพบเห็นหลี่ชียเอ๋อแล้วก็ต้องเดินอ้อมไปอีกทาง ไม่มี
ใครกล้าขวางทางของหลี่ชียเอ๋อ

“ศิษย์พี่ใหญ่ไร้ผู้ต่อกร.....” นานมากกว่าศิษย์ของ
สำนักโบราณสี่เหยียนจะได้สติคืนกลับมา ถึงกับร้องเสียงดัง ร้อง
คำรามออกมา กระทั่งมีศิษย์บางคนน้ำตาซึมออกมาจนเข้าตา
เปียกชุ่ม

ก่อนหน้านี้ไม่นาน สำนักโบราณคดีเขียนถูกศัตรุกถึง
หน้าบ้าน ความเป็นความตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย แต่ทว่า จาก
การที่หลี่ชี่เย่ได้กลับมา เปลี่ยนแปลงสถานการณ์อย่างเต็มที่ ช่วย
สำนักโบราณคดีเขียนเอาไว้ เช่นฆ่าล้างสิ้นศัตรู แม้แต่เขาทำคง
แคว้นโบราณซึ่งเขียนที่เป็นยักษ์ใหญ่ล้วนแล้วแต่สูญสลาย
กลายเป็นเถ้าธุลีไปจากการกลับมาของศิษย์พีใหญ่!

แม้แต่พวกกุ่เถียวโสวที่เป็นรุ่นอาวุโสก็ต้องสะอื้นโดยไม่อาย
หวนนึกถึงเมื่อครั้งอดีต สำนักโบราณคดีเขียนนั้นอ่อนแอแค่ไหน
ต้องยืนหยัดอยู่อย่างยากลำบากภายใต้เงาหิมพ์ของพรรคเหวะฟ้า

แต่ทว่า มาวันนี้ ทุกอย่างได้เปลี่ยนไป สถานการณ์ล้วน
แปรเปลี่ยนไปจากการกลับมาของหลี่ชี่เย่ เขาทำคง แคว้นโบราณ
ซึ่งเขียน ล้วนแล้วแต่กลายเป็นไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง ถึงกาลล่ม
สลายไปภายในคำคืนเดียว แม้แต่พรรคเขียนเห็นที่ยโสโอหังก็ถูก
เนรเทศไปชั่วนิรันดร!

อะไรคือกำลัง อะไรคือความไร้ซึ่งผู้ต่อกร? สิ่งนี้แหละคือ
กำลัง สิ่งนี้คือไร้ซึ่งผู้ต่อกร เป็นกำลังที่แท้จริง และไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่
แท้จริง

การศึกปิดฉากลง ทุกอย่างกลับกลายเป็นปราศจากพะวง พวกไปเจี้ยนเจิน หลี่ซวงเหยียนนำพาศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียน โจมตีพรรคเหาะฟ้าจนแตกพ่าย เล่นงานพรรคเหาะฟ้าจนแหลกลาญไม่มีชิ้นดี ทำให้สำนักโบราณสี่เหยียนแย่งเอาพื้นที่ทั้งหมดที่เสียไปเมื่อครั้งกระนั้นคืนมาภายในคำคืนเดียว

แม้แต่แคว้นเจ้าลัทธิบางแห่งที่ครานั้นได้ร่วมแบ่งแยกแย่งชิงเอาดินแดนของสำนักโบราณสี่เหยียนไป มาวันนี้ พวกแคว้นเจ้าลัทธิเหล่านี้ต้องยอมมอบดินแดนที่ยึดครองไปนั้นคืน กระทั่งมอบดินแดนของตนบางส่วนให้ด้วยเพื่อเป็นการไถ่โทษ

ภายในเวลาชั่วคำคืน สำนักโบราณสี่เหยียนไม่เพียงชิงเอาดินแดนของตนกลับคืนมาได้ ยังทำให้ดินแดนขยายเพิ่มขึ้นอีกไม่น้อยเลยทีเดียว

มาวันนี้ ณ พื้นที่บริเวณแห่งนี้ ไม่มีสำนักใดหาญกล้าคิดไม่ซื่อกับสำนักโบราณสี่เหยียนอีกแล้ว บรรดาสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ที่เคยยึดครองดินแดนของสำนักโบราณสี่เหยียนต่างทยอยกันมาขอรับการลงทัณฑ์จากสำนักโบราณสี่เหยียน แน่จนที่สุด พวกเขาไม่สามารถพบหลี่ชีย่ได้อยู่แล้ว ได้พบเพียงกู่เถียโสวเท่านั้น

สำหรับ บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่อยู่บริเวณพื้นที่ใกล้เคียง
แห่งนี้ นับว่าเป็นวันที่ทรมาณมากที่สุด แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมาก
ต่างเดินทางไปขอขมาต่อสำนักโบราณสี่เหยียน โดยเฉพาะแคว้น
เจ้าลัทธิที่เคยยึดครองดินแดน หรือทำตัวเป็นศัตรูกับสำนักโบราณ
สี่เหยียนมาก่อน แทบอยากจะโขกศีรษะยอมรับผิดต่อสำนัก
โบราณสี่เหยียนให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ทั้งยังมีแคว้นเจ้าลัทธิจำนวน
ไม่น้อยที่ทยอยกันส่งเครื่องบรรณาการต่อสำนักโบราณสี่เหยียน

กล่าวสำหรับบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิแล้ว โดยเฉพาะที่เคยอิง
อยู่กับแคว้นโบราณชิงเสียน พรรคเหว้าฟ้าแล้ว ขอเพียงได้รับการ
อภัยโทษจากสำนักโบราณสี่เหยียน ทุกอย่างตกลงกันได้หมด

มาวันนี้ ไม่มีใครกล้าเป็นศัตรูกับสำนักโบราณสี่เหยียนอีก
แล้ว เขาทำคง แคว้นโบราณชิงเสียนก็คือตัวอย่างที่ดีที่สุด ในฐานะ
สายสำนักราชันเซียน บทจะถูกทำลายจนล่มสลายก็เกิดขึ้นใน
พริบตา แม้กระทั่งพรรคเซียนเหินยังถูกเนรเทศ

การศึกได้ยุติปิดฉากลง สร้างความหวั่นไหวไปทั่วหล้า ทัว
ทั้งแดนมนุษย์กษัตราตกอยู่ท่ามกลางความเงิบสงบเป็นเวลานาน
หลายคนไม่สามารถตื่นจากความหวั่นไหวภายในระยะเวลาอันสั้น

คำคินนี้ได้ทำให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตบแต่งนั่งเงียบ
ไม่ว่าจะเป็นความอหังการของหลี่ชียเอ หรือความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของ
หม่ากุ ทั้งหมดนี้ส่งผล ไปทั่วทั้งแดนมนุษยศาสตร์

“ยุคนี้ ต่อให้ดาวรุ่งผู้นั้นจะเจิดจรัสเก่งกาจเพียงใดก็ตาม ก็
เป็นได้แค่หินที่รองเท้าให้หลี่ชียเอก้าวเดินไปเท่านั้นเอง” สุดท้าย
บรรดาบรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียนต่างเรียกตัวศิษย์โปรด
ของตนกลับสำนัก และไม่อนุญาตให้ศิษย์ที่เป็นดาวรุ่งของตนเข้าสู่
ยุทธภพอีกต่อไป

เมื่อทุกอย่างพัฒนาถึงเวลานี้ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายก็
มองเห็นชัดเจนแล้วว่า ไม่ว่าใครก็ตาม หากแย่งชิงชะตาฟ้ากับหลี่
ชียเอละก็ ล้วนแล้วแต่เปล่าประโยชน์ ต่อให้ศิษย์ผู้นั้นมีความ
ปราดเปรื่องน่าทึ่งเพียงใดก็ตามท้ายที่สุดก็เป็นได้เพียงกองกระดูก
กองหนึ่งบนวิถีทางที่หลี่ชียเอก้าวสู่ราชันเซียนเท่านั้น

สำนักโบราณในขณะนี้แม้แต่ความสุข เป็นมงคลยิ่ง ถึงแม้ศิษย์
ของสำนักโบราณสี่เหยียนจะรู้สึกดีใจเพียงใด รู้สึกตื่นเต้นเท่าใด ก็
สงบสติอารมณ์ลงได้ เนื่องจากการปรากฏตัวของหม่ากุ ทุกอย่าง
กลับกลายเป็นอ่อนโยนดั่งงาม และสงบสุขไปหมด

ภายในห้องมีเพียงหลี่ชียเอ่และหม่ากุที่นั่งอยู่ตรงนั้น หลี่ชียเอ่
นั่งมองหม่ากุ มองดูผู้หญิงที่สุดแสนจะธรรมดาผู้นี้ ถึงกับต้องทอด
ถอนใจออกมา

“อาจารย์ ข้าทำได้จริงๆ แล้ว” ในขณะนี้ ตัวหม่ากุเองก็สุด
ที่จะซ่อนเร้นความยินดีเอาไว้ได้ จนต้องเอ่ยออกมาด้วยความ
ตื่นเต้น

หลี่ชียเอ่ที่จ้องมองดูหม่ากุก็เพยรอยยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว
อดเอ่ยขึ้นมาไม่ได้ “กายอายุวัฒนะชั้นสมบูรณ์นะเนี่ย กลายเป็นสิ่ง
มหัศจรรย์นิรันดร์ เมื่อเปรียบกับเจ้าแล้ว ราชนันเซียนนับเป็นอะไร
เหล่าเทพเทวานับเป็นอะไร? ที่เรียกว่าเป็นจิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งสุด
เปรียบเปรย หรือสุดยอดพรสวรรค์ที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร
อะไรนั้น ก็แค่เมฆที่ล่องลอยไปมาเท่านั้นเอง”

“ทั้งหมดนี้เป็นผลงานของอาจารย์ หากไม่ได้รับการชี้แนะ
จากอาจารย์ ข้าก็จะไม่มีความสำเร็จในวันนี้” หม่ากุที่นั่งอยู่ข้าง
กายหลี่ชียเอ่กล่าวด้วยความรู้สึกดีใจยิ่ง ในเวลานี้ นางก็คือ

เด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ คนนั้นในทันใด นางที่มีจิตใจเมตตาและ
บริสุทธิ์ดั่งทารกแรกเกิดโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น

“ไม่.....” หลีชีเย่ที่มองดูหม่ากุ สายหน้าเบาๆ ว่า “ไม่ใช่
ผลงานของข้า เป็นผลงานของเจ้า ผลงานเช่นนี้มีเพียงตัวเจ้าเอง
เท่านั้นที่รับกับมันได้ สิ่งที่ข้าทำลงไป มันก็แค่เพิ่มเติมเสริมแต่งเท่า
นั่นเอง” กล่าวพลาง อดที่จะลูบไล้เส้นผมที่อ่อนนุ่มของนางไม่ได้

“อาจารย์ โลกนี้มีเพียงท่านเท่านั้นที่ยอมถ่ายทอดสุดยอด
เคล็ดวิชาให้กับข้า โลกนี้มีเพียงท่านเท่านั้นที่ไม่ดูถูกเหยียดหยาม
ข้า และโลกนี้มีเพียงท่านเท่านั้นที่ไม่มองข้ามข้า” หม่ากุจ้อง
มองดูหลีชีเย่ คำพูดของนางกล่าวออกมาอย่างเรียบเฉย กล่าว
สำหรับนางแล้วทุกสิ่งทุกอย่างในครั้งนั้น เวลานี้ล้วนแล้วแต่กลับ
กลายเป็นเรียบง่ายตั้งน้ำ ต่อให้ลำบากมากกว่านี้เมื่อออกจากปาก
ของนางก็จะเรียบง่ายเช่นนี้ ไม่ส่งผลกระทบใดๆ ต่อนางอีก ด้วย
จิตใจเมตตาและบริสุทธิ์ดั่งทารกแรกเกิดของนางนั้น ทำให้นางมี
ความสุขมากขึ้นกว่าเดิมอีก

คำพูดเช่นนี้ ทำให้ในใจของหลีชีเย่ถึงกับสลด

ความสำเร็จของหม่ากู่ในวันนี้ สงประกายเจิดจ้ามาก
กระทั่งกล่าวได้ว่า ผลงานในวันนี้ของนางสามารถหมางเมินราชัน
เซียนทุกองค์ สิ่งที่ไม่เคยมีใครทำได้นับแต่อดีตกาลมานั้น นาง
กลับทำมันได้สำเร็จ นางจึงเป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมมากที่สุด

แต่ทว่า จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า เบื้องหลังความสำเร็จที่สง
ประกายเจิดจรัสเช่นนี้มีความระทมที่ผู้อื่นไม่ได้รับรู้จำนวนเท่าไร
เด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ ในคราวนั้น ในสายตาของผู้ใกล้ชิด ในสายตา
ของผู้คนในหล้า นางเป็นเพียงของไร้ค่าที่ไม่สามารถนำมาทำอะไร
ได้ เป็นเจ้าโง่คนหนึ่ง ปัญญาอ่อน!

แม้กระทั่งบิดามารดาบังเกิดเกล้าของนางยังรู้สึกสิ้นหวังใน
ตัวของนาง และละทิ้งนาง สูดหายใจแล้ว หนึ่งในเดียวที่ไม่รู้สึกสิ้นหวังใน
ตัวของนางก็มีเพียงอิกาทมิพัวตัวหนึ่งเท่านั้น

“ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นผลงานของเจ้า” หลี่ชีย่ลู่บไล้ผม
ของนางแผ่วเบา กล่าวว่า “ความสำเร็จทุกอย่าง ล้วนแล้วแต่ความ
พยายามของเจ้า ครั้งนั้น ที่ข้าถ่ายถอดกายอายุวัฒนะให้กับเจ้า
เป็นเพราะสายตาที่ใฝ่รู้อย่างยิ่งของเจ้าสะกิดใจข้า กล่าวสำหรับข้า
แล้วในครั้งนั้นไม่มีสิ่งใดมีค่ายิ่งไปกว่าสายตาคู่นั้นอีกแล้ว เจกเช่น
ไข่มุกบนกองกรวด”

“ในโลกนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ยุติธรรม ในโลกนี้มี ความทุกข์ระทมมากเหลือเกิน” เมื่อหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้วก็รู้สึก ตื่นตันทันทีๆ กล่าวว่า “แต่ มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันสำหรับทุกคนก็ คือ การไม่รู้”

เจ้าจะเกิดมาในตระกูลที่ร่ำรวยก็ดี หรือจะมีฐานะยากจนก็ ช่าง” หลี่ชียเอ๋อกล่าวอย่างเบาๆ ว่า “แต่ทว่า จิตที่ใฝ่รู้นั้นจะเหมือนกัน มันเป็นมาแต่กำเนิด สำหรับการเสาะแสวงหาในสิ่งที่ไม่รู้ ความ ปรรายณาต่อความรู้ เหล่านี้เป็นสัญชาตญาณที่มีมาพร้อมกับแรก เกิด เป็นสัญชาตญาณที่ไม่สามารถลบล้างออกไปได้”

“ในโลกนี้ ไม่มีสิ่งใดสามารถลบเลือนความมุ่งมาด ปรรายณาในสิ่งที่ยังไม่รู้ เมื่อใดที่คนผู้นั้นสามารถยับยั้งความมุ่งมาดใน สัญชาตญาณของตน คงมีสักวัน เจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงไปไม่ เหมือนเดิมอีกต่อไป เหมือนดั่งผีเสื้อที่ออกจากดักแด้อย่างนั้น” เมื่อเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ๋อจ้องมองดูหม่ากุ สายตานั่นอ่อนโยน จนสุดจะบรรยาย ทั้งยังมีความรู้สึกที่ปลื้มอกปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง

หม่ากุนั่งอยู่ข้างกายหลี่ชียเอ่ หนุนอยู่กับตักของหลี่ชียเอ่ฟังอย่างตั้งใจเงียบๆ นางยังคงเหมือนดั่งเด็กผู้หญิงในครั้งนั้น ตั้งใจฟังในสิ่งที่หลี่ชียเอ่พูดทุกๆ คำ ทุกๆ ประโยค

“ไม่ว่าวันเวลาจะเคลื่อนผ่านไปเช่นใด ไม่ว่าโลกนี้จะเปลี่ยนแปลงอย่างไร มีสิ่งหนึ่งที่จะไม่เปลี่ยนแปลง” หลี่ชียเอ่คลึงเส้นผมของนางเบาๆ กล่าว “ข้าภูมิใจในตัวของเธอ เจ้าคือผู้ที่สมควรให้ข้าภูมิใจมากที่สุด”

“หม่ากุดีใจมาก ที่อาจารย์พูดเช่นนี้” หม่ากุนเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม รอยยิ้มที่ธรรมดาของนางกลับกลายเป็นรอยยิ้มที่งดงาม และต้องตาต้องใจผู้คนมากที่สุด

หลี่ชียเอ่อดที่จะเผยรอยยิ้มออกมาไม่ได้ เป็นความพึงพอใจที่ไม่เคยมีมาก่อน เป็นความรู้สึกถึงความสำเร็จที่ไม่เคยมีมาก่อน ความรู้สึกในความสำเร็จเช่นนี้มีมากกว่าบ่มพีภราชน์เขียนขึ้นมาได้เสียอีก

“อาจารย์ ข้าอยากติดตามท่านไปที่แห่งนั้น” เวลานี้ หม่ากู่ที่หนุนตักหลี่ชียเอ่อยู่แหงนหน้ามองดูหลี่ชียเอ่ เอ่ยขึ้นมามีท่าทีจริงจัง

หลี่ซีเยพลันต้องนั่งเงียบขึ้นกับคำพูดของหม่ากุ

หม่ากุเงยหน้าจ้องมองหลี่ซีเย กล่าวท่าที่จริงจัง “ข้าเคยได้
ยินศิษย์พี่หวังหยวนพูดถึงสถานที่แห่งนั้น”

มองดูใบหน้าที่ธรรมดาแต่ดงามของหม่ากุ หลี่ซีเยถึงกับ
นั่งเงียบ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาลังได้เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า
“หม่ากุ เจ้าควรจะรู้ว่า สถานที่ที่ข้าปรากฏ จะต้องเลือดไหลนอง
เป็นธาร และถูกกลืนเอาไว้แล้วจะต้องมีกองกระดูกสุมเท่าภูเขา!”

ตอนที่ 1142 คำสาบานของหมากุ

<https://novel-lucky.com>

“ข้ารู้” หมากุที่หนูนอบนตักของหลี่ซีเย เงยหน้ามองดูหลี่ซีเยกล่าวว่า “ข้าได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับอาจารย์มามาก แต่ข้ารู้ว่าอาจารย์ไม่เคยเป็นคนเลว”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำกล่าวของหมากุ เช่นนี้ “เรื่องราวบนโลกใบนี้ ไม่สามารถใช้คนดีหรือคนเลวมาเป็นมาตรฐานชีวิตได้ คนดีก็มีจังหวะที่ทำเรื่องเลวร้าย คนร้ายก็มีโอกาสทำความดีได้”

“แต่อาจารย์เป็นคนดี ต่อให้จังหวะอาจารย์ทำเรื่องไม่ดี อาจารย์ยังคงเป็นคนดี” หมากุเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่เรียบเฉย ไม่ยินดียินร้ายในชื่อเสียงลาภยศ เป็นคำพูดที่ดูมีเสน่ห์มาก

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา ลูบไล้เส้นผมของนางเบาๆ กล่าวว่า “ใจของเจ้ามีแสงสว่าง โลกก็จะสว่างไสวไปด้วย แต่ ว่า โลกของข้าไม่อาจนำสิ่งเหล่านี้ไปชีวิตได้ บางครั้ง ข้าเองก็ไม่รู้

เหมือนกันว่าอะไรคือความถูกต้อง อะไรคือผิด อะไรคือดี อะไรคือชั่ว”

หม่ากุแกะมือของหลี่ชียเอ่ให้กางออกอย่างแผ่วเบา นิ้วมือทั้งห้าที่ขาวดั่งหยวกของนางได้สวมรับกับนิ้วทั้งห้าของหลี่ชียเอ่จนแน่น เงยหน้ามองดูหลี่ชียเอ่ ดวงตาที่ใสเป็นประกาย กล่าวว่า “จะดีก็ช่าง จะชั่วก็ช่าง ข้าหวังเพียงสามารถเดินเคียงข้างอาจารย์ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงสุดปลายทางตามที่อาจารย์ได้กล่าวเอาไว้ ข้ามีเวลาเหลือเพื่อ อาจารย์เองก็มีเวลาอย่างเหลือเพื่อ ไช่มั้ย”

หลี่ชียเอ่ถึงกับนิ่งเงียบกับคำกล่าวของหม่ากุ ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าหาใช่เด็กผู้หญิงในครานั้นแล้ว นางได้เติบโตและไร้ผู้ต่อกรเสียแล้ว นางสามารถต้านทานเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในเก้าแดนได้แล้ว

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ที่ข้าไปที่นั่นหาใช่เป็นการผจญภัย และก็ไม่ใช่การค้นหาสิ่งแปลกใหม่ สิ่งที่รอคอยข้าอยู่ตรงนั้นคือการสังหาร ที่รอข้าอยู่คือสงคราม คงต้องมีสักวันที่เหล่าเทพเทวาและราชันต้องล้อมปราบข้า”

“นี่จะเป็นสงครามที่ยาวนาน หลังจากเสร็จศึกเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เสร็จศึกเหล่าเทพเทวาและราชันแล้ว ณ ที่ตรงนั้นที่เป็นจุดสิ้นสุดของโลก สิ่งที่จะต้องเผชิญคือ สงครามที่ทำให้ผู้คนไม่หวนกลับมาตลอดกาล” ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่เกาะกุมนิ้วมือของนางเอาไว้ ค่อยๆ ยกขึ้นมา กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นและจริงจังว่า “กว่าเจ้าจะประสบความสำเร็จมันไม่ง่ายเลย เจ้าต้องอดทนมานานนับพันล้านปี การที่ได้ก้าวมาจนถึงวันนี้มัน ข้าดีใจกับเจ้า ข้าภูมิใจในตัวเจ้า ข้าหวังว่าในอนาคตอันยาวไกลนั้น เจ้าสามารถท่องเที่ยวทั่วทุกแห่งหน หวังว่าเจ้าจะมีความสุข ให้ชีวิตของเจ้าเปี่ยมไปด้วยความยินดี”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของหลี่ชีย่ดูลดลง กล่าวว่า “ข้าไม่หวังจะนำพาให้เจ้าก้าวเข้าสู่สงครามที่ยืดเยื้อยาวนาน เจ้ากับข้าหาใช่คนที่อยู่ในโลกเดียวกัน โลกของเจ้าควรเป็นโลกที่สงบสุข เรียบง่าย เหมือนดั่งกาลเวลาที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป เหมือนดั่งการหลับใหลในขณะที่เจ้าฝึกกายอายุวัฒนะอย่างนั้น ท้ามกลางโลกของเจ้า ทุกอย่างช่างเงียบสงบ เฉกเช่นคำคืนที่ดวงจันทร์าสองแสงสุกสกาว สายลมพัดมาเบาๆ และนอนหลับท้ามกลางสายลมที่เป็นเพื่อน นี่แหละคือโลกของเจ้า งดงาม สงบเงียบ เจ้าได้ทุ่มเทไปแล้วทุกสิ่ง สมควรได้ครอบครองโลกเช่นนี้เอาไว้”

ขณะที่ข้ามัน ถูกลิขิตให้แล้วจะต้องเดินทางไกล หนทาง
ข้างหน้าเต็มไปด้วยการเข่นฆ่า เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด เต็มไป
ด้วยความมืดมิด เต็มไปด้วยความตาย” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว
หลี่ซิเย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เป็นความนุ่มนวลที่ไม่ได้เกิดขึ้น
บ่อย กล่าวว่ “เจ้าคือสิ่งมหัศจรรย์อันเป็นนิรันดร์ เป็นของล้ำค่า
หนึ่งเดียวในโลก ข้าไม่ต้องการนำพาเจ้าเข้าสู่สงครามที่ไม่จบไม่
สิ้น เพียงเพราะความเห็นแก่ตัวของข้า”

หม่ากุเกาะกุ่มนิ้วทั้งห้าของหลี่ซิเย่จนแน่น ดวงตาที่ใสดั่ง
น้ำ ประกายตาที่เงิบสงบแต่มั่นคง คำพูดของนางเอ่ยได้เชื่องช้า
แผ่วเบา และเป็นจังหวะยิ่ง แต่ ทุกๆ ถ้อยคำเปี่ยมด้วยพลัง “ข้ารู้ แต่
ข้าไม่เสียใจ”

หลี่ซิเย่ถึงกับนิ่งเงิบกับคำพูดของหม่ากุ

หม่ากุเงยหน้าจ้องมองหลี่ซิเย่ จริงจังและมั่นคง กล่าวว่
“ในขณะที่ข้ายังเล็กมาก ทุกคนต่างรังเกียจข้า กระทั่งไม่มีใครยอม
สอนให้ข้าอ่านหนังสือ แต่ อาจารย์เป็นหนึ่งเดียวที่ไม่รังเกียจข้า
อาจารย์สอนให้ข้าอ่านหนังสือได้ นำพาข้าเข้าไปยังโลกที่ชั่วชีวิต
ข้าก็ไม่อาจสัมผัสได้.....”

".....แรกเริ่มทีเดียว ข้าเพียงต้องการให้ผู้อื่นรับรู้
ข้าไม่ได้โง่ ข้าก็สามารถเรียนรู้ได้ ข้าก็อ่านหนังสือออก ที่อาจารย์
สอนข้าไม่เพียงให้ข้ารู้ตัวหนังสือเท่านั้น แต่ยังให้โลกอีกโลกหนึ่ง
กับข้า! อาจารย์เชื่อข้า ไว้วางใจข้า ตั้งความหวังกับข้า! บนโลกใบนี้
อาจารย์เป็นหนึ่งในเดียวเท่านั้นที่ตั้งความหวังกับข้า แม้ว่าข้าจะโง่ แต่
ทว่า อาจารย์ไม่เคยคิดว่าข้าเป็นคนโง่ที่ใช้การอะไรไม่ได้....."

"..... อาจารย์ได้ถ่ายทอดเคล็ดกายเขียนที่ล้ำค่า
ที่สุดในโลกแก่ข้า นำเอาสิ่งที่ลึกล้ำพิสดารมากที่สุดมาอธิบาย
ให้กับข้า สิ่งที่อาจารย์ให้กับข้าไม่เพียงแค่ถ่ายทอดวิชา แต่ทำให้
โลกของข้ามีทุกสิ่งทุกอย่าง มีแสงสว่าง มีสิ่งเสาะแสวงหา มีความ
ฝัน เป็นอาจารย์ที่ให้ทุกสิ่งกับข้า เป็นอาจารย์ที่ให้ข้าได้ก้าวเดินไป
บนกาลเวลาที่ไม่สิ้นสุดนี้....."

"..... หากไม่มีอาจารย์แล้ว ข้าไม่ใช่อะไรทั้งนั้น ข้า
เป็นเพียงเจ้าโง่ในสายตาของคนอื่นเท่านั้น หากไม่มีความไม่ยอม
ละทิ้งตลอดไปของอาจารย์ ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนานของ
กายอายุวัฒนะนี้ ข้าคงไม่อาจยืนหยัดได้ เนื่องจากมีอาจารย์อยู่
ข้าจึงได้มุ่งเดินหน้าไปเรื่อยๆ เนื่องจากอาจารย์ไม่เคยทอดทิ้งข้า
แล้วจะมีเหตุผลอะไรที่ข้าจะต้องทอดทิ้งตัวเองเล่า! "

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้ น้ำตาได้ทำให้ขนตาของนางต้องเปียก และเอ่อท่วมขอบตาของนางโดยไม่รู้ตัว นางคือผู้ดำรงไว้ซึ่งไร้ผู้ต่อกร ผู้สามารถโจมตีราชันเซียนได้แห่งยุค แต่ทว่า ในเวลานี้ นางที่หนุนอยู่กับตักของหลี่ซีเย ยังคงเหมือนดั่งเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ คนหนึ่งเท่านั้น

“เด็กโง่ ไม่จำเป็นต้องร้องไห้” หลี่ซีเยเช็ดน้ำตาให้กับนางเบาๆ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “หนทางยากเข็ญนัก แต่อย่างไรเสีย พวกเราก็ต้องไปเผชิญกับความยากลำบากนานาอยู่แล้ว”

หม่ากุเผยรอยยิ้มออกมา รอยยิ้มที่ธรรมดาแต่ดูช่างงดงามเหลือเกิน น้ำตาที่ชุ่มขอบตาของนางทำให้ดูเหมือนเป็นดอกไม้ในยามเช้า ช่างงดงามอะไรอย่างนั้น ช่างทำให้ผู้คนรู้สึกสบายไม่ยึดติดกับประเพณีคร่ำครึ

นิ้วมือทั้งห้าของหม่ากุที่เกาะกุมอยู่กับนิ้วของหลี่ซีเย สู้กับสายตาของหลี่ซีเยด้วยความมั่นคงยิ่งนัก กล่าวว่า “การต่อสู้อย่างดุเดือด เป็นหรือตาย กล่าวสำหรับข้าแล้วไม่นับเป็นอะไร? อาจารย์ได้ให้โลกทั้งใบกับข้า ขอเพียงมีอาจารย์อยู่ โลกทั้งโลกก็จะคงอยู่ คำว่าสงบสุข และเป็นมงคลยิ่งที่อาจารย์พูดถึง ทั้งหมดจะคงอยู่ เพราะมีอาจารย์อยู่ข้างกายของข้า! ”

หลี่ชียเอ่ิงเงียบ ในที่สุดได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้ายเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “มาถึงวันนี้ เจ้าไม่ใช่เด็กผู้หญิงในวันนั้นอีกแล้ว เวลานี้เจ้าสามารถโจมตีเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้ โจมตีทุกสิ่งทุกอย่างในโลกได้ เจ้ามีสิทธิ์ในการตัดสินใจเลือกทางเดินของเจ้าได้ด้วยตัวเอง วันนี้ กายอายุวัฒนะของเจ้าได้บรรลุขั้นสมบูรณ์แล้ว เจ้าสามารถเลือกทุกสิ่งที่ต้องการได้ เจ้าเลือกชีวิตที่เจ้าต้องการได้ ข้าไม่สามารถให้เจ้าต้องฝึกฝนต่อไปเรื่อยๆ หลับไหลต่อไปเรื่อยๆ เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว”

สิทธิ์ในการตัดสินใจอยู่ในมือของเจ้า ไม่ได้อยู่ที่ข้า เจ้าเติบโตใหญ่แล้ว เจ้าไร้ซึ่งผู้ต่อกรแล้ว เจกเช่นเหยี่ยวตัวหนึ่ง เจ้าสามารถกางปีกของเจ้าโบยบินไปบนท้องฟ้า ทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวเจ้า อยู่ที่ใจของเจ้า” กล่าวพลาง หลี่ชียเอ่ใช้นิ้วชี้ไปที่หน้าอกของตนเอง

หม่ากุเผยรอยยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มที่เจิดจรัส งดงามจนไม่อาจบรรยายได้ด้วยตัวอักษร กล่าวว่า “อาจารย์อยู่ ข้าก็อยู่”

“หนทางอันยาวไกล หวังว่าพวกเราสามารถก้าวเดินไปได้เรื่อยๆ ก้าวไปจนถึงปลายสุดของโลก คงมีสักวันพวกเราจะต้องได้คำตอบ” หลี่ชียเอ่ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ

นิ้วมือทั้งห้าของหม่ากุเกาะกุมนิ้วมือทั้งห้าของหลี่ชียเอเอาไว้ ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา กล่าวสำหรับนาง นางมีคำตอบในใจแล้ว นางมีแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ดังที่นางได้กล่าวเอาไว้ว่า นางมีโลกทั้งโลกแล้ว!

หลายวันมานี้ สำนักโบราณสี่เหียนเรียกได้ว่ามีแขกมาเยือนกันไม่ขาดสาย ไม่เพียงบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิบริเวณใกล้เคียง เท่านั้นที่มาคารวะต่อสำนักโบราณสี่เหียน มาขอขมาต่อสำนักโบราณสี่เหียนเท่านั้น กระทั่งดินแดนภาคกลางตลอดจนแดนมนุษย์กษัตริาก็มีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมาก กระทั่งสายสำนักราชันเซียนต่างทยอยกันมาคารวะและส่งของขวัญมาให้ หวังสร้างสัมพันธ์กับสำนักโบราณสี่เหียน

ในเวลานี้ ชื่อเสียงที่โด่งดังของสำนักโบราณสี่เหียนไม่มีใครเทียบได้ มีแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากที่ต้องการคบหาเป็นพันธมิตรกับสำนักโบราณสี่เหียน

แน่นอนที่สุด บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิเหล่านี้ต้องการพบกับหลี่ชียเอ ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะโดยปกติแล้วหลี่ชียเอจะไม่พบกับแขกบุคคลภายนอกอยู่แล้ว

แต่ มันไปตกอยู่ที่กุเอียโสวที่ต้องลำบากแล้ว เนื่องจากซูหยงหวงไม่อยู่ สำนักโบราณสี่เหียนจึงต้องอาศัยเขาเป็นผู้ดูแลจัดการ แนนอน การดูแลสำนักโบราณสี่เหียนยังคงมีผู้อื่นอยู่ เช่น หลี่ชวงเหียน ฉินเป่าเจียวเป็นต้น น่าเสียดาย พวกนางไม่ได้สนใจต่องานทางโลกเช่นนี้ พวกนางชอบที่จะบำเพ็ญเพียรมากกว่า

กุเอียโสวนับว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถคนหนึ่ง แต่ทว่า จะอย่างไรก็ตาม สำนักโบราณสี่เหียนนับว่าเสื่อมถอยไปแล้ว เขาจึงขาดแคลนประสบการณ์และความเชื่อมั่นในการที่จะคบหากับพวกสายสำนักราชันเซียน ดังนั้น เขาต้องขอคำชี้แนะจากหลี่ชียเอ

กุเอียโสวนำเอาบัตรแนะนำตัวมามากมาย ขอคำปรึกษาชี้แนะจากหลี่ชียเอ "มีสายสำนักราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยต้องการผูกไมตรีกับสำนักโบราณสี่เหียนของพวกเรา ไม่ทราบว่าคุณหลานรักมีความคิดเห็นประการใด? "

หลี่ชียเอไม่ได้ให้ความสนใจที่จะมองด้วยซ้ำกับเรื่องนี้ หัวเราะและกล่าวว่า "เจ้าก็ยึดตามแนวของแคว้นเจ้าลัทธิธรรมดา

ไปดำเนินการ ไม่จำเป็นต้องให้ความพิเศษเพียงเพราะว่าเป็นสาย
สำนักราชันเซียน”

“เออ.....” กุเถียโสวถึงกับตอบไม่ถูก กล่าวสำหรับสำนัก
ใดๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่สามารถคบหากับ
สายสำนักราชันเซียนได้ แต่ หลี่ชียเอกลับไม่ให้ความสนใจเอา
เสียเลย

“หากว่าเจ้ายังมีสิ่งใดที่ไม่เข้าใจ สามารถให้ขอคำแนะนำ
จากผู้เฒ่านิลสรวงได้” หลี่ชียเอมองหน้ากุเถียโสวแล้วยิ้มกล่าว

เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว กุเถียโสวจึงรู้สึกโล่งอกขึ้น
อย่างน้อยหลี่ชียเอก็ได้แนะทางสว่าง

ให้กับเขา

“เจ้าสำนักละ? ” หลี่ชียเออดที่จะถามไม่ได้ วิกฤตครั้งใหญ่นี้
ซู่หยงหวงไม่ได้อยู่ในสำนักโบราณสี่เหยียน

“เจ้าสำนักกลับไปที่ตระกูลซู่ ก่อนเจ้าสำนักจะจากไปได้ เคยสั่งเอาไว้ว่า การกลับไปที่ตระกูลซู่ของนางในครั้งนี้เป็นเรื่องส่วนตัว อย่างน้อยครึ่งปีถึงหนึ่งปี แต่ถ้ามากกว่านั้นอาจจะเป็นสามถึงห้าปี กระทบแปดปีหรือสิบปีจึงจะกลับมาที่สำนักโบราณสี่เหยียน ดังนั้น ก่อนเดินทางได้มอบหมายงานเอาไว้ทุกอย่าง”

เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว หลี่ชียเอ่อดที่จะขมวดคิ้วไม่ได้ เขารู้ว่าซู่หย่งหวางไม่ใช่คนประเภทที่ทิ้งสำนักไปง่ายๆ อย่างนั้น ยิ่งไปกว่านั้นพลันจากไปก็เป็นเวลาที่เนิ่นนานเช่นนี้

เจ้าสำนักบอกหรือเปล่านั้นเป็นเรื่องอะไร? ”

กุเถี่ยวโส้วสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ทราบเหมือนกัน เจ้าสำนักไม่ได้บอกไว้ แต่ ก่อนเจ้าสำนักจะไปจาก ดูนางจริงจังมาก น่าจะไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย”

“เรื่องของตระกูลซู่” หลี่ชียเอ่ทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง ตระกูลซู่ที่อยู่สุดหล้า ไม่โดดเด่นในยุทธภพ โอกาสความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเป็นศัตรูกับบุคคลภายนอกนั้นต่ำมาก ในเมื่อไม่ใช่เรื่องของการต่อสู้ แล้วจะมีเรื่องอะไรที่สามารถทำให้ซู่หย่งหวางละทิ้ง

ภารกิจยิ่งใหญ่ในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมได้ ถึงกับต้องไปจากสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมนานถึงเพียงนี้

NOVEL-LUCKY

ตอนที่ 1143 เรื่องราวในอดีตของซ่านกู่เหยีย

<https://novel-lucky.com>

ในขณะที่หลี่ชีย่กำลังไตร่ตรองอยู่ กู่เถี่ยโสว่ล้งเลอยู่ชนิดหนึ่ง อ้าปากจะพูด แต่ก็ปิดปากลงเหมือนเดิม เขาอยากจะถามปัญหาข้อหนึ่ง แต่ ก็ไม่กล้าจะถาม

ท่าทางของกู่เถี่ยโสว่ล้งนั้นอยู่ในสายตาของหลี่ชีย่ เขาอดจะขำไม่ได้กล่าวว่า “ผู้อาวุโส ข้าไม่ใช่คนนอก มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาตรงๆ เถอะ”

กู่เถี่ยโสว่ล้งหัวเราะแห้งๆ ท่าทางเหมือนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ถึงกับถมมือไปมา ยิ้มเลือนๆ ว่า “หลานรัก เรื่องนั้น เรื่องนั้น เรื่องนี้ เรื่องนี้ ปัญหาคือ เออ เออ เออ บรรดาบรรพบุรุษภายในสำนัก พวกเขา พวกเขาต่างรู้สึกแปลกใจมาก ดั่งนั้น ดั่งนั้น ดั่งนั้น จึงวานให้ข้าช่วยถามให้ที”

เกี่ยวกับเรื่องนี้ กู่เถี่ยโสว่ล้งไม่รู้จะเริ่มต้นพูดอย่างไรดี เพราะว่าเรื่องนี้มันเอ๋อปากยาก

“ผู้อาวุโส กู่ก็พูดออกมาก็แล้วกัน” หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าว

กู่เถียໂສສູດລມຫຍາໄຈເຂົ້າລຶກໆ ຮວບຮວມສມາທິ ຈ້ອມມອດູຫລີ
ຊີເຍແລ້ວກລ່າວຍ່າງຈຣິງຈັງວ່າ “ຫລານຣັກ ທ່ານຄືອຫຍາຫຣຸ່ນຫລັງ
ຂອງປຣູມາຈາຣຍ໌ຣາຊັ່ນເຊຍນ໌ໄສ່ຫຣືອໄມ? ”

“ຜູ້ອາຸໂສແລະເລ່າບຣຣພບຣຸຊຄືດມາກເກີນໄປຫຣືອເປລ່າ”
ມອດູທ່າທິຂອງກູ່ເຕີຍໂສແລ້ວ ຫລີຊີເຍຣູ່ທັ່ນທື່ວາພວກຂອງກູ່ເຕີຍໂສຄືດ
ອະໄຣຍູ່ ອດຫຸ້ວເຣາະກ້າກອອກມາໄມ້ໄດ້

ກູ່ເຕີຍໂສຫຸ້ວເຣາະເລື່ອນໆ ຄູ່ມື້ໄປມາ ກລ່າວວ່າ “ເຣື່ອງ ເຣື່ອງນີ້
ເລ່າບຣຣພບຣຸຊຄືດວ່າຫລານຣັກຄືອຫຍາຫຣຸ່ນຫລັງຂອງປຣູມາຈາຣຍ໌
ຣາຊັ່ນເຊຍນ໌ ຫຣືອໄມ້ກື່ຄືອບຸຕຣຂອງຣາຊັ່ນເຊຍນ໌”

ຄວາມຈຣິງກາຣທື່ເຣື່ອງຣາວມາເຣິງວັນນີ້ແລ້ວ ຣຸ່ນອາຸໂສຂອງສ່ານັກ
ໂບຣາຄນສີ່ເຍີຍນ໌ ແຈກເຊນພວກຜູ້ອາຸໂສກູ່ເຕີຍໂສ ພວກເຂາຄືດວ່າມີ
ຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງມາກທື່ຫລີຊີເຍ່ອາຈເປັນຫຍາຫຂອງຣາຊັ່ນເຊຍນ໌ຫມິງ
ເຫຣີນ ຄຣະທັ່ງສ່ງສັຍວ່າຫລີຊີເຍ່ອາຈເປັນບຸຕຣຂອງຣາຊັ່ນເຊຍນ໌ຫມິງເຫຣີນ

ຄ້າຖາກເວລານີ້ຫລີຊີເຍ່ລຸກຊັ່ນມາບອກວ່າຕົວເອິ່ງຄືອຫຍາຫຣຸ່ນ
ຫລັງຂອງຣາຊັ່ນເຊຍນ໌ຫມິງເຫຣີນ ເປັນບຸຕຣຂອງຣາຊັ່ນເຊຍນ໌ຫມິງເຫຣີນ
ຖາຍໃນສ່ານັກໂບຣາຄນສີ່ເຍີຍນ໌ຕ້ອ່ງໄມ້ມີໄກຣສ່ງສັຍຂ້ອນີ້ອຍ່າງແນ່ນອນ

หลี่ชียเออดหัวเราะออกมาไม่ได้ สายหน้ากล่าวว่า “ผู้อาวุโส คิดมากไปแล้ว ข้าไม่ใช่ทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหริน ยิ่งไม่ใช่บุตรของราชันเซียนหมิงเหริน”

กุเถี่ยวโสวได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ ความจริง ภายในใจของเขา คาดหวังว่าหลี่ชียเอ่คือทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนหมิงเหริน กระทั่งหวังว่าหลี่ชียเอ่คือบุตรของราชันเซียน

“แล้ว แล้วเสือเกราะหมิงเหรินล่ะ?” กุเถี่ยวโสวอดที่จะเอ่ยถาม ขึ้นมาไม่ได้

พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เคยได้ยินเสือเกราะหมิงเหรินมาก่อน อีกทั้งตำหนักตรีโกณก็ตั้งอยู่ที่ตรงนั้นตลอดมา ไม่เคยมีใครไปทำให้มันเคลื่อนที่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงไปควบคุมบังคับมัน เวลานี้หลี่ชียเอ่กลับสามารถควบคุมมันตามแต่ใจปรารถนา

เสือเกราะหมิงเหรินเช่นนี้ นอกจากราชันเซียนหมิงเหริน แล้ว บางทีอาจมีเพียงบุตรชายของราชันเซียนหมิงเหรินเท่านั้นที่สามารถควบคุมมันได้

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา ยิ้มกล่าวว่า “ที่เสื่อเกราะราชันเซียนหมิงเหรินรอคือผู้ที่มีวาสนา มันจะยังคงฝังอยู่ที่พื้นดินลึก สักวัน เมื่อเขาได้พบผู้มีวาสนาต่อกันแล้ว มันก็จะปรากฏตัวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง”

เรื่องราวที่เกี่ยวกับเสื่อเกราะหมิงเหรินหลี่ซีเยยอมไม่เปิดเผยออกมา พวกของกู่เถี่ยวโสภาไม่รู้ แม้ว่าเสื่อเกราะหมิงเหรินจะมีชื่อเรียกกันว่าเสื่อเกราะหมิงเหริน แต่ทว่า มันเกี่ยวข้องกับราชันเซียนหมิงเหรินไม่มาก และมันก็ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยราชันเซียนหมิงเหริน

ในครั้งนั้น หลี่ซีเยยังไม่ทันได้ตั้งชื่อ แต่ ราชันเซียนหมิงเหรินได้สวมใส่มันไปเข้าร่วมการต่อสู้ ต่อมาจึงถูกผู้คนเรียกขานว่า “เสื่อเกราะหมิงเหริน” หลี่ซีเยรู้สึกว่ชื่อนี้ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร จึงไม่ได้ไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขชื่อของมัน

สุดท้าย กู่เถี่ยวโสภาไม่ต้องการรบกวนหลี่ซีเยอีก ทำการคารวะต่อหลี่ซีเย กำลังคิดจะไปจาก

“ซานกู่เหยียยังอยู่ไฉม้าย” หลี่ซีเยกล่าวกับกู่เถี่ยวโสภาว่า “เรียกเขามาที่ ยังมีจักรพรรดิหมู่เสาด้วย”

คำพูดของหลี่ซีย่ทำให้กู่เถีย โสวสะดุ้งในใจนิดหนึ่ง เขาเองก็ซ้กจะมีนงไปหมดแล้ว มีนงกับความสัมพันธ์ระหว่างกันไปหมด

ซานกู่เหียหรือราชันมู่เสามีฐานะเป็นปรมาจารย์ของพวกเขา หากนับตามลำดับชั้นแล้ว หลี่ซีย่ควรจะเรียกซานกู่เหียว่าปรมาจารย์จึงจะถูก แต่ทว่า ซานกู่เหียกลับเชื่อฟังคำสั่งของหลี่ซีย่ มันจึงดูยุ่งเหยิงจนกู่เถีย โสวไม่เข้าใจ

“ข้า ข้า ข้าจะต้องไปเรียนท่านปรมาจารย์แน่นอน” กู่เถีย โสวไหนเลยจะกล้าพูดอะไร เพราะว่าตัวเขามีฐานะด้านความเป็นอาวุโสต่ำกว่าซานกู่เหียอยู่หลายชั้น

ความจริงการก้าวมาถึงวันนี้้น ศิษย์ทั้งหมดของสำนักโบราณสี่เหียนล้วนแล้วแต่รู้สีกงงันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นระดับผู้อาวุโส หรือศิษย์ธรรมดา พวกเขาไม่ึกไม่ฝันเลยว่า ชายกู่เหียที่ชื่นชอบเคล้านารีกลับจะเป็นปรมาจารย์ที่แข็งแกร่งมากที่สุดของสำนักโบราณสี่เหียนของพวกเขาราชันมู่เสา

ในอดีต เคยมีระดับผู้อาวุโสเสนอให้ไล่ซานกู่เหียออกจากสำนัก เพื่อไม่ให้ชื่อเสียงของสำนักต้องเสื่อมเสีย เวลานี้ เมื่อรู้

ว่าซ่านกู่เหยียคือระดับปรมาจารย์ที่อยู่เหนือกว่าพวกเขา “ไม่รู้ว่ามิ
ผู้คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกเหงอเย็นโถมกายด้วยความตระหนก

ชั่วครูเดียวเท่านั้น ซ่านกู่เหยียพร้อมด้วยบุรุษที่ร่างกาย
กำยำสูงใหญ่ หรือก็คือจักรพรรดิหมู่เส้าล้วนเดินทางมาถึง เมื่อพบ
กับหลี่ซีเยแล้ว แม้แต่บุคคลระดับซ่านกู่เหยียก็ไม่กล้าประมาท ทำ
การคารวะต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “ไต่เท้า”

หลี่ซีเยมองดูซ่านกู่เหยียแล้วกล่าวว่า “เห็นท่าราชามังกร
ดำคงจะเล่าเรื่องของข้ากับเจ้าแล้วสิ”

“ผู้อาวุโสราชามังกรดำได้พูดถึงบ้างเล็กน้อย” ซ่านกู่เหย
ียหัวเราะเจื่อนๆ จากนั้นแนะนำตัวต่อหลี่ซีเยว่า “ไต่เท้า ผู้นี้คือ
น้องชายของข้า”

“ข้ารู้ว่าเขาคือใคร” หลี่ซีเยมองดูจักรพรรดิหมู่เส้าแวบหนึ่ง
จากนั้นมองดูพวกเขาทั้งสองคน กล่าวว่า “หากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ ที่
สำนักโบราณสี่เหยียนต้องตกต่ำลงก็เป็นเพราะพวกเจ้าทั้งสอง
คนนะสิ”

“ไต้เท้า เป็นความผิดของข้าเอง เป็นข้าที่ทำลายสำนัก
โบราณสี่เหยียน ข้าละอายต่อบรรพชนเหลือเกิน” ซานกู่เหยียรีบ
เร่งกล่าวตอบ

จักรพรรดิหมู่เสาก็รีบพูดขึ้นมาว่า “ไต้เท้า เรื่องนี้ไม่ใช่
พี่ชายของข้า ทั้งหมดเป็นความผิดของข้า เป็นข้าที่ค้นพบ
ความลับที่อยู่ไต้พื้นดิน เป็นข้าที่จุดไฟเผาตัวเองโดยแท้ ดังนั้น
อาจารย์ท่านจึงได้ตัดสินลงโทษข้าจำคุกตลอดชาติ”

“ไม่ ไต้เท้า หากไม่เป็นเพราะข้าที่ลุ่มหลงเหมือนตั้งถูกผี
เข้าสิง ถูกอำนาจและความทะเยอทะยานครอบงำจิตใจ ทำการเปิด
ผนึกที่ปิดทับเอาไว้ สำนักโบราณสี่เหยียนก็คงไม่ถึงกับต้องประสบ
ภัยพิบัติเช่นนี้” ซานกู่เหยียรีบเอ่ยขึ้นมา

หลี่ซิเยมองดูคนทั้งสอง โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เออละ พวก
เจ้าทั้งสองไม่ต้องมาแย่งรับผิดชอบหน้าข้า ในเมื่ออาจารย์ของพวกเขา
เจ้าได้ตัดสินไปแล้ว ใครผิดใครถูก ข้าชี้คร้านจะไปสืบสาวอีก
ต่อไป ข้าเพียงต้องการรู้ถึงรายละเอียดเท่านั้น”

“เป็นความผิดของข้า” จักรพรรดิหมู่เสากล่าวเสียงห่มต่ำว่า
“ข้ากับพี่ชายอยู่และเติบโตที่สำนักโบราณสี่เหยียนมาตั้งแต่เด็ก

และกราบท่านอาจารย์เป็นศิษย์พร้อมกัน ในด้านการฝึกยุทธ์เข้าสู่ พี่ชายไม่ได้ ข้าหลงใหลในเรื่องราวที่ลึกลับประหลาดต่างๆ ในขณะที่ ข้าอยู่ในวัยหนุ่ม ข้าได้อ่านตำราเกี่ยวกับสำนักมามากมาย”

“เจ้าก็เลยจับปลัดจับพลู คิดจะได้รับพลัง” หลี่ซิเยมองดู จักรพรรดิมุเส่า

“ใต้เท้า เรื่องไม่ได้เป็นดังนี้ น้องชายของข้าชมชอบเรื่องที่ แปลกประหลาดตั้งแต่เด็ก แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของ ชื่อเสียงลาภยศอำนาจ ดังนั้น ในขณะที่ข้าโด่งดังไปทั่วหล้า เขายังคงไร้ชื่อไร้เสียง” ซานกุยเหยียบรีบกล่าว

จักรพรรดิมุเส่าเกาหัวแก๊กรักๆ กล่าวว่า “อาศัยตำราต่างๆ ของสำนักที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้ข้ารู้มาว่าใต้พื้นดินมีความลับถูกฝังซ่อนอยู่ แรกเริ่มทีเดียว ข้าเข้าใจว่าได้ฝังเสื้อเกราะหมิงเหรินเอาไว้ ต่อมาจึงรู้ว่าไม่ได้เป็นดังนี้”

“ใต้พื้นดินได้ฝังพลังที่แข็งแกร่งพลังยิ่งนักเอาไว้” หลี่ซิเยกล่าวเฉยเมย ครานั้นที่เขาให้ราชันเซียนหมิงเหรินเลือก สถานที่แห่งนี้เป็นที่ตั้งสำนักโบราณสี่เหยียนไซ้ว่าจะไม่มีเหตุผล

“ถูกต้อง” จักรพรรดิหนุ่มเส้าหั่วเราะเฉียนๆ “ตอนแรก ข้าเพียงต้องการให้ได้มาซึ่งเสื้อเกราะหมิงเหรินเท่านั้น คาดหวังว่าให้พี่ชายได้ใช้ในยามที่ต้องแย่งชิงชะตาฟ้า เจกเช่นท่านปรมาจารย์ราชันเซียนหมิงเหรินในครานั้นอย่างนั้น แต่ทว่า ข้าไม่เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของเสื้อเกราะหมิงเหริน มันไม่เหมือนเป็นของวิเศษชิ้นหนึ่ง ข้าไม่สามารถได้มันมาครอบครอง.....”

“..... ภายหลังจากการศึกษาของข้า ได้พื้นดินของสำนักโบราณสี่เหยียน ได้ฐานราชันมีสิ่งที่แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นอีก เป็นพลังที่มีความเป็นอมตะมากกว่า ซึ่งพลังที่ว่าเกรงว่าจะทรงพลังมากกว่าเสื้อเกราะหมิงเหรินเสียอีก ดังนั้น ข้าจึงถูกพลังใต้พื้นดินดังกล่าวเข้าครอบงำจิตใจในทันที”

“ทั้งหมดนี้ต้องโทษข้า เป็นข้าที่ลุ่มหลงเหมือนตั้งถูกผีเข้าสิง” ซานกู่เหยียรีบเร่งกล่าวว่า “เป็นข้าที่ต้องการได้พลังใต้พื้นดินนี้ และนำพาเภทภัยถึงขั้นล่มสลายให้กับสำนักโบราณสี่เหยียน”

ซานกู่เหยียกล่าวว่า “ข้าแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคง จากการต่อสู้กันหกครั้ง ชนะสามแพ้สาม แต่ทว่า ทุกครั้งที่ต่อสู้กัน หลักสัจธรรมของราชันเซียนท่าคงมีความสมบูรณ์ดีกว่าข้า ข้าเข้าใจแล้วว่า ราชันเซียนท่าคงได้บรรลุถึงหลักสัจธรรมที่

แท้จริงแล้ว โดยเฉพาะกับการต่อสู้ชีวิตครั้งสุดท้าย ข้าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ข้าถูกทิ้งช่วงห่างจากราชันเซียนท่าคงอยู่มากทีเดียว ซึ่งเป็นช่วงห่างที่ยากจะไล่ตามได้ทันสำหรับข้า ดังนั้น ในใจของข้าจึงมีแนวคิดอยากจะได้พลังที่แข็งแกร่งมากกว่าที่มีอยู่”

“ลุ่มหลงเหมือนดั่งถูกผีเข้าสิง” หลี่ชียเอากล่าวอย่างเย็นชา

ซานกู่เหยียหยอดถอนใจออกมาเบาๆ “เป็นความจริงที่ข้าลุ่มหลงเหมือนดั่งถูกผีเข้าสิงแล้วจริงๆ ในเวลานั้น คิดแต่เพียงต้องการเป็นราชันเซียนให้ได้ ถูกอำนาจและความทะเยอทะยานครอบงำจิตใจ ทำให้เลือกเดินบนเส้นทางที่สุดโต่ง”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ซานกู่เหยียมีท่าทีสลด กล่าวว่า “ตอนนั้น ข้าได้ยินน้องชายบอกว่า เขาได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับตราผนึกที่อยู่ใต้ดินเกือบจะสมบูรณ์แล้ว ตำนานเรื่องเกี่ยวกับใต้พื้นดินข้าก็เคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง ตามตำนานเล่าว่า เคยมีทราชาและปรัชญาเมธีต่างก็เคยได้รับพลังที่วุ่นวายมาก่อน และพลังใต้พื้นดินนี้ได้ทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ไร้เทียมทานในเก้าแดน”

“พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าจุดจบของพวกเขาเป็นเช่นใด?” หลี่ชียเอ้อมองเขาอย่างน่าเกรงขาม

ชานกุ่มเหยียได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เวลานั้นข้าลุ่มหลงเหมือนดังถูกผีเข้าสิงแล้ว จึงไม่ได้คิดอะไรมากมายหวังเพียงให้ได้มาซึ่งพลังที่แข็งแกร่ง แสงล้ำหน้าราชันเซียนท่าคงแล้วสืบทอดชะตาฟ้า บรรลุเป็นราชันเซียนให้ได้เท่านั้น”

“ไม่ว่าราชันเซียนจะเป็นคนเช่นใด ไม่ว่าจะเป็นจอมมารที่สังหารผู้คน หรือว่าเป็นสุภาพบุรุษที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม แต่ทว่าไม่เคยมีราชันเซียนคนใดที่ได้รับการสืบทอดชะตาฟ้าด้วยวิธีการนอกวิธี ผู้ที่สามารถสืบทอดชะตาฟ้า จะต้องอาศัยสุดยอดหลักสัจจธรรมเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้มีพลังที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตามยากที่จะได้บรรลุเป็นราชันเซียน” หลี่ชีย่กล่าวอย่างน่าเกรงขาม

ชานกุ่มเหยียยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “ตอนนั้นข้าพ่ายแพ้อย่างราบคาบ จึงถูกเมฆหมอกบังตาทั้งสองข้าง ไม่เต็มใจพ่ายแพ้ให้กับราชันเซียนท่าคง ดังนั้น จึงไม่คิดอะไรมาก ขอเพียงได้รับพลังจากใต้ดินให้ได้เท่านั้น”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ชานกุ่มเหยียทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “อาจารย์และบรรดาผู้อาวุโสแรกเริ่มเดิมทีก็ไม่เห็นด้วย แต่ทว่า หนต่อการพุดจาโน้มน้าวครั้งแล้วครั้งเล่าของข้าไม่

ไหว สุดท้าย พวกอาจารย์ก็เห็นด้วยให้เปิดผนึกไต่ดินได้ ไม่นึก
เลยว่า คิดผิดเพียงครั้งเดียว นำมาซึ่งการล่มสลายของสำนัก
โบราณสี่เหยียน”

แม้ว่าจะรู้อยู่แล้วว่า เป็นการกระทำที่อันตราย แต่บรรดาผู้
อาวุโสของสำนักโบราณสี่เหยียนยังคงให้ความเห็นชอบในที่สุด
เป็นการยืนยันว่า สำนักโบราณสี่เหยียนกระหายอยากจะได้ราชัน
เซียนอีกองค์หนึ่ง และไม่ต้องสงสัย ราชันมู่เสาคือผู้ที่มีโอกาสได้
เป็นราชันเซียนมากที่สุด

“ฮี้ พวกเจ้ารู้แต่เพียงว่าไต่พื้นดินมีพลังที่แก่กล้า แต่ไม่เคย
คิดว่า สิ่งที่ถูกผนึกเอาไว้เป็นอะไร!” หลี่ชียเอากล่าวอย่างเย็นชาว่า
“หาไม่แล้ว ราชันเซียนหมิงเหรินและข้าจะยอมทุ่มเทกำลังกายใจ
มากมายเพื่อทำการสร้างฐานราชันที่แข็งแกร่งไร้เปรียบเปรยเอาไว้
สยบพื้นที่แห่งนี้ได้อย่างไร?”

ตอนที่ 1144 ความผิดเพียงครั้งบาปนิรันดร

<https://novel-lucky.com>

ชานกู่เหยียยได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ เมื่อถูกหลี่ชียเอ่กล่าวตำหนิด้วยเสียงอันดัง กล่าวว่า “ครั้งนั้น ข้าถูกอำนาจความทะเยอทะยานครอบงำจิตใจ ไม่ได้ไตร่ตรองให้ละเอียดรอบคอบ คิดแต่เพียงต้องการหุบยืมพลังจากใต้พิภพเพื่ออาศัยกำลังฟื้นขึ้นไปบนสวรรค์ให้ได้และคว้าเอาชะตาฟ้ามาครอง”

“แหะ แหะ ฟื้นขึ้นไปบนสวรรค์ คว้าเอาชะตาฟ้ามาครอง” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้มีอยู่ในตำนานเท่านั้น ครานั้น เหวินตี้ (ราชันมนุษย์) กระทำไม่สำเร็จ ชนรุ่นหลังก็ไม่อาจทำให้สำเร็จได้”

ชานกู่เหยียยทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง กล่าวว่า “หากตอนนั้นข้าสามารถนึกถึงข้อนี้ คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ตอนนั้นข้าคิดเพียงอย่างเดียวคือต้องการใต้พลังจากใต้พิภพมาให้ได้ จึงได้ทำการเปิดผนึกที่ปิดทับเอาไว้ ไม่นึกเลยว่า ภายใต้อันพิภพยังคงมีสิ่งอื่นอีก! ”

ในเวลานี้ หลี่ซีเยไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงจ้องมองซานกู่เหยีย
ยอย่างน่าเกรงขาม

ซานกู่เหยียกล่าวว่า “ครั้นมีการเปิดผนึกออกแล้ว ข้าจึง
ได้เข้าใจ ใต้พื้นดินแห่งนี้นอกจากมีพลังที่แข็งแกร่งมากแล้ว ยังมี
สิ่งอื่นอยู่ด้วย แต่ทว่า น้ำมันสายเกินไปเสียแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้
พื้นดินแห่งนี้ต้องกลับกลายเป็นพื้นดินมาร เมื่อหมดสิ้นหนทาง ข้า
ร่วมมือกับเหล่าผู้อาวุโส อาศัยศิลาแกร่งจำนวนมหาศาลและพลัง
กายใจทั้งหมด หวังจะทำการสยบให้ได้อีกครั้งหนึ่ง!”

“ฮึ ข้ากับราชันเซียนหมิงเหรินสร้างฐานราชันนี้ขึ้นมา ก็
เพราะเกรงว่าพลังจากใต้พื้นดินเกิดปะทุเกินกว่าขีดจำกัดของมัน
ได้” ไม่นึกเลยว่า พลังใต้พิภพไม่ได้มีการปะทุเกินกว่าขีดจำกัดของ
มัน แต่กลับต้องมาเสียเพราะน้ำมือของพวกเขา” หลี่ซีเยเพียงจ้อง
มองซานกู่เหยียที่หนึ่งอย่างน่าเกรงขาม

ซานกู่เหยียเวลานี้ต้องก้มหน้าด้วยความละอาย
จักรพรรดิมุเสาก็กล่าวขึ้นมาว่า “ทั้งหมดนี้จะโทษพี่ชายก็ไม่ถูก
ครานั้นหากไม่เป็นเพราะข้าที่อยาก رؤอยากเห็น ติดตามเรื่องราว
จนถึงที่สุด ก็คงไม่ทำให้ต้องเกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้นมา

สภาพของสำนักโบราณสี่เหยียนในวันนี้ ทั้งหมดเป็นเพราะ
ข้าที่ทำให้มันเป็นอย่างนี้ หากไม่เพราะข้าถูกอำนาจและความ
ทะเยอทะยานครอบงำจิตใจละก็ สำนักโบราณสี่เหยียนก็คงไม่
ตกต่ำ เหล่าผู้อาวุโสก็ไม่ต้องมาเดือดร้อนเพราะข้า ต้องทนทุกข์
ทรมานใต้พิภพอย่างนี้” ซานกู่เหยียกล่าวด้วยความละอายใจว่า
“หากไม่เพราะผู้อาวุโสราชามังกรดำตบข้าไปหลายฉาดจนข้า
ตื่น เกรงว่าข้าคงเจริญรอยตามทางของคนรุ่นก่อนไปแล้ว”

“พวกเจ้ายังคงไม่สามารถสยบตาเต๋มาที่อยู่ใต้พื้นดินเอาไว้
ได้!”

ซานกู่เหยียยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “ข้าร่วมมือกับเหล่าผู้
อาวุโสรุกกลับหลายครั้ง แต่ไม่อาจทำการได้สำเร็จ อย่างมากก็แค่
ทำให้เขาล่าถอยกลับไปเท่านั้น พวกเราไม่สามารถสร้างพนิท
ราชันเขียนขึ้นมาได้ใหม่ ทำได้แค่คุมเชิงกับมันอยู่อย่างนั้น”

หลี่ซีเยส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา กล่าวว่า “หากไม่เห็น
แก่เจ้าที่มีผลงาน เรื่องแยๆ แบบนี้ข้าชี้คร้านจะไปยุ่งด้วย ข้าเคย
เก็บกวาดมาแล้วครั้งหนึ่ง จึงชี้คร้านจะไปเก็บกวาดมันอีกเป็นครั้งที่
สอง! สวรรค์ก่อกรรมยังอยู่กันได้ คนก่อกรรมไม่สามารถอยู่ได้!”

“ขอใต้เท้าได้โปรดลงมือ ช่วยผนึกแผ่นดินแห่งนี้อีกครั้งด้วยเถอะ” ซานกู่เหยี้ยพลันรู้สึกยินดี รีบก้มกราบกับพื้นเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “พื้นที่แห่งนี้เชื่อว่าคิดจะผนึกมันเอาไว้ก็ผนึกได้ทันที เรื่องเช่นนี้เชื่อว่าสามารถทำให้สำเร็จได้เพียงวันสองวัน ครั้งนั้นราชันเซียนหมิงเหรินได้สร้างฐานราชันเอาไว้ที่ตรงนี้ ก็ได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปนับไม่ถ้วน และเสียเวลาไปมากมาย!”

“สิ่งที่ข้าสามารถทำได้ในเวลานี้ก็คือ ให้ตาเต๋านั้นใส่หัวกลับไป อย่าได้ออกมาสร้างความเดือดร้อนอีก!” เมื่อหลี่ชียเอกล่าวถึงตรงนี้แล้ว จ้องมองดูซานกู่เหยี้ยแล้วกล่าวอย่างเย็นชาว่า “สำหรับพื้นที่แห่งนี้จะทำการผนึกมัน และหรือรื้อมันทิ้งเสีย วันหน้าค่อยว่ากันใหม่ก็แล้วกัน”

“นับเป็นบุญของสำนักโบราณสี่เหยียน หากใต้เท้าลงมือ” เมื่อได้ยินคำเช่นนี้แล้ว ซานกู่เหยี้ยรู้สึกดีใจยิ่ง สิ่งเลวร้ายที่กอดทับอยู่ในจิตใจของเขาจะได้ถูกกำจัดออกไปเสียที

หลี่ซิเยมองดูซานกู่เหยียที่หนึ่ง กล่าวว่า “การศึกในครั้งนั้น เจ้าได้ไปหรือไม่?”

“เรียนใต้เท้า ศึกในครั้งนั้นข้าไม่ได้เข้าร่วมด้วย” ซานกู่เหยียรีบกล่าวว่า “ครานั้นที่ข้าลุ่มหลงเหมือนดังถูกผีเข้าสิง เป็นเพราะราชามังกรดำตบจนข้าตื่นจากความฝัน ราชามังกรดำเพียงสั่งการให้ข้าอยู่เฝ้าตรงนี้ เรื่องอื่นไม่ได้พูดอะไรออกมา เนื่องจากข้าต้องทำการสยบอยู่ใต้พื้นดิน จึงไม่รู้รายละเอียดเรื่องการสู้รบในครั้งนั้น เมื่อข้าออกมา การศึกระหว่างผู้อาวุโสราชามังกรดำกับราชันเซียนท่าคงได้จบสิ้นไปนานแล้ว ข้าเองก็ไม่ได้พบกับผู้อาวุโสราชามังกรดำอีก และเรื่องราวรายละเอียดในครานั้นเป็นอย่างไรข้าเองก็ไม่รู้”

หลี่ซิเยนิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง เขาย่อมรู้ว่า การต่อสู้กับราชันเซียนท่าคงในครั้งนั้น ราชามังกรดำยังคงต้องมีชีวิตอยู่ หาไม่แล้ว คงเป็นไปได้ที่เขาจะบุกเข้าไปในถ้ำเซียนมารได้

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซิเยเงยหน้าขึ้นและกล่าวกับซานกู่เหยียว่า “ข้าจะไปใต้พื้นดินสักครั้งหนึ่ง จัดการแก้ไขปัญหานี้ให้มันเรียบร้อย ป้องกันไม่ให้ถึงภัยอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในภายหลัง”

“ได้เท้าลงมือ จะต้องสำเร็จอย่างแน่นอน” ซานกู่เหยีย
ปล้นรู้สึกดีใจยิ่งเมื่อได้ยินหลี่ชีย่พูดเช่นนี้

หลี่ชีย่และซานกู่เหยียออกจากสำนักโบราณสี่เหยียน
มาถึงเมืองเล็กๆ ที่อยู่เชิงเขาสำนักโบราณสี่เหยียน หลังจากเข้าไป
ภายในเมืองแล้ว ซานกู่เหยียทำหน้าที่นำทางให้กับหลี่ชีย่ มุ่ง
หน้าตรงไปยังหออิ้ง

ซานกู่เหยียเป็นแขกประจำของที่นี่ เมื่อซานกู่เหยีย
มาถึง บรรดาสาวๆ ต่างทักทายเขาด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย มี
สาวๆ ที่แต่งองค์จันงามหยาดเยี่ยมยิ้มทักทายว่า “เก้าแเก่สาม ท่าน
มาอีกแล้ว ว้าว ยังพาหนุ่มน้อยมาด้วยคนหนึ่งด้วย”

ซานกู่เหยียหัวเราะเหะเหะ พาหลี่ชีย่ตรงเข้าไปยังด้าน
ในของหออิ้ง หลังจากเข้าไปด้านในหออิ้งแล้วถามหาแม่เล่า
และสั่งการว่า “เปิดประตู”

เมื่อแม่เล่าเห็นหลี่ชีย่เป็นคนนอก ตะลึงงันนิดหนึ่ง ถามว่า
“คนผู้นี้เป็นใคร?”

“อย่าถามมาก” ซานกู่เหยียก็รู้จักนิสัยของหลี่ซีเย
เหมือนกัน สั่งการแม่เล่าด้วยเสียงแผ่วเบา

แม่เล่าไม่กล้ากล่าวมากความ จึงเร่งนำพาพวกเขาทั้งสอง
คนเข้าไปยังสวนที่อยู่ลึกเข้าไปของหออิ๋ง เปิดประตูเหล็กแห่งหนึ่ง
ที่ถูกล็อกปิดเอาไว้แน่นหนา ให้พวกเขาทั้งสองได้เข้าไปด้านใน

เมื่อเดินผ่านประตูเหล็กเข้าไปแล้ว จะเห็นว่าด้านในเหมือน
เป็นโลกอีกโลกหนึ่ง เหมือนเป็นสวนหลังบ้านที่มีขนาดใหญ่โต
มาก ด้านในได้ทำการปลูกดอกไม้ที่แปลกหายากมากมาย ทั้งยังมี
การปลูกจำพวกสมุนไพรหญ้าทิพย์เป็นจำนวนมาก ใครจะคาดคิด
ได้ว่า ภายในสถานเรณรมณ์กลับมีสถานที่เช่นนี้อยู่ด้วย

หลี่ซีเยพิจารณาสถานที่แห่งนี้แล้วทอดถอนใจออกมา
ว่า “หลายปีที่ผ่านมา สถานที่แห่งนี้ก็ยังคงอยู่เนี่ย”

“เรียนใต้เท้า สถานที่แห่งนี้มีการดำเนินการมาโดยตลอด
บรรพบุรุษก่อนหน้าคิดว่าควรจะต้องเตรียมทางหนีที่ไล่เอาไว้
ดังนั้น จึงได้ย้ายทางเข้าในครั้งนั้นมาอยู่ทางนี้แทน

หลี่ซีเยมองดูสถานที่แห่งนี้แวบหนึ่ง กล่าวทำที่เฉยเมยว่า “ทางหนีที่ไล่? ราชันเซียนหมิงเหรินในครานั้นไม่เคยคิดถึงเรื่อง เช่นนี้มาก่อน ครั้งนั้น ที่ตรงนี้เป็นเพียงสถานที่สำหรับผู้หญิงที่นำ สงสารได้พักอาศัยเท่านั้น โลกของมนุษย์ปุถุชนสับสนวุ่นวาย มี เพียงหมิงเหรินเท่านั้นที่ทำเช่นนี้ บางที นั่นคือจิตแห่งความเมตตา เฉกเช่นสตรีของเขากระมัง”

คำพูดเช่นนี้ทำให้ซานกู่เหยียนนิ่งเงียบ เขาไม่มีสิทธิ์ไป วิจารณ์ และเขาเองก็ไม่มีสิทธิ์ไปวิจารณ์ราชันเซียนหมิงเหริน เขา ได้ยินได้ฟังตำนานเรื่องราวเกี่ยวกับความมีเมตตาของราชัน เซียนหมิงเหรินมามากมาย

หลี่ซีเยเพียงทอดถอนใจออกมาเท่านั้นไม่ได้กล่าวอะไรต่อ เรื่องที่เกี่ยวกับความเมตตาของราชันเซียนหมิงเหรินเขาไม่มีอะไร จะกล่าวให้มันมากความ

บนโลกมนุษย์มีผู้คนที่น่าสงสารอยู่ทุกแห่งหน แต่ ก็เหมือน ดั่งเช่นที่เขาได้เคยกล่าวเอาไว้ว่า เขาไม่ใช่ผู้ที่จะมาช่วยบรรดา มนุษย์บนโลก เขาไม่สามารถช่วยผู้คนทั้งหมดได้ และไม่สามารถ โปรดผู้คนทั้งหมดได้ สิ่งที่เขาจะทำคือให้เก้าแดนยังคงอยู่ต่อไป ให้ เผ่าพันธุ์มนุษย์คงอยู่ชั่วนิรันดร์

ส่วนบรรดาผู้อ่อนแอ และผู้ที่น่าสงสารบนโลกนั้น พวกเขาต้องพึ่งพาตนเอง มีเพียงตัวของพวกเขามีความแข็งแกร่งพอ จึงสามารถหลุดพ้นจากโชคชะตาของตนเอง

หาไม่แล้วทุกอย่างพูดไปก็เปล่าประโยชน์ เจ้าสามารถให้ความช่วยเหลือเรื่องโชคชะตาของผู้น่าสงสารได้คนหนึ่ง แต่ไม่สามารถช่วยพลิกโชคชะตาของผู้คนเป็นพันล้านคนได้

สิ่งนี้ก็คือข้อแตกต่างอย่างมากระหว่างเขากับราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหมิงเหรินมีปณิธานสงสารสรรพชีวิต ช่วยเหลือผู้คนทั่วหล้า

ชานกุ้ยเหยียนได้เปิดประตูทางเข้าใต้พื้นดิน และก้าวเดินเข้าประตูไปกับหลี่ชีย่ ฉับพลันก็ถูกส่งไปถึงใต้พื้นดิน ลงไปถึงยังส่วนที่อยู่ลึกที่สุดของสำนักโบราณสี่เหยียน

ภายใต้พื้นดินส่วนที่ลึกที่สุดของสำนักโบราณสี่เหยียน มีฐานราชันที่ใหญ่โตมาก ครานั้นหลี่ชีย่และราชันเซียนหมิงเหรินได้ห่มเทกายใจไปนับไม่ถ้วน สร้างฐานรากใต้พื้นดินที่ใหญ่โตนี้ขึ้นมา

ครั้นก้าวย่างเข้าไปใต้พื้นดินแล้ว สามารถมองเห็นฐานราชันที่ใหญ่โตมโหฬารมาก เห็นเสาราชันขนาดใหญ่มากแต่ละต้นที่ทำหน้าที่ค้ำยันพื้นดินเอาไว้ ที่อยู่ใต้เท้าคือศิลาศักดิ์สิทธิ์ที่ผ่านกรรมพิธีกลั่นบุขามา ศิลาศักดิ์สิทธิ์แต่ละก้อนที่ปูอยู่บนพื้นก็มีการสลักค่ายกลราชันที่แข็งแกร่งยิ่งเอาไว้ เพื่อทำการสยบพื้นดินแห่งนี้ทั้งหมดเอาไว้

การก้าวเดินเข้ามาด้านในนี้ เสมือนหนึ่งได้เดินเข้าไปยังตำหนักที่เป็นเขาวงกต ฐานราชันใต้พื้นดินใหญ่โตมาก ถ้าหากยามที่สำนักโบราณสี่เหลี่ยมประสพภัย ศิษย์ของสำนักสี่เหลี่ยมทั้งหมดสามารถหลบเข้ามาอยู่ในนี้ได้อย่างเหลือเฟือ

เมื่อก้าวเดินอยู่ท่ามกลางฐานราชันเช่นนี้ รับรู้ถึงพลังที่คุ้นเคยเช่นนั้น ภายในใจของหลี่ชีย่ต้องทอดถอนใจออกมา

ด้วยพื้นฐานเช่นนี้สามารถทำให้สำนักโบราณสี่เหลี่ยมได้สืบทอดต่อไปเรื่อยๆ ต่อให้วันหนึ่งสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเสื่อมถอยลง ก็ต้องมีวันได้ผงาดขึ้นมาอีกครั้ง

อาจกล่าวได้ว่า ในครานั้นเพื่อฐานราชันนี้แล้ว พวกเขาได้สูญเสียกำลังแรงกายใจไปไม่น้อย น่าเสียดาย ก็ปีที่ได้ผ่านไป ชนรุ่นหลังของสำนักโบราณสี่เหียนยังคงไม่ได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากพื้นฐานเช่นนี้ที่มีอยู่ สร้างสำนักโบราณสี่เหียนให้ยิ่งใหญ่

ในที่สุด ซานกู่เหยียนและหลี่ชียเอ่ได้มาถึงสวนที่อยู่ลึกที่สุดของฐานราชันแห่งนี้ ที่ตรงนั้น มีถ้ำขนาดยักษ์ที่เหมือนหุบเหว ถ้ำยักษ์แห่งนี้เชื่อมต่อไปถึงสวนที่ลึกที่สุด เห็นเพียงความมืดด้านใน ไม่สามารถมองเห็นว่ามีสิ่งใดอยู่ภายในถ้ำแห่งนี้

รอบๆ ผนังถ้ำแห่งนี้ มีค่ายกลราชันที่แข็งแกร่งมากคอยควบคุมเอาไว้ ภายในค่ายกลราชัน มีเฒ่าแก่หง่าเหงือกแต่ละคนที่นั่งอยู่ ผู้เฒ่าเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ลมปราณแห่งเหือด แต่ว่าทรงพลังยิ่งนัก ทั้งหมดดำรงอยู่ในระดับปราชญ์ทั้งสิ้น

ขณะเดียวกัน ตรงกลางค่ายกลราชัน มีอาวุธลอยล่องอยู่สามชิ้น เป็นดาบยาวเล่มหนึ่ง อาวุธราชันเซียนอีกสองชิ้น อาวุธทั้งสามชิ้นล้วนแล้วแต่แผ่อาณาภาพราชันเซียนออกมา!

“ดาบหมิงเหริน!” หลี่ซีเย่จ้องมองดูอาวุธราชันเซียนที่ลอย ล่องอยู่ท่ามกลางค่ายกลราชันแล้ว สามารถจดจำได้ทันทีถึงประวัติ ความเป็นมาของอาวุธทั้งสามชิ้น

ดาบหมิงเหรินก็คือสังข์อาวุธชีพแท้ของราชัน เซียนหมิงเหริน ขณะที่อาวุธอีกสองเล่มก็เป็นอาวุธวิเศษของราชัน เซียนหมิงเหรินเช่นกัน

ในครั้งนั้น ที่ราชันเซียนหมิงเหรินได้ทั้งอาวุธราชันทั้งสาม เอาไว้ นอกจากหนึ่งในอาวุธวิเศษที่ตกไปอยู่ในมือของพรรคเหาะ ฟ้า อาวุธราชันเซียนนอกนั้นหายไปโดยไร้ร่องรอยรวมทั้งดาบหมิง เหรินที่เป็นอาวุธราชันเซียน

ฉกเช่นพวกกุ่เถียวไสวที่เป็นรุ่นอาวุโส พวกเขาไม่เคยรู้เลย ว่า อาวุธราชันเซียนอื่นๆ เหล่านั้นไปอยู่ที่ใด ผู้ที่เป็นรุ่นอาวุโส จำนวนไม่น้อยคาดเดาว่า อาวุธราชันเซียนเหล่านี้ได้สูญหายไปในการสู้รบครั้งนั้นเท่านั้น

เมื่อซานกู่เหยียได้ก้าวเข้าไปภายในค่ายกลราชัน หนึ่งใน ผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ภายในค่ายกลราชันพลันลืมตาทั้งสองขึ้นมา เหมือนว่าได้ตื่นขึ้นมาจากการหลับใหลอย่างนั้น

“เหล่าผู้อาวุโส.....” ซานกู่เหยี่ยมองดูผู้เฒ่าผู้หนึ่ง และ
กล่าวว่า “วันนี้ที่คุณชายหลี่มา ก็เพื่อแก้ไขสิ่งเลวร้ายที่กดทับอยู่
ภายในจิตใจพวกเรา เมื่อมีการแก้ไขแล้ว เหล่าผู้อาวุโสก็สามารถ
กลับไปยังสำนักโบราณสี่เหยียนอีกครั้ง เป็นเพราะข้าที่ทำให้
บรรดาผู้อาวุโสต้องลำบาก ต้องนั่งควบคุมอยู่ ณ ที่ตรงนี้”

ตอนที่ 1145 เตมาซู

<https://novel-lucky.com>

บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ตรงนั้น มีทั้งที่เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องรุ่นเดียวกันกับซ่านกู่เหยีย และก็มีอาวุโสมากกว่าซ่านกู่เหยียซึ่งเป็นรุ่นอาจารย์อาและอาจารย์ลุง ครั้งนั้น พวกเขาได้ร่วมมือกันเปิดแผ่นผนึกนั้น ไม่นึกเลยว่า พลังใต้พื้นดินไม่ได้ง่ายอย่างที่พวกเขาคาดการณ์เอาไว้ ในที่สุด พวกเขาจำเป็นต้องเฝ้าอยู่ที่ตรงนี้สยบปากทางออกเอาไว้

ถ้าหากพวกเขาไม่ทำเช่นนี้ล่ะก็ เกรงว่าพื้นดินแห่งนี้จะต้องกลับกลายเป็นพื้นดินमारไป เมื่อถึงเวลานั้น ไม่เพียงสำนักโบราณสี่เหยียนของพวกเขาต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไปเท่านั้น แม้แต่พื้นดินแห่งนี้ก็ต้องถูกยึดครอง

“ทุกคนต่างก็มีความผิดกับบาปกรรมในครั้งนั้น” บรรพบุรุษผู้หนึ่งทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ถ้าหากครานั้นพวกเราไม่เห็นด้วย ไม่ร่วมมือเปิดแผ่นผนึกนั้นออกมา ก็ไม่ตกอยู่ในสภาพเช่นวันนี้ มันจึงหาใช่ความผิดของเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น”

ครั้นเอ่ยถึงความผิดในครั้งนั้นแล้ว ซานกู่เหยียต้องทอด
ถอนใจออกมา เรื่องราวในครั้งนั้นล้วนอยู่ที่คำว่าโลกคำเดียว
มิฉะนั้น คงไม่ทำให้ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ กล่าวได้ว่า ความคิด
ที่ผิดพลาดในคราวนั้น ส่งผลให้สำนักโบราณสี่เหยียนเกือบจะตก
อยู่ในสภาพที่ไม่เหมือนเดิมไปตลอดกาล

หลี่ซีเยมองดูพวกเขาแวบหนึ่ง สั่งการออกไปว่า “ให้
ราชันมู่เสาอยู่ที่นี้ก็พอ คนอื่นๆ ถอยออกไปเถอะ”

บรรดาเหล่าบรรพบุรุษต่างมองหน้ากันและกัน ความจริงแล้ว
พวกเขาไม่รู้แน่ชัดเกี่ยวกับฐานะของหลี่ซีเยสักเท่าไร อดที่จะมอง
ไปที่ซานกู่เหยียไม่ได้

ซานกู่เหยียพยักหน้ากับเหล่าบรรพบุรุษ กล่าวว่า “เหล่า
บรรพบุรุษถอยไปก่อนเถอะ ที่นี้ไว้เป็นหน้าที่ของคุณชายหลี่ก็พอ
ไว้ให้เรื่องราวที่นี้จบสิ้นลงแล้ว เหล่าบรรพบุรุษก็สมควรกลับไปยัง
สำนักได้แล้วล่ะ”

ซานกู่เหยียในฐานะผู้ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมาก
ที่สุด ในสายตาของเหล่าบรรพบุรุษ สำนักโบราณสี่เหยียน เขาจึง
มีฐานะที่ค่อนข้างจะสูง

เมื่อชานกุ่มเหยียดเท้าออกมาเช่นนี้ บรรดาบรรพบุรุษจ้องมองตากันและกัน ในที่สุดก็ลุกขึ้นยืนและเดินจากที่ตรงนี้ไป

หลังจากที่เหล่าบรรพบุรุษเดินจากไปแล้ว หลีซีเยได้กำไว้มือต่อดาบหมิงเหรินที่ลอยล่องอยู่เหนือค่ายกลราชัน "แคว้งค้....." ดาบหมิงเหรินส่งเสียงออกมาเบาๆ พลันลอยไปอยู่ในมือของหลีซีเย ส่วนอาวุธราชันเขียนอีกสองชิ้นก็ลอยตามมาแล้วลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของหลีซีเย

เมื่อดาบหมิงเหรินอยู่ในมือ หลีซีเยได้ลูบไล้ตัวดาบเบาๆ โดยที่ตัวดาบได้เปล่งประกายที่เยือกเย็นระยิบระยับออกมา ประกายดาบที่นำกลัวทำให้ผู้คนไม่กล้าเข้าใกล้มัน ด้วยประกายดาบราชันเช่นนี้ สามารถทิ่มแทงทะลุร่างกายของระดับปราชญ์ได้โดยง่ายตาย

จากการลูบไล้อย่างแผ่วเบาของหลีซีเย ดาบหมิงเหรินได้ส่งเสียงร้องออกมา ลักษณะเหมือนน้ําเจ้าของได้อย่างนั้น เหมือนว่ามันสามารถจดจำหลีซีเยได้

“ดาบหมิงเหรินนะ.....” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ ครานั้น เขาได้ทุ่มกำลังกายใจไปนับไม่ถ้วน เพื่อตามหาศิลาชะตาฟ้าให้กับราชันเซียนหมิงเหริน สุดท้ายสามารถหลอมสร้างดาบหมิงเหรินที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครเล่มนี้ขึ้นมา

“แซ่งค์.....” ดาบหมิงเหรินกลับเข้าไปอยู่ในฝัก สายตาของหลี่ซีเยตกไปอยู่ที่ถ้ำขนาดยักษ์ที่อยู่ท่ามกลางค่ายกลราชันนั้น กล่าวต่อซานกู่เหยียอย่างซ้ำๆ ว่า “เปิดออกมาเสีย ข้าต้องการพบเขา”

“เรื่องนี้.....” ซานกู่เหยียถึงกับลังเลขึ้นมา จ้องมองดูหลี่ซีเย กล่าวว่า “ใต้เท้า พวกเราจะไม่เตรียมตัวกันก่อนสักหน่อยรี? ”

“วางใจเถอะ ข้ารู้นะว่าสิ่งที่อยู่ข้างในคืออะไร” หลี่ซีเยจ้องมองไปที่ปากถ้ำ เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

ซานกู่เหยียสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทำการขับเคลื่อนลมปราณไหลเวียนทั่วร่าง ปราบกฎหลักกฎเกณฑ์สัจธรรมขึ้นมา จากนั้น จึงเดินเข้าไปแกะแผ่นผนึกที่ใช้สยบนั้นออก ซานกู่เหยียเองไม่กล้าประมาท เขาได้คิดถึงสิ่งเลวร้ายที่สุดที่อาจจะเกิดขึ้น

“เอ๊ยด.....เอ๊ยด.....เอ๊ยด.....” เมื่อแผ่นผนึกถูกแกะออกมาอย่างช้าๆ ในเวลานี้เอง บริเวณปากถ้ำปรากฏกลิ่นไอดำที่ม้วนตัวขึ้นมา เหมือนว่าภายในถ้ำมีการต้มน้ำจนเดือดพล่านอย่างนั้น

“ตุ้ม.....” เมื่อแผ่นผนึกถูกแกะออกมาทั้งหมดแล้ว เสียงตุ้มตามดังขึ้น ไอดำที่เหมือนดั่งเสาดั้นยักษ์พวยพุ่งขึ้นมา ไอดำที่นำกลิ่นพวยพุ่งออกมาอย่างไม่ขาดสาย เหมือนน้ำตกที่ไหลย้อนกลับอย่างนั้น ลักษณะรุนแรงมาก

“แว้งค์.....” เสียงดังเบาๆ เสียงหนึ่งดังขึ้น ในเวลานี้ฐานราชันปรากฏหลักกฏเกณฑ์ราชัน อานุภาพราชันอันยิ่งใหญ่ ได้ทำการปิดกั้นไอดำที่ปะทุออกมาเหมือนดั่งเขื่อนแตกนี้

แต่ทว่า ไอดำยังคงพวยพุ่งไม่หยุด คงมีสักวันต้องอัดจนใต้พื้นดินแห่งนี้จนแน่นไปหมด เมื่อถึงตอนนั้น ต่อให้ฐานราชันทรงอานุภาพเพียงใดก็ตาม คงไม่สามารถปิดกั้นไอดำที่พวยพุ่งออกมาไม่ขาดสายนี้ได้

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า.....” ในเวลานี้เอง ถ้ำขนาดยักษ์ปรากฏร่างเงาสายหนึ่งทีพุ่งตัวออกมา หัวเราะด้วยเสียงอันดัง กล่าววว่า “เจ้า

ผู้เยาว์ ในที่สุดเจ้าก็ต้องละทิ้งแล้วสิ หากรู้จักกาลเทศะล่ะก็ให้รีบๆ ไปจากที่นี่เสีย เพื่อไม่ให้ตัวเองต้องเดือดร้อน”

ร่างเงาที่พุ่งออกมานั้นดำสนิททั้งร่าง เหมือนว่าเขาจะไม่มีกายเนื้อ ร่างของเขาเกิดจากการจับตัวเข้าด้วยกันของไอดำ ดูเหมือนเขาจะเป็นผู้ควบคุมไอดำทั้งหมดเหล่านี้

ร่างเงานี้แลดูสูงใหญ่กำยำ แข็งแรงเป็นอย่างยิ่ง ให้ความรู้สึกที่น่าเกรงขาม แม้ว่าทั่วทั้งร่างของเขาจะเกิดจากการรวมตัวกันของไอดำ ให้ความรู้สึกถึงความมืด แต่กลับเผยให้เห็นถึงกลิ่นอายสายหนึ่งที่น่าเกรงขามออกมา

“เปล่า ข้าไม่ได้ละทิ้ง ที่วันนี้ข้าปล่อยให้เจ้าออกมานั้น เพียงต้องการข้อยุติระหว่างเจ้ากับข้า เพื่อคืนความสงบสุขกับพื้นที่แห่งนี้” ซานกู่เหยียยสายหน้า

“ฮ่า ฮ่า เจ้าผู้เยาว์ เจ้ามีความแข็งแกร่งจริง แต่อย่างมาก เจ้าก็ทำได้แค่อาศัยฐานราชันมาสยบข้าเท่านั้น แต่หากคิดจะฉนึกตรึงข้าเอาไว้ได้อย่างเด็ดขาด หรือฆ่าข้าให้ตาย เจ้าทำไม่ได้แน่นอน เจ้ายังไม่ใช้ราชันเซียน ยิ่งไปกว่านั้นข้านะไม่มีวันตาย ต่อให้เป็น

ปรมาจารย์ของเจ้าราชันเซียนหมิงเหรินก็ฆ่าข้าให้ตายไม่ได้” ร่างเงาสายนี้กล่าวพร้อมกับหัวเราะฮาฮาเสียงดังออกมา

“ตาเตมาซู ผ่านไปก็ปีแล้วเนียเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแม้แต่น้อย นิด ยังคงตื้อรันเหมือนเดิม คล้ายตั้งหินที่อยู่ในส้วม ทั้งแข็งทั้งเหม็น” ในเวลานี้เอง เสียงของหลี่ชียเอ่ได้เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

คำพูดของหลี่ชียเอ่ปล้นสร้างความหวั่นไหวให้กับร่างเงา สายตาของเขาจ้องมองไปที่ตัวของหลี่ชียเอ่ในทันที ดวงตาคู่นั้นของเขาส่งประกายสีดำระยิบระยับออกมา หลายคนเมื่อถูกดวงตาดำคู่นี้ของเขาจับจ้องแล้ว จะรู้สึกขนลุกซู่และหนาวสะท้านไปทั่วร่าง

หลี่ชียเอ่ไม่ได้หวั่นไหวกับสิ่งนี้ เพียงจ้องมองร่างเงาด้วยสายตาที่เย็นชาเท่านั้น

“เจ้าหนู เจ้าเป็นใครกัน?” ดวงตาทั้งสองของร่างเงานี้พวยพุ่งประกายดำมืด จ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ เนื่องจากคำว่า “เตมาซู” ของหลี่ชียเอ่ทำให้จิตของเขาต้องหวั่นไหว เนื่องจากบนโลกนี้ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใครอีกแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าเขาแซ่อะไร

“คนที่ทำให้เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้เลย” หลีชีเยกกล่าวเฉย
เมยว่า “พันล้านปีมาแล้ว เจ้ายังคงพยายามเรื่อยมา เจ้าไม่รู้สิกว่า
เหนื่อย แต่ข้าเหนื่อยแทน”

“เจ้าคืออิกาเน่าตัวนั้น!” ในที่สุด ร่างเงาที่ดูเหมือนนิกอะไร
ขึ้นมาได้ ท่าทีพลันเปลี่ยนไป ถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

ร่างเงาที่จ้องมองดูหลีชีเยอย่างไม่อยากจะเชื่อ กล่าวด้วย
ความตระหนกกว่า “ผ่านไปนานขนาดนี้แล้ว เจ้า เจ้าอิกาเน่าตัวนี้
ถึงกับยังคงมีชีวิตอยู่!”

“เจ้าถูกสวรรค์โจรสังหารไปแล้ว ถูกตรึงเอาไว้ใต้พื้นดิน
เจ้าก็ยังคงอยู่ตืออยู่นี่?” หลีชีเยยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ขนาดเจ้ายัง
สามารถมีชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้ แล้วทำไมข้าจะมีชีวิตอยู่บ้างไม่ได้?”

เจ้าร่างเงาสาวยนี้จ้องมองดูหลีชีเยอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายเขา
หัวเราะหะหะหะ กล่าววว่า “มิน่าเล่า เจ้าผู้เยาว์เมื่อครุ่นนี้ถึงได้ดูมี
ความมั่นใจขนาดนั้น ที่แท้ก็มีกองหนุนนั่นเอง ฮ่า ฮ่า ฮ่า เจ้าอิกา
เน่า ถึงเจ้ามาแล้วมันจะอย่างไร เจ้าจะทำอะไรข้าได้? จับข้าตรึง
เอาไว้ใต้พื้นดิน หรือว่าสังหารข้าให้ตาย!”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า เจ้าอิกาเน่า เจ้าสมควรรู้เนะว่า ข้าเนะฆ่าไม่ตาย ข้าไม่มีวันตายชั่วนิรันดร” ร่างเงานี้ก็กล่าวพร้อมกับหัวเราะฮ่า ฮ่า ฮ่า

หลี่ชียเอเพียงจ้องมองดูเขาอย่างเยือกเย็น กล่าวว่่า “ตา เฒ่าชุนะเฒ่าชู ก็ปีที่ผ่านไประึนี้ เค้ายังคงหลงใหลอยู่กับสิ่งนี้ เค้าคิดว่าข้าไม่สามารถฆ่าเจ้าได้จริงหรือ? ถ้าหากข้าจัดการถอนรากถอนโคนพื้นที่แห่งนี้ขึ้นมา แล้วทำการขุดที่นี้จนสะอาดเรียบ เค้าคิดว่าจะยังคงสามารถอยู่อย่างดินทึร่นทึร่ายไปได้นานแค่ไหน? สิบปี หรือว่าร้อยปี? ”

“ฮึ.....” ร่างเงาสายนี้ส่งเสียงออกมาเย็นชา ใต้พื้นดินแห่งนี้มีความลับซ่อนอยู่ ซึ่งคนที่รู้ถึงความลับนี้มีอยู่น้อยมาก แต่ทว่า หลี่ชียเอที่เคยอยู่ในฐานะอิกาหมิพต้องเป็นหนึ่งในนั้นอย่างแน่นอน

“แหะ แหะ เจ้าอิกาเน่า พุดไปพุดมาครึ่งค่อนวัน สุดท้ายแล้ว เจ้าก็ยังคงต้องการสิ่งที่อยู่ใต้พื้นดินแห่งนี้ หาไม่แล้ว ครานั้น เจ้ากับเจ้าหนูหมิงเหรินคงไม่ตั้งสำนักโบราณสี่เหยียนเอาไว้ที่ตรงนี้

“ถูกต้อง เป็นความจริงที่ก่อนหน้านี้ของต้องการได้สิ่งที่
อยู่ใต้พื้นดินนี้จริง” หลี่ซีเยไม่ได้กล่าวปฏิเสธเลยแม้แต่น้อย “แต่ว่า
วันเวลาได้ผ่านไปนานเหลือเกิน ข้าไม่ได้สนใจสิ่งที่อยู่ในนี้อีกแล้ว
อย่างไรก็ได้แล้วแต่ หากสามารถได้มาก็หยิบเอามา หากไม่ได้ก็
ช่างมันไป ใต้ฟ้าดินแห่งนี้ สิ่งที่ข้าสามารถได้มันมาครอบครองช่าง
มีมากมายเหลือเกิน

“ฮึ เมื่อเป็นดังนี้ แล้วเจ้ากลับมาทำไม อย่ามาขวางทางของ
ข้า!” ร่างเงานี้กล่าวน่าเกรงขามออกมา

“ขวางทางเจ้า?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา มองดูร่างเงา
นี้แล้วกล่าวว่า “ขวางทางอะไรของเจ้า เจ้ายังจะทำอะไรได้? ต่อให้
ข้าไม่ขวางทางเจ้า แล้วเจ้ามีทางอะไรอย่างนั้นหรือ?”

“แหะ แหะ แหะ ข้าจะต้องได้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้ง ข้า
จะปกครองเก้าแดนอีกครั้ง!”

หลี่ซีเยเพียงมองเขาอย่างเย็นชา กล่าวว่า “เฒ่าซู เจ้ายัง
คิดว่าจะสามารถจะกลับไปเหมือนเช่นเดิมอย่างนั้นหรือ? เจ้ายังคง
คิดว่าสามารถกลับไปเป็นตัวเจ้าในวันนั้นอีกหรือ? ความจริงแล้ว
เจ้าไม่สามารถกลับไปได้ตลอดกาล เจ้าตายไปนานมากแล้ว!”

“ข้าไม่มีวันตาย!” ร่างเงานี้ได้กล่าวตัดบทหल्लीชีเย่ด้วยเสียง
อันดัง เกือบจะเป็นคำรามในเวลาหนึ่ง

“ตกลง เจ้าไม่ตาย ไหนเจ้าลองบอกมาสิ เจ้าลองบอกสิว่า
เจ้าคืออะไร เป็นตัวอะไร?” หลี่ชีเย่กล่าวน่าเกรงขามว่า “ภายใต้
สวรรค์ลงทัณฑ์ในครั้งนั้น เจ้าได้ตายไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้า
ได้กลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว! สิ่งที่หลงเหลือไว้คืออะไร? เป็นการ
ดำรงอยู่ของคนไม่ใช่ผีก็ไม่ใช่ เป็นการคงอยู่ที่ไม่รู้ความหมายใดๆ
เลย!”

“ผายลมเจ้า.....” ร่างเงาถึงกับโกรธ ร้องทวาดว่า “ไอ้
กากเดน ข้าเคยอยู่เหนือเก้าแดน ข้าเคยคุ้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์
ข้าเคยช่วยเหลือเผ่าพันธุ์มนุษย์มาก่อน ในยุคทรราชครองเมือง มี
เพียงข้าเท่านั้นที่ฝืนลิขิตเข้าโจมตี มีเพียงข้าเท่านั้นที่โจมตีกลับ
ต่อทรราช ข้าเป็นผู้ช่วยเหลือเก้าแดน ข้าคือผู้คุ้มครองให้กับ
เผ่าพันธุ์มนุษย์ ข้าคือผู้ให้การช่วยเหลือโลกใบนี้.....”

ร่างเงาที่ยิ่งพุดยิ่งตื่นเต้น และเพิ่มพลังเสียงมากขึ้น จน
สุดท้ายแล้วอดที่จะคำรามออกมาไม่ได้

หลี่ชียะยืนสงบนิ่งอยู่ตรงนั้น ฟังเขาพูดให้ลบบอย่างเงียบๆ ฟังเขาร้องคำรามออกมาอย่างเงียบๆ ปล่อยให้เขาได้ระบาย อารมณ์ไป!

หลังจากที่ร้องคำรามออกมาด้วยความโกรธแล้ว ในที่สุด ร่างเงานี้ก็ได้อสงบลง สุดท้าย เขาเอ่ยอย่างเยือกเย็นว่า "สรุปก็คือ ข้าจะต้องกลับไปเห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้งหนึ่ง ปกครองเก้าแดน! อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องมีวันนั้นแน่"

"แล้วมันจะเป็นอย่างไร?" หลี่ชียะกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า "เจ้าสามารถนำพาสิ่งใดให้กับพื้นดินแห่งนี้? ไม่ต้องพูดถึงอื่นไกล ต่อให้ข้าปล่อยเจ้าออกไป เจ้าสามารถนำพาสิ่งใดให้กับโลกใบนี้ได้บ้าง? พลังที่อยู่ใต้พื้นดินแห่งนี้จะเปลี่ยนพื้นที่แห่งนี้ให้กลายเป็นแดนมาร สำหรับเจ้าละ เจ้าเองเคยคิดบ้างหรือเปล่า!"

ตอนที่ 1146 อาฆาตแค้น

<https://novel-lucky.com>

ร่างเงาหนึ่งเงียบขึ้นมา คราวนี้เขาไม่ได้ไววาย ไม่ได้ร้อง
คำรามด้วยความโกรธ เขาตกอยู่ในความเงียบเป็นเวลานาน

“ข้าสามารถหลุดจากที่คุมขังแห่งนี้ได้ ข้าสามารถทำให้
พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์ ข้าสามารถอยู่เหนือเก้า
แดนอีกครั้ง ข้าสามารถสร้างความยิ่งใหญ่อีกครั้ง! มีเพียงยีนหยัด
ไม่มีอะไรไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้” ร่าง
เงานี้กล่าวอย่างน่าเกรงขาม

หลี่ซิเย่มองดูเขากล่าวเฉยเมยว่า “ดินหลุดจากการถูกคุม
ขัง? สลายพลังของที่นี่? เจ้าเอาอะไรมาดินให้หลุด เจ้าจะเอาอะไร
มาสลาย? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเป็นอยู่ ณ ตอนนี ก็แค่อาศัยพลังที่
อยู่ใต้พื้นดินแห่งนี้เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้าล้วนแล้วแต่พึ่งพิง
พลังใต้พื้นดินแห่งนี้ทั้งนั้น เวลานี้เจ้ากลับบอกว่าต้องการดินรน
ออกไปจากที่นี่ ทำการสลายมัน? เจ้าไม่รู้สีกว่ามันน่าขันไปหน่อย
รี? นี่มันคือหอคอยลอยฟ้า วาดฝันบนกระดาษเท่านั้น!

“เจ้าไม่ใช่เจ้าในวันนั้นอีกแล้ว” หลีซีเย่มองดูเขาอย่างเย็นชา กล่าวว่่า “เจ้าไม่ใช่เหรินตี้ในวันนั้น ไม่ใช่ปรัชญาเมธีในวันนั้น เวล่านี้เจ้าคืออะไร? พุดแบบไม่น่าฟัง เวล่านี้เจ้าไม่ใช่อะไรทั้งนั้น คนก็ไม่ใช่ผีก็ไม่ใช่ การที่เจ้ายังคงมีชีวิตอยู่เป็นเพราะจิตใจที่ อาฆาตแค้นไม่ยอมรับเท่านั้นเอง! ”

“ฮึ ใครว่าข้าคือจิตใจที่อาฆาตแค้นไม่ยอมรับ! ” ร่างเงา นี้ กล่าวน่าเกรงขามว่่า “ข้าก็คือข้า เหวินตี้ที่ทำหน้าที่คุ้มกันเผ่าพันธุ์ มนุษย์! ”

“อย่างนั้นรี? เจ้าลองมองตัวเองซี ลองถามตัวเองว่่า เจ้าคือ เหวินตี้ในวันนั้นจริงหรือ? ” หลีซีเย่ล้งมองดูเขาอย่างเย็นชา “เจ้า ลงตื่นเสียทีเกิด เวล่านี้เจ้าไม่ใช่อะไรทั้งนั้น! พุดจริงๆ เลยนะ ข้าไม่ เข้าใจจริงๆ ว่่า เจ้านะอาฆาตแค้นอะไรกันแน่”

“เจ้าอาฆาตแค้นตัวเองรี? อาฆาตแค้นทรรราชในครั้งนั้นรี? และหรืออาฆาตแค้นสวรรค์ และหรืออาฆาตแค้นบุตรีของเจ้า! ” หลี ซีเย่มองดูร่างเงา นี้กล่าวว่่า “พุดกันตามตรงเลยนะ ข้าเองก็ไม่ว่่า ตกลงเจ้ากำลังอาฆาตแค้นอะไรกันแน่”

“ไม่ต้องพูดอีกแล้ว ………” เมื่อพูดถึงลูกสาวของเขาแล้ว ดูร่างเงานี้จะตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ ร้องด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าจะไปรู้อะไร ในยุคของทรราช เผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนเท่าไรที่ถูกเขาทำร้าย สิ่งมีชีวิตมากมายเพียงใดถูกเขฆ่า เจ้าเห็นหรือไม่ เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่กำลังร้องโหยหวน เลือดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ไหลนองเป็นธาร อยู่ตรงนี้ ไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน……………”

“ข้ารู้” หลี่ซีเยพูดตัดบทร่างเงาสายนี้ กล่าวเฉยเมยว่า “แม้ว่าในยุคนั้นข้าจะไม่ได้อยู่ในเก้าแดน แต่ทว่า ข้าก็รู้เรื่องนี้ดี ความจริงแล้วความโหดร้ายทารุณมากกว่านี้ กลิ่นคาวเลือดมากกว่านี้ ข้าก็ได้ผ่านมันมาแล้ว ทรราชคนนี้เมื่อเทียบกับอเวจีแล้วนับเป็นตัวอะไร?”

หลี่ซีเยมองดูร่างเงาแล้ว กล่าวว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่า ครานั้นที่ข้ากับราชันเซียนหมิงเหรินบุกเข้ามายังพื้นที่แห่งนี้แล้วไม่ได้ทำอะไรเจ้าหรือเปล่า? พวกเราแค่สยบเจ้าเอาไว้เท่านั้น พูดกันตามตรงเลยนะ อาศัยความแข็งแกร่งของราชันเซียนหมิงเหรินในเวลานั้น อาศัยกองพลที่อยู่ในมือของข้า มันเพียงพอที่จะทำให้เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้อีกเลยชั่วนิรันดร์ ข้าสามารถทำให้เจ้าต้องไปอยู่ในใต้พื้นดินส่วนที่ลึกที่สุด อยู่ในที่ที่มีมืดมิดและร้องโหยหวนไปตลอดกาล……………”

“กระหังข้าสามารถจับเจ้าแยกเป็นชิ้นๆ ไม่ให้เจ้ามีโอกาสได้ก่อร่างขึ้นมากลายเป็นร่างที่สมบูรณ์ได้ใหม่ เจ้าจะต้องอยู่ในสภาพที่เป็นชิ้นๆ ตลอดกาล บอกกันตามตรงเลยนะ ต่อให้ครั้งครานั้นข้าเคยคิดอยากได้พื้นที่แห่งนี้ ต่อให้ข้าไม่สามารถฆ่าเจ้าให้ตายได้ แต่ ข้ายังคงมีวิธีมากมายที่จะทำให้เจ้าตายเสียดีกว่าอยู่ ข้าสามารถใช้วิธีการที่ทารุณโหดร้ายมากที่สุดในโลกมาบีบเจ้าให้สละทิ้ง สละสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง!” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่มองดูร่างเงาด้วยความสงสาร กล่าวว่า “แต่ ข้าไม่ได้ทำเช่นนี้”

“ที่ข้าไม่ได้ทำเช่นนี้ ใช่เป็นเพราะราชันเซียนหมิงเหรินมีความเมตตา แต่เป็นเพราะข้าที่เห็นว่าเจ้านั้นเคยสร้างผลงานปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์มา” หลีชีเย่มองดูเขา กล่าวว่า “ดังนั้น ข้ากับราชันเซียนหมิงเหรินจึงแค่จับเจ้าพินึกเอาไว้ และพินึกพลังใต้พื้นดินนี้เอาไว้ ข้าคาดหวังเพียงว่าสักวันเจ้าจะเข้าใจ และปล่อยวางความอาฆาตแค้นที่ไม่มีอะไรนี้เสีย! เสียตาย มาวันนี้เห็นทีเจ้ายังคงไม่เข้าใจอยู่ดี”

ร่างเงาที่อยู่ตรงหน้าก็คือบิดาของซูยวีเหอ สุดยอดปราชญ์ไร้ผู้ต่อกรของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในครั้งนั้น ผู้ดำรงอยู่ในฐานะห่างจากความเป็นราชันเซียนเพียงก้าวเดียวเท่านั้น

ยุคนั้น ยุคที่เป็นทรราชคนนั้นครองเมือง เป็นตัวเขาที่ผงาด
ขึ้นมาเพื่อต่อต้านกับทรราช สุดท้าย เขาอาศัยบုตรีของตนเป็น
เหยื่อล่อ ด้วยการแต่งงานกับทรราชคนนั้น เดินผิดก้าวเดียว ไม่
เพียงทำร้ายบုตรีชั่วชีวิต และทำให้ตัวเขาไม่ได้พูดได้เกิดอีกด้วย

“ละทิ้ง ทำไมข้าจะต้องละทิ้ง! สักวันหนึ่งข้าจะต้องกลับมา
อยู่แล้ว” ร่างเงานั้นโวยวายเสียงดังออกมา

หลี่ซีเยมองดูร่างเงาแล้วทอดถอนใจออกมาเบาๆ สาย
หน้าและกล่าวว่า “ทุกๆ ทางเลือกไม่ว่าจะถูกหรือผิด ล้วนแล้วแต่
ต้องมีการเสียสละทั้งสิ้น! จุดจบของเจ้าในวันนี้ ชะตากรรมของ
บตรีเจ้า สุดท้ายแล้ว ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะความคิดชั่ววูบ”

“อย่าพูดอีกเลย.....” ร่างเงาที่วาดเสียงดังออกมา

หลี่ซีเยไม่สนใจต่อเขา กล่าวเฉยเมยว่า “พูดจริงๆ นะ ข้าณะ
นับถือเจ้าที่ต่อต้านทรราชในครานั้น ข้ายังนับถือสิ่งที่เจ้าได้อุทิศ
ให้กับเผ่าพันธมิตรมนุษย์ ดังนั้น ข้าจึงเห็นว่าเจ้ามีคุณสมบัติเพียงพอ
ได้รับการยกย่องให้เป็นเหรินตี้ แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้เป็นราชันเซียนก็
ตาม

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยมองดูร่างเงาแล้วกล่าวว่า “แต่ว่า มีเรื่องบางเรื่องได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว วันนี้พวกเราจะไม่พูดถึงเรื่องคัมครองเก้าแดน คัมครองเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เป็นผลงานยิ่งใหญ่ พวกเราจะมาพูดถึงจิตของแต่ละคน ความยึดติดของแต่ละคน”

“เราจะยกตัวอย่างเจ้าในครั้งนั้นก็แล้วกัน จะเป็นการปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ดี หรือปกป้องเก้าแดนก็ช่าง เมื่อมีการพัฒนาจนถึงท้ายสุด มันก็ได้กลายเป็นความยึดติดของเจ้าไป” หลีซีเยเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “คนๆ หนึ่งที่เป็นดาวรุ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ ทำการต่อต้านพระราช และยื่นหยัดจนถึงที่สุด กลายเป็นเหรินตี้ที่มีผมเผ้าสีขาว โพลน ขอพูดออกมาจากใจเลยนะ ข้าแนะนำถือความยืนหยัดมุ่งมั่นของเจ้าในครั้งนั้นจริงๆ ”

“แต่ ภายหลังกเจ้าได้เคยคิดบ้างหรือไม่ว่า ท้ายที่สุดแล้วเรื่องนี้ได้กลายเป็นบุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับพระราชไปแล้ว” หลีซีเยมองดูร่างเงาด้วยความจริงใจ กล่าวว่า “การที่ข้าพูดเช่นนี้ ดูจากผลงานส่วนตัวของเจ้าแล้ว ข้าเองก็รู้สึกว่าคุณเองออกจะเป็นคนอาศัยคำพูดทำร้ายคน กลายเป็นผู้วิจารณ์ที่มีแผนชั่วร้าย”

“แต่ทว่า เจ้าลองถามใจตัวเอง เมื่อถึงที่สุดแล้ว ความยึดติดของเจ้าคืออะไร? ปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์จริงหรือ? ปกป้องเก้าแดน

จริงหรือ? ” หลีซีเยเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “เมื่อก้าวเดินไปถึงตรงนั้น เจ้ามีเพียงสิ่งยึดติดอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คือเอาชนะทรราชให้ได้ เพราะมันเป็นความใฝ่ฝันชั่วชีวิตของเจ้า! เจ้าต้องการให้ความใฝ่ฝันนี้กลายเป็นจริง! ”

“พูดจาพรอ่ยๆ! ” ร่างเงาที่พูดน่าเกรงขาม

“อย่างนั้นหรือ? เจ้าคิดว่าเป็นอย่างไรจริงหรือ? ” หลีซีเยอดจะหัวเราะไม่ได้ กล่าวหาว่า “หรือการที่เจ้าต้องการเอาชนะทรราชเพียงแค่ต้องการปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างนั้นหรือ? เจ้าเริ่มตั้งแต่เป็นชายหนุ่มกระทั่งกลายเป็นเหรินตี้ที่มีผมขาวโพลน ซึ่งเมื่อมาถึงวันนั้น เจ้าได้มีกำลังมากเพียงพอแล้ว ณ เวลานั้น ภายใต้การระดมของเจ้า เผ่าพันธุ์มนุษย์มีกำลังเพียงพอที่จะต่อต้านกำลังของทรราชได้อยู่แล้ว”

“พวกเราสามารถคุยเรื่องๆ หนึ่ง” หลีซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวหาว่า “พวกเราจะไม่พูดถึงเรื่องที่เจ้ากลายเป็นเก้าธูลีไปในครานั้น พวกเราเพียงพูดถึงเรื่องของวันนี้ที่เจ้ายังไม่ตาย เป็นจิตแห่งความแค้นกิติ เป็นความยึดติดก็ช่าง อย่างไรก็ตามเสียในนี้ก็คือปัญหาในแง่มุมระดับหนึ่ง พลังที่มีอยู่ภายในสถานที่แห่งนี้ มีสิ่งที่สามารถทำให้คนผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ไปได้เรื่อยๆ แม้ว่าจะไม่ถึงขั้นไม่ตายไม่สลาย”

“ฮิ ความพิสดารที่อยู่ภายในข้าเป็นผู้บรรลุ มิเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถบรรลุ” ร่างเงานี้พูดอย่างน่าเกรงขาม

“ข้าไม่ได้ปฏิเสธในข้อนี้” หลีซีเยกล่าว “แต่ ข้าต้องการถามคำถามเจ้าเพียงคำถามเดียว ครั้งนั้น หลังจากที่เจ้าได้รับรู้ความลับนี้จากทรราช แต่ทว่า ทรราชได้ตายไป เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าหมายถึงอะไร? ทรราชผู้นั้นไม่ได้บรรลุถึงพลังที่อยู่ภายใน พุดตามตรงโดยนะ เขานะแก่กว่าเจ้า การที่เขาตายมันเป็นเรื่องปกติที่ช้าหรือเร็วเขาก็ต้องตาย กระทั่งกล่าวได้ว่า โอกาสที่เขาจะตายก่อนเจ้ามีมากกว่าด้วยซ้ำ”

“ฮิ.....”

หลีซีเยกล่าว “ข้ารู้ ข้าพูดแบบนี้มันเป็นการอาศัยคำพูดทำร้ายผู้คนอย่างมาก แม้ว่าพวกเรากำลังถกกันถึงปัญหาข้อนี้อยู่ แต่ทว่า เรื่องนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งที่เจ้าได้เคยอุทิศให้กับเผ่าพันธุ์มนุษยมาแม้แต่น้อย ในใจของข้ายังรู้สึกว่ เจ้ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะได้รับการยกย่องว่าเป็นเหรินตี้ เจ้าไม่เสียแรงที่ถูกยกย่องว่าเป็นปรัชญาเมธีผู้ยิ่งใหญ่”

“แต่ว่า เรื่องที่จะพูดต่อไป พวกเราต้องแยกแยะออกมา” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยจ๋องมองร่างเงาอย่างน่าเกรงขาม

“เรื่องราวในครั้งนั้น แทนที่จะบอกว่าเจ้าต้องการล่วงรู้ ความลับที่อยู่ภายใน น่าจะบอกว่าเจ้ายึดติดที่จะเอาชนะพระราชผู้นี้ เจ้าหวังว่าสามารถเอาชนะพระราชผู้นี้ก่อนที่จะตาย หรือจะบอกว่าเจ้าต้องการสังหารพระราชผู้นี้กับมือ! สิ่งนี้คือความปรารถนา มาชั่วชีวิตของเจ้า ดังนั้น ท้ายที่สุด เจ้าก็ได้มีการตัดสินใจเลือก ขึ้นมา”

“เอาชนะเขาก็ดี ปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ดี มันแตกต่างกัน หรือ?” ร่างเงาเอ่ยขึ้นเย็นชา

หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “พูดกันตามตรง ข้าไม่ได้ต้องการ กล่าวตำหนิเจ้าในเรื่องนี้ ในความเป็นจริง ข้าก็ไม่มีสิทธิ์ตำหนิเจ้า คนเราหาใช่นักปราชญ์ มีรีจะไม่ทำผิด? ทุกคนต่างก็มีความปรารถนาของตนเอง ทุกคนล้วนแล้วแต่มีความทะเยอทะยานของตนเอง”

“แต่ว่า ในเมื่อเจ้าได้ตัดสินใจเลือกทางเดินเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะเจ้าต้องกลายเป็นเถาธูลิกี้ดี ไม่ว่าจะเจ้าต้องกลายเป็นคนที่ไม่ใช่ฝีกี้

“ไม่เชิงก็ดี” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยล้องมองดูเงาเ็นอย่างเย็นชากล่าวว่า “แล้วโยเจ้าจะต้องมาอาฆาตแค้นอะไรเล่า? อาฆาตแค้นเจ้าทราชาธิ? อาฆาตแค้นสวรรคโจรริ? และหรืออาฆาตแค้นตัวเจ้าเอง?”

“พูดตรงๆ เลยนะ ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้าจะอาฆาตแค้นไปเพื่ออะไร” หลี่ซีเยล้องมองดูเขา กล่าวว่ “ในเมื่อเจ้าได้ตัดสินใจเลือกแล้ว ก็สมควรเผชิญหน้ากับสิ่งที่ตนเลือก เผชิญหน้ากับจุดจบเช่นนี้ ไม่ว่าจะจุดจบจะออกมาทางดีหรือทางร้ายก็ตาม”

“ข้าไม่ได้อาฆาตแค้น ข้าเพียงต้องการเห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้งเท่านั้น!”

“เจ้าคิดว่าคำพูดนี้ของเจ้าน่าเชื่อถืออย่างนั้นรึ?” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าลองถามใจเจ้าตัวเอง เจ้าไม่เคยอาฆาตแค้นจริงหรือ?”

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยล้องมองไปที่ตัวเขา กล่าวว่ “คนอื่นอาจจะไม่รู้ถึงพลังที่อยู่ด้านใน แต่ว่าข้ารู้ พลังที่อยู่ด้านในนี้เป็นพลังด้านลบ เป็นพลังด้านมืด เพราะอะไรทราชาธิในครั้งครานั้นสามารถไร้ซึ่งผู้ต่อกร เพราะอะไรเขาถึงสามารถพลิกสถานการณ์

ได้ เพราะอะไรเจ้าต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป ขณะที่เขายังคงมีชีวิตอยู่? ทั้งหมดเป็นเพราะพลังที่อยู่ใต้พื้นดินแห่งนี้”

“ความโหดเหี้ยมและความทะเยอทะยานของทรราช ทำให้เขาสามารถอิงแอบอยู่กับพลังเช่นนี้ ขณะที่ตัวเจ้า เนื่องจากความอาฆาตแค้นจึงทำให้เจ้าต้องกลายเป็นเช่นทุกวันนี้ แบบที่เจ้าเข้าใจเองว่าไม่ตายไม่สูญสลาย!”

“แล้วมันยังงั้นละ!” ร่างเงานี้ก็กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “ข้าอาฆาตแค้น แล้วเป็นอย่างไร เนื่องจากข้าต้องการเป็นศัตรูกับเจ้า ดังนั้น ข้าจะไม่อาฆาตแค้นได้รึ?”

“ข้าก็ไม่ได้ปฏิเสธ ครั้งนั้นที่ข้าตั้งสำนักโบราณสี่เหยียนเอาไว้ตรงที่แห่งนี้ ข้ามีเจตนาเห็นแก่ตัวจริงๆ เนื่องจากข้าต้องการได้สิ่งของที่อยู่ใต้พื้นดินนี้จริง แต่ ภายหลังจากข้าได้ละทิ้งมันไปแล้ว” หลี่ชียเอ่กกล่าวเฉยเมยว่า “พูดจริงๆ เลยนะ เจ้าจะอาฆาตแค้นหรือไม่ ข้าไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่ทว่า หากความอาฆาตแค้นของเจ้าจะทำให้พื้นดินแห่งนี้กลายเป็นแดนมาร แล้วทำลายสรรพชีวิตที่อาศัยอยู่บนพื้นดินแห่งนี้ละก็ มันก็ต้องเกี่ยวกับข้าแล้วละ!”

ตอนที่ 1147 แจกกันเหมย

<https://novel-lucky.com>

ร่างเงาที่ส่งเสียงฮือออกมาท่ามกลางความมืดมิด กล่าวว่า “เจ้าอาศัยอะไรกล่าวหาว่าข้าจะทำให้แผ่นดินนี้กลายเป็นแดนมาร! เจ้าอาศัยอะไรพูดว่าข้าจะทำลายสรรพชีวิตที่อาศัยอยู่บนพื้นดินผืนนี้”

“ในใจของเจ้ารู้ดีกว่าข้าเสียอีก เพียงแต่เจ้าไม่ไปยอมรับมันเท่านั้นเอง” หลี่ซีเย่จ้องมองดูเขา กล่าวว่า “ทรรราชในครั้งครานั้นเป็นอย่างไรบ้าง? เจ้าคิดว่าเจ้ามีความสามารถมากไปกว่าทรรราชผู้นั้นในการควบคุมบังคับพลังที่อยู่ใต้พื้นดินจริงหรือ? เจ้าคิดว่าอย่างไรล่ะ?”

“บางที ครั้งที่เจ้ายังไม่ตาย เจ้ามีกายเนื้อที่แข็งแกร่งมาก มีปณิธานที่แน่วแน่มั่นคง มีพลังที่ไร้ผู้ต่อกร บางทีเจ้าอาจสามารถสยบพลังใต้พื้นดินนี้เอาไว้ได้” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “แต่ทว่า เวลานี้เจ้าไม่มีอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างของเจ้าล้วนแล้วแต่พึ่งพาอาศัยพลังนี้เท่านั้น หากเจ้าได้ออกไปจากที่นี่จริง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เจ้าเอาอะไรมาดั้นหลุดจากมัน เจ้าจะเอาอะไรมาสลายมัน? เจ้าจะเอาอะไรมาทำให้พื้นดินแห่งนี้กลายเป็นพื้นดินสุขสันต์?”

คำกล่าวเช่นนี้ ทำให้ร่างงาแน่นิ่งเงียบไม่พูดอะไรออกมา
อีก

“ดังนั้น ที่ข้ามาวันนี้ ข้าต้องการมาพูดจาด้วยเหตุด้วยผล
กับเจ้า” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “ข้าไม่ต้องการมาตีรันฟันแทงตรง
นี้อีก บอกตามตรงเลยนะ ข้ารู้สึกเหนื่อยแล้วจริงๆ ส่วนจะจัดการ
อย่างไรกับเจ้าดี หรือจะพินิจตัวเจ้าอย่างไรก็เองก็รู้สึกเบื่อและ
รำคาญแล้ว ที่มาวันนี้ ข้าหวังเพียงว่าเจ้าจะเข้าใจเอง มาทางไหนก็
กลับไปทางนั้นเถอะ ใต้พื้นดินส่วนที่ลึกที่สุดนั่นแหละคือที่พักพิง
สุดท้ายของเจ้า เจ้าไม่มีความจำเป็นจะต้องออกมาอีก”

“ฮึ ใครว่ะ? ” ร่างงานี้กล่าวน่าเกรงขามว่า “ข้าจะต้องได้
เห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้งหนึ่ง ข้าจะต้องได้อยู่เหนือเก้าแดน
.....”

“เห็นที่ข้าพูดกับเจ้ามาครึ่งค่อนวัน เป็นการเปลืองน้ำลาย
เปล่า” หลี่ซีเยกล่าวตัดบทเขา “ข้ารู้สึกเบื่อและรำคาญกับเจ้าใน
เรื่องนี้จริงๆ ผ่านไปแล้วก็ปี เจ้ายังคงไม่กล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่
ตัวเองได้เลือกเดินเอาไว้ ไม่กล้าเผชิญกับจุดจบที่ตัวเองเป็นคน
สร้างมันขึ้นมา บอกตามตรงเลยนะ เจ้าเทียบไม่ได้แม้กระทั่งลูกสาว
ของตัวเอง นางต้องตกอยู่ในชะตากรรมที่สุดแสนจะเศร้าร้ายหด

นางต้องประสบกับความเจ็บปวดที่ไม่มีใครสามารถจินตนาการได้ ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเจ้าที่ประทานให้กับนาง.....”

“แม้ว่าลูกสาวของเจ้าจะเคยแค้นเคืองเจ้า แต่ทว่า นางไม่ได้ อาฆาตแค้นมาจนถึงบัดนี้ กล่าวสำหรับนางแล้ว วันเวลาที่เคลื่อน ผ่านไป ทุกอย่างก็กลายเป็นหมอกควันตามไปด้วย.....” หลี่ซีเย เอ่ยขึ้นช้าๆ

“อย่าพูดอีกเลย อย่าพูดอีกเลย หุบปากเดี๋ยวนี้!” ร่างเงานี้ ร้องแอะอะไววายยทันทีเมื่อเอ่ยถึงเรื่องของซูยวีเหอ ถึงกับกุมศีรษะ ตัวเองไม่อยากจะยินได้ฟัง เพราะนี่คือใจมารของเข้า!

“ที่เข้ามาวันนี้ นอกจากต้องการพูดให้เจ้ายอมจำนนแล้ว ขณะเดียวกันก็นำข่าวดีมาบอกต่อเจ้าเรื่องหนึ่ง” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “ข้าได้จัดการฝังกระดูกลูกสาวของเจ้าเอาไว้ในที่ที่เงียบสงบ ที่สุด สำหรับนางแล้ว ความยึดติดทุกอย่างล้วนมลายไปตั้งเมฆหมอก นางได้ปล่อยวางอดีตไปแล้ว เจ้าก็ดี ทราบซกซ่าง นางไม่ อาฆาตแค้นอีกแล้ว นางมุ่งไปเส้นทางเพื่อเกิดใหม่ในอนาคต”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูร่างเงาด้วยท่าทีจริงจัง เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “บางที เจ้าเองก็สมควรพิจารณาสักครั้ง ปล่อยวาง

ทุกสิ่ง จะเป็นทรราชก็ดี หรือจะเป็นลูกสาวของเจ้าก็ช่าง หรือ
แม้กระทั่งใจมาร ทุกอย่างให้มันไปตามทางของมัน มีเพียงทำเช่นนี้
เจ้าจึงจะหลุดพ้น”

“ไม่.....” ร่างเงานี้ทอดศีรษะของตนเอาไว้ ร้องเสียงดัง
ออกมาว่า “ไม่เด็ดขาด ข้าต้องเห็นเดือนเห็นตะวันให้ได้ กลับไปยัง
เก้าแดนอีกครั้งหนึ่ง! ”

หลี่ซีเยมองดูเขา ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ข้า
บอกได้แต่เพียงข้ารู้สึกผิดหวังมาก อันที่จริงข้าไม่ต้องการใช้
วิธีการแบบนี้มาบังคับเจ้า น่าเสียดาย นี่เป็นเจ้าเลือกเอง หวังว่าสัก
วันเจ้าจะสามารถเผชิญหน้ากับสิ่งที่เจ้าเป็นคนเลือกเองได้อย่าง
แท้จริง”

กล่าวพลาง หลี่ซีเยได้หยิบเอาแจกันออกมาใบหนึ่ง เป็นแจ
กันที่ด้านหนึ่งวาดรูปดอกเหมยเอาไว้ เป็นแจกันที่ซูยวีเหอมอบ
เอาไว้ให้หลี่ซีเยก่อนจาก

“ไม่.....” ครั้นเห็นแจกันใบนี้แล้ว ร่างเงานั้นร้องด้วยเสียง
อันดังออกมาเสมือนดังเห็นผีอย่างนั้น ตกใจกลัวจนต้องก้าวถอย
หลังไปเรื่อยๆ

แจกันดอกเหมยใบนี้เคยเป็นของรักของหวงมากที่สุดของ
ซูยวีเหอ ขณะที่นางแต่งงานกับทราชาผู้นั้น เขาในฐานะบิดาได้
มอบแจกันดอกเหมยนี้ให้กับนางด้วยมือ! ยามที่ซูยวีเหอตกอยู่ใน
ห้วงที่ทุกข์ระทมที่สุดในชีวิต นางได้แต่กอดแจกันดอกเหมยนี้
เอาไว้ และระบายความในใจกับแจกันดอกเหมยใบนี้ หวังว่าจะได้
พบกับแสงสว่าง

เมื่อได้เห็นแจกันใบนี้แล้ว ทำให้ร่างเงาหวนนึกถึงอดีตทุก
สิ่งทุกอย่าง สิ่งนี้คือใจมารของเขา เป็นสิ่งที่เขาไม่ต้องการไปเผชิญ
กับมันมากที่สุด

“ไม่.....” ร่างเงานี้ร้องเสียงดังออกมา “เอามันไปให้พ้น
เอามันไปให้พ้น ไม่.....”

“มันสายเกินไปเสียแล้ว” หลีซีเยส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า “นี่
คือสิ่งที่เจ้าเลือก ในเมื่อเจ้าเป็นคนเลือกเอง เจ้าจงไปเผชิญกับมัน
ก็แล้วกัน”

“ไม่.....” ร่างเงานี้ไม่รู้ว่ารรวบรวมความกล้ามาจากไหน
พุ่งตัวเข้าหาแจกันดอกเหมยใบนั้น หวังทำลายมันทิ้ง แต่ทว่า ยาม

ที่เขาเข้าไปใกล้แจกันดอกเหมยเมื่อใด เขาต้องสะดุ้งและถอยหลัง
กลับไปทีละก้าวๆ สายหน้าไปมาอย่างบ้าคลั่ง กล่าวว่า “ทำไม่ได้
ซ้ำทำไม่ได้ ซ้ำทำแบบนี้ไม่ได้ นี่ นี่มันคือสิ่งที่ลูกเหอรั้มมากที่สุด
ซ้ำทำไม่ได้.....”

“อ้ากก.....” ในขณะนี้เอง ร่างเงาที่ร้องเสียงน่าเวทนา
ออกมา ภายในร่างกายของเขาเหมือนมีสิ่งหนึ่งต้องการฉีกร่างของ
เขาอย่างนั้น เขาพยายามดิ้นรนถอยหลังไป หวังสยบเจ้าสิ่งนี้เอาไว้

“ไม่.....” ในที่สุด ร่างเงาที่ไม่สามารถสยบเจ้าสิ่งที่อยู่
ภายในร่างกายเอาไว้ได้ เขาร้องออกมาด้วยเสียงน่าเวทนา ร่าง
ของเขาถูกฉีกขาด ปราบกฏร่างเงาที่มีรูปร่างลักษณะเหมือนกับตัว
เขาทุกอย่างหลุดออกมา เมื่อออกมาได้แล้วก็อ้าปากกลืนกินร่างเงา
เดิมเข้าไป จากนั้นก็หนีเข้าไปภายในถ้ำยักษ์นั้นทันที พริบตาเดียว
ก็หายไปจนไร้ร่องรอย

“ตุ้ม.....” จากการทำร่างเงาได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย
ทำให้โอดำที่คล้ายดังคลื่นในทะเลหดกลับไปยังใต้พื้นดินเพียงชั่ว
พริบตาเดียว

“สิ่งนี้ ก็คือใจมาร” หลีซีเย่มองดูร่างเงาที่วิ่งหนีลงไปยังสวน
ที่ลึกที่สุดใต้พื้นดิน

ซานกู่เหยียหยอดถอนใจออกมาด้วยความโล่งอก เมื่อเห็น
ร่างเงานั้นหนีหายเข้าไปใต้พื้นดิน การต่อสู้กันมานานหลายหมื่นปี
ในที่ที่สุดก็จะปิดฉากลงแล้ว ทุกอย่างสลายมลายไปกับเมฆหมอก

หลังจากรู้สึกโล่งอกแล้ว ซานกู่เหยียเอ่ยถามขึ้นมาว่า
“เขายังจะกลับมาอีกหรือไม่?” แม้ว่าร่างเงาจะถูกกลืนกินโดยใจ
มารของตน แต่ว่า มันไม่ได้หมายความว่าเขาได้ตายหรือมลายไป
เพียงแต่เวลานี้ถูกใจมารยึดครองจิตใต้สำนึกของเขาเอาไว้ หาก
วันหนึ่งเขาสามารถสยบใจมารได้อีก บางทีอาจสามารถกลับมาได้
อีกครั้งหนึ่ง

“วางแจกันดอกเหมยเอาไว้ที่นี่ ให้มันควบคุมสยบเขาเอาไว้
ขอเพียงแจกันดอกเหมยนี้คงอยู่ เขาจะไม่กลับออกมา เขาไม่
สามารถขัดขึ้นเป็นปฏิปักษ์กับใจมารของตนได้ เว้นแต่เขา
สามารถปล่อยวางทุกสิ่ง เมื่อเขาปล่อยวางทุกสิ่งได้แล้ว เขาก็จะรู้
ว่าสมควรเลือกอย่างไร” หลีซีเย่สั่งการออกมา

เมื่อซานกู่เหยียได้ยินคำพูดเช่นนี้ ถึงกับถอนหายใจอย่าง
โลงอก และทำตามทีหลี่ซิเยบอก

ก่อนไปจากที่ตรงนี้ หลี่ซิเยมองดูซานกู่เหยียอย่างน่าเกรง
ขาม กล่าวว่า “นี่แหละคือพลังที่เจ้าต้องการ! ต่อให้เจ้าได้พลังนี้มา
เจ้าคิดว่าเจ้าจะมีจุดจบเช่นใด? กลายเป็นทราชา? หรือกลายเป็น
คนก็ไม่ใช่ผีก็ไม่เชิง?”

ซานกู่เหยียก้มลงกราบกับพื้นด้วยท่าที่ละอายใจยิ่ง กล่าว
ว่า “เป็นข้าที่เลอะเลือนชั่วขณะ ทำร้ายสำนักโบราณสี่เหยียน ทำ
ให้ทุกคนต้องทุกข์ทรมานมาหลายหมื่นปี”

หลี่ซิเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้พูดอะไรออกมา หัน
หลังเดินจากไปทันที

ภายหลังจากสิ้นสุดการศึกครั้งใหญ่ ทิวหั่งแดนมนุษย์
กษัตราดูเงียบสงบขึ้นมาก รุนอาวูโสหลับไหลไม่ปรากฏตัว ขณะที่
กลุ่มคนรุ่นใหม่หากไม่กักตนฝึกวิชา ก็จะอยู่กันอย่างเงียบเชียบไม่
เป็นจุดสนใจอีกเลย

โลกใหม่กำลังจะมาถึง ชะตาฟ้ากำลังจะถือกำเนิด เดิมที น่าจะเป็นช่วงที่มีความครึกครื้นมากถึงจะถูก อย่างไรก็ตาม แดนมนุษยภคัศตราในเวลาเนี้กลับตกอยู่ในความเงียบสงบ ตกอยู่ท่ามกลางความเงียบเชียบ

ที่แดนมนุษยภคัศตราสงบเงียบเช่นเนี้ก็เป็นเรื่องทีช่วยไม่ได้ หากเปลี่ยนเป็นยุคอื่น โลกใหม่กำลังจะเริ่มต้น ชะตาฟ้ากำลังจะกำเนิดขึ้นมา แดนมนุษยภคัศตราจะต้อครึกครื้นอย่างยิง มีดาวรุ่งปรากฏตัวมากมาย บรรดาบรรพบุรุษของสายสำนักราชันเชียนปรากฏตัว ทุกคนต่างเตรียมความพร้อมเพื่อแย่งชิงชะตาฟ้ามาครอบครอง

ในห้วงเวลาเช่นเนี้ รับรองว่าจะต้อเกิดคลื่นทีโหมสาดซัด ขยายวงกว้างออกไป เลือดในกายทีเดือดพล่าน การต่อสู้เพื่อชีขาดของบรรดาดาวรุ่ง การชนฆ่ากันระหว่างสำนักต่างๆ ทุกอย่างดุคึกคักยิงนัก

แต่ทว่า เวลาเนี้ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เงียบสงบ เนื่องจากการแย่งชิงชะตาฟ้ายังไม่ทันเริ่มต้นขึ้น แต่มีผลสรุปออกมาแล้ว ทัวทั้งแดนมนุษยภคัศตราต่างก็รู้ว่า ชะตาฟ้าในยุคเนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากหลี่ชียเอ ไม่มีใครสามารถแย่งชิงกับหลี่ชียเอได้อีกแล้ว

เนื่องเพราะเหตุนี้เอง ทำให้แดนมนุษย์กษัตราในเวลานี้ทุก
อย่างกลับดูเงิบผิดปกติ เป็นความสงบเงิบที่ผิดปกติมาก

ช่วงเวลานี้ หลี่ชียเอ่ไม่ได้ออกไปข้างนอก เขาอยู่ในสำนัก
โบราณสี่เหลี่ยมโดยไม่ถามไม่สนใจต่อเรื่องราวใดๆ ฝึกฝนวิชา
อย่างสบายใจ

ช่วงระหว่างนี้ หม่ากู่ได้กลับไปยังหอวิถึฟ้า เนื่องจากนางรู้
ว่าสักวันนางจะต้องไปจากที่นั่น ไปจากแดนมนุษย์กษัตรา ไปจาก
เก้าแดน การกลับไปยังหอวิถึฟ้าของนางก็เพื่อหึงมรดกของนาง
เอาไว้กับหอวิถึฟ้า

อย่างไรก็ตาม สำหรับหม่ากู่แล้ว หอวิถึฟ้าคือบ้านของนาง
นางยอมคาดหวังให้หอวิถึฟ้าสามารถสืบสานต่อไปเรื่อยๆ ดังนั้น
นางจึงต้องการทำอะไรบางอย่างเพื่อหอวิถึฟ้าก่อนที่นางจะไปจาก

หลี่ชียเอ่อยู่ฝึกวิชาในสำนักโบราณสี่เหลี่ยม นอกจากคอย
ชี้แนะพวกหลี่ชวงเหยียน ไปเจียนเงินในการฝึกวิชาแล้ว บางครั้ง
กระทั่งปู่เหลียนเซียงยังมาขอคำชี้แนะจากเขา

ความจริงมาถึงวันนี้แล้ว เขาไม่มีอะไรที่จะชี้แนะปู่เหลียน เชียงได้อีก เวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน น้อยครั้งนักที่จะพูดถึงเรื่องการฝึกวิชา กล่าวสำหรับปู่เหลียนเชียงแล้ว การได้อิงแอบอยู่กับหฺลื่อชีย่เช่นนี้ก็เพียงพอแล้ว

ยามที่หฺลื่อชีย่อยู่กับปู่เหลียนเชียงอดจะพูดถึงเรื่องทางช้างเผือกไม่ได้ ปู่เหลียนเชียงกล่าวกับหฺลื่อชีย่ว่า “ของสิ่งนี้เจ้าควรจะไปทำความบรรลุต่อมัน การที่ให้มันอยู่กับข้าเป็นการไม่คุ้มค่ากับตัวของมัน”

“ไม่ เจ้าเก็บมันเอาไว้” หฺลื่อชีย่ลูบไล้เส้นผมของนาง ช่วยจัดเส้นผมให้อยู่หลังใบหู กล่าวท่าทีจริงจังว่า “นี่มันเป็นของของตระกูลปู่ เป็นสิ่งที่บรรพบุรุษเหลือทิ้งเอาไว้ให้กับเจ้า มันเป็นของเจ้า”

“แต่ สักวันหนึ่งเจ้าต้องได้ใช้มัน” ปู่เหลียนเชียงกล่าวว่า “ขณะที่เผชิญหน้า เจ้าจำเป็นต้องมีของที่แข็งแกร่งมากกว่า”

หฺลื่อชีย่จ้องมองดูนาง กล่าวจริงจังว่า “ข้าไม่เหมือนตอนยุคสมัยของอเวจีอีกแล้ว เวลาที่ข้ามีสิ่งที่แข็งแกร่งกว่า อยากรู้ก็ตาม หากจะมีการต่อสู้กันในอนาคต ข้าจะต้องเตรียมความพร้อมอย่าง

เต็มที ทางข้างเผือกนี้ยังคงให้มันอยู่กับตัวเจ้า ให้มันอยู่เคียงข้างเจ้า”

ปู่เหลียนเชียงพลันนั่งเงียบ หลังจากผ่านไปนานมาก นางอดที่จะเกาะกุมมือของหลี่ชียเอาไว้แน่นไม่ได้ จ้องมองดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอากล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าจะเหลืออะไรให้กับเจ้าดี”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องเหลืออะไรไว้ให้กับข้า” หลี่ชียเอากล่าวจริงจังว่า “สำหรับข้าแล้ว ชาตินี้ได้เดินมาถึงตรงนี้ข้าก็พึงพอใจมากแล้ว พูดถึงประสบการณ์ ข้าผ่านมาแล้ว สิ่งที่ข้าสมควรจะได้ครอบครอง ข้าก็ได้ครอบครองแล้ว ต่อให้มีวันนั้นจริง วันที่ข้าต้องตายในสนามรบ เมื่อเป็นเช่นนั้น ชั่วชีวิตข้าก็ไม่มีอะไรต้องเสียใจอีก”

“อย่าพูดจาที่เป็นอุปมงคลเช่นนี้” ปู่เหลียนเชียงรีบเอามือปิดปากของหลี่ชียเอาไว้ ท่าที่รุกรานไม่น้อย

ตอนที่ 1148 รักลึกซึ้ง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยกุมมือของปู่เหลียนเซียงเอาไว้ ล้อมมองดูหญิงงามที่งดงามยิ่งตรงหน้า เผยให้เห็นรอยยิ้ม กล่าวว่า "บางครั้ง ข้าเองรู้สึก ว่าโลกนี้มันกว้างไกลเหลือเกิน ทำไมจะต้องมาเดินทางไกลตลอด หากสามารถหยุดอยู่กับที่สร้างครอบครัวล่ะก็ บางทีอาจเป็น ความคิดที่ไม่เลวเลย"

"อย่าพูดแบบนี้" นิ้วของปู่เหลียนเซียงกดลงบนตัวของหลี่ซีเยเบาๆ ท่าทีที่อ่อนโยนดุจสายน้ำกล่าวว่า "ปณิธานของบุรุษอยู่ ทุกสารทิศ ไม่ว่าจะเป็ฯข้า และหรือผู้หญิงคนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่ไม่ควรเป็นตัวถ่วงของเจ้า เจ้าสมควรก้าวเดินไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงที่สุด ของโลกนั้น"

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ปู่เหลียนเซียงมองดูหลี่ซีเยอย่างลึกซึ้ง กล่าวจริงจังออกมาว่า "หากจะเป็นเพราะข้าที่ผูกมัดการก้าวเดิน ของเจ้า เช่นนั้น ข้าก็ไม่สมควรปรากฏตัวออกมาอยู่ในชีวิตของ เจ้า ความจริงแล้วกล่าวสำหรับเจ้า ไม่ว่าจะผู้หญิงคนไหนก็เป็น เช่นนี้"

หลี่ซีเยอดหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “พูดเช่นนี้ ทันใด
นั้นข้าไม่รู้ว่าป็นข้าที่ไร้ใจ หรือเป็นเพราะโลกนี้ไร้รัก”

“ไม่เป็นเพราะเจ้า และไม่เป็นเพราะโลกใบนี้” ปู่เหลียนเซียง
กล่าวว่าเสียงแผ่วเบาว่า “ความจริง ภายในใจของข้าไม่เคยตำหนิ
เจ้า ฟาดินกว้างไกล เจ้าได้ก้าวผ่านกาลเวลายาวนานเท่าไร ผ่าน
ความยากลำบากมาเท่าไร ผ่านอุปสรรคมาเพียงใด เจ้ายังคงเดิน
ไปข้างหน้า ชีวิตของเจ้าอยู่ที่สุดปลายทางของโลกใบนี้ ถ้าหากเจ้า
หยุดก้าวเดินกะทันหัน ละทิ้งกะทันหัน ไม่ว่าเจ้าจะคิดเช่นใดก็ตาม
อย่างน้อย หากบอกว่าป็นเพราะข้า เช่นนั้น ข้าก็คือคนบาป ป็น
คนบาปในประวัติศาสตร์ของผู้บำเพ็ญตน”

หลี่ซีเยจับมือของนางเอาไว้แน่น มองดูดวงตาที่ใสที่
สวยงามนั้น กล่าวว่า “วันเวลาอันยาวไกล เมื่อเจ้าพูดออกมาเช่นนี้
ยังมีเหตุผลใดที่จะไม่ยืนหยัดต่อไป? ”

ปู่เหลียนเซียงที่อ่อนโยนแต่มั่นคง กล่าวว่า “ท่ามกลาง
กาลเวลาที่ยาวไกล คนจำนวนเท่าไรที่เคยก้าวเดินไป คนจำนวน
เท่าไรที่ล้มอยู่กับเส้นทางเส้นนี้ บรรดาราชนเหล่าเทพ ผู้กล้า
มากมายเท่าไร ที่กลับกลายเป็นกองกระดูกอยู่บนทางสายนี้ ใน
ชาตินี้ ข้าเชื่อ ข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องก้าวเดินไปจนถึงสุดท้าย ก้าว

เดินจนกลายเป็นโลกใหม่ทั้งหมด เป็นฟ้าดินใหม่ทั้งหมด หลังจาก
ที่ขมุกขมัวมาแล้ว โลกใบใหม่ต้องอาศัยเจ้าเป็นผู้บุกเบิกขึ้นมา! ”

“ข้ารู้” หลี่ซีเย่ Ning เจียบ วิถีอันยาวไกล ช่างมีความ
ยากลำบากเพียงใด เหมือนดั่งที่เขาเคยกล่าวเอาไว้ว่า ราชันเซียน
เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้นเอง วิถีทางสายนี้ยาวไกลยิ่งนัก การจะ
ก้าวเดินให้ถึงจุดสิ้นสุดของมันใช่จะเป็นเรื่องง่ายดาย บนวิถีทาง
แห่งนี้ ถูกปกรองด้วยกองกระดูกจำนวนเท่าไร กระดูกที่ปุนั้นล้วน
แล้วแต่เป็นของเหล่าราชันและเหล่าเทพเทวาทั้งสิ้น

นิ้วของปู่เหลียนเซียงได้ประสานกับนิ้วทั้งห้าของหลี่ซีเย่
อย่างอ่อนโยน “สิ่งเดียวที่ทำให้ข้ารู้สึกเสียใจก็คือ ข้าไม่สามารถ
เคียงข้างเจ้าก้าวเดินไปจนถึงจุดสิ้นสุด บนวิถีทางเส้นนี้ ข้าไม่
สามารถก้าวเดินไปพร้อมกับเจ้าได้ตลอด เสียตายแต่เพียงข้าไม่
สามารถมองเห็นช่วงจังหวะชีวิตที่รุ่งโรจน์ที่สุดของเจ้า”

หลี่ซีเย่อดจ้องมองนางอย่างจริงจังไม่ได้ กล่าวหาว่า “หากเจ้า
ยินดี ข้าสามารถไปที่นั่นอีกครั้ง ข้ามีวิธีให้เจ้าได้ต่อชีวิต อย่าง
น้อยที่สุดสามารถให้เจ้ามีชีวิตอยู่ได้นานมากๆ !

“ไม่.....” ปู่เหลียนเซียงเอานิ้ววางลงบนริมฝีปากของหลี่ชี่เย่เบาๆ ด้วยท่าทีที่อ่อนโยนดุจสายน้ำ เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ข้าไม่ใช่ตัวถ่วงบนวิถีที่เจ้าก้าวเดินไป ต่อให้เจ้าสามารถทำให้ข้าสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกนานมากๆ แล้วเป็นเช่นไร? ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกล้วนแล้วแต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน สิ่งนี้หาใช่ทางเลือกของข้าเพียงคนเดียวเท่านั้น บนวิถีทางเส้นนี้ ข้ามุ่งหวังเพียงว่า ให้เจ้าก้าวเดินไปอย่างไร้ห่วงใย ก้าวเดินไปข้างหน้าโดยไม่มีสิ่งใดต้องห่วงกังวล! ”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ปู่เหลียนเซียงจ้องมองดูตาของหลี่ชี่เย่อย่างลึกซึ้ง กล่าวจริงจังว่า “ข้าเชื่อว่า ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา ข้าหาใช่ที่เจ้าเลือกเพียงหนึ่งเดียว ไม่เพียงแต่ข้าเท่านั้นที่เลือก เช่นนี้ คนที่อยู่ข้างกายเจ้า คนที่เจ้าเคยรัก คนที่เคยรักเจ้า เกรงว่าคงเลือกที่จะทำเช่นนี้ ท่ามกลางวิถีอันยาวไกลนี้ จะเป็นข้าก็ดี หรือคนอื่นก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการให้มีใครสักคนทำให้ต้องหยุดก้าวเดินต่อไป! ”

คำพูดของปู่เหลียนเซียงทำให้หลี่ชี่เย่ต้องนั่งเงียบ ภายในใจบังเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

“มีชีวิตเป็นอมตะ มันไกลเกินไป ไกลเกินไปแล้ว การละทิ้งหาใช่เป็นเรื่องเลวร้าย”

ปู่เหลียนเซียงลู่ใส่ใบหน้าของหลี่ซีเย่แผ่วเบา กล่าว
น้ำเสียงจริงจังว่า “บนวิถีทางเส้นนี้ ไม่มีใครสามารถอยู่เป็นเพื่อน
กับเจ้าไปได้ตลอดชาติ ไม่มีใครสามารถคอยแบ่งปันความเจ็บปวด
ของเจ้าได้ตลอดเวลา ไม่มีใครสามารถแบ่งปันความสุขของเจ้า
ตั้งแต่ต้นจนจบ ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยตัวเจ้าเอง มีเพียง
ยืนหยัดด้วยตัวเอง จึงสามารถก้าวเดินไปจนถึงที่สุด! สำหรับคน
อื่นๆ ล้วนแล้วแต่ค่อยๆ จางหายไปท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนานนี้”

“หากจะกล่าวว่า เนื่องจากใครคนใดคนหนึ่งเป็นตัวถ่วง
ให้กับเจ้า ทำให้เจ้าต้องหยุดการก้าวเดิน เจ้าคิดว่ามันคุ้มกัน
หรือไม่?” ปู่เหลียนเซียงกล่าวจริงจังว่า “บนโลกนี้ไม่มีใครที่คุ้มค่า
เจ้าเข้าใจหรือไม่! หากว่าเจ้าสละทิ้ง ก็จะไม่มิตัวเจ้า และเจ้าก็จะ
ไม่ใช่ที่ปรึกษาของราชันเซียน ผู้เคยสยบควบคุมเก้าแดนคนนั้นอีก
ต่อไป เจ้าจะไม่ใช่อีกาหิมพิที่เคยพาลกวาดล้างเหล่าราชันแลเหล่า
เทพเทวาคนนั้น และเจ้าก็จะไม่ใช่บุรุษที่ไม่เคยเกรงกลัวต่อสิ่งใดคน
นั้น!”

“วิถีทางอันยาวไกล.....” ในที่สุดหลี่ซีเย่ได้แต่ทอดถอน
ใจออกมาเบาๆ โดยไม่รู้ว่าควรกล่าวเช่นใด

พันล้านปีที่ผ่านมา ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวไกล ผู้คนจำนวนมากมายเท่าไรที่ไปจากข้างกายเขาทีละคนๆ เคยมีคนที่สามารถต่อชีวิตได้ แต่ทว่า พวกเขาต่างสละตรงนี้ไป

ในบางครั้ง การมีชีวิตเป็นอมตะสำหรับคนบางคนแล้ว หาใช่เป็นเรื่องที่มีความสุข ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ต้องได้มาด้วยสิ่งแลกเปลี่ยน

ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนาน เขาเคยส่งพวกเขาแต่ละคนเดินทางไกล กระทั่งลงมือฝังพวกเขากับมือ เมื่อถึงสุดท้ายแล้วเขาเองก็ไม่ว่ามันคือความรู้สึกเช่นใดแล้ว ค่อยๆ ค่อยๆ การจากลาได้ทำให้หัวใจของเขาตายด้าน!

“ไม่หวังจะชั่วฟ้าดินสลาย ขอเพียงได้เคยครอบครอง” บู่ เหลียนเซียงเอ๋อขึ้นแผ่วเบา เวลานี้ นางโอบรัดคอของหลี่ชียเอ๋อไว้ อ่อนโยนดุจสายน้ำ ดวงตาที่ใส่อดอ้อน “ถึงแม้ว่าข้าไม่สามารถมอบของขวัญพิเศษให้กับเจ้า แต่ ข้าสามารถมีทายาทให้กับเจ้า”

เมื่อหลี่ชียเอ๋อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ถึงกับหัวเราะขึ้นมา เขาเซซคางอันงดงามของหญิงงาม เอ๋อแผ่วเบาว่า “จะสืบทอดทุกสิ่งทุกอย่างของข้า หาใช่เป็นเรื่องง่าย เรื่องราวในโลกยากเข็ญยิ่งนัก”

“ซำรุ” ปู่เหลียนเซียงยิม ดูช่างมั่นคงเหลือเกิน
ขณะเดียวกันก็ดูงดงามเหลือเกิน ท่ามกลางรอยยิ้มนี้ยังแฝงไว้ซึ่ง
ความเอียงอายของผู้หญิง

หลี่ซีเยก้มหัวลง ประทับจูบลงบนริมฝีปากที่แดงและอิมเอิบ
ปู่เหลียนเซียงค่อยๆ หลับตาลง โอบรัดคอของสุดที่รักแน่น รับกับ
ฝายที่โน้มตัวลงมา.....

แดนมนุษยภคัษัตราเจียบสงบ แต่สำนักโบราณสี่เหยียนกลับ
เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางผืนดินแห่งนี้ สำนักโบราณสี่เห
ยียนได้ก่อตั้งแคว้นของตนเองขึ้น หลังจากที่เสื่อมถอยมาหลาย
หมื่นปี สำนักโบราณสี่เหยียนได้ให้การต้อนรับสุยุคที่รุ่งเรืองอีก
ครั้งหนึ่ง

หลี่ซีเยไม่เข้าไปก้าวกายเรื่องที่สำนักโบราณสี่เหยียนก่อตั้ง
แคว้น ห้วงเวลานี้ เขาเริ่มกักตนเพื่อฝึกวิชาอย่างหนัก การฝึกใน
ครั้งนี้ หลี่ซีเยเน้นหนักไปที่ตำราเนกา เขาจำเป็นต้องทำการฝึกและ
บรรลุให้ทันกับตำรากาย และตำรามรณะ

เพื่อฝึกตำราณาภา หลีชีเย่ได้ทำการกักตนมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อเขาออกจากการกักตน กูเถียโสวกก็รีบเร่งรุดมาหาเขาในทันที

“หลานรัก ตระกูลซู่อันเป็นที่กำเนิดของเจ้าสำนักได้ส่งคนมาหา” กูเถียโสวกรายงานทันทีที่ได้เห็นหน้าหลีชีเย่

“คนของตระกูลซู่?” ดวงตาของหลีชีเย่พลันกระตุกที่หนึ่งเมื่อได้ยินคำนี้ ตระกูลซู่สุดขอบฟ้า พวกเขาไม่ยุ่งเกี่ยวกับยุทธภพมาโดยตลอด เวลานี้กลับมีคนของตระกูลซู่มาอย่างกะทันหัน

“เจ้าสำนักกลับมาแล้วยัง?”

กูเถียโสวกส่ายหัวกล่าวว่า “ยังไม่ได้กลับมา คนของตระกูลซู่มาด้วยเรื่องนี้แหละ เจ้าสำนักก็ไม่อยู่ที่ตระกูลซู่” เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้แล้วเขาอดเป็นห่วงไม่ได้

ไม่ถนัดกว่าสำนักโบราณสี่เหยียนจะมีเจ้าสำนักที่มีพรสวรรค์มีความสามารถกำเนิดขึ้น กูเถียโสวกเองก็เข้าใจว่า ซู่หย่งหวางจะต้องนำพาสำนักโบราณสี่เหยียนก้าวไปสู่ความรุ่งโรจน์อย่างแน่นอน

เวลานี้หากเกิดเรื่องกับซูหย่งหวางแล้ว ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า จะส่งผลกระทบต่อสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างรุนแรง

“ข้ารู้แล้ว ให้คนของตระกูลซูมาพบข้า” หลี่ชีย่พยักหน้า กล่าวอย่างช้าๆ

กุเถียวโสวรับคำ รีบเร่งไปดำเนินการ เพียงชั่วครู่เดียว คนของตระกูลซูก็มาพบกับหลี่ชีย่ เป็นผู้เฒ่าผู้หนึ่ง ท่าทางของเขา แลดูเป็นผู้มีวิชาความรู้ลุ่มลึกบุคคลิกลักษณะก็ดูมีสง่า ดูจากใบหน้าแล้วมีส่วนละม้ายคล้ายกับท่วงทีอันงดงามของซูหย่งหวางอยู่กลาง เลื่อน

“ข้าได้ยินกิตติศัพท์ของหลานรักดังก้องหู” ผู้เฒ่าผู้นี้พลันพบกับหลี่ชีย่ก็โน้มตัวแสดงความเคารพ

“ท่านคงจะเป็นเจ้าบ้านตระกูลซูสินะ” หลี่ชีย่มองเห็นผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า พลันก็รู้แล้วว่าเขาคือบิดาของซูหย่งหวาง

เวลานี้ กูเกี่ยวโสวได้ถอยฉากออกไปอย่างเงียบ เหลือไว้แต่เพียงหลี่ซิเย่อยู่กับผู้เฒ่าผู้นั้น

หลังจากที่ผู้เฒ่าได้นั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็ไม่ได้ อารัมภบทอะไรมากมาย ตรงไปยังหัวข้อหลักทันที “บุตรเคียบอกกับข้าว่า หากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น สามารถมาหาหลานรักได้ทุกเวลา”

“มีสิ่งใดที่จะให้ข้าช่วยเหลือ พ่อบ้านขอให้บอกมาเถอะ” หลี่ซิเย่มองดูผู้เฒ่า สำหรับตระกูลซุสุดขอบฟ้า นั้น เขาให้ความดูแลตลอดมา ยิ่งไปกว่านั้น ครั้งนั้นเขาติดค้างขนพลซุอยู่ด้วย

ผู้เฒ่าทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง สุดท้ายกล่าวว่า “บุตรเข้าไปที่แดนสวรรค์แล้วไม่มีข่าวคราวอีกเลยกระทั่งบัดนี้ ข้าอดที่จะเป็นห่วงไม่ได้”

ดวงตาของหลี่ซิเย่ถึงกับกระตุกที่หนึ่งเมื่อได้ยินเช่นนี้ กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ตระกูลซุพวกเจ้าได้เปิดใช้ทางลับ? เป็นเรื่องที่ผมเห็นได้ยากยิ่ง”

“หลานรักรู้เรื่องนี้ด้วยหรือ?” ผู้เฒ่ารู้สึกตกใจเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “เรื่องที่สามารถปิดบังเข้าได้มีอยู่ไม่มาก อีกอย่าง สำนักโบราณสี่เหยียนกับตระกูลซู่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดา เรื่องบางเรื่องหากเข้าจะรู้ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก”

ผู้เฒ่าทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง พยักหน้ากล่าวว่า “ถูกต้อง เป็นความจริงที่ตระกูลซู่ได้เปิดใช้ทางลับนั้น บุตรีของข้าก็อาศัยทางลับนั้นไปยังแดนสวรรค์นั่นเอง”

ทางลับ หมายถึงทางลับที่สามารถเชื่อมต่อไปถึงเก้าแดนได้ เนื่องจากขณะนี้เก้าแดนไม่อาจเชื่อมถึงกันได้ การที่คิดจะไปยังแดนอื่นๆ เป็นเรื่องที่ยากมาก แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าทดลองบุ่มบ่าม

แต่ทว่า หากมีทางลับก็ไม่แน่ แต่ ในยุคปัจจุบันสำนักที่มีทางลับเช่นนี้อยู่ในครอบครองมีอยู่น้อยมากๆ อีกทั้งการจะเปิดใช้ทางลับเช่นนี้ต้องอาศัยศิลาแกร่งปริมาณมหาศาล ล้วนแล้วแต่เป็นศิลาแกร่งระดับราชันเซียนทั้งสิ้น ซึ่งมีมูลค่าที่สูงมาก

ดังนั้น ต่อให้สำนักที่มีทางลับเช่นนี้อยู่ ต่อให้มีศิลาแกร่ง
ระดับราชันเซียนอย่างเพียงพอ ก็ไม่เห็นว่าคุณเขาจะยินดีเปิดใช้
ทางลับเช่นนี้กัน

ครั้งนั้น หลี่ชี่เย่หิงทางลับเช่นนี้เอาไว้ให้กับตระกูลซู่ ก็
เพื่อให้ตระกูลซู่มีไว้สำหรับหลบหนีเอาชีวิตรอดจากศัตรู หากวัน
ใดตระกูลซู่ต้องประสบกับการล่มสลายจริง ก็สามารถอาศัยทางลับ
นี้หลบหนีเอาตัวรอดได้

เวลานี้ ซู่หย่งหวงกลับอาศัยทางลับนี้ไปยังแดนสวรรค์ แล้ว
จะไม่ให้หลี่ชี่เย่รู้สึกตกใจยิ่งได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม ทางลับนี้จะ
ไม่นำมาใช้โดยง่ายตาย หากนำมาใช้บ่อยไม่เพียงต้องสูญเสียศิลา
แกร่งระดับราชันเซียนไปเป็นปริมาณมหาศาลเท่านั้น ที่สำคัญ
มากกว่านั้นก็คือ มันเป็นการง่ายที่จะเปิดเผยที่ตั้งของทางลับ
ตระกูลซู่ออกมา

ตอนที่ 1149 วิหารซ่อนเขียน

<https://novel-lucky.com>

ในขณะนี้ สายตาของหลี่ชีย่กระตุกทีหนึ่ง นึกถึงเรื่องๆ หนึ่ง เขาจ้องมองผู้เฒ่าเอ๋อขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “โดยปกติแล้ว หาก ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายล่ะก็ ตระกูลซู่ของพวกเจ้าจะไม่เปิดใช้ ทางลับอย่างแน่นอน อีกอย่าง สามารถทำให้ตระกูลซู่ยินยอมเปิด ใช้ทางลับนั้นมีอยู่ไม่มาก หรือเป็นเพราะว่าของชิ้นนั้นที่ตระกูลซู่ เก็บไว้ในอารามโบราณได้สูญหายไปแล้ว! ”

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้ เรื่องนี้หลานรักรู้ได้อย่างไร? ” ผู้เฒ่า รู้สึกตระหนกอย่างยิ่ง เนื่องจากของวิเศษชิ้นนี้มีเพียงคนของ ตระกูลซู่เท่านั้นที่รู้ บุคคลภายนอกไม่น่าจะรู้ได้

“ไม่เห็นจะต้องมีอะไรน่าตื่นเต้น” หลี่ชีย่มองดูผู้เฒ่าแล้ว กล่าวว่ “พูดแบบนี้ แสดงว่าตระกูลซู่พวกเจ้าได้ทำของชิ้นนั้น หายไปแล้วจริงๆ สินะ”

ผู้เฒ่าหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “เรื่อง เรื่องนี้เป็นความจริง ครั้งนั้น เกิดเรื่องขึ้นกับบรรพชนนิตหนึ่ง มีบรรพบุรุษท่านหนึ่ง ขณะที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ได้รักกันกับหญิงสาวเผ่าวิญญานแห่ง

แดนวิญญานสวรรค์ ภายหลัง ด้วยเหตุผลบางประการ เผ่า
ดังกล่าวได้ทำการกักตัวหญิงสาวนั้นเอาไว้ บรรพบุรุษท่านนั้นจึง
เดินทางไปที่แดนวิญญานสวรรค์ครั้งหนึ่ง”

“ดังนั้น เขาจึงได้นำเอาสิ่งนั้นติดตัวไปด้วย หากฝ่ายตรง
ข้ามไม่ยอมปล่อยคน เขาก็จะใช้สิ่งนั้นถล่มฟ้าดินนั้นให้กลับไปยัง
จุดกำเนิด” หลี่ซีเยพลันสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้ว่าเกิดอะไร
ขึ้น เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว

ผู้เฒ่ายิ้มเจื่อนๆ นิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ได้ยินมาว่า ครั้งนั้น
บรรพบุรุษแค่ต้องการคุยตกลงกับเผ่าๆ นั้น เพราะบรรพบุรุษท่าน
นั้นต้องการแต่งงานกับหญิงสาวผู้นั้นจริงๆ แต่ ภายหลังไม่ทราบ
ว่าเกิดอะไรขึ้น เหมือนว่าทุกอย่างล้วนหายสาบสูญไป สิ่งที่บรรพ
บุรุษนำติดตัวไปด้วยก็หายไปเช่นกัน และไม่มีข่าวคราวอีกเลย”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ผู้เฒ่าทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง “ใน
ยุคหลังมานี้ ตระกูลซูเคยมีบรรพชนหลายรุ่นไปตามหาที่แดน
วิญญานสวรรค์ แต่ทว่า ไม่ได้ข่าวคราวใดๆ อีกเลย ของวิเศษ
ชิ้นนี้เหมือนหายสาบสูญไปอย่างนั้น ไม่เคยได้ปรากฏออกมาอีก
เลย”

“เวลานี้พวกเจ้ากลับได้ข่าวมาบ้างแล้วสิ”

ผู้เฒ่าพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ก่อนหน้านั้น พวกเราได้รับสัญญาณตอบรับ ดังนั้น จึงได้เรียกประชุมภายในเพื่อหารือถึงเรื่องนี้ ต่อมาบุตรชายยืนยันจะไปที่แดนวิญญานสวรรค์สักครั้งหนึ่ง ดังนั้น จึงมีการเปิดใช้ทางลับนี้

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ ผู้เฒ่าจ้องมองหลี่ซีเย กล่าวว่า “หลังจากบุตรชายไปยังแดนวิญญานสวรรค์แล้วก็ไม่มีข่าวคราวอีกเลย เวลาผ่านไปนานเช่นนี้ ข้าเกรงว่าจะเกิดเรื่องกับนาง เวลานี้หากตระกูลชู่ต้องการใช้ทางลับอีกก็ต้องรออีกระยะหนึ่งถึงจะเปิดใช้ได้อีกครั้ง ดังนั้น จึงมาขอความช่วยเหลือจากหลานรัก ได้ข่าวว่าหลานมีวิธีที่จะไปยังแดนอื่นได้”

หลี่ซีเยมองดูผู้เฒ่าอยู่ครู่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้าเข้าใจความหมายของท่าน ข้าจะไปยังแดนวิญญานสวรรค์ด้วยตัวเอง สักครั้งหนึ่ง ท่านวางใจเถอะ ข้าจะต้องพาเจ้าสำนักกลับมาแน่นอน”

“ได้หลานรักออกโรงเองย่อมเป็นการดีที่สุด” ผู้เฒ่ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเช่นนี้ คำเล่าลือเกี่ยวกับหลี่ซีเยเขาก็เคยได้ยินมา หากหลี่ซีเยลงมือเองย่อมเป็นการเหมาะสมที่สุด

“ท่านกลับไปรอฟังข่าวข่าวที่บ้านตระกูลซูกี้แล้วกัน ต้องมีข่าวดีแน่” หลี่ซีเยสั่งการกับผู้เฒ่า

ผู้เฒ่ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบเร่งคารวะต่อหลี่ซีเย ก่อนกล่าวอำลาจากไป

หลังจากผู้เฒ่าจากไปแล้ว หลี่ซีเยจ้องมองไปยังระยะห่างไกล เขาตกอยู่ท่ามกลางความนิ่งเงียบเป็นเวลานาน แดนวิญญานสวรรค์นะ มีบางสิ่งบางอย่าง บางทีก็ไม่ว่าสมควรจะไปเผชิญหน้ากับมันอย่างไรดี

“สิ่งที่ต้องชดใช้ อย่างไม่เสียก็ต้องชดใช้” ในที่สุด หลี่ซีเยได้ละสายตากลับมา หอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มันจบสิ้นลงในชาตินี้ก็แล้วกัน ความอาฆาตแค้นก็ดี ความเกลียดชังก็ช่าง สมควรได้รับการสะสางเสียที”

หลี่ซีเยเรียกกุเถี่ยวโส้วมาพบ กล่าวว่า “เจ้าประธานกับวิหาร เทพสงครามให้ที แล้งต่อพวกเขาว่า ข้าจะไปที่วิหารซ็อนเซียน บอกรับเขาว่าข้าต้องไปให้ได้ ไม่มีการเจรจา”

เห็นท่าทีของหลี่ซีเยแล้ว กุเถี่ยวโส้วไม่กล้ากล่าวมาความ ตอรับคำหนึ่งแล้วก็เดินจากไปทันที

วิหารเทพสงครามนับเป็นสำนักที่จัดตั้งมาดีกตำบรพมาก ที่สุดในแดนมนุษย์กษัตรา พันล้านปีที่ผ่านมา น้อยคนนักที่จะรู้ อย่างชัดเจนว่าวิหารเทพสงครามตั้งอยู่ที่ใด บางคนกล่าวว่า วิหาร เทพสงครามตั้งอยู่ในดินแดนภาคกลาง บางคนบอกว่าตั้งอยู่ที่เมือง ร้อยเมืองบูรพา และก็มีบางคนว่าวิหารเทพสงครามตั้งอยู่ไกลโพ้น บนท้องฟ้า

ในแควดวงผู้บำเพ็ญตบ ผู้ที่สามารถระบุสถานที่ตั้งของวิหาร เทพสงครามได้อย่างชัดเจนมีจำนวนน้อยมาก เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่รู้ ว่าวิหารซ็อนเซียนตั้งอยู่ที่ใดยิ่งน้อยลงไปอีก กระทั่งอาศัยเพียงนิ้ว หิ้งห้าก็นับคนได้

วิหารซ่อนเขียนถือเป็นความลับของวิหารเทพสงคราม ส่วนที่ว่าสถานที่ตรงนั้นได้ฝังความลับเช่นใดเอาไว้วันนั้น มีเพียงบรรพบุรุษรุ่นเด็กดำบรรพ์มากๆ จึงมีคุณสมบัติพอที่จะล่วงรู้

วิหารซ่อนเขียนซ่อนตัวอยู่ในบริเวณที่ลึกลับท่ามกลางธรรมชาติที่สับสนวุ่นวาย ณ ที่ตรงนี้ แม้แต่วิหารโบราณก็กลับกลายเป็นเก่าแก่มาก ก้อนอิฐทุกก้อน หินทุกก้อนผ่านการขัดเกลาของกาลเวลามาอย่างยาวนาน กลับกลายเป็นให้ความรู้สึกเหมือนผ่านโลกมาอย่างโชกโชน ทำให้ผู้คนรู้สึกได้ว่าเวลาได้เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ อย่างนั้น

การก้าวเดินอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่สับสนวุ่นวาย ทำให้รู้สึกได้ถึงปณิธานเขียนบางเบาที่กำลังเคลื่อนที่ผ่านไป ขณะที่มันเคลื่อนผ่านตัวผู้หนึ่ง ทำให้รู้สึกเหมือนตัวเบาหวิวจะกลายเป็นเขียนอย่างนั้น เสมือนหนึ่งตรงนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่จะก้าวขึ้นสู่สวรรค์ ให้ความรู้สึกที่ดีเยี่ยมกับผู้คนชนิดบอกไม่ถูก

หลี่ซีเยค่อยๆ ก้าวเดินอยู่ท่ามกลางวิหารซ่อนเขียน ก้าวเดินอยู่กับธรรมชาติที่สับสนวุ่นวาย รับรู้ถึงความสับสนวุ่นวาย รับรู้ถึงปณิธานเขียนที่อยู่ภายใน รับรู้ถึงความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายใน

บุคคลภายนอกไม่รู้ว่ภายในวิหารซ่อนเขียนได้เก็บซ่อน
สิ่งใดเอาไว้ แต่ หลี่ชีเย่กลับรู้อย่างละเอียด สิ่งที่อยู่ด้านในต้องเป็น
สิ่งที่ผู้คนอยากได้มากแน่นอน ต่อให้ราชันเขียนก็อยากได้สิ่งนั้น
มากเช่นกัน

ตามความประสงค์ของหลี่ชีเย่ วิหารเทพสงครามได้ขอ
ความเห็นจากบรรพบุรุษที่อยู่ภายในวิหารซ่อนเขียน สุดท้าย วิหาร
เทพสงครามอนุญาตให้หลี่ชีเย่ขึ้นไปยังวิหารซ่อนเขียนได้

สุดท้ายแล้ว หลี่ชีเย่ได้นั่งลงบนบัลลังก์ที่อยู่ภายในตำหนัก
ข้าๆ แล้วหลับตาลงข้าๆ รับรู้ถึงความลึกซึ้งพิสดารของวิหารซ่อน
เขียน รับรู้ถึงปณิธานเขียนของวิหารซ่อนเขียน

กล่าวได้ว่า ต่อให้เป็นคนของวิหารเทพสงครามหากคิดจะ
เข้ามาที่วิหารซ่อนเขียนก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
บุคคลภายนอก ถ้าหากบุคคลภายนอกสามารถเข้ามายังวิหาร
ซ่อนเขียนได้ละก็นับว่าเป็นโชควาสนาที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว

“วิหารซ่อนเขียนนะวิหารซ่อนเขียน วิหารเทพสงครามพวก
เจ้าได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปเท่าไรกันแน่กับสถานที่แห่งนี้”
หลังจากเวลาได้ผ่านไปนานมาก หลี่ซิเย่ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา

“ได้เท่ามาด้วยตนเอง ข้าไม่ทันลุกขึ้นมาต้อนรับด้วยตนเอง
ได้โปรดอภัยให้ด้วย” ในเวลานี้ ภายในวิหารซ่อนเขียน ท่ามกลาง
ความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติ ปรากฏเสียงที่แก่หง่อมเสียงหนึ่ง
ดังขึ้น

“ช่างเถอะ เจ้ายังคงนอนอยู่อย่างนั้นเถอะ” หลี่ซิเย่ที่นั่งอยู่
บนบัลลังก์มองดูที่ที่มีแต่ความสับสนวุ่นวายแหวบหนึ่ง กล่าวเฉยเมย
ว่า “ผ่านมาเนิ่นนานขนาดนี้ ในที่สุดเจ้าก็คิดได้แล้ว นับว่ายังไม่โง่
เขล่านัก”

“ข้าน้อยไม่นึกเลยว่าใต้เท้าจะมาด้วยตนเองในชาตินี้ หาก
ผู้เยาว์ของวิหารเทพสงครามมีสิ่งใดล่วงเกินต่อใต้เท้า ขอใต้เท้าได้
โปรดให้อภัยด้วย” เสียงที่แก่หง่อมดังขึ้นอีกครั้งท่ามกลางความ
สับสนวุ่นวายของธรรมชาติ

ผู้ที่ฝังอยู่ในวิหารซ่อนเขียนก็คือระดับบรรพจารย์ที่ดึกดำ
บรรพ์ที่สุดที่ยังคงมีชีวิตอยู่ และเป็นบรรพจารย์ที่แข็งแกร่งมาก

ที่สุด ครั้งนั้นที่วิหารเทพสงครามขอให้หฺลื่อซื่อช่วยต่อชีวิตให้ก็คือ
บุคคลผู้นั้นนั่นเอง

บรรดาศิษย์ของวิหารเทพสงครามก็ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของ
เขา มีเพียงระดับบรรพจารย์เท่านั้นที่รู้ ในบรรดามรรพจารย์ของ
วิหารเทพสงครามได้ยกย่องให้เขาเป็นผู้เฒ่าเซียน

“เรื่องราวที่ผ่านไป ก็ให้มันผ่านไป” หฺลื่อซื่อกล่าวเฉยเมยไม่
สะทกสะท้าน “ถ้าหากขาดต้องการถือสาหาความกับผู้เยาว์ของ
วิหารเทพสงครามละก็ เจ้าเองคงไม่มีโอกาสได้นอนสบายอยู่ที่ตรง
นี้”

“ขอบคุณใต้เท้า” เซียนผู้เฒ่าที่อยู่ท่ามกลางความสับสน
วุ่นวายของธรรมชาติไม่กล้าเสียมารยาท แม้ว่าเขาจะมีฐานะเป็น
บรรพจารย์ที่ดึกดำบรรพ์ที่สุดของวิหารเทพสงครามก็ตาม แต่ เมื่อ
เปรียบเทียบกับอีกาหิมพ์ที่ล่องลอยท่ามกลางกาลเวลาที่นับไม่ถ้วน
แล้ว เขายังคงมีฐานะเป็นเพียงผู้เยาว์เท่านั้น

“คำพูดตามมารยาทเจ้ากับข้าคงไม่จำเป็นต้องเอ่ยให้มาก
ความ” หฺลื่อซื่อที่นั่งอยู่บัลลังก์กล่าวว่า “จุดประสงค์ที่ข้ามาที่นี่ย่าง
มาก ขาดต้องการได้ของสิ่งนั้นที่อยู่ภายในวิหารซ่อนเซียนแห่งนี้”

คำพูดของหลี่ซิเยพลันทำให้ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาตินิ่งเงียบขึ้นมา ไม่กล่าวสิ่งใดออกมาอยู่นาน

หลี่ซิเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า "ข้ารู้ คำขอเช่นนี้จะฝืนบังคับคนมากเกินไปสักนิด แม้จะเป็นตัวเจ้าก็หาใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"ใต้เท้าก็ควรจะรู้ว่า ของสิ่งนี้มีความสำคัญที่ไม่ธรรมดาต่อวิหารเทพสงครามเลยนะ หรือบางทีอาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นเพียงสิ่งของสิ่งเดียวที่จะคุ้มครองวิหารเทพสงครามได้"

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติเหมือนต้องการขอร้องแล้วละ เพราะไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ของสิ่งนี้นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อวิหารเทพสงครามของพวกเขา สำคัญมากเหลือเกิน

"มันก็จริง ข้ารับรู้ได้" หลี่ซิเยยิ้มกล่าวว่า "นับว่าไม่ง่ายเลยจริงๆ แม้แต่ครั้งครานั้นข้าก็นึกไม่ถึงเหมือนกัน แต่ทว่า สุดท้ายพวกเจ้าก็พยายามจนสำเร็จ"

หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “ผ่านการขัดเกลามาเนิ่นนานเท่าไร
นะเนี่ย พวกเจ้าสามารถทำการขัดเกลาเจ้าสิ่งนี้จนอยู่ในระดับสุด
ยอด สามารถควบคุมได้ตามใจปรารถนา นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย
เลย แต่ว่า พวกเจ้าไม่คิดว่าสิ่งนี้จะเป็นการแลกเปลี่ยนที่หนักหนา
ไปหน่อยหรือไม่อย่างไร กาลเวลาที่ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เพียงพอ
ที่พวกเจ้าสามารถบ่มพีภราชน์เขียนขึ้นมาได้ และหาใช่เพียงหนึ่ง
องค์เท่านั้น แต่ทว่า พวกเจ้ากลับทุ่มเทกำลังกายใจไปอยู่ที่ตรงนั้น
ทั้งหมด”

ดังนั้น ข้าน้อยจึงหวังว่าของสิ่งนี้
สามารถอยู่คุ้มครองวิหารเทพสงครามตลอดไป” ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่
ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติหลังจากนั่งเงิบมา
นาน ได้เอ่ยอย่างจริงจังขึ้นมา

“ข้าจะไม่เอาของของเจ้าไปฟรีๆ” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “หาก
เจ้ายินดีแลกเปลี่ยนละก็ ข้าจะให้วิหารเทพสงครามของพวกเจ้าได้
ประโยชน์แน่นอน”

ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาตินั่งเงิบ ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน ท่าทีของเขาได้แสดง
ออกมาอย่างชัดเจนแล้ว

“ว่าไปแล้ว ท้ายสุดพวกเจ้าคือตัดใจไม่ได้” หลีชีเยหัวเราะ กล่าว “เจ้าควรจะรู้ว่าข้าให้ความเอ็นดูกับวิหารเทพสงคราม ตลอดมา ในห้วงเวลาที่ผ่านมา เป็นความจริงที่วิหารเทพสงคราม ของพวกเจ้าได้ทำอะไรให้ข้าไม่น้อยทีเดียว หากเปลี่ยนเป็นสำนัก อื่นละก็ ข้าคงไม่ต้องมาทำอะไรให้มันยุ่งยาก หากไม่ให้ข้าก็แย่งชิง เอามาก็แล้วกัน”

“ได้รับความเอ็นดูจากใต้เท้า นับเป็นเกียรติของวิหารเทพ สงคราม” ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ ธรรมชาติกล่าวด้วยความเคารพ

“ข้ารู้ว่าตาเฒ่าอย่างเจ้านั้นแข็งแกร่งมาก ทั้งยังมีเจ้าสิ่งนี้ อยู่ นับว่ามีความมั่นใจโดยแท้” หลีชีเยยิ้มกล่าวว่า “หากข้าแย่งชิง เอาดี้อะไร ใครก็ขวางข้าเอาไว้ไม่ได้ เจ้าวาอย่างนั้นหรือไม่?”

คำพูดของหลีชีเยทำให้” ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความ สับสนวุ่นวายของธรรมชาติต้องทอดถอนใจเบาๆ ออกมา กล่าว ด้วยความเคารพว่า “ใต้เท้าไร้ซึ่งผู้ต่อกร ไม่มีใครขวางได้ ขอเพียง ใต้เท้าลงมือ สามารถอาศัยฝีมือทำอะไรได้ทุกอย่าง”

ผู้เตมาเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติใช่จะเพียงกล่าวสรรเสริญเยินยอเท่านั้น เรื่องที่เกิดขึ้น
เมื่อเร็วๆ นี้เขาก็ได้ยินมา จะยังไม่พูดถึงว่าหลี่ซิเย่มีความน่ากลัว
อย่างไร ลำพังแค่ราชันทักษิณ องค์กรหญิงจุงโจว หม่ากู่ เหล่านี้ก็
เพียงพอที่จะทำให้วิหารเทพสงครามต้องหวั่นไหวแล้ว

หากถึงขั้นนั้นจริงๆ ต่อให้เขาลงมือด้วยตนเองก็ไม่สามารถ
ปกป้องทั่วทั้งวิหารเทพสงครามเอาไว้ได้

ตอนที่ 1150 การตัดสินใจของผู้เฒ่าเซียน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้น มองดูความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาตินั้น กล่าวว่า “ขอเพียงเจ้านำเอาสิ่งนี้ออกมา ข้าจะไม่ทำ
ให้วิหารเทพสงครามพวกเจ้าต้องเสียเปรียบ ข้าจะสนองตอบความ
ต้องการของวิหารเทพสงครามจนพอใจ”

ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาตินิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง สุดท้าย หอดถอนใจออกมาเบาๆ
กล่าวว่า “ในเมื่อได้เท่าที่ต้องการเอาให้ได้ วิหารเทพสงครามของ
พวกเราไหนเลยจะกล้าไม่ให้”

“ดีมาก” หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ต้องอย่างนี้แหละ
ค่อยสมกับเหมือนการเลือกของวิหารเทพสงคราม ความมี
สติปัญญาย่อมจะรู้ว่าตัวเองสมควรเลือกอยู่ฝ่ายใด”

ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติทำได้แค่หอดถอนใจออกมาเบาๆ นับแต่อดีตกาลเป็นต้น
มา ไม่มีสิ่งใดที่เขาได้ได้มันมาครอบครอง ขอเพียงเป็นสิ่งที่อีกา
หมีพต้องการ อีกอย่าง การมาของหลี่ซีเยในครั้งนี้ก็ไม่ได้มาขอ

ของวิเศษของวิหารเทพสงครามไปฟรีๆ ยินดีที่จะมีสิ่งแลกเปลี่ยน ซึ่งกล่าวสำหรับวิหารเทพสงครามของพวกเขาแล้ว นับว่าเป็น ข้อสรุปที่ไม่เลวนักแล้ว

“ไต้เท้า แต่ ชำนาญยังไม่เข้าใจสิ่งหนึ่ง” ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ ทามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติท่าท่าไตรตรงนิตหนึ่ง กล่าวว่ “อาศัยความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของไต้เท้า ในเก้าแดนยังมี ใครสามารถขวางทางเดินของไต้เท้าได้อีก ด้วยฝีมือของไต้เท้า แล้ว เหตุใดจึงต้องการสิ่งนี้ของวิหารเทพสงครามเราให้ได้”

“วิหารเทพสงครามของเจ้าย่อมรู้ดีถึงประวัติความเป็นมา ของเจ้าสิ่งนี้” หลี่ชียี่มิตหนึ่ง กล่าวว่ “ถูกต้อง หากจะอาศัย ฝีมือของข้าพงาดในเก้าแดน ข้าไม่จำเป็นต้องขอหยิบยืมเจ้าสิ่งนี้ กับวิหารเทพสงครามของพวกเจ้า แต่ หากข้าต้องการขึ้นสวรรค์ และเบิกทาง จำเป็นต้องอาศัยมันแล้วละ”

“ไต้เท้าคิดจะลองอีกครั้งหนึ่ง” หัวใจของผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ ทามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติเต้นกระทุกทีหนึ่ง เมื่อ ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ชียี่ เขาเคยได้ยันทำนานนี้มาก่อน เป็นตำนานที่มู่จ้านเสินได้เคยกล่าวเอาไว้

“ถูกต้อง ในชาตินี้สมควรจะจบสิ้นกันได้แล้ว” หลีซีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างมั่นคง เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเมื่อได้ยิน เขาพิมพ์ออกมาว่า “ใต้เท้าจะนำทัพไปอย่างนั้นรี? เกี่ยวกับเรื่องนี้ข้าพเจ้าน้อยรู้อย่างน้อยมาก แต่ เคยได้ฟังคำจากราชันเซียนปิงหวีกกล่าวไว้ว่า “ใต้เท้าเคยยกทัพไปมาก่อน ไม่ทราบเป็นเรื่องจริงหรือไม่? ”

“มันเป็นเส้นทางที่ไปแล้วไม่หวนกลับ กับใครก็เป็นเช่นนั้น คนที่ยกทัพใช้ว่ามีเพียงข้าคนเดียวเท่านั้น” หลีซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “นับแต่อดีตที่ผ่านมา ข้าพเจ้าน้อยจะมีการยกทัพไปเพียงครั้งเดียว เส้นทางเส้นทางนี้ได้ฝังกระดูกเอาไว้มากมายเหลือเกิน”

ภายในใจของผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติรู้สึกเต้นตุบตามขึ้นมา เรื่องราวต่างๆ ร้อยแปดพันเก้าพลันปรากฏขึ้นในใจดังสายฟ้าแลบ

“ใต้เท้า เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าน้อย ข้าพเจ้าน้อยเคยได้ยินตำนานเรื่องนี้มาบ้าง ฟังว่า ฟังว่าเคยมีคนฉกฉวยโอกาสขึ้นไป ไม่รู้ว่าเท็จจริงเป็นอย่างไร สามารถทำได้สำเร็จจริงหรือไม่? ”

“ฮ่า ฮ่า ที่เจ้าพูดมานั้นหมายถึงการลักลอบขึ้นไปโซ่มัย”
หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ถูกต้อง เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง แต่ทว่า
นอกจากราชันเซียนเป็นผู้ลอบให้ขึ้นไปสะก็ คนอื่นๆที่ทำได้
สำเร็จมีอยู่ไม่มาก ถึงแม้มีราชันเซียนเป็นผู้ลอบอยู่เบื้องหลัง ก็
ต้องเผชิญหน้ากับความตายอยู่ดี”

หลี่ซีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เจ้าควรเข้าใจเอาไว้ว่า
เมื่อไหร่ที่ก้าวขึ้นสู่อภินิหาร เจ้าก็จะมีสภาพเป็นเหยื่อผู้ถูกล่า บรรดา
ผู้ดำรงไว้ ณ ที่ตรงนั้นจะไม่ทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่แน่ เจ้า
ควรจะรู้ว่า การอยู่ในสภาพเหยื่อผู้ถูกล่าจะมีจุดจบเช่นใด”

ถึงแม้หลี่ซีย่จะพูดเช่นนี้ก็ตาม แต่ในใจของผู้เฒ่าเซียนที่
อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติยังคงเต้นระทึก
เนื่องจากในนั้นมีสิ่งที่เขาต้องการ

“ทำไมรี เจ้ารู้สึกสนใจแล้วสิ?” หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าวว่า
“ถ้าหากเจ้าสนใจจริงๆ ข้าจะบอกข่าวดีให้เรื่องหนึ่ง ชาตินี้ไม่
จำเป็นต้องลักลอบขึ้นไปอีกแล้ว ประตูจะเปิดกว้าง ขอเพียงมีกำลัง
กล้าแข็งเพียงพอเจ้าต้องได้ขึ้นไปบนสวรรค์ได้แน่นอน แน่นนอน

ที่สุด นับจากวินาทีของวันที่เจ้าขึ้นไปบนสวรรค์ เจ้าก็จะเป็นเหยื่อผู้ถูกล่า ต้องเข้าใจเอาไว้ด้วย”

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไร? ” ไม่ถนัดนัก กว่าที่ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติจะได้สติกลับมา กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “นอกจากโอกาสที่หาได้ยากยิ่งในรอบล้านปีที่อยู่ใต้น้ำแล้ว ก็มีเพียงราชันเขียนเท่านั้นที่สามารถขึ้นไปได้เลยนะ”

“ชาตินี้จะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว” หลี่ชีย่ยมกล่าวเฉยเมยว่า “ชาตินี้ ข้าเป็นผู้บงการ ประตูดุที่ขึ้นสู่สวรรค์จะต้องเปิดอ้า แน่จนสามารถมีชีวิตขึ้นไปถึงหรือไม่ ก็ต้องขึ้นอยู่กับกำลังของเจ้า ขึ้นอยู่กับว่าขึ้นไปกับใครแล้วละ”

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ทำให้หัวใจของผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติเต้นระทึกขึ้นมา หัวใจที่สงบเงียบมาอย่างยาวนานในแต่ละยุคที่ผ่านไป พลันเหมือนสดชื่นขึ้น เปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวาอย่างนั้น ประหนึ่งว่าผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติพลันหนุ่มขึ้นมาทันใจอย่างนั้น

“ดูท่าเจ้าคงสนใจแล้วละ” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า
“ทำไมรี ไม่อยู่โยงฝ้าวิหารซ่อนเขียนแล้วรี คิดจะออกมายึดเส้น
ยึดสายกับเขาบางเหมือนกันรี”

ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาตินิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าโลกทางโน้นเป็น
โลกที่มีลักษณะเช่นใด แต่ ได้ฟังที่เขาคาดเดากันมาบ้าง ฟังว่าบน
สวรรค์นั้น เหล่าราชันและเทพเทवादำรงอยู่ร่วมกันพร้อมหน้า
.....”

“นั่นมันไม่ได้หมายความว่า เป็นเรื่องดีเสมอไป” หลี่ชีย่ยิ้ม
กล่าวว่า “ที่ใดมีคน ที่นั่นก็มียุทธภพ ที่ที่มียุทธภพก็ต้องมีการ
แก่งแย่งขัดแย้งกัน เมื่อมีการขัดแย้งก็ต้องมีเลือด เจ้าสามารถ
จินตนาการถึงยุคสมัยที่เจิดจรัส เจ้าก็สามารถจินตนาการถึงภาพ
ของการเช่นฆ่าจนกลายเป็นเถ้าธุลี ไม่ว่าจะ เป็นสถานที่ใดก็ตาม
ล้วนแล้วแต่เหมือนกัน ยามที่เจิดจรัสที่สุดก็คือการทำลายล้างที่น่า
กลัวที่สุด”

“เหล่าราชันและเทพเทवादำรงอยู่ร่วมกันพร้อมหน้านะเนี่ย”
ถึงแม้หลี่ชีย่จะพูดออกไปเช่นนั้น แต่ ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลาง
ความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติยังคงอยู่ในภวังค์ ยุคสมัยเช่นนี้
สามารถจินตนาการกันไป สามารถคาดเดาเอาเองกันไป

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความ
สับสนวุ่นวายของธรรมชาติได้สติกลับคืนมา หวนนึกถึงตำนานที่
เนิ่นนานมาทุก โดยเฉพาะเรื่องราวบางเรื่องที่ราชันเขียนปิงหวีเคย
พูดเอาไว้

“ชาตินี้ไต่เท้าต้องการก้าวเดินไปให้ถึงสุดปลายทางจริง
หรือ?” ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติพิมพ์้าออกมา

หลี่ซีเยอดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าวว่า “เห็นที่นังหนูปิงหวีใน
ครานั้นคงพูดอะไรกับเจ้าเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว ครั้งนั้นที่ข้าบอก
บางเรื่องต่อนางก็เพื่อให้นางได้เตรียมตัวเตรียมใจ ป้องกันไม่ให้ถูก
โจมตีจนตั้งตัวไม่ทัน”

“เหอะ เหอะ เหอะ นี่จะไปโทษราชันเขียนปิงหวีก็ไม่ถูก ครั้ง
นั้นก่อนราชันเขียนปิงหวีจะไปจากเคยมานั่งคุยกับบริหารเทพ
สงครามของเราถึงเรื่องราวบางเรื่อง เป็นเพราะข้าน้อยที่อยากรู้
อยากเห็นเท่านั้นเอง” ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสน
วุ่นวายของธรรมชาติหัวเราะเจื่อนๆ

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “ราชันเซียนปิงหวีได้ทำ
ข้อตกลงแลกเปลี่ยนกับวิหารเทพสงครามของพวกเขาซะสิ
นอกเหนือจากนางได้มอบสิ่งของบางอย่างให้กับวิหารเทพสงคราม
เอาไว้ เพื่อวันใดที่วังชนนกะหิมะเกิดเสื่อมถอยลงจะได้อาศัยสิ่งนี้
พลิกฟื้นกลับมาได้อีก นางน่าจะนำเอาจดหมายที่เขียนด้วยลายมือ
ไปด้วย เป็นจดหมายเขียนด้วยลายมือที่มาจากเบื้องบนใช่หรือไม่”

“ได้เท่าवादเดาแม่อย่างกับจับวาง” ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่
ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า
“เป็นความจริงที่ครานั้นราชันเซียนปิงหวีได้ทำข้อตกลง
แลกเปลี่ยนกับวิหารเทพสงคราม”

“ช่างเถอะ ข้าไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ นังหนูปิงหวีก็นับเป็น
ศิษย์ของข้าอยู่ครึ่งหนึ่ง หากไม่มีข้าส่งเสริมให้ท้ายนาง นางก็คงไม่
บอกกล่าวความลับเช่นนี้กับวิหารเทพสงครามของพวกเขา”

เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลาง
ความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติจึงค่อยโล่งอก เนื่องจากความลับ
สวรรค์ไม่อาจเปิดเผย เรื่องเช่นนี้ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการจะไปเอ่ยถึง
กระทั่งราชันเซียนก็ตาม เว้นเสียแต่คนที่สนิทที่สุด เนื่องจากมัน
เกี่ยวพันถึงความลับต่างๆ มากมาย เป็นความลับที่ผู้อ่อนด้อยไม่มี
สิทธิ์ไปรับรู้

เวลานี้ หลี่ซีเย่มองดูผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติ กล่าวว่า “วิหารเทพสงครามของพวกเจ้ามีความคิดเป็นประการใด มีเงื่อนไขอย่างไร ก็ให้พูดออกมาได้เลย ขอเพียงสมเหตุสมผลข้าก็จะทำให้พวกเจ้าพอใจ”

ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาตินิ่งเงียบอยู่ครู่ใหญ่ เอ่ยปากขึ้นมาว่า “ใต้เท้าต้องการระดมพลหรือไม่?”

หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนั้น “เจ้าคงไม่คิดจะเอาจริงกระมัง? เจ้าแน่ใจแล้วหรือว่าต้องการคลานออกมา? หากข้าจำไม่ผิดล่ะก็ วิหารเทพสงครามของพวกเจ้าเล่นแบบนี้มาโดยตลอด เฉกเช่นวัตถุโบราณอย่างเจ้านั้น วิหารเทพสงครามจะต้องวางเจ้าเอาไว้บนหิ้งบูชาจนกว่าเจ้าจะไม่สามารถต่ออายุได้อีก”

“บางที ใต้เท้าอาจกล่าวได้ถูกต้อง ไม่ทำลายก็ไม่มีกำเนิด” ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “วิหารเทพสงครามยังคงจมปลักอยู่กับเกียรติยศของชนรุ่นเก่า ยังคงอยู่ใต้เงาที่ยังคงเหลืออยู่ของรุ่น

อาวุธ บางทีได้ทำอาวุธถูก ผู้ที่แก่นสมควรจะตายอย่างพวก
เราหากยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็ต้องสูญเสียทรัพยากรของวิหารเทพ
สงครามเป็นจำนวนมาก เป็นการแย่งรุ่นหลังหากิน ครั้นเอ๋ยถึงตรง
นี้แล้ว ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติ
ต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

แม้ว่าวิหารเทพสงครามจะยื่นมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องในยุค
ภพน้อยมาก แต่ทว่า ความแข็งแกร่งของวิหารเทพสงครามไม่ด้อย
ไปกว่าบรรดาสายสำนักราชันเขียนใด หาไม่แล้ว วิหารเทพ
สงครามคงไม่ยื่นหยัดอยู่มาจนถึงปัจจุบัน แม้จะผ่านไปเป็นพันล้าน
ปี

แต่ทว่า ความแข็งแกร่งของวิหารเทพสงครามหาได้ตั้งอยู่
บนพื้นฐานที่ว่ามิชนรุ่นหลังแต่ละคนที่ผงาดขึ้นมา วิหารเทพ
สงครามไม่เหมือนพวกสายสำนักราชันเขียนที่ให้กำเนิดราชัน
เขียนขึ้นมาคนแล้วคนเล่า นำพาสายเลือดใหม่ให้กับสำนัก

วิหารเทพสงครามที่แข็งแกร่งนั้น มาจากพื้นฐานแห่งการ
ก่อตั้งในยุคที่กำลังเจิดจรัสเจริญรุ่งเรือง ซึ่งในยุคเช่นนั้นได้ทำให้
วิหารเทพสงครามมีมรดกเก็บไว้มากมายมหาศาล รวมทั้งระดับ
บรรพจารย์ที่แข็งแกร่งเอาไว้

การที่มีระดับบรรพจารย์ที่แข็งแกร่งมากและยังคงมีชีวิตอยู่
ใช้เป็นเรื่องที่ไม่ดี อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ก็คือธาตุแท้ภายใน แต่ทว่า
หากบรรพจารย์แต่ละคนล้วนแล้วแต่ยังคงมีชีวิตอยู่ละก็ ไม่แน่ว่า
ไปว่าจะเป็นเรื่องดีเสียแล้ว

นอกจากจะทำให้ชนรุ่นหลังไม่คิดจะพยายามหา
ความก้าวหน้าแล้ว ขณะเดียวกัน การคงอยู่ของรุ่นอาวุโสไม่ว่าจะ
ด้วยวิธียืดต่ออายุ หรือรักษาพลังลมปราณ ล้วนแล้วแต่สิ้นเปลือง
ทรัพยากรของสำนัก เฉกเช่นที่ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความ
สับสนวุ่นวายของธรรมชาติได้กล่าวเอาไว้ว่า เป็นการแย่งชนรุ่น
หลังกิน

สำหรับคำพูดของผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสน
วุ่นวายของธรรมชาตินั้น หลี่ซีย่เพียงกล่าวเฉยเมยว่า “วิหารเทพ
สงครามของพวกเจ้าคร่ำครึมาเป็นเวลานานมากแล้ว สมควร
ทำลายและถือกำเนิดใหม่ตั้งนานแล้ว เฉกเช่นครั้งครานั้น มันช่าง
เป็นโอกาสที่ดีงามเช่นใด แต่วิหารเทพสงครามของพวกเจ้ากลับ
ไม่ได้ไขว่คว้าเอาไว้ กลับส่งต้นกล้าราชันเขียนไปให้คนอื่น ฮี หาก
รู้ว่าจะต้องเป็นเช่นนี้ละก็ ข้าจะให้หนังหนูปึงหรือยุบมพิภกับข้าเอง”

คำกล่าวตำหนิของหลี่ซีเยทำเอาผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติไม่กล้าพูดอะไรอีก สำหรับบรรพจารย์ของวิหารเทพสงครามแล้ว เรื่องที่ทำให้พวกเขาต้องเสียใจภายหลังมากที่สุดคงไม่พ้นเรื่องนี้แล้วละ ส่งตัวราชันเซียนคนหนึ่งไปจากตัวเอง

ถ้าหากวิหารเทพสงครามได้รั้งตัวราชันเซียนปิงหวีที่อยู่ในเยาว์วัยเอาไว้ ไม่แน่มันอาจสามารถทำลายกรอบหรือรูปแบบของวิหารเทพสงครามก็เป็นได้ และนำพาเลือดใหม่ๆ ให้กับวิหารเทพสงคราม

เสียดาย พวกเขาไม่สามารถคว้าเอาไว้ได้ ห้ายสูด ราชันเซียนปิงหวีที่ยังโสดได้ไปจากวิหารเทพสงคราม

ความจริงแล้ว เพราะเรื่องนี้ หลี่ซีเยเองในครั้งนั้นก็เคยแสดงท่าทีไม่โหดต่อวิหารเทพสงคราม หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ เขาคงให้ราชันเซียนปิงหวีอยู่ข้างกาย ทำการบ่มฝึกด้วยตัวเอง

ความจริงแล้ว แม้ว่าครั้งนั้นต่อให้วิหารเทพสงครามคิดจะเปลี่ยนใจก็ไม่อาจเป็นไปได้อีกแล้ว เพราะวาระราชันเซียนปิงหวีเป็นคนที่หยิ่งโสดคนหนึ่ง เมื่อไปจากแล้วจะไม่มีวันหวนกลับคืนไปอีก

“ได้ทำสั่งสอนได้ถูกต้อง พวกเราวิหารเทพสงครามคร่ำครึ
จริงๆ ” ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติทอดถอนใจออกมาเบาๆ และยอมรับในความผิดพลาด
ในครั้งนั้นอย่างไม่สะทกสะท้าน

Novel-Lucky

ตอนที่ 1151 กำหนดตัวผู้สืบทอด

<https://novel-lucky.com>

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติทอดถอนใจออกมาเบาๆ ว่า “บางทีพวกที่แก่นสมควรจะตายอย่างพวกเราควรไปตายได้แล้ว”

หลี่ชียเออดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้ “หากว่าเจ้าจะตามไปสวรรค์ด้วยกันซ้ายอินดีต้อนรับ แต่ ยังคงเป็นคำพูดเมื่อครู่ ข้าขอให้เจ้านำเอาของสิ่งนั้นไปด้วย!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่มองดูกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาตินั้น กล่าวจริงจังว่า “ของที่เข้าท่าของวิหารเทพสงครามก็มีเพียงสิ่งนั้นเท่านั้นเอง! มิฉะนั้นล่ะก็ แม้ว่าเจ้าจะลงมือด้วยตนเองในวันที่ขึ้นสวรรค์ก็ไร้ประโยชน์ แต่ถ้านำเอาสิ่งนั้นไปด้วย ทุกอย่างก็จะไม่เหมือนเดิม

“.....เจ้าเฝ้ารักษาอยู่ที่ตรงนี้ ทำการขัดเกลามันมาเป็นเวลานานนับไม่ถ้วน ข้าเชื่อว่าเจ้าสามารถควบคุมมันได้ตั้งใจ” หลี่ชียเอ่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ขอเพียงเจ้านำติดตัวไปด้วย เจ้าต้องมี

โอกาสได้ขึ้นไปแน่นอน มิฉะนั้นละก็คงพูดยาก เมื่อขึ้นสู่สวรรค์แล้วไม่มีใครบอกได้ว่าตัวเองจะต้องเผชิญกับสิ่งใด.....”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลีซีเยหยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวต่อว่า “หากเจ้าโชคดี ไม่แน่ว่าอาจสามารถเจออะเจอกับด้านที่อ่อนนืดหนึ่ง แต่หากเจ้าโชคไม่ดีก็แย่น้อย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน ไซ้ว่าเรื่องนี้จะไม่เคยเกิดขึ้น”

ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติถึงกับต้องนั่งเงิบ เมื่อได้ยินคำพูดของหลีซีเย

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติกล่าวว่า “การยกทัพไปครั้งนี้ ใต้เท้าได้คัดเลือกใครเอาไว้บ้างละ?”

“ข้าคิดว่า จุดนี้เจ้าเข้าใจผิดแล้วละ เรื่องการยกทัพข้าไม่เคยฝืนใจใคร อีกอย่างพวกเขาล้วนแล้วแต่มีความคิดเป็นของตนเอง บางทีเจ้าอาจเคยได้ยินเรื่องนี้จากปึงหวี่เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ทว่า การยกทัพในครั้งนั้น หาใช่เป็นความต้องการของข้า แต่เป็นเพราะพวกเขาต้องการจะเสี่ยงกับมันสักครั้งหนึ่ง!”

ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติต้องนั่งเงียบขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ความจริงแล้ว แม้ว่าเขาจะ
เคยได้ยินคำพูดเช่นนี้จากราชนเขียนปิงหวี แต่ รายละเอียดของ
เรื่องนี้เขาเองก็ไม่ทราบแน่ชัด รู้แต่เพียงคร่าวๆ เท่านั้นเอง

“เจ้าไม่มั่นใจในตัวข้า” หลี่ชียะยิ้มกล่าว

ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติกล่าวว่า “ข้าน้อยยินดีนำของวิเศษชิ้นนั้นติดตามใต้เท้า
ขอเพียงใต้เท้าสั่งการมาคำเดียว ข้าน้อยยินดีรับใช้ใต้เท้าทุก
อย่าง”

“อืมม อย่างนี้ก็ไม่เลวนัก เอาเถอะ เจ้ามีเงื่อนไขอะไรก็ตาม
มา” หลี่ชียะหัวเราะกล่าวว่า “ใครๆ ก็รู้ว่าของฟรีไม่มีในโลก”

ผู้เฒ่าเขียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของ
ธรรมชาติกล่าวว่า “ข้าน้อยไม่กล้าเรียกร้องอะไรมากมายนัก หาก
วันหน้าใต้เท้าทำได้สำเร็จจริง ข้าน้อยขอเพียงแค่ส่วนเดียวเท่านั้น
ไม่กล้าขอมากมาย”

“ข้าเข้าใจ ก็เหมือนดังของซินั่นที่อยู่ภายในวิหารเทพสงครามอย่างนั้น หากสามารถได้ส่วนใหม่มาอีกส่วนหนึ่ง เท่ากับมั่นใจได้ว่าจะสามารถทำให้วิหารเทพสงครามมียุคที่เจิดจรัสได้อีกครั้งหนึ่ง” หลี่ซีเยอดทอดถอนใจออกมา “สิ่งนี้นับเป็นของดีโดยแท้”

“นั่นนะสิ แม้ว่าข้าน้อยจะไม่เคยได้เห็นกับตาตัวเอง แต่ได้ยินปฐมาจารย์กล่าวว่า มันคือสิ่งที่พบเห็นได้ยากเป็นนิรันดร์โดยแท้ เป็นสิ่งที่ผู้บำเพ็ญตนใฝ่ฝันจะได้มันมา” ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติเอ่ยขึ้น

“ได้ ขอเพียงมีชีวิตกลับมา หากเจ้าต้องการ สามารถให้เจ้าเลือกเอาเองได้” หลี่ซีเยหัวเราะและตกลงตามนั้น

“ข้าน้อยของขอบคุณใต้เท้า ณ ที่นี่” ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เป็นความจริงที่วิหารเทพสงครามของพวกเขาสมควรแก่เวลาที่จะทำลายกฎเกณฑ์เก่าๆ และกำหนดใหม่ได้แล้ว การกระทำของเขาครั้งนี้ ถือว่าเป็นการทำเพื่อวิหารเทพสงครามเป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกัน

ถ้าหากเขาล้มเหลวก็ไม่มีอะไรจะพูด ชนรุ่นหลังของวิหาร
เทพสงครามสมควรออกจากการปกป้องของบรรพจารย์ได้แล้ว
หากเขาทำได้สำเร็จ ก็จะช่วยสร้างยุคที่เจิดจรัสรุ่งโรจน์ให้กับวิหาร
เทพสงคราม

“เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าก็เตรียมตัวให้ดีก็แล้วกัน วันนี้จะมาถึง
ในไม่ช้า” หลีชีเย่ลุกขึ้นยืนหันหลังจากไปทันที พริบตาเดียวก็
หายไประยะหนึ่ง

หลังจากที่หลีชีเย่ได้จากไปแล้ว ผู้เฒ่าเซียนที่อยู่ท่ามกลาง
ความสับสนวุ่นวายของธรรมชาติพิมพ์ออกมาว่า “ก็ปีมาแล้ว มัน
ถึงเวลาที่ตาเฒ่าอย่างข้าต้องเผชิญหน้ากับความตายเสียที!” ครั้น
เอ๋ยถึงตรงนี้แล้วเขาต้องนั่งเงยบั้นมา

กล่าวสำหรับคนๆ หนึ่งที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนาน ถูก
ผนึกร่างเอาไว้ใต้พื้นดินมายุคแล้วยุคเล่า ได้รับการต่ออายุออกไป
ครั้งแล้วครั้งเล่า นั่น วันหนึ่ง พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับความ
ตายจริงๆ บางทีพวกเขาอาจจะไม่สะทกสะท้าน หรือ บางทีพวกเขา
ต้องรู้สึกหวาดกลัว

หลังจากที่หลี่ชียเอกลับไปถึงสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว ได้เรียกพบหนานวายนวาทรีน สวีเพ่ย ชวีเตาหลี่ จางอวี ลั่วเฟิงหัวที่เป็นศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่

นอกจากทั้งห้าคนนี้แล้ว หลี่ชียเอยังตามตัวอู้อู้อวี ศิษย์รุ่นสามที่มีอายุมากที่สุด

มาวันนี้ พวกสวีเพ่ยต่างก็มีผลงานที่ไม่เลวนัก แม้ว่าหากเปรียบเทียบกับสุดยอดดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว พวกเขาก็ยังห่างชั้นกันไม่น้อย แต่ทว่า ในอนาคตพวกเขาจะต้องประสบผลสำเร็จอย่างงดงาม และบรรลุถึงระดับปราชญ์ได้แน่นอน

ในกลุ่มของพวกเขา นั้น โดยเฉพาะสวีเพ่ยมีทักษะยุทธที่ยอดเยี่ยมและลึกซึ้งมาก ด้วยกำลังที่กล้าแข็ง ได้กลายเป็นหัวหน้าของพวกเขาทุกๆ ไปแล้ว

พวกของสวีเพ่ยทั้งห้าคนมากขึ้นโดยพร้อมเพรียง อู้อู้อวีก็มาถึงแล้วเช่นกัน แม้ว่าอู้อู้อวีจะมีอายุแก่กว่าหลี่ชียเอค่อนข้างมาก แต่ว่า เขายังคงเป็นศิษย์พี่รอง

หลี่ซีเยมองดูพวกของสวีเพ่ย เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “การที่พวกเจ้าประสบความสำเร็จในวันนี้ ข้าเองก็รู้สึกดีใจมาก สิ่งนี้เป็นผลจากความพยายามของพวกเจ้า”

มาถึงวันนี้ พวกสวีเพ่ยล้วนแล้วแต่สามารถรับผิดชอบงานในหน้าที่ด้วยตนเองกันแล้ว เหล่าศิษย์ยอดเขาล้างศิลา ก็ได้กลายเป็นเสาหลักที่เข้มแข็งของสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว เมื่อมีศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่อย่างพวกเขา ทำให้โอกาสที่สำนักโบราณสี่เหยียนจะผงาดขึ้นมาได้อีกครั้ง

ในขณะนี้ พวกของสวีเพ่ยยืนกันอย่างเคารพนอบน้อมอยู่ตรงนั้น มาวันนี้ ศิษย์พีใหญ่บารมีสยบใต้หล้า พวกเขาเองก็ดูจะสำรวมระมัดระวังตัวขึ้น

หลี่ซีเยมองดูพวกเขา กล่าวว่า “วันนี้ที่เรียกพวกเจ้ามา ข้าจะไม่กล่าวมากความไร้สาระ วันนี้ข้าจะกำหนดผู้ที่จะเป็นผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เหยียน”

คำพูดของหลี่ซีเยสร้างความตระหนกแก่พวกของสวีเพ่ยทั้งห้าอย่างยิ่ง ต่างมองหน้ากันและกัน เนื่องจากทุกคนต่างรู้ว่า ผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เหยียนก็คือศิษย์พีใหญ่

บรรดาผู้อยู่ในเหตุการณ์มีเพียงอุปัฏฐากที่รู้สึกว่สิ่งนี้อยู่เหนือความคาดคิด แม้ว่าศิษย์พีใหญ่จะเป็นผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เหยียน แต่ทว่า ในใจของเขาเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง สำนักขนาดเล็กเช่นสำนักโบราณสี่เหยียนไม่สามารถรังศิษย์พีใหญ่เอาไว้ได้

ในสายตาของอุปัฏฐากมองว่า คงมีสักวันที่ศิษย์พีใหญ่จะต้องก้าวข้ามสถานที่แห่งนี้ไป มีเพียงเก้าชั้นฟ้าเท่านั้นที่สามารถให้มังกรแท้จริงได้โลดโผนอย่างอิสระ!

“ผู้สืบทอดรุ่นต่อไปของสำนักโบราณสี่เหยียนก็คือ สวีเพย” หลี่ชียะซีไปที่สวีเพย และกล่าวอย่างช้าๆ

พลันที่กล่าวคำๆ นี้ออกไป ทำเอาสวีเพยตกใจอย่างมาก พวก ล้วเพิ่งหัวอดจ้องมองไปที่สวีเพยไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นพวกเขา หรือจะเป็นสวีเพย ทุกอย่างดูจะกะทันหันเกินไป

“ช้า ช้า ช้าหรือ?” สวีเพยรู้สึกงงกันไปหมด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ไม่ได้มีสัญญาณออกมาก่อน แม้แต่บรรดาผู้อาวุโสก็ไม่เคยมีการพูดกันถึงเรื่องนี้มาก่อน

ความจริงแล้วไม่เพียงสวีเพยเท่านั้น แม้แต่พวกลั่วเฟิงหัวก็รู้สึกงงกันเช่นกัน เพราะว่าไม่มีใครคาดคิดว่าศิษย์พี่ใหญ่จะทำการเลือกผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างกะทันหัน

กลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านี้ต่างก็รู้ว่า เจ้าสำนักของพวกเขาอายุยังไม่มาก อีกทั้งเดิมทีศิษย์พี่ใหญ่ก็คือผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เหยียนอยู่แล้ว การตั้งผู้สืบทอดคนใหม่ไม่เคยอยู่ในความคิดของสำนักโบราณสี่เหยียนอยู่แล้ว

“ถูกต้อง คือเจ้านั้นแหละ” หลี่ชียะพยักหน้าช้าๆ กล่าวว่า “ในอดีตเจ้ายังไม่มีความกล้าหาญและสติปัญญาความรู้ที่เพียงพอ แต่ผ่านการขัดเกลามาหลายปี ได้มีการเสริมในส่วนที่เจ้าขาดไป เจ้าอ่อนโยนแต่ไม่อ่อนแอ ท่ามกลางความแข็งมีความอ่อนโยนแฝงอยู่ มีสายตาที่เฉียบคมแยกแยะได้ไม่เลว มีความฉลาดหลักแหลม และสายตาวาวไกล ภาระยิ่งใหญ่นของสำนักโบราณสี่เหยียนในอนาคตจะอยู่บนบ่าของเจ้าแล้ว”

ในเวลา นี้ พวกของสวีเพยต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขา ยังไม่ได้สติกลับมาอย่างสมบูรณ์ เพราะเรื่องราวเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน

การที่หลี่ซีเย่เลือกสวีเพ่ยยอมมีเหตุผลของมัน แม้ว่าพวก ล้วเฟิงหัวจะเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ดีที่สุดในกลุ่มของพวกเขา แต่ทว่า เขาก็เป็นคนที่หยิ่งยโสมากที่สุดคนหนึ่ง บางครั้งทำงานด้วยความหึกหาญมากเกินไป

หนานหวายเหรินแม้ว่าจะเป็นคนที่มีไหวพริบปรับตัวเก่ง แต่ว่าบางครั้งชอบโอ้อวด จิตไม่เข้มแข็งพอ

ขณะที่ในกลุ่มของพวกเขา ต้องยกให้จางอวี่ที่มีจิตเข้มแข็งที่สุด แต่ จางอวี่แข็งแต่สายตาไม่กว้างไกล ฉลาดเฉียบแหลม แต่ไม่มีสติปัญญา

ในบรรดาพวกเขา นอกเหนือจากสวีเพ่ยแล้ว ผู้ที่อยู่ในข่ายเป็นผู้สืบทอดคนที่สองที่เหมาะสมมากที่สุดก็คือชวีเตาหลี่ ชวีเตาหลี่มีน้ำใจ มีประสบการณ์ กล่าวได้ว่าเขาคือผู้ที่เหมาะสมเป็นผู้สืบทอดมากที่สุดคนหนึ่ง น่าเสียดาย ชวีเตาหลี่เข้าสังกัดสำนักก่อนสวีเพ่ย อย่างไรก็ตาม แรกเริ่มเดิมทีเขาไม่กล้าทุ่มเทด้านการบำเพ็ญเพียรเหมือนจางอวี่ ซึ่งเท่ากับเป็นการจำกัดให้ชวีเตาหลี่สู้สวีเพ่ยไม่ได้ในด้านของทักษะยุทธในอนาคต

“ต่อไป พวกเจ้าต้องช่วยเหลือศิษย์พี(สาว)ใหญ่เต็มที่” หลี่ชียเอ่สั่งการออกไปอย่างจริงจัง ไม่โกรธแต่เปี่ยมด้วยอำนาจ

พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวคำนี้ออกไป พวกลั่วเฟิงหัวต่างรู้ดีว่า สิ่งนี้หาใช่เป็นการตัดสินใจด้วยความนิยมนอกของศิษย์พีใหญ่ แต่ศิษย์พีใหญ่ได้ตัดสินใจแต่แรกแล้ว อีกอย่าง ในสายตาของพวกเขาหลี่ชียเอ่มีฐานะที่สูงส่งไร้ผู้เทียบเทียม พวกเขายินดีปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไขต่อการตัดสินใจของหลี่ชียเอ่!

“ศิษย์พีใหญ่โปรดวางใจ พวกเราจะต้องติดตามศิษย์พี(สาว)ใหญ่ ก้าวเดินสู่ความเจิดจรัสอย่างแน่นอน” พวกหนานหวายเหรินต่างก้มหน้ากล่าวด้วยความเคารพ

“ศิษย์พีใหญ่ เจ้าสำนักเขา.....” สวีเพ่ยอดที่จะเอ่ยขึ้นไม่ได้ ความจริงแล้ว เจ้าสำนักของพวกเขาอายุยังน้อย มันไม่น่าถึงเวลาต้องมาคัดเลือกผู้สืบทอด

“เจ้าสำนักมีวิถิทางของเจ้าสำนัก” หลี่ชียเอ่โบกมือเบาๆ กล่าวว่ “ภาระยิ่งใหญ่ของสำนักโบราณสี่เหยียนในอนาคตก็ตกอยู่บนบ่าของกลุ่มคนรุ่นใหม่พวกเจ้าแล้ว พยายามหน่อยก็แล้วกัน”

เมื่อหลี่ชียเอ่พูดเช่นนี้ พวกสวีเพ่ยกก็ไม่กล้าถามต่อไป พวก
เขาต่างทำความคารวะต่อหลี่ชียเอ่

สายตาของหลี่ชียเอ่ตกไปอยู่บนตัวของถู่ป้อวี่ กล่าวอย่าง
ซ้าๆ ว่า “ศิษย์น้องถู่ พวกเขายังอ่อนเยาว์นัก เส้นทางที่จะก้าวเดิน
ต่อไปข้างหน้ายังอีกยาวไกล พวกเขาต้องการคำชี้แนะจากเจ้าใน
อนาคต ต้องการการประคับประคองจากเจ้า ดังนั้น ข้าจึงตั้งให้เจ้า
เป็นผู้คุ้มสำนัก”

“คำไหว้วานของศิษย์พี่ใหญ่ น้องไม่กล้าปฏิเสธ จะ
พยายามอย่างเต็มที่อุทิศตนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับสำนักโบราณสี่เห
ยียน” ถู่ป้อวี่ก้มกราบกับพื้นกล่าวอย่างหนักแน่น

ถู่ป้อวี่ได้ผ่านประสบการณ์ และอุปสรรคมากมายกว่า
พวกสวีเพ่ ความจริงแล้ว หากไม่เป็นเพราะอายุของถู่ป้อวี่ไม่น้อย
แล้วเขาก็มีความเหมาะสมที่จะเป็นเจ้าสำนักได้ แต่ทว่า ด้วยนิสัย
ของถู่ป้อวี่เอง การให้เขาอยู่เบื้องหลังก็มีความเหมาะสมสำหรับตัว
เขา

ท้ายที่สุด หลีซีย่ได้พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถอยไปให้หมด เรื่องนี้ข้าจะแจ้งให้บรรดาผู้อาวุโสของสำนักเอง”

ณู่อวี๋เดินนำหน้าพวกสวีเพยล่าถอยออกไป ปรากฏว่าหนานหวายเหรินเป็นคนสุดท้ายที่เดินจากไป หนานหวายเหรินลงใจเดินให้ช้าลง เพื่ออยู่ที่นี้ต่อไป

“หวายเหริน เจ้ามีคำจะกล่าวรี? ” หลีซีย่จ้องมองหนานหวายเหริน เอ่ยขึ้นช้าๆ

ครั้งนั้น คนที่ติดตามหลีซีย่คนแรกก็คือหนานหวายเหริน มาถึงวันนี้ คนที่สนิทกับตัวเขามากที่สุดก็คือหนานหวายเหรินนั่นเอง

“ศิษย์พี่ใหญ่จะไปจากแล้วใช่หรือไม่? ” หนานหวายเหรินจ้องมองดูหลีซีย่ อดรู้สึกเศร้าใจไม่ได้

ตอนที่ 1152 ออกเดินทาง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะไม่ได้เมื่อได้ยินคำกล่าวของหนานหวายเหริน “สักวันก็ต้องจากลา เมื่อถึงวันที่ต้องจากลา ก็ต้องจากลาอยู่แล้ว”

หนานหวายเหรินมองดูหลี่ชียเอ่ แล้วกล่าวว่า “ศิษย์พี่ใหญ่ จะกลับมาอีกหรือไม่?” สำหรับหนานหวานเหรินแล้ว เขาเปี่ยมไปด้วยจิตที่รู้สึกสำนึกในบุญคุณ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามีในวันนี้ ล้วนแล้วแต่หลี่ชียเอ่เป็นผู้มอบให้ หากไม่มีหลี่ชียเอ่ก็จะมีเขาในวันนี้ และไม่มีสำนักโบราณสี่เหยียนในวันนี้

“หนทางอันสุดแสนจะยาวไกล หากมีวาสนาย่อมได้พบกันอยู่แล้ว” หลี่ชียเอ่ตบไหล่ของหนานหวายเหรินเบาๆ กล่าวว่า “หวายเหรินนะหวายเหริน ไซ้ว่าเจ้าจะไม่เฉลียวฉลาด เจ้ามีจิตพิสุทธิ์ แต่เจ้าเป็นคนที่ระงับอารมณ์ไม่อยู่ อ่อนไหวเกินไป การบำเพ็ญเพียรอยู่ที่การยืนหยัด ทางสายนี้ถูกลีขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องว่าแห้ว หากเจ้าสามารถทำให้จิตแห่งเต๋าของเจ้าตกผลึกได้ ในอนาคตเจ้าจะต้องทำอะไรได้อีกมาก และเจ้าก็จะเดินบนเส้นทางนี้ไปได้ไกลมากกว่าที่เป็นอยู่”

มาถึงวันนี้ หลี่ชียเอเองก็ไม่มีสิ่งใดที่จะถ่ายทอดให้กับเขาอีก
เคล็ดวิชาของสำนักโบราณสี่เหยียนเขาก็ฝึกได้ในระดับหนึ่งแล้ว
ดังนั้น สิ่งที่หลี่ชียเอต้องการถ่ายทอดให้กับเขาก็คือ ชีให้เห็นถึง
ข้อบกพร่องด้านอุปนิสัยของหนานหวายเหริน

หากพูดถึงด้านพรสวรรค์ ยอมรับว่าหนานหวายเหรินด้อย
กว่าลั่วเฟิงหัว สวีเพยอยู่เล็กน้อย แต่ว่า เขาเป็นคนที่ชำนาญเรื่อง
การคาดเดา มีจิตพิสุทธ์ น่าเสียดาย เขาไม่ได้ใช้ความสามารถ
ด้านนี้กับการบำเพ็ญเพียรของตนให้เป็นประโยชน์

“ศิษย์น้องจะจดจำคำของศิษย์พี่ใหญ่ใส่ใจให้มัน และ
พิจารณาทบทวนตัวเอง” หนานหวายเหรินคารวะต่อหลี่ชียเอ ถ้า
หากคำกล่าวข้างต้นออกจากปากของคนอื่น ด้วยจิตที่อ่อนไหว
ของเขาแล้ว ไม่แน่ว่าเขาจะรับฟังคำกล่าวเช่นนี้ได้หรือไม่ แต่ว่า
เมื่อเป็นคำกล่าวของหลี่ชียเอ เขาจะจดจำเอาไว้อย่างแม่นยำแน่นอน

“ไปเถอะ ลูกผู้ชายต้องมีปณิธานหัวหล้า สักวันก็ต้องมีการ
จากลาอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องไปเสรำโศกโดยไม่จำเป็น” หลี่ชียเอยิ้ม
กล่าวและตบไหล่ของหนานหวายเหรินอีกครั้ง

“ศิษย์พี่ใหญ่ ถนอมตัวด้วย” หนานหวายเหรินจัดเสื้อผ้าให้
เข้าที่ แสดงคารวะอย่างนอบน้อมครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่าหนานหวาย
เหรินรู้ว่าศิษย์พี่ใหญ่คงจะยังไม่ได้จากไปในเวลานี้ แต่ว่า เขารู้ดีว่า
สักวันศิษย์พี่ใหญ่ก็ต้องจากไป ซึ่งไม่แนแนกเมื่อถึงวันนั้นแล้ว จะ
ยังคงมีโอกาสได้ล่ำลากันหรือไม่

หลังจากที่หนานหวายเหรินจากไปแล้ว หลี่ชียเอ่ได้แต่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ กาลเวลาที่ยาวนาน เจกเช่นการกล่าวอำลา
เช่นนี้เขาประสบมามากมายเหลือเกิน มากจนเขารู้สึกว่ามันชินชา
เสียแล้ว

หลี่ชียเอ่เองก็ไม่อาจทำอะไรได้กับการจากลา เหมือนดั่งที่ปู่
เหลียนเซียงได้กล่าวเอาไว้ว่า บนโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถหยุดยั้ง
การก้าวเดินของเขา ไม่มีใครสามารถทำให้เขาต้องหยุดก้าวเดิน
เขาจะต้องก้าวไปข้างหน้าอย่างห้าวหาญ ก้าวเดินไปเส้นทางเส้นนี้
ไปเรื่อยๆ จะไม่หยุดการก้าวเดินเพราะใครคนหนึ่งคนใดทั้งสิ้น

ต่อให้เป็นเฉียนซู่หวินก็ไม่สามารถทำให้เขาต้องหยุดก้าว
เดินไปข้างหน้าได้เช่นกัน บนโลกนี้ ไม่มีใครทำให้เขาต้องหยุด
ก้าวเดินได้ มีเพียงก้าวเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ สำหรับเขา มุ่งไป
ข้างหน้าอย่างกล้าหาญ บนเส้นทางสายนี้ไม่มีการหวนคืนกลับหลัง

ไม่มีคำว่าเสียใจภายหลัง ไม่มีห้อยย สิ่งเดียวที่สามารถทำได้ก็คือ
ก้าวเดินไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงสุดปลายทางของโลกใบนี้

หลี่ซีย่ได้ถ่ายทอดปณิธานของตนออกไปอย่างรวดเร็ว
ระบุให้สวีเพ่ยคือผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เหยียน

เมื่อสิ่งนี้ได้แพร่กระจายออกไป ทำให้ทุกระดับชั้นภายใน
สำนักโบราณสี่เหยียนต่างตะลึงงัน ต่างก็รู้ว่า เจ้าสำนักยังมีอายุ
น้อยอยู่ อีกทั้งตัวหลี่ซีย่เองก็คือผู้สืบทอดของสำนักโบราณสี่เห
ยียนอยู่แล้ว แต่เวลานี้หลี่ซีย่กลับระบุผู้ที่จะมาสืบทอดแทนตัวเขา
ทำให้อยู่เหนือความคาดคิดของทุกคน

เรื่องนี้เกิดขึ้นรวดเร็วมากโดยไม่มีกลางบอกเหตุมาก่อนแม้
เพียงน้อยนิด ศิษย์จำนวนมากของสำนักโบราณสี่เหยียนล้วน
แล้วแตงจนไก่อตาแตก ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

แต่ทว่า ภายในสำนักโบราณสี่เหยียน ปณิธานของหลี่ซีย่
ก็คือที่สุดของความปรารถนา เพราะว่าไม่มีใครในสำนักโบราณสี่
เหยียนที่มีน้ำหนักฐานะมากไปกว่าหลี่ซีย่อีกแล้ว ไม่ว่าจะป็นรุ่น
อาวุโส หรือกลุ่มคนรุ่นใหม่ หลี่ซีย่จึงมีอำนาจสิทธิ์ขาดภายใน

สำนักโบราณคดีเขียน ในสายตาของศิษย์ทั้งหมด หลี่ชียเอมีฐานะที่
สูงส่งไร้ผู้เทียบเทียม

ดังนั้น ปณิธานของหลี่ชียเอจึงได้รับการปฏิบัติตามโดย
เด็ดขาด

ภายในสำนักโบราณคดีเขียน หากซูหยงหวางซึ่งเป็นเจ้า
สำนักจะทำการระบุผู้สืบทอดละก็ แม้ว่าจะได้รับการยอมรับจาก
ศิษย์ของสำนักโบราณคดีเขียนเป็นจำนวนมาก แต่ทว่า ไม่เห็นจะ
สามารถทำให้ศิษย์ทั้งหมดให้การยอมรับได้

ขณะที่หลี่ชียเอแตกต่างกัน เขามีอำนาจบารมีเหนือกว่าทุกๆ
คนภายในสำนักโบราณคดีเขียน ผู้ที่ถูกเขาระบุให้เป็นผู้สืบทอดจะ
ไม่มีใครรู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม ไม่มีใครคัดค้าน! ศิษย์ของสำนัก
โบราณคดีเขียนเชื่อและปฏิบัติตามปณิธานของหลี่ชียเออย่าง
แน่นอน

เมื่อหลี่ชียเอได้ระบุให้สวีเพยเป็นผู้สืบทอดแล้ว บางทีศิษย์
กลุ่มคนรุ่นใหม่อาจไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่กับรุ่นอาวุโส
โดยเฉพาะอย่างกุเถียวโสวที่ให้การสนับสนุนหลี่ชียเอตลอดมา เขา
รับรู้ได้ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น

“มังกรแท้จริง จะอย่างไรเสียก็ต้องเห็นฟ้าสักวัน” กุเอ็ย โสวทอดถอนใจออกมาเบาๆ พึมพำว่า “คงมีสักวันจะต้องเหาะเห็นสู่เก้าชั้นฟ้า และไปจากสถานที่แห่งนี้”

กุเอ็ยโสวยอมเข้าใจในใจดีว่า สำนักโบราณสี่เหยียนมันเล็กเกินไป เป็นไปไม่ได้ที่หลี่ชียเอะจะยอมรั้งอยู่ที่นี้ชั่วชีวิต ความจริงแล้ว กุเอ็ยโสวเข้าใจเป็นอย่างดีว่า ไม่เพียงหลี่ชียเอะเท่านั้น แม้แต่ซูหยง หวง หลี่ชวงเหยียน ฉินเปาเจียว ก็เป็นไปไม่ได้ที่พวกนางจะยอมรั้งอยู่ที่สำนักโบราณสี่เหยียนชั่วชีวิต สักวันหนึ่งพวกเขาก็ต้องอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกนางเสาะแสวงหาโดยแท้จริง

ครั้นทุกอย่างได้เตรียมการเรียบร้อยแล้ว หลี่ชียเอะได้เตรียมการเดินทางไปยังแดนสวรรค์ ก่อนออกเดินทางเขาได้พบกับปู่เหลียนเซียงโดยลำพัง

“ได้เวลาที่ข้าควรเดินทางแล้ว” หลี่ชียเอะกล่าวกับปู่เหลียนเซียงว่า “การไปแดนสวรรค์คราวนี้ นอกเหนือจากไปตามหาเจ้าสำนักแล้ว ยังจะจัดการกับเรื่องราวบางอย่าง จะอย่างไรเสีย เรื่องบางเรื่องก็สมควรที่จะปิดฉากลงได้แล้ว”

ปู่เหลียนเซียงกุมมือของเขาเอาไว้ กล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ไปจัดการให้มันจบสิ้นก็แล้วกัน หวังว่าในอนาคตเจ้าจะสามารถก้าวเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ อย่างไม่มีกังวล ก้าวไปข้างหน้าอย่างอาจหาญ ไม่มีห่อถอยอย่างเด็ดขาด”

หลี่ชียเออดยิ้มออกมาไม่ได้ มองดูหญิงงามที่อยู่ตรงหน้า ยิ้มกล่าวว่า “วันหน้าเมื่อข้ากลับมาแล้วแต่งงานกับเจ้าดีไหม”

“มันเป็นคำพูดที่ข้าอยากได้ยินมากที่สุดชั่วชีวิตนี้ คำนี้คำเดียวชาตินี้ข้าก็พึงพอใจแล้ว” ปู่เหลียนเซียงลูบไล้ใบหน้าของหลี่ชียเอ่แป้วเบา เอ่ยด้วยท่าทีที่อ่อนโยนและจริงจังว่า “แต่ ข้าไม่สามารถแต่งงานกับเจ้าได้ แม้ว่าข้าอยากจะแต่งงานกับเจ้าก็จริง แต่ข้าไม่สามารถอยู่เคียงข้างเจ้าก้าวเดินไปจนถึงสุดปลายทางได้”

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ในโลกแห่งอนาคต ช่วงที่ทำการบุกเบิกโลกใหม่ช่วงนั้น ข้าไม่ต้องการให้ตำแหน่งด้านหลังเจ้ามีแต่ความว่างเปล่า” ปู่เหลียนเซียงกล่าวด้วยท่าทีที่อ่อนโยนว่า “ตำแหน่งราชินีควรมีผู้มานั่ง เป็นผู้ที่เปี่ยมด้วยพลังชีวิต เป็นผู้ที่มิสติปัญญามองกาลไกล เป็นผู้ที่สามารถก้าวเดินเคียงข้างจนกระทั่งสุดปลายทางได้ เป็นผู้ที่คอยให้การสนับสนุนไม่ว่าช่วงเวลาใดก็ตาม และไม่ว่าเวลาใดก็ตาม นางเป็นผู้ที่สามารถเชื่อ

ใจเจ้าทุกอย่างโดยไม่มีเงื่อนไข นางสามารถยอมรับทุกอย่าง สามารถวางแผนให้กับเจ้าได้”

“..... ขณะเดียวกัน นางคือคนที่เจ้าไว้วางใจมากที่สุด ไม่ว่าจะป็นช่วงเวลาใดนางก็คือฐานที่มั่นคงมากที่สุดของเจ้า เป็นที่พึ่งพิงที่มั่นคงที่สุด ขณะเดียวกัน นางยังต้องมีฝีมือ มีกำลัง มีประสบการณ์เพียงพอ เพื่อสยบคนที่อยู่ข้างกายเจ้า ทำให้คนที่อยู่ข้างกายเจ้าให้การนับถือ!” ปู่เหลียนเซียงเอ๋ยขึ้นมาแผ้วเบา

“มีเพียงผู้หญิงที่มีคุณลักษณะเช่นนี้ จึงเหมาะสมเป็นภรรยาของเจ้า และนั่งในตำแหน่งราชินี” เมื่อเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว สายตาที่มั่นคงของปู่เหลียนเซียงจ้องมองประสานกับสายตาของหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่โอบกอดนางเอาไว้แน่น กล่าวน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “ข้ารู้ เสียตายที่เจ้าไม่เกิดในยุคนี”

“ต้องมีอยู่แล้ว ต้องมีผู้หญิงลักษณะเช่นนี้แน่ ต้องมี” ปู่เหลียนเซียงอดที่โน้มคอสุดที่รักของนางเอาไว้ กล่าวนุ่มนวลแต่มั่นคง

หลี่ซีเยที่กอดปู่เหลียนเซียงเอาไว้ นิ่งเงียบถึงภายในส่วนลึกของหัวใจ อุดทออดถอนใจออกมาไม่ได้

“ข้าไม่ไปส่งเจ้าเดินทางไกลแล้ว ข้าจะนั่งบัญชาการในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมแทนเจ้า” ปู่เหลียนเซียงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เจ้าเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน บางที อาจมีสักวันที่พรรคเซียนเหินจะย้อนกลับมา หากมีข้าอยู่ มีหม่ากู่อยู่ คิดว่าพรรคเซียนเหินคงไม่กล้ามารุกราน เจ้าไปยังแดนสวรรค์ให้สบายใจเถอะ ข้าจะรอการกลับมาของเจ้า”

หลี่ซีเยบรรจงจุมพิตนางอย่างดูดดื่มและเร่าร้อนยิ่งนัก จนหลอมละลายไปกันและกัน.....

หลี่ซีเยออกเดินทางโดยมีพวกหลี่ซวงเหยียนมาส่ง หลี่ซีเยมองดูพวกนางแล้วยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “ส่งกันพ้นสี่ ยังคงต้องจากลา พวกเจ้ากลับกันไปเถอะ หมั่นฝึกฝนให้ดี บางทีวันหน้ายามขึ้นสู่สวรรค์ ข้าหวังว่ากายเซียนของพวกเจ้าจะก้าวทะลุไปอีกชั้น”

ทั้งหลี่ซวงเหยียนและเงินเป่าเจียวต่างสวมกอดคุณชายของนางเสียแน่น และกล่าวว่า “คุณชายระวังตัวด้วย”

สุดท้าย ก็คือไปเขียนเงินที่สวมกอดเขาเช่นกัน นางนั่ง
เงียบไม่พูดไม่จา ความจริงนางเป็นคนที่พูดน้อยอยู่แล้ว

หลี่ซีเยจ้องมองดูไปเขียนเงิน ใช้มือปิดเพื่อจัดผมด้านหน้า
ให้กับนางแพวเบา กล่าวจริงจางว่า “ข้าไม่ได้สงสัยในพรสวรรค์ของ
เจ้า ความจริงในทักษะเกี่ยวกับกระบี่ไม่มีใครในยุคนี้สามารถ
เทียบเคียงกับเจ้าได้ เจ้ามีพรสวรรค์ด้านนี้ที่น่าภูมิใจอย่างแน่นอน”

ไปเขียนเงินนั่งเงียบไม่พูดไม่จา นางเปรียบประดุจเป็นกระบี่
วิเศษที่ไม่ได้ถูกชักออกจากรฝัก

“สิ่งเดียวที่ทำให้ข้ารู้สึกว่ามันขาดไปก็คือ เจ้าไม่เปิดใจ
กว้าง” หลี่ซีเยกล่าวว่า “กระบี่ หาใช่เป็นอาวุธที่เยือกเย็น ความจริง
หลังจากที่เจ้าก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้แล้ว สมควรที่เจ้าจะไปรับรู้
ถึงมัน กระบี่ก็ดี เคล็ดวิชากระบี่ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์
มันหาใช่เป็นเพียงอาวุธที่ประหัตประหารเท่านั้น”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า
“ถ้าหากเจ้าเพียงถือว่ามันคืออาวุธ แต่ไม่ถือว่ามันคือหนทางที่เจ้า
ต้องก้าวไปกับการฝึกฝน แน่แน่นอนเจ้าสามารถก้าวไปจนถึงสุดยอด

ได้ แต่ เจ้าจะก้าวทะลุขีดจำกัดที่แท้จริงไปไม่ได้ ขีดจำกัดที่อยู่เหนือจุดสุดยอดนั้น ยังจะเป็นเส้นทางที่กว้างใหญ่และยาวไกล

“เหนือขีดจำกัด?” ไปเขียนเงินถึงกับเพ่งมองไปข้างหน้า
เปล่งประกายที่บอกไม่ถูกออกมาจากดวงตาของนาง

“ถูกต้อง เหนือขีดจำกัด” หลีซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “อันที่จริงเส้นทางนี้สามารถก้าวเดินไปได้อีกยาวไกล พันล้านปีที่ผ่านมา น้อยรายนักที่ราชันเซียนจะให้ความสำคัญอยู่กับอาวุธเพียงชิ้นเดียวตลอดชั่วชีวิตของเขา และสำเร็จมรรคผลโดยอาศัยอาวุธเพียงชิ้นเดียว สุดท้ายได้สืบทอดชะตาฟ้า”

“กล่าวได้ว่า ปฐมอาจารย์ของพวกเขาเจ้า ราชันเซียนเย่เถิกก็คือหนึ่งในนั้น” หลีซีเยกล่าวว่า “แต่ ที่ขาดต้องการให้เจ้าเข้าใจก็คือ เส้นทางที่ราชันเซียนเย่เถิกก้าวเดินนั้น หาใช่เส้นทางที่เจ้าต้องการเดิน เพราะเส้นทางสายนี้ยิ่งก้าวเดินต่อไปก็ยิ่งแคบลง สุดท้ายเจ้าอย่าหวังว่าจะก้าวล้ำหน้าราชันเซียนเย่เถิกเลย เกรงว่าหากคิดจะประสบความสำเร็จเท่ากับระดับเขาก็คงยาก”

ขณะที่หลี่ชียะพูดไป ไม่เพียงไปเจี้ยนเงินที่ตั้งใจฟัง แม้แต่พวกหลี่ซวงเหยียนก็ฟังอย่างจริงจัง พวกนางยอมเข้าใจว่าสิ่งนี้คือแก่นแท้ของหลักสัจธรรม

หลี่ชียะกำลังชี้แนะให้กับไปเจี้ยนเงิน เป็นการชี้ทางเดินให้กับไปเจี้ยนเงิน ช่วยนางเปิดบานประตูที่นางไม่เคยเปิดมาก่อน ให้ไปเจี้ยนเงินได้ก้าวเดินบนเส้นทางที่สง่าผ่าเผย

ตอนที่ 1153 จากลา

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่ปิดมิดด้านหน้าของไปเจี้ยนเงินอย่างแผ่วเบา กล่าว
ท่าทีจริงจังว่า “ข้าไม่ได้ดูแคลนสัจธรรมปฐมาจารย์ของพวกเขาเจ้า
แต่ เส้นทางที่ราชันเซียนเยถีก้าวเดินนั้นมันไม่เหมาะกับเจ้า มันไม่
สามารถก้าวไปได้ ราชันเซียนเยถีก่ออาศัยวิธีการละทิ้งซึ่งอารมณ์ทั้ง
เจ็ดและความปรารถนาทั้งหก ตัดทิ้งซึ่งโลกีย์วิสัย ตัดทิ้งทุกสิ่งทุก
อย่าง ให้ตัวเองก้าวไปบนเส้นทางที่ไร้ซึ่งความเมตตาและไร้หัวใจ
ก้าวเดินไปบนฟ้าดินโดยลำพังคนเดียว”

“นี่คือวิธีการที่สุดโต่ง ทำร้ายคนอื่น และทำร้ายตัวเอง” หลี่
ชีย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “จริงอยู่ แม้ว่าราชันเซียนเยถีกจะได้เป็น
ราชันเซียนในที่สุด แต่ทว่า ชั่วชีวิตของเขาต้องสูญเสียอะไร
มากมายเหลือเกิน อย่างไรก็ตาม ได้เคยทำให้คนที่อยู่ข้างกายของ
เขามายต้องเศร้าเสียใจ เขาได้ทำร้ายผู้คนเป็นจำนวนมาก คน
ที่รักเขา คนที่เขารัก”

ไปเจี้ยนเงินนั่งเงียบขึ้นมา นางเองฝึกเพลงกระบี่มาตั้งแต่
เด็ก แน่จนที่สุด นางย่อมรู้ว่าเพลงกระบี่ของกระบี่เหาะแดน
ศักดิ์สิทธิ์เป็นเพลงกระบี่ในแนวเช่นใด

หลี่ซีเยเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าเองสามารถบรรลุปะเลงกระบี่ คลั่งได้ก็นับว่าเป็นการก้าวล้ำไปขั้นหนึ่ง เจ้าได้ก้าวเดินออกจาก พะเลงกระบี่ของกระบี่เหวะแดนศักดิ์สิทธิ์ของเจ้า เวลานี้หากก้าวเดิน ไปทางกระบี่ธรรมะอีก ถือว่าเป็นการหลอมรวมและทำให้พะเลงกระบี่ ที่มีอารมณ์ด้านลบของเจ้ามีความเป็นกลางมากขึ้น และค่อยๆ ปรับสภาพพะเลงกระบี่ของเจ้าให้มีความถูกต้อง ทำให้มันกลับมาสู่ ความสง่างามเผยอีกครั้ง! เป็นคุณธรรมที่แท้จริง”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูไปเจี้ยนเจินด้วยท่าที หนักแน่นจริงจังมาก กล่าวหาว่า “แต่ว่า ที่เจ้าทำไปนั้นยังไม่เพียงพอ ใจของเจ้า กระบี่ใจของเจ้ายังไม่ได้เปิดออกมา ไม่ได้ยอมรับกับสิ่ง ที่กว้างไกลมากกว่านี้ มีเพียงใจของเจ้าเปิดออก เจ้าก็จะเข้าใจว่า นอกจากกระบี่แล้วยังมีสิ่งอื่นๆ อีก ภายในนั้นไม่ได้มีเพียงความ เยือกเย็น ไม่ได้มีเพียงความดุร้ายเท่านั้น! ”

“จงจำเอาไว้ให้ดี กระบี่ ไม่ได้เป็นเพียงอาวุธขั้นหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ฆ่าคนเท่านั้น มันมีความรู้สึก ขอเพียง เจ้าใช้ความรู้สึกไปทำให้มันซาบซึ้ง จึงจะสามารถรับรู้ถึงการดำรง อยู่ที่แท้จริงของมัน” ท้ายสุดแล้ว หลี่ซีเยได้กล่าวเน้นย้ำครั้งหนึ่ง

ไปเขียนเงินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ คารวะต่อหลี่ซียเอ่ กล่าว
หนักแน่นจริงจังว่า “คำพูดของคุณชายข้าจะจดจำเอาไว้ในใจ ข้า
จะพยายามไปบรรลุเข้าถึงมัน”

“ข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องทำได้แน่นอน มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าก็คงไม่
เลือกเจ้า” หลี่ซียเอ่ยิ้มเฉยเมย พยักหน้าต่อไปเขียนเงิน

ไปเขียนเงินนั่งเสียบปักหนึ่ง อ้าปากเหมือนจะพูดแต่ก็หยุด
อยู่แค่นั้น

“มีอะไรก็พูดออกมาเถอะ ในเมื่อเจ้ามาอยู่ข้างกายข้าแล้วก็
คือคนของข้า ไม่มีอะไรต้องกังวลมากมาย”

ไปเขียนเงินล้งเลนิดหนึ่ง สุดท้ายอดที่จะพูดไม่ได้ว่า “ปฐมา
จารย์ของพวกเขาเป็นอย่างไร?”

ก่อนหน้านั้น หลี่ซียเอ่เคยเอ่ยขึ้นมาว่า จุดจบของราชัน
เซียนเย่ถิ่ไม่สู้จะดีนัก ทำให้กลายเป็นปัญหาค้างคาใจของไปเขียน
เงิน อย่างไรก็ตาม เขาก็คือปฐมาจารย์ของกระบี่เหาะแดน
ศักดิ์สิทธิ์ ราชันเซียนของพวกเขา

หลี่ซีเยมองดูไปเจี้ยนเงิน หัวเราะแล้วกล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ใช่ว่าข้าจะไม่ยอมบอกต่อเจ้า พุดได้แต่เพียงมันยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม ยามเมื่อเจ้าได้ก้าวเดินบนเส้นทางที่สง่าผ่าเผยแล้ว ก้าวเดินบนเส้นทางเพลงกระบี่คุณธรรมของตัวเองแล้วค่อยบอกเจ้าก็ยังไม่สาย เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ข้าไม่รู้ว่ามันจะส่งผลกระทบต่อจิตแห่งเต๋าของเจ้าหรือไม่ วางใจเถอะ เมื่อถึงวันนั้นแล้วต่อให้เจ้าไม่ถามข้าก็จะบอกต่อเจ้าเอง”

เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ไปเจี้ยนเงินได้แต่พยักหน้าเฉยๆ และไม่ซักถามอีกต่อไป

“เพลงกระบี่ที่สุดโต่ง ทำร้ายผู้อื่น และทำร้ายตนเอง” หลี่ซีเยกล่าวว่า “มีเพียงมุ่งคุณธรรม ถ้ามหาความรัก เข้าถึงกระบี่ เจ้าจึงจะก้าวสู่เส้นทางกระบี่แห่งคุณธรรม ก้าวล้ำทะลุขีดจำกัด ประตูดังนี้ไม่เคยมีมาก่อนได้เปิดออกเพื่อเจ้า”

ไปเจี้ยนเงินพยักหน้าเบาๆ และทบทวนคำพูดของหลี่ซีเยอย่างละเอียด ขณะที่หลี่ซีเยมองดูท่าทีของนางแล้วก็ชื่นชมภายในใจเบาๆ มาถึงวันนี้แล้ว ไปเจี้ยนเงินจะไม่เดินไปบนเส้นทางเดียวกันกับราชันเซียนเย่ถึอีกต่อไป

ในฐานะราชันเซียน ราชันเซียนเย่เถีเคยเป็นที่ถกเถียงกัน
มากมาย ขณะเดียวกัน จุดจบของเขาก็เป็นเรื่องที่ผู้คนไม่ต้องการ
ไปกล่าวมากความ เฉกเช่นที่หลี่ชียเอ่ได้กล่าวเอาไว้ เพลงกระบี่ที่
สุดโต่ง ทำร้ายคนอื่น และทำร้ายตัวเอง

“นายท่าน นายท่าน ข้าน้อยมาส่งนายท่านแล้ว” ขณะที่
กำลังจะจากลาที่นั่น ปรากฏเสียงเอะอะเสียงหนึ่งดังขึ้น ร่างเงา
สายหนึ่งพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ที่แท้คือเจ้าหนีชิวน้อยนั่นเอง เวลาที่ตัวของเขามีสีทอง
อร่ามส่งประกายวาววับ การที่เขาพุ่งเข้ามาแต่ไกล ก็เหมือนดั่ง
ประกายสีทองที่พุ่งฝ่าท้องฟ้ามาอย่างนั้น

ทันใดนั้น เจ้าหนีชิวน้อยก็มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่
ท่าทีของเจ้าหนีชิวน้อยดูไม่พอใจอย่างมาก โวยวายว่า “นายท่าน
ออกจะทำให้ข้าน้อยต้องเสียใจมากเกินไปแล้วกรรมัง จะจากไปก็
ไม่ยอมบอกกล่าวกันกับข้าน้อยสักคำ มันเป็นการทำร้ายจิตใจดวง
น้อยๆ ของข้าน้อยเสียเหลือเกิน”

พวกหลี่ซวงเหยียนต่างมีท่าท้อมยิ้มเมื่อเห็นเจ้าหนีชิวน้อย
ทำเล่นตัวอย่างนั้น เมื่อไหร่ที่เจ้าหนีชิวน้อยมาบหนี่พวกนางก็รู้ได้
ทันทีว่า คงไม่ใช่เรื่องดีอะไรแน่

หลี่ซียเอเหลือบมองเขาที่หนึ่งกล่าวว่า “อย่ามาทำอ้อมค้อม
กับข้า มีอะไรก็เข้ามาเร็วไว”

เจ้าหนีชิวน้อยทำยิ้มเฉือนๆ หัวเราะหะเหะเหะ กล่าวว่า “นาย
ท่าย ได้ยินว่านายท่านจะไปยังแดนวิญญานสวรรค์ โอ้ว นั่นมัน
แดนวิญญานสวรรค์นะเนี่ย เป็นโลกแห่งน้ำที่ดุจดังมหาสมุทรที่
กว้างใหญ่ ที่ตรงนั้นมีทะเล 有冲于天穹的骨海 มีแผ่นดินของสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ที่สับสนวุ่นวาย ที่ตรงนั้นมีที่รักที่อ่อนหวาน.....”

“เออละ อย่าทำซาบซึ้งอยู่นั้น ไม่มีทางหรอกนะ เจ้าจงอยู่
เสียที่นี้ดีๆ คิดจะไปแดนวิญญานสวรรค์รี อย่าได้คิด” หลี่ซียเอ
กล่าวตัดบทเจ้าหนีชิวน้อย

เมื่อหลี่ซียเอพูดออกมาเช่นนี้ เจ้าหนีชิวน้อยปล้นทำหน้า
เศร้า เหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างนั้น “นายท่าน ท่านทำ
เช่นนี้กับข้าไม่ได้นะ ข้าน้อยเป็นสุนัขรับใช้ที่จงรักภักดีเสมอ นาย

ท่านไปที่ไหนข้างหน้าก็จะตามไปที่นั่น เพื่อคอยให้การรับใช้นาย
ท่านทุกอย่าง.....”

หลี่ชียเอ่จ้องมองเขาอย่างน่าเกรงขาม กล่าวว่า “ไม่ต้องมา
กล่าวคำไร้สาระกับข้า เคล็ดวิชาที่ได้จากตำรานภาเจ้าฝึกไปถึง
ไหนแล้ว? ”

“เอ่อ.....” เมื่อถูกหลี่ชียเอ่ถามเช่นนี้ เจ้าหนี่ชิวน้อยพลัน
สะอึก เขาหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “เหอะ เหอะ เหอะ” ได้ผลอยู่บ้าง
ได้ผลไม่น้อยเลยทีเดียว เหอะ เหอะ เหอะ แน่นอน หากเปรียบเทียบ
กับนายท่านแล้ว ข้าน้อยย่อมไม่อาจเทียบได้อยู่แล้ว นายท่านคือผู้
ที่มีความสามารถฟ้าประทาน เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน อดีตปัจจุบัน
เป็นนิรันดร์ ไม่มีใครเทียบ.....”

ด้วยท่าทีของเจ้าหนี่ชิวน้อย ทำให้พวกหลี่ซวงเหยียนต้อง
เม้มปากอมยิ้มเบาๆ ความจริงแล้วเจ้าหนี่ชิวน้อยมีความได้เปรียบ
อย่างมากในแง่ของอวกาศ แต่ทว่า เจ้าหมอนี้ไว้ใจไม่ได้ เห็นเรื่อง
การฝึกเป็นของเล่นไปเสียอย่างนั้น หากเขายอมตั้งใจฝึกให้หนัก
ไม่แน่มันอาจมีการเปลี่ยนแปลงไปอีกชั้นหนึ่งนานแล้ว

“ด้วยฝีมือแค่นี้ ภายหน้ายังหวังจะไปยังสถานที่ที่ไกลมากกว่านั้นหรื?” หลี่ซีเยเหลือบมองเขาอย่างน่าเกรงขาม

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ อยากรไป” เจ้าหนิวน้อยถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ ออกมา

หลี่ซีเยมองดูเขาอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า “เช่นนั้นแล้วก็จงตั้งใจฝึกให้ดี หาไม่แล้ว ด้วยทักษะเพียงเท่านั้นของเจ้าคิดจะไปก็ไม่มีสิทธิ์ ตำรานภาคีอะไร หนึ่งในเก้าตำราสวรรค์นพเก้า คนอื่นแค่ต้องการเพียงประโยคเดียวยังไม่ได้ไป เวลานี้เจ้าได้มาห้บทกลับไม่รู้จักทฤษฎีฝึกให้หนัก เท่ากับเป็นการเสียโอกาสที่ฟ้าประทานมาให้”

เมื่อเจ้าหนิวน้อยถูกหลี่ซีเยกล่าวตำหนิเช่นนี้ ได้แต่หัวเราะหะหะที่หนึ่ง และก้มหน้าลง

“แวงค์” ในเวลานี้เอง มือข้างหนึ่งของหลี่ซีเยได้ทิ่มเข้าไปในอากาศที่ว่างเปล่า ได้ยินเสียง “จี้ด จี้ด จี้ด” ดังขึ้น เหมือนหนึ่งอากาศที่ว่างเปล่ากำลังหลอมละลายอย่างนั้น จากนั้นค่อยๆ กลับกลายเป็นกระจกที่เหมือนน้ำในบึงปรากฏอยู่ตรงหน้าหลี่ซีเย

จากการขับเคลื่อนวิชาของหลี่ชีย่ บานกระจกนี้ค่อยๆ เปิดออก ปรากฏมิติอวกาศที่ลึกไม่มีที่สิ้นสุดขึ้นมา

“ไม่หροกมั่ง มิติชั้นที่ลึกที่สุด.....” ครั้นเจ้าหนี่ชิวน้อยเห็นภาพเช่นนี้แล้วถึงกับตกใจจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

เจ้าหนี่ชิวน้อยชำนาญในเรื่องของอวกาศ เขาย่อมรู้ดีว่ามิติชั้นลึกหมายถึงอะไร เป็นชั้นที่สำหรับเนรเทศนิรันดร์กาล หากผู้ใดถูกเนรเทศไปยังอวกาศเช่นนี้แล้ว ยากที่จะกลับมาได้อีก

แม้ว่าเคล็ดราชันจำนวนไม่น้อยล้วนแล้วแต่มีอานุภาพในการเนรเทศได้ แต่มันก็เป็นเพียงเนรเทศไปยังอวกาศชั้นธรรมดาเท่านั้น ระดับจักรพรรดิเทพก็สามารถกลับมาได้อย่างง่ายดาย

แต่ทว่า ข้อแตกต่างก็คือ หากถูกเนรเทศไปยังมิติอวกาศชั้นลึกแล้ว น้อยคนนักที่จะมีชีวิตรอดกลับมา ถ้าไม่เพราะคนผู้นั้นแข็งแกร่งจนน่าอัศจรรย์ ก็ต้องเป็นผู้ที่รู้ลึกซึ้งถึงโครงสร้างของมิติอวกาศนั้น และมีฝีมือระดับปรมาจารย์ มิฉะนั้นล่ะก็ คงกลับมาไม่ได้อีกแล้ว

เวลานี้ เจ้าหนีชีวิตน้อยรู้แล้วว่าเหตุการณ์ซั๊กไม่สู้จะดีเสียแล้ว หันหลังวิ่งหนีทันที แต่ทว่า เขายังไม่ทันได้ขยับตัวหนีได้ทันที ถูกหลี่ซีย่จับตัวเอาไว้ได้

“นายท่าน นายท่านทำแบบนี้กับข้าไม่ได้นะ นี่มันเป็นมิติชั้นลึก เป็นที่ที่หนักลัวมาก ด้วยชั้นของมิติเช่นนี้หากถูกเนรเทศไปที่นั่น เรื่องถึงตายเลยนะ” เจ้าหนีชีวิตน้อยร้องออกมาอย่างน่าเวทนา ไม่ต้องการไปเผชิญกับระดับชั้นเช่นนี้

หลี่ซีย่เหลือบมองเขาที่หนึ่งอย่างน่าเกรงขาม กล่าวว่ “หากไม่มีความกดดันที่เพียงพอ สามารถเค้นเอาศักยภาพแฝงของเจ้าออกมาได้รึ? หากเจ้าไม่สามารถกลับออกมาจากมิติอวกาศชั้นลึกได้ละก็ เจ้าก็จงอยู่เสียที่นั่นตลอดไปก็แล้วกัน” กล่าวพลาง จับเจ้าหนีชีวิตน้อยโยนเขาไปภายในมิตินั้น

“นายท่าน ท่านใจร้ายเกินไปแล้ว.....” เจ้าหนีชีวิตน้อยร้องเสียงน่าเวทนาออกมาคำหนึ่ง ชั่วพริบตาเดียวก็หายเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุดของมิติอวกาศ

“ตึง ตึง ตึง.....” เสียงการลงกลอนเกิดขึ้น หลี่ซีย่ไม่เพียงเนรเทศเจ้าหนีชีวิตน้อยไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของมิติอวกาศเท่านั้น

ขณะเดียวกันยังทำการล็อกส่วนที่ลึกที่สุดของมิติอวกาศนี้เอาไว้
อีกด้วย

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว การที่เจ้าหน้าที่ชีวน้อยคิดจะกลับมาก็จะยาก
ยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก หากเขาไม่สามารถบรรลุความลึกซึ่งพิสดารของ
ตำรานภาพทที่อยู่ในมือของเขาแล้วละก็ เขาจะไม่สามารถกลับ
ออกมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของมิติอวกาศได้

พวกของเหล่าขงเหยียนอดเข้าไปไม่ได้กับจุดจบของเจ้าหน้าที่ชีว
น้อย คราวนี้เจ้าหน้าที่ต้องลำบากแน่ๆ เลย ถูกขังเอาไว้ในส่วนที่
ลึกที่สุดของมิติอวกาศเป็นสิ่งที่ทำให้เขาต้องคลั่งแน่ๆ เลย!

แต่ พวกนางก็รู้ดีว่า หากไม่กดดันเจ้าหน้าที่ชีวน้อยสักหน่อย
เขาก็จะไม่ใฝ่รู้ ไม่สามารถสำแดงพลังแฝงที่ยิ่งใหญ่ของเผ่าพันธุ์
เขาออกมา

“เออละ ทั้งหมดกลับกันไปได้แล้ว ข้าควรจะเดินทางแล้ว”
เหล่าซียากล่าวอำลาพวกของเหล่าขงเหยียน จากนั้น ใช้นิ้วจิ้มที่หนึ่ง
“แว้งค์” ปลายนิ้วปรากฏรูปลอกมา เป็นพิกัดบนอวกาศแต่ละแห่งที่
มีการหมุนเคลื่อนไป จากนั้น ปรากฏภาพของดาวขนาดใหญ่
ออกมาในระบบพิกัด

“ตั้ง” เมื่อนิ้วของหฺลื่อชฺยเอ๋ได้ทำการล็อกฟิวดอวกาศที่
ต้องการแล้ว จากนั้น “แว้งค์” ภาพของ

ดาวพลันเปิดออก กลายเป็นประตุมิติขึ้นมา มีหมู่ดาวที่ไปรยปราย
ลงมา ขณะที่ฟิวดลยล่อง

หฺลื่อชฺยเอ๋ก้าวเท้าเข้าไปภายในประตุมิติทันใดนั้นเขาได้ก้าว
ข้ามห้องฟ้าเข้าไปยังอวกาศ

สิ่งนี้ก็คือหนึ่งในความลึกลับพิสดารของตำรานภา การก้าว
ข้ามไปยังสถานที่อีกที่หนึ่งไม่จำเป็นต้องอาศัยศิลาแกร่ง ก็สามารถ
ก้าวข้ามทุกๆ อาณาเขต หรืออวกาศได้!

หรือจะกล่าวว่า ขอเพียงเจ้ามีความแข็งแกร่งเพียงพอ คิด
อยากจะไปที่ไหนก็ได้ไป ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสิ่งใด ด้วยการส่ง
ตัวเองไปยังที่ที่ต้องการ

ตอนที่ 1154 วังน้ำวนขนาดใหญ่

ห้องฟ้าไร้ขอบเขตที่คลาคล่ำไปด้วยดวงดาว ท่ามกลาง
ห้องฟ้าที่กว้างไกลไม่มีที่สิ้นสุด ดวงดาวแต่ละดวงก็เหมือนดั่ง
เพชรที่ถูกโปรยปรายไปบนฟ้าดินแห่งนี้ ทุกๆ ดวงล้วนแล้วแต่
งดงามอะไรอย่างนั้น เป็นที่ต้องตาต้องใจเหลือเกิน โดยเฉพาะ
เมื่อยามที่ประกายดวงดาวที่เจิดจรัสแสงระยิบระยับออกมา ทำให้
ใจเต้นระทึก

ณ ห้องฟ้าที่คลาคล่ำไปด้วยดวงดาวอันไกลโพ้น มีเป็น
แท่นบูชาขนาดยักษ์ลอยล่องอยู่ตรงนั้น ประตุมิติขนาดยักษ์ได้
เหี่ยวเฉาปราศจากประกายใดๆ ไม่มีผนังกันใดๆ และไม่มี
เครื่องหมายพิภักดปรากฏให้เห็น

สิ่งนี้ก็คือประตุมิติของแดนมนุษย์กษัตรา ประตูที่สามารถ
เชื่อมถึงกันกับเก้าแดน ไม่นานก่อนหน้านี้ ที่ตรงนี้เป็นที่ที่มีความ
ครึกครื้นอย่างยิ่ง ผู้บำเพ็ญตนของเก้าแดนไปมาหาสู่กันถี่ยิบ ณ
เวลานั้น การติดต่อเชื่อมถึงกันระหว่างเก้าแดนถือเป็นเรื่องปกติ
มาก

น่าเสียดาย ครานั้น ศีกระหว่างราชามังกรดำและราชัน
เขียนท่าคง ได้ฉีกชะตาฟ้าจนกระจุย ทำให้ผนังกันระหว่างเก้าแดน
ถูกปิดตาย เก้าแดนต้องขาดการติดต่อไปโดยสิ้นเชิง

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว จึงทำให้ประตูมิติที่เชื่อมระหว่างเก้าแดน
ต้องเหงาหงอย ในที่สุดไม่มีใครใดจากแดนมนุษย์กษัตรามาที่นี่อีก
ต่อไป จะมีก็ระดับจักรพรรดิเทพทั้งสิ้น ต้องการเสี่ยงเปิดประตูมิติ
เพื่อไปยังเก้าแดน

ประตูมิติเหี่ยวเฉาเงิบบส้งัด หลี่ชียเอ่ที่ก้าวข้ามมิติและ
ออกมาจากประตูมิติของตนเอง ขึ้นไปยืนอยู่บนแท่นบูชา สายตา
จับจ้องไปยังประตูที่เหี่ยวเฉานั้น

การที่จะไปยังแดนวิญญานสวรรค์นั้น หลี่ชียเอ่จำเป็นต้อง
อาศัยประตูของเก้าแดน เนื่องจากผนังเก้าแดนถูกปิดตาย เขายัง
ไม่แข็งแกร่งพอถึงขั้นสามารถทำให้ประตูมิติของตนมีความคงที่
สามารถฝืนข้ามผนังของเก้าแดนได้

ดังนั้น กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว เขาจำเป็นต้องอาศัยประตู
ของเก้าแดนมาทำให้ประตูมิติของตนมีความมั่นคง จากนั้นค่อย
ลอดผ่านผนังเก้าแดนเพื่อเชื่อมต่อไปยังแดนวิญญานสวรรค์

นิ้วๆ หนึ่งของหลี่ซิเย่ไปยังประตูมิตินั้น “แวงค์” ประตูมิตีปรากฏภาพของผนังแก้วแดนขึ้นมา ภายในภาพนั้นสามารถมองเห็นพิกัดเป้าหมายแต่ละภาพปรากฏออกมา

หลี่ซิเย่ทำการล็อกพิกัดที่เป็นเป้าหมายเอาไว้ “ตูม” พลังลมปราณทั้งหมดของเขาถูกปล่อยออกมา ในขณะที่มันเหมือนดั่งน้ำหลากที่ทะลักจากเขื่อนที่แตก เหมือนนอสุรขนาดยักษ์ตื่นขึ้นมาอย่างนั้น หลี่ซิเย่ปล่อยพลังลมปราณของตนเองออกมาอย่างบ้าคลั่ง

“แวงค์.....” เสียงหนึ่งดังขึ้นมาแผ่วเบา ประตูมิตีเกิดการสั่นสะเทือนขึ้น ภายใต้พลังที่แข็งแกร่งของหลี่ซิเย่ หลี่ซิเย่ได้ทำการหลอมละลายผนังแก้วแดน ทำการเปิดประตูออกมาอีกบานท่ามกลางผนังแก้วแดนที่เหมือนดั่งน้ำ

นี่เป็นวิธีการกระทำที่เรียกว่าฝืนข้ามแดน ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าเสี่ยงโดยง่ายตาย หากแม้ไม่สามารถทำให้มิตินั้นที่ไว้ได้ ก็ต้องตายอย่างอนาถอยู่ในนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อมีการก้าวข้ามผนังกันก็จะต้องพบกับ
กาลเวลาที่ยุ่งเหยิง อวกาศที่สับสนวุ่นวาย เมื่อต้องตกอยู่ในสภาพ
เช่นนี้แล้ว ก้าวผิดพลาดเพียงก้าวเดียวก็จะไม่สามารถออกมาได้
อีก

อาศัยกำลังของหลี่ซีเยแล้ว ไม่น่าว่าจะสามารถก้าวจาก
แดนมนุษย์กษัตริราชำมไปยังแดนวิญญานสวรรค์ แต่ หลังจากที่
เขาได้ฝึกตำรานภาแล้ว ทุกอย่างก็แปรเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมอีก

กล่าวได้ว่า มาวันนี้หลี่ซีเยมีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมกับ
เรื่องของอวกาศ ถ้าหากว่าแม้แต่ตัวเขายังทำไม่ได้ คนอื่นยิ่งจะทำ
ไม่ได้

ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่เข้าใจเรื่องอวกาศมากไปกว่าตำรา
นภาอีกแล้ว ในตำรานภาได้ซ่อนความลึกล้ำพิสดารทั้งหมดของ
อวกาศเอาไว้ หลี่ซีเยยังฝึกตำรานภาไม่ถึงขั้นสุดยอดของมัน แต่
เขาได้เข้าใจถึงความลึกล้ำพิสดารทั้งหมดของตำรานภาเอาไว้แล้ว

การที่หลี่ซีเยจากแดนมนุษย์กษัตริราชำมมายังแดน
วิญญานสวรรค์ในครั้งนี้ เขาไม่ได้ให้หม่ากุ หรือปู่เหลียนเซียง
และหรือเทพอาณาจักรมาช่วย แต่ลงมือทำด้วยตนเอง

เหตุผลที่หลี่ชีย่ลงมือด้วยตนเองในครั้งนี้ง่ายมาก เขาต้องการไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันมาก่อนเลย และเป็นสถานที่ที่อันตรายยิ่งแห่งหนึ่ง

ความจริงแล้ว มันเป็นที่ที่หลี่ชีย่คาดเดาถึงความเป็นไปได้ที่สูงมาก ซึ่งหลี่ชีย่เองก็ไม่กล้าระบุว่าจะถูกต้องตามที่คาดการณ์ไว้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เนื่องจากเขาไม่เคยทำสำเร็จกับสิ่งเหล่านี้มาก่อน

มาคราวนี้หลี่ชีย่ได้ทำการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวกล้าหาญมาก นั่นเป็นเพราะเขาได้มีการคาดการณ์ใหม่ๆ และเป็นเค้าโครงจินตนาการใหม่ทั้งหมดจากดวงตรามิติโบราณ และหลักสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม

ซึ่งสิ่งที่อยู่ด้านในเกี่ยวพันถึงบางสิ่งที่ไม่มีความสามารถช่วยเขาได้ เนื่องจากนับแต่อดีตที่ผ่านมาไม่เคยมีใครได้สิ่งสองสิ่งหรือมากกว่าสองสิ่งดังกล่าวนี้มาก่อน และมีเพียงหลี่ชีย่เท่านั้นที่ได้มาสองสิ่ง

เวลานี้ ผนังกั้นแดนที่ถูกหลอมละลายเหมือนผ่านทะเลจากแดนมนุษย์กษัตราอย่างนั้น บนผนังกั้นแดนอีกด้านหนึ่งปรากฏเป็นพิกัดแต่ละพิกัดขึ้นมาให้เห็น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลี่ซิเย่ได้ทำการลอคเป้าพิกัดหนึ่งเอาไว้ เป็นพิกัดที่สลับซับซ้อนไม่มีใครสามารถเข้าใจได้

“จืด.....” หลังจากที่หลี่ซิเย่ได้ลอคเป้าพิกัดนั้นเอาไว้แล้ว หลี่ซิเย่ก็ไม่ลังเลอีกเลย พิกัดทั้งสองพลันเชื่อมเข้าหากัน ทำการเชื่อมต่อกันระหว่างแดนมนุษย์กษัตรา กับแดนวิญญานสวรรค์ในทันที

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลี่ซิเย่ได้ก้าวข้ามประตุมิติ ทะลุผ่านผนังกั้นแดนเชื่อมต่อไปยังแดนวิญญานสวรรค์

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลี่ซิเย่ได้เข้าสู่จุดตัดของอวกาศฉบับพลัน ปรากฏภาพแต่ละภาพที่สับเปลี่ยนไปมา แต่ละภาพเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ทำให้รู้สึกเหมือนอยู่ในความฝัน เหมือนเป็นภาพลวงตา

ขณะที่ภาพแต่ละภาพที่สลับสับเปลี่ยนกันไปมันมีความแตกต่างกันมาก บ้างเป็นภาพประกัหักพังของตำหนัก และกำแพง

เมือง บ้างเป็นภาพของศพขนาดยักษ์ที่ลอยล่อง และบ้างเป็นภาพ
ของศพและกองกระดูกตั้งภูเขา ฟ้าดินที่เจียบสจัด.....

ภาพแต่ละภาพเช่นนี้มีความประหลาดมาก กระทั่งกล่าวได้
ว่า แต่ละภาพเหล่านี้มีความน่ากลัวยิ่ง ความจริงแล้ว พันล้านปีที่
ผ่านมา เคยมีผู้ดำรงไว้ซึ่งแข็งแกร่งมากยามที่พวกเขาฝันข้ามผนัง
กันแดน ก็ได้เห็นภาพคล้ายๆ ภาพที่เห็นนี้

มีการพูดกันไปหลากหลายสำหรับภาพที่ได้เห็นนั้น แต่ทว่า
ไม่มีใครสามารถบอกได้อย่างละเอียดว่ามันคืออะไรกันแน่ ส่วน
ใหญ่มักจะคิดว่ามันคือภาพลวงตาเท่านั้น ไม่ได้เป็นความจริง

หลี่ซีเยมองดูภาพที่มีการสลับสับเปลี่ยนไปมาแต่ละภาพ
แล้ว ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ พึมพำว่า “อดีตไร้ขอบเขต จะ
มีใครเล่าที่รู้ว่าอดีตนั้นยาวนานเพียงใด ท่ามกลางสายน้ำกาลเวลา
ที่ไร้ร่องรอยนี้ ห้ายสุดแล้วมียุคที่ยิ่งใหญ่เพียงใดที่ล่มสลายไป
ห้ายสุดแล้วทุกอย่างล้วนไม่คงอยู่อีกต่อไป ทุกอย่างเริ่มต้นนับหนึ่ง
กันใหม่”

กล่าวพลาง หลี่ซีเยไม่ได้หยุดนิ่งแม้เพียงน้อยนิด ยังคงก้าว
ข้ามอาณาเขตของอวกาศต่อไป

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” เสียงดังตุ้มตามที่ตั้งแก้วหูแทบแตก
ดังขึ้น และการสั่นไหวของฟ้าดิน ทำให้ทั่วทั้งโลกดูจะเล็กลงไปมาก
ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตามเสียงนี้

ณ แดนวิญญานสวรรค์ บริเวณวังน้ำวนขนาดใหญ่ ทุก
อย่างล้วนกลับกลายเป็นขนาดเล็กมากจนไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง
ที่ตรงนี้ต่อให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องหยุดอยู่เพียงเท่านั้น ที่ตรงนี้ต่อ
ให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป!

วังน้ำวนขนาดใหญ่นี้ก็เหมือนดังเป็นปากของอสูรยักษ์ใน
ยุคดึกดำบรรพ์ เป็นปากที่อ้ากว้างมาก กลืนกินท้องฟ้า กลืนกินสิ้น
ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก ณ ที่ตรงนี้ กระทั่งอวกาศ กาลเวลาล้วน
แล้วแต่ถูกมันกลืนกินไปสิ้น

วังน้ำวนขนาดใหญ่คือวังน้ำวนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในแดน
วิญญานสวรรค์ มันมีขนาดใหญ่ยักษ์จนสุดที่จะจินตนาการ ณ ที่
ตรงนี้ มหาสมุทรที่กว้างใหญ่ขนาดหนึ่งล้านล้านลิ้งถูกมันม้วน
เอาเข้าไปอยู่ในนั้น ต่อให้ฟ้าดินกว้างใหญ่เพียงใดก็ยากที่จะรอด
จากวังน้ำวนนี้ไปได้

วังน้ำวนขนาดใหญ่มีขนาดใหญ่ยักษ์จนไม่อาจจินตนาการ
ได้อีกแล้ว หากจะมีแผ่นดินขนาดใหญ่ลอยล่องเข้ามาถึงบริเวณนี้
ละก็ พลันถูกฉีกจนกระจุยไม่เหลือชิ้นดี ถูกฉีกจนไม่เหลือให้เห็น
แม้แต่ผงธุลี

หากผู้ใดสามารถลอยอยู่เหนือสุดของวังน้ำวนแห่งนี้ละก็
สามารถมองเห็นความใหญ่โตมหึมาของวังน้ำวนแห่งนี้ชนิดสุด
จะประเมินถึงขนาดของมัน แรงดึงดูดที่ทรงพลังมากเพียงพอจะฉีก
ทุกอย่างจนละเอียด และกลืนกินสิ่งทุกอย่าง หากลอยอยู่บน
ท้องฟ้าในระดับที่สูงไม่เพียงพอก็ต้องถูกมันดึงลงมาและกลืนกิน
จนสิ้น

ไม่ว่าใครก็ตาม หากสามารถมองเห็นภาพเต็มของวังน้ำวน
ขนาดใหญ่นี้แล้ว เกรงว่าคงไม่สามารถหาคำใดมาเปรียบเปรยกับ
ความหว่นไหวของตนได้ เกรงว่าผู้คนจำนวนมากคงตระหนกตกใจ
ใจเข่าอ่อนทั้งสองข้างเมื่อได้เห็นภาพนี้

ตามตำนานเล่าลือกันว่า วังน้ำวนขนาดใหญ่เป็นสถานที่
ต้องห้ามกระทั่งระดับจักรพรรดิเทพ นอกจากราชันเขียนแล้ว ต่อ
ให้จักรพรรดิเทพที่ไร้ผู้ต่อกรเช่นใดก็ไม่กล้าเสี่ยงกับมัน

ภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่ น้ำทะเลที่ไร้ขอบเขตเหมือน
หนึ่งบ้าไปแล้วอย่างนั้น มันหมุนอย่างรวดเร็วและดูดกลืนหายไป
ในส่วนที่ลึกจนไม่เห็นกันหลุมของวังน้ำวนนี้ไปในที่สุด ตลอดขั้นตอน
ที่เกิดขึ้นเป็นที่หวั่นไหวยิ่งนัก ไม่มีพลังใดๆ สามารถต้านทานไม่ให้
น้ำทะเลถูกม้วนเข้าไปภายในวังน้ำวนนั้น

วังน้ำวนขนาดใหญ่ถูกจัดให้เป็นสถานที่ต้องห้ามในแดน
วิญญานสวรรค์ น้อยคนนักที่จะรู้ว่า ใต้วังน้ำวนขนาดใหญ่นั้นมี
อะไร และไม่มีใครรู้ว่าภายใต้วังน้ำวนขนาดใหญ่จะเป็นโลกที่มี
ลักษณะเช่นใด

นาที่นี้เอง บนท้องฟ้าที่สูงมากยิ่งได้ปรากฏเป็นร่างเงาของ
คนๆ หนึ่งขึ้น เป็นร่างเงาของคนๆ หนึ่งที่ร่วงลงมาจากข้างบน

ขณะที่ร่างเงานี้ปรากฏอยู่ในระยะที่ห่างไกลมาก แรงดึงดูด
ของวังน้ำวนขนาดใหญ่ปล้นดึงเอาตัวเขาลงมาจากท้องฟ้า และ
มวนตัวเขาให้เข้าไปอยู่ภายในส่วนลึกของวังน้ำวน

พลังของวังน้ำวนขนาดใหญ่แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยัง
ต้านเอาไว้ไม่อยู่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนอื่นๆ อีกเลย

ผู้ที่ปรากฏอยู่บนท้องฟ้าคือหลี่ชีย่นั่นเอง ทันใดที่พลังดูดที่
นำกลั้วของวังน้ำวนขนาดใหญ่ได้ดึงเอาตัวเขาลงมาจากท้องฟ้าสูง
จังหวะนั้นนิ้วของหลี่ชีย่ได้ชี้ออกไป “แว้งค์” ประตุมิติได้ปรากฏอยู่
ด้านล่างเท้าของหลี่ชีย่ เสี้ยววินาทีนี้เอง เขาได้รอดผ่านช่องว่าง
หลุดจากพลังดูดของวังน้ำวนขนาดใหญ่ไป

เพียงแวบเดียวหลี่ชีย่ได้ปรากฏตัวอยู่ด้านซ้ายล่างของวัง
น้ำวน พลันที่เขาปรากฏตัว พลังของวังน้ำวนได้ทำการดูดเอาตัว
เขาเพื่อดึงให้เข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของวังน้ำวนอีกครั้ง

แต่ทว่า คราวนี้หลี่ชีย่มีเวลาตั้งตัวและลงมือได้อย่าง
เพียงพอ “ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว เคล็ดโถมตีแววาวได้ถูก
สำแดงออกมา เป็นพลังสุดยอดที่พุ่งเข้าไปสร้างความปั่นป่วนต่อวัง
น้ำวนขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นพลังที่แข็งแกร่งและทรงพลังกระทั่งราชัน
เซียนยังต้องหน้าถอดสี เข้าสยบฟ้าดินแห่งนี้เอาไว้!

เบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์ เป็นกระบวนท่าสุดยอดของ
ประตุมิติทวารกั้นฟ้า ภายใต้การโถมตีขั้นสุดยอดนี้ ต่อให้พลัง
ของวังน้ำวนขนาดใหญ่แข็งแกร่งปานใดก็ไม่สามารถทำอะไรหลี่
ชีย่ได้

ในขณะที่ ระบบป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุดได้ทำการปกป้อง
บนตัวของหลี่ซีเย ทำให้ไม่ได้รับผลกระทบจากแรงดึงดูดของวัง
น้ำวนขนาดใหญ่อีกต่อไป หลี่ซีเยยื่นมือออกไป “แว้งค์” ประตุมิติ
ปรากฏขึ้นอีกครั้ง หลี่ซีเยพล้นก้าวเท้าเข้าไป นาที่ต่อมา หลี่ซีเย
ไปปรากฏตัว ณ ด้านล่างที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

จากนั้น หลี่ซีเยลงมือซ้ำอีกครั้ง ประตุมิติปรากฏอีกครั้ง
คราวนี้ตัวเขาไปปรากฏอยู่ตำแหน่งด้านบนก่อนไปทางด้านขวามือ

เขาอาศัยวิธีการเช่นนี้ ทำการย้ายถ่ายเทเปลี่ยนแปลง
ตำแหน่งไปเรื่อยๆ หลุดรอดจากพลังของวังน้ำวนขนาดใหญ่ไปได้

การที่หลี่ซีเยทำการย้ายสลับเปลี่ยนตำแหน่งหนึ่งไปยังอีก
ตำแหน่งหนึ่ง ความจริงเป็นคนละเรื่อง เพราะหากจะกล่าวให้
ถูกต้อง เป็นกายโยกย้ายตัวเองจากช่องว่างหนึ่งไปยังอีกช่องว่าง
หนึ่ง

หลี่ซีเยอาศัยความพิสดารของตำรานภา พยายาม
ปรับเปลี่ยนทีละเล็กละน้อยมากเกี่ยวกับตำแหน่งช่องว่างของตนให้
ถูกต้องตลอดเวลา เพื่อให้มีความแม่นยำมากที่สุดในทุกย่างก้าว
ด้วยการควบคุมให้ความผิดพลาดอยู่ในระดับต่ำที่สุด

ตอนที่ 1155 ความลับใต้วังน้ำวน

ครั้นลึกไปถึงระดับหนึ่งแล้ว ทุกสิ่งก็จะถูกพลังของวังน้ำวนขนาดใหญ่ฉีกจนกระจุย กาลเวลา ช่องว่าง ทั้งหมดจะถูกทำให้แหลกละเอียดที่ตรงนี้ ต่อให้บุคคลนั้นแข็งแกร่งมากพอที่จะได้ได้รับผลกระทบจากพลังหรือแรงที่ประเมินไม่ได้ แต่การอยู่ท่ามกลางมิติที่แหลกละเอียดจะทำให้ไม่สามารถกลับออกมาได้อีก เนื่องจากมิติตรงนี้สับสนวุ่นวายไปหมดแล้ว

เป็นต้นว่า หากก้าวเท้าออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ตามปกติแล้วก็ต้องเป็นการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าหนึ่งก้าวจึงจะถูก แต่ การก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวครั้งนี้อาจกลายเป็นก้าวไปข้างหลังก็เป็นได้ เนื่องจากมิติข้างหน้าถูกฉีกขาดไปถึงข้างหลังเป็นต้น

การก้าวเข้าไปยังช่องว่างเช่นนี้ เกรงว่าต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพสามารถต้านทานพลังของวังน้ำวนได้ แต่ก็ไม่สามารถค้นหาตำแหน่งที่แน่นอนจากมิติที่แหลกละเอียดเช่นนี้ได้

หลี่ซีเยหลังจากเข้ามาอยู่ในบริเวณนี้แล้ว ได้อาศัยตำราหน้าที่สามารถควบคุมมิติ ทำการปรับแก้ตำแหน่งที่จะไปปรากฏตัว

เป็นการ ก้าวข้ามช่องว่างเล็กๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อให้ได้มาซึ่ง
ตำแหน่งที่แม่นยำแน่นอนที่สุด

การควบคุมมิติเป็นความพิสดารหนึ่งของตำรานภา ที่ตรงนี้
การควบคุมช่องว่างซึ่งหมายรวมถึงการรับส่ง การเคลื่อนย้ายมิติ
ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมอวกาศและการเนรเทศ

หลังจากที่หลี่ซีเย่ได้ทำการแก้ไขมาครั้งแล้วครั้งเล่า ใน
ที่สุด ทำให้เข้าสามารถยืนอยู่ท่ามกลางตำแหน่งช่องว่างที่ถูกต้อง
แม่นยำที่สุด อาศัยพลังจากเบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์หลุดจาก
การควบคุมของวังน้ำวนขนาดใหญ่ที่พยายามดึงดูดตัวเขาไปได้

ในขณะนี้ หลี่ซีเย่ได้เปิดลัคนาออกมา ตราประทับฟ้าดินได้
ปรากฏอยู่เหนือศีรษะของเขา ในขณะเดียวกัน หลี่ซีเย่ได้อุ้มกล่อง
ทองแดงเอาไว้ ซึ่งเป็นกล่องทองแดงที่เขาได้แย่งชิงมาจากตัวของ
มนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬาร เมื่อคราวที่อยู่โลกใต้พิภพ

“แว้งค์” ในเวลานี้ ภายในลัคนาของหลี่ซีเย่ปรากฏต้นไม้
แห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต เสือแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” ภายใต้การขับเคลื่อนของหลี่ชียเอ๋ สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มที่เดิมอยู่ภายในเตาแห่งชีวิต และดวงตรามิติโบราณที่เดิมอยู่ในเสาแห่งชีวิตได้ปรากฏขึ้นมา

“เปิด.....” หลี่ชียเอ๋คำรามเสียงดัง ในเวลานี้ ไม่ว่าจะเปิด เสาแห่งชีวิตก็ดี หรือเตาแห่งชีวิตก็ดี สี่สาระสำคัญภายในลัคนา พลันบ๊วคลั่งขึ้นมา เสาแห่งชีวิตพลันแปรเปลี่ยนเป็นขนาดที่ใหญ่โตมาก ดันฟ้าดินขึ้นไป ขณะที่เตาแห่งชีวิตพลันก็อยู่บน ท้องฟ้า เพลิงแห่งชีวิตปริมาณนับไม่ถ้วนได้พุ่งลงสู่เบื้องล่าง น้ำพุ แห่งชีวิตเหมือนปรากฏอยู่ในแดนอเวจี ทำการพวยพุ่งพลังแห่ง ชีวิตที่น่าเกรงขามที่สุดในโลกออกมา สำหรับต้นไม้แห่งชีวิตที่สั้น ไหวไม่หยุดนิ่ง มันได้ความมีชีวิตที่มากมายมหาศาลทำการปิดบัง พลังของวังน้ำวนขนาดใหญ่นั้นเอาไว้

นาที่นี้ พลังชีวิตที่สูงสุดบริสุทธิ์ของหลี่ชียเอ๋ได้ปกคลุมมิติแห่ง นี้เอาไว้ เสียงตุ้มตามดังขึ้นตามมา เห็นท้องฟ้าที่อยู่ภายใต้พลัง ชีวิตที่ไร้ขอบเขต ดวงตรามิติโบราณได้กลับกลายเป็นทะเลฟ้า แลบฟ้าร้องขนาดใหญ่โตมโหฬารขึ้นมา ขนาดของทะเลฟ้าแลบ ฟ้าร้องเพียงพอที่จะระเบิดทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกให้พินาศได้ ณ ที่ ตรงนั้น มีฟ้าแลบขนาดเท่าเส้นชีพจรหนาใหญ่ที่แลบแปล็บๆ อย่าง บ๊วคลั่ง ด้วยฟ้าแลบที่ไร้สิ้นสุดนี้สามารถทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มลายสิ้นได้

ขณะเดียวกัน สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มได้กลับกลายเป็นบ่อ
สัจธรรมที่กว้างใหญ่ไพศาลน่าเกรงขาม ทุกอย่างกลายเป็น
เล็กน้อยมาก ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงเมื่ออยู่ตรงนั้น พลังสัจธรรม
ทั้งหลายทั้งปวงล้วนแล้วแต่มีต้นกำเนิดมาจากตรงนี้ ทุกๆ ความลำ
ซึ่งพิสดารล้วนแล้วแต่กำเนิดขึ้นมาจากที่ตรงนี้ ท่ามกลางบ่อสัจ
ธรรมนี้ เพียงอักขระยันต์เล็กๆ ตัวหนึ่งสามารถหลอมกลั่นทุกสิ่ง
ทุกอย่างได้ หลักสัจธรรมข้อหนึ่งก็สามารถทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้

สิ่งนี้ก็คือพลังแกร่งสุดยอดของหลักสัจธรรม และเป็น
ความลึกซึ่งพิสดารของสุดยอดหลักสัจธรรม

“ไป.....” หลีชีเย่ร้องคำรามเสียงดัง อาศัยสุดยอด
ปณิธานควบคุมทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องแห่งนี้ ท่ามกลางเสียงดังตูม
ตามทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องและบ่อหลักสัจธรรมได้อาศัยท่วงท่าที่
ดุตันยิบบุกทะลวงเข้าไปในใจกลางส่วนที่ลึกที่สุดของวังน้ำวน
ขนาดใหญ่ เข้าไปถึงยังส่วนที่เป็นหัวใจซึ่งเป็นจุดสำคัญ กระทั่ง
ราชันเซียนยังต้องระวังและจริงจังมาก!

จากเสียงดังตูมตามที่อยู่ห่างไกลออกไป หลีชีเย่เองก็มอง
ไม่เห็นดวงตรามิติโบราณ และสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม แต่ทว่าหลี

ชีย่ได้ไ้ร้อนรนอะไร เนื่องจากในโลกนี้ไม่มีใครสามารถควบคุม
ความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายในนั้นได้อีกแล้ว ไม่มีใครที่มี
ความสามารถเทียบเคียงกับเขาในด้านนี้อีกแล้ว

“ตุม.....” ไม่ได้มีสิ่งบอกเหตุมาก่อน พลันเกิดเสียงดัง
สนั่นขึ้นมาอย่างกะทันหัน ไม่เพียงแต่วังน้ำวนขนาดใหญ่เท่านั้น
แม้แต่หัวหึ่งแดนวิญญานสวรรค์ก็สั่นไหวขึ้นมา

ในชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้เอง เหมือนว่าภายในส่วนลึกที่สุดของ
วังน้ำวนขนาดใหญ่มีอะไรบางอย่างถูกกระชากออกมาอย่างแรง
เหมือนหนึ่งหัวใจของแดนวิญญานสวรรค์ในเวลานี้พลันถูกใคร
ควักออกมาอย่างนั้น ทำให้หัวหึ่งแดนวิญญานสวรรค์ลั่นแล้วแต่
รับรู้ถึงแรงสั่นไหวเช่นนั้น!

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” สรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ใน
แดนวิญญานสวรรค์ต่างรู้สึกงงัน ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

“สำเร็จแล้ว.....” หลี่ชีย่ที่อยู่ท่ามกลางวังน้ำวนรับรู้ได้
ชัดเจนที่สุด เมื่อฟ้าดินสั่นไหวที่หนึ่ง และรู้สึกได้ว่าเหมือนมีอะไร
บางสิ่งบางอย่างถูกกระชากออกมาอย่างแรง หลี่ชีย่ก็รู้แล้วว่าทำ
ได้สำเร็จแล้ว

“มันอยู่ตรงนี่จริงๆ เสียเวลาไปกับความพยายามมายุคแล้ว ยุคเล่า ทุกอย่างนับว่าคุ้มค่าแล้ว” หลีชีเย่พิมพ์พร้อมเผยให้เห็น ถึงรอยยิ้มออกมา

สำหรับสิ่งที่อยู่ภายในนั้น ตลอดระยะเวลาเนิ่นนานที่ผ่าน มา หลีชีเย่ได้แต่คาดเดาเท่านั้นไม่ได้มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม แต่ หลังจากได้รับดวงตรามิติโบราณ และสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มแล้ว จึงทำให้หลีชีเย่มีความมั่นใจในสิ่งที่ตนคาดเดามากยิ่งขึ้น!

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” เวลานี้ เสียงดังตุ้มตามดังก้องไม่ ขาดสาย ในขณะนี้เอง เห็นทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องและบ่อหลั๊กส์จ ฉธรรมได้บินออกมาจากสวนที่ลึกที่สุดของวังน้ำวนขนาดใหญ่ ภายใต้อำนาจของทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องและบ่อหลั๊กส์จฉธรรม มีสิ่ง หนึ่งได้บินตามพวกมันออกมาจากวังน้ำวนขนาดใหญ่ นั่น

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” จากการที่ทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องและ บ่อหลั๊กส์จฉธรรมบินเข้ามาใกล้ตัวมากขึ้น เสียงดังตุ้มตามก็ดังไล่ หลังมาไม่ขาดสาย สุดท้าย ทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องและบ่อหลั๊กส์จ ฉธรรมได้บินไปหยุดอยู่เหนือศีรษะของหลีชีเย่ และนาที่นี้เอง จึง

มองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งที่ทะเลฟ้าแลบฟ้าร้องและบ่อหลักส์จ
จธรรมชักนำให้ลอยตามกันมาคืออะไร

ถ้าหากยังคงมีคนอื่นอยู่ในเหตุการณ์ละก็ ต้องไม่เชื่อใน
สายตากับภาพที่เห็นอย่างแน่นอน เนื่องจากสิ่งที่ทะเลฟ้าแลบฟ้า
ร้องและบ่อหลักส์จธรรมนำพามากลับเป็นเพียงหยดน้ำหนึ่งหยด
เท่านั้นเอง

อุตสาหกรรมลงทุนลงแรงเสียงชีวิตมากมาย เพียงต้องการหยด
น้ำเพียงหยดเดียว หากมีผู้อื่นอยู่ในเหตุการณ์ต้องไม่ยากเชื่อ
เรื่องนี้อย่างแน่นอน

หลี่ซิเยพลันรู้สึกดีใจยิ่งนัก น้ำพุของน้ำพุแห่งชีวิตพลัน
ตวัดเอาหยดน้ำหยดนี้เข้าไปอยู่ในน้ำพุแห่งชีวิตทันที

“โอ้ว.....” นาทีนี่เอง ปรากฏเสียงคำรามดั่งสนั่นขึ้นมา
เสียงคำรามเสียงนี้ได้ดังก้องไปทั่วฟ้าดิน ดังก้องไปทั่วทั้งแดน
วิญญานสวรรค์ ดูเหมือนสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในแดน
วิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ได้ยินเสียงนี้กันถ้วนหน้า

“วังน้ำวนขนาดใหญ่.....” ในเวลานี้ สีหน้าของผู้ดำรงไว้ซึ่งศักดิ์บาบรพมากผู้หนึ่งที่ได้ยินเสียงคำรามเสียงนี้แล้วได้แปรเปลี่ยนไป พิมพ์ออกมาว่า “เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นแล้วรี? ”

เสียงคำรามที่ดังก้องเช่นนี้ ผู้ที่มีปฏิกิริยารุนแรงต่อเรื่องนี้ก็คือเผ่าวิญญาณเทพ ผู้ดำรงอยู่ในระดับศักดิ์บาบรพของเผ่าวิญญาณเทพพลันมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปอย่างมาก กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “วันนี้จะมาถึงแล้วจริง ๆ หรือ? ”

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” เวลานี้ จากเสียงดังสนั่นที่ดังขึ้นมาจากการทุบ ทำให้วังน้ำวนเกิดการสั่นไหวขึ้นมา ภายในส่วนที่ลึกที่สุดของวังน้ำวนเหมือนดังมีสิ่งหนึ่งจะพุ่งออกมาอย่างนั้น และมันได้สร้างความหวั่นไหวให้กับวังน้ำวนขนาดใหญ่อย่างยิ่ง

“เข้ามาเถอะ ถึงเวลาที่ข้าจะลงมือแล้วละ” เมื่อเผชิญกับพลังที่สามารถสั่นคลอนต่อวังน้ำวนขนาดใหญ่นี้ หลี่ซีย่หัวเราะที่หนึ่ง “แวงค์” ตราประทับฟ้าดินที่ลอยอยู่เหนือศีรษะหลี่ซีย่พลันเห็นประกายมรณะที่ไร้สิ้นสุดถูกปล่อยออกมา และประกายมรณะที่ไร้สิ้นสุดนี้พลันส่องสว่างไปทั่วทั้งวังน้ำวนขนาดใหญ่

“จืด.....” เมื่อประกายมรณะได้ส่องผ่านไป ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นวังน้ำวนขนาดใหญ่ล้วนแล้วแต่แข็งกลายเป็นหิน ไม่ว่าจะป็นน้ำทะเลที่พุ่งลงมาอย่างรุนแรง หรือพลังมหาศาลของวังน้ำวน และหรือกาลเวลาและช่องว่างที่อยู่ภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่

ทุกสิ่งทุกอย่างเว้นแต่ตัวหลี่ชียเอ่ถูกทำให้กลายเป็นหินทั้งหมด แม้แต่พลังที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่เว้น

ประกายศิลาโรยรา เป็นสิ่งที่หลี่ชียเอ่อาศัยตราประทับฟ้าดินทำการคัดลอกมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของหอศิลาโรย ณ ที่ตรงนั้น หลี่ชียเอ่ได้ทุ่มเทข้อแลกเปลี่ยนที่สูงมาก แต่ทว่า เขาได้รับผลตอบแทนอย่างมากมายและคุ้มค่า เฉกเช่นประกายศิลาโรยราก็คือหนึ่งในสิ่งนั้น

เมื่อต้องประกายศิลาโรยราแล้ว ทุกสิ่งก็ต้องกลับกลายเป็นหินเฉกเช่นหอศิลาโรยอย่างนั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถรอดพ้นจากการถูกทำให้กลายเป็นหินได้

“ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม อย่าได้มายุ่งกับข้า ดต้องมลายสูญสิ้นไปทั้งหมด!” เมื่อจัดการทำให้วังน้ำวนขนาดใหญ่แข็งกลายเป็น

หินแล้ว หลีชีเยหัวเราะน่าเกรงขามทีหนึ่ง เปิดกล่องทองแดงอ้อมอยู่ ออกมา

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว จากการที่หลีชีเยได้ลือค เป้าเอาไว้แล้ว ทันใดที่กล่องทองแดงถูกเปิดออก มันได้พวยพุ่ง ปรักายทองแดงที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา และมันได้พุ่งเข้าใส่ด้วย แรงดันที่สูงที่สุด ท่วมกลางเสียงดังตุ้มตาม ที่ที่ปรักายทองแดง กวาดผ่านล้วนแล้วแต่ถูกทำลายไป ไม่ว่าจะเป็สิ่งใด จะเป็ กาลเวลาก็ดี ช่องว่างก็ดี ทุกอย่างที่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินก่อน หน้า หรือแม้แต่ว่าสิ่งที่อยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของวังน้ำวนขนาดใหญ่ ซึ่งยังไม่ทันถูกทำให้แข็งกลายเป็นหิน เมื่อถูกปรักายทองแดงพุ่ง เข้าใส่ ล้วนแล้วแต่ถูกทำลายจนสิ้น!

“ตุ้ม.....” ในที่สุด ปรักายทองแดงได้พุ่งทะลุทะลวงไป จนถึงส่วนที่ลึกที่สุด จัดการทำลายพลังที่น่ากลัวของวังน้ำวน ขนาดใหญ่ ซึ่งก่อนหน้านี้ได้สร้างความหวั่นไหวจนแหลกลาญไม่มี ชั้ันดี!

เวลานี้ ทุกอย่างได้กลับคืนสู่ภาวะปกติ น้ำทะเลได้พุ่งลงมา อย่างรุนแรง และพลังของวังน้ำวนขนาดใหญ่ก็กลับมาทำลายทุก สิ่งทุกอย่างที่อยู่บริเวณนี้เหมือนเช่นเดิม

เหมือนว่า ก่อนหน้านั้นไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนอย่าง
นั้น

“ตุ้ม.....” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังหายใจด้วยความโล่งอก
ทันใดนั้น ปรากฏน้ำเป็นสายได้พุ่งขึ้นมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของวัง
น้ำวนขนาดใหญ่ ซึ่งเปี่ยมด้วยพลังที่ไม่อาจประเมินได้ มันได้พุ่ง
ขึ้นมาด้วยความเร็วที่สูงมาก

“โอ้ แม่เจ้า ข้านี้หาเรื่องใส่ตัวเข้าให้แล้ว.....” สีหน้า
ของหลี่ชีย่มีอันต้องแปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นน้ำสายนี้ที่พุ่งขึ้นมา
อย่างรุนแรง รับรู้ได้ทันทีว่า ก่อนหน้านั้นตัวเองได้สำแดงพลังโจมตี
เกินเลยไป และทำลายจนถึงส่วนที่ลึกที่สุด ทำให้น้ำสายนี้ไหลทวน
พุ่งขึ้นมา

น้ำสายนี้เหมือนผ่านการบีบอัดเป็นล้านล้านปีจากน้ำทะเล
ที่พุ่งลงมา ไม่มีสิ่งใดสามารถกั้นขวางมันได้

“ปัง.....” เสียงดังกึกก้อง แม้ว่าจะอยู่ภายใต้การปกป้อง
จากเบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์ ร่างของหลี่ชีย่ถูกพลังกระแทก
ขึ้นไปบนท้องฟ้าพร้อมกับประตู่เบญจทวารกั้นฟ้า

นำสายนี้ทรงพลังมากกระทั่งพลังจากเบญจสัจธรรมปิด
กัณนิรันดรก็ไม่สามารถต้านขวาง

เอาไว้ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้หฺลื่อซื่อรู้สึกรำแยะ ถูกพลังเช่นนี้อัด
จนเหมือนทุกส่วนของร่างกายหลุดกระจายออกเป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

หากไม่เป็นเพราะได้พลังจากเบญจสัจธรรมปิดกัณนิรันดร
ของประตูเบญจทวารกั้นฟ้าคอยคุ้มกันเอาไว้ละก็ เกรงว่ายังไม่ทัน
ที่นำสายนี้พุ่งปะทะถึงตัว หฺลื่อซื่อก็คงกลายเป็นผงธุลีไปแล้ว

ต่อให้มีกายเนื้อที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ ก็ไม่อาจรองรับได้กับ
พลังที่น่ากลัวเช่นนี้ได้

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หฺลื่อซื่อถูกพลังกระแทกจนพุ่งขึ้นไป
บนอวกาศ กลับกลายเป็นเหมือนดั่งดาวตกที่วิ่งผ่านท้องฟ้าและ
หายไปในพื้นที่

ตอนที่ 1156 แรกถึงแดนวิญญานสวรรค์

แดนวิญญานสวรรค์ เป็นโลกแห่งท้องทะเล ณ สถานที่แห่งนี้ หอดสายตามองออกไป สิ่งที่เข้ามาอยู่ในสายตาคือทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลทั้งสิ้น

นับแต่กาลเวลาอันยาวนานที่ผ่านมาก็มีคำกล่าวอยู่คำหนึ่ง หากต้องการเห็นทะเลให้ไปที่แดนวิญญานสวรรค์

ซึ่งคำพูดคำนี้ได้สรุปความเป็นแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้แล้วว่า ที่นี่คือโลกแห่งทะเล ไม่มีที่แห่งใดในเก้าแดนที่มีทะเลกว้างใหญ่ วิจิตรตระการตา งดงามละเอียดอ่อน น่าชื่นชมมากกว่าแดนวิญญานสวรรค์อีกแล้ว.....

อาจกล่าวได้ว่า ในแดนวิญญานสวรรค์มีทะเลที่หาดูชมจากที่อื่นไม่ได้อย่างแน่นอน ณ ที่ตรงนี้จะมียอดเขาสาดซัดสูงเทียมนภา มีทะเลที่ลึกนับหมื่นจ้าว มีป่าหินที่ถูกขัดเกลามาคล้ายกับหินพลึก.....

ที่ตรงนี้จะได้เห็นภาพของความเป็นทะเลได้ทั้งหมด หาก
ได้มาที่แดนวิญญานสวรรค์แล้ว จะต้องได้เห็นภาพของทะเลที่ไม่
เคยได้เห็นจากที่ไหนมาก่อน

เป็นต้นว่า ในแดนวิญญานสวรรค์เราจะได้น้ำทะเลที่
ลดลงไป กลายเป็นเหมือนร่องน้ำขนาดใหญ่แต่ละสาย และน้ำทะเล
ก็จะพลุ่งพล่านอยู่ภายในร่องน้ำเหล่านี้และเอ่อท่วมขึ้นมา

หรือเป็นต้นว่า ในแดนวิญญานสวรรค์เราจะได้น้ำ
ทะเลที่ถูกทำให้กลายเป็นเสาขนาดยักษ์ ต้นเอาเกาะแต่ละเกาะให้
สูงขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า กลายเป็นโลกแห่งเกาะลอยฟ้า

และหรือเป็นต้นว่า ในแดนวิญญานสวรรค์เราจะได้น้ำ
ทะเลที่ถูกตัดออกเป็นเส้นทางสายหนึ่งขึ้นมา และน้ำทะเลได้ทำการ
ขัดเกลาเส้นทางนั้นให้กลายเป็นทางที่เหมือนสร้างขึ้นมาจากหิน
ผลึก เชื่อมถึงกันทุกทิศทุกทาง

แดนวิญญานสวรรค์มีภูมิประเทศมากมายที่ผู้คนคาดคิด
ไม่ถึง ที่ตรงนี้ส่วนที่เป็นพื้นดินมีน้อยมาก แต่ว่ามีเทือกเขาเป็น
จำนวนมาก มีพื้นดินมากมายที่สร้างขึ้นจากน้ำทะเล กลายเป็น
พื้นดินแต่ละแปลงขึ้นมา

ที่นี้ยังมีปะการังขนาดยักษ์และต้นไม้ทะเลยักษ์จำนวนมาก โดยอกเจริญเติบโตขึ้นมาจากทะเลลึก จนกลายเป็นป่ากลายเป็นแหล่งพักพิงของสิ่งมีชีวิตจำนวนมาก.....

แดนวิญญานสวรรค์แบ่งออกได้เป็นสามทะเลหนึ่งทวีป สามทะเลประกอบด้วยทะเลร่องน้ำลึก ทะเลมรกต และทะเลปีศาจ มังกร

หนึ่งทวีปคือทวีปสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องห้าม อีกทั้งทวีปสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องห้ามก็เป็นผืนดินเพียงผืนเดียวของทะเลร่องน้ำลึกในแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าทะเลอื่นๆ ก็มีผืนดินอยู่เช่นกัน แต่ยังไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นทวีป มีเพียงทวีปสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องห้ามจึงนับเป็นทวีปโดยแท้จริง เป็นพื้นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก

แม้ว่าทวีปสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องห้ามจะเป็นผืนดินเพียงหนึ่งเดียวในแดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น แต่สิ่งมีชีวิตและผู้บำเพ็ญตนที่ยินดีตั้งรกราก ตั้งแคว้น หรือตั้งสำนักที่ทวีปสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องห้ามกลับมีอยู่ไม่มาก

ข้อห้ามปลีกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องห้าม แค่ฟังดูชื่อก็เป็นที่น่าใจได้ว่า ภาระทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังต้องห้าม แล้วมันจะเป็นที่ที่เหมาะสมที่จะตั้ง รกรากและสามารถอยู่เย็นเป็นสุขได้อย่างไร

ในแดนวิญญานสวรรค์ หากจะกล่าววาทะเลร่องน้ำลึกมีความกว้างใหญ่ไพศาลและแปลกประหลาดที่สุดละก็ เช่นนั้น ทะเลมรกตก็จะมีลักษณะที่งดงามต้องตาต้องใจผู้คนที่สุดแล้ว บนพื้นทะเลแห่งนี้ที่มีน้ำทะเลสีมรกตห้องฟ้าสีคราม ทำให้ผู้คนหลงใหลกับสิ่งนี้ ด้วยสถานที่แห่งนี้ย่อมเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนจำนวนมาก

แดนวิญญานสวรรค์มีเผ่าพันธุ์หลักๆ อยู่สามเผ่าพันธุ์ คือ เผ่าวิญญานเทพ เผ่าพฤษชา เผ่าปีศาจทะเล แต่ทว่า ทั้งเผ่าพฤษชา และเผ่าปีศาจทะเลเป็นสิ่งมีชีวิตและเผ่าพันธุ์ที่มีอยู่เฉพาะแดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุใด ทำให้เผ่าพฤษชาและเผ่าปีศาจทะเลไม่ได้ถูกจัดให้อยู่ในรายชื่อเผ่าพันธุ์ใหญ่ของเก้าแดน โดยปกติแล้ว เผ่าพันธุ์ใหญ่ในเก้าแดนจะประกอบด้วยเผ่ามนุษย์ เผ่าปีศาจ เผ่ามนุษย์ศิลาเป็นต้น แต่ เผ่าพฤษชาและเผ่าปีศาจทะเลไม่เคยถูกจัดให้เป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์ของเก้าแดน ซึ่งรายละเอียดเป็นเช่นใดไม่มีใครทราบ

แม้ว่าเผ่าพฤกษาและเผ่าปีศาจทะเลจะไม่ได้ถูกจัดให้เป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์ใหญ่ของเก้าแดน แต่ในแดนวิญญานสวรรค์แล้ว ทั้งเผ่าพฤกษาและเผ่าปีศาจทะเลเป็นเผ่าพันธุ์ขนาดใหญ่แน่นอน และมีเพียงเผ่าวิญญานเทพเท่านั้นที่สามารถเทียบเคียงกับพวกเขาได้

สำหรับเผ่าพันธุ์อื่นๆ เช่น เผ่ามนุษย์ เผ่ามนุษย์ศิลาจะเป็นเผ่าพันธุ์ที่พบเห็นได้ยากยิ่งในแดนวิญญานสวรรค์ ที่ตรงนี้คือถิ่นของเผ่าวิญญานเทพ เผ่าพฤกษาและ เผ่าปีศาจทะเล ส่วนเผ่าพันธุ์อื่นจะพบเห็นได้ยากมาก โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์มนุษย์แทบจะกลายเป็นของล้าค่าไปแล้ว

เกาะสุวรรณ นับเป็นสำนักที่แข็งแกร่งและมีขนาดใหญ่ของแดนวิญญานสวรรค์ที่ตั้งอยู่ในทะเลมรกต และเป็นสำนักของเผ่าพฤกษา เกาะสุวรรณเคยให้กำเนิดปรมาจารย์พฤกษามาแล้วสองคน เรียกได้ว่าการมีธาตุแท้ภายในเช่นนี้ ทำให้เกาะสุวรรณเพียงพอที่จะหมางเมินใต้หล้าได้

มาวันนี้ เกาะสุวรรณได้จัดงานเฉลิมฉลองขึ้น เป็นงาน
คัดเลือกบุตรเขยอันยิ่งใหญ่ หากผู้นั้นผ่านการคัดเลือก ก็จะได้
แต่งงานกับผู้สืบทอดของเกาะสุวรรณ

อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการคัดเลือกบุตรเขยของเกาะ
สุวรรณได้กำหนดให้ผู้ชายของเผ่ามนุษย์เท่านั้นที่สามารถเข้าร่วม
การคัดเลือกครั้งนี้ได้ ส่วนผู้ชายเผ่าพันธุ์อื่นๆ ห้ามไม่ให้เข้าร่วม

ในแดนวิญญานสวรรค์ ถ้าหากสำนักใดสำนักหนึ่ง หรือ
เผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งจัดให้มีการคัดเลือกบุตรเขย หรือราชบุตร
เขย และพวกเขาได้กำหนดให้ผู้ชายเผ่าพันธุ์มนุษย์เท่านั้นที่มีสิทธิ์
เข้าร่วมการคัดเลือกล่ะก็ แสดงว่าผู้สืบทอดของสำนักดังกล่าวหรือ
องค์หญิงผู้นั้นได้มีการสืบทอดสายเลือดเด่นที่แข็งแกร่งมากกระทั่ง
เป็นการหวนคีนสู่สายเลือดของบรรพบุรุษ มีเพียงสายเลือดเช่นนี้ที่
กระหายต้องการแต่งงานกับผู้ชายเผ่ามนุษย์

เผ่ามนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์มีอยู่น้อยมาก
ขณะเดียวกัน ณ ที่ตรงนี้ เผ่ามนุษย์ถูกกำหนดสถานะเอาไว้แล้ว
.....พ่อพันธุ์! โดยจะมีหน้าที่เป็นพ่อพันธุ์ให้กับเผ่าพฤษกา เผ่า
ปีศาจทะเล กระทั่งเผ่าวิญญานเทพเพื่อขยายทายาทรุ่นต่อไป

แน่นอนที่สุด โดยปกติแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเผ่าพฤษกา เผ่า
ปีศาจทะเล และหรือเผ่าวิญญานเทพ หากผู้นั้นเป็นเพียงสายเลือด
ทั่วไป การแต่งงานกับเผ่ามนุษย์ก็ไม่สู้จะมีความหมายสักเท่าไร

แต่ทว่า หากนางผู้นั้นได้สืบทอดสายเลือดที่แข็งแกร่งมาก
กระทั่งเป็นระดับहनคินสูสายเลือดบรรพบุรุษละก็ จะแสดงให้เห็น
ถึงจุดเด่นของเผ่ามนุษย์ได้อย่างชัดเจนออกมา

เนื่องจากไม่ว่าจะเป็นเผ่าวิญญานเทพ หรือเผ่าปีศาจทะเล
และหรือเผ่าพฤษกา ถ้าหากลูกหลานของพวกเขาได้สืบทอด
สายเลือดเด่นที่แข็งแกร่งยิ่ง แล้วพวกนางแต่งงานกับชนเผ่าของ
ตนเอง หรือเผ่าวิญญานเทพ และหรือเผ่าปีศาจทะเล

ทายาทที่ถือกำเนิดมาอาจจะมีสายเลือดที่เด่นมาก แต่
โอกาสสูงมากที่จะสืบทอดสายเลือดที่ด้อยของอีกฝ่าย

ภายใต้สายเลือดที่เด่น หากแต่งงานกันเองระหว่างชนเผ่า
เดียวกัน นอกจากมีโอกาสสูงมากที่จะสืบทอดสายเลือดที่ด้อยของ
อีกฝ่ายแล้ว ขณะเดียวกันโอกาสที่จะติดลูกก็จะน้อยด้วย

เผ่าวิญญูณเทพที่มีสายเลือดเด่น แต่งงานกับชนเผ่าเดียวกันเอง เป็นไปได้สูงมากที่จะมีทายาทเพียงคนเดียว หรืออาจไม่มีเลย

เนื่องจากความแข็งแกร่งของสายเลือดเด่น ทำให้สายเลือดต่างฝ่ายต่างยอมกันไม่ได้ กระทั่งมีการแย่งชิงอำนาจการได้สืบทอดสายเลือดเด่นอีกด้วย

เวลานี้เอง จุดเด่นของเผ่ามนุษย์ก็จะปรากฏขึ้นมา เผ่ามนุษย์เป็นเผ่าที่สามารถสืบทายาทได้แข็งแกร่งที่สุดในโลก ซึ่งไม่มีใครปฏิเสธในข้อนี้

ขณะเดียวกัน หากผสมกับเผ่ามนุษย์ที่มีสายเลือดเด่นและแข็งแกร่ง สำหรับเผ่าวิญญูณเทพ เผ่าพฤษชา และเผ่าปีศาจทะเลแล้ว สายเลือดของพวกเขาสามารถเข้ากันได้ดีกับเผ่ามนุษย์เป็นอันมาก

เป็นต้นว่า หากเผ่าวิญญูณเทพแต่งงานกับเผ่ามนุษย์ศิลาเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทายาทรุ่นหลังของเขาจะมีโอกาสสูงมากที่จะรักษาจุดเด่นของเผ่ามนุษย์ศิลาและเผ่าวิญญูณเทพ

แต่กับเผ่ามนุษย์เรื่องราวจะไม่เป็นเช่นนี้ การแต่งงานกับเผ่ามนุษย์จะทำให้เผ่าวิญญาณเทพของพวกเขาสามารถคงความเป็นสายเลือดของเผ่าวิญญาณเทพที่บริสุทธิ์เอาไว้ได้ โดยที่สายเลือดของมนุษย์จะไม่ไปขัดขวางต่อการดำรงคงอยู่ของสายเลือดของพวกเขา

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ ต่อให้ทั้งสองฝ่ายเป็นสายเลือดเด่นทั้งคู่ แต่สายเลือดเด่นของเผ่ามนุษย์มักจะถูกกดสยบเอาไว้โดยสายเลือดเด่นของพวกเขาเผ่าวิญญาณเทพ เผ่าปีศาจทะเล ทำให้ทายาทรุ่นหลังของพวกเขาจะยังคงสืบทอดสายเลือดของพวกเขาเอง ขณะที่สายเลือดเด่นของเผ่าพันธุ์มนุษย์ยากจะสืบทอดต่อไปได้

เว้นแต่ว่าสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นเป็นสายเลือดราชันเซียน มิฉะนั้น โดยปกติทั่วไปแล้วเผ่าพันธุ์ทั้งสามดังกล่าวก็จะมี ความได้เปรียบอย่างเด็ดขาดในการสืบทอดสายพันธุ์อยู่แล้ว

เมื่อเป็นดังนี้ การดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญาณสวรรค์จึงมีฐานะที่แตกต่างกัน คือเป็นพ่อพันธุ์!

ในเผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา หรือเป็นผู้บำเพ็ญตน เป็นมนุษย์ที่มีสายเลือดเด่นและแข็งแกร่ง พวกเขาจะเป็นที่ต้องการและได้รับการต้อนรับจากเผ่าวิญญาณเทพหรือเผ่าพฤษภเป็นพิเศษ เรียกได้ว่าถูกมองเป็นสิ่งล้ำค่า

วันนี้ เกาะสุวรรณจัดให้มีการคัดเลือกบุตรเขยขึ้น ทำให้มีผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีสายเลือดไม่เลวนักมาร่วมงานเป็นจำนวนไม่น้อย เมื่อบรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้มาถึงแล้ว ต้องได้รับการตรวจสอบจากเกาะสุวรรณ

เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีสายเลือดแข็งแกร่งมากเท่าไร หากได้แต่งงานกับเผ่าวิญญาณเทพของพวกเขา การจะสืบสานทายาทก็จะมีคามแข็งแกร่งมากขึ้น ซึ่งสายเลือดเช่นนี้เป็นที่ต้องการมากเป็นพิเศษ และเนื้อหอมเป็นอันมาก

ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเผ่าวิญญาณเทพก็ดี เผ่าพฤษภก็ช่าง พวกเขาล้วนแล้วแต่มีวิธีการตรวจความแข็งแกร่งของสายเลือดที่สมบูรณ์มาก

บนเวทีตรวจสอบสายเลือดจะมีการก่อกำเนิดที่แข็งแกร่งมากขึ้นมา รอบๆ แท่นดังกล่าวจะปรากฏศิลาแกร่งแต่ละชั้น มีเพียงสายเลือดที่แข็งแกร่งมาก จึงจะทะลุผ่านศิลาแกร่งแต่ละชั้นไปได้

ใครผู้นั้นสามารถผ่านศิลาแกร่งมากเท่าไร แสดงว่าสายเลือดของเขามีความแข็งแกร่งมากเท่านั้น ในวันนี้ เกาะสุวรรณสามารถคัดเลือกผู้ชนะได้แล้ว เป็นชายหนุ่มที่แข็งแกร่งกำยำมาก สามารถผ่านศิลาแกร่งได้ถึงสามสิบกว่าชั้น จึงเป็นผู้ชนะสุดท้าย

ชายหนุ่มผู้นี้ที่ยืนอยู่บนเวทีตรวจสอบสายเลือด ชูมือขึ้นทั้งสองข้าง ท่าทางดีใจเป็นอย่างยิ่ง ร้องด้วยเสียงอันดังออกมาว่า "ยังจะมีผู้ใดมาทำชิงอีก!"

ชายหนุ่มผู้นี้มีร่างกายสูงใหญ่กำยำ มีผมสีทองทั้งหัว แลดูคล้ายกับราชสีห์ผมทอง กลิ่นอายที่แผ่ออกมาจากตัวของเขาเป็นกลิ่นอายที่บริสุทธิ์ ซึ่งบ่งชี้ว่าสายเลือดของเขานอกจากจะแข็งแกร่งแล้วยังบริสุทธิ์มากอีกด้วย เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่บริสุทธิ์มาก

เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว สร้างความพึงพอใจให้กับบรรดาผู้อาวุโสของเกาะสุวรรณเป็นยิ่งนัก พวกเขาพยักหน้าด้วยความพอใจ แผ่นศิลาแกร่งที่อยู่บนเวทีประลองเพื่อใช้สำหรับการทดสอบสายเลือดมีทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดชิ้น เรียกได้ว่าเป็นเวทีสำหรับทดสอบสายเลือดที่สมบูรณ์ที่แข็งแกร่งที่สุดแล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยมีผู้ใดสามารถทะลุผ่านศิลาแกร่งที่อยู่บนเวทีทดสอบได้ครบทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดชิ้นมาก่อน แต่ถ้าหากว่ามีใครสามารถทำได้ด้วยการทะลุผ่านครบทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดชิ้นล่ะก็ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าเขามีสายเลือดที่สูดยอดที่สุดในหล้าแน่นอน!

ด้วยสถานการณ์ ณ ขณะนี้ การที่เผ่าพันธุ์มนุษย์สามารถทะลุผ่านศิลาแกร่งได้ถึงสามสิบกว่าแผ่นถือว่าไม่เลวทีเดียว อย่างไรก็ตาม กำแพงได้ถูกปิดกั้นมานานหลายหมื่นปี จึงทำให้ไม่มีสายเลือดสดใหม่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ไหลเข้า ทำให้สายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์มีที่ท่าจะเสื่อมถอยลง

“ใคร ยังมีใครจะมาทำสู้.....” ชายหนุ่มผู้นี้นั่งอยู่ตรงนั้น ชูมือสูงสองข้างอวดกล้ำเนื้อของตนเอง และร้องออกมาด้วยความยินดี

กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากได้รับการคัดเลือกเป็นบุตรเขย
ของเกาะสุวรรณละก็ เท่ากับกลายเป็นมังกร ร่ำรวยมหาศาล
ภายในชั่วคำคืน

“ฟิวส์.....” ในเวลานี้เอง พลันปรากฏร่างเงาของคน
จากห้องฟ้าวิ่งผ่าน ฟุ้งตรงลงมาจากห้องฟ้า ทุกคนยังมองเห็นได้
ไม่ชัดเจน “ปัง” ร่างเงาที่ฟุ้งลงมาจากห้องฟ้าได้ฟุ้งตรงเข้าปะทะ
ชายหนุ่มผู้นั้นจนกระเด็นออกไปจากเวทีสูง ฟุ้งชนจนเขาต้อง
กระอักเลือดอย่างแรง

ร่างเงาที่ฟุ้งลงมาจากห้องฟ้าพลังจากฟุ้งเขาชนชายหนุ่ม
จนกระเด็นแล้ว ยังไม่หยุดอยู่เพียงเท่านั้น จากนั้นได้ยินเสียง “ปู้”
ฟุ้งทะลุศิลาแกร่งได้หนึ่งร้อยแปดชั้น ปลุกเวทให้ตื่น พลัง
หลักสัจธรรมที่แข็งแกร่งพลันปกคลุมตัวเขาเอาไว้ ทัวทั้งเวทีการ
ประบองถูกปลุกให้ตื่นขึ้น และพลังสัจธรรมที่แข็งแกร่งได้ปก
คลุมตัวเขาเอาไว้ และเวทีประลองถูกสายเลือดที่แข็งแกร่งยิงปลุก
ให้ตื่น ปรากฏอักขระยันต์ของหลักสัจธรรมขึ้นมาไร้สิ้นสุด

ตัวอักขระยันต์หลักสี่จรรยาที่ปรากฏอยู่ข้างกายของร่าง
เงานี้ เหมือนว่าต้องการแยกแยะสายเลือดของคนผู้นี้ เพื่อแยกแยะ
ต้นกำเนิดสายเลือดของคนผู้นี้

ตอนที่ 1157 เกาะสุวรรณ

ทุกคนต่างตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน รวมทั้งบรรดาผู้อาวุโสเกาะสุวรรณที่อยู่ในเหตุการณ์ พวกเขาจ้องมองดูภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างงงงัน เมื่อได้เห็นเวทีประลองถูกปลุกให้ตื่น พวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง

“นี่ นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้กระมัง?” บรรดาผู้อาวุโสของเกาะสุวรรณมองดูด้วยความงงงวย แม้พวกเขาไม่อยากจะเชื่อ แต่ทว่า เวทีประลองถูกปลุกให้ตื่นขึ้นเป็นเรื่องที่จริงแท้แน่นอน

บรรดาผู้อาวุโสมั่นใจเต็มเปี่ยมต่อเวทีประลองของพวกเขา เรียกได้ว่าในแดนวิญญานสวรรค์มีสำนักเพียงไม่กี่แห่งเท่านั้นที่มีเวทีประลองเช่นนี้ ด้วยความสมบูรณ์ของเวทีที่กำเนิดขึ้นจากมือของปรมาจารย์พฤษภา รับประกันในเรื่องของความผิดพลาดได้อยู่แล้ว

“เยXแม่ง ไม่ใช่มัง เวทีตรวจสอบสายเลือด” หลีซีเย่เมื่อมองเห็นศิลาแกร่งที่อยู่โดยรอบ ถึงกับสบถคำหยาบออกมา ในเวลานี้เขามองเห็นดาวเต็มไปหมด ลมปราณสับสน เหมือนหนึ่งกายจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

จากการที่เขาถูกสายน้ำที่รุนแรงพุ่งเข้าใส่จนกระเด็นขึ้นไปบนอวกาศ หากไม่เป็นเพราะมีประตูเบญจทวารกั้นฟ้าคอยคุ้มครองเกรงว่าคงถูกสายน้ำที่รุนแรงนำกลั้วพุ่งใส่จนแหลกกลายเป็นผงธุลีไปแล้ว

ไม่นึกเลยว่า ยามที่ร่วงหล่นลงมากลับเป็นไปได้ขนาดนี้ ถึงกับพุ่งชนเข้ากับเวทิตรวจสอบสายเลือด แนนอนที่สุด หลี่ชีย่อยอมเข้าใจว่าเวทินี้ใช้สำหรับทำอะไร

มองเห็นพลังหลักสัจธรรมบนเวทิตรวจสอบสายเลือดปกคลุมทั่วร่าง และยังปรากฏอักขระยันต์อยู่รอบตัว เพื่อทำการวิเคราะห์สายเลือดของเขา เขาอดที่จะยิ้มออกมา กล่าวว่า "ของดีนี่ เวทิตดสอบเช่นนี้มีเพียงระดับราชันเซียนเท่านั้นที่สร้างมันขึ้นมาได้" กล่าวพลาง ก้าวเท้าเดินไปเพื่อต้องการไปจากเวทิตแห่งนี้

แต่ทว่า หลี่ชีย่อยังไม่ทันได้ไปจาก ถึงกับเดินโซเซขึ้นมา รู้สึกถึงร่างกายที่หนักอึ้ง เหมือนว่ามีสิ่งบางอย่างถูกกรอกเข้าไปในตัวของเขาอย่างนั้น

“ของดี” หลี่ชียเอ่อดพื้มพำออกมาไม่ได้ เขารับรู้ได้ทันทีว่า เกิดเรื่องอะไรขึ้นมา นอกจากเขาจะได้รับการบาดเจ็บจากสายน้ำที่พุ่ง เข้าใส่แล้ว ขณะเดียวกันหยดน้ำหยดนั้นที่เขาได้มาจากวังน้ำวน ขนาดใหญ่ก็ส่งผลกระทบต่อเขาเช่นกัน

หลี่ชียเอ่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อปรับสภาพของลมปราณ และขับเคลื่อนลมปราณ แต่ทว่า เมื่อมีการขับเคลื่อนลมปราณ หลี่ชียเอ่พลันพบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ทันที

“ตรวจดูทีชี่” เวลานี้ บรรดาผู้อาวุโสของเกาะสุวรรณต่าง ได้สติกลับคืนมาหมดแล้ว จึงทำการตรวจสอบเวทิตตรวจสอบ สายเลือดของพวกเขา หลังการตรวจสอบพบว่าเวทิตตรวจสอบของ พวกเขาไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

ความจริง พวกเขา ก็เชื่อว่าเวทิตตรวจสอบของพวกเขาดัง นั้นไม่มีปัญหาใดๆ อย่างแน่นอน เหตุผลง่ายมาก เนื่องจากเวทิตของ พวกเขาถือกำเนิดขึ้นโดยปรมาจารย์พิฤกษา จึงไม่มีเสียหายอย่าง แน่แน่นอน

“เวลานี้ พวกเราขอประกาศอย่างเป็นทางการว่า” ในขณะที่
นี้ ได้มีผู้อาวุโสขึ้นเวทีดึงเอามือของหลี่ชียะมาแล้วชูสูงขึ้น ประกาศ
ออกมาด้วยเสียงอันดังว่า “ผู้ชนะได้ปรากฏแล้ว ก็คือเขา!”

เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่ใต้เวทีไม่มีอะไรจะพูด ชายหนุ่มที่เดิม
ก่อนหน้ากำไฟตายในมืออยู่แล้วก็ได้แต่ไปจากอย่างแค้นใจ เป็น
เรื่องที่เขาไม่สามารถทำอะไรได้ แต่ทว่าสำหรับเขาแล้วก็ไม่มีอะไร
มาก เขามีความมั่นใจในสายเลือดของตนเอง ต่อให้ไม่ได้รับการ
คัดเลือกจากเกาะสุวรรณ ก็ต้องมีสำนักอื่นๆ ฤกษ์ใจในสายเลือด
ของเขา

เวลานี้ ที่เกาะสุวรรณเรียกได้ว่าประดับประดาทั้งและรู้สึก
ยินดีกันยิ่ง ทุกแห่งหนมีแต่เสียงกลองที่ดังขึ้นและเสียงหัวเราะ

“ท่านเขยคนใหม่ โปรดตามเข้ามา ศิษย์ได้เตรียมที่อยู่ใหม่
ให้กับท่านเรียบร้อยแล้ว” ศิษย์ของเกาะสุวรรณโค้งคำนับต่อหลี่ชียะ
เย ยิ้มแต่กล่าวกับหลี่ชียะ

หลี่ชียะได้แต่ฝืนยิ้ม เพิ่งมาถึงแดนวิญญูณสวรรค์ก็
กลายเป็นบุตรเขยคนอื่นโดยไม่รู้ตัว มันออกมาจะชั่วร้ายผิดปกติ
แล้วกรรมัง

“ที่นี่คือที่ใด” หลี่ซีเยเอ๋ยขึ้นเมื่อมองดูรอบๆ

ศิษย์ของเกาะสุวรรณผู้นี้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า “ท่า
เขยคนใหม่มาเข้าร่วมการคัดเลือก กลับไม่รู้ว่านี่คือที่ใด? ที่นี่คือ
ทะเลมรกต ที่ตั้งของเกาะสุวรรณ”

“เกาะสุวรรณ.....” หลี่ซีเยได้แต่หัวเราะและส่ายหน้า กล่าว
ว่า “พวกเจ้าเข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้ว ข้าแค่ไม่ทันระวังตกลงมา
จากฟ้าผ่า เลยได้เป็นเขยของพวกเจ้าโดยประหลาดใจ”

“เช่นนี้ก็ยิ่งดีนะสิ นี่คือปณิธานของสวรรค์ สวรรค์บันดาล
ให้เป็นคู่ชีวิต ยังจะมีสิ่งใดที่น่ายินดีไปกว่านี้อีก” ศิษย์ผู้นี้กล่าวยิ้ม
แต่ออกมา

หลี่ซีเยเหลือบมองเขาที่หนึ่ง กล่าวว่า “สวรรค์บันดาลให้
เป็นคู่ชีวิต? พูดได้น่าฟังมากเลย ที่แท้เป็นเกาะสุวรรณของพวกเจ้า
ที่ต้องการสายเลือดของข้านะสิ”

ศิษย์เกาะสุวรรณคนนี้ก็ไม่ได้แสดงอาการโกรธ ยิ้มกล่าวว่า
“ท่านเขยควรรู้ว่า การแต่งงานกับคนของเกาะสุวรรณหาใช่เรื่อง
เลวร้าย ท่านเขยว่าอย่างนั้นหรือไม่”

หลี่ชียเออดที่จะยิ้มไม่ได้ เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับการ
แต่งงานในแดนวิญญานสวรรค์เป็นอย่างดี เผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดน
วิญญานสวรรค์ที่มีสายเลือดดีก็คือพ่อพันธมิตร แม้ว่าการเป็นพ่อ
พันธมิตรในสำนักเจ้าลัทธิจะไม่ได้มีอำนาจอะไรเป็นพิเศษ แต่ทว่าก็
นับว่าอยู่อย่างสุขสบายไร้กังวล มีเกียรติและสบาย

ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำให้มีเผ่าพันธมิตรมนุษย์จำนวนไม่น้อยที่
มีสายเลือดที่แข็งแกร่งยินดีเป็นพ่อพันธมิตร การมีภรรยางดงามใน
ครอบครอง มีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ถึงแม้จะไม่มีอำนาจ
เรียกลมเรียกฝนได้ แต่ก็นับว่าพึงพอใจแล้ว

“เอาเถอะ ไหนๆ ก็มาแล้ว ก็ทำตัวให้สบายก็แล้วกัน” หลี่
ชียเอ่ก็ไม่สะทกสะท้าน ในยุคนี้ เขาไม่เคยเกรงกลัวต่อผู้ใดอยู่แล้ว
ยิ้มกล่าวว่า “พาเข้าไปเที่ยวชมทิวทัศน์ที่สวยงามของเกาะสุวรรณ
สักหน่อยก็แล้วกัน”

ศิษย์ของเกาะสุวรรณเองรู้สึกผิดคาด เมื่อเห็นท่าทีของหลี่ชียเอที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในฐานะที่เป็นศิษย์ของสำนักเจ้าลัทธิเขาย่อมมีประสบการณ์ โดยปกติแล้ว หากคนหนึ่งคนใดได้กลายเป็นเขยคนใหม่ของเกาะสุวรรณ หากไม่ตื่นเต้นดีใจสุดขีดก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะของการได้ดิบได้ดีในฉับพลันทันที กระทั่งกลับกลายเป็นหยิ่งยโสขึ้นมาทันที

อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มที่แลดูธรรมดาคนนี้อยู่ตรงหน้า กลับและดูสงบเรียบเฉย เหมือนหนึ่งการได้เป็นบุตรเขยของเกาะสุวรรณเป็นเรื่องที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงอย่างนั้น

“ท่านเขย เชิญ” ศิษย์ของเกาะสุวรรณผู้นี้ไม่ได้กล่าวมาก ความ เดินนำทางให้กับหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอและศิษย์ของเกาะสุวรรณก้าวเดินไปช้าๆ ชื่นชมทัศนียภาพที่งดงามของเกาะสุวรรณ เรียกได้ว่าทำการเก็บภาพที่งดงามของเกาะสุวรรณเอาไว้ทั้งหมด

ทะเลมรกตนับเป็นทะเลที่มีน้ำทะเลดั่งมรกต ทอดสายตามองออกไปเห็นภาพของทะเลมรกตที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูก

ตา น้อยคนนักที่สามารถประเมินได้ว่าทะเลมรกตนี้กว้างใหญ่
เท่าไร

เกาะสุวรรณนั้นมีขนาดที่กว้างใหญ่มาก แต่ เมื่อต้อง
เปรียบเทียบกับทะเลมรกตที่กว้างใหญ่จนสุดประมาณแล้ว กลับดู
เหมือนมีขนาดเล็กมาก

อยู่ที่เกาะสุวรรณจะมีโอกาสได้เห็นทิวทัศน์ที่แปลก
ประหลาด ซึ่งไม่สามารถเห็นได้จากที่อื่น ณ ที่ตรงนี้จะได้เห็นเกาะ
ที่เหมือนหล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น ที่ตรงนี้สามารถเห็นเกาะที่
เหมือนสร้างขึ้นมาจากเงิน

เกาะต่างๆ ของเกาะสุวรรณมีจำนวนนับร้อยเกาะ แลดู
กว้างขวางใหญ่โตมาก ที่ตรงนี้จะได้เห็นเกาะที่เหมือนถูกห้อย
เอาไว้อยู่บนอากาศ ได้เห็นเกาะที่ถูกยกขึ้นมาท่ามกลางง่ามไม้
กระทั่งมีเกาะที่เกิดจากการดันตัวขึ้นมาจากรากของต้นไม้ขนาด
ยักษ์!

หากบุคคลผู้นั้นสามารถมองรู้ก็จะมองออกว่า ตัวของเกาะ
สุวรรณนั้นแม้ว่าจะมีเกาะต่างๆ อยู่นับร้อยเกาะ แต่ทว่า ตัว

โครงสร้างของเกาะสุวรรณทั้งหมดล้วนแล้วแต่เกิดจากต้นไม้ขนาดยักษ์สองต้นเป็นฐาน

ท่ามกลางสวนที่ลึกที่สุดบริเวณกึ่งกลางของเกาะสุวรรณ มีต้นไม้สองต้นที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก ต้นหนึ่งมีลักษณะเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่คล้ายกับหล่อขึ้นมาจากทองคำ ส่วนอีกต้นหนึ่งเป็นต้นไม้เงินสลบเหล็กนิลที่มีขนาดใหญ่ยักษ์เช่นกัน

ทั้งต้นไม้หนึ่งและต้นไม้อีกหนึ่งได้ทำการดันให้ก่อกำเนิดฟ้าดินแห่งนี้ขึ้นมา พวกมันทั้งสองต่างก็แหงรากอยู่ในสวนลึกของทะเลแห่งนี้ ควรได้ทราบว่า เดิมทีฟ้าดินบริเวณแห่งนี้คือท้องทะเลที่เว้งว่างกว้างไกล ไม่ได้มีเกาะแก่งใดๆ อยู่เลย

ทุกๆ เกาะที่เห็นในเกาะสุวรรณ หากไม่เกิดจากการดันขึ้นมาจากใต้ท้องทะเลลึกของต้นไม้และต้นไม้กลายเป็นยอดเขา ก็เกิดจากการใช้วิชาสร้างขึ้นมาจากน้ำทะเลให้กลายเป็นผืนดิน กระทั่งเกิดจากรากต้นไม้ขนาดยักษ์ที่พันสลบกันไปมาจนกลายมาเป็นเกาะแก่งแต่ละเกาะอย่างที่เห็น

บนเกาะแต่ละเกาะ นอกจากจะมีต้นไม้ใหญ่ที่โคนต้นมีรากขนาดใหญ่พันเกี่ยวสลบไปมาแล้ว ช่องว่างระหว่างเกาะแต่ละเกาะที่

เป็นพื้นผิวทะเลนั้น ยังมีปะการังและหญ้าทะเลที่โผล่พื้นผิวน้ำเป็นจำนวนมาก และขึ้นอย่างหนาแน่นใหญ่โตเป็นพิเศษ ดูเหมือนเป็นต้นไม้ใหญ่ที่สูงเสียดฟ้าอย่างนั้น แลดูอลังการและสวยงามยิ่งนัก

การที่หลี่ชียเอ่ได้มายืนรับลมทะเลบนเกาะนั้น เขาได้จ้องมองดูต้นไม้และต้นไม้ใหญ่โตมโหฬารแล้ว กลางเฉยเมยว่า “ยังมีอะไรที่สามารถปกป้องคุ้มครองลูกหลานที่เป็นชนรุ่นหลังได้ดีกว่าการกลับคืนสู่ผืนดินเล่า การละสังขารด้วยการนั่งสมาธิของปรมาจารย์ไฟทองคำ และปรมาจารย์เหล็กเงิน พลันกลับกลายเป็นผืนดินแห่งนี้ พวกเขาได้ปกป้องรักษาเกาะสุวรรณมานานนับพันล้านปีแล้ว หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่ายังคงยืนหยัดต่อไปได้อีกเป็นล้านปี”

“ท่านเขยเป็นผู้มีความรู้มีประสบการณ์” ศิษย์ของเกาะสุวรรณกล่าวชมและหัวเราะออกมา

หลี่ชียเอ่ได้นึกถึงสิ่งต่างๆ มากมาย กระทั่งนึกไปถึงเรื่องต้นกำเนิดของเผ่าพญากษัตริย์ เมื่อได้จ้องมองดูต้นไม้ยักษ์ทองคำ และต้นไม้ยักษ์เหล็กเงิน

แม้ว่าเผ่าพฤกษาจะเป็นเผ่าพันธุ์ใหญ่หนึ่งในสามของแดน
วิญญานสวรรค์ เผ่าพฤกษาก็มีการบำเพ็ญตบะเช่นเผ่าพันธุ์
มนุษย์ เมื่อสายเลือดของพวกเขาก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง หลังจาก
พวกเขาได้กลายเป็นผู้บำเพ็ญตบะแล้ว การบำเพ็ญเพียรของพวก
เขาไม่แตกต่างอะไรกับผู้บำเพ็ญตบะทั้งหลาย พวกเขาต้องก้าวสู่แต่
ระดับตบะเช่นผู้บำเพ็ญตบะทั่วไป

แต่ทว่า จุดจบของพวกเขาก็แตกต่างกัน เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็
ดี เผ่าพันธุ์อื่นๆ ก็ช่าง เมื่อบำเพ็ญเพียรถึงที่สุดแล้วก็จะมีโอกาสไป
แย่งชิงชะตาฟ้า เพื่อเป็นราชันเซียน

อย่างไรก็ตาม เผ่าพฤกษาจะไม่ไปแย่งชิงชะตาฟ้า พวกเขา
จะกลับคืนสู่ผืนดิน กลายเป็นฟ้าดินแห่งหนึ่งที่คอยปกปักรักษา
หลัง

แน่นอน ในส่วนของผู้บำเพ็ญตบะเผ่าพฤกษา การจะดำรง
อยู่ในฐานะกลับคืนสู่ผืนดินนั้น มีเพียงปรมาจารย์พฤกษาจึงจะมี
คุณสมบัติทำเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตาม กล่าวสำหรับเผ่าพฤกษาแล้ว
ปรมาจารย์พฤกษาเทียบเท่ากับราชันเซียน!

ยามเมื่อผู้บำเพ็ญตนของเผ่าพฤกษามีความแข็งแกร่งถึง
ขั้นปรมาจารย์พฤกษาแล้ว ถึงวันหนึ่งที่จะต้องละสังขารในท่านั่ง
สมาธิแล้ว พวกเขา ก็จะกลับคืนสู่ความเป็นต้นกำเนิดดั้งเดิม แห่ง
รากลงสู่พื้นดินจนกลับกลายเป็นผืนดินผืนหนึ่ง คอยปกป้องชนรุ่น
หลังให้สืบสายเผ่าพันธุ์ต่อไปเรื่อยๆ ไม่ขาดสาย

เรียกได้ว่า สิ่งนี้คือสิ่งที่แข็งแกร่งและน่ากลัวมากที่สุดของ
เผ่าพฤกษา ครั้นปรมาจารย์พฤกษาได้กลับกลายสู่ความเป็นต้น
กำเนิดดั้งเดิมและแห่งรากลงสู่พื้นดินแล้ว พวกเขาจะไม่มี การแสดง
อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อีก แต่ทว่า พวกเขา ยังคงมีความแข็งแกร่งมาก
จนน่าหวาดหวั่นยิ่งนัก กระทั่งมีความแข็งแกร่งเฉกเช่นขณะที่พวก
เขายังคงมีชีวิตอยู่อย่างนั้น

สิ่งนี้ดูจดังสำนักใดสำนักหนึ่งของผู้บำเพ็ญตนที่พวกเขา
ยังคงมีราชันเซียนที่มีชีวิตอยู่คอยให้การคุ้มครองชนรุ่นหลังของ
พวกเขา ย่อมเป็นที่ทราบกันดีว่า สำนักเช่นนี้มีความแข็งแกร่งและ
มีความน่ากลัวเช่นใด

“ท่านเขย เวลานี้ก็เย็นมากแล้ว กลับไปพักผ่อนได้แล้วละ”

หลี่ซิเย่มองดูศิษย์ของเกาะสุวรรณแล้วก็ไม่ได้กล่าวมาก
ความ พยักหน้าเบาๆ “ก็ดี พักอยู่ที่เกาะสุวรรณของพวกเจ้าเป็น
การชั่วคราวก็แล้วกัน ส่วนจะได้กลายเป็นเขยของเกาะสุวรรณ
หรือไม่นั้นยังพูดยากอยู่

ศิษย์ของเกาะสุวรรณหัวเราะและกล่าวว่า “ท่านเขยควรจะ
ได้รู้ว่า การเป็นเขยของเกาะสุวรรณเขาพวกเราย่อมเป็นเรื่องดีเรื่อง
หนึ่งแน่นอน”

หลี่ซิเย่ก็หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าก็ควรจะรู้ว่า ด้วย
สายเลือดของข้า ก็มีผู้คนจำนวนมากแย่งชิงตัวข้าให้เป็นเขยของ
พวกเขาเช่นกัน”

คำพูดเช่นนี้พลันทำให้ศิษย์ผู้นี้ของเกาะสุวรรณตอบไม่ถูก
เช่นกัน

ตอนที่ 1158 ต้นกำเนิดชะตาลับ

การมาถึงอย่างกะทันหันของหลี่ซีเย และย้งทะลุผ่านศิลา
แกร่งทั้งหนึ่งร้อยแปดแผ่น พลันสร้างความฮือฮาในเกาะสุวรรณ
ขึ้นมาทันที

แม้ว่าเกาะสุวรรณจะมีการเตรียมการเอาไว้แล้วแต่แรก
กับการคัดเลือกบุตรเขยในครั้งนี้อาไว้แล้ว แต่ การปรากฏตัวของ
สายเลือดที่สามารถทะลุศิลาแกร่งทั้งหนึ่งร้อยแปดแผ่นอย่าง
กะทันหันเช่นนี้ ทำให้เกาะสุวรรณถึงกับรับมือแทบไม่ทัน

ดังนั้น ขณะที่ศิษย์ของเกาะสุวรรณจัดการเรื่องที่พัก
ให้กับหลี่ซีเยอยู่นั้น บรรดาบรรพบุรุษจำนวนหลายคนของเกาะ
สุวรรณได้สวมหัวประชุมเรื่องนี้กันอยู่ ขณะเดียวกัน เจ้าเกาะคน
ปัจจุบันก็ได้เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม การจัดงานเพื่อค้นหาการสืบสายเลือด
ในครั้งนี้นางเอกก็คือบุตรของเจ้าเกาะนั่นเอง เขาย่อมต้องให้ความ
สนใจต่อเรื่องนี้เป็นพิเศษกว่าผู้อื่น

ระหว่างการประชุม บรรดาบรรพบุรุษหลายคนของ
เกาะสุวรรณได้มองหน้ากันและกัน และมีบรรพบุรุษผู้หนึ่งพูดขึ้นมา
ว่า "สามารถทะลุผ่านศิลาแกร่งถึงหนึ่งร้อยแปดแผ่นเช่นนี้ เกรงว่า
คงเป็นสายเลือดที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนกระมัง"

"เว้นแต่ปรมาจารย์พิฤกษาของพวกเราแล้ว โอรส
ราชันของปรมาจารย์พิฤกษาเหล็กเงินก็เคยทดสอบมาก่อน ดู
เหมือนจะผ่านศิลาแกร่งได้หนึ่งร้อยแปดแผ่นเช่นกัน" บรรพบุรุษ
อีกผู้หนึ่งกล่าว

แม้ว่าสุดยอดฝีมือของเผ่าพฤษภจะไม่เป็นราชันเซียน แต่ทว่าในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า พวกเขาสามารถ เทียบชั้นกับราชันเซียนได้ ดังนั้นบุตรแท้ๆ ของปรมาจารย์พฤษภ ก็คือโอรสราชันเซียน

“เป็นไปได้หรือไม่ที่ตรวจสอบสายเลือดเกิดปัญหา ขึ้น?” บรรพบุรุษผู้หนึ่งตั้งข้อสังเกตขึ้นมา

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “บรรพบุรุษ ไม่มีปัญหาในเรื่องนี้แน่นอน ข้าได้ทำการ ตรวจสอบเข้ามาแล้วอีกครั้งหนึ่ง เวทีตรวจสอบสายเลือดไม่มี ปัญหาอย่างเด็ดขาด”

“เป็นไปได้ที่เวทีตรวจสอบจะมีปัญหา เพราะเวทีนี้สร้างขึ้นมาจากมือของปรมาจารย์พฤษภา คิดจะทำลายมันไซ้จะเป็นเรื่องง่ายตาย” บรรพบุรุษผู้หนึ่งมั่นใจในเวทีของสำนักตนเป็นอันมาก

บรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า “สายเลือดระดับโอรสราชันเซียนนะเนีย รู้สึกว่านานมาแล้วที่ไม่เคยปรากฏสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนในแดนวิญญานสวรรค์มาแล้ว”

“อย่างน้อยที่สุด เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ไม่เคยปรากฏสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนมานานมากแล้ว” บรรพบุรุษคนที่สามกล่าว

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณท่าท่าไทรตรงนิตหนึ่ง กล่าว
ว่า “เกรงว่านี่ไม่เพียงเป็นสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนเท่านั้น มีความ
เป็นไปได้สูงว่าจะเป็นสายเลือดโอรสราชันเซียนรุ่นดีกดำ
บรรพ์ เวทีตรวจสอบของพวกเราไม่สามารถทำการแยกแยะถึง
สายเลือดของเขาได้ ไม่สามารถแยกแยะได้ถึงต้นกำเนิดสายเลือด
ของเขา ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่า บรรพบุรุษของเขาเริ่มมีมาก่อน
ปรมาจารย์พฤษาทองคำเสียอีก”

บรรพบุรุษผู้นี้กล่าวว่า “เท่ากับว่าสายเลือดระดับโอรส
ราชันเซียนดีกดำบรรพ์เช่นนี้ต้องล้ำค่ามากกว่าเดิมอีกนะสิ และ
สายเลือดลักษณะเช่นนี้ก็จะมีความบริสุทธิ์มากกว่าเสียอีก”

เกี่ยวกับด้านนี้ นับว่าเจ้าเกาะสุวรรณกล่าวได้ถูกต้อง
สายเลือดของหลี่ซีเย่ได้ผ่านการขัดเกลามาครั้งแล้วครั้งเล่า ผ่าน
การกลั่นมาครั้งแล้วครั้งเล่า เวลาที่สายเลือดของเขาจึงนับว่ามี
ความแข็งแกร่งเป็นอันมาก ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ เขาได้ทำ
การกลั่นหลอมรวมเลือดแท้ของปฐมบรรพบุรุษโลหิต และราชัน

เขียนสามองค์ของเผ่ามารโลहितเข้าด้วยกัน จึงทำให้สายเลือดของหลี่ซีเย่มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นและดึกดำบรรพ์มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

“สายเลือดเช่นนี้เหมาะสมกันอย่างยิ่งกับคุณหนูของเราเลยนะเนี่ย” บรรพบุรุษคนที่สองตบมือกล่าวออกมา

“ศิษย์พี่ จะพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก” บรรพบุรุษคนที่สามสายหน้ารเบาะๆ กล่าวว่า “เป็นสายเลือดระดับโอรสราชันเขียน แถมยังเป็นสายเลือดที่ดึกดำบรรพ์เช่นนี้ หากพวกเขาทั้งสองแต่งงานด้วยกันล่ะก็ เกรงว่าอาจจะสร้างความขัดแย้งขึ้นระหว่างสองสายเลือด ด้วยสายเลือดโอรสราชันเขียนเช่นนี้ ไม่นานนักทายาทรุ่นหลังที่ให้กำเนิดอาจจะได้สายเลือดที่เป็นโอรสราชันเขียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่สิ่งที่พวกเราต้องการในครั้งนี่คือ ต้องการทำให้สายเลือดของพวกเราได้มีโอกาสสืบสานต่อไปได้อีกครั้งหนึ่ง”

คำกล่าวเช่นนี้ ทำให้บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในที่นั้น
รวมทั้งเจ้าเกาะสุวรรณต้องมองหน้ากันและกัน

สำนักต่างๆ ในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ชื่น
ชอบตามหาเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีสายเลือดแข็งแกร่งมาเป็นเขย
จุดประสงค์หลักก็เพื่อต้องการให้สามารถสืบสานเชื้อสายเผ่าพันธุ์
ของตน เนื่องจากขอเพียงผู้สืบทอดของพวกเขาที่มีสายเลือดที่
แข็งแกร่งเพียงพอ ก็สามารถทำให้มีทายาทที่สืบสานสายเลือดที่
แข็งแกร่งขึ้นมาได้

แต่หากว่าสายเลือดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้สืเป็น
สายเลือดระดับโอรสราชันเซียนล่ะก็จะพุดยากอยู่ เพราะว่าเมื่อเป็น
เช่นนี้แล้ว สายเลือดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ อาจทำการแย่งชิงสิทธิ
การการสืบสานสายเลือดไปเป็นของตน และทำให้ทายาทที่ให้
กำเนิดมากลายเป็นสายเลือดโอรสราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ไป

“ถ้าเป็นเช่นนี้ควรทำอย่างไร? พวกเราจะยกเลิกการ
แต่งงานรี? จ่ายค่าชดเชยให้เขาสักหน่อยแล้วให้เขาไปจากที่นี่? ”
เจ้าเกาะสุวรรณมองไปที่บรรพบุรุษที่อยู่ตรงหน้าเอ่ยถามความเห็น
ออกมา

บรรพบุรุษคนที่หนึ่งทำท่าทรีกตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า
“เรื่องนี้ใช้ว่าจะทำไม่ได้ ตามหลักการแล้ว เผ่าพฤษชาของพวกเรา
มีจุดประสงค์ต้องการรักษาความเป็นสายเลือดที่บริสุทธิ์ของ
เผ่าพันธุ์ของพวกเรา หากไม่แล้วก็คงไม่ไปแต่งงานกับเผ่าพันธุ์
มนุษย์ เรื่องเช่นนี้กล่าวสำหรับพวกเราแล้วนับเป็นเรื่องดี พวกเรา
ไม่มีความจำเป็นจะต้องให้มีการสืบสานสายเลือดภายในชาตินี้ให้
ได้เสมอไป”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว บรรพบุรุษคนที่หนึ่งมองหน้าทุก
คนแล้วกล่าวว่า “ต่อให้ชนรุ่นหลังเป็นสายเลือดราชันเซียนแล้ว

เป็นเช่นใด? สิ่งนี้ย่อมเป็นการบ่งบอกว่า พวกเราสามารถทำให้
สายเลือดโอรสราชันเซียนสืบทอดต่อไปได้! ขณะเดียวกัน เป็น
การคงความเป็นสายเลือดที่ดียิ่งขึ้นให้กับพวกเราได้ด้วย สำนัก
ของพวกเราไซ้จะมีข้อกำหนดห้ามไม่ให้มีศิษย์ที่เป็นเผ่าพันธุ์
มนุษย์! ”

บรรพบุรุษคนอื่นๆ มองหน้ากันและกัน สุดท้ายแล้วก็
เห็นด้วยว่า “มันก็จริงละนะ ที่เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดอะไรพอที่จะ
วิพากษ์วิจารณ์ได้ เกาะสุวรรณของพวกเรา ก็ไม่ได้เร่งรีบที่จะต้อง
สืบสายเลือดนี้เอาไว้ในทันที ต่อให้ชนรุ่นหลังเป็นสายเลือดโอรส
ราชันเซียน ย่อมสามารถส่งสมความเป็นสายเลือดที่ดีให้กับเกาะ
สุวรรณของพวกเรา ถ้าหากเกาะสุวรรณของพวกเราสามารถให้
กำเนิดราชันเซียนอีกสักคน ไม่นั่นก็อาจจะเปลี่ยนแปลงรูปแบบ
ของเกาะสุวรรณพวกเราได้”

“สำนักของเผ่าพฤกษาให้กำเนิดองค์ราชันเซียน
นะเนี่ย บางทีเรื่องนี้อาจเป็นเรื่องที่น่าลองดูเป็นอย่างยิ่ง” แม้แต่เก้า
เกาะสุวรรณก็รู้สึกใจเต้นตุบตามขึ้นมา

เผ่าพฤกษาก็เช่นเดียวกับเผ่าปีศาจทะเล ที่พิภพ
สุดท้ายของพวกเขายังคงเป็นแดนวิญญานสวรรค์ อย่างไรก็ตาม
เนื่องจากการสืบทอดด้านสายเลือด ทำให้พวกเขาได้สืบทอดความ
เป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่สุดของตนเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ไม่ว่าจะ
จะเป็นเผ่าพฤกษาหรือว่าเผ่าปีศาจทะเล โดยเผ่าพันธุ์ของพวกเขา
เองแล้ว ไม่เคยให้กำเนิดราชันเซียนที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือต่าง
เผ่ามาก่อน

แต่หากว่า เผ่าพฤกษาของพวกเขาสามารถสืบทอด
ด้วยการให้กำเนิดราชันเซียนที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์สักคนหนึ่ง บาง
ที กล่าวสำหรับเผ่าพันธุ์พฤกษาแล้ว อาจจะเป็นรูปแบบใหม่
ทั้งหมดเลยก็ได้

หลี่ซีเย่ได้พักอาศัยอยู่บนเกาะแห่งหนึ่งของเกาะ
สุวรรณ เกาะๆ นี้เป็นเกาะที่มีสีเขียวชอุ่ม มีสิ่งปลูกสร้างเพียงหนึ่ง
เดียวเท่านั้น การได้พักอยู่บนเกาะเช่นนี้โดยลำพัง ได้เห็นทิวทัศน์
ที่งดงามของเกาะทั้งหมด ก็นับเป็นเป็นเรื่องที่สร้างความเบิกบานใจ
โดยแท้จริง

นับว่าเกาะสุวรรณได้ให้ผลตอบแทนแก่กว่าที่บุตรเขยใน
อนาคตในระดับที่สูงมาก ทำให้หลี่ซีเย่ได้อาศัยอยู่ที่นี้อย่างสุข
สบายเป็นพิเศษ

ความจริงแล้ว สำนักต่างๆ ในแดนวิญญานสวรรค์ต่าง
ให้การปฏิบัติต่อพ่อพันธมิตรเหล่านี้ไม่เลวเสมอมา จะอย่างไรก็ตาม
ความแข็งแกร่งของสายเลือดของพวกเขาจำเป็นต้องอาศัยพ่อ
พันธมิตรเช่นนี้มาสืบสานและขยายพันธมิตรออกไป ถ้าหากพ่อพันธมิตรเช่นนี้

ได้รับความเสียหาย ก็เท่ากับตัวของพวกเขาเองต้องได้รับความเสียหายไปด้วย

หลังจากที่ศิษย์ของเกาะสุวรรณได้จากไปแล้ว หลี่ชียเอ่ได้ทำการปิดกั้นให้เป็นส่วนตัวของตนขึ้นมา นั่งขัดสมาธิเริ่มขับเคลื่อนลมปราณของตนเพื่อสำรวจภายในกายของตน

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ทำการตรวจสอบภายในอย่างละเอียดแล้ว มีความเข้าใจเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บภายในทั้งระบบจากการพุ่งเข้าใส่ของน้ำนั้นว่าได้สร้างอาการบาดเจ็บภายในที่หนักหนาให้กับหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก แต่ว่า ด้วยฝีมือทางด้านของศาสตร์โอสถ และวิธีการของเขา ทำให้อาการบาดเจ็บเช่นนี้ไม่นับเป็นอะไร เขาสามารถรักษาให้หายได้อย่างรวดเร็ว

หลังจากที่ยืนยันแน่ชัดแล้ว หลี่ซีย่รู้ว่าสิ่งที่สร้างความ
ยุ่งยากให้กับเขาไม่ใช่เรื่องของอาการบาดเจ็บภายใน แต่เป็น
เพราะหยดน้ำหยดนั้นที่เขาได้มาจากวังน้ำวนขนาดใหญ่

เวลานี้ หลี่ซีย่ได้เปิดลัคนาออกมา น้ำพุแห่งชีวิตได้
ปรากฏออกมา หากว่ามองอย่างผิวเผินยากที่จะพบเห็นสิ่งใด แต่
มองดูให้ละเอียดยังคงสามารถมองเห็นหยดน้ำหยดนั้นที่ลอยล่อง
อยู่ท่ามกลางน้ำพุแห่งชีวิต

น้ำหยดเดียวหยดนี้แลดูไม่มีอะไรแตกต่างมากมายนัก
แต่ทว่า หากจะมองดูให้ละเอียดแล้ว แม้ว่ามันดูจะไม่แตกต่างอะไร
กับน้ำพุแห่งชีวิตสักเท่าไรก็ตาม แต่มันได้กลมกลืนอยู่ท่ามกลาง
ของชีวิต

ความจริงแล้ว หากจะมองดูอย่างละเอียดจริงจัง ก็
พบเห็นเพิ่มขึ้นว่า ความจริงก็คือเมื่อหยดน้ำหยดนี้อยู่ท่ามกลาง
น้ำพุแห่งชีวิต มีน้ำแห่งชีวิตจำนวนมากที่กำลังทำการวิเคราะห์
หยดน้ำหยดนี้อยู่

เวลานี้ น้ำแห่งชีวิตที่อยู่ในน้ำพุแห่งชีวิตทั้งหมดกำลัง
พยายามวิเคราะห์แยกหยดน้ำหยดนี้อย่างเต็มที่ หากสังเกตดูอย่าง
ละเอียดก็จะพบว่า หลังจากได้รับการวิเคราะห์แยกแยะอย่างเต็มที่
แล้ว ทำให้หยดน้ำหยดนี้ถูกแยกออกมาได้

ด้วยหยดน้ำที่ถูกแยกออกมาและผสมกลับเข้าไปกับ
น้ำพุแห่งชีวิต ทำให้น้ำแห่งชีวิตพลันกลายเป็นมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น
มาก พลันทำให้พลังชีวิตอิมเอิบ จำเป็นต้องมีน้ำแห่งชีวิตมากกว่า
นี้ไปทำการเลี้ยวแค้นของน้ำที่แยกออกมาจากหยดน้ำหยดนั้น

ด้วยเพราะความน่าอัศจรรย์ของหยดน้ำหยดนี้นั่นเอง
ทำให้น้ำแห่งชีวิตของหลี่ชียะยากจะรองรับกับมันได้ เมื่อเป็นเช่นนี้
จึงทำให้น้ำพุแห่งชีวิตจำเป็นต้องอาศัยน้ำแห่งชีวิตที่มากกว่านี้ไป
ทำการวิเคราะห์แยกแยะหยดน้ำหยดนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้น้ำพุแห่งชีวิตมีน้ำแห่งชีวิตไม่
เพียงพอให้หลี่ชียะได้ใช้ เมื่อน้ำแห่งชีวิตไม่เพียงพอ มันก็จะส่งผล
ให้ไปควบคุมพลังลมปราณ และควบคุมพลังของหลี่ชียะ

เหตุนี้เอง ทำให้หลี่ชียะแลดูเหมือนเป็นคนที่มีพลัง
ปราณไม่เพียงพอ มองดูไม่เหมือนเป็นผู้บำเพ็ญตน แต่เหมือน
มนุษย์ปุถุชนมากกว่า ต่อให้มีทักษะยุทธที่สูงส่งมาก ก็ไม่สามารถดู
รู้ว่าพลังลมปราณของหลี่ชียะมีอะไรแตกต่างมากเป็นพิเศษ

ครั้นมองเห็นหยดน้ำหยดนี้มีแก่นแท้มาถึงเช่นนี้ หลีซีเยอตที่จะอุทานออกมาไม่ได้ คนอื่นอาจจะไม่เข้าใจว่าหยดน้ำหยดนี้สิ่งลึกลับพิสดารแท้จริงอะไรบ้าง แต่เขารู้เรื่องนี้อย่างละเอียด

“ยอดเยี่ยมมาก ของสิ่งนี้บวกกับเงื่อนไขที่สุดยอดของวังน้ำวนขนาดใหญ่ มิน่าละถึงได้ทำให้เกิดเรื่องราวมากมายที่ผ่านมา เป็นเรื่องที่ไม่อาจคาดคิดได้โดยแท้จริง” หลีซีเยอมองดูหยดน้ำหยดนี้แล้วรู้สึกปลงอนิจจัง

วังน้ำวนขนาดใหญ่เป็นสถานที่ที่น่ากลัวเกรงเป็นอันมาก โดยเฉพาะกับเผ่าวิญญานเทพแล้ว วังน้ำวนขนาดใหญ่นั้นเป็นสถานที่ที่อัปมงคลยิ่ง แต่ทว่า จะมีสักกี่คนที่รู้ถึงความลับที่ซ่อนอยู่ภายใต้วังน้ำวนขนาดใหญ่นี้?

“ต้นกำเนิดชะตาลับ ในที่สุดข้าก็ค้นพบจนได้” น้ำแห่งชีวิตของหลี่ซีเยกำลังพยายามวิเคราะห์แยกแยะหยดน้ำหยดนี้อยู่ หลี่ซีเยพิมพ์้าออกมาว่า “เวลานี้ขาดสิ่งของอีกเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น หากสามารถสะสมจนครบทั้งสี่สิ่ง องค์ประกอบทั้งสี่ของลัคนาจะมีความลึกลับพิสดารที่ไม่มีใครในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินสามารถเข้าใจได้”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยได้เผยรอยยิ้มออกมา พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครสามารถรวบรวมทั้งสี่สิ่งนี้จนครบถ้วน ความจริงแล้ว ในอดีตหลี่ซีเยเองไม่ไม่เคยได้เห็นหน้าตาที่แท้จริงของสิ่งของทั้งสี่สิ่งนี้มาก่อน เพียงแต่ได้ยินได้ฟังเป็นตำนานมาบ้างเท่านั้นเอง

ด้วยคำบอกเล่าที่เป็นตำนานเพียงน้อยนิด ก็มีแต่ผู้
ดำรงไว้ซึ่งเช่นตัวเขาเท่านั้นที่รู้! อย่างไรก็ตาม ตอนแรก หลีซีเย
เองก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่าของทั้งสองสิ่งนี้มีอยู่บนโลกนี้จริงหรือไม่

กระทั่งต่อมาภายหลัง เมื่อหลีซีเยได้ดวงตรามิติ
โบราณมาแล้ว เขาก็มั่นใจว่าของสิ่งนี้มีการดำรงอยู่จริง
โดยเฉพาะหลังได้รับสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มแล้ว หลีซีเยจึงเข้าใจ
ถึงความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายในอย่างแท้จริง

ไม่ว่าจะเป็นดวงตรามิติโบราณ หรือสัจธรรมสวรรค์
แรกเริ่ม และหรือต้นกำเนิดชะตาลับ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นพลังที่
ผู้คนไม่สามารถจินตนาการได้ ไม่ต้องพูดถึงอื่นไกล ปฐมบรรพ
บุรุษเผ่าโลหิตคือผู้ที่ได้กุมความลับเรื่องความลึกซึ้งพิสดารของสัจ
ธรรมสวรรค์แรกเริ่มที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม ก็เขานี้แหละที่
สามารถสำแดงสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มจนถึงขีดสูงสุด และสุดยอด
มาก

ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง ปฐมบรรพบุรุษได้ก่อตั้งเผ่า
โลหิตที่แข็งแกร่งไว้ผู้เปรียบเปรยขึ้นมา!

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้รับสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มแล้ว
จึงได้บังเกิดแนวความคิดใหม่ขึ้นมาทั้งระบบ เขาต้องการรวบรวม
ให้ครบทั้งสี่สิ่งก่อนเป็นลำดับแรก มีเพียงรวบรวมให้ครบแล้ว จึง
สามารถเชื่อมถึงความลึกลับพิสดารได้ทั้งหมดในที่สุด

ความจริง พันล้านปีที่ผ่านมา ตำนานเกี่ยวกับสิ่งของ
ทั้งสี่สิ่งนี้ หลี่ชีย่ได้เคยเสียเวลาและแรงกายแรงใจมากมายไป
ศึกษาและขุดค้นมันตลอดมา

แต่ทว่า ไม่เคยได้พบสิ่งหนึ่งสิ่งใดในสิ่งนี้มาโดยตลอด ทำให้หลี่ซิเย่ตั้งข้อสงสัยว่าสิ่งเหล่านี้ที่ว่ามียุ่จริงหรือไม่ อีกทั้งยังไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นลงมือต่อสิ่งที่สุดมหัศจรรย์เหล่านี้ได้อย่างไร

หลังจากได้รับดวงตรามิติโบราณ และ สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มแล้ว จึงทำให้ทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ทำให้เขามีความพยายามที่จะรวบรวมสิ่งของสิ่งนี้ให้ครบถ้วน ขณะเดียวกันก็เข้าใจว่าจะต้องไปตามหาสิ่งของเช่นนี้จากที่ใด

“สุดยอดความลึกลับซึ่งพิสดารของลัคนาอย่างนั้นรึ?” หลี่ซิเย่มองดูต้นกำเนิดชะตาลับ จากนั้นก็มองดูสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ดวงตรามิติโบราณ และพิมพ์้าออกมาว่า “บางทีความลึกลับซึ่งพิสดารของของพลังที่อยู่ในโลกถูกซ่อนเอาไว้ในนี้นั่นเอง”

ตอนที่ 1159 เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณ

นับว่าเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณได้ให้ความสำคัญกับหลี่
ซีเย่เป็นพิเศษ ในวันรุ่งขึ้นเองก็ได้ไปพบกับหลี่ซีเย่เป็นกรณีพิเศษ

การที่เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณเดินทางมาพบกับหลี่
ซีเย่ด้วยตนเอง ย่อมบ่งบอกว่าเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณได้ให้
ความสำคัญต่อเขยคนใหม่คนนี้อย่างไรก็ตาม ด้วยเกาะสุวรรณที่
เป็นสำนักขนาดใหญ่ ย่อมมีกำลังและฐานะที่เพียงพออยู่แล้ว

เกาะสุวรรณเคยถือกำเนิดปรมาจารย์พิฤกษามาแล้ว
สองคน ในอีกแง่มุมหนึ่งเท่ากับว่าเกาะสุวรรณมีฐานะเทียบเท่ากับ
หนึ่งสำนักสองราชันเซียนอย่างนั้น เพียงแต่เผ่าพิฤกษาแตกต่าง
จากเผ่าอื่นๆ ตรงที่ปรมาจารย์พิฤกษาของพวกเขาจะกลับคืนสู่ผืน
ดิน กลับสู่สถานะดั้งเดิม กลายเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่คอยคุ้มครอง
ชนรุ่นหลังต่อไป ซึ่งบ่งบอกว่า ด้วยธาตุแท้ภายในของสำนักเฉก

เช่นเกาะสุวรรณจะมีความแข็งแกร่งกว่าธาตุแท้ภายในของหนึ่ง
สำนักสองราชันเซียนเสียอีก และมีความน่ากลัวยิ่งกว่า

เวลานี้ เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณได้เดินทางมาพบกับห
ลี่ชีย่ด้วยตนเอง ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าเกาะสุวรรณให้
ความสำคัญต่อหลี่ชีย่ที่เป็นเขยคนใหม่มากน้อยเพียงใด และเป็น
การให้เกียรติอย่างเต็มที่แก่หลี่ชีย่ที่เป็นเขยคนใหม่แล้ว

“เหอะ เหอะ เหอะ หลานรักเข้าร่วมกับเกาะสุวรรณของ
ข้า นับว่าเป็นคู่สร้างคู่สมกับบุตรของข้าเหลือเกิน” หลังจากได้พบ
กับหลี่ชีย่แล้ว เจ้าเกาะหัวเราะเหอะ เหอะกล่าวต่อหลี่ชีย่ว่า “ได้
ยินจากศิษย์ภายในสำนักแจ้งว่า การมาถึงของหลานรักคราวนี้เป็น
การได้รับเลือกมาโดยบังเอิญ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว การแต่งงาน
ระหว่างหลานรักกับบุตรของข้าก็คือปณิธานของสวรรค์ และจะ
กลายเป็นตำนานที่กล่าวขวัญถึงในแดนวิญญานสวรรค์ต่อไป”

หลีชีเยจ้องมองดูเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณแล้วอดขำ
ไม่ได้ กล่าวว่่า “เมื่อเจ้าเกาะพุดออกมาเช่นนี้ ข้าเองก็ให้รู้สึก
แปลกๆ อยู่เหมือนกัน เหมือนดั่งว่่าข้าคืออาซาเหงื่อโลหิตที่ถูกเกาะ
สุวรรณเลี้ยงเอาไว้ในคอกม้า พร้อมทั้งจะถูกจูงออกมาเพื่อทำการ
ผสมพันธุ์ เพื่อให้กำเนิดทายาทรุ่นหลังอย่างนั้น”

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณหัวเราะและกล่าวว่่า “สามารถ
เป็นพ่อพันธุ์ได้ก็นับเป็นต้นทุนอย่างหนึ่ง ใ้ชื่อว่าใครก็สามารถเป็น
พ่อพันธุ์ได้ ผู้คนจำนวนมากมายต้องการจะเป็นพ่อพันธุ์ยังไม่มี
คุณสมบัติที่จะเป็นได้เลยนะ ถอยหลังไปหนึ่งก้าว การได้เป็นพ่อ
พันธุ์ของเกาะสุวรรณของเราก็ไม่นับเป็นเรื่องว่่าเสียเกียรติแต่อย่าง
ใด อย่างอื่นอาจไม่กล้าเอ่ยถึง แต่เรื่องความมั่งมีศรีสุขย่อมเป็นของ
หลานรักอยู่แล้ว”

คำพุดของเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณนับว่่าเปิดเผย
ตรงไปตรงมา และจริงใจมาก ความจริง เขาเองก็ไม่มีควม

จำเป็นต้องไปแก้งหรือหลอกลวงหลี่ซีเย เพราะจะอย่างไรก็ตาม
ด้วยฐานะและกำลังของเกาะสุวรรณพวกเขาไม่มีความจำเป็นต้อง
ไปกลั่นแก้งต่อหลี่ซีเยอยู่แล้ว

“ถ้าเช่นนั้น ข้าสมควรขอบคุณเจ้าเกาะที่บอกกล่าว
อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวอย่าง
เอ้อระเหย

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณมองดูหลี่ซีเยที่อยู่ตรงหน้า
มองดูชายหนุ่มที่แลดูธรรมดาไม่โดดเด่น หากไม่เป็นเพราะผ่าน
เวทีตรวจสอบสายเลือดของพวกเขาละก็ เขาไม่ยากเชื่อเลยว่า
ชายหนุ่มที่ดูธรรมดาตรงหน้ากลับมีสายเลือดโอรสราชันเซียนอยู่ใน
ในครอบครอง

แต่ทว่า เมื่อได้พูดคุยสนทนากับหลี่ชีย่แล้ว เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณก็เชื่อว่าชายหนุ่มที่แลดูธรรมดาตรงหน้าเป็นผู้ที่มีสายเลือดที่แข็งแกร่งเพียงพอโดยแท้จริง กล่าวสำหรับเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณแล้ว ชายหนุ่มตรงหน้าที่แม้จะแลดูธรรมดา แต่ทว่าอาศัยท่าทางการจ้ำจรรจาก็รู้ได้ทันทีว่า ชายหนุ่มผู้นี้ไม่ธรรมดาเลยแม้แต่น้อย

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น สามารถกลายเป็นเขยคนใหม่ ของเกาะสุวรรณแล้ว หากไม่ตื่นเต้นดีใจจนถึงโลด ก็ต้องมีท่าทีตัวลอย หรือไม่ก็จะหวั่นเกรงต่อฐานะของเขา เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าเขา แล้วคงทำได้แค่รับคำคร่ำมอย่างเดียวเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มที่แลดูธรรมดาตรงหน้ากลับเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกอย่างดูธรรมดาดีมาก ไม่ว่าจะเป็นการได้เป็นเขยของเกาะสุวรรณ หรือเผชิญหน้ากับเจ้าเกาะอย่างเขา ล้วนแล้วแต่ดูพูดจาอย่างสบายๆ และนิ่งมาก

เหมือนว่าไม่ว่าจะเป็นฐานะความเป็นเขยคนใหม่ หรือว่าเผชิญหน้ากับเจ้าเกาะเช่นเขา ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่สามารถบังเกิดเป็นคลื่นได้ ไม่ทำให้เขาสนใจ บุคคลเช่นนี้จะต้องผ่านชีวิตมาไม่รู้เท่าใด และมีจิตแห่งเต่าที่แข็งแกร่งมากเพียงใด

“ข้าเชื่อว่า หากหลานรักสามารถใช้ชีวิตร่วมกับบุตรสาวของข้า ในอนาคตจะต้องกลายเป็นคู่ชีวิตที่ทำให้ผู้คนหัวหล้าต้องอิจฉาอย่างแน่นอน”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าเบาๆ และยิ้มกล่าวว่า “เจ้าเกาะมีความมั่นใจถึงเพียงนี้เลยรี? ขอพูดอย่างตรงไปตรงมาเลยนะ เจ้าเกาะเข้าใจว่าข้ากับบุตรสาวของเจ้าเกาะต้องเป็นคู่สร้างคู่สมนะสิ เรื่องข้อตกลงและประเพณีของแดนวิญญูณสวรรค์ข้าก็รู้ดี โดยทั่วไปแล้ว สำนักต่างๆ จำนวนมากหากกำเนิด

ทายาทที่มีสายเลือดแข็งแกร่งขึ้นมาละก็ สำนักนั้นๆ จะมีการมองหาพ่อพันธุ์เอาไว้แต่เนิ่นๆ อยู่แล้ว

“เท่าที่ข้ารู้ พ่อพันธุ์ของสำนักที่มีความแข็งแกร่งในแดนวิญญานสวรรค์จำนวนมาก มีการบ่มฟักขึ้นมาตั้งแต่ยังเยาว์วัยมากๆ สิ่งนี้นอกจากสามารถทำให้ทั้งคู่มีความรักที่เข้ากันได้แล้ว ยังเป็นการบ่มฟักศิษย์ที่มีความแข็งแกร่งและจงรักภักดีต่อสำนักขึ้นมาคนหนึ่ง” หลี่ชีย่่มองดูเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณ ยิ้มกล่าวว่า “แต่ทว่า เกาะสุวรรณกลับใช้วิธีเฟ้นหาจากบุคคลภายนอก นับว่าเป็นอะไรที่น่าสนใจมาก”

“ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลง ยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลง ประเพณีก็มีการแปรเปลี่ยนตาม” เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณยิ้มกล่าว

หลี่ซีเย่จ้องมองดูเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณ กล่าวว่
“ในแดนวิญญานสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกพ่อพันธุ์ก็ดี หรือ
จะเป็นเครื่องมือเพื่อเพิ่มพูนพลังวัตรก็ช่าง สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์
แล้ว เท่าที่ข้าทราบมา ตัวเลือกที่เหมาะสมมากที่สุดคือหุบเขา
สุกใส เพราะหุบเขาสุกใสมีสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ดีที่สุดใน
ครอบครอง เกาะสุวรรณของพวกเจ้าสมควรร่วมมือกับหุบเขา
สุกใสจึงจะถูก”

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณหัวเราะและกล่าวว่า “โลกนี้
กว้างใหญ่ไพศาล ไม่แนเสมอไปว่าสายเลือดของหุบเขาสุกใสจะดี
ที่สุด หลานรักก็เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด ด้วยสายเลือดของหลาน
สามารถอยู่เหนือสายเลือดทั้งหมดของหุบเขาสุกใส ในยุคปัจจุบัน
อาศัยสายเลือดของหลานไม่ว่าจะไปอยู่ ณ ที่ใด จะเป็นแดน
วิญญานสวรรค์ก็ดี หรือเก้าแดนก็ช่าง ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่น่า
ภูมิใจทั้งสิ้น”

หุบเขาสุกใสเป็นสำนักที่เป็นของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์ เรื่องที่ว่ากำลังของหุบเขาสุกใสมีความเข้มแข็งหรือไม่เป็นเรื่องที่พูดยากอยู่ แต่ทว่า สิ่งที่เกี่ยวข้องมากที่สุดของหุบเขาสุกใสมีอยู่สองอย่าง คือ หนึ่ง เป็นแหล่งกำเนิดชายหล่อหญิงงาม สอง มีสายสัมพันธ์ด้านเชื้อสายเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ยอดเยี่ยมมาก

ถ้าหากจะกล่าวว่า ในแดนวิญญานสวรรค์มีสำนักใดที่มีความสัมพันธ์กับทุกๆ สำนัก ทุกๆ เผ่าพันธุ์ละก็ ไม่พ้นหุบเขาสุกใสอย่างแน่นอน

และหากจะกล่าวว่า ในแดนวิญญานสวรรค์ สำนักใดที่ให้กำเนิดหนุ่มหล่อสาวงามมากที่สุดละก็ คงไม่พ้นหุบเขาสุกใสอย่างแน่นอนเช่นกัน

พูดให้อ้อมค้อมหน่อยหนึ่งก็คือ หุบเขาสุกใสเป็น
แหล่งกำเนิดหนุ่มหล่อสาวงาม แต่หากจะพูดให้ตรงประเด็นล่ะก็
หุบเขาสุกใสเป็นแหล่งกำเนิดพ่อพันธุ์และเครื่องมือเพิ่มพูนพลัง
วัตร

หุบเขาสุกใสมีสายเลือดที่ดีเยี่ยมและครอบคลุมที่สุดใน
โลก เหมาะสำหรับทุกๆ เผ่าพันธุ์ ทุกๆ สำนัก

ในแดนวิญญานสวรรค์มีคำพูดตลกกว่า หากมันไม่
สามารถค้นหาสามีหรือภรรยาที่เหมาะสมกับตนได้จากหุบเขา
สุกใสล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว บุคคลผู้นั้นคงถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าคงหา
สามีหรือภรรยาได้ยากยิ่งในเก้าแดนแล้ว และถูกลิขิตแล้วว่าจะต้อง
อยู่โดดเดี่ยวไปตลอดชีวิต

แม้ว่าคำกล่าวนี้จะเป็นคำกล่าวตลกเท่านั้น แต่ก็บ่งบอกถึงความเลิศและครอบคลุมรอบด้านในด้านของสายเลือดของหุบเขาสุกใสว่าเป็นเช่นใด

เนื่องเพราะเหตุนี้เอง บรรดาผู้สืบทอดหรือคุณหนูของสำนักต่างๆ จำนวนมากในแดนวิญญานสวรรค์จึงได้แต่งงานกับหญิงสาวของหุบเขาสุกใส หรือแต่งเขยเข้ามาจากหุบเขาสุกใส

และด้วยความสัมพันธ์ทางการแต่งงาน ทำให้หุบเขาสุกใสมีความสัมพันธ์อยู่กับสำนักและเผ่าพันธุ์ต่างๆ ของแดนวิญญานสวรรค์เป็นจำนวนมาก และมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีเยี่ยม

หลี่ซีเยเพียงยิ้มกับคำกล่าวเช่นนี้ กล่าวว่ “คงไม่ต้อง
มายกยอข้ามากมายขนาดนั้น เกิดข้าแผลล้ิมตัวข้ึนมาอาจจะ
ตอบตกลงง่่ายๆ ก็เป็นได้นะ”

“คำกล่าวนี้ก็ใช้ว่จะเป็นการสรรเสริญเยินยอนัก
อาศัยความปราดเปรื่องของหลานนับว่ามีคุณสมบัติที่จะได้รับคำ
ชื่นชมเช่นนี้”

หลี่ซีเยจ้องมองเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณ เผยให้เห็น
รอยยิ้มและกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่ “เจ้าเกาะยังไม่ได้ตอบคำถาม
ของข้าเลยนะ”

เจ้าเกาะสุวรรณเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “หลานรักคิด
มากไปแล้วละ หุบเขาสุกใสนับว่าเป็นสำนักที่เลิศเลอยิ่งแห่งหนึ่ง
ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใดก็เป็นทีที่เลื่อมใสของผู้คน”

“ข้าเข้าใจแล้ว” หลีซีเย่มองดูเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณ
เผยให้เห็นรอยยิ้ม เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ลูกสาวของพวกเขาเจ้ามีสายเลือด
ที่เลิศล้ำยิ่ง และในสายเลือดดังกล่าวมีสิ่งที่ยอดเยี่ยมสำหรับพวก
เจ้ายิ่งนัก ดังนั้น ที่พวกเจ้าจึงไม่ต้องการให้มีการแต่งงานกับหุบ
เขาสุกใส จะอย่างไรเสีย ด้วยสายเลือดเช่นนี้พวกเจ้าไม่ต้องการ
เกี่ยวพันกับหุบเขาสุกใสให้มากนัก ยิ่งไม่ต้องการให้มีการแบ่งปัน
สายเลือดเช่นนี้กับหุบเขาสุกใส!”

“อีกทั้ง พวกเจ้าสามารถยอมรับกระทั่งสายเลือดโอรส
ราชันเซียนเช่นนี้ของข้าได้ ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่า พวกเจ้ามีความ
มั่นใจในสายเลือดของตนเป็นอย่างมาก บางที สายเลือดของข้า
อาจสามารถช่วยลูกสาวของเจ้าได้อีกแรงหนึ่ง ไม่นั่นก็อาจ

สามารถทำให้พวกเจ้ามีทายาทที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งคนหนึ่งในอนาคตก็เป็นได้”

เจ้าเกาะแห่งเกาะสวรรค์ได้แต่หัวเราะเหะเหะ กล่าวว่
“หลานรักกังวลมากเกินไปแล้ว เรื่องบางเรื่องก็แค่มีการปรับเปลี่ยนเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าจะต้องมีความลับอะไรซ่อนอยู่ภายในเสมอ”

“เอาเถอะ เมื่อเจ้าเกาะไม่ยากเปิดเผย ข้าเองก็ไม่ฝืนบังคับ” หลี่ซีเยเพียงยิ้มแล้วกล่าวว่า “สำหรับเรื่องแต่งงาน บอกตามตรงเลยนะ ข้าไม่ได้สนใจเลยจริงๆ เรื่องเช่นนี้ใช้ว่าเกาะสวรรค์ของพวกเจ้าต้องการให้ข้าแต่งงานด้วย แล้วข้าก็ยินดีที่จะเป็นพ่อพันธุ์ให้กับพวกเจ้า”

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณมอหงษ์หน้าหลี่ซียเอ่อยู่ครู่หนึ่ง
กล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้ เกาะสุวรรณของพวกเราก็ไม่ฝืนบังคับหลาน
รัก แต่ทว่า หลานควรเข้าใจเอาไว้ว่า การบังคับแต่งงานเป็นเหตุผล
ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นนิรันดร์ หากหลานรักยินดีรั้งอยู่ที่นี่
เรื่องผลประโยชน์ที่จะได้เข้าไม่ขอกกล่าวถึง สำหรับความประสงค์อื่น
ใดนอกเหนือจากนั้น พวกเราสามารถคุยกันในรายละเอียดได้

การที่เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณพูดเช่นนี้ เป็นการแสดง
ให้เห็นว่าเขามีความจริงใจอย่างยิ่ง ขณะเดียวกันก็บ่งบอกว่าเขา
ได้ให้ความสำคัญต่อสายเลือดของหลี่ซียเอ่เป็นอันมาก

หลี่ซียเอ่อดที่จะหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ลำดับแรกจะยังไม่
พูดถึงว่าข้าจะเห็นด้วยหรือไม่ เจ้าไม่คิดว่าการคัดเลือกเขย
เช่นนี้มันกะทันหันมากไปรี? เจ้าคิดว่าลูกสาวของเจ้าจะเห็นด้วย
หรือ? ออยู่ๆ ก็มีสามเฒ่าโผล่ขึ้นมาอย่างน่าฉงน ข้าเชื่อว่า ไม่ว่าจะ
เป็นหญิงสาวคนใดก็ต้องปฏิเสธและไม่เห็นด้วยแน่นอน เจ้าเกาะเองก็
เป็นคนที่มิประสพการณ์ เรื่องการแต่งงานเพื่อหาพ่อพันธุ์เช่นนี้

ต้องการให้สายเลือดได้สืบสานต่อไป ต้องการให้สายเลือดมีความ
แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม หากทั้งสองมีจิตรับใครสมัคครสมาน
ตรงกันนับเป็นตัวเร่งให้เกิดปฏิกิริยาที่ดีที่สุด ไม่มีเรื่องใดมีเสน่ห์
มากยิ่งขึ้นกว่าความรักแล้ว มันก็คล้ายดั่งยาพิษ ยิ่งเหมือนดั่งไอศถ
เซียน! ”

พ่อพันธุ์ก็ดี เครื่องมือเพิ่มพูนพลังวัตรก็ช่าง สายเลือด
ที่ดีนั้น ไม่ว่าจะเป็หญิงหรือชายล้วนแล้วแต่มีค่า ยิ่ง ไม่ว่าจะเป็
หญิงหรือชายหากเกิดความเสียหายขึ้นกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ก็คือ
ความเสียหายของทั้งสำนัก

ต้องการให้สายเลือดได้สืบสานต่อไป และสืบสานต่อ
อย่างแข็งแกร่ง วิธีที่ดีที่สุดก็คือให้หญิงและชายทั้งสองฝ่ายต้องใจ
ซึ้งกันและกัน

ด้วยเหตุนี้เอง เรื่องเช่นนี้มักจะเป็นการรู้จักกันและกันเองของทั้งสองฝ่าย หรือบางทีอาจมีการบ่มเพาะมาตั้งแต่ยังเยาว์วัยมากๆ เมื่อเติบโตใหญ่แล้วก็มีพื้นฐานด้านความรักอย่างพอเพียง

สำหรับสำนักที่มีกำลังแล้ว ในภาวะปกติจะไม่คัดเลือกพ่อพันธุ์อย่างกะทันหันขึ้นมา ส่วนใหญ่จะอุ้มชูเลี้ยงมาตั้งแต่ยังอ่อนเยาว์มากๆ

ขณะที่เกาะสุวรรณทำการคัดเลือกเขยจากบุคคลภายนอก เป็นการบ่งบอกว่าข้างในมีความลึกซึ้งที่บุคคลภายนอกไม่อาจล่วงรู้

ตอนที่ 1160 เย่เสี่ยวเสี่ยว

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณอดที่จะหัวเราะกับคำพูดของหลี่ชีย่ไม่ได้ กล่าวด้วยความจริงใจว่า “เป็นดั่งที่หลานรักพูดเอาไว้ ความรักจำเป็นต้องบ่มเพาะขึ้นมา ในเมื่อหลานรักยังไม่ทันได้ทดลอง แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าลูกสาวของข้าจะไม่เห็นด้วยเล่า? ”

“เจ้าเกาะยอมเป็นเจ้าเกาะ แค่ไม่กี่คำก็สามารถทำให้ข้าตกหลุมพรางได้” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา ย่อมไม่ต้องสงสัย เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณเป็นผู้ที่มีสติปัญญาคนหนึ่ง

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณลุกขึ้นยืน ยิ้มกล่าวว่า “การตัดสินใจในเรื่องนี้ หลานรักลองใคร่ครวญพิจารณาอย่างรอบคอบสักครั้ง หากหลานรักยังไม่สามารถตัดสินใจในเวลานี้ ลองพักอาศัยอยู่ที่นี้นานหน่อยก็ได้ ประตูของเกาะสุวรรณเปิดเพื่อหลานรักเสมอ ให้หลานคิดเสียว่าที่นี่เป็นบ้านของตนเองก็แล้วกัน”

“ข้าต้องขอบคุณเจ้าเกาะที่ให้ความเอ็นดูต่อข้าเช่นนี้”
หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวเฉยเมย

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณนับว่าเป็นผู้ที่มีจิตใจ
กว้างขวางคนหนึ่ง กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว หากทั้งสองฝ่ายไม่มี
ความขัดแย้งในเรื่องของผลประโยชน์แล้ว เมื่อเจ้าเกาะแห่งเกาะ
สุวรรณหยิบยื่นไมตรีให้เช่นนี้ เขาเองก็พร้อมรับเอาไว้อย่างไม่
สะทกสะท้าน

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณหันหลังเดินจากไป เมื่อถึง
หน้าประตูได้หันกลับมาองดูหลี่ซีเยแล้วกล่าวว่า “อ้อ เกือบลืม
ถามไป ไม่ทราบว่าคุณหลานรักคือศิษย์ของสำนักใดรี? ”.

สำหรับคำถามของเจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณ หลีชีเย่เพียงหัวเราะและกล่าวออกไปอย่างนั้นว่า “ข้าเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดคนหนึ่งเท่านั้น ท่องไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง”

เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณก็ไม่ได้ถามต่อ หัวเราะและกล่าวว่า “หวังว่าหลานรักสามารถคุ้นเคยและพักอาศัยอยู่ที่นี่ได้ หากประสงค์สิ่งใดขอให้แจ้งต่อศิษย์ของสำนักได้เต็มที่” กล่าวจบได้เดินจากไปทันที

หลีชีเย่ไม่ต้องการบอกเล่าถึงประวัติความเป็นมาของตนเอง ขณะที่เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณก็ไม่ได้ซักถามถึงที่สุด กล่าว

สำหรับเกาะสุวรรณแล้ว หากหลี่ซีย่บอกว่า เป็นศิษย์ของสำนักใด
สำนักหนึ่งที่อยู่ภายในแดนวิญญานสวรรค์ล่ะก็ พวกเขาย่อม
สามารถสืบหาได้อย่างชัดเจน เกาะสุวรรณของพวกเขา มีกำลังที่จะ
ทำเช่นนี้ได้อย่างแน่นอน

หลังจากที่เจ้าเกาะแห่งเกาะสุวรรณไปจาก หลี่ซีย่ได้
ทำการปิดกั้นพื้นที่เอาไว้ นั่งขัดสมา

ธิเดินลมปราณ แม้ว่าหลี่ซีย่จะได้รับบาดเจ็บค่อนข้างสาหัส แต่
ทว่าได้รับประทานครีมสมานฟ้าไปแล้ว ต่อให้เป็นอาการบาดเจ็บที่
สาหัสกว่านี้ก็สามารถหายเป็นปกติได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

สำหรับหลี่ซีย่แล้ว เวลานี้อาการบาดเจ็บภายในไม่ได้เป็นปัญหาแต่อย่างใด ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวก็คือต้นกำเนิดชะตาฟ้าที่ยังไม่สามารถทำการแยกแยะออกได้หมด ซึ่งส่งผลสยบลมปราณของเขาเอาไว้ได้อย่างรุนแรง

แต่ทว่า หลี่ซีย่ไม่ได้รีบร้อนต่อการแยกแยะต้นกำเนิดชะตาฟ้าจะอย่างไรเสียเรื่องเช่นนี้ใ้ใช้ว่าจะทำได้อย่างง่ายดาย จำเป็นต้องอาศัยเวลาไปแยกแยะมัน ต้องอาศัยน้ำแห่งชีวิตค่อยๆ ทำให้มันเลือนจางทีละชั้นๆ

เมื่อหลี่ซีย่ได้ปิดกั้นช่องว่างของพื้นดินเอาไว้แล้ว ได้ทุ่มเทกายใจไปอยู่กับตำรานภา เขาได้ทำการศึกษาค้นคว้าสัจธรรมที่แท้จริงของตำรานภา

การก้าวมาถึงจุดนี้กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว เขาได้ยึดกุมความลึกซึ่งพิสดารของตำรานภาเอาไว้ได้แล้ว แต่ทว่า หากต้องการฝึกตำรานภาให้ถึงขั้นยึดกุมความลึกซึ่งพิสดารที่แท้จริงยังต้องอาศัยเวลาอีกมาก

ตำรานภามีสาระสำคัญอยู่สี่ส่วน หรือจะแบ่งออกเป็นสี่บทใหญ่ได้ดังนี้ สร้างโลก ควบคุมอวกาศ ความสมดุลของระนาบเดียวกัน และการซ่อนเร้นช่องว่างอย่างเบ็ดเสร็จ

เรียกได้ว่า ในบรรดาสี่บทใหญ่นี้ต้องยกให้การสร้างโลกเป็นหัวใจหลัก และลึกล้ำพิสดารมากที่สุด กระทั่งกล่าวได้ว่าการสร้างโลกคือแก่นแท้ของตำรานภาทั้งหมดนี้ก็ได้

การสร้างโลก ไม่ได้หมายถึงการบุกเบิกสร้างโลก
ขึ้นมาใหม่ สร้างสรรพสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วน ตำรานภายังไม่ถึงขั้นที่
จะทำเช่นนี้ได้ จะอย่างไรก็ตาม การบุกเบิกสร้างโลกใหม่ สร้าง
สรรพสิ่งมีชีวิตได้ออกนอกกรอบของผู้บำเพ็ญตนไปแล้ว การสร้าง
ชีวิตเป็นเรื่องของสวรรค์โนน

สำหรับการสร้างโลกที่วานั้น หากจะพูดให้ถูกต้องก็คือ
การบุกเบิกช่องว่างขึ้นมา ในความเป็นจริง เมื่อผู้บำเพ็ญตนมี
ความแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้ว ก็สามารถบุกเบิกสร้างช่องว่าง
ขึ้นมาได้ โดยเฉพาะผู้ดำรงอยู่ระดับจักรพรรดิเทพ หรือราชันเซียน
พวกเขาสามารถบุกเบิกสร้างช่องว่างที่กว้างใหญ่ไพศาลขึ้นมาได้
อยู่แล้ว

แต่ทว่า การสร้างโลกในตำรานภจะแตกต่างจากการ
บุกเบิกสร้างช่องว่างเหล่าผู้บำเพ็ญตน แม้กระทั่งช่องว่างที่มาจาก
การสร้างของราชันเซียนก็แตกต่างจากการสร้างโลกขอวตำรา
นภา

เมื่อฝึกสร้างโลกของตำรานภาจนถึงขั้นสุดยอดแล้ว
ต่อให้ช่องว่างที่บุกเบิกสร้างโดยราชันเซียนก็ถูกทิ้งห่างจนไม่เห็น
ฝุ่นเมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

การสร้างโลกเป็นขั้นตอนที่ต้องใช้เวลาอย่างยาวนาน
หากการสร้างโลกฝึกจนบรรลุถึงขั้นบริบูรณ์ ก็จะมีบังเกิดเป็นโลกที่
ใหม่ทั้งหมดขึ้นมา เป็นช่องว่างระดับโลก

แม้จะกล่าวว่า ราชันเซียนสามารถสร้างช่องว่างที่กว้าง
ใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตาขึ้นมาได้ แต่ทว่า จะอย่างไรเสียก็ไม่
สามารถเทียบได้กับช่องว่างระดับโลกได้

ช่องว่างระดับโลกหมายถึง ช่องว่างที่เป็นระดับของเก้า
แดน เป็นต้นว่าแดนมนุษย์กษัตรา แดนวิญญานสวรรค์ เหล่านี้ก็
คือช่องว่างระดับโลก

ช่องว่างลักษณะเช่นสามารถรองรับกับทุกสิ่งทุกอย่าง
ไม่ว่าจะเป็นสรรพชีวิตเช่นใด ไม่ว่าจะเป็นพลังแบบใด ไม่ว่าจะเป็น
สิ่งของอย่างไร ล้วนแล้วแต่สามารถจุและรองรับเอาไว้ได้

โครงสร้างของช่องว่างลักษณะเช่นนี้ เรียกได้ว่าเป็นระดับสร้างโลก ซึ่งโครงสร้างเช่นนี้มีลักษณะคล้ายดังโลกเพียงจะมีการบุกเบิกฟ้าดินขึ้นมา กลายเป็นเก้าแดน เมื่อมีโครงสร้างช่องว่างเช่นนี้ในเก้าแดน จึงค่อยๆ บังเกิดเป็นชีวิตขึ้นมาอย่างช้าๆ

การสร้างโลกในอีกแง่ความหมายก็คือ การบุกเบิกสร้างโลกขึ้นมาใหม่ หากมีวันนี้จริงๆ และโลกนี้ได้บรรลุผลสำเร็จขั้นบริบูรณ์แล้ว และด้านในกำลังเริ่มมีสิ่งมีชีวิตอุบัติขึ้นมา เช่นนี้แล้วจากนี้ไปก็จะไม่ใช่เก้าแดนอีกต่อไป แต่เป็นสิบแดน

การกล่าวว่า "การสร้างโลก" เป็นหัวใจของตำราเนภา จึงไม่เกินเลยแม้แต่น้อย คงมีสักวันที่หากมีการบุกเบิกสร้างโลกขึ้นมาได้เป็นผลสำเร็จ บางที หลี่ชี่เยออาจกลายเป็นผู้บงการสูงสุดก็เป็นได้

แน่นอน การสร้างโลกไซ้จะทำได้สำเร็จโดยใช้เวลาเพียงหนึ่งถึงสองวัน ถ้าหากบุกเบิกสร้างจนสมบูรณ์ต้องอาศัยกาลเวลาที่ยาวนานมาก

นอกจากสร้างโลกแล้ว อีกสามบทของตำรานภากาศต่างก็มีจุดเด่นและข้อแตกต่างกันไป

ในจำนวนสามบทนี้ การควบคุมอวกาศเป็นบทที่มีเนื้อหามากที่สุด เนื้อหาจำนวนมากดังกล่าวประกอบด้วย การส่งผ่าน การเปลี่ยนแปลงตำแหน่ง การเนรเทศ การปรับตำแหน่ง อวกาศให้ถูกต้อง มิติขั้นสูง ผิดตำแหน่ง ปราบกฏการณ์ประหลาดของอวกาศ.....ต่างๆ เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่อยู่ในบทความเกี่ยวกับการควบคุมอวกาศ

เกาะสุวรรณให้การรับรองหลีซียอย่างเต็มที่และอบอุ่น
ถือเอาหลีซียเป็นแขกพิเศษ จึงทำให้หลีซียเคยพักอาศัยอยู่ที่เกาะ
สุวรรณเพื่อรักษาตัวได้อย่างสุขสบาย

แต่ทว่า ไม่นานสองวันดี เรื่องยุ่งยากก็มาเยือนหลีซีย
ถึงบ้านพัก ในวันนี้หลีซียที่ตื่นขึ้นมาแต่เช้าตรู่ยังคงฝักตนอยู่ใน
ห้อง แต่ ด้านนอกกลับปรากฏเสียงโวยวายดังขึ้นมา

“คนที่ชื่อหลี่ชียเอ่ไสหัวออกมาเดี๋ยวนี้” ด้านนอกเป็นเสียงที่น่ารักและหวานดังตวาดขึ้นมา เสียงที่ได้ยินฟังดูใสและอ่อนวัยมาก เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

หลี่ชียเอ่ลุกขึ้นยืนและก้าวเดินออกจากห้อง เห็นภายในห้องโถงมีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ แต่หากจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านี้ต้องบอกว่าเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง

เป็นนางหนูที่แลดูมีอายุประมาณสิบสามขวบเท่านั้น นางหนูคนนี้มีหน้าตาที่สวยมาก เหมือนแกะสลักขึ้นมาจากหยก ดวงตาคู่นั้นที่กลมและโต ท่าทางที่ดูฉลาด จมูกที่โด่งได้รูปไว้ที่ติปากเล็กแดงระเรื่อ

นังหนูผู้นี้กำลังโต ยามที่นางทำท่ายืดดอกท้าวสะเอว ก็
พอจะมองเห็นเป็นหุบเขาอยู่บ้าง ภายใต้เสื้อผ้าที่สวมใส่พอจะ
มองเห็นส่วนที่ชูชันขึ้นมาเลือนราง

อันที่จริงนังหนูที่มีรูปลักษณ์เช่นนี้น่าจะเป็นผู้ทิ้งดงาม
และนารักยิ่งนัก เป็นที่ชื่นชอบแก่ผู้พบเห็น แต่ทว่า เมื่อปรากฏ
ภาพที่ท้าวสะเอวทำจมุกย่นแล้ว ให้ความรู้สึกถึงนังหนูที่ร้อนแรง
และแสนขื่นยิ่งนัก

อีกทั้งนังหนูผู้นี้ยังมาด้วยเท้าเปล่า ทำให้เท้าคู่นั้นที่
สวยงามที่ปรากฏแก่สายตาผู้คนแล้ว ต้องอุทานออกมาว่าเป็นงาน
ศิลป์ที่ไร้ที่ติจริงๆ เท้าที่ดูแวววาวได้รูปไม่ใหญ่ไม่เล็กกำลังดี ซึ่งเท้า
ลักษณะเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็นผลงานสร้างสรรค์ของสวรรค์เท่านั้น

ขณะที่นั่งหนูผู้นี้ก้าวเดินเข้ามานั้น ใต้เท้าของนาง
ปรากฏดอกไม้แต่ละดอกที่บ้านแบ่งขึ้นมา มีต้นหญ้าเล็กๆ ปรากฏ
ขึ้นมา เมื่อมีดอกไม้และต้นหญ้าเล็กๆ คอยรองรับฝ่าเท้าของนาง
ทำให้นางได้ก้าวเดินไปบนพื้นหญ้าที่มีดอกไม้แบ่งบ้านั้น

ขณะที่ดอกไม้แต่ละดอกและต้นหญ้าแต่ละต้นที่รองรับ
เท้าของหนูผู้นี้ขณะก้าวเดินนั้น หนูผู้นี้ไม่ได้ปรากฏลมปราณ
ออกมา ทั้งยังไม่ได้สำแดงวิชาใดๆ อีกด้วย นั่นหมายความว่าหนู
ผู้นี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยเคล็ดวิชาใดๆ หรืออาศัยวิธีการใดๆ ก็
สามารถมีดอกไม้และต้นหญ้ามาคอยรองรับเท้าของนางเอาไว้ เป็น
การบ่งบอกถึงนางมีความสามารถพิเศษที่ผู้อื่นไม่มี ซึ่งเป็น
คุณสมบัติกายหรือสายเลือดที่มีมาแต่กำเนิด

หลี่ซีเยมองดูหนูผู้นี้ มองดูดอกแต่ละดอก ต้นหญ้า
แต่ละต้นที่รองรับการก้าวเดินของนางทุกอย่างก้าว ถึงกับต้องหรีตา
ที่หนึ่ง จากนั้นเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า "ข้าคือหลี่
ซีเย ไม่ทราบว่ามีนางคือผู้ใด?"

“เย่เสียวเสียว.....” นิ่งหนุยีนท้าวสะเอวทั้งสองข้าง
จ้องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าทางที่ดูตัน

“ไม่รู้จัก” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้นิ่งหนุรู้สึกเคืองยิ่งนัก นางจ้อง
มองหลี่ชีย่ด้วยความโกรธ กล่าวอย่างแสบร้อนว่า “ข้าก็คือองค์
หญิงของเกาะสุวรรณ คือผู้หญิงที่เจ้าต้องการจะแต่งงานด้วยคน
นั้น!”

“เออ.....” หลีชีเย่เมื่อได้ฟังคำพูดที่สุดแสนของนาง ต้องยิ้มเจื่อนๆ ออกมา หากเป็นผู้หญิงคนอื่น คำพูดที่น่าอายเช่นนี้ คงไม่สามารถออกมาจากปากได้ แต่ นังหนูผู้ที่กลับแสนสนั่นนัก โพล่งออกมาทันที

หลีชีเย่มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวยิ้มให้นิดหนึ่ง ทำมือประสาน หมัดกล่าวว่า “ที่แท้คือองค์หญิงเย่นะหรือ ไม่ได้พบกันตั้งนาน ไม่นึกเลยว่าองค์หญิงจะเสด็จมา”

“ไม่พบกันตั้งนานบ้าอะไร” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวอย่างดูแคลนว่า “ก่อนหน้านี้ยังบอกว่าไม่รู้จักข้า แล้วจะไม่พบกันนานได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ต้องทำเล่นลูกไม้กับข้า”

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อมองเห็นท่าที่ที่สุดแสน
ของเยเสี่ยวเสี่ยว นิ่งหนูผู้นี้นับว่าน่าสนใจ หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง
กล่าวไหลลื่นไปตามน้ำว่า “เห็นทีคงเป็นความผิดของข้าแล้วละ
เออละ เมื่อครู่นี้ข้าพูดผิดไป งั้นข้าก็จะไม่บอกว่าไม่พบกันเสียนาน
แล้วนะ เพราะจะอย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านี้ข้าเองไม่เคยได้ยินชื่อ
ของแม่นางมาก่อน”

“เจ้า.....” เยเสี่ยวเสี่ยวพลันรู้สึกจนแค้นไม่รู้ว่า
พูดอะไรต่อ เดิมทีนางมาด้วยท่าที่ที่ดูดันเพื่อต้องการเอาเรื่อง นาง
เข้าใจว่า ถ้าไม่หลี่ชียเอคงยโสโอหังยิ่งนัก เมื่อผิดใจกับนางแล้ว
นางก็สามารถอาศัยข้ออ้างนี้จัดการส่งหลี่ชียเอไปให้พ้นจากเกาะ
สุวรรณได้

ก็คือหลี่ชียเอตกอยู่ภายใต้อำนาจการสยบของนาง ต้อง
รับคำคร่ำครวญท่าเดียว หากเป็นเช่นนี้ละก็ ความเป็นผู้อ่อนแอเช่นนี้
นางก็มีโอกาสขจัดเขาให้ออกไปจากเกาะสุวรรณได้

อย่างไรก็ตาม ไม่นึกเลยว่า เจ้าหลี่ชียเอคนนี้ไม่ใช่ทั้ง
หยิงยโสโอหัง และไม่ใช่ประเภทเอาแต่รับคำคร่ำผมอย่างนั้น

ตอนที่ 1161 เจ้าต้องแต่งงานกับข้า

หลี่ซีเยสองมือกอดอก ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ไม่ทราบแม่นางมาที่นี้มีอะไรจะซี้นะอย่างนั้นหรือ? ”

เยเสี้ยวเสี้ยวดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย ดวงตาที่กลมโตคู่นั้นของนางมองตรงไปที่หลี่ซีเย กล่าวด้วยอารมณ์ที่ร้อนแรงว่า “ทำไมเจ้าไม่ยอมแต่งงานกับข้า! ”

“เอ่อ.....” คำพูดแบบนี้ทำให้หลี่ซีเยต้องอึ้ง ยังดีตรงที่เยเสี้ยวเสี้ยวเพียงแต่พูดกับเขาเช่นนี้ด้วยน้ำเสียงที่ร้อนแรง แต่หากว่านางใช้วิธีการต่อว่าต่อขานล่ะก็ คนอื่นอาจเข้าใจผิดว่าเขาเป็นคนที่ทรยศแรงน้ำใจได้

หลี่ซีเยมองดูท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ดูตันหัวสาวสะเอวแล้ว ยิ้มกล่าวว่า “แล้วทำไมข้าจะต้องแต่งงานกับเจ้าล่ะ?”

“เพราะว่าข้าคือองค์หญิงแห่งเกาะสุวรรณ! มีสายเลือดที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมในหล้า สาวงามอันดับหนึ่งแห่งทะเลมรกต” เย่เสี่ยวกล่าวด้วยท่าทีอารมณ์ดูตันยีนหัวสาวสะเอวไม่ได้สำรวมแม้แต่น้อย มีความมั่นใจในตนเองเต็มเปี่ยม

หลี่ซีเยถึงกับทำอะไรไม่ถูกเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ เขาสายหัวยิ้มกล่าวว่า “เพียงเพราะเจ้าคือองค์หญิงของเกาะสุวรรณ มีสายเลือดที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมในหล้า ทั้งยังเป็นสาวงามอันดับหนึ่งแห่งทะเลมรกต ข้าก็ต้องแต่งงานกับเจ้าอย่างนั้นรี? ถ้าหากวันใดเกิดมีสาวงามอันดับหนึ่งแห่งทะเลปีศาจมังกรปรากฏขึ้นมา งั้นข้าก็ต้องแต่งงานกับนางด้วยอย่างนั้นสิ”

“เซอะ ใครบังอาจหาญกล้าแย่งผู้ชายกับข้า!” เย่เสี่ยวเสี่ยวพูดออกมาโดยไม่รู้สึกอายแม้แต่น้อย 十分火辣 จ้องมองหลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “หากเจ้าไม่ต้องการแต่งงานกับข้า ทำไมจะต้องการทำให้ข้าต้องเสียเรื่อง ขึ้นไปผ่านการทดสอบบนเวทิตี!”

หลี่ชียเอ่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้โทษข้าไม่ได้นะ ข้าเพียงแต่ไม่ทันระวังตกลงมาจากบนห้องฟ้า บังเอิญไปตกลงบนเวทิตีทดสอบของพวกเขาเจ้าเท่านั้นเอง

“แล้วมันไม่ดีรี” เย่เสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงฮือออกมา จ้องมองหลี่ชียเอ่ด้วยท่าที 火辣辣 กล่าวว่า “ในเมื่อเป็นบุพเพสันนิวาส ก็คือความคิดของสวรรค์ เจ้ายังกล้าไม่แต่งงานกับข้ารี!”

หลี่ชียเอถึงกับทำอะไรไม่ถูก เมื่อมองเห็นท่าทีของเย
เสี่ยวเสี่ยวที่เหมือนต้องการให้ตนเองต้องรับผิดชอบอย่างนั้น เขา
จ้องมองเยเสี่ยวเสี่ยวแล้วอดที่จะหัวเราะและกล่าวว่า “พูดแบบนี้
แสดงว่าเจ้านี่ร้อนรนที่จะแต่งงานอย่างนั้นสิ”

“ซ่า.....” เยเสี่ยวเสี่ยวกำลังจะอาละวาด แต่ พลัน
หยุดก็กลงแค่นั้น จากนั้นก็พูดด้วยท่าที 火辣辣ว่า “เซอะ อย่างไม่
หลงตัวเอง ใครบอกว่าซ่าต้องการจะรีบเร่งแต่งงาน”

เดิมทีเยเสี่ยวเสี่ยวตั้งใจจะทำให้หลี่ชียเอต้องกระเด็น
ออกไปจากเกาะสุวรรณ นางจะไม่ยอมแต่งงานกับคนแปลกหน้าที่
ไม่เคยรู้จัก อีกอย่าง นางยังเป็นเพียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น แต่
ทว่า นางเพิ่งกลับเข้ามาก็ได้ยินศิษย์ของสำนักพูดว่า คนที่มีชื่อ
ว่าหลี่ชียเออาจเป็นไปได้จะไม่ยอมแต่งงานกับนาง

พลันทำให้เย่เสี้ยวเสี้ยวแทบคลั่ง ถึงกับมีผู้ชายไม่
ต้องการแต่งงานกับนางเลยรี นางจึงต้องการรู้ว่าเป็นใครหน้าไหน
กันแน่ ดังนั้น จึงได้รับแรงมาหาหาลีชีเย่หวังจะไปต่อว่าต่อขานหาลีชี
เย่

หาลีชีเย่ยิ้มกล่าวว่า “งั้นก็ถูกแล้วละ เจ้าไม่ต้องการแต่ง
ข้าก็ไม่ต้องการแต่ง ทุกอย่างก็จบสิ้นลง” กล่าวพลาบปลอบ
ประโลมไปว่า “อีกอย่าง เจ้าเป็นเพียงเด็กหญิงตัวน้อยๆ วันเวลาอีก
ยาวไกลนัก ด้วยวันเวลาอันยากไกลต้องมีสักวันที่เจ้าจะได้พบเจอ
กับผู้ชายที่เหมาะสมกับเจ้า”

“เซอะ ใครบอกว่าข้าเป็นเพียงเด็กน้อย ข้าโตแล้วนะ!
” นางมีชื่อว่าเย่เสี้ยวเสี้ยว ซึ่งชื่อของนางมีอักษรคำว่า “เสี้ยว”
(แปลว่าเล็ก หรือน้อย หรือเด็ก) อยู่ถึงสองตัว นางจึงเกลียดใครที่
บอกว่านางยังเด็กอยู่ ดังนั้น เมื่อหาลีชีเย่กล่าวเช่นนี้ นางพลันรู้สึก

ไม่สบอารมณ์ขึ้นมา สงเสียงฮีแสดงความไม่พอใจออกมา มือทั้งสองทำวสะเอว ยึดอกที่พอมืออยู่ข้างไหตั้งขึ้น

ที่เย่เสี่ยวเสี่ยวทำเช่นนี้ก็เพื่อบอกต่อหลี่ชีย่ว่า นางไม่ได้เป็นเด็กนะ นางโตแล้ว

หลี่ชีย่รู้สึกจนปัญญาอยู่ข้างเหมือนกัน กับผู้ที่ตั้งใจกล่าวหัง 火辣 ผู้นี้ เขาอดที่จะสายหัวเบาๆ ไม่ได้ จากนั้น ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีไหลไปตามน้ำว่า “นั่นสิ นั่นสิ เจ้าน่ะโตแล้ว”

“เซอะ เจ้านี้มันสุนัขรับใช้รี ข้าพูดแบบนี้เจ้าก็เออออตาม เจ้าไม่มีความคิดที่เป็นของตนเองรีง?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเหลือบมองหลี่ชีย่ทีหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีที่ดูแคลน

นี่แหละหนาคใจเด็กผู้หญิงบทจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้
ทันทียากจะตามได้ทัน ยิ่งนั่งหนูคนนี่แล้วยากที่จะเดาทางได้ถูก

หลี่ชียี่มนิดหนึ่ง ไม่ต้องการต่อล้อต่อเถียงกับเย่เสี่ยว
เสี่ยวให้มากนัก กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ถ้าหากแม่นางไม่มีเรื่อง
อื่นใดอีก ข้าก็จะขอตัวกลับไปนอนกลางวันแล้วละ” กล่าวพลา
งทำท่าหาออกมาที่หนึ่ง

“ฮึ เข้าขณะนี้ก็จะไปนอนกลางวันเสียแล้ว เจ้าเป็นหมู
หรือไง?” เย่เสี่ยวเสี่ยวมองหน้าหลี่ชียี่อย่างดูแคลน จงใจเป็นศัตรู
กับหลี่ชียี่

หลี่ชียเองไม่ได้ใส่ใจ โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “แม่นาง
คิดว่าข้าเป็นหมู ข้าก็คือหมูก็แล้วกัน หากแม่นางไม่มีเรื่องอื่นได้อีก
เชิญกลับไปได้แล้ว ขออภัยที่ไม่ได้อยู่ต้อนรับแล้ว” ท่าทีในเวลานี้
ของหลี่ชียชัดเจนมาก เป็นการไล่แขกแล้ว

แต่ทว่า เย่เสี่ยวเสี่ยวกลับไม่ยอมเลิกรา นางท้าวสะเอว
กล่าวด้วยท่าที 火辣辣ว่า “เจ้าบอกให้ข้าไป ข้าก็ไป มิเท่ากับทำ
ให้ข้าต้องเสียเกียรติรี เกาะสุวรรณเป็นถิ่นของข้านะ! ”

“เอาเถอะ แม่นาง เจ้าคิดจะทำอะไร?” หลี่ชียมอง
หน้าเย่เสี่ยวเสี่ยว ผายมือออกมาด้วยท่าทีจงด้วยเกล้า

ไม่มีเรื่องอะไรสามารถรอดพ้นจากสายตาของหลี่ชียเอ
ไปได้ เขาดูออกว่า นิ่งหนูผู้นี้ไม่ได้ประสงค์ร้ายสักเท่าไร เพียงแต่
นางไม่ต้องการจะแต่งงาน จึงคิดจะหาเหตุผลเท่านั้น

“เจ้าแต่งงานกับข้า!” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องหน้าหลี่ชียเอด้วย
ท่าทีที่พาลเกรออย่างยิ่ง

“เอ่อ.....” หลี่ชียเออดที่จะจ้องมองเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ได้
ยิ้มเจื่อนๆ แล้วกล่าวว่า “นิ่งหนูน้อย เจ้ารู้หรือไม่คำว่าแต่งงานกับ
ข้าหมายความว่าอะไร?”

“เซอะ เซอะ เซอะ เจ้านะสินิ่งหนูน้อย ขึ้นยังกล้าเรียก
ข้าว่านิ่งหนูน้อยอีกสักที ข้าจะบีบคอเจ้าให้ตายคามือเลย ไม่สิ หาก
เจ้ายังกล้าเรียกข้าว่านิ่งหนูน้อยอีก ข้าจะถลกหนังของเจ้า เลอะ

เส้นเอ็น และตีบกินเลือดของเจ้า! ” สิ่งที่ย่ำเสียวเสียวเกลียดที่สุดก็คือมีใครมาเรียกนางว่าเจ้าตัวเล็กอะไรทำนองนั้น พลันมีท่าทีที่ดุตันขึ้นมาทันที

“เออะ เออะ งั้นข้าเรียกเจ้าว่านังหนูก็แล้วกัน” หลีชีย่ยกมือขึ้นสองข้าง ไหลไปตามน้ำกล่าว่า “นังหนู เจ้ารู้หรือไม่ ว่า คำว่าแต่งงานกับข้าหมายความว่าอย่างไร? ”

“เซอะ ข้าไม่ใช่คนโง่นะ ทำไมข้าจะไม่รู้ว่าคืออะไร” เยเสียวเสียวกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ข้าให้เจ้าแต่งงานกับข้าก็ แต่งกับข้าสิ ทำไมจะต้องกล่าวมามากความไร้สาระ! ”

หลี่ชีย่อดที่จะจ้องมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวด้วยความสงสัย
ไม่ได้ กล่าวเอ้อระเหยว่า “หากข้าดูไม่ผิดล่ะก็ โจ้จริงของเจ้าไม่
ต้องการแต่งงาน แล้วทำไมจะต้องให้ข้าแต่งงานกับเจ้าล่ะ? ”

“อี ใครบอกว่าข้าไม่อยากจะแต่งงาน” เย่เสี่ยวเสี่ยวยัดอก
ขึ้น กล่าวด้วยท่าทียโสว่า “ข้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถึงเวลาที่ต้อง
แต่งงานได้แล้ว”

เรื่องการแต่งงานสำหรับผู้หญิงจำนวนเท่าไรเป็นเรื่องที่
ยากจะเอ่ยปาก หรือต้องมีท่าทีอึดอัด แต่ทว่า นิ่งหนูน้อยผู้นี้กลับ
ไม่แหยแสม้แต่น้อยนิด พูดออกมาได้อย่างเต็มปากเป็นธรรมชาติ

หลี่ชีย่จ้องมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวอย่างละเอียด อดที่จะเอา
มือลูบคางไม่ได้ เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวเห็นหลี่ชีย่จ้องมองตนตั้งแต่หัว

จรดเท้า และสายตาคู่ นั้นของเขาที่ล้องมองมานั้น ทำให้นางรู้สึกไม่สบายตัว แม้ว่านางจะเป็นคนที่ใจกล้ามาก พุดจาก็ดูเดือดเผ็ดมัน แต่ว่า ก็ยังคงเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น

“มองอะไร เฒ่าบ้ากาม ขึ้นมองอีกข้าจะควักลูกตาของเจ้าออกมา” เย่เสี่ยวเสี่ยววิ่งเข้าหาตัวด้วยท่าทีที่ดุดัน ยื่นนิ้วจิ้มไปที่ตาของหลี่ซีเย่

แน่นอนที่สุด หลี่ซีเย่ยอมไม่ปล่อยให้นางทำได้ตามปรารถนา พลันจับมือของนางเอาไว้ มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ในเมื่อเจ้าบอกให้ข้าแต่งงานกับเจ้า เช่นนั้นแล้วข้าก็คือสามีของเจ้า ในฐานะสามีมองชื่นชมภรรยาของตนเองแล้วจะมีอะไร อีกอย่าง มันก็แค่มองชื่นชม ข้าไม่ได้ถอดเสื้อผ้าของเจ้าออกจนหมดสักหน่อย”

“เซอะ เซอะ เซอะ เต๋มาบ้ำกาม! ” จะอย่างไรเสียเย่เสี่ยวเสี่ยวก็คือเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น ย่อมไม่อาจเทียบได้กับหลี่ชียเอ นางพลันรู้สีหน้าแดงร้องตวาดออกมาว่า “เจ้าเต๋มาบ้ำกาม คอยดูข้าจะจัดการกับเจ้าอย่างไร! ”

พลันที่เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวขาดคำ ได้ยินเสียง “พิวว” ทันใดนั้น เถาวัลย์สีเขียวเส้นหนึ่งได้พันแขนของหลี่ชียเอเอาไว้ เถาวัลย์เขียวเหมือนดังมารอสรพิษพันพันรัดร่างของหลี่ชียเอเอาไว้ อีกทั้งเถาวัลย์ที่พันร่างหลี่ชียเอนั้นปรากฏเสียงดัง “จืด” ปรากฏหนามแหลมที่งอเข้าหาตัวจำนวนนับไม่ถ้วนไหลออกมาจากต้นเถาวัลย์นั้น และมันมีขนาดเล็กกว่าเส้นผมเสียอีก หมายถึงหนามแหลมเหล่านี้ทิ่มแทงเข้าตัวของหลี่ชียเอเพื่อดูดเลือดของเขา

หลี่ชียเอยอมไม่ให้นางได้สนใจ สำแดงกายเขียนออกมา กายเหวอะสยบอเวจีพลันส่งพลังออกมาทำให้เกิดเสียงดัง เปียะ เปียะ

เป็ยะ เถาว์ลย์ที่พันตัวหลี่ชี่เยก็ม็อันต้องขาดฝิ่งและละเอียดเป็น
ผุยผงไป

“ฮึ นับว่ายังมีฝีม็อยู่บ้างเหมื่อนกัน” เวลานี้ เยเสี่ยว
เสี่ยวได้หลุดจากการถูกหลี่ชี่เยจับเอาไว้ เหลือบมองหลี่ชี่เยทีหนึ่ง

หลี่ชี่เยเฟ่งพิจารณาดูเยเสี่ยวเสี่ยวอย่างละเอียด ซึ่ง
สายตาที่หลี่ชี่เยจ้องมองสร้างความไม่สบายตัวให้กับเยเสี่ยวเสี่ยว
เป็นอันมากเป็นพิเศษ แต่ทว่า นางไม่ต้องการแสดงความอ่อนแอ
ต่อหลี่ชี่เย จึงยี้ดอกขึ้นและเฟ่งมองสู่สายตากับหลี่ชี่เย ด้วยท่าทีที่
火辣辣

“ฮึ มองพอแล้วยัง” เยเสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงฮึเยือกเย็น
ออกมา ไบหน้าทิ่งดงามของนางเชิดขึ้น ท่าทีหยิ่งยโสอย่างยิ่ง

หลี่ซีเยละสายตาดูกลับมา กล่าวเอ้อระเหยว่า “ข้ารู้สึก
แปลกใจ เจ้ามีสายเลือดเป็นเช่นไร? ในโลกนี้มีสิ่งที่สามารถรอด
พ้นจากสายตาของข้ามีอยู่ไม่มากจริงๆ ”

“ฮึ อาศัยอะไรให้ข้าบอกเจ้า”

หลี่ซีเยเอามือลูบคาง ยิ้มอย่างเอ้อระเหย พุดหยอกล้อ
ออกไปว่า “ถ้าหากเจ้าบอกต่อข้า ข้าก็จะแต่งงานกับเจ้า! ”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่กลับทำให้เยเสี่ยวเสี่ยวต้อง
สะดุ้งนิดหนึ่ง จึงหลุดปากออกไปด้วยจิตใต้สำนึกว่า “ใครบอกว่า
ข้าจะแต่งงานกับเจ้า เซอะ!”

“เด็กน้อยก็ชอบเล่นแ่งแบบนี้แหละ” หลี่ชีย่ถึงกับ
หัวเราะก๊ากออกมา สายหน้ากล่าวว่า “เมื่อครูยังโวยวายให้ข้าต้อง
แต่งงานกับเจ้า เวลานี้ก็บอกว่าไม่อยากแต่ง เฮ้อ พลิกไปพลิกมา
นั่งหนุดตกลงเจ้าจะแต่งหรือไม่แต่งงานแน่”

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ เยเสี่ยวเสี่ยวจ้องมองหลี่ชีย่
เยอยู่อย่างนั้น ไม่อาจจะพูดอะไรออกมาได้เวลานี้

หลี่ชีย่ที่มีท่าทีสบายๆ เอ้อระเหย ใจกว้าง ยืนอยู่ตรง
นั้น ปล่อยให้เยเสี่ยวเสี่ยวจ้องมองตามใจชอบ หลังผ่านไปชั่วครู่

ใหญ่ หัวเราะกล่าวว่า “นั่งหนู เจ้าดูพอแล้วยัง แม้ข้าจะรู้ตัวว่าหล่อมก หล่อมจนไม่มีใครหาบได้ แต่ทว่า นั่งหนูเจ้าคงไม่ถึงกับหลงไหลตัวข้ากรรมัง”

เย่เสี่ยวๆ พลันมีสีหน้าที่แดงกล้า เมื่อได้สติกลับมาจึงกล่าวด้วยความโกรธ เซอะ เซอะ เซอะ เฒ่าบ้ากามหน้าไม่อายใครเขาหลงไหลตัวเจ้า หัดรู้จักเอากระจกมาส่องตัวเองสักหน่อย ลักษณะที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไปกล้าบอกกว่าตัวเองหล่อหน้าไม่อาย! ”

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่งกับคำกล่าวเสของเย่เสี่ยวเสี่ยวโดยไม่ใส่ใจ จ้องมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่า “เอาละนั่งหนูอย่าได้มาทำมั่วนี้มกับข้าอีกต่อไป ข้าอยากรู้กันว่า ทำไมเจ้าถึงต้องการให้ข้าแต่งงานกับเจ้า หากข้าเดาไม่ผิดละก็ นี่เป็นการตัดสินใจเปลี่ยนอย่างกะทันหันของเจ้านะสิ”

ตอนที่ 1162 ความเผ็ดร้อนของเย่เสี่ยวเสี่ยว

ดวงตาที่กลมโตทั้งสองของเย่เสี่ยวเสี่ยวทำขมิงดูร้ายจ้องมองหลี่ชี่เย่ กล่าวว่่า “อี อี อี ทำไม้ข้าจะต้องบอกเจ้า บอกให้เจ้าแต่งงานกับข้าก็แต่งงานกับข้าสิ ทำไม้จะต้องมากรือองอะไรขนาดนั้น”

หลี่ชี่เย่มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว สายหน้าเบาๆ และยิ้มกล่าวว่่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก้ไม่มีอะไรต้องพูดกันอีกต่อไป” ขาดคำหันหลังเดินไปยังห้องนอนของตน

“นี่ หยุดอยู่ตรงนั้น ได้ยินหรือเปล่า” เห็นหลี่ชี่เย่หันหลังเดินจากไปทันที เย่เสี่ยวเสี่ยวจึงตะโกนด้วยเสียงอันดังออกไป

หลี่ชีย่หยุดเดินแต่ไม่ได้หันหลังกลับไป เพียงหันหัว
มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวที่หนึ่ง กล่าวว่า “เจ้ายังมีคำพูดอะไรอีกหรือ?
หากไม่มีล่ะก็ อย่าได้มารบกวนข้าอีก”

ท่าทีของหลี่ชีย่ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวต้องบ่นพึมพำคน
เดียวไม่หยุด สงเสียงฮีที่หนึ่ง ดวงตาที่กลมโตคู่นั้นจ้องเขม็งไปที่
ที่หลี่ชีย่ มือเท้าวสะเอวกล่าวว่า “ข้าถามเจ้า เจ้าเป็นสายเลือด
ระดับโอรสราชันเซียนจริงหรือ!”

หลี่ชีย่หันหลังกลับมาเมื่อได้ยินคำพูดของเย่เสี่ยว
เสี่ยว เขาจ้อมมองอย่างพินิจพิเคราะห์จากนั้น ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่
เอื้อระเหยว่า “เจ้ากำลังสงสัยเวทีตรวจสอบสายเลือดเกาะสุวรรณ
ของเจ้ารี? หรือที่เจ้ามานี้ต้องการเรียกให้ข้าแต่งงานกับเจ้า หรือมา
สอดแนมว่าข้ามีสายเลือดราชันเซียนใช่หรือไม่”

“ข้าอยากจะทำอะไรก็ทำอย่างนั้น ต้องให้เจ้ามายุง
อย่างนั้นหรือ” เย่เสี้ยวเสี้ยวเอามือท้าวสะเอว กล่าวด้วยท่าทีดูดันว่า
“เจ้าจะถามอะไรให้มันมากมาย ไซ่หรือไม่ไซ่!”

“เห็นทีระหว่างเราคงไม่มีอะไรจะพูดกันแล้วจริงๆ” หลี่
ชีย่ยิ้มและทำท่าพายมือ แล้วหันหลังจากไป

“นี่.....” เมื่อเห็นว่าหลี่ชีย่จะไปจริงๆ เย่เสี้ยวเสี้ยว
กระต๊อบเท้าด้วยความร้อนรน วิ่งไล่ตามไปขวางหน้าเอาไว้ กล่าวว่า
“เจ้าเป็นสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนจริงหรือไม่”

หลี่ชีย่มองดูนั่งหนูน้อยที่อยู่ตรงหน้า หัวเราะและกล่าว
ว่า “อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว ที่เจ้ามาหาข้าหลักใหญ่หาไซ่ปัญหาเรื่อง

ที่ว่าข้าจะแต่งงานกับเจ้าหรือไม่ เจ้าเพียงต้องการรู้เรื่องสายเลือดระดับโอรสราชันเซียน”

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอามือกอดอก มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวด้วยท่าที่เอ้อระเหย กล่าวว่า “หากเจ้าพูดออกมาอย่างจริงใจและเปิดเผย บางทีข้าอาจจะบอกกล่าวแก่เจ้าได้บ้าง”

เย่เสี่ยวเสี่ยวโกรธจนต้องบ่นพึมพำกับตัวเองไม่ขาดปาก จ้องมองหลี่ชียอย่างเคืองๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงดุดันว่า “เจ้าบอกข้ามาก่อน เจ้าเป็นสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนจริงหรือไม่”

หลี่ชียเออดจะขำไม่ได้ พยักหน้าแล้วกล่าวว่า “หากอาศัยตามความหมายของเผ่าพฤษกาของพวกเจ้าแล้วละก็ เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็คือสายเลือดระดับโอรสราชันเซียน”

เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ค่อยอยากจะเชื่อนักกว่าที่หลี่ชียเอ่พูดมานั้นเป็นความจริง มาตรการนี้ถึงที่นางบ้างที่จ้องมองดูหลี่ชียเอ่อย่างละเอียดตั้งแต่หัวจรดเท้า เหมือนว่าต้องการพบเห็นเส้นสนกลในอะไรบางอย่างจากตัวของหลี่ชียเอ่อย่างนั้น

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวได้พิจารณาตัวของหลี่ชียเอ่อย่างละเอียดแล้ว จ้องมองหลี่ชียเอ่ด้วยสีหน้าที่รู้สึกสงสัยยิ่งนัก กล่าวว่า “เป็นสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนจริงหรือเนี่ย? ทำไมดูแล้วไม่เหมือนสายเลือดระดับโอรสราชันเซียนเลยสักนิด”

หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ของนาง กล่าวว่า “สายเลือดระดับโอรสราชันเซียนสามารถดู
รู้ได้ด้วยตาเปล่าอย่างนั้นรี? เจ้าเองก็มีสายเลือดที่แข็งแกร่งยิ่ง
ไม่ใช่รี? ทำไมอาศัยตาเปล่าก็ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสายเลือด
ของเจ้ามีความแข็งแกร่งไปจนถึงระดับไหนกันแน่? ”

“ฮึ เจ้าจะไปรู้อะไร สายเลือดของข้านี้เป็นหนึ่งไม่เป็น
สองรองใคร หนึ่งเดียวเป็นนิรันดร์” เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่พอใจต่อคำพูด
ของหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก จ้องมองหลี่ชียเอ่อย่างเคืองๆ กล่าวด้วย
ความเชื่อมั่นว่า “สายเลือดของข้าใช้ว่าอาศัยมนุษย์ปุถุชนเช่นเจ้า
จะสามารถมองออก”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น สายเลือดของข้าก็เช่นกัน” หลี่ชียเอ่ยิ้ม
กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “สายเลือดของข้าก็เป็นหนึ่งไม่เป็นสอง

รองใคร หนึ่งเดียวเป็นนิรันดร์ ไซว่าอาศัยเพียงสายตาของนังหนู
น้อยเช่นเจ้าจะสามารถมองออกได้”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกโกรธจนค้น
ปากเหลือเกิน แต่ทว่า นับว่ายากยิ่งนักที่คราวนี้นางกลับสามารถ
อดกลั้นเอาไว้ได้ นางล่องเหมิงไปที่หลี่ชีย่ กล่าวว่า “สายเลือด
โอรสราชันเซียนของพวกเจ้าจะต้องมีอานุภาพราชันเซียนที่พลัง
พล่านเหมือนดั่งองค์ราชันเสด็จเยือนโลกมนุษย์อย่างนั้นมิใช่รี
อาศัยเพียงสายเลือดราชันเซียนก็สามารถสยบคู่ต่อสู้ได้มิใช่รี? ”

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะก๊ากออกมาเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้
“เจ้าไปได้ยินได้ฟังคำพูดเช่นนี้มาจากใครกัน ใครว่าสายเลือด
ระดับโอรสราชันเซียนจะต้องมีอานุภาพราชันเซียนที่พลังพล่าน
เหมือนดั่งราชันเซียนเยือนโลกมนุษย์! ”

หากจะว่ากันตามหลักของสัจธรรมแล้ว สายเลือด
ระดับโอรสราชันเซียนหมายถึงโอรสของราชันเซียน สืบทอด
สายเลือดของเขา และเรียกขานกันว่าเป็นสายเลือดโอรสราชัน
เซียน

แต่ทว่า หากจะพูดถึงในความหมายที่กว้างกว่านั้น
สายเลือดที่ล้ำค่าจนถึงระดับเช่นนี้ หรือบางทีจะกล่าวว่า บรรพบุรุษ
คือผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งเทียบเท่าราชันเซียน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
สายเลือดที่มีการสืบสานต่อกันมาก็สามารถเรียกได้ว่าเป็น
สายเลือดโอรสราชันเซียนเช่นกัน

ความจริงแล้ว สายเลือดของหลี่ชีย่หาใช่เป็น
สายเลือดโอรสราชันเซียนที่แท้จริง กระทั่งกล่าวได้ว่า สายเลือด
ของเขามีค่ายิ่งกว่าสายเลือดโอรสราชันเซียนเสียอีก เนื่องจาก
สายเลือดของเขาใช่จะมาจกสายเลือดอันล้ำค่าจกราชันเซียน
เท่านั้น แต่ยิ่งกว่านั้นคือมาจากปฐมบรรพบุรุษโลหิต ที่สำคัญมาก

ไปกว่านั้นก็คือ สายเลือดของหลี่ชียเอเองได้ผ่านการกลั่นและทดสอบมาอย่างโชกโชน เคยถูกกลั่นโดยน้ำทิพย์แรกเริ่มฟ้าดิน ที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมมาแล้ว จึงทำให้ตัวของสายเลือดของเขาเองทรงคุณค่ายิ่งนัก

กล่าวได้ว่า สายเลือดของหลี่ชียเอได้สืบทอดสิ่งต่างๆ เอาไว้มากมาย โดยเฉพาะเลือดวิวัฒนะของเขานั้น ได้ซ่อนความล้ำค่าและความลึกซึ้งพิสดารเอาไว้อย่างลับๆ ซึ่งไม่เคยมีใครล่วงรู้มาก่อน

เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องเขม็งกับคำพูดของหลี่ชียเอ กล่าวว่า “เผ่าพันธุ์มนุษย์ของพวกเขาเจ้าพูดเช่นนี้ไม่ใช่รีไร?”

หลี่ซีเยอหมยืม กล่าวว่า “เจ้าเคยเห็นสายเลือดโอรส
ราชันเซียนมาก่อนรึ? เรื่องราวบางเรื่องมันก็เป็นเพียงเรื่องทีลือกัน
ไปเป็นวงกว้างออกมาเท่านั้น

“ฮึ ซำรู่อยู่แล้วว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์ของพวกเขาเจ้าเชื่อถือ
ไม่ได้ เผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเขาไม่เคยมีสายเลือดราชันเซียนอยู่แล้ว
อย่างน้อยที่สุดก็ไม่มีในแดนวิญญานสวรรค์” ความสนใจของเย
เสี่ยวเสี่ยวรู่สึกจะน้อยลงไป

ประโยคครึ่งหลังที่เยเสี่ยวเสี่ยวพูดมาก็นับว่ากล่าวได้
ถูกต้อง ความจริงแล้ว เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญาน
สวรรค์ไม่ได้ให้กำเนิดสายเลือดโอรสราชันเซียนมานานมากแล้ว

ความจริงแล้ว ในเก้าแदनโซ่วจะมีการปรากฏ
สายเลือดโอรสราชันเซียนทุกยุคทุกสมัยเสมอ ลำพังแค่เผ่าพันธุ์
มนุษย์แล้ว โอกาสที่จะปรากฏสายเลือดราชันเซียนก็มีอัตราส่วนที่
ต่ำมากๆ

“ที่อยู่ตรงหน้าเจ้าไม่ใช่สายเลือดราชันเซียนหรือไง?”
เมื่อเห็นเยเสี่ยวเสี่ยวเหมือนขาดความสนใจ ทำให้หลี่ชีย่กลับรู้สึก
สนใจขึ้นมา จึงยิ้มกล่าวกับนาง

เยเสี่ยวเสี่ยวอดจะพินิจพิจารณาต่อหลี่ชีย่อีกครั้งหนึ่ง
เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชีย่ แต่ยังคงเอ่ยด้วยความไม่อยากจะ
เชื่ออยู่ดี “เจ้าเป็นสายเลือดโอรสราชันเซียนจริงหรือ?”

จะโทษเย่เสี้ยวเสี้ยวที่ตั้งข้อสงสัยก็ไม่ถูก เนื่องจากหลี่
ชียะในเวลานี้ไม่ว่าจะมองในด้านใดก็ตาม ก็ไม่เหมือนเป็นผู้ที่มี
สายเลือดโอรสราชันเซียนในครอบครอง พลังมปราณไม่ปรากฏ
พลังยุทธไม่มากพอ กระทั่งกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะมองจากด้านใดก็
เหมือนมนุษย์ปุถุชนชัดเจน

โดยทั่วไปแล้ว หากบุคคลผู้นั้นเป็นสายเลือดโอรส
ราชันเซียนจริงละก็ ต่อให้ไม่มีอานุภาพราชันเซียนที่พลุ่งพล่านดัง
เช่นในตำนาน หรือเหมือนดั่งองค์ราชันเซียนเสด็จมาด้วยตนเอง
แต่ก็ต้องเป็นผู้ที่มีพลังมปราณกล้าแข็ง กายเนื้อที่แข็งแกร่งและ
พาลยิ่งนัก

หากไม่เป็นเพราะว่าหลี่ชียะเป็นผู้ที่ผ่านการคัดเลือก
จากเวทิตดสอบสายเลือดโดยตรง เกรงว่าเย่เสี้ยวเสี้ยวไม่มีอารมณ์
แม้แต่จะสอบถามด้วยซ้ำ ต้องเข้าใจไปว่าหลี่ชียะเป็นเพียงคนโกหก
หลอกลวงที่พูดจาพร้อยๆ คนหนึ่งเท่านั้น

“จริงแท้แน่นอน” หลีชีเย่ย์มเฉยเมย กล่าวว่ “เจ้าไม่เชื่อซ้าก็ได้ อย่างน้อยก็ต้องเชื่อเวทิตดสอบของเกาะสุวรรณกรรมัง เจ้าสิ่งนี้กำเนิดโดยปรมาจารย์พฤกษาของพวกเจ้านะ ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องนี้ได้ผ่านการยืนยันจากพวกบิดาของเจ้า”

“เจ้าแน่ใจหรือว่ไม่ใช่เป็นพวกเดียวกันกับพ่อของซ้าร่วมมือกันมาหลอกลงซ้า” เย่เสี่ยวเสี่ยวมือท้าวสะเอว จ้องมองหลีชีเย่ด้วยท่าทีดุตัน กล่าวว่ “ถ้าหากให้ซ้าจับได้ว่เป็นการร่วมมือกับพ่อของซ้ากับเจ้าเพื่อหลอกลงซ้าละก็ ซ้าจะต้องจับเจ้าถลกหนังออกมาด้วยมือของซ้าเอง”

“เอาละ นังหนูน้อย ไปผูกแผนการอะไรของเจ้ามากมายมาจากไหนกัน” หลีชีเย่โบกมือกล่าวตดบทเย่เสี่ยวเสี่ยว

ยิ้มกล่าวว่า “ต่อให้บิดาเจ้าคิดจะหลอกลวงเจ้า ข้าก็ไม่มีอารมณ์
และไม่วางมากพอที่จะมาหลอกลวงเจ้า เอาล่ะ เจ้ารีบๆ บอกมาเถอะ
ว่าเจ้าต้องการได้อะไรจากตัวของข้า?”

เยเสียวเสียวทำท่าลังเลนิดหนึ่ง จ้องมองหลี่ชีย่ด้วย
ท่าที่ไม่เชื่อมั่นในตัวของหลี่ชีย่เป็นพิเศษ แต่ทว่า ในที่สุดนาง
ยังคงชักไ้ต่อไปว่า “ในเมื่อเจ้าเป็นสายเลือดโอรสราชันเซียน เจ้า
รู้สึกใหม่ว่าตัวเองมีอะไรที่แตกต่าง มีอะไรเป็นพิเศษด้านสายเลือด”

คำพูดเช่นนี้สร้างความสนใจให้กับหลี่ชีย่ทันที เขา
จ้องมองเยเสียวเสียวครู่หนึ่ง เอามือลูบคางที่หนึ่ง กล่าวท่าที่
เอ้อระเหยว่า “เกรงว่าเกาะสุวรรณของพวกเจ้าคงไม่ใช่เพียงแค่
ต้องการพ้อพันธมิตรเท่านั้นเองกระมัง หากว่าไม่ใช่ข้าที่เป็นสายเลือด
ราชันเซียนแล้วเปลี่ยนเป็นบุคคลอื่น เมื่อผ่านการทดสอบจากเวที
ทดสอบสายเลือดของพวกเจ้าจนได้เป็นเขยของเกาะสุวรรณแล้ว

ในอนาคตหากรู้สึกไม่เหมาะสมขึ้นมา และทั้งคู่ก็ยังไม่ทันได้
แต่งงานกันละก็ เรื่องนี้มีต้องจบกันเลยรี? "

เรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่ เป็นพ่อพันธุ์และผู้ที่ เป็นเครื่องมือ
เพิ่มพลังวัตรให้กับฝ่ายตรงข้ามนั้น ในแดนวิญญานสวรรค์มีระบบ
ปฏิบัติที่สมบูรณ์แบบอยู่ เจกเช่นแต่ละสำนักได้ทำการคัดเลือกและ
บ่มฝึกผู้ที่จะเป็นพ่อพันธุ์และผู้ที่ เป็นเครื่องมือเพิ่มพลังวัตรให้กับ
ฝ่ายตรงข้าม ตั้งแต่บุคคลผู้นั้นยังอยู่ในเยาว์วัย เมื่อไหร่ที่ทั้งสอง
ฝ่ายมีความไม่เหมาะสม หรือสองฝ่ายเกิดช่วงห่างขึ้นมามาก
เกินไป สุดท้ายแล้ว สองฝ่ายก็จะไม่มีการแต่งงานกันเกิดขึ้น ทั้งพ่อ
พันธุ์และผู้ที่ เป็นเครื่องมือเพิ่มพลังวัตรให้กับฝ่ายตรงข้ามก็จะมี
ความเป็นไปได้สูง ถูกส่งกลับไปยังสำนักที่เป็นต้นสังกัดเดิม

ดังเช่นการคัดเลือกเขยของเกาะสุวรรณในครั้งนี้ ต่อ
ให้มีผู้ที่ถูกคัดเลือกเอาไว้แล้ว ให้เป็นเขย แต่มันก็แค่ทั้งสองฝ่ายได้
ตกลงในสิ่งนี้เท่านั้น โดยที่พ่อพันธุ์ยังคงต้องผ่านการเฝ้าดูและ
ทดสอบ หากสามารถผ่านการเฝ้าสังเกตและทดสอบแล้ว ทั้งสอง

ฝ่ายจึงจะมีการแต่งงานกันในที่สุด และเป็นสามีภรรยาอย่างแท้จริง เพื่อภาระกิจการสืบสานทายาทรุ่นหลังต่อไป

“ฮึ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเจ้า?” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวว่ “ฮึ ถ้าหากเจ้าเป็นสายเลือดโอรสราชันเซียนที่แท้จริงละก็ เจ้ายังมีอะไรที่ต้องกังวลอีกเล่า”

“ข้าเข้าใจแล้ว พวกเจ้าต้องการคัดเลือกสายเลือดที่แข็งแกร่งที่สุด ความตั้งใจแรกเริ่มของพวกเจ้าหาใช่ต้องการคัดเลือกสายเลือดราชันเซียน บางทีพวกเจ้าอาจกำลังค้นหาสายเลือดที่ดีกว่าเดิมอยู่” หลี่ชียเอ่หรีตาลงที่หนึ่ง มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว

“อี เจ้ากำลังพูดพลาโมอะไรของเจ้า” เยเสียวเสียวล้อง
เขม็งไปที่หลี่ซีเย จากนั้นยื่นหัวสะเอว กล่าวด้วยท่าทีดุดันว่า “ใน
เมื่อเจ้าคือสายเลือดราชันเซียน งั้นดีละ ข้าก็จะแต่งงานกับเจ้าแน่
ไม่ใช่ เป็นเจ้าที่ต้องแต่งงานกับข้าแน่!”

หลี่ซีเยอดที่จะหัวเราะออกมา เมื่อเห็นท่าทีที่ดุดัน
ของเยเสียวเสียว กล่าวว่า “นั่งหนู เจ้าคิดมากเกินไปหรือเปล่า เจ้า
อยากจะทำ แต่ข้าไม่ต้องการแต่งงานนะ”

“อี สิ่งนี้ไม่อาจตามใจเจ้า หากเจ้ากล้าปฏิเสธ ข้าจะ
ซัดเจ้าให้นมจนมจหน้าตาไม่ได้” เยเสียวหัวสะเอวพูดด้วยท่าทีที่
เผ็ดร้อนยิ่งนัก

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เคยได้ยินแต่บังคับให้แต่งงานมี จะ
มีสักกี่คนที่ถูกบังคับให้ต้องแต่งงานกันล่ะ?

หลี่ซีย่พิจารณาเย่เสี่ยวเสี่ยวตั้งแต่หัวจรดเท้า กล่าว
ท่าที่เอ๋อระเหยว่า “นั่งหนู ไซว่าข้าจะดูแคลนเจ้า อาศักรูปร่างที่เป็น
เพียงไม้กระดานก็สามารถบังคับให้ข้าแต่งงานด้วยได้อย่างนั้น
หรือ? หลบไปอยู่ข้างๆ เลย”

ตอนที่ 1163 สายเลือดลึกลับของเย่เสี่ยวเสี่ยว

“เซอะ เจ้านะสิรูปร่างดั่งไม้กระดาน.....” เย่เสี่ยวเสี่ยวถูกคำพูดที่ดูถูกย่ำโมโหจนโกรธขึ้นมา ร้องกล่าวว่า “กล้าดีไม่ยอมแต่งงานกับข้า ปล่อยให้ข้าจะมัดเจ้าให้วามจนจำหน้าไม่ได้!” ขาดคำปล้นลงมือต่อหลี่ชียะทันที

การลงมือของเย่เสี่ยวเสี่ยวดูไปแล้วไม่ได้มีท่าทางทำอะไรมากมาย กระทั่งกล่าวได้ว่าไม่ได้สำแดงเคล็ดวิชาอะไร เพียงแค่เมื่อพลังลมปราณมาเต็ม หันใดนั้นก็คล้ายดั่งดันให้เกิดเป็นช่องว่างขึ้นมา เห็นนางทำท่ากำมือไปอย่างนั้น บังเกิดเสียง “ซ่าา” ปราณดอกไม้ประหลาดต้นหนึ่งอยู่ตรงหน้าหลี่ชียะ

ดอกไม้ประหลาดดอกนี้มีขนาดใหญ่มาก มีกลีบดอกอยู่แปดกลีบ สีสันของดอกไม้ประหลาดนี้ฉูดฉาดมาก หรือจะพูดว่า ดอกไม้ประหลาดดอกนี้เป็นดอกไม้ที่แปลงมาจากเพลิงแก่นสุรียัน

“บุปผาสุริยะเทพ” หลีชีเยถึงกับเพ่งมองตรงไป
ด้านหน้าเมื่อดอกไม้ดอกนี้ปรากฏ และในเสี้ยววินาทีนี้เอง “พริบ”
เพลิงแก่นสุริยันที่พลุ่งพล่านไม่ขาดสายได้ล้อมกักขังตัวหลีชีเย
เอาไว้ จากนั้น เสียงดั่งตึง ตึงตึงขึ้นมา เพลิงแก่นสุริยันได้กลับ
กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์เพลิงแก่นที่ไม่เพียงต้องการกักขังหลีชีเย
เอาไว้เท่านั้น หลักกฎเกณฑ์เพลิงแก่นแต่ละสายยังเหมือนดั่งหาง
ของแมงป่องพิษที่ต้องการที่มแทงเข้าไปยังร่างของหลีชีเยอีกด้วย

“ตึง” เสียงเหมือนถูกล็อคด้วยกุญแจขนาดยักษ์ หลี
ชีเยปลิ้นสำแดงเคล็ดสุริยันนพเก้าผนึกฟ้าออกมา จากนั้นเสียงดั่ง
“ปุ” หลักกฎเกณฑ์เพลิงแก่นปลิ้นที่มแทงเข้าไปภายในร่างของหลี
ชีเยในทันที

ด้วยหลักกฎเกณฑ์เพลิงแค้นที่ทิ่มแทงเข้าร่างเช่นนี้
ต่อให้ไม่เผาร่างให้กลายเป็นเถ้าธุลีก็ต้องเผาผลาญจนอยู่ยิ่งกว่า
ตาย เจ็บปวดทรมานอย่างมาก

แต่ทว่า หลี่ชีย่กลับไม่แสดงอาการเจ็บปวดทรมาน ซ้ำ
ยังเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ยิ้มกล่าวว่า “บำรุงดีเหลือเกิน เกสร
ประหลาดเช่นนี้พบเห็นได้ยากยิ่งแล้วละ”

“รับมือกระบวนท่าของข้า” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวเห็นว่าหลี่
ชีย่ไม่เกรงกลัวต่อบุพผาสุริยะเทพ ของตน นางร้องตวาดออกมา
เมื่อพลังลมปราณสีแดงออกมาเต็มที่ ได้ยินเสียง “ซ่าา” ต้นไม้
ประหลาดต้นหนึ่งที่มีความสูงเท่าครึ่งตัวคนปรากฏออกมา โดยที่
ต้นไม้ประหลาดต้นนี้เหมือนดั่งแกะสลักขึ้นมาจากน้ำแข็งอย่างนั้น

ยามเมื่อต้นไม้ประหลาดต้นนี้ปรากฏ "จิต" พลาณภาพ
น้ำแข็งที่น้ำกล้วปล้นปิดกั้นไปทั่วพื้นที่ ต้องการกักขังตัวหลี่ชียเอให้
อยู่ภายในน้ำแข็ง

แต่ทว่า ทันใดนั้น เคล็ดสุริยันนพเก้าผนึกฟ้าปล้นมี
อุณหภูมิต่ำสูงมาก เหมือนดังเป็นดวงสุริยันที่โผล่ขึ้นมาส่งประกาย
สุริยันแผดเผารุนแรงออกมา ทำการสกัดการปิดกั้นจากน้ำแข็ง
โดยต้นไม้ประหลาดได้อย่างง่ายดาย โดยไม่ส่งผลกระทบใดๆ ต่อห
ลี่ชียเอ

ในขณะนี้ หลี่ชียเอไม่ได้ให้ความสนใจต่อบุปผาสุริยะ
เทพ และต้นไม้ประหลาดต้นนั้นอีกเลย สายตาของเขาจ้องเขม็งไป
ที่ตัวของเยเสี่ยวเสี่ยวอย่างไม่ลดละ กล่าวออกมาด้วยความรู้สึก
ประทับใจว่า "นั่งหนูน้อย นีมันคือสายเลือดอะไรกันแน่! "

เรื่องราวในโลกที่สามารถทำให้หฺลื่อชื่อรู้สึกรหฺลื่อใจ
นั้นมื่ออยู่ไม่มื่อนัก แต่ท่ว มื่อร่วนี้เย่เสื่อวเสื่อวกลับทำหฺลื่อชื่อเย่
ต้องตกรใจอย่างแท้จรื่อ นางไม่ได้อำแดงเคลื่อวิชาอะไรออกมาเลย
พลันลงมื่อก็ปรกรกฏเป็นบุปผาสूरियोเทพ แลต้นไม้อะหลอดออกมา
เรื่อได้ว่สิ่งนี้หื่อใช้อ้อศยเคลื่อวิชาเสกหรือเปล่งออกมา แต่เป็นบุ
ปผาสूरियोเทพ แลต้นไม้อะหลอดที่แท้จรื่อ

พลันลงมื่อก็สามารถเรื่ออ้อบุปผาสूरियोเทพ ต้นไม้อะ
หลอดให้ปรกรกฏ ทำหฺลื่อชื่อเย่นื่อถึงตำน่านที่ดื่อดำบรพมื่อ
เรื่อหนึ่ง เป็นตำน่านที่เกื่อวกับเฟ่อพฤกษอ เกร่งว่กรหฺลื่อเฟ่อ
พฤกษอเองก็มื่อทรอบเรื่อนี้แล้ว

เนื่อจกรตำน่านดื่อดำบรพนี้เนื่อเนื่อมื่อมื่อเกื่อ
อื่อทั้งตำน่านดื่อดำบรพนี้มื่อเคยปรกรกฏขึ้นมื่อก่อน แลมื่อเคย
ได้อื่อกรหฺลื่อดสอบ ดั่งนั้น ต่อให้เป็นยุคที่เนื่อเนื่อยุคนั้น หื่อจจะมี

ผู้คนที่รับรู้เรื่องราวและเคยได้ยินได้ฟังก็คงไม่เก็บมาใส่ใจ คิดว่าเป็นตำนานที่ไม่ใช่ความจริง!

“ฮึ ทำไม่ข้าจะต้องบอกเจ้า” เวลานี้เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันโบกมือ บุปผาสुरิยะเทพ และต้นไม้ประหลาดพลันหายไปทันที เอ๋อขึ้นพร้อมกับจ้องเขม็งไปที่หลี่ซิเย่

หลี่ซิเย่เอามือบลุบคางยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าบอกสายเลือดของเจ้าให้กับข้า ไม่นานข้าอาจพิจารณารับเจ้าเอาไว้ตามที่ตาม ก็เหมือนดังที่เจ้าคิดเอาไว้เช่นนั้น สายเลือดโอรสราชันของข้าอาจให้คำตอบกับเจ้าก็เป็นได้”

“เจ้าบอกมาก่อนสิ” เย่เสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงฮือออกมาที่หนึ่ง จ้องมองหลี่ซิเย่แล้วกล่าวว่า “ให้ข้าได้ฟังดูก่อนว่าเจ้าเข้าใจ

ในสายเลือดโอรสราชันแค่ไหน บางที ข้าอาจพิจารณาบอก
กล่าวถึงสายเลือดของข้าให้เจ้า”

หลี่ชีย่จ้องมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว ประกายตากระพริบที่
หนึ่ง ภายใต้ประกายตาของหลี่ชีย่ เย่เสี่ยวเสี่ยวเหมือนทำอะไรไม่
ถูก เหมือนกินปูนร้อนท้องขึ้นมาเล็กน้อย แม้ว่าประกายตาของหลี่
ชีย่จะไม่ได้มีความรุนแรงอะไร และไม่ข่มขวัญต่อจิตใจ แต่ทว่า
ประกายตาของเขาเหมือนว่าสามารถมองผ่านทะลุได้ทุกสิ่งอย่าง
ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันรู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมา

“ข้าเข้าใจแล้ว ข้าเข้าใจแล้วละ” หลี่ชีย่มองเห็นท่าที
ของเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้วเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “พูดกันไปมาจนถึงที่สุด
เจ้านะไม่รู้ว่าตนเองนั่นคือสายเลือดอะไร แม้แต่เกาะสุวรรณของ
พวกเจ้าก็ 모르 ไม่รู้แม้กระทั่งสายเลือดของเจ้ามีความลึกซึ้งพิสดาร
ตรงไหน”

“การคัดเลือกของพวกเขาเจ้าในครั้งนี่ แทนที่จะบอกว่า เป็นการค้นหาเขยที่มีสายเลือดแข็งแกร่ง มีสู้บอกว่าต้องการค้นหา คำตอบจากสายเลือดมากมายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ หากว่าพวกเขา สามารถค้นพบสายเลือดที่สามารถเข้ากันได้อย่างแท้จริง พวกเขา ก็สามารถค้นหาความลึกลับพิสดารของสายเลือดเจ้าจากจุดนั้น”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่ง กล่าว อย่างเอ้อระเหยว่า “ถ้าหากข้าเดาไม่ผิดละก็ สายเลือดของเจ้าไม่สามารถตรวจสอบได้กระทั่งสิ่งที่ปรมาจารย์พฤษชาของพวกเขเจ้าได้ ทิ้งเอาไว้ให้ ไช่มัย”

“ฮึ พุดเพื่อเจ้า มันเป็นเพียงคำกล่าวเพียงฝ่ายเดียว ของเจ้าเท่านั้น” เย่เสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงฮึน่าเกรงขามออกมา กล่าวว่า “ทำไมข้าจะไม่รู้ถึงสายเลือดของตัวเอง ข้ายอมรู้อย่างชัดเจน ฮึ แต่ ไม่บอกต่อเจ้า ให้เจ้าออกแตกตาย”

แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะพูดด้วยท่าทีที่ติดัน แต่ คำพูดที่
ออกมาจากปากของนาง ชัดเจนว่านางไม่ค่อยมั่นใจเสียแล้ว

หลี่ชียี่มิดหนึ่ง สายหน้าเบาๆ ว่า “นั่งหนู ไม่ต้องทำ
ปากแข็ง เจ้าไม่สามารถโกหกสายตาของข้าไปได้หรอกนะ หากว่า
เจ้าเล่าเรื่องเกี่ยวกับสายเลือดของเจ้าให้ข้าฟังอย่างตรงไปตรงมา
สักก็ ไม่นานข้าอาจสามารถช่วยเจ้าได้อีกแรงหนึ่ง”

เย่เสี่ยวเสี่ยวอ้าปากเหมือนจะพูด แต่ทว่า นางรีบหุบ
ปากลงด้วยความระแวง

“ติง.....ติง.....ติง.....” ในเวลานี้เอง ปรากฏเสียง
เตือนภัยของเกาะสุวรรณได้ดังขึ้นมาอย่างกะทันหัน จากนั้น ได้ยิน
เสียงศิษย์ของเกาะสุวรรณร้องออกมาว่า “ถูกลอบโจมตี.....”

เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันมีสีหน้าที่เคร่งเครียดเมื่อได้ยินดังนี้
กล่าวด้วยความดุตันว่า “ไอ้เหี้ย_ตัวไหนกล้าลอบจู่โจมเกาะสุวรรณ
ของข้า!” กล่าวพลาถหลังเดินจากไป หนึ่งก้าวหนึ่งบุปผา เห็น
ฟ้าจากไปในทันที

หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง ก้าวเดินออกนอกบ้านอย่างช้าๆ
ยืนมองอยู่บนเกาะไปยังระยะห่างไกล

“ซ่า.....ซ่า.....ซ่า.....” นอกชายฝั่งของเกาะ
สุวรรณ ภายในแนวเขตป้องกันภัยของเกาะสุวรรณ ปรากฏมังกร

น้ำแต่ละตัวที่พุ่งกระโจนเหนือห้องน้ำขึ้นมา โดยที่มังกรน้ำแต่ละตัว มีลักษณะ 通碧 ทั้งตัว จากการทำพวกมันคำรามเสียงยาว มังกรน้ำแต่ละตัวกระโดดขึ้นสูงแล้วพุ่งตัวเข้าหาเกาะสุวรรณ

“ผู้ที่มาคือผู้ใด.....” การจู่โจมเกาะสุวรรณอย่างกะทันหันได้สร้างความตื่นตระหนกกระทั่งเจ้าเกาะสุวรรณ เขายืนอยู่บนยอดเขาสูงแห่งหนึ่ง ร้องเสียงอันดังออกไป

ยอมไม่ต้องสงสัย ผู้ที่เข้าจู่โจมเกาะสุวรรณไม่เปิดเผยตัวตนออกมา แต่อาศัยวิธีควบคุมให้มังกรน้ำเข้าโจมตีเกาะสุวรรณ

ในเวลานี้ ภายในเกาะสุวรรณปรากฏเสียงเตือนภัยดังขึ้นเป็นระยะ เป็นที่ทราบกันดีว่า เกาะสุวรรณถือเป็นสำนักที่มีความแข็งแกร่งอย่างยิ่ง สามารถเทียบเคียงได้กับสายสำนักราชัน

เขียนได้ทุกสำนัก ผู้ที่หาญกล้าบุกโจมตีเกาะสุวรรณได้นั้นต้องมีฝีมือไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

“เปิด.....” จากการทำม็กรน้ำแต่ละตัวพุ่งเข้าโจมตีแนวเขตป้องกันภัยของเกาะสุวรรณ ทำให้บรรดาศิษย์ของเกาะสุวรรณเข้ารับการโจมตีด้วยการส่งเสียงคำรามเสียงดังออกมา

“ซ่า.....ซ่า.....ซ่า.....” แต่ทว่า ในขณะที่ ม็กรน้ำที่กระโดดขึ้นมาจากทะเลกลับมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นๆ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น จำนวนม็กรน้ำเป็นหมื่นพันที่กระโดดขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า และอาศัยท่าทีที่ดุร้ายพุ่งเข้าโจมตีแนวเขตป้องกันภัยของเกาะสุวรรณ

เวลานี้ หลี่ชีย่ได้ละสายตากลับมาจากการจ้องมองไป
ระยะห่างไกล แต่สายตาทกไปอยู่ที่ผิวน้ำที่อยู่ข้างเกาะ มองดูน้ำ
ทะเลที่ส่งประกายระยิบระยับ เขาอดที่จะเพ่งมองตรงไปข้างหน้า
ไม่ได้

ในเวลานี้เอง ปรากฏคนผู้หนึ่งค่อยๆ โผล่พ้นน้ำทะเล
ขึ้นมาอย่างช้าๆ เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งที่ขีมน้ำเป็น
พาหนะ

ผู้หญิงคนนี้สวมอาภรณ์สีมรกตบางเบา พลัวไหว
ท่ามกลางลมพัดอ่อนๆ ยิ่งดูงดงามเป็นพิเศษ ร่างของนางเหมือน
พลัวไหวไปตามสายลมอย่างนั้น

ผู้หญิงคนนี้ขี่ม้าน้ำที่แลดูคล้ายม้าแต่ก็คล้ายมังกร สี
มรกตทั้งตัว ม้าน้ำตัวนี้มีรูปร่างที่งดงามยิ่งนัก และจะต้องเป็นสัตว์ที่
ว่ายน้ำได้คล่องแคล่วว่องไวมากในทะเลอย่างแน่นอน

ผู้หญิงคนนี้ได้ปิดบังหน้าตาของตนเอง ทั้งยังซ่อนเร้น
กายาที่แท้จริงของตน ทำให้ไม่สามารถมองเห็นหน้าตาของนางได้
ชัดเจน ยามที่นางขี่ม้าน้ำโผล่พ้นน้ำทะเลขึ้นมาแบบไร้ซึ่ง шумเสียง
เหมือนดังเป็นวิญญานอย่างนั้น กระทั่งไม่มีใครรับรู้การมาถึงของ
นาง

หากไม่เป็นเพราะหลี่ชียล่ะก็ เกรงว่าผู้หญิงคนนี้ขึ้นมา
บนเกาะโดยที่ไม่มีใครล่วงรู้ด้วยซ้ำ

ผู้หญิงคนนี้ขี่ม้าน้ำเพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวก็มาถึงข้าง
กายของหลี่ซีเย แม้ว่าอะไรจะเร็วซุ่มเสียง แต่ความเร็วนั้นสูงมาก

ผู้หญิงขี่ม้าน้ำมาถึงข้างกายหลี่ซีเยแล้วว่า "ขึ้นม้า"
นางลงใจปกปิดร่างที่แท้จริงของตน และไม่ให้ผู้อื่นจับน้ำเสียงของ
นางได้ว่าเป็นเช่นใด

หลี่ซีเยอมยิ้มมองดูผู้หญิงที่ขี่ม้าน้ำนั้น ยิ้มกล่าว
เอ้อระเหยว่า "ทำไมจะต้องขึ้นม้าไป? "

ผู้หญิงคนนั้นไม่พูดพลาถม รวบตัวหลี่ซีเยขึ้นมาให้นั่ง
อยู่บริเวณด้านหน้าของตนทันที

“นาสนใจ” หลีซีย่ที่นั่งอยู่บนม้าน้ำเพียงยี่มิดหนึ่ง
โดยไม่ได้ขัดขึ้น

ผู้หญิงคนนั้นไม่พูดอะไร เชิดหัวม้าน้ำหันกลับมุงด่าลง
ใต้ทะเลไป หวังอาศัยทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลหลบหนีจากที่ตรงนี้

“จะหนีไปไหน.....” แต่แล้ว ม้าน้ำยังไม่ทันเข้าใกล้
ทะเล ปราบกฏเสียงแหลมดังขึ้น เย่เสียวเสียวพลันพบเห็น เท้า
เหยียบดอกไม้พุ่งเข้ามาทันที

พลันที่นางลงมือก็คือต้นไม้ประหลาด “จืด” พลันปิด
ก้นน้ำทะเลด้วยน้ำแข็ง ด้วยความรวดเร็วที่ผู้คนที่ต้องตะลึง

เมื่อผู้หญิงคนนี้เห็นน้ำทะเลถูกปิดกั้นด้วยน้ำแข็ง ก็
ไม่ได้หยุดนิ่ง ควบม้าน้ำเหินฟ้าขึ้นไปในทันทีตั้งสายฟ้าแลบ เป็นที่
ตกตะลึงของผู้คนกับความเร็วของนาง

“นางปีศาจมาจากไหนกัน บังอาจกล้าแย่งตัวผู้ชายกับ
ข้าอย่างนั้นรี หนาที่ตาย!” นับว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวดุเด็ดเผ็ดมันน่าดู
ชมทีเดียว ร้องเสียงแหลมดังออกมา เค้าเหยียบบถาว์ลย์เขียวเส้น
หนึ่ง ไล่ตามมาอย่างรวดเร็วตั้งสายฟ้า เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น
ก็ไล่กวอดม้าน้ำได้ทัน

เย่เสี่ยวเสี่ยวร้องเสียงแหลมดังออกมา และลงมืออีกครั้ง
“แว้งค์” ปราบกฏเป็นต้นหลิวขนาดยักษ์ขึ้นมา กิ่งหลิวที่ห้อยลงมา
แต่ละกิ่งคล้ายตั้งเชือกเขียนพุงเข้ามัดตัวผู้หญิงที่นั่งอยู่บนม้าน้ำ

แต่ทว่า ผู้หญิงที่นั่งอยู่บนม้าน้ำก็ไชย้อย นางร้องเสียง
แหลมดังออกมา และฝ่ามือกดลง เสียงดัง "ตุ้ม" น้ำทะเลที่ถูกปก
คลุมไปด้วยน้ำแข็งปรากฏมังกรน้ำแต่ละตัวพุ่งขึ้นมา และอาศัย
ความเร็วที่สุดเปรียบเปรยพุ่งเข้าหากิ่งหลิวที่พุ่งเข้ามามัดตัว

"พับ" กิ่งหลิวทั้งหมดได้มัดเข้ากับตัวของมังกรน้ำแข็ง
ทั้งหมด โดยที่กิ่งหลิวและมังกรน้ำแข็งเวลานี้ได้เกิดการต่อสู้กัน
ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมให้แก่กัน

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ม้าน้ำปล้นกระโดดถอยหลัง
กะทันหัน ทำให้ช่องว่างพลิกกลับ เหมือนดังจุดพักเท้าของม้ามังกร
ปล้นไปปรากฏอยู่ ณ สิบล้านลี้ที่อยู่เบื้องหลังเท้าของม้าน้ำตัวนี้

ตอนที่ 1164 ผู้หญิงลึกลับ

การกระโดดของอาชามุทธรเช่นนี้ ได้กระโดดข้ามช่องว่างไปโดยสิ้นเชิง ทำให้หลี่ชียเอที่นั่งอยู่บนหลังม้ายังต้องชื่นชมออกมา "อาชามุทธร เป็นสุดยอดอาชามุทธรที่คัดมาจากหนึ่งในหมื่นนะเนี่ย"

การกระโดดของอาชามุทธรได้ดึงระยะห่างออกไปจากเย่เสี่ยวเสี่ยว แม้ว่าเกอวัลย์มรกตของนางจะมีความเร็วที่สำแดงถึงขีดสุดแล้ว แต่ในระยะเวลาอันสั้นก็ไม่สามารถไล่กวาดให้ทันกับอาชามุทธรได้

จากการกระโดดของอาชามุทธรในครั้งนี้ ได้กระโดดจนพ้นจากรัศมีของทะเลที่ถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็ง มันกระโดดลงไป ในทะเลทันที และดำดิ่งลงใต้ทะเลอย่างเงียบเชียบทันที

ครั้นเมื่ออาชาสมุทรดำดิ่งลงใต้น้ำแล้ว ผู้หญิงคนนี้
ปล้นซ่อนเร้นกลิ่นอายทั้งหมด ซ่อนเร้นร่องรอยทั้งหมด ย่อมไม่
ต้องสงสัย ผู้หญิงคนนี้มีการเตรียมการมาอย่างดี

ณ ใต้ทะเลลึก อาชาสมุทรได้กระโดดอีกครั้งหนึ่ง การ
กระโดดในครั้งนี้อย่างรวดเร็วกว่าที่กระโดดบนอากาศเสียอีก เพราะน้ำทะเล
เป็นตัวกลางที่ทำให้มันก้าวข้ามทุกสิ่งได้สมบูรณ์แบบมากกว่า ทำ
ให้มันปล้นกระโดดจากทะเลหนึ่งข้ามไปยังอีกทะเลหนึ่ง เป็นที่ตก
ตะลึงของผู้คนในด้านความเร็วของมัน

เจ้าปีศาจสาวน้อยหน้าไม่อาย อย่าให้ข้าจับตัวได้ก็
แล้วกัน หากไม่แล้วหน้าดู ถึงกับกล้ามาแย่งผู้ชายกับข้า” เมื่อเย่เสี่ยว
เสี่ยวไล่มาถึงก็คลาดกับเป้าหมายเสียแล้ว นางได้แต่กระหึบเท้า
และกล่าวอย่างเคียดแค้น

ณ ที่แห่งหนึ่งของทะเลมรกต ที่ตรงนั้นมีหน้าผาสงูชั้น
ที่อันตรายตั้งตระหง่าน มีหินโสโครกที่สูงเด่น ยิ่งไปกว่านั้น ยังมี
ร่องน้ำลึกขนาดใหญ่อีกด้วย เมื่อน้ำทะเลไหลมาถึงที่ตรงนี้แล้ว จะ
บังเกิดเป็นเสียงดังตุมตาม น้ำทะเลที่พุ่งลงไปยังด้านล่างเหมือน
หนึ่งเป็นน้ำต่าอย่างนั้น และบางแห่งน้ำทะเลที่คล้ายดังคลื่นยักษ์
เข้าปะทะกับหินโสโครก และยังมีน้ำทะเลที่ไหลวนอยู่ภายใต้หน้าผา
ที่สูงชัน โดยที่มันจะไหลวนไปรอบๆ ฐานของหน้าผาสงูชั้นแห่งนั้น
กลายเป็นวังน้ำวน.....

ทะเลที่มีลักษณะเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็นที่ที่อันตรายแห่ง
หนึ่ง ซึ่งบุคคลทั่วไปกระหังผู้บำเพ็ญตนโดยทั่วไปก็ไม่ต้องการมา
ที่นี่

ภายใต้หน้าผาที่สูงชันแห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงดัง “ซ่าา”
อาชาสมุทรได้มุดขึ้นมาจากใต้ทะเล และปีนขึ้นไปบนหน้าผาสูงชัน
นั้น

บนหลังม้าน้ำมีคนสองคนนั่งอยู่ แน่นอน ย่อมเป็นใคร
ไปไม่ได้ นอกจากหลิไชเยกับผู้หญิงลึกลับผู้นั้น

หลังจากที่อาชาสมุทรได้ปีนขึ้นไปถึงบนหน้าผาที่สูง
ชันแล้ว ที่ตรงนี้สามารถมองเห็นสภาพของทะเลทั้งหมด ที่ตรงนี้
ลมทะเลพัดโกรก ไอละเลที่ลอยขึ้นกลางอากาศ สามารถมองเห็น
น้ำทะเลที่พุ่งพล่านอยู่ทั่วไป ได้ยินเสียงน้ำทะเลที่ร้องคำราม
สภาพทั่วไปที่อยู่ตรงหน้าช่างอันตรายและแปลกประหลาด เหมือน
ดังสรรสร้างจากฝีมือเทวดาอย่างนั้น ทำให้ผู้พบเห็นต้องร้องอุทาน
ออกมา

ท่าทีหลีชีเย่ดูเอ้อระเหยสบายๆ เมื่อนั่งอยู่บนหลังของ
อาชาสมุทร ลมทะเลที่พัดโกรก ศีรษะหนุนอยู่บนอกของผู้หญิงคน
นั้น มองดูทิวทัศน์ทะเล ช่างเป็นอะไรที่แลดูสบายเหลือเกิน

เมื่ออกของผู้หญิงลึกลับถูกหลีชีเย่นอนหนุน ทำให้
นางพลันอารมณ์ไม่ดีนัก กล่าวเยือกเย็นออกมาว่า “เวลานี้สมควร
ลงได้แล้วยัง”

หลีชีเย่ยังคงไม่สะทกสะท้าน ยังคงเสวยสุขต่อไปเรื่อยๆ
ยิ้มเฉยเมยแล้วกล่าววว่า “สาวน้อย คิดจะได้บางสิ่งก็ต้องมีสิ่ง
แลกเปลี่ยน เจ้าคิดว่าข้าเอาเปรียบเจ้า ความจริงแล้ว เป็นเจ้าที่เอา
เปรียบข้า ถ้าหากข้าไม่ยินยอม เจ้าคงไม่สามารถอยู่กับข้าเช่นนี้
ได้”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย่พลันทำให้ผู้หญิงลึกลับต้องอึ้ง
คำพูดเช่นนี้ยโสเหลือเกิน เป็นการหลงตัวเองเสียจนสุดเปรียบ
เปรย

ผู้หญิงลึกลับได้กระโดดลงจากอาชาสมุทรท่าที่เย็นชา
ยืนอยู่ท่ามกลางหน้าผาที่สูงชัน มองดูสภาพของทะเลที่อยู่ตรงหน้า
นางนั่งเงียบโดยไม่รู้ที่นางกำลังคิดอะไรอยู่

ขณะที่หลี่ซีเย่ยังคงนั่งอยู่บนอาชาสมุทรอย่าง
เอ๋อระเหย หลับตาลงเพื่อรับรู้ถึงลมทะเลที่พัดโกรก หลังจากเวลา
ผ่านไปนานมาก จึงพึมพำออกมาว่า สภาพดินฟ้าอากาศของแดน
วิญญานสวรรค์ช่างทำให้ผู้คนต้องอาลัยอาวรณ์อยู่เสมอ”

เวลานี้ ผู้หญิงลึกลับจึงได้มองหลีซีเยอย่างเย็นชา
กล่าวว่า “ได้เวลาที่เจ้าสมควรพูดถึงสภาพของเจ้าแล้วกรรมัง”

หลีซีเยจึงได้ลืมตาขึ้นมาในเวลานี้ มองดูผู้หญิงลึกลับ
นั้น ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “สาวน้อย เจ้าคิดจะปรึกษากับข้าล่ะก็ ควร
แสดงท่าทีที่ดีกว่านี้ หากข้าอารมณ์ดี บางทีอาจชี้ทางสว่างให้กับ
เจ้าก็ได้นะ”

ผู้หญิงลึกลับพลันถูกยั่วโมโหจนโกรธ เหลือบมองหลี
ซีเยอย่างน่าเกรงขาม “เจ้าเป็นคนที่หลงตัวเองเช่นนี้โดยตลอด
อย่างนั้นรี? ”

“หลงตัวเอง? ” หลีซีเยอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้
มองดูหญิงสาวลึกลับด้วยท่าทีเชิงขำและกล่าวว่า “สาวน้อย ข้า

ไม่เคยรู้มาก่อนว่าอะไรที่เรียกว่าหลงตัวเอง อีกอย่าง อาศัยเจ้านะ หรือ ข้าจำเป็นต้องทำเป็นหลงระเริงอย่างนั้นรี? หากจะกล่าวถึง หลงระเริง เจ้ายังไม่เคยเห็นตอนที่ข้าทำหน้าที่ใหญ่ ยามนั้นสาวน้อย อย่างเจ้าทำได้แค่นินลอบอยู่ข้างๆ เหล่าชั้นฟ้าเทพมารล้วนแล้วแต่ คุกเข่าไต่บัลลังก์ข้า”

ผู้หญิงลึกลับพลันอึ้ง อดจ้องมองหลี่ชียเอ๋อยู่ครู่ใหญ่ ไม่ได้ หากไม่เป็นเพราะเห็นว่าท่าทางของหลี่ชียเอ๋ที่ตื่นตัวดี นางยัง สงสัยอยู่เหมือนกันว่าตัวเองจับผิดคนหรือเปล่า ไปจับเอาคนที่สติ ไม่ดีเข้า

“เจ้าไม่ต้องใช้สายตาเช่นนี้มาจ้องมองข้า” หลี่ชียเอ๋ที่มีความสุขกับลมทะเล มองดูทิวทัศน์ของทะเลที่อยู่ในระยะห่างไกล กล่าวว่ “มาตรฐานหุบเขาสุกใสของพวกเจ้าก็มีเท่านี้เอง จับเรื่อง สายเลือดอะไรโน่นนั่นพอไหว แต่ หากจะมองไกลถึงเรื่องใหญ่ละ ก็ ไม่สามารถทำได้อย่างสิ้นเชิง ยังคงเป็นคำนั้น หุบเขาสุกใสพวก

เจ้าไม่ขาดแคลนเรื่องบุคลากร แต่ขาดแคลนสายตาที่มองกาล
ไกล”

พลันที่หลี่ซีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา สีหน้าของผู้หญิง
ลึกลับต้องแปรเปลี่ยนไป และก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ประกายตาที่
จ้องมองหลี่ซีย่พลันดูน่าเกรงขามขึ้นมา

นางได้ปิดบังฐานะแท้จริงของตนเอง ซ่อนเร้นทุกสิ่งทุก
อย่าง ที่นางทำเช่นนี้ก็เพราะไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ถึงประวัติ
ความเป็นมาของตนเอง แต่แล้ว ชายหนุ่มธรรมดาๆ ผู้นี้ที่อยู่
ตรงหน้ากลับสามารถชี้ประวัติความเป็นมาของตนออกมาได้ทันที
แล้วจะไม่ให้นางต้องตกใจได้อย่างไร

ผู้หญิงลึกลับมั่นใจวิธีการปิดบังฐานะของตนเต็มเปี่ยม ต่อให้เป็นอ่องเทพก็ดูไม่ออก แต่เวลานี้ชายหนุ่มตรงหน้าที่แลดูสุดแสนธรรมดา กลับดูรู้ได้ทันที กระทั่งเรียกได้ว่า ผู้หญิงลึกลับผู้นี้ พลันเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าออกมา

“อย่าได้ใช้สายตาเช่นนี้มาจ้องมองข้า” หลีซีเยที่กำลังเสวยสุขกับการรับลมทะเลที่พัดโกรกมา เขาไม่ได้มองดูผู้หญิงลึกลับมากนัก กล่าวหา “ถ้าหาเจ้ามีความคิดที่ไม่เคารพต่อข้าสักที นั่นคือการหาเรื่องให้กับตัวเอง แม้ว่าคนอย่างข้าบางครั้งอาจไม่ชมชอบสังหารโหดต่อผู้หญิง แต่ทว่า หากมีความจำเป็น ต่อให้ผู้หญิงคนนั้นจะมีความมั่งคั่งเช่นใด ข้าก็พร้อมสังหารนางเสียโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น”

ผู้หญิงลึกลับทั้งตระหนกทั้งหัวน้ไหลกับผู้ชายที่แลดูธรรมดาตรงหน้า เวลานี้นางคาดเดาไม่ออกว่าผู้ชายคนนี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่ ตนเองนั้นรู้เรื่องราวของเขาน้อยมากจนแทบจะเรียกได้ว่าไม่รู้อะไรเลย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เมื่อผู้หญิงลึกลับได้สติกลับมา
จ้องมองไปที่หลี่ชียเอ๋ เอ่ยขึ้นว่า “เจ้าคือหลี่ชียเอ๋หรือ?”

หลี่ชียเอ๋ที่รับกับลมทะเลอยู่ไม่ได้หันกลับไปมองดูผู้หญิง
ลึกลับผู้นี้ ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ สุดลมหายใจเข้าลึกๆ พิมพ์ออกมา
ว่า “กลิ่นอายทะเลของแดนวิญญานสวรรค์นะ ทำให้ต้องหวน
ระลึกถึง” กล่าวพลางขยับริมฝีปากส่งเสียงจี้จะออกมา

จากนั้น จึงมองดูผู้หญิงลึกลับที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ดู
เหมือนคนที่ข้าเคยพบเห็นมา มีเพียงข้าเท่านั้นที่ชื่อหลี่ชียเอ๋”

“เจ้าไม่หลงตัวเองเช่นนี้ไม่ได้หรือไง?” ด้วยคำตอบ
เรียบง่ายเช่นนี้ กลับเปี่ยมด้วยความหลงตัวเองที่เข้มข้นมาก

“จากนั้นล่ะ?” หลีซียะทำเลิกละหน้าที่หนึ่ง กล่าวว่
“แค่นี้ไช้มั้ย?”

ผู้หญิงลึกลับแทบอึ้ง น้มันสลับจากรับเป็นรัก เวลา
กลับกลายเป็นว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเป็นผู้ป้อนคำถามต่อนางแล้ว
นางอดที่จะมองหน้าหลีซียะด้วยท่าทีน่าเกรงขาม “เจ้าเป็น
สายเลือดโอรสราชันจริงหรือ?”

หลีซียะรู้สึกเชิงมาก จึงยื่นมือไปจะช่วยนางปิดเส้นผม
ที่ถูกลมตีจนไม่เป็นระเบียบ แต่ทว่า ผู้หญิงลึกลับได้กระเฝิบตัวเอง
ให้ออกห่าง กล่าวน่าเกรงขามว่า “ทางที่ดีเจ้าทำตัวให้มันเรียบร้อย
หน่อย!”

หลี่ชีย่หดมือกลับและมองหน้านางด้วยท่าที่เฉยเมย กล่าวว่ “ใช่แล้วยังไง ไม่ใช่แล้วยังไง? แค่เรื่องสายเลือดเท่านั้น ค้มกับการไปให้ความสนใจมากมายรึ? ก็ปีมาแล้ว หุบเขาสุกใส ของพวกเจ้ยังคงอาศัยเรื่องของสายเลือดมาหากิน เดินไปเดินมาก็ยังคงย้้วนเวียนอยู่ที่เดิม พูดให้ดูน่าฟังหน่อยก็คือการบ่มฝึก บุคลากร แต่หากพูดให้น่าเกลียดหน่อยก็คือทำตัวเป็นเหมือนแม่ เล้า นำเอาสายเลือดที่ดีเด่นไปแต่งให้คนอื่น หรือแต่งเข้าให้กับผู้มี สายเลือดแข็งแแรง ทำไปทำมาจนไม่ต่างอะไรกับฟาร์มพ่อพันธุ์สัก เท้าใด”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาผู้หญิงลึกลับ โกรธจนตัวสั่น เทา นีมันเป็นการลบหลู่หุบเขาสุกใสของพวกเขาอย่างชัดเจน พูด เสียดหุบเขาสุกใสของพวกเขาไม่หลงเหลือค่าใดๆ อีกเลย

“เจ้าจะพูดอะไร ทางที่ดีให้มันเครื่องขริมจริงจังสัก
หน่อย!” ผู้หญิงลึกลับตวาดน่าเกรงขามออกมา ถ้าหากไม่เป็น
เพราะนางเป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ละก็ คงลงมือสั่ง
สอนเจ้าหมอนี่ที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำไปนานแล้ว

หลี่ซีเยจ้องมองนางและหัวเราะที่หนึ่ง ก็ไม่ได้พูดอะไร
ต่อ บางทีอาจเป็นเพราะขี้คร้านจะพูดอีก

ผู้หญิงลึกลับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ปรับอารมณ์ของ
ตนให้สงบลง มองดูหลี่ซีเยแล้วกล่าวอย่างจริงจังว่า “ถ้าหากเจ้าคือ
สายเลือดโอรสราชันเซียน สมควรจะมีแนวความคิดใหม่จึงจะถูก ใน
โลกนี้ยังมีหนทางที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่ารอเจ้าไปชุดค้น รอเจ้าไป
พิชิตมันอยู่”

ในเวลาตัวเอง หลีชีเยจึงได้มองดูนางอย่างซ้ำๆ ทำการประเมินตัวของนางอย่างละเอียดตั้งแต่หัวจรดเท้า ครั้นถูกหลีชีเยจ้องมองและสังเกตตัวของนางอย่างละเอียดแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ผู้หญิงลึกลับพลันรู้สึกไม่มีความมั่นใจขึ้นมาทันที

เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก สรุปก็คือ เมื่ออยู่ภายใต้สายตาที่ธรรมดาของหลีชีเยแล้ว นางรู้สึกเหมือนถูกมองจนทะเลาะไปหมดทุกส่วน วิธีการอำพรางซ่อนเร้นของนาง ไม่อาจปิดบังได้ภายใต้สายตาที่ธรรมดาของหลีชีเยนั่น

"มองพอแล้วยัง?" หลังจากที่ถูกหลีชีเยประเมินตัวของนางอย่างละเอียดแล้ว ผู้หญิงลึกลับผู้นี้จึงได้เงยหน้าขึ้นมา มองหลีชีเยอ้วยท่าทีที่เย็นชา

“เป็นกายเนื้อที่ดูดีมากทีเดียว” หลีชีเย่ละสายตา
กลับมา กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ไม่เสียที่ที่มีชาติกำเนิดมาจากหุบ
เขาสุกใส”

ผู้หญิงลึกลับรู้สึกอยากจะกระอักเลือดออกมาเต็มทรวง
เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ นางไซ่เพียงแค่มองชาติกำเนิดมาจากหุบ
เขาสุกใสเท่านั้น หากนางเผยโฉมหน้าที่แท้จริงออกมาล่ะก็ เพียง
พอที่จะหมางเมินต่อแดนวิญญานสวรรค์ “ไม่รู้ว่ามีผู้ชายจำนวน
มากเท่าไรที่ต้องการแต่งงานกับนาง

เวลานี้ออกมาจากปากของหลีชีเย่กลับกลายเป็นว่า
เป็นเพียงกายเนื้อที่ดีมากเท่านั้น พลันที่ได้ยินคำนี้ทำให้นางถึงกับ
หมดอารมณ์ หากจะกล่าวว่าประโยคนี้นี้เป็นคำชมล่ะก็ มันก็คงเป็น
คำชมที่โหดร้ายที่สุดเท่าที่นางเคยได้ยินนับตั้งแต่เด็กเป็นต้นมา

คำพูดของหลี่ชีย่ได้ทำให้ผู้หญิงลึกลับแทบอยากจะ
ฆ่าคน ไม่ถ้านักกว่าที่นางจะสามารถจับและสงบสติอารมณ์ของ
ตนลงมาได้

“สาวน้อย เจ้ารู้หรือไม่?” หลี่ชีย่มองหน้าผู้หญิง
ลึกลับด้วยท่าทีเหนียวหนาย กล่าวว่ “หากข้าคิดจะรั้งอยู่ที่เกาะ
สุวรรณเพื่อเป็นเขยสะก็ เจ้ามาทำลายแผนของข้าก็เท่ากับเอา
ตัวเองมาเป็นตัวประกันเป็นเมียน้อยของข้า ไม่สิ ให้เป็นสาวใช้อุ่น
เตียงให้กับข้ายังไม่คุ้มเลยนะ”

ผู้หญิงลึกลับเพียงจะทำการสงบสติอารมณ์ลงได้ เมื่อ
ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้พลันอยากจะกระอักเลือดออกมา โกรธจนตัว
สั่นเทา ถึงกับต้องกัดฟันกรอด

“เจ้าจะไม่คุยโตสักวันจะตายหรือไง?” ผู้หญิงลึกลับกัดฟันดังกรอดๆ ย่อมประเมินได้ว่า หากไม่เป็นเพราะนางต้องการรักษาภาพลักษณ์ของความเป็นกุลสตรีล่ะก็ นางจะต้องกัดเนื้อบนตัวของหลี่ชี่เย่อออกมาเป็นแน่แท้

ตอนที่ 1165 เจ้าหุบเขาสุกใส

“คุณโตรี?” หลีชีเย่อดหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “ที่ข้าพูด
มาก็คือความจริงทั้งนั้น เพียงแต่ ข้าไม่ได้คิดที่จะเป็นขេยให้กับ
เกาะสุวรรณเท่านั้น ถ้าหากข้าต้องการเป็นขេยให้กับเกาะสุวรรณ
จริง เจ้าคิดว่าอาศัยเพียงเจ้า สามารถลักพาตัวข้ามาได้เช่นนั้นรี?
”

ผู้หญิงลึกลับรู้สึกไม่สบายอารมณ์ยิ่งนัก สงเสียงไม่
พอใจออกมา กล่าวว่า “พูดเช่นนี้แสดงว่ามั่นใจเต็มเปี่ยมแล้วสิ คิด
ว่าตัวเองสามารถสยบหัวหล้าได้ทั้งหมดละสิ”

“สยบหัวหล้า?” หลีชีเย่หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “มันจะ
ไปยากเย็นอะไร เcekเช่นตัวเจ้า ถ้าหากว่าข้าไม่ต้องการมาด้วย ข้า
คงช่วยเกาะสุวรรณจับตัวเจ้าเอาไว้แล้ว อาศัยมือข้างเดียวก็
สามารถสยบตัวเจ้าเอาไว้แล้ว”

“เจ้า.....” ผู้หญิงลึกลับอยากจะทำอะไรเป็น
เลือดออกมาจริงๆ เมื่อถูกหลีชีเย่ดูแคลนถึงเพียงนี้ นับได้ว่านาง
เป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้เป็นอย่างดีคนหนึ่ง แต่

ทว่า ต่อให้ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดีเช่นใดก็ตาม ก็คงทนไม่ได้กับการกระตุ้นยั่วยุครั้งแล้วครั้งเล่า แม้จะเป็นรูปปั้นก็เถอะ

สุดท้าย ผู้หญิงลึกลับได้แต่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ สะกดอารมณ์ของตนให้เย็นลง กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ข้าไม่อยากจะทะเลาะกับผู้ที่มีความรู้ต่ำกว่า!”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งไม่ได้ให้ความสนใจในตัวของผู้หญิงลึกลับ ยังคงรับลมทะเลและเสวยสุขกับกลิ่นอายคุ่นเคยที่หาโอกาสได้ยากยิ่ง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ผู้หญิงลึกลับจ้องมองดูหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “เจ้ามีชาติกำเนิดมาจากสำนักใด? เป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนองค์ไหน?”

ในเวลานี้ หลี่ซีเยจึงได้เหลือบมองผู้หญิงลึกลับทีหนึ่ง หัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าต้องการนำตัวข้าออกมาจากเกาะสุวรรณ เจ้าก็สมควรเตรียมการอย่างพร้อมสรรพจึงจะถูก หุบเขาสุกใสมีมนุษย์สัมพันธ์ยิ่งใหญ๋ ในแดนวิญญานสวรรค์มีสิ่งไหนที่หุบเขาสุกใสไม่สามารถสืบค้นได้ เรื่องที่ง่ายตายเช่นนี้ยังจะต้องมาถามข้าอีกหรือ?”

ยากนักที่ผู้หญิงลึกลับจะมีอารมณ์เยือกเย็นอย่างแท้จริง ว่ากันตามตรง ด้วยท่าทีของหลี่ชียะเช่นนี้ นางอยากจะอัดเขาให้จมจริง ๆ นางยังไม่เคยได้เจอคนที่ยโสโอหังเช่นนี้มาก่อน

แต่คำพูดของหลี่ชียะก็ทำให้ผู้หญิงลึกลับต้องนั่งเงียบเหมือนกัน เนื่องจากเป็นความจริงที่เขาสืบอะไรไม่ได้ หุบเขาสุกใส นับว่าเป็นสำนักที่มีมนุษย์สัมพันธ์เข้มข้นที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็่่นสำนักใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์กับหุบเขาสุกใสทั้งสิ้น สำนักที่พอมีกำลังอยู่บ้างในแดนวิญญานสวรรค์ ล้วนแล้วแต่เคยแต่งงานกับคนของหุบเขาสุกใสทั้งสิ้น!

ปัญหาก็คือ หุบเขาสุกใสของพวกเขาไม่สามารถสืบค้นอะไรเกี่ยวกับหลี่ชียะได้เลย เหมือนหนึ่งว่าเจ้าหลี่ชียะอยู่ๆ ก็โผล่ออกมาเพียงชั่วข้ามคืนอย่างนั้น”

“เจ้ารู้หรือเปล่า? ท่าที่ที่วอนถูกอัดเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้พบกับเจ้าก็ต้องอยากจะอัดเจ้าให้แน่นวมสักที่ทั้งนั้น” ไม่ถ่างนักกว่าที่ผู้หญิงลึกลับจะสงบสติอารมณ์ได้ จากนั้นกล่าวน้ำเสียงเย็นชว่า “หรือว่าก่อนหน้านั้นไม่เคยมีใครบอกเช่นนี้ต่อเจ้ามารึ?”

“ซำรู้” หลีชีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “ในโลกรนี้ คนที่คิดจะอัดซำมีมากมายเหลือเกิน ถ้าหากเจ้าคิดจะอัดซำให้แน่นวมละก็ อย่างน้อยคงต้องรอคิวยาวหลังจากหลายแสนปีนับจากนี้ไป อีกอย่าง คนที่สามารถอัดซำให้แน่นวมได้นั้น ในยุคนี้เกรงว่าคงจะยังมี”

ผู้หญิงลึกลับรู้สึกจนปัญญาโดยสิ้นเชิง ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าต้องแสดงนิสัยเดิมๆ ออกมาทุกครั้ง ทุกๆ คำพูดล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความหลงตัวเอง ยโส หยิ่งจองหอง

หลงตัวเอง นางไม่รู้ว่าผู้ชายเช่นนี้สร้างด้วยวิธีอะไรถึงได้ออกมา
เป็นเช่นนี้ได้

ผู้หญิงลึกลับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อให้ตนเองนั้น
สงบลง มองดูหลี่ซีย่แล้วกล่าวจริงจังออกมาว่า “เป็นความจริงที่
สายเลือดโอรสราชันเซียนนั้นยอดเยี่ยมมาก หากทำให้ดีไม่แน่
ชาตินี้อาจจะได้เป็นราชันเซียน สามารถสร้างชื่อบารมีให้กับราชัน
เซียนที่เป็นบรรพบุรุษอีกครั้ง ปกครองเก้าแดน.....”

“..... แต่ทว่า เจ้าสมควรรู้เอาไว้ว่า ฟาดินกว้าง
ใหญ่ เสือหมอบมังกรเร้น ในโลกนี้ใช้ว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่เป็น
สายเลือดโอรสราชันเซียน ต่อให้เป็นสายเลือดโอรสราชันเซียน
จริงก็ไม่ควรดูแคลนผู้อื่นที่มีสายเลือดเทียบเจ้าไม่ได้ พันล้านปี
ที่ผ่านมา ผู้ที่มีชาติกำเนิดธรรมดาจำนวนมากเท่าไรคือผู้ที่กำจัด
สายเลือดราชันเซียน ผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดที่มีชาติกำเนิดมาจาก
สำนักขนาดเล็ก ห้ายสุดได้สืบทอดชะตาฟ้า กลายเป็นราชัน
เซียน”

ผู้หญิงลึกลับพูดได้จริงจังและจริงจังมาก สายตาของเขาประสานกับสายตาของหลี่ชียเออย่างไม่สะทกสะท้าน กล่าวว่ “แข็งแกร่งไปมักหักง่ำย เป็นความจริงที่แจ่มมีสายเลือดโอรสราชันเซียนแล้วจะมีความได้เปรียบอย่างมาก แต่ทว่า หากแจ่มองไม่เห็นหัวใครๆ ถูกความหยิ่งยโสของตนบดบังไปสิ้น เมื่อเป็นเช่นนั้นสักวันแจ่มจะต้องร่วงหล่นลงมา เมื่อถึงเวลานั้น ไม่เพียงเป็นการสูญเสียของตนเองเท่านั้น ยังเป็นการสูญเสียต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกด้วย โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญูณสวรรค์แล้ว! ”

คราวนี้ ผู้หญิงลึกลับพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังมาก เป็นพูดออกมาจากส่วนลึกภายในของนาง ที่นางพูดมาแล้วต้องการให้หลี่ชียเอได้ดีทั้งสิ้น

หลี่ซีเยทำการประเมินผู้หญิงลึกลับอย่างละเอียดอีกครั้ง เมื่อได้ยินคำกล่าวของนาง เวลานี้เอง เขาจึงมองดูนางอย่างจริงจังเสียที

ขณะที่ผู้หญิงลึกลับก็มีความจริงใจ นางจึงสู้สายตาของหลี่ซีเย และปล่อยให้หลี่ซีเยมองดูอย่างละเอียดโดยไม่ปิดบังแม้แต่น้อย

“นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องการจะพูดรี? ” หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “พูดตามตรงนะ เจ้าไม่คิดว่ามันน่าสนใจหรือ? สิ่งที่หุบเขาสุกใสพวกเจ้าทำก็คือ ให้สายเลือดที่ดีเลิศต่างออกไป ไม่ว่าจะป็นชายหรือหญิง เพื่อเสริมฐานะหุบเขาสุกใสมั่นคง และเพิ่มอำนาจต่อรองให้กับหุบเขาสุกใส.....”

“..... มีแนวความคิดเฉกเช่นปฐมบรรพบุรุษหุบ
เขาสุกใสอย่างนั้น ให้สายเลือดของหุบเขาสุกใสได้กระจายไปทั่ว
ทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ทำให้ทุกเผ่าพันธุ์ในแดนวิญญานสวรรค์
ล้วนแล้วแต่มีร่องรอยของหุบเขาสุกใส! อยู่! และส่งผลกระทบต่อ
สถานการณ์ทั้งหมดของหุบเขาสุกใส” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว
หลี่ชียเออดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าวว่ “พูดตามตรงเลยนะ ไม่
ยอมรับไม่ได้เลยว่า ปฐมบรรพบุรุษของหุบเขาสุกใสเปี่ยมด้วย
ความทะเยอทะยานเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามนับว่าได้บรรลุผลขั้น
นี้แล้ว! ”

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่มองดูผู้หญิงลึกลับ ยิ้ม
กล่าวว่า “เดิมหุบเขาสุกใสที่เป็นผู้ส่งออกสายเลือด มาวันนี้กลับไป
สนใจในสายเลือดของคนอื่น กลับกลายเป็นคนแย่งสายเลือดกลับ
เผ่าพฤกษา บางที เจ้าลองนึกดู นี่มิใช่เป็นเรื่องที่น่าสนใจรี ”

ผู้หญิงลึกลับจ้องมองตาทั้งสองข้างของหลี่ชียเอ่ กล่าว
ว่ “หุบเขาสุกใสของพวกเราไม่มีประสงคร้าย ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ต้องการครอบครองสายเลือดราชันเซียนเอาไว้ ไม่ได้หมายความว่า
ว่าหุบเขาสุกใสของพวกเขาเราต้องการทำอะไรกับเจ้า"

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว สายตาของผู้หญิงลึกลับได้สู้
กับสายตาของหลี่ซีเยที่คล้ายดั่งสามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างนั้น
กล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า "การที่ข้าซึ่งตัวเจ้ามาจากเกาะ
สุวรรณก็แค่ต้องการให้เจ้าได้รู้ว่า อาศัยสายเลือดของเจ้าที่มีไม่
จำเป็นต้องไปเป็นพ่อพันธุ์ ไม่จำเป็นต้องไปขึ้นอยู่กับใคร เจ้าควรมี
หนทางที่ต้องก้าวเดินไปข้างหน้าอีกยาวไกล เจ้าสมควรไปทดลอง
ในอันที่จะครอบครองชะตาฟ้า เจ้ามีสายเลือดราชันเซียนใน
ครอบครอง มีโอกาสมากกว่าคนอื่นในการที่จะได้เป็นราชันเซียน
แห่งยุค"

หลี่ซีเยหัวเราะออกมากล่าวว่า "อย่างนั้นหรือ? เป็น
ราชันเซียนนี้เจ้าคิดว่าควรจะทำเช่นใดล่ะ หรือจะกล่าวว่า หุบเขา
สุกใสของพวกเขาเจ้าควรจะทำเช่นใดล่ะ? ให้ข้าตั้งอยู่ในหุบเขาสุกใส
แล้วให้ข้าได้แต่งงานกับสาวงามที่มีสายเลือดดีเลิศที่สุดสักหลายๆ

คน ถ่ายทอดสายเลือดเอาไว้ให้ หรือว่าหุบเขาสุกใสของพวกเขาเจ้า
หุ้มสุดตัวบ่มพื้ให้เข้าไปได้เป็นราชันเซียน จากนั้น ให้เข้าไปได้แต่งเมีย
หรือเมียน้อยอีกหลายคน จากนั้น จะได้ถ่ายทอดสายเลือดที่เป็น
ราชันเซียนคู่เอาไว้ให้กับหุบเขาสุกใส เพื่อขยายพันธุ์ไปเรื่อยๆ ? ”

“เข้าไป.....” ผู้หญิงลึกลับอ้าปากจะพูด แต่ทว่า ก็ไม่รู้
ว่าควรจะทำอะไรดี จะอย่างไรเสีย หุบเขาสุกใสของพวกเขาจะมี
วัฒนธรรมและภารกิจที่แตกต่างกันกับสำนักอื่นๆ

จ้องมองดูผู้หญิงลึกลับนั้น สายตาของหลี่ชีย่เสมือน
หนึ่งต้องการมองนางให้ทะลุปรุโปร่งอย่างนั้น ขณะที่ผู้หญิงลึกลับก็
สู้สายตาของหลี่ชีย่ ปล่อยให้หลี่ชีย่ได้จ้องมองตามปรารถนาโดย
ไม่ปิดบังซ่อนเร้นอะไร และไม่สะทกสะท้าน

สายตาของหลี่ซีเยที่จ้องมองดูผู้หญิงลึกลับเหมือน
ต้องการมองนางในลักษณะเปลือยสักรอบอย่างนั้น หลังจากผ่านไป
ไปชั่วครู่ใหญ่ เขาถึงกับหัวเราะออกมากล่าวว่า “น่าสนใจ น่าสนใจ
แม้แต่ตัวเจ้าเองยังไม่รู้เลยว่าควรจะทำเช่นใด.....”

“..... หรือบางที ที่เจ้าชิงตัวข้าออกมาจากเกาะ
สุวรรณ เจ้ายังไม่ทันได้คิดเลยว่าจะให้ข้าถ่ายถอดสายเลือดโอรส
ราชันเซียนให้ขยายพันธุ์ในหุบเขาสุกใสได้อย่างไร เพื่อให้
สายเลือดโอรสราชันเซียนสามารถสืบทอดในหุบเขาสุกใสต่อไป
เรื่อยๆ เสมือนหนึ่งว่าหุบเขาสุกใสของพวกเจ้ามีสายเลือดโอรส
ราชันเซียนในครอบครอง ในอนาคตก็จะมีธำตุแท้ภายในที่
แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม”

ผู้หญิงลึกลับไม่รู้ว่าจะตอบคำถามอย่างไรดี เมื่อได้
ฟังหลี่ซีเยพูดขึ้นมาเช่นนี้ นางได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ
ผู้ชายที่มองว่าธรรมดาตรงหน้าไม่ธรรมดาเลยแม้แต่บ่อย กระทั่ง

กล่าวได้ว่าเขานั้นน่ากลัวอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถรอดพ้นจาก
ดวงตาคู่ นั้นของเขาไปได้

บางทีสิ่งนี้ก็คือเสน่ห์ของสายเลือดโอรสราชันเขียน
หรือบางทีสิ่งนี้ก็คือพลังแฝงของสายเลือดโอรสราชันเขียน

“ข้ารู้ว่า ปัจจุบันเจ้าเป็นผู้กุมอำนาจหุบเขาสุกใส ใน
ฐานะเจ้าหุบเขาสุกใส เป็นความจริงที่เจ้ามีอำนาจเพียงพอในหุบ
เขาสุกใสโดยแท้” หลี่ชีย่กล่าวและยิ้มเฉยเมย

สีหน้าของผู้หญิงลึกลับแปรเปลี่ยนอย่างมาก ถอยหลัง
ก้าวหนึ่งและมองดูหลี่ชีย่อย่างเหลือเชื่อ กล่าวว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไร
ว่าข้าคือเจ้าหุบเขาสุกใส! เจ้าเคยพบเห็นข้ามาก่อนรี? ”

แต่ทว่า เมื่อนางคิดทบทวนอย่างละเอียดแล้ว นางกับห
ลีสี่เย่ไม่เคยพบเจอกันมาก่อน พวกเขาไม่เคยรู้จักกัน อย่างน้อย
ก่อนหน้านี้หน้านางต้องไม่เคยเห็นหน้าหีสี่เย่มาอย่างแน่นอน

“เจ้าคิดมากไปแล้ว” หีสี่เย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า
“ข้าไม่เคยพบเห็นเจ้ามาก่อน แต่ ดูจากตราประทับสายเลือดของ
เจ้า ข้ารู้ได้ทันทีว่าเจ้าก็คือเจ้าหุบเขาของหุบเขาสุกใส สายเลือดที่
หลังไหลในตัวของเจ้านั้นมีความดีกต่าบรรพ์เป็นอันมาก”

“ผู้หญิงลึกลับพลันนิ่งเงียบ กระทั่งเรียกได้ว่านางรู้สึก
สะท้านในใจ ผู้ชายที่แลดูธรรมดาตรงหน้าช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนม้าน้ำ มือท้าวคางเอียงคอมองดู
ผู้หญิงลึกลับ กล่าวเอ้อระเหยว่า “แม้ว่าเจ้าจะมีฐานะเป็นถึงเจ้าหุบ
เขาของหุบเขาสุกใส แต่ทว่า เจ้าหาได้มีอำนาจเด็ดขาดในหุบเขา
สุกใส เรื่องบางเรื่องยังจำเป็นต้องอาศัยบรรพบุรุษร่วมตัดสินใจ ข้า
รู้สึกแปลกใจ เจ้าเคยนึกถึงปัญหาข้อหนึ่งหรือไม่.....”

“ปัญหาอะไร?” ผู้หญิงลึกลับหลุดปากเอ่ยถามขึ้นมา

“หากจะกล่าวว่ ระดับบรรพบุรุษหุบเขาสุกใสมี
ความคิดที่แตกต่างจากเจ้า พวกเขาคิดแต่เพียงให้ข้าเป็นพ่อพันธุ์
เท่านั้น คิดแต่เพียงต้องการให้สายเลือดโอรสราชันเซียนได้
ถ่ายทอดและขยายพันธุ์อยู่ในหุบเขาสุกใสไปเรื่อยๆ ถ้าเป็นเช่นนี้
เจ้ามองเรื่องนี้อย่างไรล่ะ?”

ผู้หญิงลึกลับถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา ข้อสงสัยของหลี่ซีเย
ไซ้จะไม่มีเหตุผล หุบเขาสุกใสได้รวบรวมสายเลือดที่ดีที่สุดในห้อง
เอาไว้ ถ้าหากมีสายเลือดโอรสราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ หุบเขา
สุกใสยอมจะไม่พลาดโอกาสอยู่แล้ว

“บางที สักวันบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้าอาจยกเจ้าให้กับ
ข้า จะให้เจ้าเป็นนางหนูอ่อนเตี้ยให้กับข้าก็ดี หรือให้เป็นเมียข้าก็ดี
สรุปก็คือกลายเป็นเครื่องมือในการขยายพันธุ์ทางสายเลือด เจ้าคิด
อย่างไรกับเรื่องนี้? เจ้าเห็นด้วยที่จะเป็นผู้หญิงของข้าไซ้หรือไม่?”
หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

บทที่ 1166 ช่วงฉวีวันหยุด

“ข้า.....” ผู้หญิงลึกลับอ้าปากจะพูด แต่ ก็หุบลงเหมือนเดิม ในเวลานี้ นางเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไร

เป็นไปตามที่หลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้เช่นนั้น เรื่องราวมากมายที่เชื่อว่านางจะตัดสินใจได้เพียงลำพังคนเดียว แม้วางคิดจะให้มีการเปลี่ยนแปลง แต่ทว่า เมื่อก้าวเดินไปจนถึงสุดท้ายแล้ว นางยังคงต้องได้รับการสนับสนุนจากทางสำนักอยู่ดี

ฉากเช่นข้อสมมุติฐานของหลี่ชียเอ่ ด้วยสายเลือดโอรสราชันเซียนของหลี่ชียเอ่เช่นนี้ ถ้าหากหุบเขาสุกใสของพวกเขาเกิดต้องการให้สายเลือดนี้ได้สืบทอดต่อไปเรื่อยๆ กระทั่งหุบเขาสุกใสตัดสินใจเลือกให้นางเป็นเพียงเครื่องมือเพิ่มพูนพลังวัตรให้กับฝ่ายตรงข้าม หากเป็นเช่นนั้นจริง นางที่อยู่ในฐานะเจ้าหุบเขาจะตัดสินใจเช่นใด

ผู้หญิงลืกลับถึงกับต้องนั่งเงียบ ในเวลานี้นางไม่รู้ว่า
สมควรกล่าวสิ่งใดออกมา บางครั้ง นางรู้สึกท้อว่ากำลังของตน
เพียงลำพังยากที่จะทำการใดได้

หลี่ซีเย่มองดูผู้หญิงลืกลับยิ้มเฉยเมยออกมา กล่าวว่า
“เจ้าต้องการได้สิ่งใดจากตัวข้าล่ะ? สายเลือดระดับโอรสราชัน
เซียน และหรือได้ราชันเซียนมาองค์หนึ่งบวกกับสายเลือดโอรส
ราชันเซียนคู่?”

“เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว ในฐานะที่เป็นสายเลือดระดับ
โอรสราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ ข้าหวังเพียงเจ้าสามารถก้าวเดิน
บนเส้นทางที่กว้างไกลมากกว่าก็เท่านั้น” ผู้หญิงลืกลับสุดลม
หายใจเข้าลึกๆ และกล่าวออกมาอย่างช้าๆ

“ข้าเข้าใจแล้ว” ปรภะกายตาของหลี่ซียะกระทุกนิตหนึ่ง กล่าวเอ้อระเหยว่า “ที่เจ้าจับตัวข้ามาจากเกาะสุวรรณหาใช่เป็น ความประสงค์ของหุบเขาสุกใสของพวกเจ้า แต่เป็นความคิดของ เจ้าเอง ดูท่าเจ้าคงคิดที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลง เป็นการ เปลี่ยนแปลงต่อหุบเขาสุกใส บางทีอาจกล่าวได้ว่า.....”

“เจ้าคิดจะแปลงสายเลือดของหุบเขาสุกใสเอาไว้ใช้เอง ให้ตัวของหุบเขาสุกใสกลับกลายเป็นแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น โดยที่ไม่ เหมือนดังหุบเขาสุกใสเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อาศัยเพียงการ สงออกสายเลือดมาเป็นตัวบงการเกมในแดนวิญญานสวรรค์” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซียะหัวเราะออกมากล่าวว่า “สาวน้อย นี้ มันไม่เพียงแค่การเปลี่ยนแปลงเท่านั้น แต่เป็นการปฏิรูป เป็นการ สันคลอนต่อรากฐานของหุบเขาสุกใสเลยนะ!”

“เจ้า เจ้ารู้เรื่องได้อย่างไร.....” ผู้หญิงลึกลับมีสี
หน้าที่ตื้นตระหนกยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย การะทั่งกล่าวได้
ว่า ดวงตาของนางส่งประกายตากระพริบทีหนึ่งพร้อมกับปณิธาน
การฆ่าที่จางหายไปด้วย

นางไม่เคยได้พูดเรื่องนี้กับใคร นางเคยปฏิญาณตน
เอาไว้ว่าจะต้องทำการเปลี่ยนแปลงจุดยืนของหุบเขาสุกใสในแดน
วิญญานสวรรค์ให้ได้ แต่ว่า มันเป็นเพียงการตัดสินใจลับๆ ของ
นางคนเดียวเท่านั้น และมีนางเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้

หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “สาวน้อย ดูท่าเจ้าคิดจะ
ฆ่าปิดปากข้านะเนี่ย สิ่งนี้หาใช่การกระทำที่ชาญฉลาดเลยนะ ระวัง
ข้าจะเป็นฝ่ายสังหารเจ้าเสีย”

ผู้หญิงลึกลับถึงกับต้องก้าวถอยหลังไปหลายก้าว
ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าช่างน่ากลัวเหลือเกิน น่ากลัวกว่าที่นางคาดคิด
เอาไว้หลายเท่าตัวนัก "ไม่มีสิ่งใดสามารถรอดพ้นจากคู่สายตาของ
เขาไปได้เลย เมื่ออยู่ต่อหน้าเขาแล้ว นางก็คล้ายไม่มีความลับ
อะไรอีกเลย ไม่มีสิ่งใดปิดบังเขาได้"

หลี่ซีเยละสายตากลับมา มองไปยังทัศนียภาพทะเลที่
อยู่ห่างไกล กล่าวเฉยเมยว่า "ความตั้งใจยอดเยี่ยม แต่ ไม่แน่ว่าจะ
ทำได้สำเร็จ และไม่แน่ว่ามันจะเป็นการเหมาะสม"

ผู้หญิงลึกลับอ้าปากจะพูด แต่ ก็หุบลงเหมือนเดิม แต่
สุดท้ายแล้ว นางอดที่จะพูดขึ้นมาไม่ได้ว่า "ทำไมถึงบอกว่าไม่แน
ว่าจะเป็นการเหมาะสม?"

“เนื่องจากที่นี่คือแดนวิญญานสวรรค์” หลีซีเยยิ้มเฉย
เฉย กล่าวว่า “หากว่าหุบเขาสุกใสของพวกเขาเจ้าจะเก็บสายเลือด
เอาไว้ใช้เอง เพื่อให้หุบเขาสุกใสมียอดฝีมือเพิ่มมากขึ้น กระทั่ง
สามารถบ่มพีภราชน์เขียนขึ้นมาได้ เจ้าคิดว่าเผ่าพันธุ์อื่นๆ ในแดน
วิญญานสวรรค์จะมองเรื่องนี้อย่างไร? ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยจ้องมองดูผู้หญิงลึกลับที่
หนึ่ง กล่าวเฉยเฉยว่า “เกรงว่าคงมีสำนักจำนวนมากยินดีที่จะ
ทำลายหุบเขาสุกใสของพวกเขาเจ้า แล้วร่วมกันจัดสรรปันส่วน
สายเลือดของพวกเขาเจ้า”

ผู้หญิงลึกลับถึงกับนิ่งเงียบ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่
นางอดถามขึ้นไม่ได้ว่า “แล้วไม่มีวิธีการอื่นใดอีกรี? ” นางถึงกับ
ขอคำชี้แนะจากหลีซีเยอย่างจริงใจโดยไม่รู้ตัว

เรื่องเช่นนี้แลดูเหมือนไม่น่าจะเป็นไปได้ นางคือเจ้าหุบ
เขาแห่งหุบเขาสุกใส ทอดสายตามองออกไปทั่วทั้งแดนวิญญาน
สวรรค์แล้ว นางนับว่าเป็นบุคคลผู้ที่มีน้ำหนักเพียงพอ มาวันนี้
กลับต้องขอคำชี้แนะจากคนแปลกหน้าที่เพิ่งจะได้เห็นหน้ากันเป็น
ครั้งแรก ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่มีการคาดคิด

“มันขึ้นอยู่กับเจ้าว่าคิดอ่านเช่นใด” หลี่ชียเอที่รับลม
ทะเลอยู่ เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “วิธีที่ดีที่สุด รอจนถึงโอกาสสุกงอมแล้ว
ย้ายออกจากแดนวิญญานสวรรค์ หุบเขาสุกใสของพวกเขาเจ้ามี
สายเลือด มีทรัพยากร แม้จะเปลี่ยนแปลงสถานที่ตั้งใหม่ก็ยังคง
แข็งแกร่งขึ้นมาได้ จะอย่างไรก็ตาม แดนวิญญานสวรรค์ไม่ใช่ที่ที่
สำหรับให้เผ่าพันธุ์มนุษย์อาศัย เผ่าพันธุ์มนุษย์ส่วนใหญ่ก็จะไม่
อาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์นาน”

ผู้หญิงลึกลับถึงกับนิ่งเงียบ เป็นความจริง ที่เรื่องการ
ย้ายออกไปจากแดนวิญญานสวรรค์เป็นความคิดที่นางไม่เคยนึก

ถึงมาก่อนเลย ต่อให้สักวันในภายภาคหน้าเกิดนางคิดตก และ
ต้องการย้ายออกจากแดนวิญญานสวรรค์ บรรดาบรรพบุรุษของ
หุบเขาสุกใสก็คงไม่เห็นด้วย จะอย่างไรเสีย หุบเขาสุกใสได้สืบทอด
สำนักของพวกเขาในแดนวิญญานสวรรค์มาเป็นพันล้านปีแล้ว
หุบเขาสุกใสของพวกเขาที่มีรากฐานที่มั่นคงแสนจะมั่นคงในแดน
วิญญานสวรรค์ หุบเขาสุกใสของพวกเขาได้หยั่งรากลึกในแดน
วิญญานสวรรค์ไว้แล้ว

วันหนึ่ง หากจะต้องย้ายออกจากแดนวิญญานสวรรค์
ล่ะก็ เท่ากับว่าจะต้องละทิ้งรากฐานทั้งหมดที่บรรพบุรุษแต่ละรุ่นได้
อาศัยความพยายามสร้างเอาไว้ต้องมลายไปพร้อมกับสายน้ำ

“คิดจะปฏิรูป ต้องมีความกล้าที่สุดยอดในหล้า หาก
แม้แต่ความกล้ายังไม่มี ทุกอย่างพูดไปก็ไร้ประโยชน์” หลี่ชียเอ๋อจ้อง
มองทัศนียภาพของทะเลที่อยู่ห่างไกลออกไป เสงยสุขอยู่กับลม
ทะเลที่พัดเข้ามา

ผู้หญิงลึกลับนั่งเงียบอยู่อย่างนั้น ท้ายสุด นางได้เงยหน้าขึ้นมาและจ้องมองไปที่หลี่ชีย่ กล่าวอย่างจริงจังว่า “เจ้ามีชาติกำเนิดจากแดนวิญญานสวรรค์จริงหรือ?” ในเวลานี้ ผู้หญิงลึกลับจึงรับรู้ได้ว่า ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าน่ากลัวอย่างยิ่ง แม้ว่าไม่สามารถรู้ถึงต้นลึกหนาบางเกี่ยวกับทักษะยุทธของเขาได้ แต่ทว่าดูเขาไม่สะทกสะท้านกับอันตรายตรงหน้า ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าเขามีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ามีความรู้ที่แท้จริงและสายตาที่เฉียบแหลม บุคคลเช่นนี้ไม่ว่าจะอยู่ในยุคใดก็ตาม ไม่ว่าจะไปถึงที่ใด ก็ต้องมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่ว

แต่ทว่า ก่อนหน้านั้นนางไม่เคยได้ยินชื่อของหลี่ชีย่นี้มาก่อน ดังนั้น นางจึงมีความคิดที่กล้าหาญมาก สงสัยว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนของแดนวิญญานสวรรค์ แต่มาจากแดนอื่นๆ

“สาวน้อย นับว่าเจ้าไม่โง่สัก การที่เจ้าสามารถ
กลายเป็นเจ้าหุบเขาของหุบเขาสุกใส นับว่ามีฝีมือโดยแท้”

แม้ว่าเรื่องนี้จะได้รับการยอมรับจากปากของหลี่ชียเอ
โดยตรง แต่ยังคงสร้างความหวั่นไหวให้กับผู้หญิงลึกลับผู้นี้ นางอ้า
ปากต้องการพูดอะไรบางอย่าง

แต่ หลี่ชียเอโบกมือเบาๆ กล่าวตัดบทนางว่า “ข้าจะมา
จากที่ใดไม่ใช่เรื่องสำคัญ ที่สำคัญก็คือเจ้าจะต้องจดจำคำๆ หนึ่ง
ให้มัน อย่าได้ขวางทางของข้า ขอเพียงไม่ขวางทางของข้า เห็นแก่
ที่เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ด้วยกัน ไม่แน่ว่าข้าอาจช่วยเหลือเจ้าอีกแรง
ในเรื่องบางเรื่องก็เป็นได้ แต่ถ้าหากเจ้ามาขวางทางของข้าล่ะก็ แม้
เจ้าจะเป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ข้าก็จะจัดการสังหารเจ้าเช่นกัน”

ผู้หญิงลึกลับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า
“เจอกับข้าไม่มีเรื่องผลประโยชน์ต้องขัดแย้งกัน”

หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับคำกล่าวเช่นนี้ โดยไม่ได้
กล่าวอะไรมาความ

ผู้หญิงลึกลับนั่งเสียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นได้ทำการละทิ้ง
การอำพรางตัวและเผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงออกมา และย่อตัว
คารวะต่อหลี่ชีย่ กล่าวว่า “ข้าน้อยชงฉวินหยู ก่อนหน้านั้นไม่
ทราบว่าคุณชายหลี่เป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ จึงได้ล่วงเกินแล้ว”

ผู้หญิงลึกลับได้เปิดเผยตัวตนแท้จริงของตนออกมา
เพื่อแสดงความจริงใจ เป็นการแสดงออกถึงความตั้งใจในการคบ
หาหลี่ชีย่เป็นสหาย

หฺลึซเยเอียงคออย่างซ้าๆ จ้งมอดูผู้หญิงที่อยู่
ตรงหน้า นับว่านางที่อยู่ตรงหน้ามีรูปลักษณห์ที่งดงามเหลือเกิน
หากมองที่รูปลักษณห์ไม่น้อยหน้าพวกหฺลึซวงเหยียน แน่อนที่สุด
หากเปรียบเทียบกับปู้เหลียนเซียง หฺมิงเยเสวียยังคงมีช่วงห่างอยู่ไม่
น้อยทีเดียว

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า มีเส้นผมที่คล้ายดั่งม่านน้ำตก
อ่อนนุ่มพลิ้วไหว มีลูกตาคู่ที่สดใสดั่งไข่มุก คู่ดวงตาลักษณะเช่นนี้
จะต้องเปล่งประกายในยามค่ำคืนออกมา มันได้เปล่งประกายแห่ง
ความมีสติปัญญาออกมา

รูปร่างของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเรียกได้ว่ามีรูปร่างที่ดี
เยี่ยมร่างที่อรชรอ่อนแอ้น ออกที่ยกตัวสูงกลมกลิ้งสมบูรณ์ รูปร่างที่
สูงโปร่ง ช่วงขาที่เรียวยาว นับว่าหาที่ดีได้ยากยิ่งนัก

นางสวมอาภรณ์ชุดเขียวทั้งชุด ยิ่งทำให้รับกับตัวนาง
ราวกับเป็นหยกเขียวท่ามกลางทะเลสีคราม สุกภาพอ่อนโยน
สติปัญญาหลักแหลม ความงดงามเช่นนี้สร้างความอบอุ่นกับจิตใจ
ของผู้คน

หลี่ซีเยละสายตากลับมา หัวเราะกล่าวว่า "ทายาทรุ่น
หลังของตระกูลช่งไม่ธรรมดาเสมอ การที่ตระกูลช่งสืบทอดมาถึง
รุ่นของเจ้า ก็นับว่ามีผู้สืบทอดแล้ว"

ขงฉวินหญอ้าปากจะพูด แต่ สุดท้ายกลับกลายเป็น
เสียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ

หลี่ซิเย่มองดูที่ที่ห่างไกลออกไป เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “เจ้า
จะมีเรื่องร้องขอให้ข้าช่วยก็ดี หรือไม่มีข้อเรียกร้องก็ช่าง แต่ทว่า
เจ้าจะต้องทำงานให้กับข้าชั้นหนึ่ง”

ขงฉวินหญอไม่รู้ว่าควระกล่าวเช่นใดดี นางใช้ว่าจะเพิ่ง
เคยรับรู้ถึงความพาลของผู้ชายคนนี้เป็นครั้งแรก เขาไม่ได้ร้อง
ขอให้นางช่วยทำงานให้ แต่ต้องการให้นางทำงานให้ นางอยู่ใน
ฐานะเจ้าสำนัก ต่อให้เป็นระดับเจ้าสำนักเฉกเช่นเกาะสุวรรณก็ไม
กล้าออกคำสั่งเช่นนี้กับนาง

ขงฉวินหยุสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าววว่า “ไม่ทราบวว่า
คุณชายหลี่ต้องการให้ข้าทำอะไร? ”

“ช่วยตามหาคนๆ หนึ่งให้กับข้า” หลี่ซิเยจ้องมองไปใน
ระยะห่างไกล กล่าวอย่างช้าๆ วว่า “อาศัยมนุษย์สัมพันธ์ของหุบเขา
สุกใสในแดนวิญญานสวรรค์ การที่จะหาคนๆ หนึ่งในแดน
วิญญานสวรรค์คงไม่ใช่เรื่องยากอะไร”

ในใจของขงฉวินหยุอดทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้
เวลานี้นางเข้าใจแล้วว่า หลี่ซิเยหาได้ถูกนางจับเอาตัวมา แต่เป็น
เพราะเขามีความคิดเช่นนี้มาแล้วตั้งแต่ต้น เขาคิดจะอาศัยนางมา
ตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว

เวลานี้ ภายในใจของขงฉวินหยุดที่จะรู้สึกสะท้าน
ไม่ได้ ดูเหมือนว่าทุกอย่างล้นแล้วแต่อยู่ในกำมือของเขาอย่างนั้น
ต่อให้ฟ้าดินกว้างใหญ่มากไปกว่านี้ก็ยังคงอยู่ในกำมือของเขา
นางไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะเหตุใดจึงมีความรู้สึกเช่นนี้ สรุปก็คือ
หลังจากที่ได้สัมผัสกับเขามา นางรู้สึกว่าคุณชายคนนี้น่ากลัวมาก
เหมือนว่าเขาสามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างได้

ขงฉวินหยุดสุดลมหายใจเข้าที่หนึ่ง พยักหน้ากล่าวว่า
“ขอเพียงคนที่คุณชายหลี่ต้องการหาอยู่นั้นอยู่ในแดนวิญญาน
สวรรค์ พวกเราจะต้องหาเบาะแสให้กับคุณชายหลี่ได้อย่างแน่นอน
ขึ้นอยู่กับช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง”

หลี่ซิเย่ก็พยักหน้าตามใจ กล่าวว่า “ข้อนี้ข้าเชื่อว่า
อย่างนั้น ถ้าหากอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์แม้แต่หุบเขาสูงใดยัง
หาคนๆ นั้นไม่พบละก็ สำนักอื่นก็ยิ่งหาพบได้ยากยิ่งขึ้นแล้วละ”

พูดจบ หลีชีเย่มองดูขงฉวินหยู ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ขณะที่เจ้าจับตัวข้ามา เจ้าวางแผนเอาไว้ว่าอย่างไร วางทางหนีที่ไล่เอาไว้ที่จุดไหน?” ขงฉวินหยูอ้าปากจะพูด แต่ ก็ไม่รู้ว่าจะอธิบายให้ละเอียดได้อย่างไร สุดท้าย นางได้แต่บอกว่า “ทางหนีที่ไล่ของข้าอยู่ที่เขตนกยูง”

หลีชีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เห็นท่าเจ้าไม่คิดจะพาตัวข้ากลับไปหุบเขาสุกใส ต้องการแอบซ่อนตัวข้าเอาไว้ อย่างนั้นนะเนี่ย”

คำพูดของหลีชีเยทำเอาขงฉวินหยูทำอะไรไม่ถูก แต่ มันก็เป็นไปตามที่หลีชีเยพูดออกมาอย่างนั้น เป็นความจริงที่นางไม่คิดจะพาตัวหลีชีเยกลับไปหุบเขาสุกใส

หุบเขาสุกใสตั้งอยู่ร่อนน้ำทะเลลึก หากนางต้องการจะ
พาตัวหลี่ชีย่ไปยังหุบเขาสุกใสละก็ นางก็คงไม่ไปที่เขตนกยูงแล้ว

บทที่ 1167 แคทางผ่านของเผ่าพันธุ์มนุษย์

หลี่ซีเยหัวเราะ และกล่าวว่า "งั้นก็ไปที่เขตนกยูงกัน ถือว่าเขตนกยูงคือจุดเริ่มต้นก็แล้วกัน"

ขงฉวินหยุดไม่พูดอะไรอีก นางตั้งเข็อกจูงนำทางอยู่ด้านหน้า ท่าทางเช่นนี้ของนางแลดูเป็นธรรมชาติยิ่ง "ไม่ได้เป็นไปอย่างทันทีทันใด"

ความจริงแล้ว ในเวลานี้นางเองก็ยังคงงงอยู่เหมือนกัน นางเองไม่คิดเหมือนกันว่าทุกอย่างจะแลดูเป็นธรรมชาติยิ่งนัก นางมีฐานะเป็นถึงเจ้าหุบเขาสุกใสเลยนะ นางจัดอยู่ในประเภทมีฐานะที่ไม่ธรรมดาในแดนวิญญานสวรรค์ มาวันนี้กลับกลายเป็นคนงุ่มง่าให้กับผู้อื่น เรื่องเช่นนี้หากแพร่งพรายออกไปละก็ ต้องทำให้ผู้คนรู้สึกเหลือเชื่อแน่ๆ เลยละ

“สาวน้อย ขึ้นมาเถอะ อย่าน้าวแต่ทำโ้เอ้ออยู่ตรงนั้น”
หลี่ชียเอ่ที่นั่งท่าที่เฉยเมยอยู่บนอาชาสมุทร ใช้ฝ่ามือตีเบาๆ ที่ตัวของ
อาชาสมุทร กล่าวเอ้อระเหยออกมา

ขงฉวินหยุดที่จะจ้องมองดูหลี่ชียเอ่ที่หนึ่ง นางเองไม่ได้
เป็นคนใจแคบ กระโดดขึ้นไปนั่งอยู่ด้านหลังของหลี่ชียเอ่ด้วยท่าที่
เป็นคนใจกว้าง

หลี่ชียเอ่แอนนอนอยู่บนตัวของนาง โดยที่ศีรษะจมอยู่กับ
กับริ่องอกของนาง หลับตาทั้งสองข้าง เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ไปกันเถอะ”

ช่วงวินหยุดรู้สึกโกรธจนแทบจะอักเลือดออกมา เดิมทีนางยังเข้าใจว่าหลี่ชีย่เป็นประเภทอ่อนโยนต่อสตรีเพศ เกรงว่านางต้องเหนื่อยจากการต้องเดินทางไกล แต่แล้ว เขาแค่เห็นนางเป็นหมอนใบหนึ่งเท่านั้น!

ในเวลานี้ ช่วงวินหยุดบันดาลโทสะอยากจะถีบเจ้าผู้ชายคนนี้ให้ตกจากหลังม้า แต่ทว่า หลังผ่านไปชั่วครู่นางก็สงบอารมณ์ลงได้ นางหมดสิ้นปัญญากับผู้ชายคนนี้แล้วจริงๆ

แต่ก็นับเป็นเรื่องแปลก หากเปลี่ยนเป็นผู้ชายคนอื่น ช่วงวินหยุดต้องถีบคนผู้นั้นจนลอยไปสุดขอบฟ้าเป็นแน่แท้ เพราะเป็นการเอาเปรียบนางอย่างชัดเจน เป็นการลวนลามต่อนาง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าดูไปแล้วช่าง
เป็นคนตามใจฉันและดูเป็นธรรมชาติมาก ทุกอย่างสำหรับผู้ชาย
คนนี้แล้ว มันไม่ได้มีอะไรเลยสักนิด ทุกอย่างดูสมเหตุสมผล ทุก
อย่างเป็นไปตามใจ ไม่ได้มีเรื่องของลามกอะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง
ไม่ได้รู้สึกถึงรสชาติของความต่ำทรามและบ้ากามเลยแม้แต่น้อย

ดูตั้งการนอนหนุนสาวงามสำหรับผู้ชายคนนี้แล้ว มัน
เป็นเพียงเรื่องปกติธรรมดาเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นเทพธิดา หรือ
นางฟ้าสำหรับเขาแล้ว ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องธรรมดาเท่านั้น

ในที่สุด ช่วงฉวีวันหยุดได้แต่ยิ้มเฉือนๆ ด้วยความจนด้วย
เกล้า เร่งรัดให้อาชาสมุทรเดินไปข้างหน้า

อาชาสมุทรที่ขี้อยู่ นั่นถือเป็นสุดยอดในบรรดาอาชาสมุทรด้วยกัน ยากจะตีเตียนถึงเรื่องความเร็วของมันได้ โดยเฉพาะยามที่อยู่ในน้ำทะเล ยิ่งยากจะตามมันได้ทัน เคลื่อนที่ไปมาดังสายฟ้าแลบ

“เหตุใดเมื่อครู่ถึงได้บอกว่า แตนวิญญานสวรรค์ไม่ใช่ที่สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้อยู่อาศัย?” ปล่อยให้อาชาสมุทรวิ่งไปข้างหน้าตามใจ ชงฉวินหยมองดูหลี่ชีย่ที่กำลังหนุนอยู่กับอกของตนอย่างเอ้อระเหย เอ่ยถามด้วยความสงสัย

“เดิมมันก็ไม่เหมาะที่จะอยู่อาศัยอยู่แล้ว” หลี่ชีย่กล่าวว่า “แม้ว่า เวลานี้เค้าแดนถูกปิดกั้น ต่อให้เค้าแดนยังไม่ถูกปิดกั้น เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ตั้งรกรากอยู่ที่นี่น้อยมาก พันล้านปีที่ผ่านมา เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ไปมาหาสู่กันและกัน ในแดนวิญญานสวรรค์ก็เคยมีผู้ที่จัดอยู่ในระดับไร้เทียมทานมีชื่อเสียงโด่งดังจำนวนไม่น้อย แต่ทว่า ส่วนใหญ่แล้วก็จะไม่ก่อตั้งสำนักขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์ ยอมไปตั้งยังแดนอื่นที่ห่างไกลออกไป”

“พูดกันตามตรงเลยนะ ข้ากลับรู้สึกนับถือในความกล้าหาญ และความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวของปฐมบรรพบุรุษหุบเขา สุกใสของพวกเจ้า เลือกที่จะก่อตั้งสำนักขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์ ซึ่งต้องอาศัยความกล้าหาญอย่างมากโดยแท้” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่เลิกหันงตาและจ้องมองขงฉวินหยูทีหนึ่ง

“ทำไมถึงไม่เหมาะสมที่จะอยู่อาศัยล่ะ?” ขงฉวินหยูอดที่จะถามไม่ได้ อาศัยความรู้สึกของนาง แตนวิญญานสวรรค์ไม่ได้มีปัญหาอะไร อย่างน้อยที่สุดนางรู้สึกว่ามันเหมาะที่จะอยู่อาศัยเป็นอันมาก

“เหตุผลนั้นมีอยู่มากมาย” หลี่ซิเย่กล่าวเฉยเมยว่า “เป็นต้นว่า เผ่าพันธมิตรมนุษย์ขึ้นชอบที่จะอยู่บนบกแต่กำเนิดอยู่แล้ว

โดยเฉพาะผืนดินที่กว้างใหญ่สามารถรองรับได้กับทุกสิ่งทุกอย่าง ขณะที่แดนวิญญานสวรรค์ทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่เป็นทะเล ซึ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ชอบ หรือเป็นต้นว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์อ่อนแอในแดนวิญญานสวรรค์ เทียบไม่ได้กับเผ่าวิญญานเทพ เผ่าพฤกษา และเผ่าปีศาจทะเล”

“ทั้งหมดนี้ยังไม่ใช่เหตุผลจริงๆ ไข่ม้อย” ช่งฉวินหยู สามารถจับความได้บ้าง กล่าวว่่า “ถ้าหากราชันเขียนต้องการสร้างสำนักของตนเองขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์จริง สามารถเคลื่อนย้ายฟ้าดิน ไม่แน่เสมอไปว่าจะต้องอาศัยอยู่ในทะเล”

“เจ้าไม่โง่” หลี่ชียเอ่ที่หนุนหัวอยู่กับอกที่นุ่มน้มอ้อมเอิบ หลับตาลงสองข้าง เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ถูกต้อง ทั้งหมดนี้ไม่ใช่สาเหตุหลัก สำคัญอยู่ที่ว่า แดนวิญญานสวรรค์ไม่ใช่เป็นโลกของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา ไปไปมา มา สุดท้ายแล้วก็ต้องไปจาก ที่ตรงนี้ ไม่ใช่รากฐานของพวกเรา”

“รายละเอียดความจริงคืออะไรกันแน่?” ช่งฉวินหยูขอ คำชี้แนะอย่างจริงใจ นางที่อยู่ในฐานะเจ้าหุบเขาแห่งหุบเขาสุกใส แต่ทว่า มาวันนี้เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชายคนนี้แล้ว นางรู้สึกว่ ความรู้ของตนช่างน้อยนิดเสียเหลือเกิน

“รากฐานของโลกใบนี้!” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “หากจะไล่เรียงขึ้นไป สิ่งที่ต้องไล่เรียงมีระยะเวลาที่ยาวนานมาก นานจนไม่สามารถบอกกล่าวได้อย่างชัดเจน”

“จะพูดถึงสิ่งที่เข้าใจได้ง่ายๆ ก็แล้วกัน” หลี่ซีเยกล่าว ท่าที่เอ้อระเหยว่า “เพราะเหตุใดเผ่าพฤษกาและเผ่าปีศาจทะเลจึงมี แต่ที่แดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น? เพราะอะไรเผ่าพฤษกาและเผ่า ปีศาจทะเลจึงไม่ไปจากแดนวิญญานสวรรค์กันล่ะ ต่อให้พวกเขา ออกไปจากแดนวิญญานสวรรค์ ท้ายสุดแล้วก็ต้องกลับมายังแดน วิญญานสวรรค์เพื่อกลับคืนสู่ดั้งเดิม.....”

“เหมือนดั่งปรมาจารย์พิฤกษาอย่างนั้น แข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่ง ระดับที่สามารถเทียบเคียงราชันเซียนได้แล้ว แต่สุดท้ายแล้วพวกเขายังคงต้องกลับมายังแดนวิญญานสวรรค์ พวกเขาจะต้องแหงรากลงบนพื้นดินแห่งนี้ กลับกลายเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่ค้ำยันฟ้าดินเอาไว้ คอยปกป้องชนรุ่นหลัง นี่เป็นเพราะเหตุใดกันล่ะ?”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ขงฉวินหยุดต้องคิดหนัก ก่อนหน้านั้น กล่าวสำหรับผู้คนในแดนวิญญานสวรรค์แล้วถือว่าเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดาตามาก เหมือนเป็นความรู้รอบตัวเท่านั้นไม่มีอะไรต้องไปคิดมาก แต่ทว่านาทีนี้ ทำให้รู้สึกว่สิ่งที่อยู่ภายในมันช่างลึกซึ้งเหลือเกิน

“โลกนี้จะอย่างไรเสียก็ไม่ใช่เป็นโลกของเรา เป็นโรคของเผ่าพฤกษา เป็นโลกของเผ่าปีศาจทะเล” หลี่ซียะกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ในโลกใบนี้ เผ่าพันธุ์มนุษย์ของเราเป็นเพียงผู้ที่เดินทางผ่านมาเท่านั้นเอง ผู้คนส่วนใหญ่ก็จะไปจากที่นี่ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะรั้งอาศัยอยู่ที่นี้”

“แล้วเผ่าวิญญาณเทพล่ะ เผ่าวิญญาณเทพเรียกได้ว่าสามารถยืนหยัดอยู่บนฟ้าดินแห่งนี้โดยไม่มีล่มสลาย”

ในแดนวิญญาณสวรรค์ กำลังของเผ่าวิญญาณเทพกระทันท์เรียกได้ว่าแข็งแกร่งยิ่งกว่าเผ่าปีศาจทะเล หรือเผ่าพฤกษาเสียอีก การลงหลักปักฐานบนฟ้าดินแห่งนี้ของพวกเขาไม่ได้รับผลกระทบแม้แต่บ่อย และไม่ส่งผลให้ต้องอ่อนแอแม้แต่บ่อยนิด

“เผ่าวิญญาณเทพ?” หลีซีเยอดที่จะหัวเราะไม่ได้
กล่าวว่า “เผ่าวิญญาณเทพ พวกเขาถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าเป็นลูกรัก
ของสวรรค์ เรื่องบางเรื่องเผ่าพันธมิตรมนุษย์ของเราไม่อาจเทียบเคียง
ได้กับเผ่าวิญญาณเทพได้ อย่างน้อยสำหรับมนุษย์ปุถุชนเป็น
เช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ธาตุแท้ภายในของเผ่าวิญญาณเทพในโลก
นี้ หาใช่สิ่งที่เจ้าสามารถจินตนาการได้”

“ไม่เข้าใจ” ช่งฉวินหยุดที่จะกล่าวขึ้นมาว่า “แม้ว่าข้า
ไม่เคยออกจากแดนวิญญาณสวรรค์ แต่ทว่า ตามบันทึกกล่าว
เอาไว้ว่า เผ่าพันธมิตรมนุษย์สามารถขยายพันธุ์ได้ตามสถานที่ต่างๆ
นับไม่ถ้วน สามารถปักหลัก ณ ที่ตรงไหนได้ทุกแห่ง”

“คำพูดนี้กล่าวได้ถูกต้อง” หลีซีเยหัวเราะ กล่าวว่า
“ถ้าหากกล่าวว่า เผ่าวิญญาณเทพคือลูกรักของสวรรค์ เช่นนั้น
แล้ว เผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็คือเสี้ยนที่อยู่ในใจของสวรรค์ เผ่าพันธมิตร
มนุษย์ไปถึงไหนก็สามารถปักตรึงอยู่ตรงนั้น สามารถหยั่งรากลง
ดินได้ เจ้าสามารถเปรียบเทียบเผ่าพันธมิตรมนุษย์เป็นตึกแทนปาหังกา

ได้ อีกทั้งความสามารถในการสืบทอดเผ่าพันธุ์ของมนุษย์นั้น เป็น
สิ่งที่ทุกๆ เผ่าพันธุ์ไม่สามารถเทียบได้”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่เลิกนั่งตานิดหนึ่ง จ้อง
มองดูนางทีหนึ่ง และกล่าวว่า “ที่พูดมาไม่ได้หมายความว่า
เผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่สามารถลงหลักปักฐานในแดนวิญญานสวรรค์
ได้ เหมือนดังที่ข้าได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ไม่มีพื้นดิน หรือมีจำนวน
น้อยเหล่านี้ล้วนไม่ใช่ปัญหา ถ้าหากเผ่าพันธุ์มนุษย์จะปักหลัก
จริงๆ เกรงว่าคงไม่มีที่ใดที่มนุษย์เราไม่สามารถลงรากได้”

“พูดไปพูดมา สุดท้ายแล้วยังคงเป็นคำๆ หนึ่ง” เมื่อ
กล่าวถึงตรงนี้ หลี่ซีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ที่ตรงนี้จะ
อย่างไรเสียก็ไม่ใช่โลกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าพันธุ์มนุษย์เป็น
เพียงแขกที่เดินทางผ่านมาเท่านั้น หากคนที่เคยไปยังอีกแปดแดน
มาแล้ว ต่อให้ไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งไร้ผู้ต่อกร ด้วยสัญชาติญาณ
แล้ว สุดท้ายพวกเขาก็ต้องไปจากแดนวิญญานสวรรค์ แล้วไปลง
หลักปักฐานยังโลกอื่น.....”

“..... ถึงที่สุดแล้ว เผ่าพันธุ์มนุษย์บางส่วนที่ไม่มีกำลังพอจะไปจากที่ตรงนี้ หรือตัดใจทิ้งที่นี่ไปไม่ได้ พวกเขาได้แต่ปักหลักอาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ต่อไป แต่ก็มีผู้ที่ตัดสินใจอยู่ที่นี่ ต้องการลงหลักปักฐานที่นี่ ต้องการเติบโตที่นี่ เจกเช่นหุบเขาสุกใสของพวกเขา” หลี่ซีเย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่
“สำหรับผู้ที่แข็งแกร่งเจกเช่นราชันเซียน เรื่องราวบางเรื่องพวกเขา ก็ได้มองทะลุรุปรุโปร่งไปแล้ว จึงไม่ต้องการลงหลักปักฐานที่โลกใบนี้

“เพราะอะไร?” ช่งฉวินหยูสามารถจับพิรุณอะไรบางอย่างได้ อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้ว่า “มันมีความลับอะไรซ่อนอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์กันแน่? เบื้องหลังของมันมีเรื่องราวอย่างไรกันแน่?”

หลี่ซีเยลื้มตาและจ้องมองดูขงฉวินหยู หลังจากผ่านไป
ชั่วครู่ใหญ่ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เรื่องราวบางเรื่องใช้ว่าเจ้าจะ
สามารถเข้าใจมันได้ และไม่มีความสามารถไปทำความเข้าใจกับ
มัน การรู้ยิ่งมากบางทีก็หาใช่เป็นเรื่องดี รุ้บ่อยบางทีอาจเป็น
ความสุขอย่างหนึ่ง เจกเช่นเจ้าในเวลานี้ที่รู้สึกว่แดนวิญญูญาณ
สวรรคค์เหมาะที่จะอยู่อาศัยเป็นอันมาก มันช่างเป็นเรื่องที่น่ายินดี
เพียงใด และเป็นความสุขอย่างหนึ่ง”

“แม้ว่าข้าจะไม่รุ้ แต่ทว่า สิ่งนี้ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการ
ไฝรุ้ของข้า” ขงฉวินหยูจ้องมองดูหลี่ซีเยและกล่าวด้วยความจริงใจ
ว่า “ท่านสามารถชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องให้กับข้าได้”

หลี่ซีเยอดที่จะยกศีรษะขึ้นมองดูใบหน้าซึ่งงดงาม
ตรงหน้าอย่างจริงจัง จากนั้นยิ้มแล้วก็นอนหนุนกลับไปเหมือนเดิม
นอนหนุนกับอกที่อิมเอิบและนุ่มนวลคู้่นั้น สุดดมกลิ่นหอมที่แผ่
ออกมาบางเบา กล่าวว่ “รุ้แล้วจะทำอะไรได้ เจ้าสามารถไป
เปลี่ยนแปลงมันได้หรือ? นี่คือโลกที่แม้แต่ราชันเซียนก็

เปลี่ยนแปลงมันไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเจ้า ถ้าหากเจ้าคิดจะ
เปลี่ยนแปลงล่ะก็ ง่ายมาก ย้ายหุบเขาสุกใสออกจากแดนวิญญาน
สวรรค์ก็คือการเปลี่ยนแปลงแล้ว”

“แล้วเผ่าพันธุ์มนุษย์คนอื่นๆ ล่ะ? ”

“แล้วแต่สวรรค์” หลี่ซีเยที่หลับตาอยู่กล่าวอย่าง
เอ้อระเหยว่า “ขอเพียงที่ที่มีสิ่งมีชีวิตก็จะมีเผ่าพันธุ์มนุษย์ อย่างไรก็ตาม
แต่เจ้าที่เป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งเท่านั้น ต่อให้เจ้าเป็นผู้สร้าง
โลก ก็ไม่สามารถยุ่งกับทุกเรื่องราวได้ทั้งหมด เผ่าพันธุ์มนุษย์
กระจัดไปทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เจ้าสามารถยุ่งควบคุมพวก
เขาได้ทั้งหมดรึ? ”

หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าต้องการทำเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์จริงล่ะก็ ย้ายออกจากแดนวิญญานสวรรค์เสีย ลองคิดดู มีสายเลือดที่ออกไปจากหุบเขาสุกใสจำนวนเท่าไร ได้ทิ้งเผ่าพันธุ์มนุษย์เอาไว้ในแดนวิญญานสวรรค์จำนวนเท่าไร? แล้วมีเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ต้องอาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์เพราะหุบเขาสุกใสจำนวนเท่าไร?”

ขงจวินหยุดถึงกับนั่งเงิบเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซีเย รู้สึกถึงความหนักอึ้งภายในใจ หุบเขาสุกใสเป็นสำนักของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์ หลังจากที่นางได้เป็นเจ้าของหุบเขาแล้ว ก็ได้แบกรับภาระหน้าที่อันหนักอึ้งเอาไว้ ไม่ว่าจะโดยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม นางมีความรู้สึกวุ่นวายในแง่หนึ่ง หุบเขาสุกใสมีภาระต้องรับผิดชอบต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์

“บนโลกนี้ไม่มีพระเจ้าที่ช่วยโลก ต่อให้มีและสามารถช่วยโลกนี้เอาไว้ได้ ก็ไม่สามารถช่วยมนุษย์ทุกคนได้” หลี่ซีเยที่นอนหนุนอุ้งกบอกของนาง เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ถ้าหากว่าเจ้า

คิดจะทำอะไรบางอย่าง คิดจะเปลี่ยนแปลงอะไร อย่างไร
วางเป้าหมายไปที่เรื่องเล็กๆ เหล่านั้น แต่ต้องมองที่ภาพใหญ่”

“ข้าจะจดจำเอาไว้” ช่งฉวินหยุดสุดลมหายใจเข้าลึกๆ
พยักหน้าด้วยความหนักแน่นจริงจัง คำกล่าวของหลี่ซีเย่ได้ทำให้
การตัดสินใจของนางมั่นคงยิ่งขึ้น นางต้องการให้มีการ
เปลี่ยนแปลง

หลี่ซีเย่ที่หนุนนอนอยู่กับความอ่อนนุ่ม หลับตาทั้งสอง
ข้างเพียงแต่ยิ้มหนึ่ง สิ่งที่ควรพูดเขาได้พูดไปหมดแล้ว สำหรับ
อนาคตจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับโชคชะตาของนางเองแล้วละ

ตอนที่ 1168 เขตนกยูง

ในแดนวิญญานสวรรค์ เผ่าพันธุ์มนุษย์ถือว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่หาได้ยาก นอกจากกระจัดกระจายไปตามที่ต่างๆ ในแดนวิญญานสวรรค์แล้ว มีสถานที่ที่เป็นแหล่งที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ไปอาศัยอยู่รวมกันที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงอยู่สองแห่ง คือ

หนึ่ง หุบเขาสุกใสที่มีชื่อเสียงโด่งดัง หุบเขาสุกใสมีพื้นที่ในครอบครองมากเป็นอันดับต้นๆ ดังนั้น บริเวณอันเป็นที่ตั้งของหุบเขาสุกใสจึงมีเผ่าพันธุ์มนุษย์อาศัยอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด นอกจากที่เป็นผู้บำเพ็ญตนแล้ว ที่มีมากกว่าคือมนุษย์ปุถุชนธรรมดา

แน่นอนที่สุด หากจะกล่าวถึงความโดดเด่นด้านสายเลือดละก็ ย่อมต้องกำเนิดมาจากหุบเขาสุกใส อย่างไรก็ตาม หุบเขาสุกใสมีสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์หลากหลายครบถ้วนมากที่สุด ในแดนวิญญานสวรรค์ หากแม้ไม่สามารถหาสายเลือดที่

ต้องการในหุบเขาสุกใสได้แล้ว สถานที่อื่นๆ ในแดนวิญญาน
สวรรค์คงไม่สามารถหาได้อีกแล้ว

สอง นอกเหนือจากหุบเขาสุกใสแล้ว ยังมีแหล่งที่
เผ่าพันธุ์มนุษย์ไปอาศัยรวมกันอยู่อีกแห่งหนึ่งก็คือเขตนกยูง

แต่ทว่า เขตนกยูงในวันนี้ได้เสื่อมถอยลงแล้ว ไม่อาจ
เทียบได้กับหุบเขาสุกใสอีกต่อไป ตามตำนานเล่าว่า ในช่วงที่เขตน
กยูงอยู่ในยุคที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดนั้นมีแต่ดีกว่าหุบเขาสุกใสไม่มี
ด้อยกว่า

เขตนกยูงเป็นผืนดินที่มีอาณาบริเวณกว้างขวางนับ
หมื่นลี้ ซึ่งขนาดพื้นที่เช่นนี้หากอยู่ในแดนอีกแปดแดนไม่นับว่า
ใหญ่โตอะไร อดีตก็นับได้แค่พื้นที่ของแคว้นๆ หนึ่งเท่านั้น

แต่ แดนวิญญานสวรรค์เป็นดินแดนแห่งท้องทะเล ทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่เป็นโลกของทะเลทั้งสิ้น ดังนั้น พื้นดินที่มีขนาดกว้างไกลเป็นหมื่นลี้แห่งนี้ นับว่าเป็นพื้นดินที่กว้างใหญ่มากแล้วในแดนวิญญานสวรรค์

เมื่อทอดสายตามองออกไปในเขตนรกยูง เห็นเป็นเทือกเขาที่ชันลงสลับ ต้นไม้ใบหญ้าที่เขียวขจี ทำให้ทั่วทั้งเขตนรกยูงเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ท่ามกลางเขตนรกยูงสามารถมองเห็นควันไฟที่ลอยขึ้นมา เสียงขันของไก่เสียงเห่าหอนของสุนัขดังไม่ขาดสาย

ถ้าหากเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ เมื่อเดินท่องอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ หลังจากได้มาถึงเขตนรกยูงแล้ว ได้เห็นเทือกเขาที่

ขึ้นลงสลับกันไป ได้เห็นควันไฟที่ลอยขึ้นมา ก็ารู้สึกโล่งอกขึ้นมา
การที่สามารถมาอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ท่ามกลางดินแดนที่เป็นทะเล
เว้งกว้างใหญ่ไพศาล มีความรู้สึกเหมือนได้กลับบ้านอย่างนั้น

เขตนกยูงถือเป็นตำนานเรื่องหนึ่ง ในอดีตที่นาน
มาแล้ว สถานที่ตรงนี้ไม่ได้มีชื่อว่าเขตนกยูง ภายหลังมีการเปลี่ยน
ชื่อเป็นเขตนกยูง อันเนื่องมาจากปรมาจารย์พฤษานกยูง

ตามตำนานเล่าว่า ในอดีตนานมาแล้ว เขตนกยูงเป็น
เพียงพื้นดินผืนเล็กๆ ที่กว้างราวร้อยลิ้นเศษ ในขณะนั้นแทนที่จะ
เรียกว่าเป็นผืนดิน เรียกว่าเป็นเกาะขนาดใหญ่ น่าจะเหมาะสมกว่า

ภายหลัง ปรมาจารย์พฤษานกยูงได้ละสังขารไปใน
ท่านั่งกรรมฐาน กลับสู่ผืนดินดั้งเดิม เขาได้หยั่งรากลง ณ ที่ตรงนี้

และทำการแปลงสภาพของทะเลให้กลับกลายเป็นพื้นดินที่กว้างใหญ่นับหมื่นลี้อย่างที่เห็น

หลังจากนั้นเป็นต้นมา เขตนกยูงก็ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาตามลำดับ โดยได้รับการปกป้องคุ้มครองจากปรมาจารย์พฤษานากยูง และเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ได้อาศัยอยู่ที่นี้อย่างสงบสุขรุ่งเรือง และเจริญรุ่งเรืองเรื่อยมา

หากจะว่ากันตามเหตุผลแล้ว ปรมาจารย์พฤษานากยูงเป็นเผ่าพฤษานา สมควรที่เขาจะต้องบุกเบิกฟ้าดินเพื่อเผ่าพฤษานา จึงจะถูกต้อง แต่ทว่า ปรมาจารย์นกยูงหลังจากที่กลับคืนสู่พื้นดินแล้ว กลับทำการบุกเบิกพื้นดินให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์

ตามตำนานเล่าว่าในนั้นมีนิทานอยู่เรื่องหนึ่ง เล่ากันว่า
ในขณะที่ปรมาจารย์พุกษานกยงยังมีอายุอ่อนเยาว์มากๆ เขาอยู่
กับครอบครัวพุกษาที่เร่ร่อน จากนั้นก็ได้ถูกบิดามารดาทอดทิ้ง
และเร่ร่อนจนมาถึงเขตนกยงแห่งนี้ ได้รับการชุบเลี้ยงจากสามี
ภรรยาใจดีคู่หนึ่งจนเติบโตใหญ่

ต่อมา มีผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ชี้แนะให้
ปรมาจารย์พุกษานกยงบำเพ็ญเพียร นำพาให้เขาก้าวเข้าสู่โลก
แห่งผู้บำเพ็ญตนที่กว้างใหญ่ไพศาล เปิดประตูบานหนึ่งที่ไม่เคยมี
ให้กับเขา

จากการที่ปรมาจารย์พุกษานกยงมีความแข็งแกร่ง
มากยิ่งขึ้น เขาได้ท่องไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ท่องไปยังเก้า
แดน แต่ทว่า ห้ายที่สุดเขายังคงถือว่าสถานที่แห่งนี้เป็นบ้านของ
เขา

แม้กระทั่งเขาได้กลายเป็นปรมาจารย์พฤษชาณกยงในที่สุด เขาก็ยังคงยึดเอาสถานที่แห่งนี้เป็นบ้านของเขา ถึงแม้ชาติกำเนิดของเขาจะเป็นเผ่าพฤษชาณกก็ตาม แต่เขาก็ภูมิใจว่าตัวเองเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์เสมอมา

ท้ายที่สุด ปรมาจารย์พฤษชาณกยงได้ละสังขารในท่านั่งกรรมฐาน ณ ที่ตรงนี้ แม้ว่าเขาจะไม่ได้ก่อตั้งสำนักที่เป็นเผ่าพันธุ์พฤษชาณกให้ได้สืบทอดต่อไป แต่เขาได้หยั่งรากอยู่บนพื้นดินแห่งนี้ แล้วทำการแปลงทะเลให้กลายเป็นพื้นดิน จนทำให้เขตนกยงกลายเป็นพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาล ให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้อาศัยทำมาหากินอย่างร่มเย็นเป็นสุข ณ ที่แห่งนี้

“ซ้าา.....” อาชาสมุทรได้กระโดดโผล่ขึ้นมาจากทะเลมาอยู่บนพื้นดินของเขตนกยง

หลี่ซีเย่นั่งอยู่บนอาชาสมุทร ศีรษะหนุนอยู่บนอก
ของข่งฉวินหยู หลับตาพักผ่อนกายา เหมือนตั้งทุกสิ่งบนโลกล้วน
ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับตัวเขา

ข่งฉวินหยูในเวลานี้ได้อำพรางตัวตนที่แท้จริงของนาง
ไม่มีใครสามารถเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง นางมีฐานะเป็นเจ้า
หุบเขาแห่งเขาสุกใส ย่อมไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ถึงโฉมหน้าที่
แท้จริงของนาง มิฉะนั้น หากเกาะสวรรค์รู้ว่าเจ้าหุบเขาอย่างนาง
เป็นผู้แย่งชิงเอาราชบุตรเขยของพวกเขาไปล่ะก็ คงเป็นเรื่อง
ยุ่งยากมากทีเดียว

หลังจากที่อาชาสมุทรได้ก้าวลงบนพื้นดินแล้ว ข่ง
ฉวินหยูจึงได้เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า "ถึงเขตนกยูงแล้ว"

สุดดมถึงความหอมหวานของดิน รับรู้ถึงกลิ่นอายของ
แผ่นดิน กลิ่นอายของต้นไม้ใบหญ้า ทำให้ल्लीชเย่ถึงกับสุดลม
หายใจเข้าลึกๆ และลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมอง

ปรากฏภาพของสีเขียวข่มตรงหน้า ทอดสายตามอง
ออกไปจะเห็นเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับ ภูเขาสูงที่สุงก็จะสูงทะลุเมฆา
ขึ้นไป เหมือนตั้งเป็นยักษ์ตนหนึ่งที่ยืนตระหง่านอยู่ตรงนั้น ให้
ความรู้สึกที่ไม่อาจป็นข้ามไปได้อย่างนั้น

คนอื่นอาจมองไม่ออกว่าเขตนกยูงมีสิ่งผิดปกติ
หรือไม่ แต่ ยามที่เขตนกยูงปรากฏต่อสายตาของल्लीชเย่แล้วกลับ
ดูแตกต่าง หลี่ชเย่มองเห็นความลวงโรยราของมัน

แม้ว่าเขตนกยูงจะแลดูเขียวชอุ่มพลังชีวิตอีกheim แต่
ทว่าในสายตาของหลี่ซีเยมองว่า เขตนกยูงก็เหมือนต้นไม้ขนาด
ยักษ์ที่แก่ชรามากแล้ว แม้ว่าทั้งกิ่งไม้ ใบไม้ล้วนแล้วแต่แลดูเป็นสี
เขียว แต่ตัวของลำต้นที่แก่ชรา อยู่ในช่วงของตะวันรอน

“เขตนกยูง ต้นนกยูงต้องมีวันแห้งตายสักวัน และวัน
นั้นอยู่ไม่ไกลแล้วละ” หลี่ซีเยมองดูเขตนกยูงตรงหน้า กล่าว
ออกมาด้วยท่าทีเฉยเมย

ขงฉวินหยถึงกับนั่งเงิบขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่
ซีเย รู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย

ปรมาจารย์พฤษภาละสังขารด้วยท่านั่งกรรมฐาน
กลับคืนสู่ฟ้าดิน หยั่งรากลงสู่สวนลึกของแผ่นดิน ทำการปกปักรักษา
รุ่นหลังมายุคแล้วยุคเล่า

เป็นข้อแตกต่างระหว่างปรมาจารย์พฤษภากับราชัน
เซียน จะอย่างไรเสียราชันเซียนก็ต้องจากไป แต่ ปรมาจารย์
พฤษภากลับคงอยู่สืบไปทุกยุคทุกสมัย

แต่ทว่า การที่ปรมาจารย์พฤษภาหยั่งรากลงสู่ใต้
แผ่นดิน และคงอยู่สืบไปทุกยุคสมัยนั้น ไม่ได้หมายความว่า
ปรมาจารย์พฤษภาจะไม่มีวันตาย ต่อให้เป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็มี
วันที่ต้องแห้งตายลงสักวัน

นับตั้งแต่วันที่ปรมาจารย์หยั่งรากลงพื้นดิน เขาก็จะมีชีวิตอยู่ในอีกรูปแบบหนึ่งต่อไปยุคแล้วยุคเล่า แม้กระนั้นก็ตาม ยังคงไม่ใช่ชีวิตที่เป็นอมตะ ยังคงไม่อาจไม่ตายได้

คงมีสักวันที่ปรมาจารย์พฤษภาจะต้องแห้งตายไปเพียงแต่นั้นสำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดา และผู้บำเพ็ญตนแล้วมันยาวไกลเหลือเกิน มันอยู่ไกลมากเหลือเกิน

ปรมาจารย์พฤษภาสามารถดำรงชีพอยู่มาได้แต่ละยุคสมัย ท้ายสุด เมื่อก้าวเดินไปถึงที่สุดของชีวิตแล้ว จึงจะค่อยๆ เหี่ยวเฉาแห้งตายไป

“อนาคต เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ก็จะมี
สถานที่ที่อาศัยอยู่เพียงที่เดียวเท่านั้น” หลี่ซิเย่ที่หนุนอยู่กับอกที่อิม
เอิบมองดูขงฉวินหยูทีหนึ่ง

ขงฉวินหยูนิ่งเงียบ แล้วกล่าวด้วยความฉงนด้วยเกล้าว่า
“บางทีอาจจะเป็นสองหรือสามยุคหลังจากนี้ ต้นนกกยุงก็จะค่อยๆ
แห้งตายไป และเขตนกยุงก็จะค่อยๆ ล่มสลาย”

ปรมาจารย์พฤกษาละสังขารด้วยท่านั่งกรรมฐาน
กลับคืนสู่ดั้งเดิม ทำการแปลงพื้นดินขึ้นมา แต่ เมื่อวันหนึ่งที่เขา
ต้องตายจากไป พื้นดินส่วนใหญ่ที่เกิดจากการแปลงขึ้นมาก็จะต้อง
ล่มสลายไปพร้อมๆ กับการแห้งตายของปรมาจารย์พฤกษา

ฉากเช่นเขตนกยูงที่อยู่ตรงหน้าอย่างนั้น เมื่อไหร่ที่ต้น
นกยูงแห่งตายไปแล้ว พื้นที่กว้างใหญ่เป็นหมื่นลิ้นของเขตนกยูง
อย่างน้อยครึ่งหนึ่งก็จะล่มสลายไป ขณะเดียวกันพื้นดินส่วนที่ยังคง
หลงเหลืออยู่ก็จะไร้ซึ่งความอุดมสมบูรณ์อีกต่อไป และจะมีความ
ยากลำบากมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นพื้นที่ที่ไม่เหมาะแก่การ
อยู่อาศัยอีกต่อไป

“ที่ควรไปยังคงต้องไป ที่ควรย้ายยังคงต้องย้าย” หลี่
ซีย่กล่าวท่าทีเอ้อระเหยไม่สะทกสะท้าน

ช่วงวินหยู้อ้าปากจะพูด แต่ทว่า ห้ายสุดแล้วกลับ
กลายเป็นทอดถอนใจออกมาเบาๆ ความจริงเรื่องเช่นนี้ได้มีการ
เกิดขึ้นมาแล้วในอดีตที่นานมากมาแล้ว ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่
น้อยที่อยู่ที่นี่ได้เริ่มมีการอพยพออกจากที่ตรงนี้ไปแล้ว

เป็นที่ทราบกันดีว่า จากการปกปิดคุ้มครองของ
ปรมาจารย์พฤษานากยง สถานที่แห่งนี้เคยมีความเจริญรุ่งเรือง
เป็นอย่างยิ่ง ที่ตรงนี้เคยมีสำนักที่แข็งแกร่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์
หลายสำนักตั้งอยู่

แต่ทว่า จากการที่ต้นนกกยงได้แก่ตัวลงทุกวัน สำนัก
ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่แข็งแกร่งหลายๆ สำนักก็เริ่มเสื่อมลง ทำให้
สำนักต่างๆ หยอยกันย้ายออกจากเขตนกกยง ในอดีต หากว่าพวก
เขาไม่ย้ายออกจากแดนวิญญาณสวรรค์ ก็คือมองหาที่ตั้งสำนัก
ใหม่ และมีบางสำนักที่ไปสวามิภักดิ์กับเผ่าวิญญาณเทพ เผ่า
พฤษานา และเผ่าปีศาจทะเล

ในความเป็นจริงผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากในเขตนกกยง
ต่างก็เข้าใจ เวลาของต้นนกกยงเหลืออยู่ไม่มากแล้ว ดังนั้น พวกที่มี
กำลังพอที่จะย้ายก็จะย้ายไปหมดแล้ว ส่วนที่ยังคงอยู่ถ้าไม่ใช่ผู้

บำเพ็ญตนที่ไม่มีกำลังเพียงพอหรือมนุษย์ปุถุชน ก็อาจจะเป็นพวก
ที่ยังคงอาลัยอาวรณ์พื้นที่แห่งนี้อยู่

อาชาสมุทฺรเดินไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ที่ตรงนี้สามารถ
มองเห็นตึกรามบ้านช่องอยู่บ้าง และมีหมู่บ้านขนาดเล็กกระจายไป
ตามสันเขาของเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับนั้น ยามที่มองเห็นควันไฟ
ลอยขึ้นมา ให้ความรู้สึกเหมือนดินแดนในอุดมคติอย่างนั้น

ในพื้นที่กว้างใหญ่ที่แม้ว่าจะแลดูเขียวชอุ่มแห่งนี้ แต่
ยังคงให้ความรู้สึกเหมือน เหี่ยวเฉาโรยราอย่างนั้น เหมือนว่า
บรรดาหนุ่มฉกรรจ์ต่างไปจากที่นี้กันจนสิ้น คงเหลือไว้เพียงคนชรา
และเด็กน้อยอาศัยอยู่ท่ามกลางหมู่บ้านที่ตั้งกระจัดกระจายแห่งนี้

ความจริงก็คงอยู่ห่างไม่ไกลมากนัก บุคคลธรรมดา หรือผู้บำเพ็ญตนที่มีกำลังพอก็ได้ทยอยกันไปจากเขตนกยูงแล้ว ที่ยังคงอยู่ล้วนแล้วแต่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาหรือไม่ก็เป็นผู้บำเพ็ญตนที่ไม่มีปัญญาไปตั้งรกรากยังที่อื่นได้

แม้ว่าหุบเขาสุกใสก็มีสำนักสาขาอยู่ที่เขตนกยูง แต่เวลานี้ข่งฉวินหยู่ไม่สะดวกที่จะไปยังสาขาที่ว่า แต่ ภาซิตว่า กระต่ายที่เจ้าเส่ห์ยอมมีทางเข้าออกหลายทาง หุบเขาสุกใสเองก็ไม่ได้มีจุดพักพิงเพียงจุดเดียวในเขตนกยูง

ข่งฉวินหยู่พาหลี่ซีเย่เข้าไปยังบ้านหลังหนึ่งภายใน หมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง เจ้าบ้านแลดูเหมือนผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด แต่ความจริงแล้วคือศิษย์ของหุบเขาสุกใสนั่นเอง

“ไม่ทราบว่าคุณชายหลี่มีความคิดประการใดต่อไป? ”
หลังจากจัดแจงเรื่องที่พักเรียบร้อยแล้ว ช่งฉวินหยูจึงเอ่ยถามขึ้นมา

“ถ้าหากเป็นไปได้ ข้าจะรอฟังข่าวจากเจ้า” หลี่ซิเย่มองดูช่งฉวินหยู แล้วกล่าวว่า “ขอเพียงเจ้ามีร่องรอยของผู้ที่ข้าต้องการหาแล้ว ข้าจะไปจากทันที”

ช่งฉวินหยูอ้าปากจะพูด แต่ สุดท้ายแล้วก็กลืนเข้าไป พยักหน้ากล่าวว่า “คุณชายโปรดวางใจ ข้าได้ส่งการลงไปแล้ว ขอเพียงมีข่าวร่องรอยของผู้ที่คุณชายหลี่ต้องการ ก็จะรายงานกลับมาทันที”

หลี่ซิเย่พยักหน้า เขายังคงให้ความไว้วางใจในกำลังของหุบเขาสุกใส ในแดนวิญญานสวรรค์หากแม้เขาสุกใสยังหาไม่

พบละก็ เช่นนั้นแล้วคงไม่มีสำนักใดๆ สามารถพบเห็นร่องรอย
ของซูหย่งหวางแล้ว

พรุ่งนี้ข้าจะไปคารวะต้นนกยูงก็แล้วกัน” หลี่ซีเยเอ๋ย
ขึ้นมาก่อนที่ขงฉวินหยูจะเดินจากไป

ขงฉวินหยูหยุดก้าวเดิน หันหลังกลับมา กล่าวว่า
“เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะไปยังยอดเขานกยูงเป็นเพื่อนคุณชาย”

“ก็ได้” หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ช่วยเตรียม
ของเซ่นไหว้อย่างดีให้ข้า บางทีหลังจากการคารวะคราวนี้แล้ว
ต่อไปคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ขงฉวินหยูรู้สึกใจแป้วลง
ในทันที นางทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ข้าจะจัดการให้”

ไม่ว่าขงฉวินหยูจะยอมรับความจริงเช่นนี้หรือไม่ก็ตาม
แต่ เป็นความจริงที่ตันทนยกยงโก๊วจะแห้งตายอยู่แล้ว

ตอนที่ 1169 ตันนกยุง

ณ ยอดเขานกยุง อันเป็นสถานที่ที่ปรมาจารย์พฤษชา
นกยุงละสังขารในท่านั่งกรรมฐาน และตันนกยุงที่แปลงมาจาก
ปรมาจารย์พฤษชานกยุงก็อยู่ ณ ที่ตรงนี้

ตันนกยุงมีขนาดลำต้นที่สูงมาก สูงเสียดฟ้าทะลุเมฆา
และดูไปแล้วลำต้นของตันนกยุงก็คล้ายดั่งเป็นยักษ์ตนหนึ่งที่ยืนอยู่
ท่ามกลางพื้นที่แห่งนี้ คอยปักปักค้ำครองพื้นที่ทั้งหมดของเขต
นกยุงเอาไว้

ยอดเขานกยุงหาใช่สถานที่ที่ใครก็สามารถขึ้นมาได้
มีเพียงผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่งในระดับหนึ่งที่สามารถทนต่อพลัง
ของยอดเขานกยุงและขึ้นมาถึงที่หมายได้

เมื่อขึ้นไปถึงยอดเขานกยูงแล้ว ภาพที่เห็นคือพื้นดินที่ราบเรียบยิ่ง เหมือนเป็นสนามฝึกเล็กๆ แห่งหนึ่ง กระทั่งกล่าวได้ว่า แม้แต่หินที่อยู่บนยอดเขายังถูกขัดสีจนวาววับไปหมด

ในอดีต โดยเฉพาะช่วงที่ต้นนกยูงยังอยู่ในช่วงที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวานั้น เคยมีศิษย์เผ่าพันธุ์พุกกษาจำนวนมากไม่ถ้วนเดินทางมายังที่ตรงนี้ เพื่อต้องการอาศัยพลังของต้นนกยูงช่วยในการบรรลุสังขารธรรมของพวกเขา

พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้คนที่แวะเวียนไปมา ผากรอยเท้าเอาไว้จำนวนมากไม่ถ้วน ท้ายสุดได้ทำให้หินบริเวณนี้เหมือนถูกขัดจนมันเงาวาววับไปหมด

หลี่ซีเยมาแสดงความคารวะต่อต้นนกยูงแต่เนิ่นๆ
ความจริงกล่าวสำหรับเขาแล้ว ถือว่าเป็นการส่งปรมาจารย์พฤกษา
ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้เป็นครั้งสุดท้าย

ความจริงก็คือ ต้นนกยูงจะต้องแห้งยืนต้นตายเป็นเรื่อง
ที่จะต้องเกิดขึ้นช้าหรือเร็วเท่านั้น เมื่อต้นนกยูงได้แห้งตายไปแล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะมลายกลายเป็นธุลีไป บนโลกใบนี้ก็จะไม่เหลือ
ไว้ซึ่งร่องรอยของปรมาจารย์พฤกษานกยูงอีกต่อไป

เมื่อหลี่ซีเยและขงฉวินหยูมาถึงยอดเขาเพื่อคารวะต่อ
ต้นนกยูงนั้น ปราภภูมิผู้ที่ทำการกราบไหว้ต่อต้นนกยูงอยู่ก่อนแล้ว

ลักษณะของต้นนกยูงมีลำต้นที่แก่ชรามาก เปลือก
ของมันหึ่งแก่หึ่งแข็ง มีรอยปริแตกทั่วทั้งต้นแลดูเหมือนเป็นเกล็ด

มันกรอย่างนั้น แม้ว่ามันได้สูญเสียความมันเงาไปแล้ว แต่ยังคงความรู้สึกถึงความแข็งแกร่งออกมาให้เห็น

ต้นนกกยงยังคงมีกิ่งก้านเหลืออยู่ไม่มากแล้ว มีเพียงกิ่งไม้ราวสามถึงห้ากิ่งที่แผ่ออกไป ขณะที่บนกิ่งไม้เหล่านั้นก็มีใบไม้ขึ้นอยู่กระจัดกระจายหรือมแทรกมเท่านั้น แม้ว่าใบไม้เหล่านั้นจะยังคงดูเขียวชอุ่ม แต่ทำให้ความรู้สึกถึงความร่วงโรย

เวลานี้ บริเวณด้านหน้าของต้นนกโยงปรากฏควันที่ลอยหมุ่นเป็นเกลียวขึ้นไป มีคนจุดธูปเพื่อทำการกราบไหว้ต้นนกกยงอยู่

ผู้ที่มาทำการกราบไหว้ต้นนกกยงเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมเสื้อสำหรับฤดูร้อน แม้ว่าชายหนุ่มผู้นี้จะไม่ได้สีแดงกลิ่น

อายุที่แข็งแรงออกมา แต่ทว่า ยามที่ดวงตาทั้งสองข้างของเขาลืมตาหรือหลับตานั้น ปรากฏพลังที่น่าเกรงขามยิ่งออกมา

กายของชายหนุ่มผู้นี้แผ่กลิ่นอายของต้นไม้ ออกมา พลันเข้าใกล้ตัวเขาก็สามารถรับรู้ได้ทันทีว่าเขาจะต้องมีชาติกำเนิดมาจากเผ่าพฤษกาแน่นอน

ด้านหลังของชายหนุ่มผู้นี้มีผู้เฒ่าสามคนเป็นผู้ติดตาม ผู้เฒ่าทั้งสามคนล้วนแล้วแต่มีพลังลมปราณที่ยิ่งใหญ่ มีกลิ่นอายที่แข็งแรงยิ่งนัก ไม่ต้องดูอะไรมากก็รู้ว่าพวกเขาเป็นยอดฝีมือโดยแท้จริง

การที่มีผู้เฒ่าเช่นนี้ถึงสามคนคอยติดตาม ย่อมบ่งบอกได้ถึงฐานะของชายหนุ่มผู้นี้สูงส่งเพียงใดแล้ว

วันนี้ใช้ว่าจะมีเพียงชายหนุ่มผู้นี้ และหลี่ชียเอ่ที่มากراب
ไหว้ตั้นนกงุงเท่านั้น ความจริงแล้ว หากดูจากรูปที่ปักอยู่บนพื้น
แล้ว ก็จะมีผู้เดินทางมากرابไหว้ตั้นนกงุงมาโดยตลอด

ความจริงแล้ว หลายปีที่ผ่านมา มีเผ่าพันธุ์มนุษย์
จำนวนมากไม่ว่าจะเป็นผู้ที่กำเนิดในเขตนกงุง หรือว่าสถานที่อื่นๆ
ต่างทยอยกันมากرابไหว้ตั้นนกงุง เนื่องจากทุกคนต่างรู้ว่า
ในอนาคตอันใกล้ตั้นนกงุงคงต้องแห้งตายลงอย่างช้าๆ

เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ต่างสำนึกใน
บุญคุณของปรมาจารย์พฤษานกงุงที่คอยปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์
เอาไว้ ให้สามารถอาศัยทำมาหากินอย่างสันติสุขในดินแดนแห่งนี้
มายุคแล้วยุคเล่า

หลังจากที่ชายหนุ่มผู้นี้ทำการกราบไหว้เสร็จแล้ว ได้ยืนอยู่ด้านหน้าของต้นนกกุง มองดูควันรูปที่ลอยหมุนเป็นเกลียวขึ้นไป นิ่งเงียบอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน

หลังจากที่หลี่ซีเยและชงฉวินหยูขึ้นมาบนยอดเขาแล้ว ชายหนุ่มผู้นั้นยืนนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง คารวะแล้วกล่าวว่า “พวกเราไปกันเถอะ” กล่าวพลางนำพาผู้เฒ่าทั้งสามคนหันหลังจากไปทันที

ก่อนที่จะไปจาก ชายหนุ่มผู้นี้ได้ทำท่าโค้งแสดงความคารวะต่อหลี่ซีเยและชงฉวินหยู แลดูมีความเกรงใจมาก และถือเป็นการทักทายกันและกัน

สำหรับการทักทายของชายหนุ่มผู้นี้ ช่วงวินหยุดก็พยักหน้าเป็นการตอบรับ ขณะที่หลี่ซีย่เพียงจ้องมองเขาทีหนึ่ง โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา

หลังจากที่ชายหนุ่มได้นำพาผู้เฒ่าสามคนจากไปแล้ว หลี่ซีย่กล่าวเฉยเมยว่า “เป็นรักขเนตรที่ยอดเยี่ยมมาก เผ่าพฤษชาไม่ได้มีคนที่มีลักษณะเช่นนี้มานานมากแล้ว”

ช่วงวินหยุดรู้สึกหวั่นไหวในใจเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีย่ มันออกจะน่ากลัวเกินไปเสียแล้ว แค่สบตาครั้งเดียวก็สามารถรู้ถึงความลับของฝ่ายตรงข้ามได้ทันที

“เขาเป็นหนึ่งในผู้สืบทอดของเมืองเก่าวัลย์ฟานามว่า
เถิงฉีเหวิน ก้าวสู่ระดับปราชญ์ตั้งแต่หลายปีก่อนหน้า ถือเป็นกลุ่ม
คนรุ่นใหม่ที่มีกำลัง”

ขงฉวินหยูได้ซ่อนเร้นอำพรางตัวตนที่แท้จริงเอาไว้
ชายหนุ่มผู้นั้นจึงไม่ทราบถึงประวัติความเป็นมาของนาง แต่ทว่า
ตัวขงฉวินหยูเองมีฐานะเป็นถึงเจ้าหุบเขาแห่งหุบเขาสุกใส เรียกได้
ว่ารู้จักกับผู้มีชื่อเสียงทั่วหล้าอยู่แล้ว

หลีซีเยไม่ได้พูดอะไร เดินตรงไปยังด้านหน้าของต้น
นกยูง วางรูปที่เซ่นไหว้บูชา มองดูต้นนกยูงตรงหน้าที่กำลังเหี่ยว
ฉาว นิ่งเงียบอยู่เป็นเวลานาน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า "ชีวิตเป็นอมตะช่างยาวนานเหลือเกิน สำหรับปรมาจารย์พฤษกาแล้ว ท้ายสุดก็ยากจะหลีกเลี่ยงได้พ้น อย่างไรก็ตามเสียก็มีวันที่ต้องจากไปอยู่ดี"

กล่าวจบ หลี่ซีเยได้จุ่มรูปและคารวะต่อต้นนกยูง แม้แต่เขาก็ถือว่าปรมาจารย์พฤษกานกยูงเป็นผู้ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น เขาเคยปกป้องคุ้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่ที่ตรงนี้มายุคแล้วยุคเล่า

ขงฉวินหยูกี้คารวะตามหลี่ซีเยด้วยท่าทีที่เคารพยิ่ง เป็นความเคารพที่ออกมาจากภายในส่วนลึกของจิตใจ

หลังจากทำความเคารพเสร็จสิ้นแล้ว หลีซีย่ได้ใช้มือ
ลูบไล้เปลือกไม้ที่แข็งกระด้างของต้นนกกุงเบาๆ สุดท้าย ได้ยิน
เสียง "จืด" ดังขึ้น ฝ่ามือของหลีซีย่คล้ายตั้งน้ำที่ไหลซึมเข้าไป
ภายในลำต้น

หลีซีย่ยืนหลับตานิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น เหมือนหนึ่งกำลัง
ยืนหลับ

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลีซีย่จึงได้ค่อยๆ ลืมตา
ขึ้นอย่างช้าๆ เสียง "จืด" ดังขึ้นอีกครั้ง ฝ่ามือของหลีซีย่ถูกชัก
ออกมาจากลำต้น

"ต้นนกกุงจะต้องแห้งตายภายในไม่เกินห้าหมื่นปี
แน่นอน" หลีซีย่ลงความเห็นด้วยท่าที่เฉยเมย

คำพูดของหลี่ซีเย่ได้สร้างความหวั่นไหวให้กับขง
ฉวินหยูทันที มันรวดเร็วกว่าที่นางคาดคิดเอาไว้ นางเข้าใจว่าต้น
นกยูงจะสามารถยืนหยัดต่อไปได้อย่างน้อยสองถึงสามยุค

“สามารถยืนหยัดได้ห้าหมื่นปีเองรี?”

หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยว่า “หากจะกล่าวให้ถูกต้อง
สามารถฝืนอยู่ได้ราวสี่หมื่นปี หลังสี่หมื่นปีแล้วก็คงจะพุดยาก
สามารถแห่งตายได้ทุกเมื่อ หลังจากสี่หมื่นปีไปแล้วสามารถยืน
หยัดได้อีกนานเท่าไรนั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าตัวเขายังมีความอาลัย
อาวรณ์กับฟ้าดินแห่งนี้เพียงใด ไม่ว่าจะอย่างไร ต้องมีสักวันที่เขา
ต้องปล่อยวางมืออยู่แล้ว”

ในเวลานี้ ชงฉวินหยูรู้สึกถึงภายในใจที่หนักอึ้ง นางเองก็จนด้วยเกล้า แม้วานางจะคาดหวังว่าปรมาจารย์พฤษภานกยุงต้องไม่แห้งตายเร็วขนาดนั้น แต่ นางไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ และไม่สามารถทำอะไรได้

สุดท้าย ชงฉวินหยูได้แต่ทอดถอนใจออกมาอย่างจนด้วยเกล้าว่า “ปรมาจารย์พฤษภาก็ยังมีวันต้องแห้งตาย ใครก็ช่วยอะไรไม่ได้ พุดได้แต่เพียงขอให้วันนั้นมาถึงช้าที่สุดก็แล้วกัน”

“ใครว่าล่ะ?” หลี่ชีย่ที่ยืนอยู่ใต้ต้นนกยุงเพียงยิ้มเฉยเมย กล่าววว่า “เรื่องเช่นนี้ต้องขึ้นอยู่กับว่าพุดกับใคร การฝืนลิขิตสวรรค์ด้วยการต่ออายุขัยออกไปใช่จะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

คำพูดของหลี่ซีเยเหมือนดังเสียงสวรรค์ที่กระแทกเข้าไปภายในจิตใจของช่งฉวินหยูอย่างหนักหน่วง นางถึงกับสะท้อนขึ้นมาอย่างแรง เงยหน้าขึ้นมาทันที มองดูหลี่ซีเยที่ยืนเอื้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แทบไม่ยากเชื่อและร่างของนางก็สะท้อนขึ้นมา

“ความ ความ ความหมายของท่านคือ ท่าน ท่าน ท่าน สามารถต่ออายุให้กับต้นนกยูงริ?” แม้แต่ช่งฉวินหยูที่มีฐานะเป็นถึงเจ้าหุบเขา เวลานี้คำพูดของนางยังต้องสิ้นเครือ จ้องมองหลี่ซีเยด้วยความตื่นเต้น

หลี่ซีเยเพียงแต่มองดูช่งฉวินหยูที่หนึ่ง แล้วก็หันไปมองดูต้นนกยูง กล่าวเฉยเมยว่า “สำหรับปรมาจารย์พิภพศึกษาของเผ่าพิภพศึกษาแล้ว ต่อให้พวกเขาละสังขารด้วยท่านั่งกรรมฐานและกลับคืนสู่ความเป็นดั้งเดิม หยั่งรากลงสู่พื้นดิน แต่ พวกเขา ยังคงเหมือนผู้บำเพ็ญตบที่ยังคงมีโอกาสได้ต่ออายุขัยออกไป ต้นนกยูง

ก็มีโอกาสเช่นกัน อีกทั้งมันยังไม่เคยต่ออายุมาก่อน โอกาสของพวกมันก็ยิ่งสูงขึ้น”

“ท่าน ท่าน ท่านพูดมาเป็นความจริงหรือ?” ช่งฉวินหยูปล้นรู้สึกมีกำลังขึ้นมาทันที พลันเหมือนจุดประกายความหวังขึ้นมา และมองดูหลี่ชี่เย่ด้วยความตื่นเต้นดีใจ

“คำพูดของข้าจริงแท้กว่าสิ่งใดๆ เป็นร้อยเท่าอยู่แล้ว” หลี่ชี่เย่เหลือบมองนางที่หนึ่งกล่าวว่า “อีกอย่าง เรื่องนี้มันก็เกี่ยวกับความรู้อบตัวว่าดีหรือไม่ กล่าวสำหรับหมอโอสถแล้ว การฝึนลิขิตสวรรค์เพื่อต่ออายุช่วยออกไป นับเป็นฝีมือขั้นพื้นฐานเท่านั้น”

ถ้าหากมีหมอโอสถอยู่ในเหตุการณ์ แล้วได้ยื่นคำพูด
เช่นนี้ของหลี่ซีเย พวกเขาจะต้องเคืองจนกระอักเลือดตาย หรือไม่
ก็ละอายใจจนต้องฆ่าตัวตาย

กล่าวสำหรับหมอโอสถแล้ว การฝึกฝนลิขิตสวรรค์เพื่อ
ต่ออายุขัยนับเป็นเป้าหมายที่อยู่ไกลมาก มีเพียงหมอโอสถที่บรรลุ
ถึงระดับหมอโอสถเทพนิยายจึงจะมีกำลังความสามารถทำเช่นนี้ได้
แต่จะทำได้สำเร็จหรือไม่นั้นยังพูดยากอยู่ แต่ เวลาเมื่อออกจาก
ปากของหลี่ซีเยกลับกลานเป็นวิธีการขั้นพื้นฐานที่สุดไปเสียอย่าง
นั้น

“พูดเช่นนี้แสดงว่าท่านสามารถต่อชีวิตให้กับต้นนกยูง
ละสิ” ดวงตาของขงฉวินหยู่ส่งประกายสดใสออกมา เปี่ยมไปด้วย
ความหวัง กล่าวด้วยท่าทีตื่นเต้นดีใจ

“ทำได้” หลีซีเย่มองดูต้นนกยูง กล่าวว่า “มันไม่เคยต่ออายุมาก่อน ก็เหมือนผู้บำเพ็ญตบะอย่างนั้น การต่ออายุครั้งแรกไม่เพียงมีโอกาสน้อยมาก ทั้งยังสามารถต่ออายุได้ยาวนานด้วย เฉกเช่นต้นนกยูงนี้หากสามารถต่ออายุได้สำเร็จ การจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแปดหรือสิบยุคหาใช่ปัญหาแต่อย่างใด”

“แล้วจะรออะไรอีก รีบเร่งต่ออายุให้กัยต้นนกยูงสิ”

หลีซีเย่มองดูขงฉวินหยูอย่างเชื่องช้า กล่าวว่า “แล้วทำไมข้าจะต้องไปต่ออายุให้กับมัน มันไม่ใช่ญาติของข้า แล้วก็ไม่ใช่ระดับอาวุโสของข้า”

“เจ้าเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์.....” ช่งฉวินหยูกล่าวว่า
“ต้นนกยูงเคยปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่ที่ตรงนี้มายุคแล้วยุคเล่า
ในฐานะที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ การทำอะไรเพื่อต้นนกยูงก็เป็นเรื่องที่
สมควรแล้ว”

หลี่ซีเยถึง กับหัวเราะออกมา เมื่อได้ยินคำพูดของช่ง
ฉวินหยู สายหน้าและกล่าวว่า “สาวน้อย ทำไมเจ้าคิดเช่นนี้เล่า ใน
โลกนี้ คนที่ทำเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์มีมากมายจนนับไม่ถ้วน หรือข้า
จะต้องไปตอบแทนพวกเขาหรือทายาทรุ่นหลังของพวกเขาทั้งหมด
ทุกคนอย่างนั้นรี? ระดับปราชญ์ ระดับไร้ซึ่งผู้ต่อกรจำนวนเท่าไร
ต่างเคยต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เรียกได้ว่า เมื่อ
เทียบกับคนบางคนแล้ว สิ่งที่ปรมาจารย์พิฤกษาได้ทำไปนั้น
เล็กน้อยจนไม่คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ”

“ท่าน.....” ช่งฉวินหยูปล้นมิใบหน้าที่แดงกำ จ้อง
มองหลี่ซีเยไม่รู้ว่าจะพูดสิ่งใด

หลี่ซีเยเหลือบมองนางที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ทุกอย่างล้วนเป็นลิขิต มันคือสิ่งที่ทุกคนได้เลือกเอาไว้ เจกเช่นปรัชญาเมธีที่ทำเพื่อฝ่าฟันรั้งมนุษย์ เหมือนดั่งปรมาจารย์พฤษานากยุงที่ยังรากลงที่ตรงนี้ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นการเลือกของพวกเขา การที่พวกเขาได้ก้าวเดินบนเส้นทางเช่นนี้ ไม่ได้ร้องขอให้ผู้คนที่มาตอบแทนพวกเขา พวกเขาเพียงก้าวเดินไปบนเส้นทางที่ตนเลือกเอาไว้ รับผิดชอบต่อชีวิตของพวกเขาเอง ยืนหยัดต่อสู้ถึงที่สุดเพื่อสิ่งที่ตนเสาะแสวงหา

ตอนที่ 1170 ชะตาของต้นนกยูง

คำพูดของหลี่ชียะพลันทำให้ขงฉวินหยุดต้องนั่งเงิบบ จะยังไม่ต้องพูดถึงสิ่งอื่นไกล นางกับหลี่ชียะไม่ใช่ญาติไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่ใช่คนของแดนวิญญูณาสวรรค์ อาศัยอะไรไปขอร้องเขาให้ลงมือช่วยต่ออายุให้กับต้นนกยูง?

หลี่ชียะมองดูขงฉวินหยุดที่กำลังนั่งเงิบบ ยิ้มแล้วกล่าวว่า “ในโลกนี้ มีเรื่องราวที่ไม่เป็นธรรมอยู่มากมาย มีเรื่องราวมากมายที่ทำให้ผู้คนรู้สึกไม่เต็มใจ มีเรื่องราวมากมายที่ทำให้รู้สึกจนด้วยเกล้า มีเรื่องราวที่ต้องรู้สึกสิ้นหวังมากมายเหลือเกิน ต่อให้เป็นพระเจ้าที่ช่วยเหลือมนุษย์ก็ไม่สามารถช่วยเหลือคนทั่วหล้าได้ ไม่สามารถทำให้สรรพชีวิตในหล้าพึงพอใจได้ทั้งหมด ในเมื่อข้าไม่ใช่พระเจ้าที่ช่วยเหลือมนุษย์ และก็ไม่ใช่ผู้ที่มีจิตกุศลขนาดนั้น”

“หากจะต่อชีวิตจะต้องทำเช่นใด? ”

หลี่ซีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถึงเจ้าจะรู้ไปก็ไร
ประโยชน์ เนื่องจากมีข้าคนเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ อีกทั้ง
ค่าตอบแทนไม่เบาเลย”

ขงฉวินหยุดสุดลมหายใจเข้าลึกๆ มองดูหลี่ซีย่แล้ว
กล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “ท่านต้องการอะไรจึงยอมต่อชีวิตให้กับต้น
นกยูง!”

หลี่ซีย่มองดูขงฉวินหยุดที่หนึ่ง หัวเราะที่หนึ่งและสาย
หน้าเบาๆ กล่าวว่า “สาวน้อย สิ่งที่ข้าต้องการเจ้าไม่สามารถให้ข้า
ได้”

ขงฉวินหยุดถึงกับนิ่งเงียบ ในที่สุดนางได้สุดลมหายใจ
เข้าลึกๆ กล่าวอย่างจริงจังและหนักแน่นว่า "ถ้าหากท่านยินดีลงมือ
ต่อชีวิตให้กับต้นนกยูง ขอเพียงทำได้สำเร็จ ท่านต้องการอะไรก็ได้
ทั้งนั้น รวมทั้งให้ข้าแต่งงานกับท่าน สนับสนุนให้ท่านเข้าไปอยู่ใน
หุบเขาสุกใส นั่งในตำแหน่งสูง! "

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ขงฉวินหยุดจ้องมองหลี่ซีเย
สายตาของนางหาญสู้กับสายตาของหลี่ซีเยอย่างไม่สะทกสะท้าน
ช่างยึดติดและจริงจังอะไรขนาดนั้น

หลี่ซีเยจ้องมองกับสายตาของนาง สุดท้ายสายหน้า
หัวเราะออกมา กล่าวว่า "สาวน้อย ข้าไม่มีเจตนาดูแคลนต่อเจ้า
แต่ ข้ายังคงต้องพูดให้มันชัดเจนมากกว่านี้ พวกเราจะไม่พูดถึง
เรื่องของวิเศษ พูดถึงแต่เจ้า เจ้าแต่งงานกับข้า สนับสนุนให้ข้าเข้า
ไปอยู่ในหุบเขาสุกใส....."

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่หยุดนิดหนึ่ง กล่าวว่า
“บอกกันตามตรงเลยนะ ไซ่ว่าข้าจะดูแลจนต่อเจ้า แต่ เป็นเจ้าที่
วางตัวเองเอาไว้สูงไป ข้าจะยังไม่พูดถึงสายเลือดระดับโอรสราชัน
เซียนของข้า ในแดนวิญญานสวรรค์ ผู้หญิงที่ต้องการแต่งงานกับ
ข้ามีอยู่มากมาย เป็นต้นว่า นังหนูน้อยของเกาะสุวรรณ เจ้าคิดว่า
เมื่อเปรียบเทียบกับนังหนูน้อยแล้ว เจ้ามีความได้เปรียบมากน้อย
เท่าไร? สวยกว่านาง ฉลาดกว่านาง เย้ายวนอารมณ์กว่านาง และ
หรือมีพรสวรรค์มากกว่านาง? ”

“..... ถอยไปหนึ่งหมื่นก้าว ต่อให้ข้าไม่ได้มี
สายเลือดโอรสราชันเซียน” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าวว่า “ข้าแต่งงานกับ
เจ้า? นั่นเท่ากับข้าเสียเปรียบ เป็นเจ้าที่ได้เปรียบข้าไม่ใช่ข้า
ได้เปรียบเจ้า บอกตามตรงสักคำ คำนี้อาจไม่น่าฟังสักเท่าไร เจ้ายัง
ไม่ถึงระดับที่จะเป็นภรรยาของข้าได้”

คำพูดของหลี่ซีเยทำเอาขงฉวินหยุดต้องนั่งเงยบั้นใน
ทันใด ในฐานะเจ้าหุบเขาแห่งหุบเขาสุกใส นางไม่เพียงมีหน้าตาที่
สะสวยเป็นที่หลงใหลของผู้คน นางเองก็มีสายเลือดที่เลิศเลอ เรียก
ได้ว่าไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรในแดนวิญญานสวรรค์ที่ต้องการ
แต่งงานกับนาง ขอเพียงนางพยักหน้า ต่อให้ผู้สืบทอดของสำนักที่
แข็งแกร่งที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์ก็ยินดีที่จะแต่งงานกับนาง

แต่ เวลานี้ออกจากปากของหลี่ซีเย นางดูจะเป็นเพียง
บุคลุชนธรรมดาอะไรอย่างนั้น เรียกว่าต้นทุนทุกอย่างที่เป็นสิ่งนำ
ภูมิใจบนตัวของนาง กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความค่าควรจะกล่าวถึงใน
สายตาของหลี่ซีเย

ขงฉวินหยุดนิ่งเงยบั้นไปพักใหญ่ สุดท้ายสีหน้าลดลง
ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวด้วยท่าทีจงด้วยเกล้าว่า "ข้าไม่รู้จัก
ประมาณตนเอง ท่านกล่าวได้ถูกต้อง การที่จะต่อชีวิตให้กับ
ปรมาจารย์พุกษาไซ้เป็นเรื่องง่าย จำเป็นต้องแลกมาด้วยมูลค่าที่
สูงมาก"

“เจ้าไม่เข้าใจความหมายของข้า” หลีซีเยหัวเราะกล่าวว่า “โซ่วให้ข้าลงมือจะต้องจ่ายค่าตอบแทนแพงแค่ไหน การต่ออายุให้กับต้นนกยูงโดยตัวของมันเองก็ต้องแลกมาซึ่งค่าตอบแทนที่สูงมากอยู่แล้ว”

ขงฉวินหยูไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรแล้ว เรื่องทำนองนี้ นางไม่สามารถทำอะไรได้อยู่แล้ว เพียงแต่คำพูดของหลีซีเยก่อนหน้านี้ได้ปลุกความหวังของนางขึ้นมาเท่านั้น

หลีซีเยมองดูนางกล่าวว่า “เหตุใดเจ้าจะต้องยึดติดเช่นนี้เล่า? ความจริง เรื่องเช่นนี้สำหรับเจ้าไม่ได้มีผลกระทบสักเท่าไร กระจกสามารถกล่าวแบบทำร้ายจิตใจว่า หากปราศจากเขต

นกยูงแล้ว หุบเขาสุกใสของเจ้าก็จะมีคุณค่ามากขึ้น เจ้าว่าจริงมั๊ย”

ขงฉวินหยู้อั่งมองดูหลี่ซีเย สู้สายตาของเขา กล่าวว่า “ถูกต้อง เรื่องเช่นนี้กล่าวสำหรับหุบเขาสุกใสแล้วไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด แต่ทว่า กับสรรพสิ่งมีชีวิตของเขตนกยูงแล้วมันแตกต่างกัน พวกเขาจะไ้บ้าน และขาดที่ที่จะพักพิงในแดนวิญญานสวรรค์ไปอีกหนึ่งแห่ง”

“กล่าวสำหรับผู้คนไม่รู้ว่ามีจำนวนเท่าไรที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ พวกเขามีที่ที่จะไปได้เพียงสองแห่งเท่านั้น คือพื้นดินของหุบเขาสุกใส กับเขตนกยูง ถ้าหากอนาคตไม่มีเขตนกยูงเสียแล้ว เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ก็จะมีบ้านน้อยลงไปหนึ่งหลัง ถ้าหากเขตนกยูงล่มสลายไป ความหวังของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ก็จะดับมอดไปครึ่งหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น ยามที่ต้นนกยูงแห่งตายนั้น จะต้องมึสรรพชีวิตจำนวน

เท่าไรที่ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป” ชงฉวินหยูเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ได้แต่
ทอดถอนใจออกมาอย่างฉงนด้วยเกล้า

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าชงฉวินหยูเป็นผู้หญิงที่เปี่ยม
ด้วยความเมตตา และไม่ได้หมายความว่านางเป็นประเภทที่ทน
ไม่ได้เมื่อต้องพบเห็นความตาย แต่เป็นเพราะนางในฐานะเจ้าหญิง
เขาแห่งเขาสุกใส เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้ทรงอิทธิพลมากที่สุดเดใน
แดนวิญญานสวรรค์ นางต้องการสร้างความสุขให้กับเผ่าพันธุ์
มนุษย์ หวังว่าจะสามารถนำมาซึ่งการทำมาหากินอย่างมีความสุข
ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และนำพาความหวังให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์ใน
แดนวิญญานสวรรค์

“ความเป็นความตาย นับเป็นเรื่องที่ปกติที่สุด” หลี่ชียะ
ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “พันล้านปีผ่านมา ทุกๆ ศีกสงครามแต่ละครั้ง
มีผู้คนตายไปเท่าไร เขตนกยูงมีคนอยู่เท่าไรกัน? จำนวนคนของ
เขตนกยูงเทียบไม่ได้กับจำนวนคนที่ตายในการศึกแย่งชิงชะตาฟ้า
ครั้งหนึ่ง ต่อให้เขตนกยูงล่มสลายลง จำนวนผู้ตายเพียงเท่านี้เทียบ

กับเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว ถือว่าเป็นจำนวนเล็กน้อยไม่คู่ควรจะ
กล่าวถึงด้วยซ้ำ”

“ข้ารู้” ช่งฉวินหยู๋หนึ่งเงียบไปพักหนึ่ง หอดถอนใจ
ออกมาเบาๆ กล่าวด้วยความฉงนด้วยเกล้าว่า “แต่ว่า หากเขตนำยูง
ยังคงอยู่ เผ่าพันธุ์มนุษย์ของแดนวิญญานสวรรค์ก็มีความหวังใน
ใจ”

“มีความหวังในใจ?” หลี่ชีย่อดที่จะหัวเราะออกมา
ไม่ได้ กล่าวหาว่า “มีความหวังในใจ นั้นเป็นการทำร้ายพวกเขา ทำ
ร้ายอนาคตของพวกเขา ทำร้ายชนรุ่นหลังของพวกเขา เพราะการ
คงอยู่ของเขตนกยูง และเพราะการคงอยู่กับหุบเขาสุกใส จึงทำให้
เผ่าพันธุ์มนุษย์ต้องอาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์มากยิ่งขึ้น ถ้า
หากไม่มีหุบเขาสุกใส ไม่มีเขตนกยูง อาจกล่าวได้ว่าไม่ต้องไป
คำนึงถึงจำนวนเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ได้เลย”

ขงฉวินหยู๋นึ่งเจียบอยู่ครู่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีจ่นด้วย
เกล้าว่า “บางที่ท่านอาจพูดถูก หรือบางที่ความรู้ประสบการณ์ของ
ข้ามันน้อยนิด เพียงต้องการทำในสิ่งที่กำลังของข้าสามารถทำได้
ให้กับโลกใบนี้ สิ่งที่ข้าทำลงไป บางที่อาจสามารถนำพาความหวัง
บ้างแก่มนุษย์ที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ บางที่อาจจะหวังต้องการ
ให้พวกเขาสิ้นแล้วแต่สามารถอยู่เย็นเป็นสุข

หลี่ซีเย่จ้องมองดูนาง นึ่งเจียบอยู่ชั่วครู่ใหญ่ สายหน้า
เบาๆ กล่าว “สาวน้อย กล่าวสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว แดน
วิญญานสวรรค์หาใช่ที่ที่จะอยู่เย็นเป็นสุขตลอดมา คงมีสักวันที่
เจ้าจะเข้าใจว่าเพราะอะไร แดนวิญญานสวรรค์จึงไม่ใช่ที่เหมาะสม
สำหรับการอยู่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ บางที่ เจ้าอาจรอไม่ถึงวันนั้น”

บางที่ท่านอาจกล่าวได้ถูกต้อง” ขงฉวินหยู๋กล่าวด้วย
ความจ่นด้วยเกล้าว่า “แล้วจะสามารถทำอะไรได้? กล่าวสำหรับ
ยอดฝีมือ กล่าวสำหรับผู้ฝืนลิขิตสวรรค์แท้จริงแล้ว ยามที่เก้าชั้น

ฟ้าเชื่อมถึงกันได้แล้ว พวกเขาคิดจะไปพวกเขา ก็ไปจาก แต่กับคนอื่นล่ะ? กระทิงกล่าวสำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้ว ต่อให้พวกเขาต้องการไปจากแดนวิญญาน แต่ก็ไม่มีกำลังที่จะทำได้”

หลิขีเยที่มองดูขงฉวินหยู กล่าวเฉยเมยในที่สุดว่า “ถ้าหากว่าเจ้าคิดทำเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ล่ะก็ วิธีการที่ฉลาดมากที่สุดคือ การย้ายออกจากแดนวิญญานสวรรค์ ย้ายหุบเขาสุกใสของพวกเจ้าออกไปจากแดนวิญญานสวรรค์ เก็บแดนกว้างใหญ่ ย่อมมีที่ที่ให้เจ้ายืนได้”

“บางทีอาจจะใช่” ขงฉวินหยูทอดถอนใจออกมา กล่าว
ว่า “ต่อให้ข้าคิดจะทำเช่นนั้น ก็หาใช่เป็นเรื่องที่ง่ายตายปานนั้น การที่หิมะจะส่งสมจนหนาสามฟุตได้ ไซ้จะทำได้ในวันเดียว”

หลี่ซีเยมองดูขงฉวินหยู ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาสาย
หน้าเบาๆ กล่าวว่า “เห็นท่าข้าคงจะแก่แล้วละ ข้าหาใช่เป็นคนที่ใจ
อ่อน ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าเป็นคนที่ใจแข็งดั่งหินมาโดยตลอด
ยามเมื่อคนเราเริ่มแก่ซราลง ก็จะกลายเป็นคนใจอ่อนขึ้นมา”

เมื่อได้ยินคพูดของหลี่ซีเยแล้ว ขงฉวินหยูถึงกับงุนงง
เมื่อได้สติคืนกลับมาถึงกับกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า
“ความหมายของท่านก็คือ.....”

หลี่ซีเยเหลือบมองนางที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ในเมื่อ
มาแล้ว เอาเถอะ งั้นก็ยอมเหนื่อยหน่อยก็แล้วกัน ส่วนอนาคต
เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์จะมีโชคชะตาเป็นเช่นใด ก็
อยู่ที่ตัวของพวกเขาเองแล้ว บางทีอาจอยู่ที่เจ้า”

ขงฉวินหยูแทบไม่ยากเชื่อหูของตนเอง ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางได้สติกลับมา จึงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “นี่ นี่ นี่ เป็นความจริงหรือเนี่ย? ”

“ข้ามีความจำเป็นต้องหลอกเจ้าอย่างนั้นรี? ” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “แต่ว่า เจ้าจะต้องทำใจเอาไว้ด้วย การฝืนลิขิตเพื่อต่ออายุชั่วหาใช่เป็นเรื่องง่ายตาย มันจำเป็นต้องอาศัยค่าตอบแทนที่สูงมาก! ”

ขงฉวินหยูสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า “ท่านต้องการสิ่งใด? ขอเพียงหุบเขาสุกใสของพวกเราสามารถให้ได้ ข้าจะต้องหามาให้ได้”

หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เจ้ายังไม่เข้าใจ
ความหมายของข้า สิ่งตอบแทนที่ข้าพูดถึงไม่เพียงแค่ว่าของวิเศษ
และไม่ใช้สมุนไพรวิเศษหญ้าทิพย์ สรุปลก็คือ ค่าตอบแทนเช่นนี้หา
ใช้สิ่งที่เจ้าสามารถให้ได้ และไม่ใช้สิ่งที่หุบเขาสุกใสสามารถให้ได้”

“เรื่องนี้.....” ชงฉวินหยู่ไม่รู้ว่าจะตัวเองสมควรกล่าวว่า
อย่างไรในเวลา

หลี่ซีเย่โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ค่าตอบแทนเช่นนี้
สมควรต้องมีก็จะมีเอง เจ้าไม่ต้องไปคิดมาก สำหรับบางสิ่งที่ข้า
ต้องการให้เป็นหน้าที่รับผิดชอบของเจ้า”

ช่งฉวินหยูสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้าอย่างหนัก
แน่นจริงจัง กล่าวว่า “ท่านวางใจเถอะ ต้องการสิ่งใดขอให้บอกกับ
ข้า ข้าจะต้องไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง!”

เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้ภายในใจของช่งฉวินหยูถูกจุด
ประกายความหวังขึ้นมา กล่าวสำหรับนางแล้ว ขอเพียงสามารถต่อ
อายุขัยให้กับต้นนกกยูงแล้ว ย่อมบ่งบอกว่าสถานที่ที่จะใช้อาศัยพัก
พิงในแดนวิญญานสวรรค์ยังคงอยู่ต่อไป ขอเพียงแหล่งพักพิง
ยังคงอยู่ บ้านก็จะยังคงอยู่ ความหวังก็ยังคงอยู่เช่นกัน

หลี่ซีเย่ไม่กล่าวมากความอีกต่อไป เปิดลัคนาออกมา
เห็นต้นไม้แก่ต้นหนึ่งลอยออกมา ต้นไม้แก่ได้แตกกิ่งก้านอ่อนสี
เขียวออกมา โดยมีใบอ่อนพลิ้วไหวอยู่ท่ามกลางสายลมที่พัดโชย
มาเบาๆ

ครั้งนี้ได้เห็นต้นไม้แก่ต้นนี้ ช่งฉวินหยูไม่รู้หรือว่ามัน
คือต้นอะไร เพียงแต่รู้สึกว่ามันแก่ที่แลดูไม่สอดคล้องตาต้นนี้ดูจะไม่
ธรรมดา ยิ่งนัก

จะโทษช่งฉวินหยูก็ไม่ถูก และหาใช่เป็นเพราะนางด้อย
ประสบการณ์ ความจริงก็คือ นอกจากพวกของหลี่ซีเยแล้ว เกรงว่า
คงไม่มีใครได้เห็นต้นหมื่นกัลป์มาก่อน กระทั่งไม่เคยได้ยินแม้แต่
ชื่อต้นหมื่นกัลป์ด้วยซ้ำ

ในขณะนี้ กิ่งไม้อ่อนสีเขียวของต้นหมื่นกัลป์ค่อยๆ แผ่
ยืดอกออกมา เหมือนดั่งงูขนาดเล็กที่คล่องแคล่วว่องไว เพียงชั่ว
พริบตาเดียวก็แหงเข้าไปในลำต้นของต้นนกยูงทันที

ตอนที่ 1171 ต่ออายุให้ต้นนกกยุง

กิ่งสีเขียวอ่อนของต้นไม้แก่แต่ละกิ่งเหมือนว่าสามารถยืดออกไปได้เรื่อยๆ เมื่อพวกมันแทงเข้าไปในลำต้นของต้นนกกยุงแล้วก็ยืดออกไป ดุจดั่งอาศัยลำต้นของต้นนกกยุงผ่านไปยังใต้พื้นดิน ถึงยังทุกๆ ที่ที่รากของต้นนกกยุงสามารถไปถึง

“นี่มันคือ.....” ชงฉวินหยุดถึงกับงงันเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ เป็นที่ทราบกันดีว่า หลังจากที่ปรมาจารย์พฤษภลาละสังขารในท่านั่งกรรมฐานแล้ว แม้จะกลับกลายเป็นต้นไม้ใบหญ้าไป แต่ทว่า ไม่มีใครสามารถล่วงละเมิดหรือสั่นคลอนต่อมันได้ ต่อให้ราชันเขียนลงมือด้วยตนเองก็ยังสามารถทำได้ยาก

เวลานี้หลี่ซียะกลับสามารถใช้กิ่งไม้แทงเข้าลำต้นของต้นนกกยุง และเชื่อมต่อไปยังใต้พื้นดินอย่างไร้ข้อจำกัด ทำให้ผู้คนที่ได้เห็นต้องคิดว่ามันเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่ง

จากการที่กิ่งไม้ได้แทงเข้าไปยังต้นนกกุงแล้วนั้น หลี่
ชีย่ได้หลับตาลงช้าๆ เขาอาศัยต้นหมื่นกัลป์มารับรู้และสื่อถึงต้น
นกกุง

ต้นนกกุงในฐานะแปลงมาจากการละสังขารในทำนง
กรรมฐานของปรมาจารย์พุทธชานกุง เป็นสิ่งดำรงไว้ซึ่งไม่มีใคร
สามารถสั่นคลอนมันได้ แต่ เมื่อมีต้นหมื่นกัลป์ทุกอย่างก็แตกต่างกัน
กัน ต้นหมื่นกัลป์มีสถานะด้อยกว่าเพียงหญ้าอายุวัฒนะเท่านั้น

อีกทั้ง การกระทำของหลี่ชีย่ไม่ได้ประสงค์ร้าย เพียง
แค่อาศัยต้นหมื่นกัลป์มาทำการวินิจฉัยต่อต้นนกกุงแบบครอบคลุม
และรอบด้านเท่านั้นเอง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียะจึงได้ลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมา กล่าวต่อขงฉวินหยูว่า "พวกเราไปกันเถอะ" กล่าวพลางชี้นิ้วที่หนึ่ง "แว้งค์" "ปรากฏประตุมิติถูกเปิดออกมา

ขงฉวินหยูยังไม่ทันได้สติกลับมาก็ถูกหลี่ชียะดึงเอาตัวเข้าไปในประตูมิตินั้น ฉับพลัน ก็ไปปรากฏตัวอยู่ ณ สถานที่อีกแห่งหนึ่ง

สถานที่ที่พวกเขาไปปรากฏตัวเป็นใต้ทะเล เป็นใต้ทะเลแห่งหนึ่งของเขตนกยูง ในขณะนี้ พวกเขาอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กับปากเหวของใต้ทะเลแห่งหนึ่ง

สิ่งนี้ได้สร้างความหวุ่นไหวให้กับขงฉวินหยูอย่างยิ่ง ที่สามารถทะลุมิติได้ตามใจเช่นนี้ สามารถกำหนดเป้าหมายได้อย่างง่ายดาย ช่างเป็นวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์อันน่ากลัวยิ่ง ที่น่ากลัวมากกว่านั้นก็คือ การทะลุมิติตามแต่ใจปรารถนาโดยที่มีความแม่นยำแทบไม่มีผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ซึ่งนับเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากที่สุด

ในเวลานี้ ขงฉวินหยูก็ประเมินไม่ถูกว่าหลี่ชียเอ่มีความแข็งแกร่งเพียงใดกันแน่ วิธีการของหลี่ชียเอ่อยู่เหนือความคาดคิดของนางไปทั้งหมด

“แว้งค์” เวลานี้หลี่ชียเอ่ได้วางฝ่ามือไว้ตรงหน้าผา เมื่อฝ่ามือของเขาที่วางอยู่จากการสลับฝ่ามือไปมาในรูปของยันต์ปรากฏเป็นอักขระยันต์ที่ลึกลับซึ่งพิสดารลอยขึ้นมา ด้วยอักขระยันต์เช่นนี้ แม้แต่ดาวรุ่งเช่นขงฉวินหยูก็ไม่สามารถเข้าใจได้ในเวลาอันสั้น

จากอักขระยันต์แต่ละตัวที่ปรากฏออกมา ในที่สุด
“แว้งค์” อักขระยันต์แต่ละตัวได้ถักทอเข้าด้วยกันจนกลายเป็น
ประตูปานหนึ่งขึ้นมา

ขงฉวินหยูยังไม่ทันได้สติกลับมาก็ถูกหลี่ชีย่ดึงเข้าไป
ในประตู เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น พวกเขาก็ได้ไปปรากฏยังโลก
อีกโลกหนึ่ง

ยามที่ยืนอยู่ท่ามกลางโลกอีกโลกหนึ่ง ขงฉวินหยู
ถึงกับมองดูด้วยความงุนงงอยู่ไม่น้อย

ช่องว่างตรงนี้ก็กว้างใหญ่ไพศาล เสมือนหนึ่งเป็นโลก
อีกโลกหนึ่ง หอดสายตามองออกไปเหมือนว่ามองไม่เห็นที่สุดของ
มัน

ที่ตรงนี้สามารถมองเห็นมังกรขนาดยักษ์แต่ละตัวที่หึ่ง
ตัวลงมาจากบนฟ้า ท่าทางแตกต่างกันออกไป มีหึ่งขดตัว มีหึ่งหึ่ง
ตัวดำดิ่งลงมา มีประเภทบิดงอ..... ความจริงแล้ว หากจะสังเกต
ดูให้ละเอียด ก็จะพบว่ามันไม่ใช่มังกรยักษ์อะไรนั้น แต่เป็นราก
ขนาดยักษ์ของต้นไม้ มันคือรากของต้นนกกยงนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ไซจะมีเพียงเท่านี้ รากไม้แต่ละเส้นที่
เหมือนดังมังกรยักษ์นั้นนับว่ามีขนาดใหญ่โตมากโดยแท้ ราก
บางรากถึงกับมีดินกองทับถมจนกลายเป็นภูเขา รากบางราก
สามารถมองเห็นเป็นน้ำตกที่พุ่งลงมา

หากมองไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้นไป จะเห็นเป็นประกาย
ดาวระยิบระยับ ประกายดาวจำนวนมากไม่ถ้วนที่กระพริบระยิบระยับ
อยู่บนนั้น

“นี่คือรากของต้นนกกุงรี?” ช่งฉวินหยู๋รู้สึกตื่น
ตระหนกกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า ความจริง หลังจากที่ปรมาจารย์
พฤกษาได้ละสังขารในท่านั่งกรรมฐานแล้ว พวกเขาจะกลับ
กลายเป็นต้นไม้ใบหญ้า แต่ทว่าโลกของรากแห่งต้นไม้ใบหญ้า
บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าถึงมันได้

เนื่องจากบริเวณที่เป็นรากก็คือรากฐานสำคัญของ
ปรมาจารย์พฤกษา ถ้าหากระบบรากได้รับความเสียหาย ก็
จะพลอยทำให้ฟ้าดินที่ปรมาจารย์พฤกษาส่งขึ้นมาได้รับความ
เสียหายไปด้วย

“อย่ามัวสนใจกับโลกแห่งความพิศวงแห่งนี้” หลี่ชียเอ
กล่าวเฉยเมยว่า “นี่ถือว่าเข้าสู่ระยะโรยราแล้ว สภาพที่เห็นใกล้จะ
แห้งเหี่ยวเต็มทนแล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ มันจะแลดูอลังการมากกว่านี้อีก”

เมื่อขงฉวินหยูถูกกล่าวเตือนสติจากหลี่ชียเอ นางจึง
มองดูอย่างละเอียดและได้พบว่า รากที่ใหญ่โตแต่ละเส้นใกล้จะแห้ง
ตายอยู่แล้ว รากแต่ละเส้นล้วนแล้วแต่แห้งเหี่ยวเฉา หากมันเหี่ยว
จนารถึงที่สุดแล้ว ต้นนกยูงทั้งต้นก็จะแห้งตายทันที

หลี่ชียเอก้าวเดินบนรากไม้ขนาดใหญ่แต่ละเส้น สังเกต
และประเมินสภาพของรากแต่ละเส้น กล่าวสำหรับเขาแล้วหาก
จำเป็น เขาจำต้องทำการตัดเอารากพวกนี้ออกไปเป็นจำนวนมาก

ขงฉวินหยุดเดินตามหลี่ชีย่ไปทีละก้าวๆ นางไม่ใช่มอ
โอสถ ยิ่งไม่มีความเข้าใจในเรื่องการกลับคืนสู่ความเป็นดั้งเดิม
ของปรมาจารย์พิฤกษา นางทำได้เพียงแค่รอรับคำสั่งจากหลี่ชีย่
ขอเพียงหลี่ชีย่ต้องการเรียกใช้นาง สามารถมาถึงอย่างทันท่วงที

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้สังเกตและประเมินอย่างละเอียด
มาแล้ว เขายืนอยู่ด้านหน้ารากแก้ว ซึ่งมีขนาดใหญ่มากพอๆ กับ
ภูเขาขนาดใหญ่ลูกหนึ่ง

เวลานี้ หลี่ชีย่ได้เปิดลัคนาออกมา ปล่อยบรรพบุรุษ
โสม ต้นโบตันเซียนสมานแพล หญ้าวิญญานใหม่มังกรสิบสองพัน
.....

“สิบ สิบ สิบสองพัน หล้าวิญญาณโหมมังกรสิบสอง พัน.....” เมื่อขงฉวินหยูเห็นหล้าวิญญาณโหมมังกรที่ดุจดั่งมังกร แท้จริงบินร่อนและคำรามเสียงยาว พลันลั่นพันกันจนพูดจาออกมา ไม่สะดวก

จากการที่หล้าวิญญาณโหมมังกรพยายามฝึกตน และที่สำคัญที่สุดก็คือ มันได้รับของดีเข้าไปในตัวมากมาย เป็นต้นว่าหมวดโสมหงส์ห้าเซียน น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง เป็นต้น!

ขงฉวินหยูถึงกับหวั่นไหวเมื่อมองเห็นบรรพบุรุษโสม ต้นโบตันเซียนสมานแผล ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นสมุนไพรมะเขียน ทั้งสิ้น ไม่สิ มันเกินกว่าสมุนไพรมะเขียนเสียอีก ของเหล่านี้หุบเขา สุกใสของนางก็ไม่มี ความจริงแล้ว ทอดสายตามองออกไปทั่วทั้ง แดนวิญญาณสวรรค์ สำนักที่สามารถมีสมุนไพรมะเขียนใน ครอบครองมีเพียงไม่กี่แห่งเท่านั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่อยู่เหนือ สมุนไพรมะเขียนเหล่านั้น

“พวกนี้ พวกนี้.....” ชงฉวินหยุดถึงกับพูดติดอ่าง
และไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้เป็นเวลานาน

ในเวลานี้เอง ชงฉวินหยุดจึงได้เข้าใจคำพูดของหลี่ซี
เยอย่างแท้จริง หลี่ซีเคยบอกว่า สิ่งที่เขาต้องการนางไม่สามารถ
ให้เขาได้ ตอนนั้นไม่ทันคิดอะไรมาก แต่เวลานี้เมื่อได้เห็นสิ่งที่อยู่
ตรงหน้าแล้ว นางไม่อาจไม่ยอมรับว่า เกรงว่าสิ่งที่หลี่ซีต้องการ
ในโลกนี้คงมีไม่กี่คน ไม่ก็สำนักที่สามารถให้เขาได้

แค่ของที่พกติดตัวยังมีสมุนไพรที่เหนือกว่าคำว่า
สมุนไพรเซียนเสียอีก แล้วยังมีสิ่งใดสามารถทำให้ใจของเขา
หวั่นไหวได้

ขงฉวินหยูมีความรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในความฝัน
อย่างนั้น เมื่อมองเห็นหญ้าวิญญาณใหม่มังกรสิบสองพันที่บินร่อน
อยู่บนท้องฟ้าดั่งมังกรแท้จริง กล่าวสำหรับสำนักใดๆ ก็ตาม ลำพัง
แค่หญ้าวิญญาณใหม่มังกรสิบพันก็ไม่สามารถหาได้แล้ว แต่ หญ้า
วิญญาณใหม่มังกรที่อยู่ตรงหน้ากลับเป็นสิบสองพัน

หญ้าวิญญาณใหม่มังกรลักษณะเช่นนี้ ก่อนหน้า
นั้นขงฉวินหยูไม่เพียงไม่เคยพบเห็นมาก่อน ยังไม่เคยได้ยินมา
ก่อนอีกด้วย

“เออละ ทั้งหมดฟังเข้าใจดี” หลี่ซีเยกล่าวต่อบรรดา
พวกหญ้าวิญญาณใหม่มังกรที่กำลังลิ่งโลดจากการถูกปล่อย
ออกมา หลี่ซีเยปรบมือแล้วกล่าวว่า “เวลานี้ข้าจะมอบหมายภารกิจ
ให้กับพวกเจ้า แหงเข้าไปยังรากแก้ว ไส้พลังแก่นและพลังชีวิตเข้าไป”

“นี่มันรากแก้วของปรมาจารย์พฤษภานะเนี่ย” บรรพ
บุรุษโสมถึงกับทอดถอนใจออกมาเมื่อเห็นรากแก้วที่ใหญ่โต
มหึมาโหดเหี้ยมแบบนี้ เขามองดูอย่างละเอียดยิ่งและกล่าวว่า “ปรมาจารย์
พฤษภานี้ใกล้จะตายอยู่แล้ว คิดจะช่วยให้มันมีชีวิตอีกครั้งคงไม่
ง่ายนัก จำเป็นต้องอาศัยพลังแก่นจำนวนมหาศาล”

“วางใจเถอะ ผลประโยชน์มีให้กับพวกเจ้าแน่ พยายาม
กันหน่อยก็แล้วกัน” หลี่ชี่เย่สั่งการกับพวกของโสมบรรพบุรุษ

“รอคำๆ นี้อยู่แหละ” พวกโสมบรรพบุรุษต่างร้องไชโย
กันเมื่อได้ยินคำพูดจากหลี่ชี่เย่ พลันวิ่งเข้าหารากแก้วของต้น
นกยูง รากฝอยของพวกเขาจำเป็นต้องแทงเข้าไปยังรากแก้วของ
ต้นนกยูง

กล่าวสำหรับพวกของโสมบรรพบุรุษแล้ว การที่จะให้พวกมันต่อชีวิตให้กับต้นนกกยงนั้นมันยากเย็นเหลือเกิน ต้องแลกด้วยมูลค่าที่สูงมาก แต่ทว่า ในมือของหลี่ซิเย่มีน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งอยู่ ซึ่งเป็นสารบำรุงสุดยอดสำหรับพวกมัน

“สามารถทำได้สำเร็จหรือไม่?” ช่งฉวินหยูเอ่ยกถามขึ้นมา เมื่อมองเห็นพวกของโสมบรรพบุรุษได้แหงรากเข้าไปในรากแก้วของต้นนกกยง

หลี่ซิเย่ยิ้ม และส่ายหัวกล่าวว่า “การต่ออายุให้กับระดับปรมาจารย์พฤษาไหนเลยจะง่ายดายปานนั้น นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น ก่อนอื่นต้องทำการฟื้นฟูพลังชีวิตให้กับต้นนกกยงสักหน่อยเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นจะใช้วิธีการที่รุนแรงมากกว่านี้ต่อไป”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่มองดูรากที่ใหญ่โตแต่
ละเส้น กล่าวว่า “รอให้ต้นนกกยงได้ฟื้นฟูพลังชีวิตขึ้นมาบ้างแล้ว ก็
จะตัดเอารากส่วนใหญ่ทิ้งไป มิฉะนั้นละก็ จะทำให้มันต้องตายอย่าง
อนาถได้โดยตรง”

“สามารถทำได้หรือ?” ช่งฉวินหยุดที่จะกล่าวด้วย
ความกังวล กล่าวสำหรับต้นนกกยงแล้ว การตัดรากของมันทิ้ง
เท่ากับเป็นการทำร้ายมัน โดยทั่วไปแล้วมันจะตอบโต้ได้ แม้ว่าต้น
นกกยงในเวลานี้จะใกล้ตายแล้วก็ตามที แต่ทว่า การดำรงอยู่ใน
ระดับปรมาจารย์พฤษกษาเช่นนี้ ต่อให้ใกล้ตายก็ยังคงสามารถ
สังหารระดับจักรพรรดิเทพได้อย่างง่ายดาย

“มันต้องเห็นด้วยแน่นอน” หลีซียะกล่าว “ถ้าหากไม่ตัดเอารากส่วนใหญ่ทิ้งไป ก็ต้องสิ้นเปลืองพลังชีวิตและพลังแก่นมากกว่านี้ ด้วยจำนวนรากที่มากมายเช่นนี้ จำเป็นต้องอาศัยทรัพยากรจำนวนมหาศาลมาเสริม การตัดเอารากส่วนใหญ่ทิ้งไปแม้ว่ามันจะไม่ง่ายในช่วงแรกๆ และนับว่าเป็นเรื่องที่ยากมาก แต่ทว่า เมื่อสามารถอดทนจนผ่านขั้นตอนนี้ไปได้ก็จะทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นในภายหลัง และยังสามารถประหยัดทรัพยากรได้เป็นจำนวนมหาศาลอีกด้วย”

ขงฉวินหยุดที่จะถามไม่ได้ว่า “ขั้นตอนในการต่อชีวิตจนกระทั่งสำเร็จ ต้องใช้ระยะเวลานานเท่าไร”

“ต้องอาศัยเวลาอยู่บ้างนะ เจ้าต้องเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ บางอย่างข้าต้องอาศัยหุบเขาสุกใสของพวกเขาเจ้า”

กล่าวสำหรับหลี่ซีย่แล้ว การต่ออายุให้กับต้นนกยูงไม่
ถือเป็นเรื่องที่ทำหายมากสักเท่าไร เพราะว่าไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
กระทั่งต้นหมื่นกัลป์ยังสามารถช่วยให้รอดชีวิตมาได้ ยิ่งไม่ต้องพูด
ถึงการต่ออายุให้กับต้นนกยูงแล้ว

แต่ว่า กล่าวสำหรับหลี่ซีย่แล้ว การต่ออายุให้กับต้น
นกยูงก็แบ่งได้เป็นวิธีเร็วและช้า ถ้าหากหลี่ซีย่ต้องการความ
รวดเร็วล่ะก็ ใช้น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง เมื่อใช้สิ่งนี้แล้วจะทำให้
เขาสามารถประหยัดเวลาและสมุนไพรวินิจฉัยหญ้าทิพย์เป็นอันมาก

แต่ว่า กล่าวสำหรับหลี่ซีย่แล้ว น้ำทิพย์ต้นกำเนิด
สรรพสิ่งนั้นมีค่ามากมายเหลือเกิน เขาจะใช้น้ำทิพย์ต้นกำเนิด
สรรพสิ่งในปริมาณน้อยเพื่อเป็นกระสายเท่านั้น หากจะทำการต่อ
อายุจริง ยังคงต้องอาศัยสมุนไพรวินิจฉัยหญ้าทิพย์ต่างๆ และอาศัย
วิธีการอื่นๆ

ความจริงแล้ว สิ่งนี้ไม่เพียงแต่หลี่ซียเถ่านั้น ต่อให้เป็น
ราชันเซียนหากมีน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งไว้ในครอบครอง คงไม่
ยอมใช้มันเพื่อการต่ออายุให้กับใคร เพราะเจ้าของสิ่งนี้มันมีค่า
มากเหลือเกิน มีค่ามากกว่าสมุนไพรมานทุกประเภท!

หลี่ซียเถ่ไม่ต้องการใช้น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งกับต้น
นกยูงมากเกินไป ดังนั้น เขาจึงต้องอาศัยวิธีซำด้วยการนำเอา
สมุนไพรวินิจฉัยพิเศษอื่นๆ มาต่ออายุให้กับต้นนกยูงแทน

ตอนที่ 1172 เกิงฉีเหวิน

สุดท้าย หลี่ชีย่มองดูพวกของโสมบรรพบุรุษที่อยู่บนรากแก้วของต้นนกยูงที่หนึ่ง จากนั้นบอกกับข่งฉวินหยูว่า “ไปกันเถอะ พวกเรายังมีงานที่จะต้องทำอีกเยอะ” กล่าวจบคำหันหลังเดินจากไปทันที

เมื่อกลับไปถึงที่พักของหุบเขาสุกใสแล้ว หลี่ชีย่ได้เขียนใบสั่งยาวเป็นหางว่าวออกมาใบหนึ่ง มอบให้กับข่งฉวินหยู และกล่าวว่า “เจ้าไปเตรียมสิ่งของต่างๆ ตามนี้มา พยายามให้เร็ว”

ข่งฉวินหยูมองดูรายการต่างๆ อย่างละเอียด สิ่งของที่มีอยู่ในรายการมีมากมายและหลากหลาย มีทั้งสมุนไพรวิเศษหญ้าทิพย์ มีทั้งสิ่งที่ยากและแปลกประหลาด มีสิ่งของธรรมดา และมีสิ่งที่มีพิษร้ายแรง.....

ช่วงวินหยุดเก็บกระดาษรายการสิ่งของ คารวะแบบจีน
กล่าวว่า "คุณชายหลีโปรดวางใจ ข้าจะกลับไปหุบเขาสุกใสด้วย
ตนเองครั้งหนึ่ง ระหว่างที่ข้าไม่อยู่ที่ตรงนี้ หากคุณชายหลีต้องการ
สิ่งใด โปรดสั่งการกับศิษย์ของสำนัก พวกเขาจะต้องจัดการตามที่
คุณชายหลีต้องการ"

สิ่งที่หลีขีเย่ต้องการนั้นมีมากมายเหลือเกิน อีกทั้งยัง
เป็นสิ่งล้ำค่ามากอีกด้วย ดังนั้น ช่วงวินหยุดจึงต้องกลับไปด้วย
ตนเองสักครั้งหนึ่ง

หลังจากที่ช่วงวินหยุดได้ไปจาก หลีขีเย่ก็เริ่มงานยุ่ง
มากขึ้น มีเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่เขาจะต้องทำ เขาไม่เพียง
ต้องเสียเวลาและกำลังมากไปกับการตัดเอารากของต้นนกยูงทิ้งไป
ยังต้องทำการวางแผนการณ์ใหญ่กับยอดเขานกยูง กระทั่งทั่วทั้ง
เขตนกยูงอีกด้วย

ดังที่หลี่ซีย่ได้พูดเอาไว้ว่า การต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูงต้องจ่ายค่าตอบแทนที่สูงมาก ค่าตอบแทนตรงนี้ไม่เพียงต้องการของวิเศษและไอศถทิพย์เท่านั้น มันเป็นค่าตอบแทนที่กล่าวได้ว่าขงฉวินหยู่ไม่สามารถจ่ายให้ได้

ต้นนกยูงเกิดจากการละสังขารในทำนังกรรมฐานของปรมาจารย์พฤษกษานกยูง การที่จะต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง ความยากง่ายจึงไม่ต่างอะไรกับการต่ออายุชีพให้กับราชันเซียน หากไม่ใช้น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งในปริมาณมากละก็ จะเป็นงานที่มีความยากลำบากมาก

การต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูงด้วยวิธีธรรมดา
ค่าตอบแทนที่ต้องใช้เพื่อการนี้สุดจะจินตนาการได้ ต้องอาศัยพลัง

ชีวิตปริมาณมหาศาลเพื่อนำมาใช้ในการต่ออายุขัย ดังนั้น หลี่ชียเอ จึงต้องมีการวางแผนการใหญ่เอาไว้ ต้องเตรียมการไว้เพื่อใช้ใน วินาทีสุดท้าย

หลี่ชียเอได้ทำการตัดรากของต้นนกยูงออกเป็นจำนวนมาก วางหลุมพรางเอาไว้ในทะเล และทำการเพื่อรองรับกับ แผนการที่ได้วางเอาไว้ในเขตนกยูง ในขณะเดียวกัน ทางด้านหุบ เขาสุกใสก็ได้ทยอยส่งวัตถุดิบที่หลี่ชียเอต้องการมาอย่างไม่ขาด สาย

เพื่อต่ออายุขัยให้กับต้นนกยูง กล่าวได้ว่าช่วงฉวิ้นหยู ได้ตัดสินใจอย่างใหญ่หลวง หุ่มเทพลังกายใจนับไม่ถ้วน เพื่อต่อ อายุขัยให้กับต้นนกยูง ซึ่งต้องอาศัยทรัพยากรปริมาณมหาศาล จำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยเป็นสมุนไพรวินิเศษหญ้าทิพย์ ตลอดจนของ วิเศษของศักดิ์สิทธิ์ที่มีมูลค่าสูงมาก

ด้วยทรัพยากรปริมาณมหาศาลเช่นนี้ ต่อให้ขงฉวินห
ยูในฐานะเจ้าหุบเขาแห่งหุบเขาสุกใส นางก็ไม่สามารถตัดสิ้นใจได้
โดยลำพังคนเดียว เพื่อรวบรวมวัตถุดิบเหล่านี้ให้ครบถ้วนตามที่ห
ลี่ชีย่ต้องการ ขงฉวินหยูต้องอาศัยกำลังกายใจเป็นอันมาก ในการ
พูดเกลี้ยกล่อมให้บรรดาบรรพบุรุษของหุบเขาสุกใสเห็นชอบ ให้
การสนับสนุนจากเหล่าบรรพบุรุษของหุบเขาสุกใส

จากการที่วัตถุดิบถูกส่งมาจากหุบเขาสุกใสอย่าง
ต่อเนื่อง ทำให้แผนการของหลี่ชีย่สามารถดำเนินการต่อไปได้
ตามใจปรารถนามากยิ่งขึ้น

ในวันนี้บนยอดเขานกยูง หลี่ชีย่ได้ใช้เตาหมั้นเตาเท
วะทำการคลายจุดสกัดที่ปิดกั้นของต้นนกยูง หลี่ชีย่อาศัยมือข้าง
หนึ่งควบคุมเตาหมั้นเตาเทวะ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งคอยควบคุมไฟที่
อยู่ในเตา ไฟในเตาถูกเทเข้าไปภายในลำต้นนกยูงตั้งสายน้ำจากรู
ที่เปิดเอาไว้

ความจริงแล้ว ลักษณะของไฟซึ่งแลดูเหมือนสายน้ำที่ ถูกเหเข้าไ้ภายในลำต้นทรงพลังเป็นอันมาก มันสามารถทำลาย ทุกอย่างที้ขวางกั้น ขณะที่มันถูกหลงไปในรูที้อยู่บนลำต้นนกยูง มันได้ทำการทะลวงลวดลายเต่าจำนวนนับไม่ถ้วนที้ปิดกั้นอยู่ ภายในต้นนกยูงนั้น

ต้นนกยูงได้เข้าสู่วัยชราที่ร่วงโรย กำลังจะแห้งตายอยู่ แล้ว ดังนั้น ต้นนกยูงจึงได้ทำการปิดกั้นจุดเชื่อมต่อภายในของตน ด้วยลายเต่าจำนวนนับไม่ถ้วนที้สร้างขึ้น เพื่ออาศัยมันในการยืด อายุของตนให้ยาวนานมากขึ้น

แต่ เวลานี้หลี่ซีย่ต้องการต่ออายุให้กับมัน จึง จำเป็นต้องทำการเปิดจุดเชื่อมต่อภายในออกทั้งหมดก่อน มิฉะนั้น

แล้ว ลมปราณไม่สามารถเชื่อมต่อถึงกันได้ พลังแก่นไหลเวียนไม่
สะดวก คิดจะต่ออายุชัยก็คงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ขณะที่หลี่ชีย่กำลังทำการเปิดจุดอยู่นั้น ปรากภูมิผู้ที่
ขึ้นมาบนยอดเขานกยูงเพื่อทำการกราบไหว้ต้นนกยูง ผู้ที่มากก็คือ
ผู้สืบทอดของเมืองเกาวัลย์ฟ้าถึงฉีเหวินที่หลี่ชีย่เคยพบเจอเมื่อ
คราก่อนนั่นเอง

ถึงฉีเหวินยังคงมีผู้เฒ่าสามคนติดตามอยู่ด้านหลัง
เช่นเดิม เมื่อเขาขึ้นมาถึงบนยอดเขาแล้ว เห็นหลี่ชีย่กำลังใช้ไฟ
เผาต้นนกยูงอยู่พอดี รู้สึกตกใจพลันร้องทวาดออกไปว่า "หยุดนะ
เจ้าคิดจะทำอะไร? "

เถิงฉีเหวินมีชาติกำเนิดมาจากเผ่าพฤกษา ในฐานะ
ลูกหลานของเผ่าพฤกษา ย่อมให้ความเคารพนับถือต่อปรมาจารย์
พฤกษานกยูงที่ดำรงไว้ซึ่งความยิ่งใหญ่ดึกดำบรรพ์อยู่ในใจของ
เขาเป็นอย่างยิ่ง

เวลานี้เมื่อพบเห็นคนที่ใช้ไฟเผาต้นนกยูง สร้างความ
ตกใจให้กับเขา จึงได้ตวาดเสียงดังออกไปโดยสัญชาตญาณ เพื่อ
ขัดขวางการกระทำของหลี่ซีเย

ครั้นเผิงฉีเหวินวิ่งเข้าไปแล้ว และเห็นหลี่ซีเยที่กำลังเท
ไฟจากเตากรอกเข้าไปภายในลำต้นของต้นนกยูงอย่างไม่ขาด
สายแล้ว เขาไม่เพียงตกใจเท่านั้น กระทั่งเรียกได้ว่าตกตะลึงกับสิ่ง
ที่เห็นตรงหน้า

แม้แต่ผู้เฒ่าทั้งสามที่ติดตามเถิงฉีเหวินก็ต้องตกใจ
อย่างยิ่งเมื่อได้เห็นภาพนี้

พวกเขาล้วนแล้วแต่มีชาติกำเนิดมาจากเผ่าพฤษกา
ทั้งสิ้น อีกทั้งด้วยความเป็นสายสำนักปรมาจารย์พฤษกาเฉกเช่น
เมืองเกอวัลย์ฟ้าของพวกเขา พวกเขาย่อมมีความเข้าใจในสิ่งที่ตน
ดำรงอยู่ในฐานะปรมาจารย์พฤษกามากกว่าผู้อื่น เวลานี้เมื่อเห็น
ภาพนี้แล้วย่อมต้องรู้สึกตกใจอยู่แล้ว

“เจ้า เจ้า เจ้ากำลังทำอะไร?” เถิงฉีเหวินจ้องมองดูหลี่
ซีย่ด้วยท่าทีไม่น่าเชื่อ ก่อนหน้านั้นที่เขาร้องทวาดออกมาด้วย
เสียงอันดังเพื่อหยุดหลี่ซีย่นั้น เป็นไปตามสัญชาตญาณโดย
อัตโนมัติ

ความจริงแล้ว เขาในฐานะที่มีชาติกำเนิดมาจากเมือง
เถาวัลย์ฟ้าก็รู้อยู่เต็มอกแล้วว่า บุคคลทั่วไปไม่น่าจะทำร้ายผู้ดำรง
อยู่ในฐานะของปรมาจารย์พฤษชาได้อยู่แล้ว

พฤษชาจารย์ก็คือ ต้นไม้ใบหญ้าที่เกิดจากการละ
สังขารในทำนั้งกรรมฐานของปรมาจารย์พฤษชาเฉกเช่นต้น
นกกุงเป็นต้น ซึ่งเฝ้าพฤษชายกย่องให้ต้นไม้ใบหญ้าเหล่านี้เป็น
พฤษชาจารย์

หลีซีเย่มองดูเถิงฉีเหวินแล้วอดที่จะยิ้มออกมาด้วยท่าที
ลึกลับ จากนั้นกล่าวออกมาด้วยท่าทีลึกล้ำยากจะหยั่งถึงว่า "ต่อ
อายุชัยให้กับต้นนกกุง"

“ต่ออายุให้กับต้นนกกุง?” เกิงฉีเหวินและผู้เฒ่าทั้งสามคนที่อยู่ข้างกายมองตากันและกัน ด้วยคำพูดเช่นนี้มันคือเรื่องตลกซัดๆ แต่เป็นเรื่องตลกที่ไม่น่าขำเลยแม้แต่น้อย

แต่ไม่ว่าจะเป็นเกิงฉีเหวินก็ดี หรือจะเป็นผู้เฒ่าสามคนที่อยู่ข้างกายเขา ในเวลานี้ล้วนแล้วแต่พูดอะไรไม่ออก

ถ้าหากเป็นผู้อื่นที่พูดแบบนี้ พวกเขาจะต้องรู้สึกว่ามันน่าขำ มันเป็นเพียงเรื่องขำขันเรื่องหนึ่งเท่านั้น แต่ทว่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ตรงหน้ามันไม่ใช่เรื่องน่าขันเลย

นอกจากท่าทีของหลี่ซิเย่ไม่เหมือนเป็นการพูดเล่นแล้ว ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ หลี่ซิเย่ถึงกับสามารถรุกรานต่อต้านนกยุงได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

แม้ว่าปรมาจารย์พฤษกาเมื่อกลับกลายเป็นพฤษกาจารย์แล้วก็จะขาดสติปัญญาไป มันจะมีลักษณะเหมือนต้นไม้ทั่วไป แต่ทว่าก็แตกต่างจากต้นไม้ทั่วไป พฤษกาจารย์จะมีความแข็งแกร่งยิ่ง เป็นต้นว่าหากคนอื่นคิดจะทำร้ายมันหรือระรานมันโดยพื้นฐานแล้วไม่สามารถทำได้ ต่อให้ราชันเขียนลงมือเองก็ไม่ใช่ว่าจะทำได้ง่ายดายนัก

เวลานี้หลี่ซิเย่กลับสามารถนำเอาไฟจากเตาถ่านกรอกใส่เข้าไปภายในลำต้นของต้นนกยุงแบบไม่ขาดสาย ไม่ว่าจะเป็นการอนุญาตของต้นนกยุงเอง หรือว่าหลี่ซิเย่มีวิธีการที่พิเศษทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง สิ่งนี้หาใช่เป็นเรื่องที่ลือกันเล่นแน่นอน

ในเวลานี้ผู้เฒ่าทั้งสามที่อยู่ข้างกายของเถิงฉีเหวินต่าง
จ้องมองดูหลี่ชีย่นำไฟจากเตากลั่นกรอกเข้าไปในต้นนกกยุงด้วย
ความตะลึง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ชีย่ได้เก็บไฟและ
เตาหมื่นเตาเหาะคืน จากการใช้เวลาไปมากมาย ในที่สุดเขาก็
สามารถทะลวงจุดต่างๆ ที่ถูกปิดกั้นให้เปิดออกมาได้แล้วตคจแก
แกด

ก่อนจากไป หลี่ชีย่มองดูเถิงฉีเหวินแวบหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า
ว่า “การต่ออายุชั้ยไม่ใช่เรื่องที่ย่างตาย” กล่าวจบล่องลอยจากไป

ในเวลานี้ เกิงฉีเหวินและผู้เฒ่าทั้งสามยืนงงงันอยู่กับที่
ไม่อาจเรียกสติกลับมาได้

หลังจากที่หลี่ชี่เย่จากไปนานมากแล้ว พวกของเกิงฉี
เหวินจึงได้สติกลับมาในที่สุด เกิงฉีเหวินอดที่จะถามผู้เฒ่าที่อยู่
ข้างๆ ไม่ได้ว่า “อาสาม ท่านคิดว่านี่มันเป็นไปได้หรือไม่?”

ผู้เฒ่าที่อยู่ข้างกายเกิงฉีเหวินถึงกับนั่งเงิบบออยู่ครู่หนึ่ง
ในที่สุดกล่าวว่า “การต่ออายุให้กับพญกษณาจารย์ เรื่องนี้ยังไม่เคย
ได้ยินมาก่อน พญกษณาจารย์อยู่ในฐานะที่ยากจะประเมินได้นะเนี่ย
ความยากง่ายในการต่ออายุให้กับพญกษณาจารย์เกรงว่าคงไม่ด้อย
ไปกว่าการต่ออายุให้กับราชันเซียนกระมัง”

“ถ้าหากจะมีความเป็นไปได้ หนึ่งเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ ราชันโอสถ! บนโลกใบนี้หากจะมีใครสามารถต่ออายุชั้ยให้กับ พกษากจารย์ได้ละก็ หนึ่งเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ ราชันโอสถแล้วละ” ผู้เฒ่าอีกคนหนึ่งบ่นพึมพำออกมา

ในเวลานี้ เถิงฉีเหวินอดที่จะเอื้อมมือไปลูบคลำ ตำแหน่งที่หลี่ชีย่นำไฟจากเตากรอกเข้าไปนั้น ปราบกว่าไม่มี ร่องรอยของการไหม้แม้เพียงน้อยนิด ดูแล้วเหมือนหนึ่งต้นนกยูง เปิดช่องบนลำต้นให้กับหลี่ชีย่เอง เพื่อหลี่ชีย่จะได้กรอกเอาไฟ จากเตาเข้าไปได้

“ต่ออายุชั้ยให้กับพกษากจารย์” ในเวลานี้ เถิงฉีเหวิน นึกถึงกับนึกถึงเรื่องนี้จนเหม่อลอย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เถิงฉีเหวินได้สติกลับมา จึงบอกกล่าวต่อผู้เฒ่าที่อยู่ข้างกายว่า “อาสาม ท่านช่วยแจ้งต่อ เหล่าบรรพบุรุษให้ที ว่า ข้าจะยังไม่กลับสำนักเป็นการชั่วคราว”

ผู้เฒ่าที่อยู่ข้างกายเถิงฉีเหวินรู้สึกตกใจอย่างยิ่งกับ คำพูดเช่นนี้ กล่าวหาว่า “ไม่ได้นะเรื่องนี้ คราวนี้บรรดาบรรพบุรุษล้วน แล้วแต่ออกมาจากการกักตุนก็เพื่อทำการทดสอบตัวเจ้า! หากเจ้า พลาดโอกาสการทดสอบนี้ไปละก็ เกรงว่าตำแหน่งเจ้าเมืองอาจจะต้องยกไปให้กับผู้อื่นแล้ว”

เถิงฉีเหวินคือผู้สืบทอดของเมืองเกาวัลย์ฟ้า แต่นั่นคือ หนึ่งในผู้สืบทอดเท่านั้น ยังมีคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งอยู่อีกคนหนึ่ง ซึ่งคู่ ต่อสู้คนนี้ไม่ว่าจะเป็นชาติกำเนิด ฝีมือ ล้วนแล้วแต่ไม่ได้ด้อยไป กว่าเขา เนื่องจากเหตุนี้เองทำให้เมืองเกาวัลย์ฟ้าไม่สามารถ แต่งตั้งผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองที่แน่นอนได้สักที

การที่เถิงฉีเหวินออกมาท่องไปทั่วหล้าในครั้งนี่ การ
กราบไหว้พฤกษาจารย์ ก็เพื่อต้องการบรรลุสัจธรรม ยกฐานะของ
ตนเองขึ้น เพื่อหวังว่าจะสามารถผ่านการทดสอบจากบรรดาเหล่า
บรรพบุรุษของเมืองเกาวัลย์ฟ้า

เวลานี้เถิงฉีเหวินกลับบอกว่าจะไม่กลับไปสำนัก แล้ว
จะไม่ทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ข้างกายเถิงฉีเหวินต้องตกใจได้อย่างไร

“นั่นนะสิ การทดสอบคราวนี้มีความสำคัญมาก หาก
แม้ไม่เข้าร่วมการทดสอบในครั้งนี่ละก็ เกรงว่าความหวังที่จะได้
สืบทอดเป็นเจ้าเมืองคงจะริบหรือลงแล้วละ” ผู้เฒ่าอีกคนก็กล่าว
เตือนด้วยความกังวล

เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างจริงจังว่า
“ข้าก็รู้ว่าเรื่องนี้มีความสำคัญ แต่ ข้าจะยังคงรั้งอยู่ที่ตรงนี้ อาสาม
พวกท่านวางใจเถอะ ข้ารู้ว่าเรื่องไหนสำคัญหรือไม่สำคัญ ข้ารู้จัก
แยกแยะอยู่แล้ว

ผู้เฒ่าทั้งสามที่อยู่ข้างกายเถิงฉีเหวินต่างมองตากัน
และกัน เมื่อเถิงฉีเหวินได้ตัดสินใจเช่นนี้ พวกเขา ก็จนด้วยเกล้า

หลายวันมานี้ ขงฉวินหยูก็ได้กลับมาจากหุบเขาสุกใส
แล้ว สิ่งของต่างๆ ที่หลี่ซีเยต้องการได้ถูกส่งมาถึงครบถ้วนบริบูรณ์
แล้ว

เมื่อได้สิ่งของต่างๆ มาจนครบถ้วนแล้ว หลี่ซีเยได้เริ่ม
ปิดงานกับโครงการทั้งหมดที่เขาได้วางเอาไว้ เขาเคยวางอะไร

บางอย่างเอาไว้กับเขตน่ายงทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นใต้พื้นดิน ในทะเล รอบๆ เขตนกยูงทั้งหมด เขาได้วางค่ายกล และวาง โครงชาย สังกะตการณ์ เอาไว้เป็นจำนวนมาก

หลังจากทำการปิดงานทั้งหมดแล้ว หลี่ซีเยรู้สึกโล่งอก เขาลงมาจากบนยอดเขาแล้วเข้าไปอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งที่อยู่ใน ตำบลเล็กๆ ใกล้กับบริเวณนั้น

ณ โรงเตี๊ยมแห่งนั้น หลี่ซีเยได้สั่งกับข้าวมาสองสาม อย่าง นั่งติดหน้าต่าง ค่อยๆ ไตรตรองอะไรบางอย่างซ้ำๆ เหมือนว่า กำลังรอคอยการมาถึงของบุคคลผู้หนึ่งอย่างนั้น

บทที่ 1173 ข้อแลกเปลี่ยนของเถิงฉีเหวิน

หลี่ชีย่ นั่งอยู่ในโรงเตี๊ยม จิบเหล้าด้วยท่าที่เอ้อระเหยสบายๆ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดก็มีคนก้าวเดินเข้ามา ผู้ที่เข้ามา ก็คือเถิงฉีเหวินนั่นเอง ด้านหลังของเขายังคงมีผู้เฒ่าสามคน ติดตามมาเหมือนเดิม

เมื่อเห็นหน้าเถิงฉีเหวินแล้ว หลี่ชีย่เพียงยิ้มอย่างเฉยเมย กล่าวว่ “พวกเจ้าติดตามข้ามานานมากแล้ว พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่านี่ไม่อาจบอกได้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือกะ”

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ เถิงฉีเหวินก็ไม่ปิดบังตนเช่นกัน เขาเดินเข้าไปแสดงความเคารพด้วยการคำนับต่อหลี่ชีย่ กล่าวว่ “ผู้น้อยเถิงฉีเหวินแห่งเมืองเถาวัลย์ฟ้า รู้สึกเลื่อมใสต่อท่าน ดังนั้นจึงได้รั้งอยู่ที่เขตนกยูงเพื่อเฝ้าดูท่าน หากมีสิ่งใดล่วงเกินขอท่านได้โปรดอภัย”

ท่าทีของเถิงฉีเหวินดูเกรงใจ และเปิดเผยยิ่ง แม้ว่าเขา
จะมีชาติกำเนิดมาจากสำนักปรมาจารย์พฤษึกษา แต่ก็ไม่ได้แสดง
ท่าทีที่หยิ่งยโสเท่าไร นับว่าหาได้ยากยิ่งนัก

หลี่ชียემองหน้าเขาที่หนึ่ง กล่าวอมยิ้มว่า “หากข้าถือ
สาเจ้าล่ะก็ เวลานี้เจ้าก็คงไม่ได้มายืนพูดอยู่ตรงหน้าของข้าแล้ว”
กล่าวจบ ใช้นิ้วเคาะบนโต๊ะเบาๆ

เถิงฉีเหวินคำนับที่หนึ่ง และคารวะแบบจีนต่อหลี่ชีย่
จากนั้นจึงนั่งอยู่ตรงข้ามกับหลี่ชีย่ เขาจ้องมองดูหลี่ชีย่ทำท่าอ้า
ปากจะพูด แต่ก็เหมือนไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

หลี่ซีย่จิบเหล้าเลิศรสเข้าปากคำหนึ่ง มองดูเถิงฉีเหวิน ยิ้มเฉยเมยแล้วกล่าวว่า "มีอะไรก็รีบเร่งพูดออกมา เวลาของข้า นั้น มีค่า คงไม่สามารถมานั่งเป็นเพื่อนกับเจ้าได้ตลอดโดยเปล่า ประโยชน์นะ"

เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่หนึ่ง กล่าวว่า "อาจารย์มีวิชาด้านศาสตร์โอสถที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร วิชา ของอาจารย์เป็นที่เลื่อมใส หากว่าสามารถเห็นฝีมือชุบชีวิตคน"

"ไม่ต้องมายกยอปอฉันให้ซ้ำ" หลี่ซีย่หัวเราะและโบก มือเบาๆ กล่าวว่า "ต่อให้เจ้าไม่ยกยอซ้ำ ข้าก็รู้ตัวว่าศาสตร์โอสถ ของข้า นั้นเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ไม่มีใครเทียบเทียมได้ หอดสายตามองไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน มีเพียงศาสตร์โอสถ ของข้าที่เป็นเอก"

พลังที่หลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ ทำให้คำพูดที่เถิงฉีเหวินคิดจะพูดออกมามีอันต้องถูกปิดกั้นเอาไว้ แม้แต่หลี่ชีย่เองยังอวดตนเช่นนี้แล้ว เขายังจะกล่าวชื่นชมอะไรได้อีก

ในใจของเถิงฉีเหวินต้องหัวเราะเจื่อนๆ หากเป็นผู้อื่นอาจจะพูดถ่อมตนบ้าง แต่ทว่า ผู้ที่อยู่ตรงหน้ากลับไม่รู้จักคำว่าถ่อมตนแม้แต่บ่อย กลับอวดอ้างตนเองเสียอีก

“อาจารย์สามารถต่อชีวิตให้กับพสกษากาจารย์ได้จริงรึ?”
“สุดท้ายเถิงฉีเหวินต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เขาคิดว่าตรงเข้าประเด็นเลยน่าจะดีกว่า

หลี่ซีเยมองดูเขาที่หนึ่ง ยิ้มท่าที่ลึกลับกล่าวเอ้อระเหย
ว่า “พฤษภาคมของเมืองเถาวัลย์ฟ้าซำก็สามารถรักษาให้หายได้
พิบัติภัยที่เขาเผชิญอยู่สถานการณ์คงไม่สู้จะดีสักเท่าไร”

“ท่าน.....” สีหน้าของเถิงฉีเหวินแปรเปลี่ยนอย่าง
มากเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย ลูกพรวดพรวดขึ้นมา และก้าว
ถอยหลังไปหลายก้าว จนโตะเก้าอี้ที่อยู่ด้านหลังจนล้มระเนระนาด
ไปหมด

คนที่สีหน้าแปรเปลี่ยนไปใช้จะมีเพียงเถิงฉีเหวินเท่านั้น
แม้แต่ผู้เฒ่าทั้งสามที่อยู่ด้านหลังก็มีสีหน้าเปลี่ยนไปเช่นกัน ต่าง
จ้องมองไปที่หลี่ซีเย ท่าที่ตื่นเต้นขึ้นมาทันที

เนื่องจากเรื่องนี้รู้กันเฉพาะภายในที่เป็นระดับสูงเท่านั้น มีเพียงศิษย์ที่อยู่ในระดับถึงฉิเหวินจึงมีสิทธิ์ล่วงรู้ได้ แต่กับศิษย์ ทั่วๆ ไปแล้ว พวกเขาไม่ทราบถึงเรื่องนี้เลย

หลี่ชีย่ยังคงนั่งอยู่กับที่ ไม่สะทกสะท้าน จิบเหล้าเลิศรสเข้าปากคำหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “อย่าได้คิดมิดิมีร้ายกับข้า อย่าคิดสังหารข้าเพื่อปิดปาก มิฉะนั้นแล้ว ข้าจะจับพวกเจ้าฝังเอาไว้ใต้ต้นนกยูงเป็นปุย”

เวลานี้ ผู้เฒ่าทั้งสามต่างจ้องมองตากันและกัน พวกเขาดูไม่ออกกว่าผู้ที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาเอาความมั่นใจมาจากไหน แต่ ในเวลานี้พวกเขาก็ไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

สุดท้ายถึงฉีเหวินได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ โบกมือกับ
ผู้เฒ่าทั้งสาม พวกเขาทั้งสามจึงได้เก็บกลิ่นอายแล้วค่อยๆ ถอยไป
อยู่ด้านข้าง

ถึงฉีเหวินกลับไปนั่งที่เดิมอีกครั้ง คารวะแบบจีนต่อหลี
ซีเย่ กล่าวว่า “อาจารย์มีข่าวที่เยี่ยมยอดมาก ไม่ทราบว่าคุณอาจารย์
ท่านไปทราบข่าวนี้มาจากไหนกัน?”

หลีซีเย่กล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายว่า “ประเด็นนี้พูด
มากไปก็ไร้รสชาติ ในโลกนี้เรื่องที่สามารถปิดบังเข้าได้นั้นมีอยู่ไม่
มาก การที่เจ้าตั้งอยู่ที่นี้ต่อไปก็เพื่อต้องการเห็นศาสตร์ไอศถของ
ข้า ต้องการทำความเข้าใจมากกว่านี้”

เถิงฉีเหวินกล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังอาจารย์ เป็นความจริงที่น้องรู้สึกสนใจต่อศาสตร์โอสถของอาจารย์เป็นอย่างมาก จะอย่างไรก็ตาม นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมาผู้ที่สามารถต่ออายุขัยให้กับพฤกษาจารย์คงมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น”

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “พวกเราไม่ต้องมาพูดคำเกรงใจกัน ไม่จำเป็นต้องมาเสียเวลากับเรื่องนี้ให้มากนัก เจ้าก็แค่ต้องการให้ข้าลงมือช่วยให้พฤกษาจารย์ของพวกเขาเจ้าพ้นจากพิบัติภัยก็เท่านั้น

“อาจารย์กล่าวได้ถูกต้อง” เถิงฉีเหวินลั่นเลนิดหนึ่ง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ในเมื่อไม่สามารถปิดบังได้ก็พูดมันออกมาตรงๆ เสียเลย “เนื่องจากท่านมีศาสตร์โอสถที่ยอดเยี่ยมมาก ดังนั้น น้องมีความคิดเช่นนี้จริงๆ ”

“คิดจะเชิญตัวข้ามันก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร” หลี่ชียเอ หัวเราะ และกล่าวเฉยเมยว่า “แต่ว่า เจ้าจะต้องเตรียมใจเอาไว้ก่อน ข้าเรียกค่าตัวสูงมากนะ” กล่าวจบ ลุกขึ้นยืนหันหลังจากไปทันที

ก่อนไปจากที่ตรงนั้น หลี่ชียเอจ้องมองเถิงฉีเหวินเฉยเมยทีหนึ่ง กล่าวว่่า “ทางที่ดีเจ้าควรตัดสินใจให้ไว เวลาของข้ามีค่ามากมายนัก หากพลาดโอกาสไปละก็จะกลายเป็นสิ่งที่ต้องเสียใจไปตลอดชีวิตของเจ้า” กล่าวจบเดินจากไปทันที

หลังจากที่หลี่ชียเอจากไปแล้ว เถิงฉีเหวินถึงกับนั่งเงิบ
ขึ้นมา

“ให้คนนอกที่เรามีรู้จักตัวเขาเลยแม้แต่น้อยมาเป็น
ผู้รักษาพฤษาจารย์ของพวกเขา มันออกจะอันตรายเกินไปแล้ว
กรรมัง เกรงว่าบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายจะไม่เห็นด้วยแน่”
หลังจากที่หลี่ชีย่จากไปแล้ว ผู้เฒ่าที่อยู่ข้างกายถึงฉีเหวินกล่าว

ผู้เฒ่าอีกคนก็พยักหน้ากล่าวเสริมว่า “พวกเราไม่รู้
อะไรสักอย่างกับคนผู้นี้ เขาจะเป็นหมอโอสถที่ยอดเยี่ยมจริงหรือไม่
ยังพูดยากอยู่ หากว่าทำได้สำเร็จทุกอย่างย่อมคุ้มกันได้ หากไม่
สำเร็จก็จะเป็นผลเสียอย่างมากกับเจ้า และมันจะกลายเป็นข้ออ้าง
ให้กับคู่ต่อสู้ หากไม่ระวังตัว จะส่งผลให้เจ้าไม่ได้พูดได้เกิดแน่ เมื่อ
ถึงเวลานั้นแล้ว อย่าว่าแต่แย่งชิงตำแหน่งเจ้าเมืองเลย เกรงว่า
แม้แต่ที่ที่จะให้ยื่นในเมืองเกาวัลย์ฟ้ายังจะไม่มีเลย”

“ข้ารู้ดี” ถึงฉีเฟวินหัวเราะเล็กน้อย กล่าวหาว่า “แต่ถ้าหาก
ว่าเขาสามารถทำได้ นั่นมันก็เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งในรอบหมื่น
ปีเลยมิใช่รี? ในยุคปัจจุบัน ในแดนวิญญานสวรรค์ ยังมีใครที่มี
ความสามารถรักษาให้กับพฤษาจารย์เกาวัลย์ฟ้าได้อีก”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เถิงฉีเหวินทอดถอนใจเบาๆ ว่า ข้าเข้าใจ ขอเพียงคนผู้นั้นมีสติปัญญาฉลาดและมองกาลไกลสักหน่อย ล้วนเข้าใจได้ว่าในยามหน้าสีวหน้าชวานเช่นนี้ไม่ควรให้มีเรื่องอะไรสอดแทรกเข้ามาในช่วงนี้ ควรยึดเอาเรื่องตำแหน่งเจ้าเมืองเป็นสำคัญ แต่ทว่า ถ้าหากพลาดโอกาสนี้ไปแล้วจริงๆ กล่าวสำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้าแล้วคงเป็นเรื่องที่ต้องเสียใจไปตลอดชีวิต”

“แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เรื่องใหญ่ขนาดนี้ก็สมควรให้บรรดาบรรพบุรุษมาเป็นผู้ตัดสินใจ” ผู้เฒ่าที่ถูกเรียกว่าอาสาสมัครออกมาว่า “เวลานี้เจ้าควรจะยึดเอาเรื่องตำแหน่งเจ้าเมืองเป็นเรื่องหลัก ถ้าหากว่าเจ้ามีความมุ่งมั่นเช่นนี้จริง รอให้เจ้าขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองก่อนแล้วค่อยว่ากันก็ยังไม่สาย”

“ปัญหาก็คือ โอกาสจะรอพวกเราหรือเปล่า? ” เกิงฉีเหวินกล่าวว่า “ถ้าหากเขาสามารถต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูงได้จริง เช่นนั้นแล้ว ลองคิดดูศาสตร์โอสถของเขาจะมีความฝืนลิขิตสวรรค์เช่นใด และมีความยอดเยี่ยมเพียงใด เกรงว่าเมื่อเขาสามารถทำการยืดอายุให้กับต้นนกยูงได้เป็นผลสำเร็จ เขาคงมีชื่อเสียงดังกระฉ่อนไปทั่วหล้าแล้ว เมื่อถึงเวลานั้น คนที่จะขอให้เขาช่วยจะมีเท่าไร เป็นสายสำนักราชันเซียนเท่าใด สำนักปรมาจารย์พฤษชาเท่าไรที่ต้องการให้เขามาช่วยต่ออายุให้กับบรรพบุรุษ ต้องการให้เขาต่ออายุให้กับพฤษชาจารย์! ”

หากรอจนถึงวันนั้น เก้าแดนเชื่อมถึงกันแล้ว โลกที่กว้างใหญ่ยิ่งกว่ามาอยู่ตรงหน้าของเขา จะมีคนของเก้าแดนมากเท่าไรที่คุกเข่าขอให้เขายืดอายุให้呢” เกิงฉีเหวินกล่าวด้วยท่าทีฉะฉานว่า “หากมีวันนั้นจริงๆ ละก็ เขามีชื่อเสียงกระฉ่อนไปเก้าแดน ด้วยความเป็นสุดยอดหมอโอสถเช่นนี้ เขายังจะมองเห็นพวกเราอีกหรือ? ”

“บางที อาจเป็นดังที่เขาพูดจริงๆ จะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต” เถิงฉีเหวินกล่าว

ผู้เฒ่าที่ถูกเรียกว่าอาสาสมัครว่า “แต่ว่า นี่เป็นเพียงคำพูดของเขาเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น เขาไม่แน่ว่าจะมีศักยภาพเช่นนี้ มิฉะนั้นล่ะก็คงมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้ามานานแล้ว”

เรื่องราวในโลกไม่สามารถอาศัยเหตุผลเต็มๆไป ประเมินตัดสิน ฟาดินกว้างใหญ่ บุคคลและเรื่องราวที่แปลกมียากมายเหลือเกิน” เถิงฉีเหวินกล่าวด้วยท่าทีฉุนด้วยเกล้าว่า “แต่ว่า ตามความเห็นส่วนตัว ข้ารู้สึกว่าเขาไม่ใช่ประเภทที่พูดสามหาอวดดี หากเขาไม่มีความเชื่อมั่นที่เต็มเปี่ยมก็คงไม่กล่าววาจาเช่นนี้ออกมา ขอเพียงเป็นคนที่มีประสบการณ์สักนิดก็คงรู้ว่า การหลอกลวงและล่วงเกินเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเราหาใช่เป็นการกระทำที่ฉลาด เว้นแต่จะเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งอย่างมากเท่านั้น”

ผู้เฒ่าทั้งสามอดที่จะมองหน้ากันและกันไม่ได้เมื่อได้
ยินคำพูดของเถิงฉีเหวิน ผู้เฒ่าอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ถึงเจ้าจะคิด
เช่นนี้ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายก็ไม่แน่ว่าจะให้การสนับสนุนเจ้า”

เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “วางใจเถอะ
ข้าจะต้องเกลี้ยกล่อมท่านบรรพบุรุษได้แน่ เรื่องนี้ข้ายังมีความ
มั่นใจอยู่”

เมื่อเห็นเถิงฉีเหวินตัดสินใจเช่นนี้แล้ว ผู้เฒ่าทั้งสามก็
ไม่มีอะไรจะพูดอีก ความจริงแล้ว เถิงฉีเหวินมีคุณสมบัติแฝงที่จะ
เป็นเจ้าเมืองมาโดยตลอด เขาเป็นคนที่มองกาลไกลคนหนึ่ง

หลี่ชียเอกลับไปยังที่พักของหุบเขาสุกใสได้ไม่กี่วัน
เถิงฉีเหวินก็ได้มาหาถึงที่จริงๆ

“เป็นคุณชายที่ล่อให้เถิงฉีเหวินมาที่นี่?” ช่งฉวีนหยู
อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้เมื่อทราบว่าเถิงฉีเหวินมาหา นางเข้าใจว่าหลี่
ชียเอไม่ใช่คนอ่อนหัด หากเขามีความตั้งใจละก็ เถิงฉีเหวินไม่มีทาง
ที่จะมาถึงที่นี่ได้

“ถูกต้อง ข้าต้องการรอให้เขามาหาเอง” หลี่ชียเอยิ้ม
เฉยเมย กล่าวว่า “สมควรได้เวลาที่ข้าจะต้องไปเมืองเกาวัลย์ฟ้าสัก
ครั้งหนึ่งแล้ว”

“ไปเมืองเกาวัลย์ฟ้า?” ช่งฉวีนหยูถึงกับตกใจกล่าวว่า
“แล้วต้นนกยูงจะทำอย่างไร?”

หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ไซ้จะสามารถทำ
ปู้บสำเร็จบ๊อบอย่างนั้น เวลาที่ควรทำก็ได้ทำไปแล้ว ต้องปล่อย
ให้มันได้หายใจบ้าง ให้มันมีเวลาไปย่อยสลายบ้าง มีเพียงรอให้ถึง
จังหวะเหมาะแล้วจึงค่อยดำเนินการในขั้นตอนสุดท้าย

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูขงฉวินหยู กล่าว
ว่า “ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ คิดจะให้ต้นนกยูงต่ออายุชั้ให้ได้
เป็นผลสำเร็จ ยังจำเป็นต้องอาศัยสิ่งของที่สำคัญเป็นพิเศษอีกบาง
สิ่ง”

“ต้องการสิ่งใดอีกรี? หุบเขาสุกใสของพวกเราจะไป
นำมาให้”

หลี่ซีย่สายหน้ากล่าวว่า “ของสิ่งนี้หาใช้สิ่งที่พวกเจ้าสามารถหามาให้ได้ จำเป็นที่ข้าจะต้องไปด้วยตนเองสักครั้งหนึ่ง”

“เมืองเกอวัลย์ฟ้ามีสิ่งที่ท่านต้องการ?”

“ถูกต้อง เป็นของชิ้นสำคัญมากชิ้นหนึ่ง และเป็นกุญแจสำคัญในการต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง”

“เกรงว่าเมืองเกอวัลย์ฟ้าคงไม่ยอมให้” ขงจวินหยูกล่าวว่า “เมืองเกอวัลย์ฟ้าที่เป็นสำนักปรมาจารย์พิภพชา เป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาจะยอมเอาของขวัญพิเศษของตนให้กับบุคคลภายนอกกันเล่า โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์มนุษย์”

“สิ่งที่ขาดต้องการ ไม่เคยไม่ได้มันมา” หลี่ชียะฮั้มเฉย

เมย

คำพูดที่พาลเช่นนี้ทำให้ขงฉวินหยุดต้องรู้สึกงงงัน
กล่าวว่า “ความหมายของคุณชายคือจะใช้กำลังแย่งชิงเอามา? ”

บทที่ 1174 ดำเนินการตามแผน

“แย่งชิง?” กับคำพูดของชงฉวินหยู หลี่ชีย่อดที่ชะงักไม่ได้ กล่าวหาว่า “จะเป็นการแย่งชิง หรือว่าให้ ก็ขึ้นอยู่กับพวกเขาเองแล้วละ โชคชะตาได้ถูกส่งไปยังเมืองวัลย์ฟ้าแล้ว ถ้าหากพวกเขาพลาดโอกาสเองละก็ ข้าพูดได้เพียงแค่ว่าเสียใจ”

เมื่อชงฉวินหยูได้ยินคำนี้แล้วได้แต่ยิ้มเฉยๆ ในใจ ผู้ที่หาญกล้าบังคับซื้อขายกับสายสำนักปรมาจารย์พิศุภษาเช่นนี้ นอกจากราชันเซียนแล้ว เกรงว่ายังไม่มีใครกล้าทำเช่นนี้แล้วละ มันออกจะดุเดือดมากไปแล้ว

“ปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของเมืองเถาวัลย์ฟ้ายังคงอยู่” ชงฉวินหยูยังคงอดไม่ได้ที่จะกล่าวเตือนหลี่ชีย่ว่า “เล่าลือกันว่า ปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของเมืองเถาวัลย์ฟ้ายังคงอยู่ในวัยฉกรรจ์ พลังการต่อสู้ยังแข็งแกร่งยิ่งนัก ต่อให้ราชันเซียนมาเองก็ยังสามารถทำได้”

เมื่อปรมาจารย์พฤษาละสังขารในท่านั่งกรรมฐานแล้ว กลับกลายเป็นพฤษาจารย์ที่ยังรากลงสู่พื้นดิน นับจากนั้นเป็นต้นมา พฤษาจารย์ก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจการบนโลกอีกต่อไป มีสภาพไม่แตกต่างอะไรจากต้นไม้ใบหญ้าต่างๆ ไปสักเท่าไร

แต่ทว่า ยามที่มัจจุรกายนอกเขารุกรานต่อสายสำนักปรมาจารย์พฤษา และทำให้สำนักดังกล่าวตกอยู่ท่ามกลางภาวะล่มสลายละก็ พฤษาจารย์ที่ไปปราศจากสติปัญญาการรับรู้ยังคงลงมือสังหารศัตรูเพื่อปกป้องชนรุ่นหลังได้

ยามที่พฤษาจารย์ต้นหนึ่งลงมือจะทรงอนุภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกับพฤษาจารย์ที่ยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ย่อมไม่ด้อยไปกว่า

ยามที่ยังคงอยู่ในระดับสุดยอดขณะยังมีชีวิตอยู่ หากถึงขั้นนั้นจริงๆ
ละก็ ต่อให้ราชันเขียนมาด้วยตนเองก็ไม่แน่ว่าจะบุกฝ่าเข้าไปได้

“เรื่องนี้ข้ารู้” หลี่ชี่เย่ยิ้มกล่าวเฉยเมย “ต่อให้พฤกษาศาจารย์
ยังอยู่ก็ไม่มีอะไรหนักหนา หากข้าไม่มีความมั่นใจ ข้าก็คงไม่ไป
เมืองเกาวัลย์ฟ้า”

ขงฉวินหยุดได้แต่ทอดถอนใจภายในใจเบาๆ เมื่อได้ยิน
คำกล่าวเช่นนี้ แม้วานางเองจะรู้ว่าหลี่ชี่เย่ไม่ใช่คนที่จะรับมือได้ง่าย
ไม่ใช่คนที่จะไปยุ่งได้อย่างแน่นอน แต่ทว่า นางยังคงไม่รู้ว่าหลี่ชี่เย่
ไปพกพาเอาความมั่นใจมาจากไหน อยากรู้ก็ตาม ที่เขาต้อง
เผชิญคือสายสำนักปรมาจารย์พฤกษา ที่ต้องเผชิญหน้าคือ
พฤกษาศาจารย์ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร เว้นแต่จะเป็นราชันเขียน มิฉะนั้นแล้ว
จะมีใครบ้างที่หาญกล้าบอกกว่าตนเองสามารถถอนตัวกลับออกมา
ได้อย่างปลอดภัยเมื่อต้องเผชิญหน้ากับพฤกษาศาจารย์

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้ว่า การเผชิญหน้ากับพฤษภา
จารย์ ไม่ว่าจะป็นจักรพรรดิเทพ หรือรัชทายาทก็เอาไม่อยู่ เว้นแต่
ผู้นั้นจะดำรงอยู่ในฐานะสามารถโจมตีราชันเซียนได้

“ไม่มีทางอื่นอีกแล้วหรือ? บางทีอาจจะเจรจากับเมือง
เถาว์ลย์ฟ้าก็ได้นะ” ชงฉวินหยูพูดน้ำเสียงแผ่วเบาว่า “หุบเขาสุกใส
ของพวกเรายังคงมีธาตุแท้ภายในอยู่บ้าง บางทีหุบเขาสุกใส
สามารถนำของวิเศษมาแลกกับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็ได้”

ไม่ว่าจะมองในแง่มุมใดก็ตาม ชงฉวินหยูก็ไม่หวังให้
หลี่ชีย่กับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าต้องถึงขั้นมองหน้ากันไม่ติด กล่าวสำหรับ
นางแล้ว ต่อให้หลี่ชีย่ไม่สามารถต่ออายุให้กับต้นนกยูง ในฐานะที่
เขาเป็นถึงสายเลือดระดับโอรสราชันเซียน นางจึงต้องการให้
สายเลือดเช่นหลี่ชีย่สามารถสืบทอดต่อไปได้เรื่อยๆ

“จริงอยู่ที่หุบเขาสุกใสมีของวิเศษอยู่ไม่น้อยทีเดียว แต่
ว่า ต่อให้หุบเขาสุกใสนำเอาของวิเศษที่ดีที่สุดออกมา นำเอาของ
วิเศษประจำสำนักชั้นนั้นออกมา เมืองเภาวัลย์ฟ้าก็คงไม่
แลกเปลี่ยนกับพวกเจ้า”

เมื่อขงฉวินหยู๋ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว พลันมีสีหน้าที่
แปรเปลี่ยนไป ร้องเสียงหลงออกมาว่า “ท่าน ท่าน ท่านคงไม่คิดจะ
เอาของชั้นนั้นที่ออกมาและติดอยู่กับปฐมบรรพบุรุษเภาวัลย์
.....”

“ถูกต้อง ของที่ข้าต้องการก็คือชั้นนี้แหละ” ขงฉวินหยู๋
ยังพูดไม่จบ หลี่ชิวเหย่พยักหน้าและพูดแทรกขึ้นมาว่า “ต้นนกยูงคิด
จะยื่นหยัดให้ได้แปดถึงสิบยุคไซ้จะเป็นเรื่องง่ายตาย ของชั้นนั้น
ของเมืองเภาวัลย์ฟ้ามีประโยชน์อย่างมากทีเดียว”

ขงฉวินหยุดถึงกับังงันไป แต่แรกนางยังเข้าใจว่าหลี่ชีย่คงต้องการของวิเศษชั้นใดชั้นหนึ่งของเมืองเกอวัลย์ฟ้า แต่เวลานี้ดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว สิ่งที่เขาต้องการคือสิ่งที่อยู่ในตำนานชั้นนั้น อดที่จะเอ่ยขึ้นมาว่า “นี่ นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เมืองเกอวัลย์ฟ้าจะไม่ยอมมอบให้ท่านอย่างเด็ดขาด”

“วางใจเถอะ พวกเขาต้องมอบให้แน่” หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมาเมื่อเห็นท่าทางของขงฉวินหยุด เขาสายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องคิดว่าข้านะเป็นคนประเภทไม่มีเหตุผล คนอย่างข้าบางครั้งเป็นผู้ที่ยึดหลักเหตุผลเป็นอันมากเลยนะ ถูกต้อง ข้าต้องการของของคนอื่น แต่ทว่า ข้าสามารถให้ราคาที่เหมาะสมผลกับพวกเขา เจ้าดูสิ นี่ข้าได้ส่งมอบโชคชะตาไปให้กับพวกเขาแล้ว มิใช่หรือ? แน่นอน สามารถคว่าโชคชะตานี้ให้มันได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับพวกเขาเองแล้ว”

“นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ กล่าวสำหรับเมืองเภาวัลย์ฟ้าแล้ว ไม่มีสิ่งใดสามารถแลกเปลี่ยนกับพวกเขาได้” ขงฉวินหยูสายหัว กล่าวว่ “ของสิ่งนี้มีค้ำยั้งสำหรับเมืองเภาวัลย์ฟ้ามากเหลือเกิน”

“นั่นก็น่าเสียดายหระกนะ เมืองเภาวัลย์ฟ้าจะต้องล่ม สลาย ต้องมลายเป็นเถ้าธุลีไป” หลี่ซีย่หัวเราะออกมา

“นี่มัน.....” ขงฉวินหยูปล้นรู้สึกกงงัน เมืองเภาวัลย์ฟ้า จะต้องมลายเป็นเถ้าธุลี ค้ำพูดเช่นนี้คนอื่นได้ยินแล้วต้องไม่เชื่อ อย่างเด็ดขาด พฤษกาจารย์ของเมืองเภาวัลย์ฟ้ายังอยู่ในวัยฉกรรจ์ สามารถมีชีวิตอยู่ได้นานมาก ๆ สามารถยืนหยัดยุคสมัยอัน ยาวนานยุคแล้วยุคเล่าได้

อีกอย่าง เมืองเถาว์ลยฟ้ามีพฤษกาจารย์คอยคุ่มครอง
อยู่ ใครเล่าสามารถทำลายเมืองเถาว์ลยฟ้าได้

“อย่าคิดมาก หากเถาว์ลยฟ้าจะต้องถูกทำลายก็ไม่ใช่วันนี้ และไม่ใช่วันพรุ่งนี้ และไม่แนเสมอไปว่าต้องเป็นข้าที่ลงมือ” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่่า “บอกได้แต่เพียง หากเมืองเถาว์ลยฟ้าพลาดโอกาสที่ฟ้าประทานมาให้ละก็ หนึ่งถึงสองยุคให้หลัง พวกเขาจะไม่คงอยู่อีกต่อไป

ขงฉวินหยูไม่รู้ว่่าควรจะพูดว่่าอะไรดี เพราะสิ่งนี้ได้อยู่เหนือความเข้าใจและจินตนาการของนางไปแล้ว

หลี่ชีย่มองดูขงฉวินหยู กล่าวว่่า “นอกจากเรื่องต่างๆ เหล่านั้น ยังมีอีกเรื่องทีเจ้าจะต้องไปทำ เจ้าต้องปล่อยข้าออกไป

ข่าวหนึ่ง แจ้งว่าต้นนกยูงกำลังจะแห้งตายแล้ว ต้องทำเรื่องนี้โดยไม่มีที่รอรอยเอาไว้เลย”

“ต้นนกยูงจะแห้งตายแล้ว? ” ชงฉวินหยุดที่จะเอ่ยถามว่า “ให้ปล่อยข่าวออกไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ? ”

“ไม่ รอให้โอกาสสุกงอมก่อน จะเป็นโอกาสช่วงไหน ข้าจะบอกต่อเจ้าเอง” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยว่า “แต่ว่า เจ้าจะต้องเตรียมการให้พร้อมเสียก่อน ข้าต้องการให้ข่าวนี้แพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว ต้องแพร่ไปให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุด

“เข้าใจแล้ว หุบเขาสุกใสจะจัดการเรื่องนี้ให้ดีที่สุด” ชงฉวินหยุดพยักหน้ารับคำ

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง” หลี่ซีเย่สั่งการออกไปว่า “พวกเจ้าจะต้องเตรียมการอพยพทุกคนออกจากเขตนกยูง เป็นการอพยพชั่วคราว เมื่อถึงเวลาเช้าจะบอกเจ้าเอง”

“อพยพ?” ช่งฉวินหยุดตะลึงนิดหนึ่ง แต่ ยังคงรับคำและกล่าวว่า “เรื่องนี้มอบให้เป็นหน้าที่ของหุบเขาสุกใสก็แล้วกัน”

“เรื่องที่เช้าให้พวกเจ้าไปทำนั้น คืบหน้าถึงไหนแล้ว?”

ขงฉวินหยูรีบกล่าวตอบว่า "ข้าเพิ่งได้รับข่าวแจ้งมา
ล่าสุด คนที่คุณชายต้องการตามหานั้นเคยมีคนพบเห็นมาก่อน
แรกเริ่มทีเดียวนางก็ปรากฏตัวที่ทะเลมรกตเช่นกัน ครั้งแรกนาง
ปรากฏตัวที่....."

"ตำบลดอนาชาเหล็ก....." ขงฉวินหยูยังไม่ทันกล่าว
จบคำ หลี่ชี่เย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ทางลับของ
ตระกูลซุมิรีที่เขาจะไม่รู้? เขาย่อมรู้อย่างละเอียดถึงจุดที่ซูหย่งหวาง
จะปรากฏตัวในแดนวิญญานสวรรค์

"ถูกต้อง ครั้งแรกที่นางปรากฏตัวอยู่ที่ตำบลดอนาชา
เหล็ก นางเคยไปสถานที่ต่างๆ มาแล้วหลายแห่ง ดูเหมือนว่ากำลัง
สืบหาเผ่าพันธุ์ดีกดำบรรพ์เผ่าหนึ่งอยู่" ขงฉวินหยูกล่าวว่า "แต่ว่า
ภายหลังนางได้ฝืนข้ามไปยังทะเลปีศาจมังกร ซึ่งทางด้านทะเล
ปีศาจมังกรดูจะค่อนข้างสลับซับซ้อน ณ ตอนนี้อย่างไม่มีข่าวแจ้ง
เข้ามา เกรงว่าอาจจะต้องช้านิดหนึ่ง"

หลี่ซีเยพยักหน้า กล่าวว่า “สืบทอดไป มีชาวเมื่อใด ให้รีบแจ้งต่อข้าทันที ให้เถิงฉีเหวินเข้ามาเถอะ ได้เวลาที่ข้าสมควร จะจากไปแล้ว”

ขงฉวินหยุดรับคำไปดำเนินการตามที่หลี่ซีเยสั่งการ แน่นนอน ขงฉวินหยุดนางไม่สามารถไปพบกับเถิงฉีเหวินได้ นางเป็นผู้ลักพาตัวหลี่ซีเยมาจากเกาะสุวรรณ หากใครล่วงรู้ว่าเรื่องนี้เป็น การกระทำของนางล่ะก็ จะนำพาความยุ่งยากมาให้หุบเขาสุกใส อย่างมากทีเดียว

เพียงชั่วครู่เดียว เถิงฉีเหวินได้ก้าวเท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว พลันที่พบหน้าหลี่ซีเยเขารีบทำความเคารพต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “น้องต้องมารบกวนอาจารย์อีกครั้งหนึ่งแล้ว”

หลี่ซีเยมองดูเถิงฉีเหวิน และเพยรอยยิ้มออกมา กล่าว
ว่า “เจ้านับว่าเป็นคนที่ไม่เลวเลยทีเดียว”

คำพูดของหลี่ซีเยสร้างความงงให้กับเถิงฉีเหวินจน
จับต้นชนปลายไม่ถูก เขาไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรหลี่ซีเยถึงได้พูด
คำๆ นี้ออกมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย

“ขอบคุณอาจารย์ที่กล่าวชม” เถิงฉีเหวินแสดงความ
คารวะ กล่าวว่า “น้อง ไม่สิ ที่ศิษย์มาคราวนี้ก็เพื่อต้องการเชิญ
อาจารย์ให้เกียรติไปยังเมืองเถาวัลย์ฟ้าสักครั้งหนึ่ง”

“รู้ได้เลยว่า ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์พวกเจ้ามีปัญหาไม่น้อยเลยนะเนี่ย” หลี่ซีเยี่ยมกล่าวกับเถิงฉีเหวิน

เถิงฉีเหวินยิ้มแห้งๆ กล่าวว่า “เป็นความจริงที่ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเราเรามีปัญหาอยู่บ้าง ดังนั้น จึงต้องเชื่อเชิญอาจารย์ไปสำแดงสุดยอดฝีมือช่วยขจัดความกังวลของพวกเรา”

หลี่ซีเยี่ยมกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ถ้าหากแม้แต่ข้าก็ไม่สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ให้หายเป็นปกติได้ละก็ ไต่หล้านี้ก็คงไม่มีใครสามารถรักษาได้อีกแล้ว แต่ทว่า เจ้าจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ หรือจะกล่าวว่า เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้าต้องเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ คนอย่างข้าเรียกค่าตอบแทนสูงลิบลิวมาโดยตลอด เมื่อถึงเวลานั้นแล้วอย่าหาว่าข้าไม่ได้กล่าวเตือนล่วงหน้าไม่ได้นะ”

ในเวลานี้ เกิงฉีเหวินรู้สึกว่าตนเอง หรือเมืองเถาวัลย์
ฟ้าของพวกเขาเหมือนกลายเป็นเนื้อที่อยู่บนเขียงเสียแล้วอย่างนั้น
สุดแล้วแต่หลี่ซีเย่จะเชือดเนื้อเอาตามความปรารถนา

เกิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างหนักแน่น
ว่า “อาจารย์โปรดวางใจ ทุกอย่างสามารถคุยกันได้ ขอเพียงท่าน
รักษาปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ได้ ทุกอย่างสามารถตกลงกันได้”

หลี่ซีเย่มองดูเกิงฉีเหวินแวบหนึ่งอดที่จะยิ้มไม่ได้
เนื่องจากเกิงฉีเหวินไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เขาต้องการนั้นคืออะไร เขายิ้ม
กล่าวเฉยเมยว่า “ในเมื่อพวกเขามีความตั้งใจเช่นนี้ก็ดี งั้นพวกเรา
ไปกันเถอะ เวลาของข้ามีค่ามากน่ะ”

ถึงฉีเหวินไม่กล่าวมากความ รีบเร่งนำทางให้กับหลี่
ซีเย่ทันที

เมืองเถาวัลย์ไฟนับเป็นสำนักใหญ่แห่งทะเลมรกต ถือเป็น
เป็นสำนักของเผ่าพฤษกา มันถูกก่อตั้งขึ้นมาโดยปฐมบรรพบุรุษ
เถาวัลย์ และมีคนยกย่องให้เป็นปรมาจารย์เถาวัลย์ไฟ

แน่นอน เมื่อเปรียบเทียบกับเกาะสุวรรณแล้ว เมือง
เถาวัลย์ไฟยังนับว่าด้อยกว่า เนื่องจากเกาะสุวรรณมีปรมาจารย์
พฤษกาอยู่ถึงสอง อีกทั้งระยะเวลาในการก่อตั้งสำนักของเกาะ
สุวรรณยาวนานและก่อนเมืองเถาวัลย์ไฟเป็นอันมาก ชาติแท้
ภายในจึงลึกซึ้งมากกว่า

แม้ว่าเมืองเกาวัลย์ฟ้าจะเทียบไม่ได้กับเกาะสุวรรณภูมิก็ตาม แต่ เมืองเกาวัลย์ฟ้าในฐานะสายสำนักปรมาจารย์พฤษภานับว่าเป็นสำนักแห่งทะเลมรกต กระทั่งทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ก็เป็นสำนักที่ติดอันดับอยู่เหมือนกัน

เฉกเช่นสำนักที่แข็งแกร่งยิ่งไร้ผู้เทียบเทียมอย่างเมืองเกาวัลย์ฟ้านี้ อย่าวว่าแต่ผู้บำเพ็ญตนทั่วไปเลย ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าคิดทำอะไรมิติมีร้ายต่อเมืองเกาวัลย์ฟ้า จะอย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นสำนักที่ได้รับการคุ้มครองจากปรมาจารย์พฤษภาน

แต่ทว่า เมืองเกาวัลย์ฟ้ากลับนึกไม่ถึงว่า เวลานี้กลับถูกจับจ้องโดยหลี่ชีย่เข้าให้ อีกทั้งสิ่งที่หลี่ชีย่ต้องการนั้น เป็นสิ่งที่ทางเมืองเกาวัลย์ฟ้าถือเป็นของรักของหวงที่สุดของพวกเขา

พวกของเถิงฉีเหวินพร้อมด้วยหลี่ซิเย่อาศัยประตุมิติมุ่ง
ไปยังเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าโดยตรง ครั้นวินาทีที่ไปถึงเมืองเถาว์ลยี่ฟ้า
นั้น ไม่ว่าใครก็ตามสามารถรับรู้ถึงความมีชีวิตชีวาที่นำเกรงขาม
และกลิ่นอายของต้นเถาว์ลยี่เข้าปะทะในทันที

หลี่ซิเย่ที่ยืนอยู่บนแท่นบูชาจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกล
ออกไป ห้องฟ้าที่กว้างไกล ทะเลสีครามที่สุดลูกหลูกตา

บทที่ 1175 เมืองเภาวัลย์ฟ้า

แทนที่จะบอกว่าเมืองเภาวัลย์ฟ้าเป็นเมืองๆ หนึ่ง มีผู้
บอกว่าเป็นโลกๆ หนึ่งที่ลอยอยู่กลางอากาศดูจะเหมาะสมกว่า

หากยืนมองอยู่ท่ามกลางทะเลในระยะห่างไกล เมือง
เภาวัลย์ฟ้าก็เหมือนสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬารสิ่งหนึ่ง เป็นต้นไม้ขนาด
ยักษ์ที่โผล่ขึ้นมาจากทะเลและสูงใหญ่มากอย่างน่าอัศจรรย์สุด
คาดคิด

ความจริงแล้วมันหาใช่ต้นไม้ขนาดยักษ์ แต่เป็น
เภาวัลย์ยักษ์ต่างหาก เป็นเภาวัลย์ยักษ์ต้นหนึ่งที่ใหญ่โตมากจนสุด
จะจินตนาการได้ โดยที่ส่วนยอดสุดของมันทะลุเมฆาเหมือนไปถึง
จักรวาล จนไม่สามารถประเมินถึงความสูงของมันได้

ด้วยความใหญ่โตของเถาว์ลยัักษณ์นี้ หากยืนอยู่บนผิวน้ำแล้วมองออกไป จะเห็นเกาะต่างๆ ที่อยู่ภายใต้เถาว์ลยัักษณ์ต้นนี้

เกาะที่เห็นอยู่บนทะเลนั้น นอกจากส่วนหนึ่งที่เป็นเกาะโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว ยังมีเกาะที่เกิดจากเถาว์ลยัักษณ์ที่พันถักทอกันจนกลายเป็นเกาะขนาดใหญ่ขึ้นมา

ยังมีเกาะอีกส่วนหนึ่งที่สุดจะจินตนาการ เพราะหากนั่งมองดูแล้วก็จะพบว่า เกาะบางเกาะกลับถูกล้อมอยู่กับใบของเถาว์ลยัักษณ์ขนาดยักษ์ หรือไม่บางทีเกาะเหล่านี้ถูกล้อมรอบอยู่บนกิ่งเถาว์ลยัักษณ์และยกตัวขึ้นเหนือผิวน้ำ

เกาะประเภทนี้เกิดจากปรัชญาเมธีบางส่วนในเมือง
เถาว์ลยฟ้าที่ไปชนเอาภูเขาจากใต้ห้องทะเลขึ้นมาวางเอาไว้บน
เถาว์ลยยักษ์ แล้วถูกยกตัวขึ้นมาจากใต้ทะเล

การไต่ยืนอยู่ใต้ต้นเถาว์ลยขนาดยักษ์แล้ว จะเห็นว่า
กระทั่งห้องฟ้ายังถูกต้นเถาว์ลยยักษ์ปกคลุมปิดบังเอาไว้

ความจริงแล้ว ท่ามกลางทะเลแห่งนี้มีรากของเถาว์ลย
จำนวนนับไม่ถ้วนที่พันเกี่ยวไขว้กันไปมา และรากขนาดยักษ์ของ
ต้นสเถาว์ลยแต่ละเส้นมีอยู่จำนวนไม่น้อยที่ลอยอยู่เหนือพื้นน้ำ ทำ
ให้แลดูเหมือนเป็นเทือกเขาอย่างนั้น

ขณะเดียวกัน เมื่อยืนอยู่ตรงจุดนี้แล้วแหงนมองขึ้นไป
ความรู้สึกเหมือนว่าบนอากาศคือโลกอีกโลกหนึ่ง ด้วยกิ่งเถาว์ลย

ที่มีขนาดใหญ่ยักษ์จนสุดประมุข และใบขนาดใหญ่จนสามารถ
ปิดบังท้องฟ้าเอาไว้

ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ได้พันตูลับไขว้กันไปมาจน
กลับกลายเป็นเหมือนฟ้าดินแห่งหนึ่ง ขณะที่อยู่บนท้องฟ้าตรงนั้น
สามารถมองเห็นภูเขาที่กำเนิดขึ้นมาจากกิ่งเถาว์ลย์ขนาดใหญ่
และตำหนักแต่ละหลังที่สร้างขึ้นบนกิ่งเถาว์ลย์เหล่านั้น รวมทั้ง
อาคารและห้องหอต่างๆ

มีตึกรามบ้านช่องที่ถูกยกขึ้นมาบนใบเถาว์ลย์ขนาด
ยักษ์ กระทั่งมีการสร้างเป็นกำแพงเมืองเล็กๆ ขึ้นมา

ขณะเดียวกัน บนกิ่งและใบเถาว์ลย์ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก
ปรัชญาเมธีของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าได้ทำการขนย้ายภูเขา

จำนวนไม่น้อยขึ้นมาจากใต้ห้องทะเล แล้วทำการก่อสร้างเป็น
พื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลและกำแพงเมืองขนาดยักษ์ขึ้นมา

บนท้องฟ้า หลายๆ แห่งสามารถมองเห็นภูเขาแต่ละลูก
ที่ถูกยกตัวขึ้นมา และมีภูเขาจำนวนมากที่เกิดจากการถักทอพัน
สลับกันของกิ่งเถาวัลย์จนกลายเป็นพื้นดินขนาดใหญ่

กระทั่งบริเวณส่วนที่ลึกเข้าไปอันเกิดจากการหักทอ
เข้าด้วยกันของเถาวัลย์ ปรัชญาเมธีของเมืองเถาวัลย์ฟ้าได้ใช้ยอด
เขาจำนวนมากมาสร้างเป็นพื้นดิน จากนั้นทำการเนรมิตให้
กลายเป็นสถานที่ต้องห้ามแต่ละแห่ง สร้างเป็นวิมานที่มีเพียงระดับ
บรรพบุรุษเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าไปอยู่อาศัยได้

ด้วยความอัจฉริยะเช่นนี้ โลกแต่ละโลกที่ได้ปรากฏต่อสายตาของผู้คนตรงหน้า ทำให้หลายคนต้องร้องอุทานออกมาด้วยความน่าทึ่ง เมื่อโลกทั้งโลกเรียกได้ว่าถูกก่อสร้างขึ้นบนเภาวัลย์ขนาดยักษ์นั้น

“เจริญรุ่งเรืองด้วยเภาวัลย์ฟ้า ล่มสลายก็ด้วยเภาวัลย์ฟ้า” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย ขณะยืนอยู่บนห้องฟ้า มองไปยังทะเลที่อยู่ห่างไกลออกไป

คำพูดของหลี่ชียู่ทำเอาเถิงฉีเหวินที่ยืนเป็นเพื่อนอยู่ข้างกายถึงกับสะดุ้งในใจนิดหนึ่ง เขารู้สึกเหมือนมีลางร้ายอย่างนั้น ส่วนลางร้ายที่ว่าคืออะไรนั้น เขาเองก็ไม่ชัดเจนนัก

“อาจารย์ เชิญทางนี้” เกิงฉีเหวินได้สติกลับมารีบเร่ง
กล่าวต่อหลี่ซีเยว่า “ศิษย์ภายในสำนักได้ตระเตรียมห้องหับให้กับ
อาจารย์เรียบร้อยแล้ว อาจารย์เดินทางมาไกล เชิญพักผ่อนก่อน
เถอะนะ”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยโดยไม่ได้กล่าวสิ่งใด เดินลง
จากแท่นบูชา

เกิงฉีเหวินหลังจากจัดแจงเรื่องที่พักให้กับหลี่ซีเยแล้ว
ก็รีบเดินทางเข้ารายงานต่อผู้อาวุโส เพื่อขอความเห็นต่อผู้อาวุโส
ของสำนัก

การมาของหลี่ซีเยในคราวนี้ เกิงฉีเหวินได้จัดให้มีการ
ต้อนรับระดับสูงเทียบเท่าฐานะแขกผู้มีเกียรติ และการต้อนรับเช่นนี้

ไม่ได้ด้อยไปกว่าการต้อนรับผู้ที่มีฐานะเป็นเจ้าของสาย
สำนักราชันเซียนใดๆ

หลังจากที่เถิงฉีเหวินจากไปแล้ว หลี่ชีย่ได้เปิดลัคนา
และปล่อยต้นหมื่นกัลปออกมา โดยกึ่งอ่อนสีเขียวของต้นหมื่น
กัลปที่ตั้งงูที่วงไพลันมุดลงใต้พื้นดินทันที

ปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์นับเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเมือง
เถาว์ลย์ฟ้า ด้วยปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ที่ใหญ่โตมโหฬารต้นนี้เป็น
โครงสร้างของทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองเถาว์ลย์ฟ้า กล่าวสำหรับเมือง
เถาว์ลย์ฟ้าแล้ว ไม่มีสิ่งใดสำคัญยิ่งไปกว่าปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์
อีกแล้ว

ดังนั้น ภายใต้ความพยายามของปรัชญาเมธีเมือง
เถาว์ลย์ฟ้าแต่ละยุคสมัย พื้นดินขนาดใหญ่ของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าจึง
ได้รับการปกป้องจากพวกเขาเหล่านั้น อาจกล่าวได้ว่า กิ่งทุกกิ่ง ใบ
ทุกใบของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าล้วนแล้วแต่ผ่านการปกป้องรักษาและปิด
กั้น ใครก็ตามหากคิดจะลงมือต่อกิ่งทุกกิ่งใบทุกใบละก็ พวกเขาจะ
รับรู้ได้ทันที

การที่ปรัชญาเมธีแต่ละยุคสมัยทำเช่นนี้เอาไว้
นอกจากเป็นการป้องกันภัยจากบุคคลภายนอกแล้ว ยังเป็นการ
ป้องกันไม่ให้ศิษย์ภายในสำนักคนหนึ่งคนใดทำเรื่องที่ไม่ดีขึ้นมา

ความจริงแล้ว ต่อให้ปรัชญาเมธีแต่ละยุคสมัยของเมือง
เถาว์ลย์ฟ้าไม่ทำการปกป้องรักษาต่อปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ หาก
ผู้ใดหมายจะระรานต่อปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ก็เป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ ความแข็งแกร่งของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์มีมากจนยากจะ
จินตนาการได้

ต่อให้มีบุคคลประเภทฝืนลิขิตสวรรค์เข้าระรานต่อปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์ปม้แม่เพียงกึ่งหรือโบได้ แต่ทว่า จะไม่สามารถ
ล่วงล้ำไปถึงรากแก้วของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
ว่าสามารถล่วงล้ำไปถึงบริเวณที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ของมันได้

แน่นอน สิ่งเหล่านี้กล่าวสำหรับल्लीชีเยแล้ว ทุกอย่าง
ล้วนไม่ใช่ปัญหา ในโลกนี้นอกเหนือจากหญ้าวัณนะแล้ว ไม่มีสิ่ง
ใดมีค่ายิ่งไปกว่าต้นหมื่นกัลปีได้อีกแล้ว

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ การที่ต้นหมื่นกัลปีล่วงล้ำ
เข้าไปต่อปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์นั้นไม่ได้มีความประสงค์ร้าย
ตรงกันข้ามกลับนำพาเอาความมีชีวิตชีวาไปให้ ซึ่งถือเป็นพลัง
ของความมีชีวิตธร์เป็นอมตะ พลังเช่นนี้กระทั่งต่อสิ่งดำรงไว้ซึ่งปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์เช่นนี้ก็เป็นเรื่องที่มีโอกาสได้พบเจอแต่ไม่อาจ
ได้ครอบครอง

ยอมไม่ต้องสงสัย ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์จะไม่ปฏิเสธ
ต่อการล่วงล้ำเข้ามาของต้นหมื่นกัลป์ ตรงกันข้ามกลับยินดีปรีดา
อย่างยิ่งต่อการรุกรานที่ปราศจาก шумเสียงนั้น

หลี่ซีเยอาศัยการรุกรานเข้าไปของต้นหมื่นกัลป์เพื่อ
วินิจฉัยสภาพของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ หลังจากที่ได้ทำการ
วินิจฉัยอย่างละเอียดแล้ว หลี่ซีเยอดที่จะสายหน้าไม่ได้ พึมพำ
ออกมาว่า “นี่มันหนักหนากว่าที่คาดคิดเอาไว้เสียอีก”

สุดท้าย หลี่ซีเยได้เรียกต้นหมื่นกัลป์กลับมา ยึดนิค
หนึ่งแล้วเดินออกจากห้องไปยืนอยู่บนขอบฟ้า

บ้านที่หลี่ซีเยพักอาศัยนั้น ถูกสร้างขึ้นบนยอดเขาแห่งหนึ่งที่ไม่ใหญ่และไม่เล็กเกินไป เป็นที่ชัดเจนว่า ยอดเขาแห่งนี้ถูกเคลื่อนย้ายมาจากสถานที่อื่น มันถูกวางเอาไว้บนใบเถาว์ลย์ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

เมื่อยืนมองไปยังที่ห่างไกลจากยอดเขาแห่งนี้แล้ว มองเห็นด้านล่างเป็นทะเลที่เว้งกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา เมฆสีขาวลอยเคลื่อนผ่านไปเท่าที่ยืนอยู่ ด้านบนศีรษะยังมีบ้านและตำหนักโบราณที่ถูกสร้างเอาไว้บนใบเถาว์ลย์ หรือกิ่งเถาว์ลย์อยู่เป็นจำนวนมาก

หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยกับโลกที่ประหลาดตรงหน้า สุดท้าย ได้แต่ทอดถอนใจว่า “ไม่ว่าจะดีก็ตามแต่ไหนก็ตาม เมื่ออยู่บนโลกใบนี้แล้วก็เหมือนตั้งจอกแหนที่ส่องลอยปราศจากราก

หลี่ซีเยี่ยนอยู่ตรงนั้นมองไปยังขอบฟ้า คิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับแดนวิญญานสวรรค์นั้น คงไม่มีใครรู้เรื่องมากไปกว่าเขาอีกแล้ว

เหมือนดังที่เขาได้พูดกับขงฉวินหยู เขาไม่เห็นด้วยที่จะให้เผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์ การมาอยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์ของมนุษย์ก็เปรียบเสมือนหนึ่งจอกแหวนที่ปราศจากซึ่งรากอย่างนั้น

สักวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ก็จะรู้ว่า ที่ตรงนี้หาใช่เป็นโลกของพวกเขาไม่ คงมีสักวันที่พวกเขาจะพบว่า การมาอยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้น มีสภาพตั้งแขกที่มาเยือนเท่านั้น หรือกระทั่งไม่ใช่แม้แต่แขกผู้มาเยือนเสียด้วยซ้ำ

ในสายตาของหลี่ซิเย่มองว่า การมาอยู่ที่แดน
วิญญาณสวรรค์ไซจะไม่ได้เป็นกระทั่งผู้มาเยือนเท่านั้น แต่มันคือ
เด็กกำพร้า เป็นลูกกำพร้า การมาอยู่บนโลกใบนี้ เผ่าพันธุ์มนุษย์
จะไม่ได้รับการคุ้มครองใดๆ และไม่มียิ่งใดๆ มาให้การรองรับพวก
เขา

แดนวิญญาณสวรรค์หาใช่โลกของเผ่าพันธุ์มนุษย์
มันเป็นโลกของเผ่าวิญญาณเทพ เป็นโลกของเผ่าพฤษชา เป็นโลก
ของเผ่าปีศาจทะเล โลกใบนี้ไม่เคยมีอะไรให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์เลย

แน่นอนที่สุด การที่จะอยู่หรือไปจากแดนวิญญาณ
สวรรค์นั้น ขึ้นอยู่การตัดสินใจเลือกของแต่ละคน พวกเขาย่อมมี
สิทธิ์ที่จะเลือกว่าจะอยู่หรือไปจากที่ตรงนี้ได้ สำหรับปัญหาข้อนี้

พันล้านปีที่ผ่านมาหลี่ชีย่ก็ซื้อบ้านจะไปสนใจ เพราะไม่ว่าจะ
อย่างไรก็ตาม เรื่องราวบางเรื่องหลายๆ คนไม่สามารถเข้าใจได้ มี
เพียงรอให้ถึงเวลานั้นเสียก่อน พวกเขาจึงจะเข้าใจ

แน่นอนที่สุด เมื่อวันนั้นมาถึง พวกเขาได้แต่เผชิญกับ
สิ่งที่ตนเองได้เลือกเอาไว้แล้ว

หลี่ชีย่ยืนอยู่ตรงนั้น โดยไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนาน
เท่าไรแล้ว เถิงฉีเหวินได้กลับมาแล้ว เขายืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่
โดยไม่กล้ารบกวน หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เถิงฉีเหวินจึงเอ่ยขึ้น
เบาๆ ว่า "ท่าน อาจารย์ของศิษย์ได้มาถึงแล้ว"

หลี่ซีเยละสายตาดูกลับมาจากที่ห่างไกล ยึดตาม
อารมณ์ กล่าวว่า “เจ้าเคยนึกหรือไม่ว่า หากวันหนึ่งปรมาจารย์
เถาวัลย์ล่มสลายลง เมืองเถาวัลย์ของพวกเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง? ”

คำพูดของหลี่ซีเยปล้นทำให้เถิงฉีเหวินหวั่นไหว
ภายในใจ ถึงกับก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เรื่องที่น่ากลัวเช่นนี้เขา
ไม่เคยคิดถึงมันมาก่อน หรือจะกล่าวว่าการคิดเช่นนี้เป็นการ
ไม่ให้ความเคารพต่อบรรพบุรุษ

สุดท้ายเถิงฉีเหวินยิ้มเฉือนๆ แล้วกล่าวออกมาว่า
“อาจารย์ คำกล่าวนี้ดูจะไม่เป็นมงคลนัก”

หลี่ซีเยเลิกหน้าตาที่หนึ่งและกล่าวเฉยเมยว่า “ข้าเพียง
พูดไปตามความจริงเท่านั้น มีอะไรมงคลหรือไม่มงคล ต่อให้

ปรมาจารย์เถาว์ลย์สามารถอยู่ได้นานเท่าไรก็ตาม ก็ต้องมีวันแห่ง
ตายสักวัน! บนโลกนี้ยากจะมีสิ่งใดสามารถอยู่เป็นอมตะได้! แม้แต่
ปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของเจ้าก็ไม่มียกเว้น พุททษาจารย์ที่แห่ง
ตายในแดนวิญญานสวรรค์ไซ้จะมีเพียงต้นสองต้นเท่านั้น "

คำพูดของหลี่ซีเยพลันทำให้เถิงฉีเหวินตอบไม่ถูก และ
ทำให้เขาถึงกับลุกลี้ลุกลอนขึ้นภายในใจ หากให้เหล่าบรรพบุรุษใน
เมืองเถาว์ลย์ฟ้าได้ยินล่ะก็ เกรงว่าคงต้องถูกตวาดใส่ แม้แต่เถิงฉีเห
วินเองก็ไม่ต้องการไปนึกถึงเรื่องเช่นนี้เหมือนกัน

แต่ ในความเป็นจริงแล้ว ที่หลี่ซีเยพูดมาก็ไม่ผิดเลยสัก
นิด ที่เขาพูดมานั้นเป็นการรายงานไปตามความเป็นจริง จะอย่างไร
เสียวันนี้ก็ต้องมาถึง เพียงแต่ว่า สำหรับเขาแล้ววันนี้ยังอยู่ห่างไกล
จากตัวเขามาก เขามองไม่เห็นวันนี้แน่นอน

เวลานี้ หลี่ชีย่หันหลังเดินไปทันที เมื่อถึงฉีเหวินได้
สติกลับมาจึงรีบเดินตามไปให้ทัน

ภายในบ้านมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้ว ผู้เฒ่าผู้นี้มี
ข้อแตกต่างอยู่บ้าง แม้ว่าตัวของเขาจะเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ที่มี
เลือดมีเนื้อ แต่ทว่า มีมืออยู่ข้างหนึ่งยังคงรักษาความเป็นดั้งเดิมเผ่า
พฤษชาของเขาเอาไว้ มือขวาของเขาไม่เหมือนเป็นมือจริง เหมือน
แกะสลักขึ้นมาจากไม้เช่นนั้น

“หัตถ์พิสดาร” หลี่ชีย่มองดูมือขวาของผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่
หนึ่งยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “สามารถกลับคืนสู่ดั้งเดิมเช่นนี้ได้ แสดง
ว่าเป็นเจ้าเมืองของเมืองเกาวัลย์ฟ้านะสิ”

การที่หลี่ชีย่สามารถบอกกล่าวถึงความพิสดารของ
ตนได้ทันที ทำให้ผู้เฒ่าผู้นี้ต้องหวั่นไหว ใครๆ ก็สามารถดูออกว่า
มือขวาของเขามีการกลับคืนสู่ความเป็นดั้งเดิม แต่อย่างน้อยคนนัก
ที่จะรู้ว่า การกลับคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของมือข้างนี้ของเขาแฝง
ความลับอะไรเอาไว้

แต่หลี่ชีย่ที่เป็นบุคคลภายนอกคนหนึ่ง กลับสามารถ
พูดออกมาได้ถูกต้อง จะไม่ให้เขาต้องตกใจได้อย่างไร

“อาจารย์ คนผู้นี้ก็คือนักเรียนของข้า และก็คือเจ้าเมือง
ของเมืองเถาวัลย์ไฟนั่นเอง” เกิงฉีเหวินเองก็รู้สึกตกใจยิ่งนักกับ
คำพูดของหลี่ชีย่ เมื่อได้สติกลับมาแล้วจึงรีบเร่งกล่าวแนะนำต่อห
ลี่ย่

แม้ว่าอาจารย์ของเถิงฉีเหวินจะเป็นถึงเจ้าเมืองเถาว์ลยี่
ฟ้า เวลานี้เขายังคงให้ความเคารพและเกรงใจโค้งคำนับต่อหลี่ชียะ
กล่าวว่า "อาจารย์ต้องเป็นสุดยอดหมอ โอสถที่ศิษย์ของข้ากล่าวถึง
แน่นอน"

บทที่ 1176 เจ้าเมืองเถาว์ลยฟ้า

เมื่อหลี่ซีเยมองดูเจ้าเมืองเมืองเถาว์ลยฟ้า แล้วมองดู
เถิงฉีเหวินแล้วอดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าวว่า “ท่ามกลางสำนัก
ขนาดใหญ่เช่นนี้ นับว่าไม่ถ้ายนักที่เจ้าเมืองเป็นผู้คว้าโอกาสอัน
ยากยิ่งนี้เพื่อเมืองเถาว์ลยฟ้าเอาไว้ได้”

เมื่อหลี่ซีเยพูดขึ้นมาเช่นนี้ ทั้งเจ้าเมืองเมืองเถาว์ลยฟ้า
และเถิงฉีเหวินต่างรู้สึกตะลึง เพราะจับใจความไม่ได้ว่าคำพูดของหลี่
ซีเยหมายความว่าอะไร พวกเขาไม่เคยรู้หรือกว่า ด้วยท่าทีและ
ท่วงท่าของพวกเขาสามารถทำให้เมืองเถาว์ลยฟ้าได้อะไรมาตั้ง
มากมาย หรืออีกนัยหนึ่ง ด้วยท่าทีและท่วงท่าของพวกเขา พวกเขาไม่
รู้ว่าได้ช่วยชีวิตผู้คนเมืองเถาว์ลยฟ้าเอาไว้จำนวนเท่าไร

“จากคำบอกเล่าของศิษย์ข้า อาจารย์คือผู้ที่สุดยอด
มาก และยินดีอาศัยวิชาที่สุดยอดมาช่วยคลี่คลายความกังวลของ

เมืองเถาว์ลย์ฟ้าพวกเรา” แม้ว่าเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าจะมุ่งกับ
คำพูดของหลี่ซิเย่ แต่ยังคงแสดงออกถึงความเคารพที่มีต่อหลี่ซิเย่

ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใด ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ใด หมอ
โอสถที่มีความยอดเยี่ยมยังคงมีฐานะที่สูงส่งนัก โดยเฉพาะหมอ
โอสถที่สามารถฝืนลิขิตสวรรค์ในการต่ออายุช่วยได้ ยังมีอำนาจ
และตำแหน่งที่สูงส่ง เพียงอาศัยคำพูดเดียวก็สามารถบัญชาการ
ยอดฝีมือของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้

“ถ้าหากข้าไม่ยินดีลงมือช่วยรักษาพิบัติภัยของปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเจ้า ข้าคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้แล้วละ”

คำพูดของหลี่ซิเย่นี่สร้างความตื่นตะลึงให้กับเจ้าเมือง
เถาว์ลย์ฟ้าเป็นอันมาก ถ้าหากหลี่ซิเย่สามารถช่วยให้ปฐมบรรพ

บุรุษเถาวัลย์พ้นจากพิบัติภัยได้ละก็ กล่าวสำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้า
ของพวกเขาแล้ว มันไม่เพียงเป็นข่าวดีสำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้าของ
พวกเขาเท่านั้น ยังเป็นข่าวดีที่สุดสำหรับตัวเขาด้วย

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทำการ
คารวะแบบจีนต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “ศิษย์ของข้ายกย่องอาจารย์
อย่างมาก ฟังศิษย์ข้าบอกว่าคุณกำลังทำการต่ออายุชีพให้กับ
ต้นนกยูง.....”

หลี่ซีเยได้โบกมือที่หนึ่ง กล่าวตัดบทของเขา กล่าวว่า
“ข้าเข้าใจความหมายของเจ้าเมือง ความหมายของเจ้าก็แค่
ต้องการสืบว่าข้าได้ทำการรักษาและต่ออายุให้กับต้นนกยูงสำเร็จ
แล้วหรือไม่อย่างไร”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่มองดูเขาที่หนึ่งกล่าวเฉย
เมยว่า "ข้าสามารถบอกต่อเจ้าเมืองได้แล้วว่า ยังไม่สำเร็จ การต่อ
อายุไซ้ว่าจะสามารถทำได้สำเร็จภายในวันเดียว เรื่องเช่นนี้ไม่
จำเป็นต้องปิดบังซ่อนเร้นอะไรหรอกนะ แต่ว่า ในเมื่อข้ากล้ามาที่
เมืองเถาวัลย์ฟ้าของเจ้า ข้าก็มีความมั่นใจว่าสามารถรักษาปฐม
บรรพบุรุษเถาวัลย์ได้ ส่วนเจ้าเมืองจะมีความคิดประการใดหรือมี
คำถามใดก็แล้วแต่ ขอให้วางเอาไว้ข้างๆ ก่อนเถอะ เจ้าเมืองควร
ถามตัวเองเสียก่อนว่า เมืองเถาวัลย์ฟ้าสามารถจ่ายค่าตอบแทน
จำนวนนี้ได้หรือไม่"

"ข้าสามารถรับประกันให้ได้ว่า พิบัติภัยของปฐมบรรพ
บุรุษเถาวัลย์สามารถรักษาให้หายได้อย่างแน่นอน แต่ทว่า
ค่าตอบแทนที่ข้าต้องการนั้นสูงลิบลิว" หลี่ชีย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า
"เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าสามารถจ่ายได้หรือไม่"

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กับ
คำพูดของหลี่ชีย่ เขาลุกขึ้นยืนและคารวะแบบจีนต่อหลี่ชีย่ กล่าว

ว่า “เป็นข้าที่เล่นเลอแล้ว เมื่อท่านมีความสามารถเช่นนี้ย่อมเป็น
การดีที่สุด ขอเพียงท่านสามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้
เรื่องราคาค่าตอบแทนสุดแล้วแต่ท่านเรียกมา เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของ
พวกเราจะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวังอย่างแน่นอน.....”

หลี่ซีเย่สายห้วยยิ้มกล่าวตัดบทเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้า “เจ้า
เมืองอย่าเพิ่งพูดเสียเต็มปากเต็มคำเช่นนี้ ถึงเวลาหากไม่สามารถ
ทำได้ตามที่พูดเอาไว้ละก็ จะหาว่าข้าไม่เหลือทางลงให้ไม่ได้นะ”

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าถึงกับสะท้อนภายในใจนิดหนึ่ง แต่
ทว่า เขายังคงได้เตรียมใจมาบ้างแล้ว เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ
กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “อา อาจารย์ต้องการสิ่งใดขอให้บอกมาได้
เลย”

ความจริง ก่อนที่หลี่ซีเยจะมา เจ้าเมืองเถาวัลย์ไฟาก็มีความมั่นใจในระดับหนึ่งแล้ว เพราะในความเป็นจริง เมื่อถึงฉีเหวินได้รายงานเรื่องนี้ให้ทราบ บรรดาเหล่าบรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ไฟาก็ได้มีการคุยปรึกษาหารือกันแล้ว หากว่ามีผู้ที่สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของพวกเขาได้จริง เมืองเถาวัลย์ไฟาของพวกเขา ยินดีสนับสนุนเต็มที่

ความจริงแล้ว เมืองเถาวัลย์ไฟาเองก็มีความมั่นใจอยู่ จะอย่างไรก็ตาม สำหรับสุดยอดหมอโอสถแห่งยุคเช่นนี้ พวกเขาได้มีการประเมินแล้วว่า สิ่งที่เขาต้องการจะต้องเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งอย่างแน่นอน

แน่นอนที่สุด เมืองเถาวัลย์ไฟาของพวกเขาก็มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม พวกเขาได้ผ่านการสะสมมายุคแล้วยุคเล่า ไม่ว่าจะ เป็นของวิเศษ หรือจะเป็นโอสถทิพย์ เมืองเถาวัลย์ไฟาก็มั่นใจว่า สามารถนำออกมาได้ ดังนั้น ไม่ว่าจะหมอโอสถผู้นี้ต้องการสิ่งใดก็ตาม เมืองเถาวัลย์ไฟายังคงสามารถรับมือได้อยู่แล้ว

“สิ่งที่ข้าต้องการ กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าแล้วก็
หาใช่เป็นเรื่องยากเย็นอะไรนัก” หลี่ชีย่ยมินิดหนึ่ง กล่าวอย่าง
เอ้อระเหยว่า “ข้ารับรองว่าสามารถรักษาปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์
ของพวกเจ้าได้ สิ่งที่ข้าต้องการก็ไม่มากมายอะไร ข้าเพียงต้องการ
น้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าใบนั้นของพวกเจ้าใบเดียวเท่านั้น”

“น้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้า.....” เถิงฉีเหวินที่ยืนอยู่ข้างๆ
ถึงกับร้องเสียงหลงออกมา เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชีย่

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าถึงกับงงัน จ้องมองหลี่ชีย่กระทั่ง
พูดจาติดอ่าง “อา อา อาจารย์ต้องการน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าจริงๆ
หรือ”

“ถูกต้อง ขอเพียงพวกเจ้ามอบน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าให้กับ
ข้า ข้าก็สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์พวกเจ้าให้หายเป็น
ปกติได้”

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของเมืองเถาว์ลย์ฟ้า หรือจะเป็น
ถึงฉิเหวินต่างรู้สึกงงัน กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าแล้ว น้ำเต้า
เถาว์ลย์ฟ้ามีความสำคัญเป็นอันมาก หากจะกล่าวว่า เมืองเถาว์ลย์
ฟ้ามีอารูธาชั้นเซียนในครอบครองละก็ ในสายตาของพวกเขา
น้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้ามีค่ายิ่งกว่าอารูธาชั้นเซียนเสียอีก

“ท่าน นี่ นี่ นี่เกรงว่าคงจะไม่ได้” เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้า
ได้สติกลับมาถึงกับสายหน้า คำร้องขอเช่นนี้ ไม่เพียงแต่กับตัวเขา
เท่านั้น กระทั่งต่อเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“เห็นทีในสายตาของพวกเขาเจ้า ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์มีค่าไม่เท่ากับน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าใบหนึ่ง” หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ถ้าหากพวกเขาคิดเช่นนี้ละก็ ข้าคงบอกได้แต่เพียงว่าเป็นเรื่องที่น่าผิดหวังอย่างยิ่ง สำนักพฤษยาเช่นพวกเจ้ามันก็แค่ตาเดมาที่มีสายตาแคบกลุ่มหนึ่งเท่านั้นเอง”

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าดูจะฉงนด้วยเกล้า กล่าวว่า “อ้อ อาจารย์ควรจะรู้ว่า น้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์จะออกน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าได้เพียงใบเดียวเท่านั้น กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าแล้ว หากปราศจากน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้า พวกเราก็จะต้องสูญเสียมามากมาย.....”

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวตัดบทเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้า “ข้ารู้ว่าน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าใช้ทำประโยชน์อะไรได้ พุดให้ชัดเจนก็คือ ตาเดมาของเมืองเถาว์ลย์ฟ้ายังต้องการอาศัยมันเพื่อให้มีชีวิต

อยู่ ตาเฒ่ากลุ่มหนึ่งที่ฝังอยู่ใต้ดินยังต้องการมันใช้ต่ออายุของตัวเอง พุดไปพุดมาก็คือ ตาเฒ่ากลุ่มหนึ่งของเมืองเถาวัลย์ฟ้า ต้องการอาศัยน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตอยู่ต่อไป”

คำพูดของหลี่ซีเย่สร้างความพะอืดพะอมต่อเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าเป็นอันมาก เขาถึงกับยี้มเงื่อนๆ กล่าวว่า “เมื่อท่านทราบถึงสรรพคุณของน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าแล้วย่อมเป็นการดีที่สุด ขอบอกกล่าวตามตรงเลยนะ หากท่านต้องการน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าสักก็ เป็นการฝืนใจคนอื่นในสิ่งที่เขาทำไม่ได้ หากท่านสามารถจะไต่ตรงเปลี่ยนเป็นสิ่งของอื่นๆ ได้หรือไม่ ถ้าหากท่านต้องการเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเรายินดีตอบแทนท่านด้วยหญ้าวิญญาน แก้วพันสองต้น หรือบางทีพวกเราอาจสามารถแลกด้วยอาวุธวิเศษ ตำราดึกดำบรรณเผ่าพันธุ์มนุษย์ น้ำทิพย์เซียนนพฤษาสวรรค์”

หลี่ซีเย่โบกมือกล่าวตัดบทเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “เจ้าเมือง ของเหล่านี้ล้วนไม่อยู่ในสายตาของข้า ข้าต้องการเพียงน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าเท่านั้น”

ท่าที่ที่แข็งแกร่งของหลี่ชียเอทำให้เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าไม่สามารถเจรจาต่อไปได้ เนื่องจากสิ่งนี้กล่าวสำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้าแล้ว โดยพื้นฐานน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าไม่สามารถนำมาเจรจาซื้อขายแลกเปลี่ยนกันได้ เพราะระดับบรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าจำนวนมากต้องการอาศัยมันมาต่อชีวิตพวกเขา

“อา อาจารย์สามารถไต่ตรองอีกที.....” เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็จนด้วยเกล้า เขาพยายามที่จะเจรจาให้ได้

หลี่ชียเอมองดูเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าด้วยท่าทีเฉยเมย หัวเราะกล่าวว่า “ในใจของเจ้าเมือง หรือน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าใบหนึ่งมีค่ามากไปกว่าปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์อย่างนั้นรี? ”

“ยอมไม่เป็นดังนั้นแน่นอน” เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้ายัม
เลื่อนๆ รีบกล่าวตอบปฏิเสธ

“ข้ารู้นะ ในใจของพวกเจ้ายังคงเชื่อว่าชะโคคดี” หลี่
ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “ภายในใจของพวกเจ้าเชื่อว่า เรื่องของปฐุม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์ยังสามารถชะลอออกไปได้อีก หากยุคนี้แก้ไข
ไม่ได้ยังสามารถรอไปจนถึงยุคต่อไป สรุปก็คือ ปฐุมบรรพบุรุษ
เถาว์ลย์ของพวกเจ้ายังอยู่ในวัยฉกรรจ์ สามารถอยู่ได้อีกนานมาก
.....”

“..... แต่ว่า พวกเจ้าเคยนึกถึงวันนั้นหรือไม่ หากมี
วันนั้นจริงๆ ขณะที่ปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์กำลังจะล่มสลายแล้ว!”
หลี่ซีเยมองดูเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าอย่างเย็นชาว่า “หากปฐุมบรรพ
บุรุษเถาว์ลย์พวกเจ้าล่มสลายล่ะก็ เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้าจะ
ยังคงเหลือสิ่งใดอยู่? เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้า ไม่ว่าจะเป็

ภูเขาเทวะนับพันลูก หรือว่าจะเป็นวิหารใหญ่นับแสน ล้วนแล้วแต่ตั้งอยู่บนปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลัย หากถึงวันที่บรรพบุรุษเถาว์ลัยต้องล่มสลายจริง โลกทั้งโลกของเมืองเถาว์ลัยฟ้าก็คงกลายเป็นเถ้าธุลีไป.....”

“..... มีเกาะแก่งต่างๆ ของเมืองเถาว์ลัยฟ้าอยู่จำนวนเท่าไรที่เกิดจากการดันตัวของพื้นดิน? ธาตุแท้ภายในของเมืองเถาว์ลัยฟ้าที่เกิดจากการหนุนของทะเล? แค่หนึ่งหรือสองในสิบส่วนเท่านั้นเอง เมื่อเปรียบเทียบกับเกาะสุวรรณแล้ว พวกเจ้าเหมือนเป็นหอกกลางอากาศมากกว่าเสียอีก เกาะสุวรรณมีเกาะที่ตั้งอยู่บนพื้นดินเป็นหมื่นพัน พวกเขาหยั่งรากลงไปในทะเลมรกต พวกเขามีฐานรากที่แน่นหนาใต้ท้องทะเล! ขณะที่พวกเจ้าล่ะ?” หลีซีย่ยมินิดหนึ่งเมื่อเอ่ยถึงตรงนี้

“เรื่อง เรื่องนี้ก็ถูก.....” แม้แต่เจ้าเมืองเถาว์ลัยฟ้าก็ไม่อาจไม่ยอมรับว่า “เป็นความจริงที่เมืองเถาว์ลัยฟ้าสู้ไม่ได้ เมื่อเทียบกับเกาะสุวรรณ”

หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขา
เจ้าคาดหวังว่าตัวเองจะต้องโชคดีเสมอมา กล่าวสำหรับเมือง
เถาวัลย์ฟ้าในอดีตนั้น เนื่องจากปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ยังมีอายุ
น้อย ยังสามารถให้การคุ้มครองพวกเจ้ากับยุคสมัยที่แสนจะ
ยาวนานยุคแล้วยุคเล่า ดังนั้น สิ่งที่พวกเจ้าคิดก็คือ แค่ต้องการคง
บรรพบุรุษให้มีจำนวนมากพอ แล้วบ่มพิภพให้ได้ปรมาจารย์พิภพ
อีกสักคน.....”

“..... แต่ กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้ว การทำ
พื้นฐานให้แน่นเป็นเรื่องที่ยังไม่มีความจำเป็นในขณะนี้ เนื่องจาก
พวกเจ้ายังมีเวลาอีกเป็นจำนวนมากเพื่อไปทำเรื่องของพื้นฐาน
ดังกล่าว ดังนั้น จึงได้ทุ่มเทพยายามทุกอย่างไปที่เรื่องอื่น ” หลี่
ซีเย่กล่าวว่า “เฉกเช่นในขณะนั้นอย่างนั้น พวกเจ้าเข้าใจว่ายังมี
เวลาอีกยาวไกล มีเวลาอย่างเหลือเฟือ ต่อให้ยุคนี้ไม่สามารถแก้ไข
เรื่องของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ได้สำเร็จ คนรุ่นต่อไปย่อมจะต้อง

แก้ไข และถ้าหากรุ่นต่อไปไม่สำเร็จก็ยังมีรุ่นต่อไปอีก สรุปก็คือ พวกเจ้าคิดว่ามีเวลาเหลือเฟือ”

แม้จะรู้ว่าคำพูดของหลี่ซีเยเป็นการกล่าวเยาะเย้ย เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่ดูพะอืดพะอมก็ไม่สามารถออกอาการไม่พอใจได้ แต่ยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเรามีการตามหาผู้ที่สามารถรักษาปฐุมบรรพบุรุษพฤษภฤกษาลอดมา”

“ถูกต้อง พวกเจ้ากำลังตามหา” หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “เนื่องจากความตายยังไม่ได้หยุดแค่อี้อม ดังนั้น พวกเจ้าจึงไม่ร้อนรน ยังคงเป็นคำๆ นั้น พวกเจ้ามีเวลาอย่างเหลือเฟือ”

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าไม่อาจตอบได้ทันทีกับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย และไม่เหมาะที่จะตอบโต้ ความจริงกล่าวสำหรับเมือง

ถาวรภัยฟ้าแล้วมันมีเวลามากจริงๆ เนื่องจากปฐมบรรพบุรุษ
ถาวรภัยของพวกเขาอย่างหนักแน่น พวกเขายอมสามารถค่อยๆ ตาม
หาหมอโอสถที่เหมาะสม เพื่อมารักษาพิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษ
พวกเขาได้

บทที่ 1177 พิบัตถ์ของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์

หลี่ซีเย่มองดูเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้า หัวเราะน่าเกรงขามที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “บอกตามตรงเลยนะ ถ้าหากมีสักวันที่ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์พวกเจ้าสามารถฟื้นคืนชีพขึ้นมาละก็ รับรองได้ว่า จะต้องแค่นใจจนแทบอยากจะเหยียบบพวกเจ้าให้และเป็นเนื้อมด ดูซิพวกเจ้าที่เป็นลูกหลานกลุ่มนี้โลภมากถึงระดับไหนกัน ครั้งนั้นพวกเจ้าเพียงเพราะต้องการให้ติดผลน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าอีกสักผลเลยคิดจากแย่งชิงแก่นชะตาฟ้า ไม่นึกไม่ฝันเลยว่ากลับมาซึ่งสวรรค์ลงโทษ ทำให้คงไว้ซึ่งพิบัตถ์ที่ไม่สามารถลบเลือนได้ตลอดกาลให้กับปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเจ้า”

“อา อา อาจารย์รู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน.....” เดิมทีสีหน้าของเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าดูจะพะอืดพะอมมาก แต่ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว พลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนอย่างมากทีเดียว

เรื่องนี้เป็นความลับ แม้แต่บรรดาบรรพบุรุษด้วยกันที่รู้เรื่องนี้ก็มีอยู่น้อยมากๆ นอกจากผู้ที่เป็นเจ้าเมืองแต่ละรุ่นแล้ว ก็มีระดับบรรพบุรุษเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้

แม้แต่เถิงฉีเหวินก็รู้สึกตะลึงนิดหนึ่ง เนื่องจากตัวเขาเองก็ยังไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนเช่นกัน เขาที่อยู่ในฐานะผู้สืบทอดรู้เพียงแต่ว่าปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ประสบพิบัติภัย จำเป็นต้องค้นหาสุดยอดหมอไอศกมาสักคน แต่ เขาไม่เคยล่วงรู้มาก่อนว่า พิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์เป็นผลมาจากเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาเอง

“เรื่องนี้ไม่เห็นจะเป็นความลับอะไรตรงไหน ต่อให้เมืองเถาว์ลย์ฟ้าลงใจปิดบังก็ไม่สามารถปิดบังเข้าได้” หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ครั้งนั้นราชันเซียนไม่มีวันตายถึงคราวสวรรคต ชะตาฟ้ากลับคืนสู่ความว่างเปล่า บรรพบุรุษของพวกเขาเจ้าจึงบังเกิดความคิดละโมภขึ้นมา ต้องการให้ได้มาซึ่งแก่นชะตาฟ้า หวังว่าจะสามารถอาศัยสิ่งนี้ทำให้ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ติดผลน้ำเต้า

เถาวัลย์ไฟอีกสักใบ เพื่อให้พวกที่แก่นสมควรจะตายกลุ่มนั้นได้ ต่ออายุไปได้ยาวนานยิ่งขึ้นไปอีก เสียตาย พวกเจ้าฉกฉวยโอกาส ไม่สำเร็จ ยังขาดทุนอีกต่างหากนำมาซึ่งสวรรค์ลงทัณฑ์ หากไม่เป็นเพราะว่าปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ยังหนุ่มแน่นและแข็งแกร่งยิ่งนัก เกรงว่าเมืองเถาวัลย์ไฟคงกลายเป็นถ้ำธูลีไปนานแล้ว! ”

เจ้าเมืองเถาวัลย์ไฟถึงกับนิ่งเงียบกับคำพูดของหลี่ชียเอ

เถิงฉีเหวินอดที่จะตกใจหัวนโหนวไม่ได้ เขาไม่นึกเลยว่า เมืองเถาวัลย์ไฟของพวกเขายังมีความลับเช่นนี้อยู่ เขาไม่ค่อย อยากจะเชื่อ มองดูเจ้าเมืองเถาวัลย์ไฟแล้วกล่าวว่า “อาจารย์ นี่ เป็นเรื่องจริงหรือ? ”

เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟถึงกับนั่งเงิบ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่เขาหัวเราะเจื่อนๆ ว่า “ในเมื่ออาจารย์ผู้นั้นก็รู้เรื่องนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรจำเป็นต้องบังเจ้า ถูกต้อง มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ

เถิงฉีเหวินรู้สึกเหม่อลอย เขานึกไม่ถึงเลยว่า พิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยถึงกับถูกชักนำมาโดยบรรดาบรรพบุรุษของเมืองเถาว์ลยไฟ ก่อนหน้านั้นเขายังเข้าใจว่าเป็นสวรรค์เองที่ลงทัณฑ์ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยของพวกเขา

“เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมานานมากๆ แล้ว มีเพียงบรรพบุรุษบางคนเท่านั้นที่ประสบด้วยตนเอง” เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟกล่าวด้วยความรู้สึกจนด้วยเกล้าว่า “เจ้าเองก็มีคุณสมบัติได้เป็นเจ้าเมือง จึงไม่หวั่นที่จะบอกเรื่องราวนี้ต่อเจ้า ครั้งนั้นราชันเซียนไม่มีวันตายสวรรคต ชะตาฟ้ากลับคืนสู่ความว่างเปล่า เหล่าทวดบรรพบุรุษจึงบังเกิดความคิดที่บังอาจมาก หวังจะทำให้ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยสามารถออกผลน้ำเต้าเถาว์ลยไฟได้อีกสักผล ไม่นึกเลยว่าจะทำไม่สำเร็จ แถมยังนำมาซึ่งสวรรค์ลงทัณฑ์อีกด้วย”

ถึงฉันทะเหินรู้สึกรทกใจหวั่นไหวกับเรื่องราวเช่นนี้ ในนั้น
ได้ซอชอชวสารเอาไว้มากมายเหลือเกิน

“ราชันเซียนสวรรคตนะเนี่ย ย่อมมีของล้ำค่ามากมาย
เท่าไรที่ทำให้ผู้คนต้องการได้มันมาครอบครองเป็นอันมาก” เมื่อ
เอ่ยถึงเรื่องนี้แล้ว หลี่ชียะยิ้มเฉยเมย แต่ก็อดที่จะทอดถอนใจ
ออกมาไม่ได้

ความจริงแล้ว การที่ราชันเซียนไม่มีวันตายมีฉายาว่า
ไม่มีวันตายเขาไม่มีวันตายจริงๆ แต่ทว่า สุดท้ายแล้วตัวเขาที่ไม่มี
วันตายกลับต้องตายในที่สุด อีกทั้งยังเป็นราชันเซียนเพียงหนึ่ง
เดียวเท่านั้นที่ถูกผู้คนในโลกรับรู้ถึงจุดจบของเขา

ตามตำนานเล่าว่า ราชนีเซียนไม่มีวันตายไม่รู้จักคำว่า ตายมาชั่วชีวิต เขาเคยถูกคนอื่นฆ่าตายมาครั้งแล้วครั้งเล่า เป็น การถูกฆ่าให้ตายจริงๆ หาใช่ลักษณะของการแก้งตาย แต่ทว่า เรื่องราวแปลกประหลาดได้เกิดขึ้น จากการที่ราชนีเซียนไม่มีวัน ตายถูกฆ่าตายมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ท้ายสุดแล้ว เขายังคงคลาน ออกมาจากหลุมได้ ไม่ว่าจะฆ่าเขาให้ตายอย่างไร เขาก็สามารถ ฟิ้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ได้เป็นผลสำเร็จ

ในที่สุด หลังจากทีราชนีเซียนไม่มีวันตายไม่รู้ตาย มาแล้วก็ครั้ง สุดท้ายได้เป็นราชนีเซียน แต่ทว่า เมื่อถึงที่สุดแล้ว สิ่ง ที่ผู้คนนึกไม่ถึงก็คือ ราชนีเซียนไม่มีวันตายได้ถึงคราวสวรรคตใน ที่สุด! ซึ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อและลึกลับซ่อนเงื่อนเป็นอย่างยิ่ง

พันล้านปีที่ผ่านมา ทุกคนต่างต้องการล่วงรู้ถึง ความลับที่ซ่อนอยู่ภายใน เพราะอะไรราชนีเซียนไม่มีวันตายไม่

รู้จักคำว่าตาย เพราะอะไรราชันเซียนไม่มีวันตายถึงสวรรคตได้ แต่
ทว่ายังคงเป็นปริศนาไร้คำตอบในพันล้านปีที่ผ่านมา

สิ่งที่ทุกคนสามารถรับรู้ได้จากราชันเซียนไม่มีวันตาย
ก็คือ ราชันเซียนไม่มีวันตายเป็นราชันเซียนเพียงหนึ่งเดียวที่ให้
ผู้คนรับรู้ว่าคุณสมบัติของราชันเซียนคืออะไร

เถิงฉินเหวินยืนอยู่ตรงนั้นตามไม่ทันกับสิ่งที่รับรู้มา
เนื่องจากมีเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน

“เรื่องราวอื่นๆ อีกมากมายเหลือเกิน ข้าซีคร้านจะเล่า
ทั้งหมด” ในเวลานี้เอง หลี่ซิเย่มองดูเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่หนึ่ง
กล่าวว่า “ข้ามาที่นี่ก็เพื่อบอกชาวๆ หนึ่ง ปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์
ของพวกเจ้ามีเวลาเหลืออยู่อีกไม่มากแล้ว”

เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟารู้สึกหวั่นไหวกับคำพูดเช่นนี้ ลูก
ชั้นยืนพรอดพราด กล่าวว่่า “อาจารย์ เป็นความจริงหรือนี้? ”

“เจ้าจะถือเสียว่่าเป็นข่าวลือที่ปล่อยออกมาชมขวัญก็
ได้นะ” หลี่ชีย่กล่าวว่่า “แน่นอน เจ้าไม่ต้องใส่ใจกับมันก็ได้ ถือ
เสียว่่าข้าเพียงขู่พวกเจ้าเล่นเท่านั้น แต่ข้าพูดได้เพียงว่่า ข้าพูดไป
ตามความจริง ข้าได้หยิบยื่นโอกาสให้กับเมืองเถาว์ลยไฟาแล้ว ส่วน
จะคว่าโอกาสนี้เอาไว้ได้หรือไม่ั้น ขึ้นอยู่กับเมืองเถาว์ลยไฟาของ
พวกเจ้าเองแล้ว”

เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟาถึงกับเหม่อลอยนิดหนึ่ง ภายในใจ
ของเขาไม่ค่อยอยากจะเชื่อในคำพูดของหลี่ชีย่แน่ก เขาอดที่จะ

ถามไม่ได้ว่า “ขอลาอาจารย์ว่า ปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของเรา
เรายังจะยืนหยัดไปได้นานเท่าไร?”

“ถ้าหากข้ามีเจตนาที่เห็นแก่ตัวสักก็ ข้าสามารถข่มขู่
พวกเจ้าบอกว่าสิบปี หรือบอกว่าใกล้จะล่มสลายแล้ว” หลี่ซียะ
หัวเราะนิดหนึ่ง กล่าวว่า “แต่ว่า ข้าไม่มีความจำเป็นต้องไปขู่พวก
เจ้า ข้าบอกได้เพียงว่าปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของพวกเจ้าอย่าง
มากก็อยู่ได้ยาวนานกว่าต้นนกยูงหน้อยเดียวเท่านั้น”

“นี่ นี่ นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้า
ไม่เชื่อในคำพูดของหลี่ซียะ

ความจริง แม้แต่เถิงฉีเหวินก็ไม่เชื่อ กล่าวว่า “อาจารย์
เรื่องนี้มันเป็นไปได้กระมัง ปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของเรา

อยู่ระหว่างคึกคักมีชีวิตชีวายิ่งนัก สามารถรองรับดวงดาวและสุริยัน
จันทรธา ถ้าหากปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์มีปัญหา เมืองเถาว์ลย์ฟ้า
ของพวกเราต้องตรวจพบนานแล้ว”

การที่พวกเถิงฉีเหวินไม่เชื่อคำพูดของหลี่ซีเย่นั้นเป็น
เรื่องที่น่าใจได้ กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าแล้ว ปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลย์ถือว่าอยู่ในวัยกลางคนเท่านั้น มีความแข็งแรงยิ่งนัก
สามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกยาวนานมาก เป็นไปได้อย่างไรว่าบหจะล่ม
สลายก็ล่มสลายเลย

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับอายุขัย” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยว่า
“มันเกี่ยวกับพิบัติภัย ต่อให้มันอยู่ในวัยที่แข็งแรงมีชีวิตชีวา
มากกว่านี้ เมื่อเวลาผ่านไปก็ไม่อาจต้านทานกับพิบัติภัยเอาไว้ได้”

“อาจารย์ บรรพบุรุษเมืองเถาว์ลยไฟาพวกเราได้ทำการ
สะกดพิบัติภัยเอาไว้แล้ว หากว่าพิบัติภัยนั้นสามารถทำลายการ
สกัดกั้นออกมาได้ เมืองเถาว์ลยไฟาของพวกเราจะรับรู้ได้ทันที
คำพูดของอาจารย์เกรงว่ายากจะทำให้ผู้คนเขาเชื่อและเห็นด้วย”

หลี่ซีเยเลิกหนังตามองหน้าเจ้าเมืองเถาว์ลยไฟา กล่าว
เฉยเมยว่า “เชื่อก็ดี ไม่เชื่อก็ช่าง มันเป็นเรื่องของพวกเขาเจ้า พวกเจ้า
สามารถทบทวนไต่ตรองเรื่องนี้ แต่ว่า ข้าขอเตือนพวกเจ้า เวลา
ของข้ามีจำกัด”

ครั้นพูดมาถึงตรงนี้แล้ว เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟาก็ไม่มีอะไร
ที่จะพูดอีกต่อไป เขาลุกขึ้นมาโค้งคำนับต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “ใน
เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็จะไปหารือกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย” กล่าว
จบหันหลังเดินจากไปทันที

เถิงฉีเหวินออกเดินช้ากว่าอาจารย์ของตนก้าวหนึ่ง เมื่อเจ้าเมืองเถาว์ลยไฟได้เดินจากไปแล้ว เถิงฉีเหวินอดล่งเลนิดหนึ่งไม่ได้ มองดูหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นด้วยความจริงใจว่า “อาจารย์นี้เป็นเรื่องจริงหรือ?”

หลี่ซีเยมองดูเถิงฉีเหวินที่หนึ่ง หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าสามารถคิดว่าข้าโกหกพวกเจ้า แต่ทว่า โอกาสอยู่ในมือของพวกเขาเอง เจ้าคิดเช่นนี้จริงหรือ หากข้าต้องการให้ได้มาซึ่งน้ำเต้าเถาว์ลยไฟละก็ ข้าจำเป็นต้องทำอะไรให้มันลำบากยากเย็นถึงเพียงนี้เลยรี? ข้าแค่ต้องการให้โอกาสกับเจ้า ให้โอกาสกับเมืองเถาว์ลยไฟเท่านั้นเอง”

“ลองใช้นี้คิดดูให้ดี” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ หลี่ซีเยชี้นิ้วไปที่หัวของตน กล่าวหาว่า “ในเมื่อข้าสามารถต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง ยังมีสิ่งใดที่ข้าไม่สามารถได้มา คิดว่าข้าจะต้องมาอ้อนวอนขอ น้ำเต้าเถาว์ลยไฟจากเมืองเถาว์ลยไฟจริงหรือ?”

ถึงฉันทะเหวถึงกับนั่งเสียบขึ้นมา ถ้าหากหลี่ชียเอ่ต้องการ
หลอกเอาหน้าเต้าเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขาละก็ มันคงไม่ใช่วิธีการที่
ชาญฉลาด จะอย่างไรก็ตาม การที่คิดหลอกเมืองเถาวัลย์ฟ้าของ
พวกเขาคงไม่ใช่เรื่องง่ายตาย ยิ่งไปกว่านั้น การล่วงเกินต่อเมือง
เถาวัลย์ฟ้าของพวกเขาแล้ว เกรงว่าคงไม่มีที่ยืนสำหรับเขาในแดน
วิญญานสวรรค์แน่ อีกทั้งผู้ที่มีความแข็งแกร่งโดยแท้จริง ก็ไม่น่า
เป็นไปได้ต้องมาใช้วิธีหลอกหลวง

“เจ้าจะคิดว่าเป็นข่าวลือที่ปล่อยออกมาชมขวัญก็ได้
นะ ขึ้นอยู่กับพวกเจ้าเลือกเอง” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าว

เถิงฉีเหวินล้งเลินิดหนึ่ง กล่าวว่่า “ต่อให้ข้าเชื่อคำพูดของอาจารย์ แต่ทว่า บรรดาเหล่าบรรพบุรุษก็คงไม่เชื่ออาจารย์อยู่แล้ว”

“นี่มันเป็นเรื่องของพวกเขาเจ้าแล้วละ” หลี่ซีเย่ยี้มและกล่าวเฉยเมยว่่า “เจ้าในฐานะผู้สืบทอด บางทีอาจสามารถพยายามช่วงชิงโอกาสนี้ เมืองเถาว์ลยั่ฟ้าจะคงอยู่หรือล่มสลายบางทีอาจอยู่ที่เจ้า หรือขึ้นอยู่กับตาเต๋มากลุ่มนั้นของเมืองเถาว์ลยั่ฟ้าแล้วละ”

“ข้าจะพยายามก็แล้วกัน” เถิงฉีเหวินกล่าวด้วยท่าทีจนด้วยเกล้า “สำเร็จหรือไม่ ศิษย์ไม่มีความมั่นใจ” ความจริงแล้วเมื่อมาถึงตรงจุดนี้แล้ว เถิงฉีเหวินดูจะเชื่อถือในตัวหลี่ซีเย่มากกว่าเขารู้สึกว่่ามันเป็นเช่นนี้จริงที่หลี่ซีเย่ไม่มีความจำเป็นต้องมาหลอกลวงเมืองเถาว์ลยั่ฟ้าของพวกเขา อีกอย่าง หากว่่าสามารถรักษาปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลยั่ได้จริง ย่อมมีค่ามากกว่าน้ำเต้าเถาว์ลยั่ฟ้านี้เสียอีก

สุดท้าย ถึงฉันทนได้ทำความเคารพต่อหลี่ซียเอ่แล้วก็
จากไป

หลังจากที่เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟากลับไปแล้ว จึงเรียกพบ
บรรดาบรรพบุรุษหลายคน เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว บรรพบุรุษ
ของเมืองเถาว์ลยไฟาจึงทำการตรวจสอบระบบสกัดกั้นพิบัติภัย ซึ่ง
ผลการตรวจสอบทุกอย่างยังคงปกติดีไม่มีเสียหายแต่อย่างใด

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เพื่อความรอบคอบเจ้าเมือง
เถาว์ลยไฟายังคงเรียกประชุมด้วยการเชิญบรรดาบรรพบุรุษเข้าร่วม

ความจริงแล้ว ระดับบรรพบุรุษของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าไม่
คิดว่าจะเป็นเช่นนั้นกับคำพูดของหลี่ซีเย ยิ่งกว่านั้นก็คือพวกเขา
คิดว่าหลี่ซีเยต้องการปล่อยข่าวลือออกมาชมขวัญ เพื่อหลอกเอา
น้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขา

แต่ว่า เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้ายังคงเรียกประชุมนี้ขึ้นมา
ด้วยความหนักแน่นจริงจัง เพราะเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าเป็นผู้ให้การ
ต้อนรับหลี่ซีเยมาด้วยตนเอง แม้ว่าเขาจะมีข้อสงสัยในตัวของหลี่ซี
เยอยู่บ้าง แต่ จากการสนทนากับหลี่ซีเยแล้ว เขารู้สึกว่าความน่าจะเป็น
ที่หลี่ซีเยต้องการหลอกหลวงพวกเขานั้นมีไม่สูง อย่างไรก็ตาม
การหลอกหลวงพวกเขาถึงถิ่นก็อย่าหวังจะมีชีวิตรอดกลับออกไปเลย

คนที่สามารถมีชีวิตรอดออกไปจากเมืองเถาว์ลย์ฟ้าไป
ได้ ย่อมจะต้องเป็นสุดยอดฝีมือ ซึ่งยอดฝีมือระดับสุดยอดฝีมือโดย
ปกติจะไม่ทำการต้มตุ๋นหลอกหลวงอยู่แล้ว

หลังจากมีการเรียกประชุมขึ้น ระดับบรรพบุรุษจำนวนไม่น้อยที่ไม่เห็นด้วยกับคำพูดของหลี่ซีย่ ต่อให้หลี่ซีย่ไม่ได้หลอกลวงเขาก็คงเป็นการคุยโตโอ้อวดมากกว่า

กลางที่ประชุม โดยเฉพาะตระกูลเฮ่าดูจะคัดค้านต่อเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าอย่างรุนแรง

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าเสนอว่าควรเชิญให้หลี่ซีย่ทำการรักษาปฐมบรรพบุรุษหรือไม่ กล่าวสำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์จะสามารถยึดได้อีกนานเท่าไรก็ตาม แต่ทว่า มันเป็นเรื่องจริงที่มันมีพิบัติภัยรังควาญอยู่ พวกเขาต้องการขจัดทิ้งพิบัติภัยนั้นตลอดมา

บทที่ 1178 ปรัชญาहारือ

สำหรับข้อเสนอของเจ้าเมืองเถาว์ลยไฟ้านั้น ตระกูลเฮ่าซึ่งเป็น
ตระกูลอีกสายหนึ่งของเมืองเถาว์ลยไฟ้าคัดค้านอย่างหัวชนฝา
กระทั่งเรียกได้ว่าคัดค้านอย่างรุนแรง ไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดขาด

ตระกูลเฮ่าถือเป็นตระกูลที่แข็งแกร่งอีกสายหนึ่งของ
เมืองเถาว์ลยไฟ้า พวกเขามีสายเลือดที่ดึกดำบรรพ์และแข็งแกร่งยิ่ง
นัก โดยเฉพาะเฮ่ายวีเจินที่เป็นศิษย์ที่สืบทอดรุ่นปู่จวบนั้น มี
สายเลือดจักรพรรดิที่ดึกดำบรรพ์ในครอบครอง เรียกได้ว่า ไม่ว่าจะ
เป็นชาติกำเนิดหรือสายเลือด ล้วนแล้วแต่สูงส่งยิ่งนัก

เหตุผลที่ตระกูลเฮ่าคัดค้านข้อเสนอของเจ้าเมือง
เถาว์ลยไฟ้านั้นง่ายมาก เนื่องจากทั้งเฮ่ายวีเจินและเถิงฉีเหวินต่างก็
เป็นคู่ต่อสู้ที่แย่งชิงตำแหน่งเจ้าเมืองอยู่ เรียกได้ว่าทั้งสองฝ่ายต่างมี
โอกาสพอๆ กัน

ขณะที่เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟาและเถิงฉีเหวินนับว่าเป็น
ตระกูลอีกสายหนึ่งของเมืองเถาว์ลยไฟา ในฐานะที่เป็นศิษย์ร่วม
สำนักเดียวกัน แม้ว่าทั้งสองฝ่ายจะยังไม่ถึงขั้นต้องฆ่ากันเพื่อแย่ง
ชิงตำแหน่ง แต่ทว่า การแย่งชิงของทั้งคู่ไม่เคยลดละมาก่อน

โดยเฉพาะการแย่งชิงระหว่างเฮ่ายวีเจินและเถิงฉีเหวิน
นี่ยังมีความรุนแรงมากนัก เฮ่ายวีเจินนั้นมีสายเลือดจักรพรรดิศึก
ดำบรรพ์ในครอบครอง และมีทักษะยุทธ์ที่สูงมาก ขณะที่เถิงฉีเหวิน
มีรูกบเนตรในครอบครอง ทักษะยุทธ์นั้นกับเฮ่ายวีเจินเรียกว่ากลิ่น
กันไม่ลง ต่างฝ่ายต่างก็มีพลังแฝงเพียงพอที่จะเป็นเจ้าเมืองเถาว์ลย
ไฟารุ่นต่อไปได้

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว สายของตระกูลเฮ่าย่อมไม่เห็นด้วย
อยู่แล้ว เพราะถ้าหากหลี่ชีย่เกิดรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ฟ้า
จนหายเป็นปกติ นั้นย่อมหมายความว่าถึงฉี่เหวินได้สร้างผลงาน
อันยิ่งใหญ่ขึ้นมา

“นักต้มตุ๋นยุทธภพที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าคนหนึ่ง
เท่านั้น คำพูดของเขาจะเชื่อถือได้อย่างไรกัน” บรรพบุรุษสาย
ตระกูลเฮ่ากล่าวหนักแน่นว่าหลี่ชีย่มาเพื่อประสงค์หลอกเอาน้ำเต้า
เถาว์ลย์ฟ้า กล่าวว่า “ถ้าหากภัยพิบัติของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์
หนักหนาสาหัสอย่างที่เขาวางมา พวกเราคงตรวจพบนานแล้ว
แม้แต่บรรพบุรุษอาวุโสยังตรวจไม่พบ ย่อมหมายความว่าพิบัติภัย
นั้นยังคงถูกสะกดอยู่ เจ้าคนแซ่หลี่ก็แค่ปล่อยข่าวลือมาข่มขวัญให้
กลัวเท่านั้น”

สำหรับคำพูดของบรรพบุรุษสายตระกูลเฮ่านั้น ได้รับความ
การยอมรับจากบรรดาบรรพบุรุษส่วนหนึ่งที่ไม่ได้มีชาติกำเนิดมา

จากสายตระกูลเฮ่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์
ของพวกเขาไม่ได้มีกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีแต่อย่างไร

ถ้าหากจะกล่าวว่า ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเขา
กำลังจะล่มสลายละก็ เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขาต้องรับรู้มาก่อน
หน้านี้แล้วจึงจะถูก แต่ทว่า เวลานี้เท่าที่ดู “ไม่ได้ปรากฏกลางสังหรณ์
ใดๆ ย่อมหมายความว่าปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเขายังไม่มี
ปัญหาแต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่พวกเขาได้ลงยันต์ควบคุม
เอาไว้ยังคงปกติไม่มีความเสียหาย ย่อมแสดงว่าพิบัติภัยนั้นยังคง
ถูกสกัดกั้นควบคุมเอาไว้ได้

“ข้าไม่คิดว่าจะเป็นเช่นนั้น” เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้า
พยายามขจัดความเห็นต่างของทุกคน กล่าวว่า “ถ้าหากอาจารย์ห
ลือเป็นเพียงแค่คนหลอกลวงต้มตุ๋นคนหนึ่ง ถามว่า หากเขา
หลอกลวงเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของเราแล้ว เขายังจะมีที่ยืนในแดน
วิญญาณฟ้าหรือไม่?” แต่หากว่าเขามีความมั่นใจถึงขั้นแข็งแรงแรง

พอที่จะต้านกับกำลังของเถาวัลย์ฟ้าละก็ เช่นนั้นแล้วเขา
จำเป็นต้องใช้วิธีหลอกลวงต่อเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเราหรือ? "

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้ เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้ามองดูเหล่าบรรพ
บุรุษทั้งหลายแล้วกล่าวว่า "ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่อาจารย์หลิรูมานั้น
อยู่เหนือจินตนาการของเราไปมากทีเดียว สิ่งที่เขารู้ล้วนแล้วแต่
เป็นความลับที่บุคคลภายนอกไม่อาจล่วงรู้ได้ทั้งสิ้น เรื่องเช่นนี้หา
ใช่ประเพณีๆ ไม่ทำงานทำการอะไร หรือนักต้มตุ๋นยุทธภพ
สามารถทำได้"

"เรื่องบางเรื่องขอเพียงมีความตั้งใจก็สามารถล่วงรู้ได้
มีใครกล้ารับประกันได้ว่าจะไม่มีใครแพร่พรายความลับออกไป"
บรรพบุรุษของตระกูลเฮ่ากล่าวน้ำเสียงเย็นชา

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าไม่สนใจบรรพบุรุษตระกูลเฮ่า
มองดูบรรดาเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย กล่าวว่า “พวกเราถอยหนึ่ง
ก้าว หากอาจารย์หลี่เป็นพวกปล่อยข่าวลือมาชมขวัญให้กลัว
เท่านั้น แต่ ความจริงก็คือ ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของเรา
กำลังเผชิญกับพิบัติภัยจริงๆ ด้วยเหตุนี้ พวกเราได้ค้นหาหมอ
โอสถที่จะมารักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์มายุคแล้วยุคเล่า แต่ก็
ไม่สามารถพบเจอกับหมอโอสถที่สามารถขจัดพิบัติภัยให้กับปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ เวลานี้อาจารย์หลี่สามารถรักษาปฐมบรรพ
บุรุษเถาว์ลย์ให้หายได้ กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าแล้ว เป็น
โอกาสที่หาได้ยากยิ่งนัก”

“ถ้าหากเขาแค่คุยโตโอ้อวด เพียงเพื่อต้องการหลอก
เอาหน้าเต้าเถาว์ลย์ฟ้าล่ะ?” บรรพบุรุษตระกูลเฮ่ากล่าวเสียงน่าเกรง
ขามออกมา

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าจ้องมองบรรพบุรุษตระกูลเฮ่าที่หนึ่ง
กล่าวเฉยเมยว่า “เหล่าบรรพบุรุษล้วนแล้วแต่อยู่กันที่นี่ บรรดา

เหล่าบรรพบุรุษคิดว่าอาศัยผู้เยาว์คนหนึ่งสามารถติดตามบรรพบุรุษทุกคนได้อย่างนั้นรี? และถ้าหากว่าอาจารย์หลี่สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ สำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเราแล้วถือว่าเป็นการแก้ไขปัญหาเรื้อรังยิ่งใหญ่ตลอดกาลไปได้ในที่สุด ถ้าหากว่าอาจารย์หลี่ไม่สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ สำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเราจะมีความเสียหายตรงไหนรี? แม้่ว่าพวกเราไม่มีความกล้าแม้แต่จะลองดูสักครั้ง ก็อย่าหวังจะรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ตลอดไปแล้ว”

คำพูดของเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าทำให้ระดับบรรพบุรุษจำนวนมากมองตากันและกัน คำพูดของเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้านับว่ามีเหตุผล ในเมื่อมีเหล่าบรรพบุรุษอยู่เป็นจำนวนมาก แค่ผู้เยาว์คนหนึ่งสามารถหลอกลวงติดตามได้อย่างนั้นรี?

“เราสามารถให้อาจารย์หลี่ได้ทดลองจริง ๆ ” ในที่สุดบรรพบุรุษดึกดำบรรพ์ผู้หนึ่งได้เอ่ยขึ้นมาว่า “หากเขาสามารถรักษาได้ย่อมเป็นการดีที่สุดในที่สุด แต่ ข้อเรียกร้องของเขาสูงเกินไป เจ้า

เองควรจะรู้ว่า น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าไม่สามารถนำมาซื้อขาย
แลกเปลี่ยนได้”

“นั่นสิ” บรรพบุรุษตระกูลเฮ่าริบกล่าวเสริมตามทันที
“เมื่อปราศจากน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันหมายถึงสิ่ง
ใดสำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเรา? เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวก
เรามีบรรพบุรุษดึกดำบรรพ์จำนวนเท่าไรที่ต้องอาศัยน้ำเต้าเถาวัลย์
ฟ้ามาเพื่อต่ออายุชีพ! ”

สำหรับหัวข้อสนทนານี้ บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ใน
ที่ประชุมต่างนิ่งเงียบ เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขามีระดับบรรพ
บุรุษที่แข็งแกร่งฝืนลิขิตสวรรค์หลายคนล้วนแล้วแต่ต้องอาศัย
น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้ามาต่ออายุชีพ มิฉะนั้นล่ะก็ พวกเขาคงไม่มีชีวิต
อยู่บนโลกนี้นานแล้ว

ถ้าหากปราศจากน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าแล้ว ย่อมนำมาซึ่ง
ความสูญเสียบอย่างหนักต่อเมืองเถาว์ลย์ฟ้าในอนาคต

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้านิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ความจริงแล้ว
ก่อนที่จะมีการเรียกประชุมในครั้งนี้ เขาเองก็ได้พิจารณาปัญหาข้อ
นี้อย่างละเอียด และเข้าได้ตัดสินใจอะไรบางอย่างในใจเอาไว้แล้ว

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟาลุกขึ้นยืน มองดูบรรดาบรรพบุรุษ
ทั้งหลายแล้วกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เหล่าบรรพบุรุษต่างอยู่ ณ ที่นี้
ข้าในฐานะผู้เยาว์ขอกล่าวคำที่เหมือนไม่ให้ความเคารพสักคำหนึ่ง
แม้ว่าน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าจะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเมืองเถาว์ลย์ฟ้า
ของพวกเรา แต่ทว่า กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเราแล้ว
ยังมีสิ่งใดที่สำคัญยิ่งไปกว่าปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเรา
อีก.....”

“..... เมื่อปราศจากปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลัยแล้วก็
จะไม่มีเมืองเถาว์ลัยฟ้า วันที่ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลัยล่มสลาย เมือง
เถาว์ลัยฟ้าของพวกเราจะมีสิ่งใดเหลืออยู่บ้าง? มันก็แค่เกาะเพียง
ไม่กี่เกาะที่อยู่บนทะเลเท่านั้น! ด้วยธาตุแท้ภายในที่เหลือเพียง
เท่านั้น เมืองเถาว์ลัยฟ้าของพวกเราคงไร้ศาสนาที่จะได้ครอบครอง
ยุทธภพในแดนวิญญานสวรรค์อีกต่อไป! เมื่อปราศจากปฐมบรรพ
บุรุษเถาว์ลัยฟ้าแล้ว ลูกหลานของเมืองเถาว์ลัยฟ้าสุดท้ายคงได้แต่
ทิ้งบ้านทิ้งเมืองย้ายไปที่อื่น! อยากถามบรรดาเหล่าบรรพบุรุษ
ทั้งหลายว่า น้ำเต้าเถาว์ลัยฟ้าสำคัญกว่า หรือปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลัยฟ้าสำคัญกว่า!” ท่าทีของเจ้าเมืองเถาว์ลัยฟ้าในเวลานี้ดู
หนักแน่นจริงจังเป็นอันมาก

คำพูดของเจ้าเมืองเถาว์ลัยฟ้าได้ทำให้เหล่าบรรพบุรุษ
จำนวนไม่น้อยถึงกับนั่งเสียบ กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลัยฟ้าของพวก
เขาแล้ว แน่นอนที่สุดย่อมต้องเป็นปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลัยที่สำคัญ
กว่า แต่ทว่า คนเราหากไม่ทำเพื่อตัวเองแล้ว ฟ้าดินย่อมลงโทษ
โดยเฉพาะกับเหล่าบรรพบุรุษที่กำลังใกล้จะตายอยู่แล้ว หาก
ปราศจากน้ำเต้าเถาว์ลัยฟ้าแล้ว พวกเขาย่อมต้องเผชิญกับความ

ตาย! ยิ่งไปกว่านั้น ในสายตาของพวกเขาเขามองว่า การรักษาพิบัติ
ภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ยังคงมีเวลาเหลืออยู่ เนื่องจากพวก
เขายังมีเวลาอย่างเหลือเฟือ!

“ล่มสลาย?” เรื่องนี้ยังห่างไกลตัวพวกเราอีกยาวไกล
มากๆ” บรรพบุรุษตระกูลเฮากล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “พวก
เรามีเวลาอย่างเหลือเฟือเพื่อไปค้นหาหมอโอสถที่สามารถรักษา
ภัยพิบัติของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ได้ ไม่จำเป็นว่าจะต้องอาศัยเจ้า
ผู้เยาว์เช่นหมีคนนี้อย่างไร!”

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้ากล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “บางทีการล่ม
สลายอาจยังห่างไกลตัวพวกเราอีกมาก บางทีพวกเราอาจมีเวลา
เหลือเฟือที่จะไปค้นหาหมอโอสถที่เหมาะสมคนหนึ่ง แต่ทว่า แต่ละ
ยุคสมัยที่ผ่านไป ดูเหมือนพวกเรา ยังคงไม่สามารถค้นหาหมอ
โอสถที่เหมาะสมได้เลยนะ!”

ในเวลานี้ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายต่างเงิบขริม
ขึ้นมา ความจริงแล้ว พวกเขาเองก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ถ้า
หากหลี่ซีย่สามารถรักษาพิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ได้
จริงละก็ นั่นหมายความว่าพวกเขาจะต้องแลกมาด้วยข้อ
แลกเปลี่ยนที่สูงมาก! ซึ่งข้อแลกเปลี่ยนเช่นนี้ไม่เห็นมีใครต้องการ
จะเอาด้วย

“เรื่องนี้ ข้าจะปรึกษาหารือกับบรรดาบรรพบุรุษดึกดำ
บรรพ์ทั้งหลายก่อน” ในที่สุด บรรพบุรุษดึกดำบรรพ์ได้สรุปการ
ประชุมในครั้งนี้

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าและบรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในที่
ประชุมได้แต่เห็นด้วยเป็นเอกฉันท์ มีเพียงบรรดาบรรพบุรุษดึกดำ
บรรพ์ทั้งหลายปรึกษาและตัดสินใจแล้ว จึงสามารถสรุปเรื่องนี้ได้ใน
ที่สุด

ไม่ว่าเมืองเถาว์ลยไฟาจะเชิญให้หลี่ชียเอ่เป็นผู้ให้การ
รักษาต่อปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยหรือไม่ แต่ทว่า ในส่วนของการให้
การรับรองไม่ได้บกพร่องแต่อย่างไรร ยังคงให้การรับรองในฐานะแขก
ผู้มีเกียรติเช่นเดิม

หลี่ชียเอ่ยืนอยู่บนใบไม้ขนาดใหญ่ มองดูทะเลที่เว้งว่าง
กว้างใหญ่ไพศาล สายตาทกอยู่กับฟากฟ้าที่อยู่ห่างไกลออกไป

ความจริงแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่ได้เป็นกังวลต่อการตัดสินใจ
ของบรรดาบรรพบุรุษของเมืองเถาว์ลยไฟาสักเท่าไร กล่าวสำหรับหลี่
ชียเอ่แล้ว ไม่ว่าเหล่าบรรพบุรุษของเมืองเถาว์ลยไฟาจะตัดสินใจ
ออกมาเช่นไร ผลก็ยังคงเหมือนเดิม เขาจะต้องได้นำเต้าเถาว์ลย
ไฟาให้ได้

ส่วนเรื่องในเมืองเก่าวัลยไฟาจะเห็นด้วยก็ดี หรือไม่เห็นด้วยก็ช่าง ทั้งหมดล้วนไม่มีความสำคัญ ไม่สามารถบงการขัดขวางไม่ให้จุดจบของน้ำเต้าเก่าวัลยไฟาที่ต้องตกไปอยู่ในมือของหลี่ซิเย่ได้

ขณะที่หลี่ซิเย่กำลังมองดูทะเลที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาอยู่นั้น ปรางค์กลิ่นหอมโขยเข้ามาแตะจมูก ผู้หญิงคนหนึ่ง ล่องลอยเข้ามายืนอยู่ข้างกายหลี่ซิเย่

ผู้หญิงคนนี้มีหน้าตาที่สะสวยมาก กลิ่นอายเขียวมรกตถูกส่งผ่านออกมาจากตัวของนาง นางเหมือนดั่งไข่มุกที่อยู่บนใบไม้สีเขียวอย่างนั้น

“ท่านก็คือหมอ โอสถที่ชื่อหลี่ซิเย่คนที่ศิษย์พีเถิงเชิญ
มานะสิ” ผู้หญิงคนนี้ล้องมองดูหลี่ซิเย่ทีหนึ่ง และเอ่ยขึ้นมาอย่าง
ซ้าๆ

หลี่ซิเย่มองดูผู้หญิงคนนี้ทีหนึ่ง ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า
“ถูกต้อง เป็นข้าเอง”

“ข้าคือศิษย์ของเมืองเถาว์ลยี่ฟ้า ใต้รับการไหว้วาน
จากศิษย์พี ขอให้อาจารย์รีบเร่งไปจากที่นี่”

หลี่ซิเย่ยิ้มนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ไปจาก? ทำไมข้าจะต้อง
ไปจาก? ”

“อาจารย์อาจยังไม่ทราบ สถานการณ์ไม่สู้ดีต่อ
อาจารย์” ผู้หญิงคนนี้กล่าวว่า “บรรพบุรุษของพวกเราคิดว่า
อาจารย์ต้องการมาหลอกลวงน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้า ดังนั้น จึงคิดจะจับ
ตัวอาจารย์ขังคุก.....”

ผู้หญิงคนนี้พูดยังไม่ทันขาดคำ หลีชีเย่ก็อดที่จะ
หัวเราะก๊ากออกมา หัวเราะดังมากเป็นพิเศษ เหมือนว่าไปได้ยิน
เรื่องอะไรที่ตลกมากเป็นพิเศษอย่างนั้น

“ไม่ทราบว่าอาจารย์หัวเราะด้วยเรื่องอะไร?” ครั้น
เห็นหลีชีเย่หัวเราะก๊ากออกมา ผู้หญิงคนนี้จึงเอ่ยถามด้วยความ
ฉงน

หลี่ซีเยพิณิจพิเคราะห์ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ยิ้มชนิดหนึ่ง และกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เลือดที่ล้นรินในกายของเจ้าเป็น สายเลือดจักรพรรดิติกดำบรรพ์ ผู้ที่สามารถมีสายเลือดเผ่า พฤษชาติกดำบรรพ์เช่นนี้ในเมืองเกาวัลย์ฟ้าก็มีเพียงตระกูลเฮ่า เท่านั้นเอง!”

หลี่ซีเยยิ้มและกล่าวต่อไปว่า “ในเมืองเกาวัลย์ฟ้ามีอยู่ สองตระกูลใหญ่ หนึ่งนั่นคือตระกูลเฮ่า อีกหนึ่งคือตระกูลเถิง ตำแหน่งเจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้าในช่วงพันล้านปีที่ผ่านมา อาจจะมีบ้าง ที่ตระกูลอื่นได้เป็นเจ้าเมือง แต่ส่วนใหญ่แล้วก็จะดำรงตำแหน่งเจ้า เมืองเกาวัลย์ฟ้าโดยศิษย์ของตระกูลเฮ่า หรือไม่ก็ตระกูลเถิง”

จากนั้น หลี่ซีเยเหลือบมองผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าทีหนึ่ง กล่าวว่่า “เถิงฉีเหวินมีรูกขเนตรในครอบครอง มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าเมือง ขณะที่เจ้ามีสายเลือดจักรพรรดิ ติกดำบรรพ์ในครอบครอง ฝืนแย่งชิงตำแหน่งกับเถิงฉีเหวินได้บ้าง

แต่ โอกาสนั้นไม่สูง หากรुकขเนตรของเถิงฉีเหวินบรรลุถึงจุดสุด
ยอดละก็ แค่จ้องมองก็สามารถชี้เป็นชี้ตายได้แล้ว! ”

สีหน้าของผู้หญิงคนนี้พลันแปรเปลี่ยนไปอย่างมาก
เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย ถึงกับก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง จ้อง
มองหลี่ซีเยเสมือนหนึ่งเห็นผีอย่างนั้น นางไม่นึกไม่ฝันเลยว่า คนผู้
นี้ที่ไม่สะดุดตาเอาเสียเลยตรงหน้ากลับสามารถกล่าวได้ถูกต้อง
ในทันที

“ผู้เยาว์ตัวน้อยๆ คนหนึ่งเท่านั้น บังอาจเล่นลูกไม้ต่อ
หน้าข้า ออกจะไม่รู้จักประมาณตนแล้วกระมัง” หลี่ซีเยหัวเราะนำ
เกรงขามด้วยท่าทีเหนียวหนายว่า “เจ้าก็แค่ต้องการชุ้ให้ข้ากลัว
แล้วก็หนีไป จากนั้นก็จะได้บอกว่าข้าชนะกลัวความผิดแล้วก็
หลบหนีไป เพื่อสร้างความมัวหมองให้กับเถิงฉีเหวิน เป็นการโจมตี
ต่อเถิงฉีเหวิน ลูกไม้ตื้นๆ แค่นี้ ไม่เข้าตาข้าหรอกนะ”

ในเวลา^{นี้} สีหน้าของ^{ผู้}หญิง^{คน}นี้เรียก^{ได้}ว่า^{เดี}ยว^{ซี}ด
เดี^ยว^หมอ^งคล้ำ นางไม่คาดคิดเลย^{ว่า}อุบาย^{ของ}ตน^{จะ}ถู^กจับ^{ได้}
อย่าง^ง่าย^ดาย คำพูด^{ของ}หลี^{ซี}เยเป็นการ^{ทำ}ให้^{นาง}ต้อง^อับ^อาย^ขาย
หน้า^ชัด^ๆ

บทที่ 1179 เฮ่ายวีเจิน

ผู้หญิงคนนี้ก็คือนางเฮ่ายวีเจิน ซึ่งก็คือคู่ต่อสู้ในการแย่งชิงตำแหน่งเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่แข็งแกร่งที่สุดของเถิงฉีเหวิน นางมีสายเลือดจักรพรรดิดีกดาบรพีไว้ในครอบครอง ทำให้นางคงความเป็นผู้มีคุณสมบัติแย่งชิงตำแหน่งเจ้าเมืองได้

เฮ่ายวีเจินหัวเราะและกล่าวน่าเกรงขามว่า “เห็นทีศิษย์พี่เถิงจะจริงใจต่อเจ้าเป็นอันมากเลยนะ เล่าเรื่องราวต่างๆ มากมายให้กับเจ้า ระวังตัวให้ดีนะ การแพร่กระจายความลับของเมืองเถาวัลย์ฟ้า โทษนั้นคือตายสถานเดียว!”

เวลานี้ ภายในใจของเฮ่ายวีเจินก็บังเกิดแนวความคิดอื่นๆ ขึ้นมา คิดสาดน้ำโคลนใส่ตัวเถิงฉีเหวิน

แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับเฮ่ายวีเงินแล้ว นางไม่เชื่อว่าหลี่ชีย่สามารถล่วงรู้เกี่ยวกับตัวนางได้ทั้งหมด ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ามองอย่างไรก็ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง ในความคิดของนางต้องเป็นศิษย์พีเถิงฉีเหวินเป็นคนบอกความลับต่อเขา

“เรื่องไร้สาระเรื่องไม่เป็นเรื่องของเมืองเกาวัลย์ฟ้าข้าซีคร้านจะไปสนใจอยู่แล้ว” หลี่ชีย่ซีคร้านจะไปมองหน้าของนางกล่าวว่า “เรื่องแย่งชิงตำแหน่งเจ้าเมืองของเจ้ากับเถิงฉีเหวินเป็นเรื่องภายในของพวกเจ้า แต่ทว่า อย่าได้คิดทำอะไรโง่ๆ จะบอกให้มิฉะนั้นแล้วข้าจะตัดหัวของเจ้าไปเสียบอยู่บนสวนที่สูงที่สุดของเมืองเกาวัลย์ฟ้า!”

“เจ้า.....” สีหน้าของเฮ่ายวีเงินพลันดูไม่ฉืดถึงขีดสุด นางอยากจะอาละวาดขึ้นมาทันที แต่ทว่า ไม่ถ่างนักที่นางสามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ เวลานี้ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายกำลังพิจารณาเรื่องที่จะให้หรือไม่ให้หลี่ชีย่ได้ลงมือรักษาปฐมบรรพ

บุรุษเถาวัลย์อยู่ หากนางลงมือต่อหลี่ชียเอในเวลาที่ย่อมเป็นการไม่ฉลาดเอาเสียเลย และจะเป็นเหตุให้ถึงฉี่เหวินจับจุดอ่อนของตนเองได้!

เฮ่ายวีเงินมองดูหลี่ชียเอด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวว่า “ความสามารถไม่ถึง ก็อย่าได้คิดทำการใหญ่ การรักษาพิบัติภัยหาใช่เป็นเรื่องล้อเล่น แค่มือเล็กน้อยอย่าหวังจะรักษาให้หายได้ หากรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ไม่ได้ล่ะก็ เกรงว่าจะทำให้เหล่าบรรพบุรุษโครธเคือง เมื่อถึงเวลานั้น เกรงว่าศิษย์พี่เถิงคงจะให้เจ้าออกมาเป็นแพะรับบาป.....”

“ใจดีขนาดนี้ ข้าขออน้อมรับใส่ใจก็แล้วกัน” ไม่ทันที่เฮ่ายวีเงินจะพูดจบคำ หลี่ชียเออดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้ กล่าวว่า “เรื่องนี้สำหรับข้าแล้ว แค่อึดๆ เท่านั้น เรื่องนี้เจ้าก็ไม่ต้องเป็นห่วงแล้วละ น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้านี้ต้องเป็นหมูในอวยของข้าอยู่แล้ว”

สีหน้าของเฮ่ายวีเจินดูไม่จืดเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียะแล้ว เดิมทีนางต้องการอาศัยเรื่องนี้มาข่มขู่ให้หลี่ชียะต้องกลัว หากสามารถทำให้หลี่ชียะกลัวและวิ่งหนีไป ก็จะเป็นคุณกับนางมาก นางสามารถเอาเรื่องนี้โจมตีต่อเถิงฉีเหวินทันที กระทบสามารถสาดโคลนใส่เถิงฉีเหวิน กล่าวหาว่าเขาแพร่พราย ความลับของสำนัก

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียะไม่ได้ให้ความสนใจต่อการพูดขู่ อยู่แล้ว จึงทำให้นางต้องเปลืองแรงเปล่า

เฮ่ายวีเจินยังไม่ยอมหยุดเพียงเท่านั้น สงเสียงฮี้และกล่าว น้ำเสียงน่าเกรงขามว่า "ต่อให้เจ้ามีฝีมือจริง ต่อให้เจ้าได้นำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าไปครอบครอง แต่ เจ้าสมควรรับรู้ด้วยว่า กระดาษยอมไม่สามารถหุ้มไฟเอาไว้ได้ โลกนี้ไม่มีความลับอยู่แล้ว หากมีผู้ล่วงรู้ ว่าเจ้ามีน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าที่สามารถต่ออายุขัยอยู่ในครอบครอง"

“..... เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ลองจินตนาการว่า มีระดับบรรพบุรุษจำนวนเท่าไรที่ต้องการอยากได้มันมาครอบครองไม่เกินสามวัน เจ้าจะกลายเป็นเหยื่อผู้ถูกล่าในสายตาของผู้คนเมื่อถึงเวลานั้น เจ้าก็เปรียบเสมือนเป็นชิ้นเนื้อที่อยู่ท่ามกลางฝูงปลาฉลาม ไม่ถึงสามวินาที พวกมันก็สามารถฉีกร่างเจ้าจนแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี.....” เข่ายวีเงินยังคงกล่าววาจาชมชู่หลี่ชียเยต่อไปไม่หยุด

เวลานี้เอง หลี่ชียเยจึงได้มองดูเข่ายวีเงินด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย อดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าววา “อืมม ดีมาก ความหวังดีของเจ้าข้านะได้รับแล้ว” กล่าวจบหันหลังเดินกลับบ้านไป

สีหน้าของเฮાયวีเงินดูไม่ได้เลยเวลานี้ ผู้เยาว์ที่ไร้ซึ่ง
ชื่อเสียงเรียงนามเช่นหลี่ชียเอถึงกับกล้าทำหยังยโสกับนาง สร้าง
ความโกรธแค้นต่อนางอย่างมากทีเดียว

“เออ อย่าได้คิดมิดิมีร้ายกับข้า” เดินไปได้ไม่กี่ก้าว หลี่
ชียเอหันหลังกลับมาขมึนนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ยังคงเป็นคำพูดเดิม
กล้าทำอะไรโง่ๆ ละก็ ข้าจะตัดหัวของเจ้าไปเสียบอยู่บนสวนที่สูง
ที่สุดของเมืองเกาวัลย์ฟ้า!”

“เจ้า.....” เฮાયวีเงินถูกยั่วโมโหจนสีหน้าดำคล้ำ
เนื้อตัวสั่นเทา หากไม่เป็นเพราะเกรงว่าจะกลายเป็นจุดอ่อนให้กับ
เถิงฉินเหวินละก็ นางจะจัดการสังหารหลี่ชียเอเสียเดี๋ยวนี้

หฺลื่อชีเย่ชี้คร้านจะไปสนใจต่อนาง หันหลังเดินเข้าบ้าน
ไป

ในคำคินั่นเอง เกิงฉีเหวินได้รุดกลับมา หลังจากพบกับหฺลื่อชีเย่แล้ว เกิงฉีเหวินอดถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “ได้ยินจากศิษย์ในสำนักบอกว่า ศิษย์น้องของข้าเคยมาเยี่ยมเยียนอาจารย์”

หฺลื่อชีเย่มองดูเกิงฉีเหวินที่ดูมีท่าทีตื่นตระหนกแล้ว อดหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “มันก็แค่ลูกไม้ตื้นๆ เท่านั้นเอง เจ้าก็ไม่ต้องทำตื่นเต้นไป หากนางสามารถทำอะไรเข้าได้ละก็ เวลานี้ข้าคงไม่มานั่งอยู่ที่ตรงนี้แล้วละ”

ครั้นเกิงฉีเหวินได้ยินหฺลื่อชีเย่พูดออกมาเช่นนี้ จึงรู้สึกโล่งอกไปทันที

หลี่ซีเยมองดูเถิงฉีเหวินแล้วกล่าวว่า “เมืองเถาวัลย์ฟ้า
ของพวกเจ้าปรึกษาหารือได้ความว่าอย่างไร? น่าจะมีข้อสรุปออก
มาแล้วสิ”

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้แล้ว เถิงฉีเหวินต้องหัวเราะเจื่อนๆ ฤ
มือไปมากกล่าวว่า “อาจารย์ อาจารย์ของข้าได้หารือกับเหล่าบรรพ
บุรุษหลายท่านแล้ว เรื่องนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากบรรพบุรุษ
ดีกดำบรรพทั้งหลายก่อน”

“เจ้าคิดว่าบรรดาบรรพบุรุษดีกดำบรรพทั้งหลายของ
พวกเจ้าจะเห็นด้วยหรือไม่?” หลี่ซีเยละสายตากลับมา จิบน้ำชา
เขียนในถ้วยอย่างเหนื่อยหน่าย

“เรื่องนี้ เรื่องนี้.....” ในเวลานี้เถิงฉีเหวินก็ยากที่จะตอบ เขาถูมือไปมากแล้วว่า “บรรดาบรรพบุรุษรุ่นดึกดำบรรพ์ล้วนแล้วแต่มีสติปัญญาและมองกาลไกล ข้าเชื่อว่าพวกเขาจะมองได้ไกลกว่าผู้เยาว์อย่างพวกเรา”

หลี่ซีเยจิบน้ำชาเซียนคำหนึ่ง หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “คน จะอย่างไรเสียก็ต้องกลัวตาย ยามที่เจ้าอยู่ในตำแหน่งสูงมาก ด้วยอำนาจ อยู่มาอย่างยาวนาน ก็จะมีหวาดกลัวต่อความตาย นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา คนที่สามารถมองข้ามความเป็นความตายนั้นมีอยู่ไม่มาก ล้วนแล้วแต่เป็นประเภทผู้ทรงคุณวุฒิที่สุดยอดมาก และมีชื่อเสียงเลื่องลือไปนิรันดร”

เถิงฉีเหวินเองก็ไม่สามารถตอบได้ในขณะนี้ ความจริงแล้ว ในใจของเถิงฉีเหวินเองก็ไม่มี ความมั่นใจ จะอย่างไรก็ตาม กล่าวสำหรับบรรพบุรุษดึกดำบรรพ์แล้ว คงไม่มีใครที่ต้องการ

น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้ามามากกว่าพวกเขาอีกแล้ว เจกเช่นหลี่ซีย่ได้กล่าว
เอาไว้ว่า ขึ้นชื่อว่าคนอย่างไรเสียก็ต้องกลัวตาย โดยเฉพาะผู้อยู่
ในฐานะแข็งแรงแรงยิ่งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับความตาย เกรงว่าคง
ยอมสละสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ตนเองนั้นได้ต่ออายุชัย

“ข้าเชื่อว่าบรรดาบรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพ์ล้วนแล้วแต่
เป็นประภะทรูจริงเห็นแจ้งทั้งสิ้น” เกิงฉีเหวินรีบเร่งกล่าวว่า “ขอ
เพียงอาจารย์รอคอยด้วยความใจเย็น บรรดาบรรพบุรุษดีกดำ
บรรพ์ต้องให้คำตอบที่พอใจอย่างแน่นอน”

หลี่ซีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “วิธีการเช่นนี้ข้ารู้ดีกว่า
เจ้า ตาเต้าแต่ละคนที่ถูกผนึกและฝังเอาไว้ หากจะต้องขุดเอาพวกเขา
แต่ละคนออกมาด้วยความระมัดระวัง ไม่กินเวลาปีหรือครึ่งปีละ
ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ข้าไม่มีอารมณ์ว่างพอที่จะรอพวกเขา รอ
ให้พวกเขาสามารถตัดสินใจได้ เกรงว่ากว่าถั่วจะสุกงาก็ไหม้เสีย
แล้ว”

“ความหมายของอาจารย์ คือ.....” คำพูดของหลี่
ซีเย่ทำให้เถิงฉีเหวินถึงกับตะลึง กล่าวด้วยความสงสัย

หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง ชูสองนิ้ว กล่าวเฉยเมยว่า “สองวัน
ข้าใช้เวลาเมืองเถาวัลย์ฟ้าสองวัน หลังจากสองวันข้าจะต้องได้
น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าให้ได้”

“อาจารย์ ชื่อเรียกร่องเช่นนี้เป็นการบังคับจิตใจคนอื่น
เกินไปแล้วกรรมัง” เถิงฉีเหวินนับว่าเป็นคนที่มีอารมณ์ดีมาก
สามารถให้เกียรติแก่นักปราชญ์ราชบัณฑิต แต่ทว่า เขาก็ไม่
สามารถรับได้กับความต้องการของหลี่ซีเย่

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา พยักหน้ากล่าวว่า “ถูกต้อง เป็นความจริงข้านะฝืนใจคนอื่นในสิ่งที่เขาลำบากใจ บอกให้ชัดเจนเลยนะ ข้าไม่มีเวลากับเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเจ้าหรอกนะ หลังจากนั้นสองวันข้าจะต้องได้นำเต้าเถาวัลย์ฟ้าให้ได้ เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเจ้าจะเห็นด้วยก็ดี ไม่เห็นด้วยก็ช่าง ข้าก็ต้องได้นำเต้าเถาวัลย์ฟ้ามารอบครอง!”

“อาจารย์ ความหมายของท่านคือบังคับให้มีการซื้อขายอย่างนั้นรึ?” สีหน้าของเถิงฉินเหวินพลันแปรเปลี่ยนไป

หลี่ซีเยค่อยๆ วางถ้วยน้ำชาในมือลงบนโต๊ะ ยิ้มนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าจะเข้าใจเช่นนี้ก็ได้อ ข้าไม่จำเป็นต้องปิดบังเจ้าจะอย่างไรเสียน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าข้าเอาแน่นอนอยู่แล้ว พวกเจ้าจะให้ก็ดี ไม่ให้ก็ช่าง ข้าก็ต้องได้นำเต้าเถาวัลย์ฟ้าให้ได้”

ถึงฉีเหวินเมื่อนึกคิดอะไรได้อย่างหนึ่ง อดที่จะ
ตระหนกไม่ได้ ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวและมองหน้าหลี่ซีเยอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อ พิมพ์ออกมาว่า “ตั้งแต่เริ่มแรกอาจารย์ก็เล็งผลไป
ที่น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าของข้าแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่ารักษาปฐมบรรพบุรุษ
เถาวัลย์นั้น สำหรับอาจารย์มันก็แค่บังหน้าเท่านั้นเอง ข้า ข้าชัก
ศึกเข้าบ้านโดยแท้!” เมื่อคิดได้ดังนี้แล้ว เขาก็ถึงกับเสียวสันหลัง
วาบ

“คำพูดเช่นนี้ของเจ้าจะว่าถูกก็ใช่ แต่ก็ไม่ถูกเสีย
ทีเดียว” หลี่ซีเยมองดูถึงฉีเหวินที่กำลังอยู่ในอาการตื่นตระหนก
กล่าวว่า “นับว่าเจ้าเป็นผู้ที่สามารถรับตำแหน่งเจ้าเมืองได้โดย
แท้จริง ด้านพรสวรรค์เจ้าไม่นับว่าดีที่สุด แต่ว่า เจ้าไม่ได้ถูกปิดบัง
สายตาจากประวัติความเป็นมาและฐานะที่สูงส่งของเจ้า สำหรับผู้มี
ฐานะอย่างเจ้าแต่ไม่ได้หยิ่งยโสและพึงพอใจในตนเอง นับว่าเป็น
เรื่องที่ไม่ง่ายเลย แม้ว่าจะมีอัจฉริยภาพบุคคลที่แสดงออกถึงความเป็นผู้
มีจิตใจกว้างและยอมรับผู้อื่นได้ แต่ในใจก็ยังคงหยิ่งยโสและถือดี
ในด้านนี้เจ้าเหนือกว่าคนอื่นอยู่มาก”

“ข้าสมควรถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งนะสิ เมื่ออาจารย์ให้ความชื่นชมข้าเช่นนี้” เวลานี้ เกิงฉีเหวินแสดงออกถึงความเป็นศรัทธาแล้วอย่างชัดเจน

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้าเข้าใจจิตใจของเจ้า และเจ้าก็กล่าวได้ถูกต้อง เป็นความจริงที่ข้าคิดมิตีมิร้ายกับน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าของเจ้าตั้งแต่แรก เรื่องนี้ ข้าไม่จำเป็นต้องไปปิดบังเจ้า เนื่องจากน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้ามีความสำคัญต่อข้ามาก หากจะต่ออายุชัยให้กับต้นนกกยุง ดีที่สุดจะต้องมีน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้า มีสิ่งของน้อยชิ้นนักที่สามารถทดแทนน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้าได้”

“ข้ารู้อยู่แล้ว ข้ารู้อยู่แล้วว่าจะต้องเป็นเช่นนี้” เกิงฉีเหวินพึมพำออกมา ก่อนหน้านั้นเขาก็คาดเดาว่าจะต้องเป็นเช่นนี้ และเวลานี้หลี่ชีย่ได้สารภาพออกมาด้วยตนเอง

“เจ้าจะคิดว่าเป็นการชกศึกเข้าบ้านก็ได้” หลี่ชีย่หัวเราะกล่าวว่า “แต่ ข้าไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้น”

“อาจารย์หมายปองน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าของข้าตั้งแต่แรก หรือว่านี่ยังไม่นับว่าเป็นการชกศึกเข้าบ้านอย่างนั้นรี?” เกิงฉีเหวินอดที่จะกล่าวด้วยสีหน้าที่เย็นชาไม่ได้

หลี่ชีย่หัวเราะออกมากล่าวว่า “หรือว่าข้ารักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าจะไม่ปฏิบัติตามสัญญาอย่างนั้นรี? พวกเจ้าก็จะไม่ยอมยกน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าให้รี?”

ในเมื่อไม่ว่าขั้นตอนจะดำเนินการไปในทิศทางใดก็ต้องยกน้ำเต้า
เถาว์ลย์ไฟฟ้าให้อยู่แล้ว เจ้าคิดว่าการที่ข้าหมายปองน้ำเต้าเถาว์ลย์
ไฟฟ้าของพวกเขาเจ้าแต่แรกเป็นความผิดอย่างนั้นรี? หากข้าไม่ต้องการ
น้ำเต้าเถาว์ลย์ไฟฟ้าของพวกเขาเจ้าล่ะก็ เจ้าคิดว่าข้าจะมานั่งเสียเวลาอยู่
ที่เมืองเถาว์ลย์ไฟฟ้าอย่างนั้นรี? "

"เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้มันไม่เหมือนกัน" เถิงฉีเหวินเวลานี้
ดูจะฉงนปัญญา เขากล่าวว่า "สิ่งที่อาจารย์ทำอยู่เวลานี้ เป็นการ
บังคับให้มีการซื้อขาย"

"ถูกต้อง ข้าต้องการบังคับซื้อขายเช่นนี้แหละ" หลี่ซีเย
ยิ้มกล่าวว่า "แต่ทว่า เจ้าคิดว่าปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของพวกเขาเจ้า
สำคัญ หรือว่าแค่น้ำเต้าเถาว์ลย์ไฟฟ้าสำคัญ? หากปราศจากปฐุม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์แล้ว พวกเขาจะไม่เหลืออะไรเลย เมืองเถาว์ลย์
ไฟฟ้าไม่ใช่อะไรทั้งนั้น! "

สีหน้าของเถิงฉินสับสนเปลี่ยนไปมาระหว่างขำขัน
กับหมองคล้ำ เวลานี้เขาเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไรได้ สุดท้ายแล้วเขา
ได้แต่จ้องมองหลี่ซีย่แล้วกล่าวว่า “พูดแบบนี้ แสดงว่าอาจารย์มี
ความมั่นใจเต็มร้อยที่จะรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ให้หายขาด
ได้นะสิ”

“เจ้าคิดว่าต้นนกกยุงอาการสาหัสกว่า หรือปฐมบรรพ
บุรุษเถาว์ลย์มีอาการหนักกว่า? แม้แต่ต้นนกกยุงข้าก็ยังไม่ตาย
ให้กับมันได้ เจ้าคิดว่าข้าไม่สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์
ได้อย่างนั้นรึ?” หลี่ซีย่พูดด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย

1180 ประกาศอย่างตรงไปตรงมา

ถึงฉีเหวินอ้าปากจะพูด แต่ว่า ก็ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรออกมา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขามองหน้าหนีซิเย่ กล่าว ว่า “ภายในสองวัน หากเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเราไม่ยอมมอบ น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าออกมา ท่านก็จะแย่งชิงเอาอย่างนั้นรี? ”

“ถูกต้อง” หลี่ซิเย่ยื่นกล่าวเฉยเมยว่า “เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเจ้ามีเวลาเพียงแค่สองวันเท่านั้น พวกเจ้าจะตอบตกลงก็ดี ไม่ตกลงก็ช่าง ก็ต้องมอบน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าออกมา”

“ท่าน.....” ในเวลานี้ถึงฉีเหวินไม่สามารถพูดอะไรออกมา เขาไม่รู้ว่าควรจะโกรธแค้นดี หรือว่าตระหนกหัวน้ไหวดี เพราะหลี่ซิเย่ได้แสดงเจตจำนงอย่างชัดเจนว่าจะบังคับซื้อขายให้ลงได้

หลี่ซีเยมองดูเถิงฉีเหวิน ยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบเบาๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า "เจ้าไม่ต้องทำโกรธแค้นเช่นนี้ วางใจเถอะ คนอย่างข้าแม้จะเป็นคนโหดคนหนึ่ง บางครั้งอาจจะไร้เหตุผล แต่ ข้าจะไม่หยิบเอาของๆ เมืองเถาวัลย์ฟ้าไปฟรีๆ หลังจากได้นำเต้าเถาวัลย์ฟ้าแล้ว ข้าก็จะรักษาภัยพิบัติของปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ให้หายขาด นี่คือนิहितสวรรค์ ต่างตอบแทนกันและกัน"

สำหรับคำพูดของหลี่ซีเยนั้น เถิงฉีเหวินอ้าปากจะพูด แต่ว่า สุดท้ายเขาก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี มันเหมือนดั่งที่หลี่ซีเยพูดเอาไว้อย่างนั้น หากหลี่ซีเยแย่งชิงเอาน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าไป รักษาปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์จนหายเป็นปกติ ห้ายสุดแล้ว ผลที่ออกมาก็เป็นไปตามที่เขาได้วางเอาไว้อยู่ดี เพียงแต่ต่างกันที่ขั้นตอนเท่านั้นเอง

“แต่ว่า เจ้าต้องทำใจเอาไว้” หลี่ซีย่จิบน้ำชาเขียนไป คำหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “คนอย่างข้าหาใช่คนที่มีจิตเมตตา หากมีใคร ขวางทางข้าละก็ ข้าไม่มียกเว้น ต่อให้เป็นเจ้าก็ไม่เว้น” เมื่อเอ่ยถึง ตรงนี้แล้ว ประกายที่อยู่ในตาทั้งสองของเขากระตุกทีหนึ่ง

จากการกระตุกของประกายตาทั้งสองของหลี่ซีย่ ภายในใจของหลี่ซีย่ถึงกับสะท้อนขึ้นมา รู้สึกเหมือนมีสิ่งที่แหลมคมมากที่สุดในโลกปักตรึงลงบนจิตของเขา เสียวินาทีนี้เอง เขา รู้สึกได้ว่าเหมือนถูกข่มขู่ด้วยความตายโดยพลันอย่างนั้น

เถิงฉีเหวินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “เมือง เถาวัลย์ฟ้าของข้าใช่เป็นสถานที่ที่ใครจะมาก็มาใครจะไปก็ไป ต่อ ให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ไม่สามารถไปมาได้อย่างอิสระในเมือง เถาวัลย์ฟ้าได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเป็นศัตรูกับเมืองเถาวัลย์ฟ้าทั้ง เมือง”

ที่เถิงฉีเหวินพูดมานั้นหาใช่คำขู่แต่เป็นความจริง ธาตุ
แท้ภายในของเมืองเถาว์ลยไฟาไม่มีใครกล้าดูแคลน ยิ่งไปกว่านั้น
เมืองเถาว์ลยไฟายังได้รับวามคุ้มครองจากปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย
ใครบ้งอาจทำกำเริบเสิบสานกับเมืองเถาว์ลยไฟาได้?

“เจ้าออกจะดูแคลนข้ามากเกินไปเสียแล้ว” หลี่ชียเอ
หัวเราะออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “เจ้ายังไม่เข้าใจว่าผู้ที่เจ้า
เผชิญหน้าอยู่นี้เป็นใคร เจ้ายังไม่เข้าใจว่าเมืองเถาว์ลยไฟาของ
พวกเจ้าเผชิญหน้ากับทางเลือกเช่นใด ในเมื่อข้ากล้ามา เจ้าคิดว่า
ข้าจะเกรงกลัวต่อเมืองเถาว์ลยไฟาของพวกเจ้ารี? ข้ากล้าบุกเดี่ยว
มาเพื่อน้ำเต้าเถาว์ลยไฟา เจ้าคิดว่าข้าจะมองเห็นเมืองเถาว์ลยไฟา
ของพวกเจ้าอยู่ในสายตาอย่างนั้นหรือ? ”

คำพูดของหลี่ซีเยปล้นทำให้เถิงฉีเหวินถึงกับอึดอัด
หายใจไม่ทั่วห้อง คำพูดนี้ออกจะยโสเกินไปเสียแล้ว คำพูดนี้แข่ง
กร้าวเหลือเกิน ไม่เพียงบ้าบิ่นเท่านั้น แต่เป็นการลบหลู่เมือง
เกาะวัลย์ฟ้าของพวกเขาเลยทีเดียว

เขาที่อยู่ในฐานะผู้สืบทอด เมื่อมีใครกล่าววาจา
อวดอ้างเกินจริง ไม่เห็นเมืองเกาะวัลย์ฟ้าอยู่ในสายตา ต่อให้เถิงฉีเห
วินเป็นผู้มีอารมณ์ดีกว่านี้ เยือกเย็นสุขุมมากกว่านี้ ก็ต้องบังเกิด
เพลิงโกรธขึ้นในใจอย่างช่วยไม่ได้ ต่อให้เป็นมนุษย์ที่ป้นจากดิน
โคลนก็ไม่อาจทนได้

“อาจารย์กล่าววาจาอวดดีเกินไปแล้วกรรมัง
ทอดสายตาไปในแดนวิญญานสวรรค์ เกรงว่าคงมีเพียงไม่กี่คน
เท่านั้นที่หาญกล้ากล่าวคำเช่นนี้” เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ
จ้องมองหลี่ซีเยและกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา

“จ้องมองข้า มองที่ตาของข้า” หลีชีเย่กล่าวอย่างช้าๆ
ว่า “เจ้ามองดูให้ดี ข้าเห็นเมืองเกาวัลย์ฟ้าอยู่ในสายตาหรือไม่!”

เถิงฉีเหวินถึงกับสะท้อน จิตใต้สำนึกบอกให้เขารับกับ
สายตาของหลีชีเย่ มองตรงไปที่ดวงตาทั้งสองของหลีชีเย่

ครั้นจ้องมองดูดวงตาทั้งสองของหลีชีเย่ ในเสี้ยววินาที
นี้เองจิตสำนึกตระหนักถึงอะไรบางอย่าง พลัน “ตึง ตึง ตึง” ก้าว
ถอยหลังไปหลายก้าว และมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป

เถิงฉีเหวินมองเห็นภายในตาของหลีชีเย่มีแต่การฆ่า
ฟัน การฆ่าฟันที่รุนแรง การสังหารชนิดที่เรียกว่าเทพขว้างสังหาร
เทพ! หากจะกล่าวว่าบางสิ่งอาจสามารถหลอกลวงผู้คนได้ แต่ทว่า

การสังหารโดยตรงที่โหดเหี้ยมเลือดเย็นและชัดเจนเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลอกลวงผู้คนได้

การสังหารที่เกิดจากใจ นับเป็นความรู้สึกที่น่ากลัวที่สุด การสังหารเช่นนี้สามารถทำให้ผู้คนที่ต้องหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณ ดังนั้น สิ่งนี้จึงมีความเป็นจริงที่สุด

เมื่อได้เห็นการชนฆ่าที่น่ากลัวเช่นนี้แล้ว ถึงฉันทะนิน รุสสิทระหนักเป็นอันมาก นาทีนี่เองเขาได้เข้าใจอย่างแท้จริงแล้วว่า หลี่ชียเอ่ไม่ได้โกหกเขา เหมือนดั่งที่หลี่ชียเอ่ได้เคยพูดเอาไว้ว่า ไม่ว่าจะใครก็ตามหากขวางทางของเขาแล้ว ฆ่าไม่มีละเว้น!

ไม่ว่าความมั่นใจของหลี่ชียเอ่จะมาจากไหนก็ตาม แต่ว่า นาทีนี่จิตสำนึกถึงฉันทะนินได้บอกเขาว่า เป็นความจริงที่หลี่ชียเอ่

ไม่ได้เห็นเมืองเกาวัลย์ฟ้าอยู่ในสายตา เขาสามารถเงื่อดาบทำการ
เช่นฆ่าหมูได้จริงๆ

“ท่าน.....” เวลานี้ เถิงฉินเหวินจ้องมองหลี่ซีเย่ทั้ง
ตระหนกทั้งโกรธเคือง ขณะเดียวกัน เวลานี้เถิงฉินเหวินรู้สึกเสียใจ
อย่างมากที่เป็นคนซักศึกเข้าบ้าน เป็นเขาที่นำพาดาวมฤตยูเข้ามา
ในเมืองเกาวัลย์ฟ้า นำพากภัยพิบัติมาสู่เมืองเกาวัลย์ฟ้า

หลี่ซีเย่ละสายตากลับมา หลับตาลงอย่างช้าๆ ตีมน้ำ
ชาไปถ้วยหนึ่งถ้วยท่าที่เอ้อระเหย แล้ววางถ้วยน้ำชาบนโต๊ะเบาๆ
กล่าวด้วยท่าทีที่เป็นธรรมชาติว่า “เจ้าไม่ต้องมองดูข้าด้วย
ความแค้นเคือง และไม่ต้องโกรธแค้น ยิ่งไม่ต้องเสียใจ เพราะเจ้าหา
ไซ่เป็นคนซักศึกเข้าบ้าน”

“ท่าน ท่านพูดแบบนี้หมายความว่าอะไร? ”เถิงฉีเหวิน
รู้สึกมีนงงกับคำพูดของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าลองคิดดู ถ้าหากไม่มี
เจ้าเป็นผู้ชักพาเข้ามาในเมืองเถาวัลย์ฟ้าแล้ว ข้าก็จะไม่วางแผน
ต่อน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าของพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ? ข้าต้องการต่อ
อายุขัยให้กับต้นนกกยุง ข้าจำเป็นต้องได้น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้ามาได้
ดังนั้น กล่าวสำหรับข้าแล้ว จะมีเจ้าเป็นผู้ชักพาข้าเข้ามายังเมือง
เถาวัลย์ฟ้าหรือไม่ นั่น ก็มีค่าเท่ากัน”

คำพูดของหลี่ซีเยทำเอาเถิงฉีเหวินนิ่งเงียบไปชั่วขณะ
แม้จะพูดเช่นนี้ก็ตาม แต่ทว่า ภายในใจของเขายังคงรู้สึกผิดอยู่ดี
เนื่องจากเป็นเขาที่นำพาหลี่ซีเยเข้ามายังเมืองเถาวัลย์ฟ้า

แทนที่จะยืนจ้องมองข้าด้วยความโกรธแค้นอยู่ตรงนี้ และนึกเสียใจในสิ่งที่ได้กระทำไป สู้ฉกฉวยโอกาสให้มันจะดีกว่า” หลี่ชีย่หัวเราะกล่าว

ถึงฉีเหวินรู้สึกตะลึงนิดหนึ่ง มองดูหลี่ชีย่ กล่าวว่
“ฉกฉวยโอกาส? ฉกฉวยโอกาสอะไร?”

“นำพาสันติสุขให้กับเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขา” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่ “ที่ข้าให้เจ้าเป็นผู้นำพาข้าเข้ามายังเมืองเถาวัลย์ฟ้า นั่นคือการให้โอกาสแก่เถาวัลย์ฟ้าของพวกเขา และเป็นการให้โอกาสด้วย เจ้าด้วย เส้นทางที่มุ่งสู่สันติสุขอยู่ตรงหน้าของเจ้า และอยู่ตรงหน้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขาแล้ว หากพวกเขายินยอม ก็ไม่จำเป็นต้องมีการเช่นฆ่าเกิดขึ้น ไม่ต้องอาศัยเลือดมาย้อมเมืองเถาวัลย์ฟ้าให้แดงฉาน มันเป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยนที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องพึงพอใจอย่างยิ่ง สุดท้ายแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็ได้ในสิ่งที่ต้องการ

“ถ้าหากเจ้า หรือเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้าสามารถ
ฉกฉวยโอกาสนี้เอาไว้ เช่นนั้นแล้ว ข้าก็ไม่ต้องยุ่งยากต้องไปเด็ด
หัวแต่ละหัวของพวกเจ้า เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้าก็ไม่ต้องมี
ผู้คนต้องล้มตายมากมาย ในที่สุด ทั้งสองฝ่ายจบการซื้อขายเทียว
นี้ด้วยความชื่นมื่น” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่มองดูเถิงฉีเหวินที่
หนึ่ง

“แต่ว่า นี่มันเป็นการบังคับซื้อขาย กระทั่งเรียกได้ว่า
เป็นการอาศัยกำลังแย่งชิง” เถิงฉีเหวินอดที่จะกล่าวไม่ได้ว่า “นี่จะ
ยังคงเป็นการซื้อขายหรือ? ถ้าเป็นไปตามที่ท่านพูดมา เมือง
เถาว์ลย์ฟ้าของข้ายังมีทางเลือกหรือ.....”

“ทางเลือก ทางเลือก พวกเจ้าต้องการทางเลือกแบบ ไหน.....” หลี่ซีเยโบกมือ ตัดบทถึงฉีเหวิน กล่าวว่า “เลือกที่จะ บังคับซื้อขายกับข้า หรือเลือกที่จะปล่อยให้ปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ ล่มสลาย เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้ากลายเป็นเถ้าธุลีไป! พุดให้ ไม่น่าฟังก็คือ เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้ามันก็แค่ไอ้จิ้งฝูงหนึ่ง เท่านั้น.....”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูถึงฉีเหวินอย่างน่า เกรงขาม กล่าวว่า “เจ้าจิ้งที่โลกมากฝูงหนึ่ง ไม่เคยคิดจะให้ มีแต่ ออยากได้! พิบัติภัยของปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์พวกเจ้ายื้อมานาน เท่าไรแล้ว พวกเจ้าได้ขจัดมันออกไปหรือไม่? พวกเจ้าเคยสัญญา ว่าจะให้ค่าตอบแทนอย่างงามเพื่อสืบค้นหามอโอสถยังเค้าแดน หรือไม่? ไม่มี พวกเจ้าไม่เคยพยายามเลย ที่ว่าต้องการค้นหาหามอ โอสถของพวกเจ้า มันเป็นเพียงสร้างภาพเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง

“..... พูดคำพูดที่ไม่น่าฟัง ลูกหลานเมืองเถาว์ลย์
ฟ้าเช่นพวกเจ้าก็คือมอดที่อาศัยอยู่บนปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์
เท่านั้น! เห็นแก่ความปรารถนาของตนเองเท่านั้น ไม่เคยนึกถึง
ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์เลย เจกเช่นพวกที่แก่จนสมควรจะตายได้
แล้วของเมืองเถาว์ลย์ฟ้ากลุ่มนั้น ดันรจนจนถึงวันนี้ยังคงพิจารณา
อยู่ว่าจะเอาน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้ามาแลกเปลี่ยนหรือไม่ ตาเฒ่ากลุ่มนั้น
ของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็แค่ไม่อยากตายเท่านั้น? กล่าวสำหรับพวก
เขาแล้ว ชีวิตสุขนซ์ของพวกเขามีค่ายิ่งกว่าพิบัติภัยที่ปฐมบรรพ
บุรุษเถาว์ลย์ต้องแบกรับอยู่ในเวลานี้! ”

“ถ้าหากพวกเจ้าไม่ใช่ลูกหลานของปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลย์สะก็ ข้าเชื่อว่าปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์คงเหยียบบพวกเจ้า
ทั้งหมดจนแหลกคาเท้าแน่นอน ชีวิตของพวกเจ้าก็คือตัวมอดดี ๆ
นี่เอง เป็นพวกพยาธิ! ” ประโยคสุดท้ายของหลี่ซิเย่โหดร้ายเป็น
พิเศษ

สีหน้าของเถิงฉีเหวินเดี่ยวแดงเดี่ยวซีดสลับกันไป เมื่อถูกหลี่ซีเยกล่าวตำหนิเช่นนี้ จนลืมนำไปแล้วว่าจะต้องตอบโต้ข้อกล่าวหาอย่างไร

“พวก พวก พวกเรายังมีเวลาเหลือเฟือ.....”

สุดท้าย เถิงฉีเหวินกล่าวด้วยความไม่มั่นใจนัก ความจริงแล้ว เวลาที่เขาไม่รู้ว่าที่หลี่ซีเยพูดมานั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่ถ้าหากเป็นเรื่องจริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาไม่มีเวลาอีกแล้วจริงๆ

“มีเวลาเหลือเฟือ?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่ “เจ้าคิดว่าคำพูดคำนี้ บรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าได้พูดมาก็ครั้งแล้ว พูดมานานเท่าไรแล้ว? เริ่มพูดมาตั้งแต่สิ้นสุดยุคของราชันเซียนไม่มีวันตาย จนกระทั่งถึงวันนี้ เจ้าลองใช้นิ้วมือของเจ้านับดูซิว่า ผ่านไปแล้วก็ยุคกี่สมัยแล้ว?”

“บรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นเพียงสวะฝูงหนึ่งที่รู้จักแต่พูดด้วยปาก แต่ไม่เคยไปดำเนินการที่เป็นรูปธรรม!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้หัวเราะออกมาอย่างน่าเกรงขาม กล่าวอย่างดูแคลนว่า “เจ้าสามารถนำเอาทุกๆ คำพูดไปถ่ายทอดให้กับบรรพบุรุษของพวกเจ้าโดยไม่ผิดเพี้ยน บอกพวกเขาว่า พวกเขาก็คือฝูงสวะที่ซี่ม่ เป็นพยาธิฝูงหนึ่งที่ไร้ประโยชน์! ถึงจะแข็งแกร่งมากกว่านี้แล้วมีอะไร อาศัยแต่น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้ามาต่อชีวิตของตน ไม่ทำอะไรสักอย่าง ไม่มีอะไรสวะยิ่งกว่าพวกเขาอีกแล้ว!”

คำพูดที่ดูแคลนและโหดร้ายของหลี่ชีย่ถึงกับสะเทือนต่อเถิงฉีเหวิน เขาอ้าปากจะตอบโต้คำพูดของหลี่ชีย่ แต่อ้าปากค้างอยู่นาน สุดท้ายแล้วไม่อาจกล่าวคำใดๆ ออกมาได้แม้แต่คำเดียว

เวลานี้ เถิงฉีเหวินรู้สึกว่าตนเองไม่มีแรงที่จะไปตอบโต้หลี่ชีย่ ไม่มีความมั่นใจแม้เพียงน้อยนิด

“ถ้าหากคราวนี้ไม่เป็นเพราะข้าต้องการต่ออายุชัย
ให้กับต้นนกยูงล่ะก็ ข้าชี้คร้านจะมาที่เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้า
เรื่องความเป็นความตายของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์มันเกี่ยวอะไร
กับข้า พุดให้ไม่น่าฟัง หากไม่เป็นเพราะต้องการต่ออายุชัยให้กับ
ต้นนกยูง ต่อให้บรรพบุรุษของพวกเจ้านำเอาน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้ามา
คุกเข่าให้ข้าช่วย ข้ายังชี้คร้านจะไปสนใจต่อเรื่องไม่เป็นเรื่องของ
เมืองเถาว์ลย์ฟ้าพวกเจ้า!”

เวลานี้ เถิงฉินเหวินยืนเซ่ออยู่ตรงนั้นไม่สามารถกล่าว
คำใดๆ ออกมา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงจะไปตอบโต้อะไรหลี่ชียเอ๋ นาทินีเขา
รู้สึกว่่าทุกๆ คำพูดล้วนแล้วแต่ชัดเจนอะไรปานนั้น

เนื่องจากคำพูดของหลี่ซีเย่ได้ทิ่มแทงเข้าไปในส่วนลึก
ที่สุดของจิตใจ บางทีหลี่ซีเย่อาจจะพูดถูก เมืองเถาวัลย์ฟ้าของ
พวกเขาไม่เคยพยายามเลย ไม่เคยคิดอะไรเพื่อปฐมบรรพบุรุษ
เถาวัลย์เลย

ตอนที่ 1181 ความสามารถของเถิงฉีเหวิน

คำพูดของหลี่ชียเอ่ได้ทิ่มแทงเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุดของเถิงฉีเหวิน นี่ไม่เพียงแค่ลบหลู่ต่อเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าเท่านั้น แต่เป็นการแคะสะเก็ดแผลของเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าให้เปิดออกด้วยวิธีการอย่างรุนแรง

“พวกเราไม่ใช่สวะ ไม่ใช่ตัวมอดที่เกาะอาศัยอยู่กับปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยี่!” สุดท้าย เถิงฉีเหวินได้พูดคำๆ นี้ออกมา

หลี่ชียเอ่เหลือบมองเขาที่หนึ่ง กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ในสายตาของข้าดูไม่ต่างกันสักเท่าไร หากไม่ใช่สวะ ไม่ใช่ตัวมอดแล้วคืออะไร? ตาเฒ่าของเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าเก่งแต่ปากเท่านั้นเอง ถ้าหากไม่ใช่สวะ ไม่ใช่ตัวมอด เช่นนั้นแล้วก็ลองทำอะไรให้ลูกหลานดู ทำให้ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยี่ได้เห็น!”

เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สุดท้ายโค้งคำนับที่หนึ่ง กล่าวว่่า “อาจารย์ ท่านรออยู่ตรงนี้ ภายในสองวัน เมืองเถาว์ลยัฟฟ้าจะต้องให้คำตอบท่านแน่นอน!” กล่าวจบ เขาหันหลังจากไปทันที มาคราวนี้เขาเดินจากไปอย่างมั่นคง ก้าวเท้าดูมีพลังมาก

หลี่ชีย่เพียงยิ้มยิ้ม แล้วก็หลับตาพักผ่อนกายา โดยไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย

ในสายตาของหลี่ชีย่ ไม่ว่าจะเถิงฉีเหวินจะไปหาคนมาช่วยก็ดี หรือจะไปเกลี้ยกล่อมบรรพบุรุษของเมืองเถาว์ลยัฟฟ้าก็ช่างไม่ว่าจะเป็นอะไร กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว ทั้งหมดล้วนไม่มีความสำคัญ เมื่อถึงเวลาเขาก็จะไปเอาน้ำเต้าเถาว์ลยัฟฟ้า ควรจะทำอะไรก็จะไปทำเช่นนั้น

หลังจากที่เถิงฉีเหวินจากไปแล้ว ท้าวทั้งเกาะดูเจียบ
เซียบ ไม่มีศิษย์ของเมืองเถาว์ลย์ฟามาจับตัวหลี่ชียเอ เห็นที่เถิงฉีเหวิน
นคงไม่ได้ไปฟ้องหลี่ชียเอกับเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย

กำหนดสองวันยังไม่ถึง ตอนพลบค่ำของวันที่สอง
เถิงฉีเหวินได้กลับมาอย่างเร่งรีบ ท่าทีของเขาดูอิดโรย แต่ทว่า
ดวงตาคู่นั้นของเขากลับสุกใสยิ่งนัก เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

หลังจากพบหน้าหลี่ชียเอแล้ว เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจ
เข้าลึกๆ โค้งค้ำนับกล่าวกับหลี่ชียเอว่า “อาจารย์ บรรพบุรุษของ
พวกเราได้ตอบตกลงแล้ว เห็นด้วยกับข้อแลกเปลี่ยนของอาจารย์
ขอเพียงอาจารย์สามารถรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ นำเต้า
เถาว์ลย์ฟาก็จะเป็นของอาจารย์”

หลี่ซีเยจ้องมองดูเถิงฉีเหวิน เผยอมุมปากนิดหนึ่ง
กล่าวเฉยเมยว่า “เห็นที่ข้าต้องประเมินเจ้าใหม่แล้ว ถึงกับสามารถ
เกลี้ยกล่อมบรรดาตาเฒ่าของเมืองเถาวัลย์ฟ้าได้รวดเร็วเพียงนี้
นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลยนะ เพราะต้องอาศัยความมุ่งมั่นอย่างแรง
กล้า”

“ทั้งหมดนี้เป็นผลงานของท่านอาจารย์ทั้งหลาย” เถิงฉี
เหวินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ไม่ได้หยิ่งยโส และไม่ได้ลำพองใจ
กล่าวว่า “สิ่งที่ข้าทำไป เพียงแค่สิ่งที่ในฐานะศิษย์คนหนึ่งในเมือง
เถาวัลย์ฟ้าควรจะทำเท่านั้น”

“ดีมาก ในอนาคตหากเมืองเกอวัลย์ฟ้าภายใต้การนำ
ของเจ้า จะต้องมึผลงานที่ดีเยี่ยมแน่นอน” หลี่ซีเยมองดูเถิงฉีเหวิน
นและพยักหน้าเป็นเชิงชื่นชม

เถิงฉีเหวินไม่ได้รู้สึกภาคภูมิใจอันเนื่องมาจากการ
กล่าวชมเชยของหลี่ซีเย เขาโค้งคำนับกล่าวว่า “ไม่ทราบว่า
อาจารย์จะลงมือรักษาปฐมบรรพบุรุษเกอวัลย์เมื่อไหร่ดี?”

“ไปตอนนี้เลย” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “เวลาไม่คอย
ท่า รีบจัดการให้จบสิ้น หลังจากเสร็จจากเรื่องทางนี้แล้ว ข้าจะได้
ไปที่อื่น”

เถิงฉีเหวินตะลึงนิดหนึ่ง ไม่นึกเลยว่าหลี่ซีเยจะ
ตัดสินใจได้รวดเร็วปานนี้ และมีความมั่นใจขนาดนี้ เป็นที่ทราบกัน

ดีว่า พิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของพวกเขาเคยมีหมอ
โอสถที่มีฝีมือจำนวนมากมาลองแล้ว แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

หลี่ซิเย่มองดูเถิงฉีเหวินที่หนึ่ง กล่าวว่า “ให้เหล่าบรรพ
บุรุษของพวกเขาเตรียมตัวก็แล้วกัน ข้าจะไปยังเขตหวงห้ามของ
พวกเขา เริ่มทำการรักษา”

เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สุดท้ายพยักหน้า และ
จดจำทุกคำพูดของหลี่ซิเย่เอาไว้

ในที่สุด เมืองเถาวัลย์ฟ้าก็อนุญาตอย่างรวดเร็วเช่นกัน
หลี่ซิเย่สามารถลงมือรักษาได้ทุกเมื่อ เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขา
ได้ทำการเปิดเขตหวงห้ามเอาไว้สำหรับหลี่ซิเย่

ปรัชญาเมธีของเมืองเถาว์ลยไฟาแต่ละรุ่นต่างก็ได้พยายาม ด้วยการฝังแนวป้องกันที่ทรงพลังเอาไว้บนพื้นที่ทุกตารางนิ้วของเขตหวงห้าม หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากเมืองเถาว์ลยไฟาของพวกเขาแล้ว บุคคลภายนอกจะเคลื่อนไหวบริเวณพื้นที่ของเมืองเถาว์ลยไฟาแม้เพียงก้าวเดียว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเข้าไปยังเขตหวงห้ามของพวกเขา

การปฏิบัติและการสนองตอบของเมืองเถาว์ลยไฟาในคราวนี้นับว่าเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ไม่รู้ว่าเถิงฉีเหวินใช้วิธีอะไรในการเกลี้ยกล่อมจนเป็นผลสำเร็จ ไม่ว่าจะเถิงฉีเหวินจะใช้วิธีอะไรในการเกลี้ยกล่อมก็ตาม ภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงแค่สองวันเท่านั้น ก็สามารถประสบความสำเร็จได้ถึงเพียงนี้ กล่าวสำหรับระดับผู้เยาว์แล้วต้องนับว่ายอดเยี่ยมมาก

แน่นอนที่สุด หลี่ชียเอคงไม่ไปให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้ เพราะมันเป็นเรื่องภายในของเมืองเถาวัลย์ฟ้า กล่าวสำหรับเขาแล้ว ขอเพียงรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ให้หายเป็นปกติ และได้รับน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าก็ถือว่าจบ เรื่องอื่นไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขา

ในวันนั้นเอง เมื่อทุกอย่างเตรียมการพร้อมสรรพ เกิงฉีเหวินพร้อมด้วยเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็ได้ร่วมเดินทางไปกับหลี่ชียเอเพื่อไปยังเขตหวงห้ามของเมืองเถาวัลย์ฟ้า

ความจริงแล้ว การที่เกิงฉีเหวินสามารถหว่านล้อมเกลี้ยกล่อมได้เป็นผลสำเร็จนั้น ส่วนสำคัญที่สุดก็คือได้รับการสนับสนุนจากเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าซึ่งเป็นอาจารย์ของเขา หากไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าแล้ว การที่จะอาศัยเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเช่นเกิงฉีเหวินคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเกลี้ยกล่อมระดับบรรพบุรุษได้

ภายใต้การนำของเถิงฉีเหวินและเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้า
หลี่ชีย่มาถึงยังด้านนอกของเขตหวงห้าม

เขตหวงห้ามเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็คือสถานที่ที่สำคัญที่สุด
ของเมืองเถาวัลย์ฟ้า และเป็นสถานที่ที่มีพลังแก่นฟ้าดินเข้มข้น
มากที่สุด ตามตำนานเล่าว่า ภายในอาณาบริเวณของเขตหวงห้าม
ของเมืองเถาวัลย์ฟ้ายังสามารถเข้าถึงโดยเส้นทางอีกเส้นหนึ่ง แต่
ทว่า เล่าลือกันว่าหลังจากที่บุตรของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ได้ละ
สังขารในตำแหน่งกรรมฐานแล้ว ก็ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้อีกเลย

เวลานี้ ด้านนอกของเขตหวงห้ามมีศิษย์และบรรดา
บรรพบุรุษยืนอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าจะเป็ศิษย์หรือบรรดาบรรพบุรุษที่
อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลระดับสูงทั้งนั้น หากไม่ใช่ผู้
คุมกฎก็คือผู้อาวุโส กระทั่งเป็นระดับผู้อาวุโสสูงสุด

กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลยไฟแล้ว การรักษาปฐมบรรพ
บุรุษเถาว์ลยเป็นเรื่องที่สำคัญและยิ่งใหญ่ จะกล่าวว่าเป็นป้องกัน
ของเมืองเถาว์ลยไฟที่มีต่อหลี่ชียเอ่ก็ดี หรือเกรงว่าจะเกิดเหตุการณ์
ไม่คาดฝันขึ้นระหว่างขั้นตอนการรักษาก็ช่าง สรุปลก็คือ กำลังเมือง
เถาว์ลยไฟที่ได้วางเอาไว้ตรงนี้ มีมากพอที่จะรับมือเหตุการณ์ณ์ที่
อาจเกิดขึ้นอย่างกะทันหันแน่นอน!

สำหรับการมาคุมเชิงอยู่ ณ ตรงนี้ของระดับบรรพบุรุษ
จำนวนไม่น้อยของเมืองเถาว์ลยไฟนั้น หลี่ชียเอ่เพียงมองด้วยหางตา
ไม่ได้นำมาใส่ใจ เพราะว่าสำหรับเขาแล้วยังไงก็ได้ ไม่ว่าเมือง
เถาว์ลยไฟจะเตรียมการด้วยสาเหตุใดก็ตาม หากมีใครกล้า
ขวางทางของเขา เขาก็จะฆ่าโดยไม่มีละเว้น

“ซ้าก่อน.....” ขณะที่หลี่ซีย่กำลังจะเดินเข้าสู่เขต
หวงห้ามนั้น พลันปรากฏเสียงร้องทวาดดังขึ้นมา เป็นเฮ่ายวีเจินที่
ก้าวเดินออกมาโดยพลัน

การก้าวออกมาอย่างกะทันหันของเฮ่ายวีเจิน ทำให้
เถิงฉีเหวินและเจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้าถึงกับต้องขมวดคิ้วขึ้นมา ข้อ
แลกเปลี่ยนคราวนี้ได้มีการบรรลุเป็นผลสำเร็จแล้ว พวกเขาไม่
ต้องการให้มีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ทำให้ทุกอย่างต้อง
เปลี่ยนไป การก้าวออกมาของเฮ่ายวีเจินในคราวนี้ พวกเขาต่าง
รู้สึกได้ถึงกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้น

“มีเรื่องอะไร?” หลี่ซีย่เพียงเลิกหน้งตาขึ้นที่หนึ่ง
กล่าวด้วยท่าทีเหนียวหนาย

เฮ่ายวีเงินปั่นหน้าเย็นชา ท่าที่เหมือนกำลังปฏิบัติงานอย่างเข้มงวดอย่างนั้น กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “เจ้าจะต้องส่งมอบของทุกสิ่งออกมา เว้นแต่ของที่จำเป็นต้องใช้ในการรักษาปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์แล้ว สิ่งของอื่นๆ ไม่อนุญาตให้นำเข้าไปภายในเขตหวงห้าม”

“ศิษย์น้องเฮ่า เจ้าทำเช่นนี้หมายความว่าอะไร?” สีหน้าของเถิงฉีเหวินพลันแปรเปลี่ยนไป เขาได้ทุ่มเทพลังกายใจไปมากมาย ไม่ถ่างนั้กว่าจะทำให้บรรดาบรรพบุรุษต่างเห็นพ้องให้มีการแลกเปลี่ยนเกิดขึ้น เวลานี้เฮ่ายวีเงินกลับยื่นเท้าเข้ามาสอดเป็นการบ่งชี้ว่าการแลกเปลี่ยนคราวนี้จะไม่ราบรื่น และทำให้การเจรจแลกเปลี่ยนคราวนี้เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน

“ศิษย์พี่เถิง ทุกคนต่างทำเพื่อปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ สิ่งนี้ก็เพื่อความปลอดภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์” เฮ่ายวีเงินทำหน้าที่ขึงขัง กล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

เฮ่ายวีเงินลงใจหาเรื่อง นางไม่รู้ว่าคราวนี้เถิงฉีเหวิน
อาศัยวิธีการอะไรในการเกลี้ยกล่อมให้เหล่าบรรพบุรุษภายใน
สำนักได้สำเร็จ แต่ทว่า การกระทำของเถิงฉีเหวินในครั้งนี่ พลันทำ
ให้ฐานะของเขาถูกยกสูงขึ้นไป ซึ่งเป็นการคุกคามต่อนางอย่างใหญ่
หลวง

ดังนั้น เฮ่ายวีเงินจึงคิดหาโอกาสจับพิรุณของหลี่ชียเอ๋ให้
ได้ ขอเพียงจับพิรุณของหลี่ชียเอ๋ได้ก็เท่ากับจับพิรุณของเถิงฉีเหวิน
ได้!

“ท่านบรรพบุรุษ การแลกเปลี่ยนคราวนี้ได้มีการบรรลุ
เห็นพ้องต้องกันจากเหล่าบรรพบุรุษแล้ว ทำไมถึงได้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงขึ้นกะทันหันล่ะ? ” เวลาที่ เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็มองดู
บรรพบุรุษสายตระกูลเฮ่าและกล่าวขึ้นด้วยความไม่พอใจ

บรรพบุรุษตระกูลเฮากล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ข้อ
แลกเปลี่ยนคราวนี้ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ข้อตกลงที่บรรลุโดยเหล่า
บรรพบุรุษยังคงไม่เปลี่ยน แต่ทว่า เพื่อความปลอดภัยของปฐม
บรรพบุรุษจึงมีอาจไม่ระวังป้องกันได้ ก็เหมือนดังที่เจ้าเมืองได้บอก
เอาไว้ว่า หมอโอสถของพวกเจ้ามาด้วยเรื่องน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้า
โดยเฉพาะ ใครกล้ารับประกันได้ว่าเขาจะมีแผนชั่วหรือไม่ เล่น
ตลกตีกกับปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์อย่างลับๆ ”

บรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าจำนวนไม่น้อยต่างอยู่
ในเหตุการณ์ เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าอดมองไปที่บรรดาบรรพบุรุษ
เหล่านั้นไม่ได้ กล่าวว่า “เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายเห็นเป็นประการ
ใด? ”

“การป้องกันก่อนที่จะเกิดเหตุ หมอโอสถหลีกี้ไม่
จำเป็นต้องหึงสิ่งของเขาไว้ แต่ว่า สิ่งที่ต้องใช้ในการรักษาสมควร
ได้รับการตรวจสอบ” บรรพบุรุษผู้หนึ่งกล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา

แม้ว่าภายใต้การหว่านล้อมของพวกเขาถึงฉิเหวิน บรรดา
บรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าต่างบรรลุข้อตกลงเป็นเอกฉันท์แล้วก็
ตาม แต่ทว่า จิตที่ระแวงต่อหลีกี้เย่ของพวกเขายังคงอยู่ เมื่อถูก
เฮ่ายวี๋เงินกวนน้ำให้ชุ่ม บรรดาบรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็
กลัวหลีกี้เย่จะแอบเล่นตุ๊กตากับปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์จริง ๆ

เวลานี้ถึงฉิเหวินและเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าทั้งเคื่องทั้งจน
ด้วยเกล้า ด้วยเหตุผลที่กล่าวอ้างมันก็สมเหตุสมผลโดยแท้จริง ทำ
ให้พวกเขาไม่อาจตอบโต้ได้ แม้ว่า พวกเขาไม่ปฏิเสธที่จะระวัง
ป้องกันต่อหลีกี้เย่ แต่ทว่า สำหรับการแลกเปลี่ยนในครั้งนี้พวกเขา
ไม่ต้องการให้มีเหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้น หากการแลกเปลี่ยนคราวนี้
ไม่สามารถบรรลุเป็นผลสำเร็จ ทุกอย่างของพวกเขา ก็จะเสียแรง
เปล่า

“ได้ยื่นแล้วยัง เข้ามาให้พวกเราคั่นตัวอย่างละเอียด
ของทุกชิ้นจะต้องผ่านการตรวจสอบ” เมื่อมีเสียงบรรพบุรุษให้การ
สนับสนุน เฮ่ายวีเงินในเวลานี้จึงดูมีความมั่นใจมากขึ้น

หลี่ชียี่ครั้นจะไปมองเฮ่ายวีเงินสักครั้ง มองดูบรรดา
บรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์ ยิ้มเฉยเมยสาย
หัวกล่าวว่า “เมืองเถาวัลย์ฟ้าปรากฏยอดคนมาคนสองคน ข้ายัง
เข้าใจว่าเมืองเถาวัลย์ฟ้าพวกเจ้ามีการเปลี่ยนแปลงแล้ว ดูๆ ไป มัน
ก็ยังคงเป็นตาเต๋มาที่หัวโบราณที่ไม่รู้จักประยุกต์ให้เข้ากับ
สถานการณ์ปัจจุบันกลุ่มหนึ่งเท่านั้น น่าผิดหวังจริงๆ ”

พลันที่หลี่ชียี่กล่าวออกไป พลันทำให้สีหน้าบรรพ
บุรุษเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์ แปรเปลี่ยนไป นี่มันเป็น

การหลบหลู่ต่อพวกเขาอย่างชัดเจน ขณะที่ถึงฉิ่งเหวินศิษย์อาจารย์
ทั้งสองหน้าเฉือน พลันทำให้เสียเรื่องไปหมด

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย ถึงกับบังอาจหลบหลู่เมือง
เถาวัลย์ฟ้าของเรา ตบปาก!” กล่าวสำหรับเฮายวีเงินแล้ว นี่คือ
โอกาสที่หาได้ยากยิ่ง ร้องเสียงแหลมดังออกมาคำหนึ่ง พร้อมกับ
ฝ่ามือที่ฟาดเข้าไปหา

แต่ว่า ฝ่ามือของนางยังไม่ทันสัมผัสหน้าของหลี่ชีย่ ก็
ถูกหลี่ชีย่จับเอาไว้ได้ เวลานี้หลี่ชีย่จึงได้จ้องมองเฮายวีเงินเต็มตา
ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “อาศัยปัญญาอ่อนอย่างเจ้า บังอาจโหวก
แหวกไวยวายต่อหน้าข้า ช่างไม่รู้จักคำว่าตาย”

“คร่ำก.....” หลี่ชียะยังไม้ทันพูดขาดคำ พลัน
จัดการบีบมือที่นุ่มน้มของเฮ่ายวีเงินจนห้ก

“ช่วยด้วย.....” เฮ่ายวีเงินร้องเสียงแหลมออกมาเพื่อ
ขอความช่วยเหลือ แต่ ในเสี้ยววินาทีนี้เองนางไม้ทันจะมีปฏิกิริยา
โต้ตอบ มือขวาของหลี่ชียะพลันคั่นคอของนางเอาไว้ในทันที

จังหวะเคลื่อนไหวของหลี่ชียะรวดเร็วเหลือเกิน เร็ว
จนกระทั่งบรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ก็มองเห็นไม้ชัดเจน
ยามที่พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว มือข้างหนึ่งของหลี่ชียะได้
ยกตัวเฮ่ายวีเงินจนลอยตัวสูงขึ้น

ตอนที่ 1182 ฆ่าไม่มีละเว้น

ความเร็วของหลี่ชี่เย่รวดเร็วเหลือเกิน ตั้งแต่บีบข้อมือของ
เฮ่ายวีเจินจนแหลกละเอียด กระทั่งคั่นคอของเฮ่ายวีเจินเอาไว้ เป็น
เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ในชั่วพริบตาเดียวนั้นผู้ที่อยู่ใน
เหตุการณ์คิดจะช่วยก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว

“อย่า.....” การที่หลี่ชี่เย่จัดการยกตัวเฮ่ายวีเจินจน
ตัวลอยสูงจากพื้น ทำเอาถึงฉี่เหวินและเจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้าตกใจ
อย่างมาก เจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้าพลันหน้าถอดสีขึ้นมา

“ช่วย ช่วยข้า.....” สีหน้าเฮ่ายวีเจินเวลานี้แดงก่ำ
ถูกหลี่ชี่เย่คั่นคอเอาไว้จนหายใจไม่สะดวก

“เจ้าผู้เยาว์ เจ้าคิดจะทำอะไร!” สีหน้าของบรรพบุรุษตระกูลเฮ่าเวลานี้แปรเปลี่ยนไป ศิษย์ของเมืองเถาวัลย์ฟ้าจำนวนมากได้แห่เข้ามาปิดล้อมหลี่ชียเอเอาไว้ จนกระทั่งน้ำสั๊กหยดยังเล็ดรอดเข้าไปไม่ได้

บรรดายอดฝีมือจำนวนมากที่เข้าปิดล้อมหลี่ชียเอนั้น นอกจากระดับบรรพบุรุษตระกูลเฮ่าจำนวนหลายคนแล้ว ยังมียอดฝีมือระดับผู้อาวุโสของเมืองเถาวัลย์ฟ้าอีกด้วย

หลี่ชียเอใช้มือข้างเดียวค้ำคอเฮ่ายวีเจินเอาไว้และยกตัวนางขึ้นสูง เพียงมองหน้าพวกเขาทีหนึ่งด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “ยังคิดจะตีรันกันอีกรี? วันนี้ใครขวางทางของข้า ข้าก็จะเด็ดหัวคนๆ นั้นเสีย”

“มีอะไรพูดกันดีๆ มีอะไรพูดกันดีๆ ก็ได้” เจ้าเมือง
เถาว์ลย์ฟ้าถึงกับเหงื่อตก รีบเร่งแก้ไขข้อพิพาทให้ลงเอยด้วยดี
กล่าวว่า “อาจารย์ มีอะไรพวกเราค่อยๆ ปรึกษาหารือกันได้ ปล่อย
ตัวหลานสาวเฮ่าก่อนเถอะค่อยมาว่ากัน”

“อาจารย์ ทุกอย่างพวกเราหารือกันได้” เกิงฉีเหวินก็
ตกใจไม่น้อย รีบกล่าวต่อหลี่ชียู่ว่า “วันนี้พวกเราไม่จำเป็นต้อง
ขัดแย้งกัน เป็นเรื่องเข้าใจผิดเท่านั้นเอง”

“ไม่มีอะไรต้องปรึกษาหารือทั้งนั้น ไม่ก็ใส่หัวไปอยู่
ข้างๆ แต่โดยดี อย่างมากสนใจซ้ำ ไม่ก็ให้ซ้ำจัดการเด็ดหัวพวกมัน
ออกมาทั้งหมด!” หลี่ชียูกล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย

ในเวลานี้ บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่มีสี
หน้าที่ดูไม่จืดเอาเสียเลย กล่าวสำหรับยอดฝีมือของเมืองเถาว์ลย์
ฟ้าแล้ว จะเป็นสายของใครก็ไม่มีคามสำคัญอีกแล้ว การที่หลี่ชียู
ทำร้ายคนภายในเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็เท่ากับเป็นการลบหลู่ต่อเมือง

ถาวรภัยฟ้าของพวกเขา เป็นการตั้งใจเป็นศัตรูกับเมืองถาวรภัยฟ้า
ของพวกเขา

“หารื้อกัน เวลานี้ยังมีอะไรต้องหาอีก” ในเวลา
นี้ บรรพบุรุษตระกูลเฮ่ากล่าวน่าเกรงขามว่า “ปล่อยยวีเงินเดี๋ยวนี้
แล้วยอมจำนนให้จับเสียดีๆ ยงทัน หาไม่แล้ว จะทำให้เจ้าเป็นหรือ
ตายก็ลำบาก!”

“อาศัยพวกเจ้านะหรือ?” หลี่ชีย่เพียงมองดูยอดฝีมือ
ที่อยู่รอบๆ ที่หนึ่งอย่างเย็นชา กล่าวเฉยเมยว่า “ก็แค่สวะที่ไร้ค่า
กลุ่มหนึ่งเท่านั้น ไม่พอให้ช้ายัดซีฟัน”

คำพูดของหลี่ชีย่ปล้นทำให้เจ้าเมืองถาวรภัยฟ้าถึงกับ
อึ้ง เขาคิดจะให้เรื่องราวลงเอยด้วยดีก็มีอันทำไม่ได้เสียแล้ว ถึงกับ

ทำหน้าที่เจื่อนๆ ว่า “บรรพบุรุษน้อย ท่านพูดให้น้อยกว่านี้สักคำได้ไหม ปล่อยให้ตัวหลานเห่าเถอะ ข้าจะรับประกันในความปลอดภัยของท่าน”

ถึงฉันทนเองก็พูดอะไรไม่ออก เดิมทีเป็นการแลกเปลี่ยนที่เป็นไปด้วยดี แต่เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นมา ไม่เพียงทำให้ข้อแลกเปลี่ยนต้องล้มไป คำพูดที่ไม่เข้าหูปล้นทำให้เกิดการนองเลือดในทันที!

เวลานี้ ยอดฝีมือและระดับบรรพบุรุษทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องมองหลี่ชี่เย่ด้วยความโกรธแค้น หลี่ชี่เย่ได้ทำลายอำนาจเมืองเกาวัลย์ฟ้าของพวกเขาอย่างเต็มที่ ลบหลู่เมืองเกาวัลย์ฟ้าของพวกเขา

ถ้าหากวันนี้พวกเขาไม่ทำการสั่งสอนหลี่ชียเอ่ที่ไม่รู้จัก
ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำละก็ จะทำให้ผู้คนทั่วหล้าเข้าใจว่าเมืองเกาวัลย์ฟ้า
อ่อนหัด ใครหน้าไหนจะทำอะไรพวกเขาก็ได้ทั้งนั้น

“ผู้เยาว์อย่าได้อวดดี รีบปล่อยตัววีเจินเสี่ย มิฉะนั้นจะ
เอาชีวิตของเจ้า!” เวลานี้ แม้ว่าบรรพบุรุษที่อยู่คนละสายกับ
ตระกูลเฮ่าก็อดกลั้นเพลิงแห่งความโกรธไม่ได้ ร้องทวาดเสียงดัง
ออกมา

ถ้าหากไม่เป็นเพราะเฮ่ายวีเจินตกอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่
ทำให้พวกเขาเกรงว่าจะกระทบถึงตัวประกัน หากไม่แล้วคงรุมเข้าไป
จัดการสับหลี่ชียเอ่ให้กลายเป็นเนื้อมดแล้ว

“เจ้าคนแซ่หลี่ ได้ยินหรือเปล่า ภายในเมืองเกาวัลย์ฟ้า ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพมาก็มีแต่ตายสถานเดียว!” เมื่อเฮายวีเงินเห็นว่ามิเหล่าบรรพบุรุษจำนวนมากให้ท้าย แม้จะตกอยู่ในกำมือของหลี่ซีเย แต่ก็ดูจะมีความกล้าเพิ่มขึ้นไม่น้อย กว่าที่จะหายใจหายคอได้ทั่วห้อง จึงร้องทวาดออกไปว่า “เวลานี้ปล่อยข้าไป จะตัดมือของเจ้า ทำลายทักษะยุทธของเจ้าเสีย ไร้ชีวิตของเจ้า

“คร้ากก.....” เฮายวีเงินพูดยังไม่ทันจบ หลี่ซีเยก็จัดการหักคอนางเสีย ทำให้เฮายวีเงินไม่มีโอกาสแม้แต่จะร้องออกมา กล่าวสำหรับนางแล้ว ความตายมาเยือนรวดเร็วเหลือเกิน

ในเวลานี้ ทุกคนต่างมุ่งไปหมด ท่ามกลางวงล้อม เช่นนี้ หลี่ซีเยยังหาญกล้าที่จะสังหารตัวประกันที่มีอยู่เพียงหนึ่งเดียวในมือทิ้ง เท่ากับเป็นการตัดทางที่จะหนีของตนเสีย

ไม่ว่าใครก็ตาม ขอเพียงเป็นคนที่มึสติสัคนิดหนึ่ง จะไม่ทำการสังหารตัวประกันที่มีอยู่เพียงหนึ่งเดียวภายใต้สถานการณ์ที่คับขันเช่นนี้ ทำให้ยอดฝีมือทั้งหมดของเมือง เภาวัลย์ฟ้า รวมทั้งบรรพบุรุษสายตระกูลเฮ่าต๋องงงงันไป

“ไม่.....” เถิงฉีเหวินถูกทำให้ตกใจโดยสิ้นเชิง สิ่งที่เขาคุ่มเทกำลังกายใจไป อาศัยพลังมหาศาลในการหวานล้อม เกลี้ยกล่อมจนบรรดาบรรพบุรุษยอม บรรลุข้อตกลงแลกเปลี่ยนในครั้งนีซึ้น แต่ทว่า ไม่นึกเลยว่าเวลานี้ทุกอย่างล้วนกลายเป็นเมฆหมอกที่จางหายไปเสียแล้ว

“โง่ไม่มีที่ติ มาถึงขั้นนี้แล้วยังคิดจะหักแขนขาของข้า ทำลายหักษะยุทธของข้า” หลี่ซีเย่ไม่ได้เลิกกระหนังหนังตา จากนั้น โยนศพของเฮ่ายวี๋เงินไปข้างๆ เหมือนโยนขยะทิ้งอย่างนั้น

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ข้านี้แหละจะเอากระดูกของเจ้าบาดให้เป็นผงแล้วไปรย!” ในเวลานี้ บรรพบุรุษสายตระกูลเฮ่าคำรามเสียงดังก้อง เสียงคำรามทำให้เมฆบนท้องฟ้ากระจายไปทั้งหมด ภายใต้อำนาจนี้ มือขนาดใหญ่ของเขาพันจับลงไป หนึ่งฝ่ามือนี้เพียงพอที่จะทำให้คลื่นและน้ำทะเลแตกกร้าว

“ปัง.....” หลี่ชียเอ่ไม่ได้เลิกกระทิงหนังตาด้วยซ้ำ ตอบโต้วด้วยหมัดๆ หนึ่งออกไป เป็นหมัดตรงๆ อย่างนั้นแหละ หมัดที่พาลและร้ายกาจ ภายใต้อำนาจนี้ปราศจากการคำรามเสียงยาว ปราศจากการคำรามด้วยความโกรธ

ได้ยินเสียงดัง “คร้าก” แขนของบรรพบุรุษตระกูลเฮ่า แผลกภายใต้อำนาจเพียงหมัดเดียว บรรพบุรุษตระกูลเฮ่าถอยหลังตั้งตึงตึงไปหลายก้าว พร้อมกับกระดูกเลือดออกมาอย่างแรง

สิ่งที่เกิดขึ้นทำเอาสีหน้าของคนทุกคนต้องเปลี่ยนไป
ทุกคนรู้สึกเสียวสันหลังวาบบ บรรพบุรุษตระกูลเฮ้านับเป็นยอด
ฝีมือระดับต้นๆ ของเมืองเกาวัลย์ฟ้า เวลานี้กลับไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่
ชีย่

เวลานี้ บรรดาบรรพบุรุษของเมืองเกาวัลย์ฟ้าที่อยู่ใน
เหตุการณ์ต่างระวังตัวมากขึ้น ทอยยกันเสกเอาอาวุธของตนเอง
ออกมา และทำการล้อมหลี่ชีย่เอาไว้

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ลงมือในครั้งนี้นี้ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคล
ระดับบรรพบุรุษทั้งสิ้น ขณะที่ยอดฝีมือคนอื่นๆ ได้ถอนตัวออกจาก
แนวสนามรบไปยืนอยู่ข้างๆ เพื่อให้พื้นที่กับบรรดาบรรพบุรุษ
ทั้งหลาย

การต่อสู้ในระดับนี้ไม่อยู่ในวิสัยที่ระดับผู้เยาว์จะเข้าไป
สอดแทรกได้ การที่ผู้เยาว์ยังคงอยู่ในวงต่อสู้ตั้งแต่จะแกะกะผู้อื่น
เท่านั้น

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าถึงกับยื่นเซ่ออยู่ตรงนั้น เขาไม่นึก
ไม่ฝันเลยว่าหลี่ชี่เย่ที่แลดูธรรมดาๆ กลับมีความแข็งแกร่งได้ถึง
เพียงนี้ เขายังเข้าใจว่าหลี่ชี่เย่เป็นเพียงหมอโอสถคนหนึ่งเท่านั้น
ไม่นึกเลยว่ากลับเป็นยอดฝีมือที่ฝึนลิขิตสวรรค์คนหนึ่ง

สำหรับเถิงฉีเหวินนั้น เขาพูดอะไรไม่ออก เมื่อเรื่องราว
ได้พัฒนามาถึงขั้นนี้ คงไม่มีพื้นที่ที่จะให้เขาได้พูดอะไรอีกต่อไป
ทุกอย่างให้อยู่ในดุลพินิจของบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายแล้ว

ถึงฉีเหวินเคยคิดเหมือนกันว่า หลี่ชีย่น่าจะเป็นผู้
เยี่ยมยุทธคนหนึ่ง แต่ทว่าหลี่ชีย่ไม่เคยลงมือเลย เขาจึงไม่มีความ
ชัดเจนในกำลังของหลี่ชีย่ ไม่สามารถจินตนาการได้ว่าเขามีกำลัง
ความสามารถเพียงใด เวลานี้พลันที่หลี่ชีย่ลงมือ เขาจึงมี
แนวความคิดเกี่ยวกับความแข็งแกร่งของหลี่ชีย่อย่างแท้จริง

“จี้ด จี้ด จี้ด” เสียงที่เกิดจากการสร้างกายเนื้อขึ้นมา
ใหม่ดั่งขึ้น ในเวลานี้ แขนของบรรพบุรุษตระกูลเฮ่าที่แหวกเหลวไป
ได้ถูกสร้างขึ้นกลับคืนสภาพเดิมอย่างรวดเร็ว แต่ เวลานี้เขาก็กลับ
รู้สึกโกรธจนแทบคลั่ง เมื่อต้องถูกผู้เยาว์คนหนึ่งเล่นงานจน
บาดเจ็บสาหัส กล่าวสำหรับเขาแล้วมันคือความอัปยศอย่างยิ่ง

ในขณะนี้ บรรพบุรุษตระกูลเฮ่าได้นำเอาสัจจอาวุธชีพ
ของตนออกมา หน้าตาบิดเบี้ยว กล่าวอย่างน่าครั้นคร้ามว่า “เจ้า
เดรัจฉานน้อย วันนี้เมืองเกาวัลย์ฟ้าของพวกเราหากไม่ถลกหนัง

ของเจ้า ไม่เลาะเส้นเอ็นของเจ้า ไม่ดื่มเลือดของเจ้าแล้ว เมือง
เถาว์ลย์ฟ้าคงไม่ต้องยืนอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์แล้วละ! ”

“ผู้เยาว์ หากเจ้ายอมแพ้เสียเดี๋ยวนี้ยังทัน! ” มีระดับ
บรรพบุรุษร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังกับหลี่ซิเย

หลี่ซิเยมองหน้ายอดฝีมือทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์
เพียงยิ้มนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ยอมแพ้รี? ในสายตาของข้า พวกเจ้า
เป็นเพียงมดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น ข้ายกเท้าข้างเดียวก็สามารถ
เหยียบบพวกเจ้าจนตายคาเท้าทั้งหมดได้แล้ว”

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย จะตายอยู่แล้วยังบังอาจคุยโว
โอ้อวดอย่างไร่างอาย” บรรพบุรุษตระกูลเฮ่าคำรามเสียงดังกล่าว

ว่า “เหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหลาย ยังล้งเลอยู่ไย พวกเราร่วมมือกัน
จัดการแยกรา่งเจ้าเดรัจฉานน้อยให้เป็นชินๆ.....”

“จืด.....” เลือดสดๆ กระจาย บรรพบุรุษตระกูลเฮ่า
พูดยังไม่ทันจบ ทันใดนั้น เถาวัลย์เส้นหนึ่งไม่รู้ว่าไหล่ออกมาจาก
ตรงไหน ส่วนปลายที่แหลมเล็กของเถาวัลย์ได้แทงทะลุร่างของ
บรรพบุรุษตระกูลเฮ่าในฉับพลัน ทะลุไหล่ออกมาจากส่วนหัวของ
บรรพบุรุษตระกูลเฮ่า

เวลานี้ ดวงตาทั้งสองของบรรพบุรุษตระกูลเฮ่าเบิก
โพลง กระทั่งตัวตาย เขายังคงไม่เข้าใจว่าตัวเองนั้นตายได้อย่างไร
ตายโดยไร้ความชัดเจน

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างงงงันกับภาพของหลี่ซีเย
ที่มีเถาวัลย์เส้นหนึ่งพันอยู่กับท่อนแขนตั้งแต่เมื่อไหร่ และเถาวัลย์
เส้นนี้งอกออกมาจากปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์อีกด้วย

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเช่นนี้ ทำให้
บรรดาระดับบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกตกใจเป็นอย่างยิ่ง
ต่างก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว สีหน้าขาวซีด จ้องมองดูหลี่ซีเยด้วย
ความไม่อยากจะเชื่อ

เส้นเถาวัลย์ที่งอกออกมาจากปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์
กลับแทงบรรพบุรุษตระกูลเฮ่าจนตาย! มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้
เลย เรื่องเช่นนี้จะต้องไม่มีวันเกิดขึ้น!

กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าแล้ว ปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลยี่ไม่เพียงเป็นบรรพบุรุษต้นกำเนิดของพวกเขา ยังเป็นเทพผู้
พิทักษ์ของพวกเขาอีกด้วย ซึ่งได้ทำการปกป้องรักษาพวกเขามา
ทุกยุคทุกสมัย

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้ เส้นเถาว์ลยี่ที่งอกออกมาจาก
ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยี่กลับไปพันอยู่กับแขนของบุคคลภายนอก
คนหนึ่ง แล้วยังทิ่มแทงบรรพบุรุษเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าจนตายคาที่

เรื่องที่ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยี่สังหารระดับบรรพบุรุษ
ของเมืองเถาว์ลยี่ฟ้าพวกเขา หากแพร่ออกไปคงไม่มีใครเชื่ออย่าง
แน่นอน แม้แต่พวกเขาที่เห็นกับตาตนเองยังไม่อยากจะเชื่อ

“วิชาปีศาจ นี่มันต้องเป็นวิชาปีศาจ วิชาปีศาจ
.....” ภาระทั้งระดับบรรพบุรุษของเมืองเภาวัลย์ฟ้าเมื่อเห็นกับ
ตาตนเอง ยังต้องพิมพ์ออกมา

เรื่องนี้มีบทสรุปเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น พวกเขาอธิบาย
ได้อย่างเดียว คือหลี่ชีย่ต้องมีวิชาปีศาจ มีเพียงใช้วิชาปีศาจจึงจะ
สามารถทำให้เส้นเภาวัลย์ของปฐมบรรพบุรุษเภาวัลย์มาสังหาร
บรรพบุรุษตระกูลเฮ่าได้!

“เขาฝึกวิชาปีศาจที่ชั่วร้าย ปล่อยเขาเอาไว้ไม่ได้ ไม่
ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม ฆ่ามันเสีย!” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่ง
ร้องเสียงดังออกมาด้วยความหวาดผวา

“ซ่า.....” เวลานี้ บรรดาระดับบรรพบุรุษเมือง
เกาะวัลย์ฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างคำรามเสียงดัง พร้อมกับอาวุธใน
มือที่พุ่งเป้าไปที่หลี่ซิเย่ทั้งหมด

สำหรับเหล่าบรรพบุรุษเมืองเกาะวัลย์ฟ้าแล้ว พวกเขา
พร้อมทุ่มเททุกอย่าง เป้าหมายคือปล่อยให้หลี่ซิเย่มีชีวิตออกจาก
เมืองเกาะวัลย์ฟ้าไม่ได้ มิฉะนั้นแล้ว จะกลายเป็นหนามยอกอกของ
เมืองเกาะวัลย์ฟ้าในอนาคตได้

“สวะกลุ่มหนึ่งเท่านั้น.....” หลี่ซิเย่มองพวกเขา
อย่างน่าเกรงขามทีหนึ่ง ฝ่ามือทำท่าโบกพัดออกไป โดยชี้คร้านจะ
มองดูพวกเขาอีกเลย

“ฟาวว” จังหวะที่ฝ่ามือของหลี่ซีเยโบกสะบัดออกไป
นั้น ไบเกอวัลย์ขนาดยักษ์ไบหนึ่งบนเกอวัลย์เส้นนั้นเปรียบประดุจ
ฝ่ามือขนาดยักษ์ที่ซัดออกไป

“ปัง ปัง ปัง” เสียงอาวุธต่างๆ ที่ซัดเข้าหาหลี่ซีเยถูก
ทำลายจนแหลกลาญในคราวเดียว

“ปัง.....” เสียงที่ดังกึกก้องตามมา ไบเกอวัลย์ขนาด
ยักษ์เหมือนวายุที่พัดกวาดเอาไบไม่อย่างนั้น ทำให้บรรดาบรรพ
บุรุษทั้งหมดที่ลงมือในครั้งนี้กระเด็นกระดอนไปทั้งหมด และต้อง
กระอักเลือดออกมาอย่างแรง

บทที่ 1183 บรรพบุรุษท่านตะวัน

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม.....” ระดับบรรพบุรุษที่กระเด็น
กระดอนไปล้นตกลงไปน้ำทะเลทั้งหมด

เป็นภาพที่สร้างความหวั่นไหวอย่างยิ่ง บรรดายอด
ฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์รู้สึกหวั่นไหวจนไม่อาจเรียกสติคืนกลับมา
เป็นเวลานาน

แม้แต่ถึงฉีเหวินและเจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้ายังต้องอ้าปาก
ค้าง พวกเขา รู้สึกตื่นตระหนกจนไม่อาจหุบปากลงได้ นี่มันเทพ
นิยายชัดๆ

ในสมัยวานานี้ เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟาและเถิงฉีเหวินพวกเขาตระหนักว่ามีความน่าจะเป็นเพียงหนึ่งเดียว.....นั่นก็คือหลี่ชี่เย่ได้ควบคุมปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยเอาไว้!

คำพูดเช่นนี้เมื่อกล่าวออกมาแล้วออกจะดูไร้สาระมากถึงขีดสุด ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยคือเทพผู้พิทักษ์ของพวกเขา ต่อให้บรรพบุรุษของเมืองเถาว์ลยไฟาเองก็ไม่สามารถควบคุมปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนนอกที่ไม่คุ้นเคย

ถ้าหากจะกล่าวว่า หลี่ชี่เย่สามารถควบคุมปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยของพวกเขาได้ ที่สามารถอธิบายได้คงมีเหตุผลเดียวก็คือ หลี่ชี่เย่มีวิชาปีศาจ

“ยังมีใครจะขวางทางข้าอีกหรือไม่?” เวลาที่ ด้านหลัง
ของหลี่ซีเยปรากฏแถววัลย์แต่ละเส้นที่ค่อยๆ โพล่ขึ้นมา ทั้งหมด
ล้วนแล้วแต่เป็นแถววัลย์ที่ออกมาจากปฐมบรรพบุรุษแถววัลย์ทั้งสิ้น

ในเวลานี้ บรรดายอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างตะลึง
อยู่ตรงนั้น วิชาวปศาวเช่นนี้พวกเขาไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน
กระทั่งเรียกได้ว่าไม่สามารถจินตนาการได้เลย

ในที่สุด บรรดายอดฝีมือทั้งหมดได้มองตากันและกัน
จากนั้น พวกเขายังคงค่อยๆ หดวงล้อมเข้ามาอย่างช้าๆ และทำการ
ปิดล้อมหลี่ซีเยเอาไว้จนกระทั่งน้ำสั๊กหยุดก็เล็ดรอดไม่ได้
เหมือนเดิม

ในใจของยอดฝีมือเมืองเถาวัลย์ไฟย่อมหวาดกลัวเป็นอันมาก เพราะแม้แต่ระดับบรรพบุรุษของพวกเขายังถูกเล่นงานจนกระเด็นไปเหมือนแมลงวันตัวหนึ่งเท่านั้น พวกเขายอมไม่สามารถเทียบได้กับเหล่าบรรพบุรุษเหล่านั้น

แต่ทว่า พวกเขาจะปล่อยให้หลี่ชีย่จากไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด แม้ว่าในใจจะหวาดกลัวอย่างมากก็ตาม แต่พวกเขาก็จะอ่อนข้อให้ไม่ได้ เพราะถ้าหากหลี่ชีย่สามารถกลับออกไปโดยมีชีวิต มันก็คือภัยพิบัติของเมืองเถาวัลย์ไฟพวกเขา

หลี่ชีย่มองดูบรรดา ยอดฝีมือที่ล้อมวงเข้ามา ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่ “แม้ว่าจะโง่ไปหน่อย แต่อย่างน้อยก็ยังนับเป็นพวกกระดุกเหล็ก รู้ว่าสู้ไม่ได้แต่ก็ยังมา”

“ผู้ควบคุมแถววัลย์.....” ขณะที่ศึกตรงหน้ากำลัง
จะระเบิด ปราบกฏเสียงพิมพ์ำดังออกมา แม้ว่าจะเป็นเพียงเสียงที่
พิมพ์ำออกมาแผ่วเบา แต่ทว่า ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างได้ยิน
กันอย่างชัดเจน

ในเวลานี้เอง ภายในเขตหวงห้ามปราบกฏผู้เฒ่าผู้หนึ่ง
โผล่ออกมา แต่หากจะให้ถูกต้อง ต้องบอกว่านี่คือดอกทานตะวัน
ดอกหนึ่ง หรือเป็นต้นทานตะวันต้นหนึ่ง

มันคือต้นทานตะวันที่สูงใหญ่มากต้นหนึ่ง สูงกว่าคน
ทั่วไปเสียอีก และดอกทานตะวันนั้นกำลังเบ่งบานเต็มที่ มีขนาดที่
ใหญ่ยักษ์มากๆ

ด้วยดอกทานตะวันเช่นนี้ ตรงกลางของดอกกลับเป็น
ใบหน้าของคน เป็นใบหน้าของผู้เฒ่าคนหนึ่ง

ดอกทานตะวันดอกนี้อาศัยรักเป็นขา ก้าวเดิน
ออกมาจากเขตหวงห้าม แม้ว่าดอกทานตะวันนี้ไม่ได้มีลมปราณที่
น่ากลัวออกมาให้เห็น แต่ทว่า กลับให้ความรู้สึกว้าเหวเพียงเขายก
แขนขึ้นมาก็สามารถทำลายฟ้าได้อย่างนั้น

“เอกลักษณ์ดั้งเดิมบรรพบุรุษ.....” ครั้นเห็นต้น
ทานตะวันนี้แล้ว ถึงฉิวเหวินที่ได้สติกลับมาต้องพึมพำออกมา

เอกลักษณ์ดั้งเดิมบรรพบุรุษหมายถึง รูปแบบการคืบคลาน
สภาพเดิมชนิดหนึ่งของเผ่าพฤษชาติด้วยการรักษาหรือคงความเป็น

รูปลักษณะที่เป็นต้นไม้ดั้งเดิม สำหรับเผ่าพฤกษาแล้ว ส่วนใหญ่จะสามารถฝีกตนจนกลายเป็นคน เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเลือดมีเนื้อ

การฝีกตนจนกลับกลายเป็นร่างของมนุษย์ไม่ได้ หมายความว่า จะมีความแข็งแกร่งมากขึ้น ตรงกันข้ามเผ่าพฤกษาที่ฝีกจนกลายเป็นคนจะมีความแข็งแกร่งเทียบไม่ได้กับบรรพบุรุษคงรูป เนื่องจากการคงความเป็นรูปลักษณะเดิม ก็คือการคงพลังดั้งเดิมเอาไว้

แต่ทว่า แม้เอกลักษณ์ดั้งเดิมบรรพบุรุษจะมีข้อดีของตน แต่ก็มีข้อด้อยที่รุนแรง นั่นก็คือหากคงความเป็นสภาพดั้งเดิมของตนเอาไว้ จะไม่สามารถสืบทอดสายเลือดของตนได้อีกต่อไป ไม่ว่าผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งปานใดหรือฝึนลิขิตสวรรค์เพียงใดก็ตาม สายเลือดของผู้นั้นก็จะหยุดหรือสิ้นสุดเพียงเท่านั้น

กล่าวสำหรับเผ่าพฤษกาแล้ว มีเพียงฝึกให้กลายร่าง เป็นคนที่มีเลือดมีเนื้อแล้ว ทำให้สายเลือดของคนผู้นั้นทะยานอยู่ ภายในกายและสามารถสืบทอดต่อไปยังชนรุ่นหลังต่อไปได้

นี่คือเหตุผลทำไมเผ่าพฤษกาจะเริ่มต้นด้วยการฝึกให้ ตนเองกลายเป็นคน สำหรับเผ่าพฤษกาแล้ว ผู้ที่สมัครใจคงความ เป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิมบรรพบุรุษนั้นมีน้อยมาก จะอย่างไรก็ตาม ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการให้สายเลือดของตนได้สืบทอดต่อไป

หาไม่แล้ว หากสายเลือดของตนต้องมาขาดสะบั้นลงที่ ตัวเองละก็ ต่อให้แข็งแกร่งมากมายปานใดก็ตาม หรือมีความฝืน ลิขิตสวรรค์เช่นใดก็ไร้ความหมาย เพราะจะขาดผู้สืบทอด สายเลือด และขาดจากการมีชนรุ่นหลังที่จะมาสืบทอด!

“บรรพบุรุษอาวูโส บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวัน.....”
เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าที่กำลังตะลึงอยู่ถึงกับร่างสั่นเทิ้มทีหนึ่ง และ
พึมพำออกมาเมื่อเห็นต้นทานตะวันยักษ์ก้าวเดินออกมาจากเขต
หวงห้าม

บรรดายอดฝีมือที่ล้อมหลี่ชีย่เอาไว้เมื่อได้ยินคำพูด
ของเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าอดที่จะหันกลับไปมองไม่ได้ เมื่อเห็นต้น
ทานตะวันขนาดยักษ์ ต่างรู้สึกมีกำลังวังชาเพิ่มขึ้นมาทันที

“ใช่บรรพบุรุษอาวูโส ใช่บรรพบุรุษอาวูโสจริงๆ บรรพ
บุรุษอาวูโสกลับสู่โลกปัจจุบันแล้ว” มียอดฝีมือรู้สึกดีใจเป็นอย่างนัก

ที่แท้ดอกทานตะวันขนาดยักษ์ที่ถูกเรียกขานว่าเป็น
บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันนั้น เป็นบรรพบุรุษที่ดึกดำบรรพและ
แข็งแกร่งที่สุดของเมืองเกาวัลย์ฟ้า ซึ่งจะปรากฏตัวน้อยมาก แม้แต่
เจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้าเองชั่วชีวิตของเขาก็มีโอกาสดูเห็นเขาเพียง
ครั้งเดียวเท่านั้น ครานั้นเขายังมีอายุเยาว์วัยมากๆ อยู่

ในเวลานี้บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันไม่ยากเชื่อ
สายตาของตนเอง จ้องมองเขม็งไปที่หลี่ซีเย จากนั้นมองดูเกาวัลย์
แต่ละเส้นที่ปรากฏอยู่ด้านหลังของหลี่ซีเย เขารู้สึกเหมือนตัวเอง
กำลังอยู่ในความฝันอย่างนั้น

เมื่อบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันค่อยๆ เดินเข้าไปหาหลี่
ซีเย บรรดายอดฝีมือที่ปิดล้อมหลี่ซีเยอยู่ต่างทยอยกันหลบเป็น
ทางออกมา

ความจริงแล้ว การที่ได้เห็นบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวัน
ทำให้ยอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกโล่งอก บรรพบุรุษอาวูโส

ทานตะวันกลับสู่โลกปัจจุบันก็คงไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้
ต่อให้วิชาปีศาจของหลี่ซิเย่ไร้ผู้ต่อกรเช่นใด คงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของ
บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวัน

“เจ้า เจ้า เจ้าสามารถควบคุมได้จริงๆ หรือเนี่ย? เจ้า
เจ้า เจ้าคือผู้ควบคุมเก้าวัลย์จริงๆ หรือ?” บรรพบุรุษอาวุโส
ทานตะวันเองไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อนัก จ้องเขม็งไปที่หลี่ซิเย่และ
พิมพ์้าออกมา

“ตาเต๋มาดอกทานตะวัน เจ้าลองดูสักครั้งก็จะรู้เอง
ข้าแนะนำอย่างยิ่งกับการสำแดงพลังที่น่าเกรงขามไร้ผู้ต่อกรอยู่
แล้ว” หลี่ซิเย่ยิ้มเฉยเมยมองหน้าบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวัน

พวกของเถิงฉีเหวันต่างรู้สึกตะลึงกับคำพูดของหลี่ซีเย
ด้วยพันล้านปีที่ผ่านมาไม่มีใครเล่าที่หาญกล้าพูดจาไม่ให้ความ
เคารพต่อบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเช่นนี้

สายตาของบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันพลันลุกวาว
เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย มันกลับกลายเป็นเจิดจรัสยิ่งนัก
เหมือนหนึ่งดวงดาราจำนวนนับไม่ถ้วนที่เปล่งประกายออกมาอย่าง
นั้น

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันใช้มือ
ปิดออกไปอย่างนั้น ทำการกันเป็นช่องว่างขึ้นมาทีละช่องๆ เหมือน
ต้องการเนรเทศหลี่ซีเยอย่างนั้น

“ปัง.....” การเนรเทศไม่ทันได้สัมฤทธิ์ผล ปรากฏว่าช่องว่างแต่ละช่องได้พังทลายลง จากนั้น “ปัง” ร่างของบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันได้ไปนอนทับอยู่บนต้นเถาว์ลัยขนาดยักษ์

เวลานี้เอง เส้นเถาว์ลัยแต่ละเส้นได้พันเข้าด้วยกัน กลั้บกลายเป็นเหมือนดั่งเป็นมือเทพที่ทำลายช่องว่างในพริบตา จากนั้นเข้าบีบรัดคอหอยของบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันเอาไว้ สะกดร่างของบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันเอาไว้บนต้นเถาว์ลัย และถูกควบคุมตัวเอาไว้จนไม่สามารถกระดิกตัวได้

“เป็นไปไม่ได้.....” การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้เจ้าเมืองเถาว์ลัยฟ้าและทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ตกใจเป็นอย่างยิ่ง หรือจะกล่าวโดยไม่เป็นการเกินเลย พวกเขาเหล่านั้นต่างตกใจจนอุจจะระบัสสาวะราดไปตามๆ กัน!

บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันนับเป็นผู้ที่ไร้ผู้ต่อกรมากที่สุดของเมืองเกอวัลย์ฟ้า แต่เวลานี้เพียงแค่พริบตาเดียวเท่านั้นก็ถูกสยบเอาไว้แล้ว จะไม่ให้พวกเขาต้องตะหนกจนหน้าถอดสีได้อย่างไร!

ฉับพลันนี้ บรรดายอดฝีมือของเมืองเกอวัลย์ฟ้าล้วนแล้วแต่รู้สึกสิ้นหวัง แม้แต่บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันยังสู้ไม่ได้แล้วยังจะมีใครสามารถต่อกรกับหลี่ชียเอ่ได้ นอกจากปฐุมบรรพบุรุษเกอวัลย์ของพวกเขาแล้วละ!

ถึงจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม แม้ว่าจะสิ้นหวัง และนาทีนี้ บรรดายอดฝีมือยังคงเข้าปิดล้อมหลี่ชียเอ่เอาไว้ ต่อให้รู้ว่าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ่ พวกเขาก็ปล่อยหลี่ชียเอ่ไปไม่ได้ พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับมัน ต้องเสี่ยงกับมันสักครั้ง!

ในเวลานี้ เถิงฉีเหวินและเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าต่างรู้สึก
หายใจติดขัด ในสายตาของพวกเขา ณ ปัจจุบันไม่มีใครสามารถ
ต่อกรกับบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันได้ แต่ทว่า เวลานี้เขากลับถูก
สยบจนกระดิกตัวไม่ได้ ช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้นสำหรับพวกเขา

“ข้าก่อน ข้าไม่ได้ประสงค์ร้าย ข้าเพียงต้องการ
ทดสอบดูเท่านั้น” ในขณะนี้ บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันที่ถูกสยบ
อยู่บนต้นเถาวัลย์ได้ชูมือทั้งสองขึ้นมา

หลี่ซีเยมองดูทีหนึ่ง มือที่บีบคอบรรพบุรุษอาวูโส
ทานตะวันพลันคลายออก ปล่อยบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันให้เป็น
อิสระ ขณะที่มือเทพที่เกิดจากการถักทอเข้าด้วยกันของเส้น
เถาวัลย์ก็ได้คลายและแยกตัวออก กลับไปเป็นเถาวัลย์แต่ละเส้น
โผล่ขึ้นมาทางด้านหลังของหลี่ซีเยเหมือนเดิม

“เป็นความจริง เป็นผู้ควบคุมแถววัลย์จริงๆ ” ในเวลานี้
บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันแทบไม่ยากเชื่อ แม้ว่าเขาได้ยืนยัน
จากการทดสอบแล้วก็ตาม ยังคงรู้สึกหวั่นไหวในใจยิ่งนัก

บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้อง
มองดูหลี่ซีเย่ กล่าวว่า “ท่านมีสายเลือดเมืองแถววัลย์ฟ้าใช่หรือไม่?
”

หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมากับคำกล่าวของบรรพบุรุษ
อาวูโสทานตะวัน “แต่ดอกทานตะวัน เจ้าคิดมากเกินไปหรือเปล่า
เลือดที่หลังรินในกายของข้าเป็นเลือดที่บริสุทธิ์ยิ่งของเผ่าพันธุ์
มนุษย์ ข้าไม่ใช่ทายาทรุ่นหลังของปฐมบรรพบุรุษแถววัลย์ ยิ่งไม่ได้
เป็นญาติกับเมืองแถววัลย์ฟ้าของพวกเขาเจ้า”

“ช่างน่าอัศจรรย์เสียจริง” บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวัน พิจารณาหลิขีเยอย่างละเอียดรอบคอบ จนมั่นใจว่าหลิขีเยไม่ได้มีสายเลือดเกี่ยวข้ออะไรกับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขา รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ กล่าวว่ “นอกจากบุตรชายเพียงคนเดียวของปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ที่สามารถสื่อสารกับปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ และกลายเป็นผู้ควบคุมเถาว์ลย์แล้ว ในยุคหลังต่อมา ยังไม่ปรากฏมีผู้ควบคุมเถาว์ลย์ขึ้นในเมืองเถาว์ลย์ฟ้าอีก เจ้าที่เป็นเพียงบุคคลภายนอกกลับสามารถกลายเป็นผู้ควบคุมเถาว์ลย์ได้!”

ครั้นบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับมีประกายตาที่แวววาวขึ้นมา กล่าวว่ “หรือว่ปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้เลือกเจ้าเอาไว้ ให้เจ้าเป็นผู้ควบคุมเถาว์ลย์ของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าเรา.....”

“เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว” หลีชีเย่โบกมือตัดบทของ บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวัน ยิ้มกล่าวว่า “เลิกคิดเพื่อแจ๋ได้แล้ว ข้า ไม่ใช่เทพผู้พิทักษ์ของเมืองเกอวัลย์ฟ้า ยิ่งไม่ใช่ผู้ควบคุมเกอวัลย์ อะไรของเจ้า ข้าเพียงแต่ทำการสั่งสอนพวกลูกหลานจิ้งเง่ากลุ่มนี้ แทนปฐมบรรพบุรุษเกอวัลย์เท่านั้น”

แน่นอน หลีชีเย่ยอมมิใช่ผู้ควบคุมเกอวัลย์ของเมือง เกอวัลย์ฟ้าอยู่แล้ว เขาเพียงแต่ทำการสื่อสารกับปฐมบรรพบุรุษ เกอวัลย์ผ่านทางต้นหมื่นกัลปีเท่านั้น แม้ว่าปฐมบรรพบุรุษเกอวัลย์ จะขาดสติปัญญา แต่สัญชาตญาณยังคงอยู่ หลังจากที่สื่อสารกัน แล้ว ปฐมบรรพบุรุษเกอวัลย์อนุญาตให้หลีชีเย่อาศัยพลังของมันได้

“ไม่ว่าจะอย่างไร การที่เจ้าสามารถทำการควบคุมทุก อย่างในที่นี้ได้ก็คือผู้ควบคุมเกอวัลย์ มิเพียงได้รับการอนุญาตจาก ปฐมบรรพบุรุษเกอวัลย์ จึงสามารถควบคุมพลังของปฐมบรรพบุรุษ เกอวัลย์ได้” บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันกล่าวด้วยความตื่นเต้นดี ใจ

“คำกล่าวประโยคข้างหน้าเหมือนนพายลมอย่างนั้น แต่
ประโยคหลังเจ้ากล่าวได้ถูกต้อง” หลี่ซียี่มกล่าวว่า “ถูกต้อง
ข้าน่าจะสามารถควบคุมพลังของปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้!”

ตอนที่ 1184 ผู้ควบคุมเกาะวัลย์

ถึงแม้หลี่ชียเอ่จะไม่ยอมรับว่าเป็นผู้ควบคุมเกาะวัลย์ แต่ บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันยังคงรู้สึกตื่นตันใจ เขาเดินเข้าไปหาและกล่าวด้วยความตื่นตันยิ่งว่า “ก็ปีมาแล้ว ในที่สุดเมืองเกาะวัลย์ฟ้าก็รอคอยจนถึงวันนั้นแล้ว ในที่สุด ผู้ควบคุมเกาะวัลย์ก็ปรากฏตัวแล้ว ยุคนี่ เมืองเกาะวัลย์ฟ้าของเรามีหวังเจริญรุ่งเรืองแล้ว.....”

“แต่อดอกทานตะวัน เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว” หลี่ชียเอ่โบกมือเบาๆ กล่าวตัดบทบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวัน พุดขึ้นมาด้วยความเบื่อหน่ายว่า “ผู้ควบคุมเกาะวัลย์อะไร เมืองเกาะวัลย์ฟ้าเจริญรุ่งเรืองอะไรของเจ้า ข้าไม่มีอารมณ์กับของเล่นแบบนี้ ข้าเพียงต้องการซื้อขายแลกเปลี่ยนกับเมืองเกาะวัลย์ฟ้าเท่านั้น”

ถึงแม้ว่าหลี่ชียเอ่จะไม่มีอารมณ์ร่วม แต่ทว่า บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันกลับไม่คิดเช่นนั้น เขากลับรู้สึกดีใจจนบอกไม่ถูก ลักษณะเหมือน มีความปรารถนาอยู่ฝ่ายเดียว เขาส่งเสียงทวาด

ต่อบรรดายอดฝีมือที่อยู่รอบๆ ว่า “ยังยืนเซ่ออยู่ทำไม ยังไม่รีบเข้ามาคารวะต่อใต้เท้าผู้ควบคุมเถาวัลย์ ปณิธานของผู้ควบคุมเถาวัลย์ก็คือปณิธานของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์!”

กล่าวสำหรับบรรพบุรุษอาวุโสท่านตะวันแล้ว เขาต้องการคว้าโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้เอาไว้ นี่คือนักที่สามารถควบคุมเถาวัลย์นะเนี่ย ถ้าหากสามารถรั้งตัวเขาเอาไว้ละก็ สำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขาแล้วย่อมคือของล้ำค่าที่ไม่สามารถประเมินค่าได้

บรรดา ยอดฝีมือของเมืองเถาวัลย์ฟ้ารู้สึกมีนงงอยู่บ้าง แต่ว่า เมื่อลองนึกดูให้ดีก็รู้สึกว่ามันก็จริงเหมือนกัน แม้ว่าหลี่ชีย่จะเป็นคนนอก แต่ทว่า เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาได้รับการยอมรับจากปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ แม้แต่บรรพบุรุษอาวุโสก็ให้การยอมรับต่อฐานะของเขา สิ่งนี้ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่าปณิธานของหลี่ชีย่ก็คือปณิธานของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์

บรรดายอดฝีมือจึงทยอยกันเข้าไปแสดงความคารวะต่อหลี่ชียเอ การเปลี่ยนแปลงชนิดหน้ามือเป็นหลังมือสร้างความงันกับผู้คนไม่น้อย ก่อนหน้านั้นพวกเขาอยู่กับหลี่ชียเอยังฆ่ากันชนิดตายไปข้างหนึ่ง เวลานี้พลันพลิกกลับสามร้อยหกสิบองศา หลี่ชียเอกลับกลายเป็นผู้ควบคุมเถาวัลย์ เป็นตัวแทนปณิธานของปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์

หลี่ชียเอไม่ได้รู้สึกสนุกด้วยกับการเข้ามาคารวะของเหล่ายอดฝีมือจำนวนมาก โบกมือแล้วกล่าวว่า “เอาล่ะ ใครมีหน้าที่อะไรก็ไปทำเถอะ จะเป็นผู้ควบคุมเถาวัลย์ก็ดี หรือจะเป็นปณิธานปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ก็ช่าง แยกย้ายกันไปให้หมด”

“กลับไปคิดทบทวนตัวเองกันให้ดี เรื่องอะไรสมควรหรือไม่สมควรยังแยกแยะกันไม่ออก” สูดหายใจบรรพบุรุษอาวูโส

ทานตะวันได้กล่าวด้วยเสียงอันดังต่อเหล่ายอดฝีมือเมืองเกาวัลย์ฟ้า ไล่พวกเขาให้แยกย้ายกันไป

ในที่สุด ผู้เยาว์ของเมืองเกาวัลย์ฟ้าคงเหลืออยู่เพียง เจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้า และเถิงฉินเหวินสองคนเท่านั้น

“ในเมื่อผู้ควบคุมเกาวัลย์กลับคืนสู่เมืองเกาวัลย์ฟ้า ก็ขอให้ใต้เท้าผู้ควบคุมเกาวัลย์รั้งอยู่ที่เมืองเกาวัลย์ฟ้า ผู้เยาว์จำนวนมากในเมืองเกาวัลย์ฟ้ายังต้องได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่าน.....” บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเผยรอยยิ้มที่เจิดจรัสออกมาให้เห็น

ในขณะนี้ สำหรับบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันแล้ว ทุกสิ่งล้วนไม่มีความสำคัญสำหรับภาพรวมของเมืองเกาวัลย์ฟ้า ที่

สำคัญที่สุดก็คือต้องรังตัวหลี่ชียเอเอาไว้ให้ได้ หากหลี่ชียเยยินยอม
อยู่ในเมืองเถาวัลย์ฟ้า เท่ากับเมืองเถาวัลย์ฟ้าได้สุดยอดของวิเศษ
ในมือแล้ว

หลี่ชียเยไม่ได้ต้องการจะเป็นผู้ควบคุมเถาวัลย์อะไรนั้น
เลยแม้แต่น้อย เขาโบกมือกล่าวตัดบทบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวัน
กล่าวว่า “เรื่องแบบนี้ไม่ต้องมาเข้าชี้กวนใจซ้ำอีกเลย เวลาของข้า
มีจำกัด ข้ารับผิดชอบเพียงแคร์ักษาปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ให้หาย
เมื่อได้นำเต้าเถาวัลย์ฟ้าแล้ว ทุกอย่างก็จะไม่เกี่ยวอะไรกับข้าอีก”

“เอ่อ.....” เมื่อถูกหลี่ชียเยอาศัยคำพูดตักเอาไว้ ทำให้
บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันหาข้ออ้างไม่ได้อีก เขาจึงต้องหัวเราะ
เจื่อนๆ กล่าวว่า “ก็ดี ก็ดี เรื่องของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์สำคัญ
กว่า เรื่องของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์สำคัญกว่า รักษาปฐมบรรพ
บุรุษเถาวัลย์ก่อน”

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเองก็เข้าใจ หากใจร้อนคง
ไม่ได้การแน่ หากทำให้หลี่ซิเย่รำคาญก็จะเกิดความยุ่งยากขึ้นมา

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเดินนำหน้าพาหลี่ซิเย่เข้า
ไปในเขตหวงห้าม ขณะที่เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าและเถิงฉินเหวินกว่าจะ
ได้สติคืนกลับมา รีบเร่งเดินตามขึ้นไป

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้า หรือเถิงฉินเหวิน พวกเขา
ต่างไม่เคยคาดคิดว่าเรื่องราวจะกลับตาลปัตรเช่นนี้ เรียกได้ว่า
เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่นึกไม่ฝันมาก่อน

นับตั้งแต่นั้นที่หลี่ซิเย่สังหารเฮ่ายวีเจินนั้น เจ้าเมือง
เถาวัลย์ฟ้าและเถิงฉินเหวินต่างรู้แล้วว่า การเจรจาแลกเปลี่ยนคราวนี้

ได้จับสั้นลงแล้ว ไม่เพียงแต่การเจรจาแลกเปลี่ยนคราวนี้ได้จับสั้นลงเท่านั้น เกรงว่าเมื่อถึงที่สุดแล้ว พวกเขาสองคนก็อาจเอาตัวเองไม่รอด ต่อให้เมืองเกาวัลย์ฟ้าของพวกเขามีกำลังพอที่จะจับตัวหลี่ชียเอเอาไว้ได้ก็ตาม แต่ทว่า ท้ายสุดแล้วพวกเขาก็ต้องรับผิดชอบ ต่อภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในครั้งนี้

อย่างไรก็ตาม สุดท้ายหลี่ชียเอกลับสามารถพลิกสถานการณ์ทั้งหมด และกลายเป็นผู้ที่ควบคุมสถานการณ์เอาไว้

กระทั่งเวลานี้ เถิงฉีเหวินจึงได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่า เพราะอะไรหลี่ชียเอถึงได้มีความมั่นใจในการบังคับซื้อขาย นาที่นี้ เถิงฉีเหวินจึงเข้าใจอย่างแท้จริงว่าไฟตายของหลี่ชียเอคืออะไร ความมั่นใจในตนเองของเขามาจากที่ใด!

พวกของหลี่ชีย่เดินเข้าไปยังเขตหวงห้าม ข้างหน้าที่เห็นเป็นพื้นที่ที่สวยงามเป็นยิ่งนัก ภูเขาแต่ละลูกที่ตั้งตระหง่านขึ้นไปบนท้องฟ้า สามารถมองเห็นไบเกาวัลย์ที่เหมือนกำลังร้ายรำเจ็บเจ็บบนท้องฟ้า ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในแคว้นของเอลฟ์อย่างนั้น

มองดูยอดเขาที่สูงตระหง่าน ต้นไม้ที่สูงเทียมฟ้า น้ำที่ไหลพลุ่งพล่านในแม่น้ำ มีใครบ้างกล้าที่จะคิดว่าที่ยืนอยู่นั้นเป็นเกาวัลย์ยักษ์ ผู้ที่ไม่รู้ความมาก่อนยังเข้าใจว่าที่ตรงนี้คือป่าที่อยู่ในยุคไร้ซึ่งอารยธรรม

การที่ได้มาก้าวเดินอยู่ท่ามกลางพื้นที่อันเป็นเขตหวงห้าม ทำให้รู้สึกได้ถึงความเป็นทุ่งสังหารอันทรงพลังที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้พื้นดินแห่งนี้ หากไม่ได้รับอนุญาตจากเมืองเกาวัลย์ฟ้าและบุกรุกเข้ามาผลการโดยอาศัยกำลังนั้น เกรงว่าไม่พ้นสิบก้าวก็คงจะถูกลูกศรที่คอยสกัดกั้นเหล่านี้สังหารเป็นแน่แท้

ขณะเดียวกัน ท่ามกลางเขตหวงห้ามแห่งนี้ ผู้คน
สามารถรับรู้ได้ถึงพลังแก่นฟ้าดินที่เข้มข้นไม่มีวันจางหาย แน่นอน
ที่สุด ที่ตรงนี้นอกจากจะมีพลังแก่นฟ้าดินที่ไม่มีวันจางหายแล้ว ยัง
อบอวลไปด้วยพลังชีวิตที่เข้มข้นยิ่งนัก มันคือพลังชีวิตของปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์

เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่สำคัญที่สุดของ
เมืองเถาว์ลย์ฟ้า ที่ตรงนี้ได้มีการกักกันพลังแก่นฟ้าดินและพลัง
ชีวิตของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ปริมาณมหาศาลเอาไว้

สถานที่ที่มีลักษณะเช่นนี้ ย่อมต้องเป็นสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ในอุดมคติของผู้บำเพ็ญตนแน่นอน อย่างไรก็ตาม ใ้ใช้ว่า
ผู้ใดก็ตามในเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็สามารถเข้ามาฝึกตนในสถานที่
แห่งนี้ได้

สุดท้าย บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันได้พาหลิชิเย่ขึ้น
ไปอยู่บนยอดเขาที่สูงที่สุดของเขตหวงห้ามแห่งนี้ บนยอดเขาที่สูง
ที่สุดแห่งนี้ มีเกอวัลย์เส้นหนึ่งทิ้งตัวลงมาจากบนห้องฟ้า โดยที่
เกอวัลย์เส้นนี้มีขนาดใหญ่มากพอๆ กับเสาหิน กิ่งเกอวัลย์ที่
คล้ายดั่งหยกที่เปล่งประกายอ่อนๆ ออกมา แลดูเหมือนเป็นเส้นเอ็น
หยกที่ทิ้งตัวห้อยลงมาจากห้องฟ้า

ครั้นได้เห็นกิ่งเกอวัลย์เส้นนี้แล้ว พลันทำให้นึกถึง
ตำนานเรื่องหนึ่ง ตามตำนานเล่าว่า ยามที่ผู้บำเพ็ญตนละสังขาร
ในท่านั่งแล้วจะมีเส้นเอ็นหยกห้อยลงมาจากจมูก และล่องลอยขึ้น
ไปบนสวรรค์

เมื่อเห็นกิ่งเกอวัลย์ที่คล้ายดั่งเส้นเอ็นหยกที่อยู่
ตรงหน้า ทำให้สามารถจินตนาการสภาพที่ปฐุมบรรพบุรุษเกอวัลย์
ละสังขารในท่านั่งกรรมฐานเวลานั้น

"สภาพที่ปรมาจารย์พฤกษาละสังขารกลับสู่ดั้งเดิม คืบ
สู่พื้นดินเวลานั้น ทำให้ผู้คนแทบไม่อยากจะเชื่อ" หลี่ซีเยมองดูกิ่ง
เถาวัลย์เส้นนั้นที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่า "ขณะที่ปรมาจารย์พฤกษา
ละสังขาร ฟ้าดินแปรผัน ปราภฏการณ์ต่างๆ หยอยกันสำแดง
ออกมา หนึ่งในนั้นก็คือเส้นเอ็นหยกที่หึงตัวห้อยลงมาจากจมูก"

เถิงฉีเหวินและเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าต่างตะลึงงันเมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีเรื่องราว
เช่นนี้มาก่อน

"ใต้เท้าผู้ควบคุมเถาวัลย์มีความรู้กว้างขวาง เป็นที่ชื่น
ชมยิ่งนัก ขณะที่ปรมาจารย์พฤกษาละสังขารมีเหตุการณ์เช่นนี้

จริงๆ ” บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันอดที่จะชมเปาะด้วยความตะลึง
ไม่ได้

หลี่ซีเย่เพียงเหลือบตามองเขาทีหนึ่ง กล่าวว่า “ยังไม่
ต้องรีบร้อนกล่าวชมซ้ำ คำพูดของข้าจะไม่น่าฟังมาก ขณะที่
ปรมาจารย์พิฤกษาละสังขารในท่านั่งกรรมฐาน เส้นเอ็นหยกที่หึง
ตัวห้อยลงมาจากจมูกมีสองเส้น เวลานี้เหลือเพียงเส้นเดียว หากจะ
กล่าวให้ถูกต้องเวลานี้ไม่เหลือแม้แต่เส้นเดียว ทั้งหมดล้วนเกิดจาก
ฝีมือลูกหลานที่อกตัญญูเช่นพวกเจ้า”

คำพูดเช่นนี้ทำให้บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันต้อง
หัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่ง สำหรับเจ้าเมืองเกอวัลย์ฟ้าและเถิงฉินเหวินได้
แต่นิ่งเงียบไม่กล้าพูดอะไร ในเมืองเกอวัลย์ฟ้าของพวกเขาไม่มีใคร
บ้างที่หาญกล้ากล่าวตำหนิเสียงดังกับบรรพบุรุษอาวุโสของพวกเขา
เขา แม้แต่ลบลู่เพียงน้อยนิดก็ไม่กล้า

เวลานี้บรรพบุรุษอาวุโสของพวกเขากลับถูกหลิชีเย
กล่าวตำหนิด้วยเสียงดัง และเหมือนเป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งอย่าง
นั้น

“ครั้งนั้น ที่ตรงนี้มีเส้นเอ็นหยกอยู่สองเส้น อีกเส้นหนึ่ง
ได้ติดผลเป็นน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้า ต่อมาหลังจากที่ราชันเซียนไม่มีวัน
ตายสวรรคต บรรดาศิษย์พี่หวังจะให้มีการติดผลอีกเส้นหนึ่ง ดังนั้น
จึงคิดจะแอบสวรรคตฝืนลิขิตชีวิต.....” ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว
บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันอดทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ ครา
นั้น เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขากระทำการไม่สำเร็จ ซ้ำร้ายยัง
ต้องได้รับความเสียหายอย่างหนัก

“บนโลกนี้ไหนเลยจะมีสิ่งที่สมบูรณ์แบบ บอกได้แต่
เพียงพวกตาเต๋มาเช่นพวกเจ้ามัน โลกเกินไป ต้องการให้ติดผล
น้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าอีกสักผล ต้องการริดปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ให้
แห้งหรือไร? ”

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันได้แต่หัวเราะเฉือนๆ ภูมิใจ
ไปมา กล่าวว่า “ดังนั้น พวกศิษย์พี่ทั้งหลายในครั้งนั้น จึงคิดจะ
อาศัยพลังแก่นชะตาฟ้ามาถ่ายถอดคืนให้กับปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลย์ หากสามารถได้พลังแก่นชะตาฟ้ามาละก็ จะทำให้ปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้กลับไปเหมือนวัยเยาว์อีกครั้ง.....”

“บอกได้เพียงพวกเจ้าใจกล้าเหลือเกิน ทั้งโลกมากทั้ง
บ้ำระห่ำ” หลี่ชีย่หัวเราะน่าเกรงขามออกมา กล่าวว่า “การที่
ปรมาจารย์พฤษภากลับคืนสู่ผืนดินอีกครั้ง และหยั่งรากลงพื้นดิน
โดยไม่ตายก็นับว่าฝืนลิขิตสวรรค์มากแล้ว เวลานี้ยังคิดจะไปขโมย
พลังแก่นชะตาฟ้าอีก นี่ไม่ใช่เป็นการรันทาที่ตายเองหรือ? ”

บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันอดทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ กล่าวอย่างจนด้วยเกล้าว่า "ในตอนนั้นไม่รู้ว่ามันจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น เมื่อเข้าใจถึงเรื่องราวต่างๆ มันก็สายเกินไปเสียแล้ว เส้นเอ็นหยกอีกเส้นหนึ่งถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ให้ได้รับภัยพิบัติ"

"นอกจากโลกมากก็แล้วยังไม่รู้จักประมาณตนถึงเพียงนี้ ไม่ผ่าพวกเจ้ายังจะไปผ่าใครได้? หากพวกเจ้ามีราชันเซียนเป็นผู้ลงมือเองก็แล้วไป ไม่แน่ว่าพวกเจ้าอาจดี้นรจนนเป็นผลสำเร็จได้ แต่ อาศัยเพียงตาเดมาเช่นพวกเจ้านี้ละ? แหะ สวรรค์โจรไม่จัดการผ่าเมืองเถาวัลย์ฟ้าให้กลายเป็นถ้ำธูลีไปก็นับว่าโชคดีมากแล้ว"

บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันทอดถอนใจออกมาเบาๆ ครั้งนั้น เมื่อพวกเขาเข้าใจเรื่องราวแล้วก็สายเกินไปเสียแล้ว ครั้งนั้น นอกจากพวกเขาไม่เพียงได้ทำลายเส้นเอ็นหยกอีกเส้นหนึ่งเท่านั้น ขณะเดียวกันยังทิ้งพิบัติภัยเอาไว้จากการลงทัณฑ์ของ

สวรรคต และยังมีศิษย์พี่ศิษย์น้องหลายคนต้องตายอนาถจาก เหตุการณ์ในครั้งนั้นอีกด้วย

สำหรับเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าและเถิงฉีเหวินที่อยู่ใน เหตุการณ์ ทั้งสองคนทำได้แค่ยืนฟังเฉยๆ เท่านั้น แม้แต่เจ้าเมือง เถาว์ลย์ฟ้าที่รู้ถึงเรื่องราวเรื่องนี้ แต่ทว่า เขาเองก็ 모르ถึง รายละเอียดของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นเลยแม้แต่บ่อย

หลี่ซีเยมองดูเส้นเอ็นหยกที่ห้อยลงมาเส้นนั้น ส่งการ กับเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าที่อยู่ข้างๆ ว่า “เจ้าขึ้นไปจัดการหุบมันทิ้ง เสีย”

“หุบเส้นเอ็นหยกทิ้ง?” เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าปลันรู้สึก เขาอ่อนเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ เขายังเข้าใจว่าตัวเองฟังผิด

เนื่องจากเส้นเอ็นหยกมีความหมายยิ่งสำหรับเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขา การทำลายเส้นเอ็นหยกเท่ากับเป็นการทำลายของวิเศษของตนเอง

“ทุบทิ้ง?” แม้แต่บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันก็ จ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความรู้สึกงงงัน กล่าวด้วยความแปลกใจว่า “เวลานี้เหลือเส้นเอ็นหยกเพียงแค่เส้นเดียวเท่านั้น หากทุบทิ้งไป.....”

“เมื่อทุบทิ้งแล้วเจ้าก็จะเข้าใจเอง” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมย

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าอดที่จะมองไปที่บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันไม่ได้ เรื่องเช่นนี้เขาไม่กล้าลงมือ เพราะมันเป็นการทำลายของวิเศษของตัวเองโดยแท้

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ส่ง
การออกไปว่า “ทุบทิ้งไป ในเมื่อใต้เท้าพูดเช่นนี้ยอมไม่ผิดอย่าง
แน่นอน”

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เหาะขึ้นบน
ฟ้า แล้วนำเอาก้อนขนาดยักษ์ออกมา เวลานี้มือทั้งสองของเขา
ถึงกับสั่นเทา การทุบลงไปครั้งนี้เท่ากับเป็นการทำลายของวิเศษที่มี
ค่ามากที่สุดของเมืองเถาว์ลย์ฟ้า ไม่นานนักเขาอาจต้องกลายเป็น
คนบาปของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็เป็นได้

ตอนที่ 1185 พิบัติภัยหายไป

ในที่สุด เจ้าเมืองเถาว์ลัยฟ้าสุดลมหายใจเข้าลึกๆ มือ
กำค้อนยักษ์แน่น ตัดใจกัดฟันทุบเปรี้ยงลงไป

“โครม.....” จากเสียงที่ดังขึ้น เส้นเอ็นหยกคล้ายดั่ง
กระจกบานหนึ่งที่ถูกทุบเข้าให้อย่างแรง พลันเศษที่แตกหักกระจาย
เกลื่อนล่องลงสู่พื้นเบื้องล่าง เป็นเสียงที่ฟังดูไพเราะเพราะพริ้งมาก
เหมือนผงทองที่ถูกโปรยปรายลงมาอย่างนั้น

“เป็นไปไม่ได้.....” เจ้าเมืองเถาว์ลัยฟ้าและบรรพ
บุรุษอาวุโสทานตะวันทั้งสองคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันออกมา
ทั้งสองคนต่างรู้สึกตกใจเป็นอันมาก และไม่อยากจะเชื่อ

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้ายิ่งมองดูค้อนยักษ์ที่อยู่ในมืออย่าง
ไม่น่าเชื่อ เขาคิดไม่ออกว่าตัวเองสามารถหุบเส้นเอ็นหยกจน
แหลกละเอียดภายในค้อนเดียวได้อย่างไร เขายังคงสงสัยว่าค้อน
เดียวของเขาจะทรงพลังได้ถึงเพียงนี้จริงหรือ?

“นี่ นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้ จุดที่ได้ทำการสกัดกั้นมัน
อยู่ตรงนี้ชัดๆ และเส้นเอ็นหยกยังคงมีชีวิตอยู่ชัดเจน อีกทั้งจุดสกัด
กั้นก็คงสภาพเดิมไม่ได้เสียหายแต่อย่างใด?” บรรพบุรุษอาวุโส
ทานตะวันอดที่จะหวาดผวาไม่ได้

สำหรับเถิงฉินเหวินนั้น เขายืนยันเชื่ออยู่ตรงนั้นเฉยๆ
เนื่องจากเขาไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ เนื่องจากเขาไม่เคย
ได้มายังสถานที่แห่งนี้มาก่อน ส่วนเรื่องสกัดกั้นอะไรนั้น กระทั่ง
เรื่องพิบัติภัยอะไรเขาก็ไม่เคยได้เห็นกับตา เขาแค่ได้รับรู้เท่า
นั่นเอง

“พิบัติภัยละ พิบัติภัยหายไปไหนเสียแล้ว! ” บรรพบุรุษ
อาวุโสทานตะวันถึงกับมองซ้ายแลขวา กระทั่งอาศัยจิตวิญญาณ
กวาดมองไปทั่วทั้งเมืองเกาวัลย์ฟ้า แต่ทว่า ก็ไม่พบเงาของพิบัติภัย
แต่อย่างใด

“โ๊ะ โ๊ะ โ๊ะแม่ง.....” ในที่สุด แม้กระทั่งบรรพบุรุษ
อาวุโสทานตะวันที่เป็นถึงระดับผู้ยิ่งใหญ่ยังต้องกล่าวคำที่ไม่สุภาพ
ออกมา เนื่องจากเขาสังหรณ์ถึงความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่งเท่านั้น!

“แม่งคงไม่ใช่มั้ง พิบัติภัยได้รูล้ำเข้าไปในตัวของปฐุม
บรรพบุรุษเกาวัลย์อย่างลับๆ แล้ว! ” เมื่อนึกถึงความเป็นไปได้ใน
ข้อนี้แล้ว บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันถึงกับวิญญาณแทบออก
จากร่าง ขาทั้งสองข้างอ่อนแรงโดยพลัน

รูกำลังเข้าไปในตัวของปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์.....”

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าได้ยืมคำพูดเช่นนี้จากบรรพบุรุษอาวุโสของเขา
แล้วก็ตกใจจนเข่าอ่อนเช่นกัน แม้แต่ค้อนยักษ์ที่อยู่ในมือก็ถือไม่
มั่นคงหล่นลงกับพื้น

“นี่ นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้มั้ง” เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้ารู้สึก
งงงัน เขาไม่อาจเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมา
เมืองเถาว์ลย์ฟ้าตลอดจนเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาทั้งหมด หรือ
แม้กระทั่งบรรพบุรุษอาวุโสท่านตะวัน ทุกคนต่างเชื่อว่าพิบัติภัยได้
ถูกสะกดปิดกั้นเอาไว้แล้ว เพียงแต่ไม่สามารถขจัดมันให้ออกไปได้
เท่านั้นเอง

ด้วยสาเหตุนี้เอง เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขาจึงรู้สึก
วางใจตลอดมา เมื่อพิบัติภัยถูกสกัดกั้นเอาไว้แล้วคงไม่สามารถก่อ
ปัญหาใหญ่ขึ้นมาได้ หนึ่งในเดียวที่เป็นหนามยอกอกและทำอะไรไม่
ถูกก็คือ การที่ไม่สามารถขจัดมันออกไปได้เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ บรรดาบรรพบุรุษเมืองเถาว์ลย์ฟ้าจึงคิดอยู่เสมอว่าพวกเขาใช้เวลาอย่างเหลือเฟือ ขอเพียงค้นหาหมอโอสถที่เหมาะสมได้ ก็ต้องขจัดพิบัติภัยนั้นได้

“พิบัติภัยหายไปแล้ว.....” บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเวลานี้ถึงกับเหม่อลอย หิงตัวนั่งลงกับพื้น สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นาทีนี้เขารู้แล้วว่าพิบัติภัยนั้นไปไหนแล้ว และเขาก็รู้ว่ากำลังเผชิญหน้ากับภัยพิบัติเช่นใด

เมื่อนึกถึงเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขาจะต้องเผชิญกับภัยพิบัติเช่นใด กระทั่งบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเองก็เหมือนวิญญาณไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพราะว่าภัยพิบัติเช่นนี้ไม่มีใครสามสามสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟาก็มีสภาพเช่นเดียวกันกับบรรพ
บุรุษอาวูโสทานตะวัน เขาก็นึกไปถึงจุดจบที่เหมือนกัน และรู้สึก
งุนงง ขาทั้งสองข้างสั่นเทาไม่หยุด เวลานี้เขากระตังยั้งได้ไม่มั่นคง
นัก

“รุนแรงมากอย่างนั้นรี? ” เกิงฉีเหวินยังไม่รู้ถึงความ
ลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายใน เมื่อเห็นบรรพบุรุษอาวูโส และอาจารย์
ของเขาวินญาณไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จึงอดถามขึ้นมาไม่ได้

“ใช่ รุนแรงมาก” ไม่ถ่างนักกว่าที่บรรพบุรุษอาวูโส
ทานตะวันจะได้สติกลับมา เขาลุกขึ้นยืนและสุดลมหายใจเข้าลึกๆ
กล่าวว่า “เมืองเถาว์ลยไฟาของพวกเรา กำลังเผชิญกับภัยล่มสลาย

ภายในไม่เกินสองยุคสมัย เมืองเภาวัลย์ฟ้าของพวกเราก็ต้อง
กลายเป็นถ้ำรูลีไป! ”

“สองยุคสมัย.....” เถิงฉีเหวินรู้สึกตกใจกับคำกล่าว
เช่นนี้ เมื่อภัยพิบัติจะมาเยือน ทำให้รู้สึกได้ว่าเวลายันช่างสั้น
เหลือเกิน

ไม่ถ่างนัก กว่าบรรพบุรุษอาวุโสท่านตะวันจะสะกดใจ
ให้เป็นปกติได้ มองดูเส้นเอ็นหยกที่แตกละเอียด มันไม่ปรากฏ
ร่องรอยใดๆ เขายังคงไม่อยากจะเชื่อ กล่าววา “นี่ นี่ นี่เป็นไปได้
อย่างไรกัน จุดที่มีการทำสกดกันเอาไว้ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ และ
เมืองเภาวัลย์ฟ้าก็ไม่ปรากฏสัญญาณใดๆ แล้วพิบัติภัยหลบออกไป
ได้อย่างไรกัน? ”

“เจ้าต้องเข้าใจเสียก่อนว่าสิ่งนี้คืออะไร” หลี่ชียู่กล่าวเฉยเมยว่า “พวกเจ้ากำลังขโมยของของสวรรค์โจร เจ้าคิดว่าการลงทัณฑ์จากสวรรค์โจรสามารถสกัดกั้นเอาไว้ได้ง่ายดายอย่างนั้นเชียวรึ? ถ้าหากสามารถรับมือกับสวรรค์โจรได้ง่ายดายเช่นนั้นก็คงไม่เรียกว่าเป็นสวรรค์โจรแล้วละ ถ้าหากรับมือหรือต่อต้านสวรรค์โจรได้ง่ายดายปานนี้ละก็ ทุกยุคสมัยก็คงไม่มีราชันเซียนเพียงองค์เดียวเท่านั้นแล้ว!”

“อาจารย์สามารถรักษาให้หายได้หรือไม่?” เกิงฉีเหวินอดจ้องมองหลี่ชียู่ไม่ได้ เวลานี้ ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเมืองเถาวัลย์ฟ้าได้แต่ฝากเอาไว้บนตัวของหลี่ชียู่เท่านั้น

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันยิ้มเจื่อนๆ นิดหนึ่ง กล่าวว่า “เวลานี้ไม่เพียงปัญหาเรื่องรักษาเท่านั้น พิบัติภัยได้หนีเข้าไปอยู่ภายในร่างกายของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์แล้ว กระทั่งอาจละหยั่งรากอยู่ภายในแล้ว พวกเราจะต้องเข้าไปข้างในจัดการถอนราก

ถอนโคนมันขึ้นมา แต่ เกรงว่าจะต้องถอนเอาปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลัยขึ้นมาด้วย! ”

ถึงฉิเหวินรู้สึกสะท้อนภายในใจเมื่อได้ฟังคำจากบรรพ
บุรุษอาวุโส เขาไม่นึกเลยว่าเรื่องราวจะรุนแรงมากมายถึงเพียงนี้

ก่อนหน้านั้น หลี่ซิเย่เคยบอกเอาไว้ว่า ปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลัยของพวกเขาจะอยู่ได้นานกว่าต้นนกกุงไม่เท่าไร ตอนนั้น
เขายังคงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขาสงสัยว่าหลี่ซิเย่กำลังขมขู่เขาอยู่ก็
เป็นได้ ไม่นึกเลยว่าจะเป็นการจริง

“ปัญหาก็คือพวกเราไม่สามารถเข้าไปได้ นับแต่อดีต
มาไม่เคยมีศิษย์ของเมืองเถาว์ลัยฟ้าสามารถเข้าไปได้” เจ้าเมือง
เถาว์ลัยฟ้าเกือบจะอ่อนแรงจนต้องนอนอยู่กับพื้นแล้ว ชาวชนนี้

เสมือนหนึ่งเป็นสายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงกลางเมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขา!
เขา!

“ไม่ เคยมีคนหนึ่งเข้าไปมาแล้ว” บรรพบุรุษอาวุโส
ทานตะวันกล่าวว่า “ไต่ลู่ของพวกเขาเคยเข้าไป เขาเป็นบุตรเพียง
คนเดียวของสื่อจู่ (ปฐมบรรพบุรุษ) เขาไม่เพียงเป็นผู้ควบคุม
เถาวัลย์ ยังเป็นผู้สืบทอดสายเลือดของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์อีก
ด้วย!”

เถิงฉีเหวินอดที่จะจ้องมองหลี่ซีเยและเอ๋ยถามว่า
“อาจารย์ก็เป็นผู้ควบคุมเถาวัลย์คนหนึ่งเหมือนกัน อาจารย์เข้าไป
ได้ไหม”

“เวลานี้ข้ารู้สึกว่าการนำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเจ้าเพียงชิ้นเดียวเท่านั้นเป็นการเสนอราคาที่ดีเกินไปแล้ว”
หลี่ซิเย่มองดูพวกเขาและยิ้มกล่าว

บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันร่างสั้นเทิ้มชนิดหนึ่ง รีบเร่งกล่าวต่อหลี่ซิเย่ว่า “ใต้เท้าต้องการอะไร? ขอเพียงใต้เท้าเอ่ยปากมา เมืองเถาว์ลย์ฟ้าเราจะให้ทุกอย่าง!” ในขณะนี้ บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันสำนึกได้ว่าหลี่ซิเยสามารถทำได้สำเร็จ

“ถูกต้อง รบกวนอาจารย์ช่วยพวกเราด้วย จะเรียกร้องอะไรก็ได้ทั้งนั้น” เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็รีบกล่าวเสริมขึ้นมา

ในเวลานี้ กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขาแล้ว ไม่มีอะไรที่สำคัญมากไปกว่าปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์อีกแล้ว

เพราะถ้าหากปราศจากบรรพบุรุษเถาว์ลย์แล้ว เมืองเถาว์ลย์ฟ้า
ของพวกเขาก็ต้องสลายกลายเป็นเถ้าธุลีไปสิ้น จากนั้นคงต้อง
อพยพไปจากสถานที่ตรงนี้! เมื่อปราศจากบรรพบุรุษเถาว์ลย์แล้ว
ต่อให้มีสมบัติพิเศษอะไรก็ไร้ประโยชน์! ”

ในอดีต เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของเขาไม่รู้สึกว่าต้องเร่งรีบ
แม้ว่าพิบัติภัยจะเป็นเสมือนหนามยอกอกของพวกเขาตลอดเวลา
แต่ พวกเขาเข้าใจว่ายังคงมีเวลาอย่างเหลือเฟือตลอดมา

แต่ เมื่อภัยพิบัติกำลังใกล้เข้ามาจริงๆ แล้ว พวกเขาจึง
รู้แจ้งว่าตัวเองนั้นช่างเล็กจิ๋วอะไรขนาดนั้น นาทีนี้ สำหรับบรรดา
ศิษย์ของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าทุกคนแล้ว ขอเพียงสามารถรักษาปฐม
บรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้ เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขายินดีสู้ราคาทุก
อย่าง ไม่ว่าจะอยากได้อะไรก็ไม่เกี่ยง!

หลี่ซีเยมองดูบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันทีหนึ่ง ละ
สายตากลับมาแล้วกล่าวเฉยเมยว่า “ถ้าหากข้าต้องการสิ่งของอื่น
ใดของเมืองเถาว์ลย์ฟ้าล่ะก็ ยังต้องรอจนถึงบัดนี้หรือ? ถ้า
หากข้าต้องการจริงคงหยิบฉวยไปนานแล้ว ข้าได้บรรลุข้อตกลง

กับปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์เอาไว้อแล้ว ขอเพียงน้ำเต้าเถาว์ลย์ฟ้าใบ
เดียวก็พอแล้ว”

เมื่อเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าและเถิงฉินเหวิน กระทั่งบรรพ
บุรุษอาวุโสทานตะวันได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซีเยแล้ว ต่างรู้สึก
ถึงรางที่สั่นเทิ้ม และตื่นตันใจจนหลังน้ำตาออกมา

เป็นที่ทราบกันดีว่า นาทีนี้ไม่ว่าหลี่ซีเยจะเสนอเงื่อนไข
อะไรออกมา เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขาก็ต้องตอบตกลงโดยไม่
ลังเลอยู่แล้ว ไม่ว่าหลี่ซีเยต้องการอะไรพวกเขาก็พร้อมจะมอบให้

แต่ ท้ายสุดหลี่ซิเย่ยังคงต้องการน้ำเต้าเถาว์ลยไฟาเพียงอย่างเดียว
เท่านั้น

“บุญคุณของไต้เท้า เมืองเถาว์ลยไฟาจะไม่มีวันลืม
เลือน จะสลักเอาไว้เป็นคำสั่งสอนของบรรพบุรุษ จากนั้นไปขอเพียง
มีสิ่งใดที่เมืองเถาว์ลยไฟาเราจะรับใช้ได้ ขอเพียงไต้เท้ามีคำสั่ง เมือง
เถาว์ลยไฟาของพวกเราจะไปถึงทันที บุกน้ำลุยไฟก็ไม่เกี่ยง!”
บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันก้มกราบกับพื้น ให้คำมั่นสัญญาอย่าง
หนักแน่นจริงจัง

เจ้าเมืองเถาว์ลยไฟาและเถิงฉินเหวินก็ทยอยกันก้มกราบ
กับพื้น กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว บุญคุณของหลี่ซิเย่สูงยิ่งกว่าฟ้า
ลึกล้ำยิ่งกว่าทะเลเสียอีก

“ไปกันเถอะ” หลีซีเยมองดูพวกเขาที่หนึ่งแล้วหันหลัง
เดินไปทันที เมื่อพวกของบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันได้สติกลับมา
จึงรีบเร่งลุกขึ้นแล้วก้าวเดินตามหลีซีเยไป

ในที่สุดหลีซีเยได้มาถึงด้านหน้ายอดเขาแห่งหนึ่ง หลี
ซีเยยื่นมือออกไปทาบลงบนหน้าผาซ้ำๆ “แว้งค์” ปรางค์เกาวัลย์
ขนาดเล็กแต่ละเส้นมุดออกมาจากใต้พื้นดิน

เกาวัลย์ขนาดเล็กแต่ละเส้นที่ออกมาจากใต้พื้นดิน
พลันคล้ายดั่งงูที่เคลื่อนไหวอย่างว่องไว ปีนปายขึ้นไปตามหน้าผา
ภายในระยะเวลาอันสั้น เกาวัลย์ขนาดเล็กเหล่านี้ก็ถักทอกลายเป็น
ประตูขึ้นมา

เมื่อบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเห็นภาพนี้แล้ว ต้อง
พิมพ์ออกมาว่า “ทางที่เชื่อมเข้าสู่โลกภายในปฐมบรรพบุรุษ
เถาว์ลย์อยู่ตรงนี่เอง”

เนื่องจากพันล้านปีที่ผ่านมา เมืองเถาว์ลย์ฟ้าของพวกเขา
เขามีเพียงบุตรชายแท้ๆ ของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ และก็คือผู้
ควบคุมเถาว์ลย์เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่สามารถเข้าไปยังโลก
ภายในปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ได้

เมื่อประตูถูกเปิดออก หลี่ซิเย่ก้าวเท้าก้าวเดียวก็เข้าไป
ด้านใน พวกเขาบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันได้สติกลับมาจึงเร่งรีบก้าว
เดินตามเข้าไปโลกภายในปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์

เมื่อได้เข้าไปอยู่ในโลกภายในแล้ว บรรพบุรุษอาวุโส
ทานตะวันเองก็ให้เห็นเป็นบุญตา เพราะนี่ก็คือการได้เข้ามาในโลก
ภายในปฐมบรรพบุรุษเกอวัลย์เป็นครั้งแรกของเขาในชีวิต

สำหรับเจ้าเมืองเกอวัลย์ฟ้า และเถินฉินเหวินรู๊สึก
หวั่นไหวเมื่อได้เห็นโลกภายในที่อยู่ตรงหน้า มองดูรากเกอวัลย์แต่
ละเส้นที่เปรียบประดุจมังกรยักษ์แล้ว ทำให้พวกเขารับรู้ถึงความไร้
ซึ่งผู้ต่อกรของบรรพบุรุษเกอวัลย์ที่แท้จริง

“ผู้บำเพ็ญตนสามารถอาศัยอยู่ในโลกภายในได้
หรือไม่?” เถินฉินเหวินที่หวั่นไหวกับภาพของโลกภายในที่อยู่
ตรงหน้า หลังจากได้สติกลับคืนมา อดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“อาศัยอยู่ในโลกภายใน?” หลี่ชียเอหัวเราะ กล่าวว่า “แล้วทำไมจะต้องให้ลูกหลานอาศัยอยู่ในโลกภายในแห่งนี้? ให้พวกเขามารีดเอาพลังชีวิตที่น่าเกรงขามเหล่านี้ไปจนหมดสิ้นอย่างนั้นรี? ให้พวกเขามาเอาพลังแก่นฟ้าดินที่ดูดซึมมาจากส่วนที่ลึกที่สุดใต้พื้นดินไปจนหมดอย่างนั้นรี? ปริญญาจารย์พิฤกษาสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างยาวนาน หลักใหญ่ๆ อยู่ที่พลังชีวิตและพลังแก่นฟ้าดินภายในโลกภายในมีการหมุนเวียนและเคลื่อนไหวตลอดเวลา มีการสูญเสียที่น้อยมาก หาไม่แล้วมันคงอยู่ได้ไม่เกินสองยุคสมัยก็ต้องแห้งตายแล้ว”

เถิงฉีเหวินเมื่อได้ฟังคำของหลี่ชียเอแล้วก็รู้สึกว่ามันมีเหตุผล เพราะหากปล่อยให้ลูกหลานรุ่นหลังล้วนแล้วแต่เข้ามาอาศัยอยู่ในโลกภายในละก็ ไม่จัดการแปลงเอาพลังชีวิตและพลังแก่นฟ้าดินมาเป็นของตนเองรี เมื่อเวลาผ่านไปนาน เกรงว่าปริญญาจารย์พิฤกษาพวกเขาคงถูกรีดจนแห้งตาย

ถึงฉันทะวินก็ได้อ้าใจแล้วว่าเหตุใดลูกหลานรุ่นหลังจึง
ไม่สามารถเข้าไปยังโลกภายในของปรมาจารย์พฤษษาได้ นี่ก็คือ
วิธีการป้องกันอย่างหนึ่ง

บทที่ 1186 พิบัติภัย

ด้านในของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์เป็นพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก ที่ตรงนี้จะเห็นรากเถาว์ลย์แต่ละเส้นที่คล้ายดั่งมังกรขนาดยักษ์ มีทั้งรูปร่างเหมือนมังกรกำลังบินวน หรือกำลังจิกหัวลงมา และพวกที่เหมือนอยู่ท่ามกลางเมฆา...

ณ สถานที่แห่งนี้เหมือนเป็นฟ้าดินเป็นของตัวเอง มีน้ำพุที่พุ่งสาดลงมาจากห้องฟ้า มีภูเขาที่เกิดจากการสั่งสมและสุมกันขึ้นมา ทั้งยังมีรากฝอยที่พันกันกลายเป็นสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬาร...

บนห้องฟ้าสามารถมองเห็นประกายดาวระยิบระยับ เหมือนว่าบนจุดที่สูงที่สุดมีการนำเอาดวงดาวแต่ละดวงมาแขวนเอาไว้บนนั้น

ถ้าหากจะเปรียบว่าโลกภายในระหว่างปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์กับต้นนกกุงแตกต่างกันอย่างไร นั่นก็คือสามารถมองเห็นได้ว่ารากของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์มีพลังและแข็งแกร่งกว่าของต้นนกกุง และเปี่ยมด้วยพลังชีวิตมากกว่า ขณะเดียวกันดวงดาวที่ส่งประกายระยิบระยับก็สว่างไสวสุกใสมากกว่าของต้นนกกุง

ถึงฉีเหวินแห่งหน้าชั้นมองดูดวงดาวที่เปล่งประกาย
ระยิบระยับบนท้องฟ้า อุดอวยถามไม่ได้ว่า “นั่นคือดวงดาวใช่
หรือไม่?”

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันและเจ้าเมืองเกาวัลย์ฟ้าก็
อดที่จะแหงนหน้าชั้นมองไม่ได้ ความจริงแล้ว พวกเขาต่างก็ไม่เคย
เข้ามาในโลกภายในบรรพบุรุษเกาวัลย์ พวกเขาจึงไม่รู้เช่นกันว่า
ประกายดวงดาวที่เห็นระยิบระยับบนท้องฟ้าคืออะไร

“นั่นคือประกายดาวกาลเวลา” หลีซีเย่มองดูประกายที่
ระยิบระยับอยู่บนที่สูง กล่าวเฉยเมยว่า “ยามที่ประกายดาวแห่ง
กาลเวลาค่อยๆ หมองลง เป็นการบ่งชี้ว่าปฐมบรรพบุรุษคงแห่ง
เหี่ยวในไม่ช้าแล้ว คล้ายกับวงปีของต้นไม้ ประกายดาวแห่ง
กาลเวลาหมองไปมากเท่าไร ก็เป็นการบ่งชี้ว่ามันได้มีชีวิตอยู่มา
นานเท่าไรแล้ว”

ถึงฉีเหวินแห่งหน้าชั้นมองไปยังประกายดาวดาวที่
อยู่สูงขึ้นไปบนท้องฟ้า ประกายดาวบนท้องฟ้าช่างมากมาย
เหลือเกิน เกรงว่าคงมีมากจนนับไม่ไหว แต่ถ้าหากมองดูให้ละเอียด
แล้ว ก็จะเห็นว่ามิดวงดาวบางดวงที่ดูจะหมองว่าดวงที่อยู่รอบๆ

อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งคงเป็นไปตามที่หลี่ซีเยได้กล่าวเอาไว้ว่าอย่างนั้น
บรรพบุรุษเถาวัลย์มีชีวิตอยู่มานานเท่าไร ก็จะมีดาวที่หมองหม่น
มากเท่านั้น

เถิงฉีเหวินถึงกับโล่งอกเมื่อเห็นว่าบนท้องฟ้าสูงยังคงมี
ประกายดวงดาวที่เปล่งประกายระยิบระยับอยู่อีกมากมาย ความจริง
แล้ว คนที่รู้สึกหายใจโล่งอกนั้นยังมีบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันและ
เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้ารวมอยู่ด้วย

ปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ยังคงมีดวงดาวแห่งกาลเวลา
จำนวนมากที่ส่งประกายระยิบระยับอยู่ ย่อมหมายความว่าปฐุม
บรรพบุรุษเถาวัลย์ของพวกเขาจะยังคงสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีก
ยาวนาน ขอเพียงหลี่ซีเยสามารถรักษาพิบัติภัยของปฐุมบรรพบุรุษ
เถาวัลย์ได้สำเร็จ

หลี่ซีเยค้นหาอยู่ชั่วครู่ใหญ่ สุดท้ายเขาก็ค้นหา
ตำแหน่งที่รากแก้วตั้งอยู่ รากแก้วมีขนาดใหญ่โตยิ่งนัก การยืน
อยู่ตรงหน้ากับรากแก้วก็เหมือนดั่งยืนอยู่บนผนังหน้าผาที่สูงชัน
อย่างนั้น

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้เดินมาหยุดอยู่ตรงจุดๆ หนึ่งของราก
แก้วนั้น มองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า "มัน
อยู่ตรงนี้แหละ"

พวกเถิงฉีเหวินรีบเดินเข้าไปดูใกล้ๆ แลเห็นตำแหน่ง
ของรากแก้วมีรูเล็กๆ ที่บวมเข้าไป และรูเล็กๆ ดังกล่าวมีต้นหญ้า
ขนาดเล็กสูงราวสามนิ้วขึ้นอยู่ต้นหนึ่ง

เมื่อสังเกตดูให้ดี ต้นหญ้าเล็กๆ ต้นนี้ไม่เป็นที่สะดุดตา
อะไรมากเป็นพิเศษ ต้นหญ้าทั้งต้นมีสีเขียวอ่อน หรือบางทีอาจเป็น
เพราะไม่ได้รับแสงแดด จึงทำให้ดูขาวซีดไปเล็กน้อย

แต่หากมองดูให้ละเอียดอีกทีหนึ่ง นี่มันไม่ใช่ต้นหญ้า
อะไรอย่างที่ว่า แต่มันเหมือนอนุภาคขนาดเล็กมากจนแทบไม่
สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า อนุภาคขนาดเล็กจำนวนนับไม่
ถ้วนรวมกันเป็นประจุไฟฟ้า แล้วประจุไฟฟ้าขนาดเล็กพันจำนวน
มากเข้าด้วยกันจนกลายเป็นและดูเหมือนต้นหญ้าขนาดเล็กที่สูง
ราวสามนิ้วนั้น

“ทำไมถึงเป็นเช่นนี้...” สีหน้าของบรรพบุรุษอาวุโส
ทานตะวันพลันเปลี่ยนไป เมื่อได้เห็นต้นหญ้าขนาดเล็กเช่นนี้แล้ว
เขาพิมพ์ออกมาด้วยความรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“นี่ นี่ นี่ก็คือพิบัติภัยของปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์พวก
เรา?” อย่างว่าแต่ถึงฉี่เหวินเลย แม้แต่เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็ยากจะ
เชื่อในสายตาของตนเอง เมื่อได้เห็นต้นหญ้าขนาดเล็กเช่นนี้

ในสายตาของพวกเขา มองว่าในฐานะที่เป็นพิบัติภัย
ของปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์ของพวกเขา แม้แต่ระดับบรรพบุรุษแต่
ละรุ่นของเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่ผ่านมาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ มัน
น่าจะเป็นสิ่งที่มีอันตรายและน่ากลัวยิ่ง กระทั่งพวกเขาได้
จินตนาการว่าจะต้องเป็นพิบัติภัยที่มีรูปร่างเป็นมารร้ายอย่างนั้น มี
รอยยิ้มเฉกเช่นมารร้ายทั่วๆ ไป หรือไม่ก็ต้องเป็นกลิ่นอายที่ม้วนตัว
ขึ้นมา และสามารถเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ให้เป็นจุนได้

ทว่าเมื่อได้เห็นสิ่งที่เรียกว่าพิบัติภัยกับตาตนเองแล้ว
นั่น ถึงฉี่เหวินและเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าพวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อ
พิบัติภัยของปฐุมบรรพบุรุษเถาวัลย์พวกเขา กลับเป็นต้นหญ้าเล็กๆ
ต้นหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่ออยู่แล้ว

“พิ พิ พิบัติภัยเช่นนี้มือเดียวก็สามารถถอนมันขึ้นมาแล้วกรรมัง” เกิงฉีเหวินเมื่อแรกเห็นต้นหญ้าต้นนี้แล้ว หลุดปากพูดคำๆ นี้ออกมา แต่หลังจากที่พูดออกไปแล้ว เขารับรู้ได้ทันทีว่าตัวเองได้พูดผิดไป เพราะหากว่าแม้แต่ตัวเขาก็สามารถถอนมันโดยอาศัยมือข้างเดียวได้ละก็ เช่นนั้นแล้วบรรพชนของเมืองเถาวัลย์ฟ้าแต่ละรุ่นที่ผ่านมามากคงไม่ต้องรอมายุคแล้วยุคเล่าแล้วละ หรือจะบอกว่าบรรพบุรุษที่ไร้ผู้ต่อกรของพวกเขาเทียบไม่ได้กระทั่งรุ่นเยาว์เช่นเขาอย่างนั้นรึ?

“งั้นเจ้าก็ลองถอนดู” หลีซีเยยิ้มกล่าวออกมา

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าเองก็ตระหนักทันทีว่าศิษย์ของตัวเองพูดผิดไปแล้ว เกิงฉีเหวินไม่เพียงลวงเกินต่อหลีซีเยเท่านั้น แม้แต่บรรดาบรรพบุรุษรุ่นก่อนหน้าแต่ละรุ่นก็ลวงเกินไปด้วย รวมทั้งบรรพบุรุษอาวุโสที่อยู่ตรงหน้าด้วย

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าจึงเร่งรีบไถลเกลี้ยว่า “แหะ แหะ แหะ อาจารย์เข้าใจผิดแล้วละ ศิษย์ของข้าความรู้ตื่นเขิน ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ แล้วจะไปทราบถึงอันตรายที่ซ่อนอยู่ใน...”

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ ตัดบทเจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้า กล่าว
ว่า “ไม่เป็นไร ข้าไม่ได้มีเจตนาจะตำหนิเขา ให้เขาไปลองดู แล้วก็
จะเข้าใจถึงความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายใน”

เมื่อหลี่ซีเยพูดเช่นนั้น เถิงฉีเหวินอดจ้องมองดูอาจารย์
ของเขาไม่ได้ ในเวลานี้เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าเองก็รู้สึกจนด้วยเกล้า
ได้แต่พยักหน้า ความจริงแล้วเขาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าด้วย
ต้นหญ้าขนาดเล็กเช่นนี้จะมีความสามารถเช่นใด ถึงกับกลายเป็น
พิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์พวกเขาได้

เถิงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เอื้อมมือไปถอนหญ้า
เล็กๆ ต้นนั้น แต่ขณะที่ยังไม่ทันแตะกับต้นหญ้าต้นนั้นเขาพลัน
หยุดลงตรงนั้น มือทั้งสองสั่นเทาอย่างเห็นได้ชัด ไม่กล้าลงมือ

เหตุผลนั้นง่ายมาก สิ่งนี้คือพิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษ
เถาวัลย์ของพวกเขา หากไต่ตรงให้ละเอียดสักนิด การที่มัน
สามารถกลายเป็นพิบัติภัยของปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ได้ มันต้อง
เป็นสิ่งที่อันตรายและน่ากลัวเพียงใด หากเขาแตะกับสิ่งที่ขึ้นชื่อว่า
พิบัติภัยนี้เข้า มันจะไม่เอาชีวิตเขาไปอย่างนั้นรี?

“วางใจแล้วถอนไปเถอะ” หลีชีเย่ยอมมองออกว่าเขา คิดอะไรอยู่ในใจ หัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ข้าอยู่นี้ทั้งคน ย่อมไม่ ปล่อยให้เจ้าต้องเอาชีวิตไปทิ้งหรือกนะ”

เมื่อได้การรับรองความปลอดภัยจากหลีชีเย่แล้ว เกิงฉี เหวินจึงค่อยสงบสติอารมณ์ได้บ้าง สุดท้ายเขาตัดสินใจชั้น เด็ดขาด กัดฟันเอื้อมมือไปถอนต้นหญ้าต้นนั้นสุดแรงเกิด

มือทั้งสองของเกิงฉีเหวินเพิ่งแตะถูกต้นหญ้าต้นนั้น “เปรียะ เปรียะ เปรียะ...” เสียงเหมือนฟ้าผ่าดังออกมาเบาๆ พลัน ต้นหญ้าต้นนี้ได้แตกกระจายออกมา กลายเป็นอนุภาคขนาดเล็ก จำนวนนับไม่ถ้วน และอนุภาคขนาดเล็กจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านี้ก็ได้หายเข้าไปอยู่ในรากแก้วของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์

ขั้นตอนนี้ได้ให้ความรู้สึกแตกกระจายแก่ผู้คน ทันใด นั้นเหมือนว่าอนุภาคจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม อีกทั้งยังได้ พลันหลุดเข้าไปอยู่ในรากแก้วด้วยความเร็วที่ตั่งสติไม่ทัน ยิ่งไม่ต้อง พุดถึงว่าจะไปคว้าจับอนุภาคที่เล็กจนไม่รู้ว่าจะเล็กอย่างไรเหล่านี้ ได้

“นี่ นี่ นี่มันเกิดอะไรขึ้น?” เกิงฉีเหวินและเจ้าเมือง
เถาว์ลยฟ้าต่างก็งุนงง โดยไม่เข้าใจว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

“แปลบ...” ในเวลานี้เอง ภายในรากฝอยทั้งหมดที่อยู่
ในโลกภายในล้วนแล้วแต่ปรากฏประกายกระพริบออกมาครั้งหนึ่ง
ไม่ว่าจะเป็นรากขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ หรือจะเป็นรากที่เล็ก
มากเหมือนเส้นผมก็ตาม ล้วนแล้วแต่ปรากฏประกายอ่อนๆ ออกมา
แวบหนึ่ง

เนื่องจากรากฝอยที่อยู่โลกภายในมีมากเหลือเกิน ทั้ง
มีเป็นจำนวนมากที่อยู่ติดกันหรือใกล้กันมาก เมื่อพวกมันเปล่ง
ประกายออกมาพร้อมๆ กัน ปรากฏเป็นประจุแสงขึ้นมา โดยที่แสง
ลักษณะเช่นนี้จะคล้ายกับฟ้าแลบที่วิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วแล้วก็
หายไปชั่วพริบตาเดียว

แม้ว่า ประกายอ่อนๆ นี้จะไม่สว่างอะไรนัก แต่การที่
ประกายจำนวนมากจนสุดจะจินตนาการเหล่านี้แวบออกมาพร้อม
กันในเวลาเดียวกัน เสียงดัง “แปลบ” เหมือนเสียงฟ้าแลบพลันจุด
ประกายจนสว่างไสวไปทั่วทั้งโลกภายใน

ขั้นตอนนี้สร้างความหวุ่นไหวยิ่งนักให้กับผู้พบเห็น มันเหมือนดวงอาทิตย์ที่เกิดระเบิดขึ้นโดยฉับพลันทันทีอย่างนั้น ปรากฏที่กระจายออกมาเสปตาจนยากที่จะลืมตาทั้งสองชั้นมาได้

ใครจะไปคาดคิดว่าขั้นตอนที่เกิดขึ้นนี้เกิดจาก ปรากฏเพียงเล็กน้อยที่กระพริบทีหนึ่งจนกลายเป็นภาพเช่นนี้ กันเล่า?

เพียงการกระพริบทีหนึ่งดุจดั่งดวงอาทิตย์ระเบิด จากนั้นก็กลับคืนสู่ความมืดมิดเช่นเดิม ทำให้ถึงฉิวเหินทั้งศิษย์ และอาจารย์ไม่อาจปรับตัวได้ทัน

“นี่ นี่ นี่มันคืออะไร?” ไม่ถ่างนัยกว่าถึงฉิวเหินจะ รู้สึกตัว ต้องเอ๋ยขึ้นมาด้วยความตระหนก

“พิบัติภัย...” บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันถึงกับใจ หายใจคว่ำ กล่าวว่ “มันได้แทรกซึมเข้าไปถึงภายในรากทุกๆ รากของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์แล้ว หากพวกมันสะสมพลังได้ถึง ระดับที่เพียงพอ พวกมันก็จะรูดปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์จนแห้ง จากนั้นปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ก็จะแห้งตาย”

“หน้าหนาสำหรับขนาดนี้เลยรี...” เถิงฉีเหวินถึงต้องสิ้น
เต็มทีหนึ่ง เมื่อพิบัติภัยได้แทรกซึมเข้าไปภายในรากทึ่ๆ รากแล้ว
มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น เนื่องจากรากเถาวัลย์
นับเป็นสิ่งดั้งเดิมของเมืองเถาวัลย์ฟ้าที่แท้จริง

“นี่เป็นเพราะว่าพวกเจ้าเชื่อมั่นมากเกินไปเสียแล้ว
หลังจากผ่านการกัดเซาะของกาลเวลามานานนับไม่ถ้วน จึงได้ให้
โอกาสแก่พวกมันอย่างเต็มที่” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมย

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้าและบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันได้
แต่ทอดถอนใจออกมาพร้อมกับคำกล่าวของหลี่ชีย่ พวกเขาไม่ึกไม่
ฝันเลยว่าเรื่องราวจะพัฒนาจนมาถึงขั้นนี้ได้

เจ้าเมืองเถาวัลย์ฟ้ามีข้อสงสัยที่ติดค้างอยู่ภายในใจ
จึงอดถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “ปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ฟ้าซึ่งผู้ต่อกร เหตุ
ใดจึงไม่สามารถทำลายพิบัติภัยได้?”

หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย ชี้นิ้วไปบนห้องฟ้า กล่าวว่า “เจ้ารู้
หรือไม่ว่าที่ปฐมบรรพบุรุษเถาวัลย์ฟ้าพวกเจ้าต้องเผชิญอยู่นั้นเป็น
การสยบเช่นใด? สวรรค์ สวรรค์โจร! การที่ปรมาจารย์พิฤกษาเผ่า
พิฤกษาพวกเจ้าหยั่งรากลงพื้นดินก็นับว่าเป็นการฝืนลิขิตสวรรค์

โจรแล้ว เวลานี้ยังคิดจะฝืนลิขิตสวรรค์อีก ย่อมนำมาซึ่งการ
ปราบปรามที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมในทันใด และต้องกลายเป็นเก้า
ธูลีไปในทันที เว้นแต่ว่าจะมีผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งระดับราชันเขียนเป็นผู้
ฝืนรับมือกับสวรรค์ลงทัณฑ์เช่นนี้ หากไม่แล้ว มันจะต้องถูกโจมตี
อย่างไร้ความปราณี มันไม่สามารถแบกรับการสังหารแบบทวีคูณ
เอาไว้ได้!”

“แทนที่จะนำมาซึ่งภัยต้องกลายเป็นเก้าธูลีไปในทันที
มิสู้ทนอยู่ไปอย่างกล้ากลืน รอให้ลูกหลานรุ่นเยาว์เช่นพวกเจ้ามา
ขจัดพิบัติภัยให้” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยจ้องมองไปยังบรรพ
บุรุษอาวุโสทานตะวัน

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันอดที่จะหน้าแดงไม่ได้
หัวเราะเจื่อนๆ ออกมา ที่เป็นเช่นนี้ล้วนแล้วแต่มาจากความผิดของ
ระดับบรรพบุรุษเช่นเขา เขาไม่อาจไม่ยอมรับว่า “ล้วนเป็นเพราะ
ลูกหลานแฉกเช่นพวกเราที่ไร้ความสามารถ ไม่สามารถขจัดความ
กังวลให้กับปฐมบรรพบุรุษเภาวัลย์ได้ ยังเข้าใจมาโดยตลอดว่าได้
ทำการปิดกั้นพิบัติภัยเอาไว้แล้ว”

“แปลบ.....” ในเวลานี้เอง บนตัวของเถิงฉีเหวินปรา
กฏเสียงฟ้าแลบดังขึ้นแผ่วเบา และเวลานี้บนตัวของเถิงฉีเหวินได้
ปรากฏประกายอ่อนๆ ขึ้นมา แล้วอนุภาคขนาดเล็กมากก็ปรากฏ

แลดูถึงฉิเหวินเวลานี้เหมือนถูกปกคลุมเอาไว้ด้วยประกายฟ้าแลบ
ที่บางเบาเอาไว้ไว้อย่างนั้น

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น...” พลันที่ถึงฉิเหวินเห็นร่างกาย
ของตนเองปรากฏอนุภาคออกมา เขารู้สึกตกใจจนวิญญานของเขา
แหบออกจากร่าง ลังรีบใช้มือไปปิดพวกอนุภาคเหล่านี้ แต่มือ
ของเขายังไม่ทันได้แตะกับอนุภาคเหล่านี้ อนุภาคเหล่านี้พลัน
กระจายหายไป แล้วแทรกซึมเข้าไปภายในร่างกายของเขาทันที

บทที่ 1187 ให้การรักษา

“แปลบ....” จากนั้น เพียงพริบตาเดียว
อนุภาคเหล่านี้ได้ปรากฏออกมาอีกครั้ง อีกทั้งยังมีจำนวนมากขึ้น
กว่าเดิมอีก เหมือนว่าได้มีอนุภาคถือกำเนิดขึ้นมาใหม่อย่างนั้น

สภาพเช่นนี้สร้างความตระหนกตกใจกับเถิงฉีเหวินจน
วิญญานแหบออกจากร่าง ร้องเสียงดังลั่น “อาจารย์ รีบช่วยข้า....”

“อาจารย์ รีบลงมือช่วยเหลือศิษย์ของข้าด้วยเถอะ...”
เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าไม่นึกไม่ฝันว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา เขาเองก็
มีอาการวิญญานแหบออกจากร่างเช่นกัน จึงรีบเร่งขอความ
ช่วยเหลือจากหลี่ชีย่

“เฉยไว้...” เวลาที่ บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันร้องเสียง
ดังออกมา “นี่เป็นการติดต่อ ยิ่งเจ้าต่อต้านมากเท่าไร พลังของมัน
ก็จะมากขึ้นเท่านั้น เจ้าไม่ใช่ปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ มันสามารถ
หลอมละลายเจ้าได้ภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุด....”

เถิงฉีเหวินเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ก็ตกใจจนเข่าอ่อน
ไม่สามารถยืนได้อย่างมั่นคง ร้องขอความช่วยเหลือต่อหลี่ซีเย
“อาจารย์ รีบช่วยข้า....”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อเห็นท่าทีของเถิงฉีเห
วิน สายหน้าแล้วกล่าวว่า “ดูเจ้าออกจะเกินเลยไปหน่อยกรรมัง มี
ข้าอยู่ทั้งคนยังต้องทำเกินเลยขนาดนี้เลยรี? ข้าคงไม่จ้องมองดู
เฉยๆ ปล่อยให้เจ้าต้องตายไปต่อหน้าต่อตากรรมัง”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้เถิงฉีเหวินรู้สึกโล่งอก เมื่อมีหลี่
ซีเยให้การรับรองเช่นนี้ นับว่าเขารอดชีวิตมาได้แล้วละ

“ยอดเยี่ยมมาก” หลี่ซีเยมองดูอนุภาคที่ล่องลอยอยู่บน
ตัวของเถิงฉีเหวินแล้วกล่าวว่า “นี่มันไม่เพียงให้คนไม่สามารถแตะ
ต้องมันได้เท่านั้น พลันที่แตะก็จะแตกตัวกระจายออกไป ทั้งยัง
สามารถถือกำเนิดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอีกด้วย แต่ เสียหายที่มา
เฉอะเฉอกับข้า”

กล่าวจบ หลี่ซีเยได้เสกเอาเตาหมิ่นเตาเหวะออกมา ใช้
มือแตะไปที่หนึ่ง ปราณเปลวไฟแต่ละสายอยู่ในมือ

“อย่ากระดิก และอย่าขยับเขยื้อน ปล่อยให้ไปตามความรู้สึก”
หลี่ชียเอ๋องไปที่เตียงฉีเหวินและกล่าวออกมาช้าๆ

เตียงฉีเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้ากล่าวว่า
“ข้าจะจดจำคำของอาจารย์อย่างมั่นคงแน่นอน...”

ทว่าเตียงฉีเหวินพูดยังไม่ทันขาดคำ หลี่ชียเอ๋องได้จัดการ
เสกให้เปลวไฟแต่ละสายปักตรึงเข้าไปภายในร่างกายของเตียงฉีเห
วิน เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น เตียงฉีเหวินก็มีสภาพเหมือนเป็นตุ๊กตา
ผ้า เพราะเปลวไฟแต่ละสายคล้ายตั้งเป็นเส้นด้ายที่ถูกดึงออกมา
จากตัวของเขา

ขณะที่เปลวไฟแต่ละสายถูกตรึงเข้าไปภายในร่างกาย
ของเตียงฉีเหวินนั้น เขากลับไม่รู้สึกถึงความเร่าร้อน ตรงกันข้าม
กลับรู้สึกเย็นสบาย เหมือนดั่งเลือดเย็นไหลเวียนไปทั่วร่างกายนั้น

ถ้าหากไม่ได้มารับรู้ด้วยตนเองคงยากจะทำให้เชื่อว่า
เปลวไฟที่ร้อนแรงยิ่งจากเตาถ่าน เมื่อไปอยู่ในมือของหลี่ชียเอ๋องแล้ว
กลับกลายเป็นเย็นสบายเช่นนี้ไปได้

หลังจากชั่วคราว เถิงฉีเหวินมีความรู้สึกเหมือนว่าเลือดที่ไหลรินอยู่ภายในร่างกายของเขาไม่ใช่เลือดอีกต่อไป แต่เป็นไฟจากเตากลั่น เป็นไฟจากเตาไฟที่รู้สึกเย็นสบายยิ่งนัก

เวลานี้เอง หลี่ชีย่ได้เริ่มดึงเอาไฟสายนั้นกลับออกมา เริ่มแรกเถิงฉีเหวินยังไม่รู้สึกตัว หลังผ่านไปชั่วคราวเขาจึงพบว่าจากการที่หลี่ชีย่ดึงเอาไฟสายนั้นกลับออกมา เขามีความรู้สึกว่าภายในร่างกายของเขามีสิ่งที่เล็กมากๆ ได้ออกไปพร้อมกับไฟสายที่หลี่ชีย่กำลังดึงออกไปจากตัวเขา โดยที่สิ่งที่เล็กมากๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ติดอยู่กับไฟสายและถูกดึงออกไปจากตัวของเขา

จากการที่หลี่ชีย่ได้ทำการดึงเอาไฟสายออกไป ทำให้อณูภาคที่ไปเกาะติดอยู่กับไฟสายเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนหนึ่งไฟสายดังกล่าวคือแม่เหล็กที่ทำการดูดเอาอนุภาคทั้งหมดที่อยู่ภายในร่างกายของเถิงฉีเหวินเอาไว้

หลังจากผ่านไปชั่วคราวใหญ่ เถิงฉีเหวินรู้สึกได้ว่าตัวเองนั้นเบาหวิว มีความรู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก เขาเข้าใจได้ว่าอนุภาคทั้งหมดที่อยู่ภายในร่างกายของเขาได้ถูกหลี่ชีย่ดึงออกไปแล้ว

“ตุม...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เตาไฟได้ปะทุขึ้นอย่างรุนแรง พลันกลายเป็นเตากลั่นที่ทรงอาณาภายิ่ง ทำการหลอมทำลายอนุภาคทั้งหมดที่ถูกดูดออกมาจากร่างกายของเถิงฉินเหวิน

แม้ว่าอนุภาคคิดจะโต้กลับ แต่ด้วยความร้อนแรงและทรงพลังยิ่งของเตากลั่น ภายใต้การกำกับของหลี่ชีย่ไม่เปิดโอกาสให้มันได้ตอบโต้กลับ พลันเผาผลาญพวกมันจนสิ้นซากไป

“ขอบคุณอาจารย์ที่ช่วยชีวิต...” เมื่อเถิงฉินเหวินได้สติกลับมา รู้สึกโล่งอก จึงรีบก้มกราบกับพื้น

เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็อดจะคารวะไม่ได้ กล่าวด้วยความซาบซึ้งใจว่า “ฝีมืออาจารย์เยี่ยมยอดนัก ไร้ผู้เทียบเทียมในหล้า...”

แม้แต่บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันเมื่อได้เห็นศาสตร์โอสถที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมในหล้าแล้ว อดรู้สึกโล่งอกไม่ได้ ในที่สุดเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็ได้พบกับผู้ที่จะมาช่วยชีวิตแล้ว ในที่สุดปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ก็มีโอกาสรอดแล้ว...

หลายวันจากนี้ไป บรรดาศิษย์ของเมืองเกาวัลย์ฟ้า
ทั้งหมดต่างรู้สึกถึงบรรยากาศที่แตกต่าง บรรยากาศทั่วทั้งเมือง
เกาวัลย์ฟ้าดูจะหนักแน่นและจริงจัง ปฐมบรรพบุรุษเกาวัลย์ถึงกับ
เกิดการสั่นเทาขึ้นมาหลายวันต่อเนื่อง ทำให้ทั่วทั้งเมืองเกาวัลย์ฟ้า
ก็สั่นไหวตามไปด้วย ภายใต้การสั่นไหวของปฐมบรรพบุรุษเกาวัลย์
ได้ทำให้วิหาร และยอดเขาบางส่วนพังทลายลงจากการสั่นไหวของ
ปฐมบรรพบุรุษเกาวัลย์...

ในเวลานี้ บรรดาศิษย์ของเมืองเกาวัลย์ฟ้าต่างรู้สึก
ร้อนรนและกังวล ต่างมีความรู้สึกว้ากภัยพิบัติกำลังปกคลุมอยู่บนหัว
ของพวกเขา เหมือนว้ากภัยพิบัตินั้นพร้อมที่จะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

โดยเฉพาะกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายของเมือง
เกาวัลย์ฟ้า พวกเขารับรู้ได้ถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ เวลานี้
ทั่วทั้งเมืองเกาวัลย์ฟ้าอยู่ระหว่างการระวังภัยขั้นสูงสุด พร้อมที่จะให้
ความช่วยเหลือหากมีสิ่งที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น

ช่วงเวลาที่ดำรงอยู่ในบรรยากาศที่รู้สึกกลัวจนตัวสั่น
งันงกเช่นนี้ได้คงอยู่หลายวัน ห้ายสุดก็กลับคืนสู่ปกติ แม้ว่าบรรดา
ศิษย์ของเมืองเกาวัลย์ฟ้าจำนวนมากจะ 모르ถึงรายละเอียดของ
เรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่พวกเขาสามารถรับรู้ได้ว่าราวเมฆหมอกได้
ผ่านพ้นไป กระทั่งเหมือนรู้สึกว้าปฐมบรรพบุรุษเกาวัลย์ได้แตกกิ่ง

ก้านใบออกมา คล้ายว่าภัยพิบัติครั้งใหญ่ได้ผ่านพ้นไปแล้วอย่างนั้น

บรรดาระดับบรรพบุรุษของเมืองเถาวัลย์ฟ้าก็รู้สึกโล่งอกเช่นกัน พวกเขาเห็นว่าในที่สุดภัยพิบัติก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขาสามารถรักษาเอาไว้ได้แล้ว

ในวันนี้ หลี่ชีย่ถูกพวกของบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันพุงออกมา หลี่ชีย่ในเวลานี้ดูอ่อนเพลียยิ่งนัก เพื่อทำลายพิบัติภัย กล่าวได้ว่าหลี่ชีย่ได้หุ่มเทกำลังไปไม่น้อยเลยทีเดียว

หลี่ชีย่ถูกเมืองเถาวัลย์ฟ้ายกย่องเป็นแขกผู้มีเกียรติสูงสุด กระทั่งบรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันยังมาเฝ้ารักษาการณ์ด้วยตนเอง คอยคุ้มกันไม่ให้ผู้ใดเข้าไปรบกวนหลี่ชีย่ได้

หลี่ชีย่มีไอศถเขียนในครอบครองเพียงพอไว้ แม้ว่า การทำลายพิบัติภัยในครั้งนี้จะสิ้นเปลืองพลังลมปราณไปไม่น้อย แต่เขาสามารถฟื้นคืนกลับมาได้อย่างรวดเร็ว

หลังจากที่หลี่ซีเยฟื้นคืนพลังกลับมาแล้ว บรรพบุรุษ อารุโสทานตะวันก็ขอเข้าพบในทันที เมื่อพบกับหลี่ซีเยแล้วเขาได้ คุกเขาลงกับพื้น และโค้งคำนับอย่างงดงาม กล่าวว่า “บุญคุณของท่านยากที่จะเอ่ยออกมาได้ด้วยวาจา ขอเพียงท่านมีสิ่งใดที่ให้เมือง เถาวัลย์ฟ้ารับใช้ได้ ขอให้ส่งการมาได้ทุกเมื่อ”

หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ลุกขึ้นมาเถอะ การค้า ขายย่อมเป็นการค้าขาย ในเมื่อเข้ารับปากพวกเจ้าแล้วก็ต้องทำ ได้”

แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่บรรพบุรุษอารุโสยังคงสวดซาบซึ้ง เขามอบน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าด้วยความเคารพอย่างสูง กล่าวว่า “สิ่งนี้ ก็คือน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าที่ท่านต้องการ เชิญท่านตรวจสอบ”

หลี่ซีเยมองดูน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าแฉับหนึ่งก็เก็บมันขึ้น สำหรับหลี่ซีเยแล้ว เมื่อมีน้ำเต้าเถาวัลย์ฟ้าแล้วก็เข้าใกล้การต่ออายุให้กับต้นนกยูงไปอีกชั้น

“ไม่ทราบที่ท่านจะอยู่ที่เมืองเถาวัลย์ฟ้าต่ออีกสัก หลายๆ วันได้หรือไม่ เพื่อให้พวกเราได้แสดงน้ำใจในฐานะเจ้า

บ้าน” หลังจากทีหฺลือซึเย่ได้เก็บน้ำเต้าเถาว์ลยัไฟฟ้าเรียบร้อยแล้ว
บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันรีบเร่งเอ่ยขึ้นมา

หฺลือซึเย่มองดูบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันทีหนึ่ง กล่าว
ว่า “เจ้าคงไม่คิดทีจะให้ข้ากลายเป็นศิษย์ของเมืองเถาว์ลยัไฟฟ้าพวก
เจ้ากรรมัง”

“มิกล้า มิกล้า” บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันรีบโบกไม้
โบกมือกล่าวว่า “เหะ เหะ เหะ ท่านคือมังกรแท้จริงบนเก้าชั้นฟ้า
เมืองเถาว์ลยัไฟฟ้าเล็กๆ เช่นนี้ไหนเลยจะรองรับท่านได้ เหะ เหะ เหะ
แน่นอนว่าหากท่านยินดีรับตำแหน่งผู้ควบคุมเถาว์ลยักิตติมศักดิ์
ของเมืองเถาว์ลยัไฟฟ้า ก็นับเป็นเกียรติของเมืองเถาว์ลยัไฟฟ้าอย่างยิ่ง
ทีเดียว”

สำหรับบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันแล้ว ส่วนลึกในใจ
ของเขาย่อมกระหายจะให้หฺลือซึเย่รั้งอยู่ที่เมืองเถาว์ลยัไฟฟ้าได้ ถ้า
หากหฺลือซึเย่รั้งอยู่ได้จริง เช่นนั้นแล้ว เมืองเถาว์ลยัไฟฟ้าของพวกเข
จะต้องเปล่งรัศมีได้อีกครั้งอย่างแน่นอน

หฺลือซึเย่หัวเราะแล้วส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ตัวของข้า
กล่าวสำหรับเมืองเถาว์ลยัไฟฟ้าของพวกเจ้า หรือแดนวิญญาน

สวรรคแล้ว ข้าเป็นเพียงแขกผู้มาเยือนเท่านั้น แขกผู้มาเยือนก็เหมือนดั่งนกเปิดน้ำที่อยู่บนท้องฟ้า เพียงให้ผู้คนได้เห็นเพียงแวบเดียวเท่านั้น

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันอดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ ได้แต่กล่าวว่า “ท่านคือยอดฝีมือในหล้า บอกได้เพียงเมืองเกาวัลย์ฟ้าของพวกเราไร้วาสนาเช่นนี้!”

บรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันก็เข้าใจเป็นอย่างดีว่าวาสนาเช่นนี้ฝืนบังคับกันไม่ได้ บอกได้เพียงเมืองเกาวัลย์ฟ้าของพวกเขาไร้ซึ่งวาสนาเช่นนี้แล้ว

หลี่ซีเยมองดูบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันทีหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ถึงฉิเหวินของเมืองเกาวัลย์ฟ้าพวกเจ้านั้นว่าเป็นบุคคลที่ใช่ได้ ให้เขาได้มาอยู่ข้างกายข้าสักกระยะหนึ่งก็แล้วกัน...”

“...เรื่องอื่นๆ ข้าคงไม่มีอะไรที่จะถ่ายทอดให้ แต่ข้ากลับสามารถถ่ายทอดอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับปฐมบรรพบุรุษเกาวัลย์ให้กับเขาได้ ถือว่าเป็นเป็นสิ่งที่ข้าได้มาจากการสื่อสารกับปฐมบรรพบุรุษเกาวัลย์ ได้ความรู้บางอย่างจากตัวของมัน ข้าจะถ่ายทอดคืนให้กับเมืองเกาวัลย์ฟ้าพวกเจ้า”

คราวนี้หลี่ซีเย่ได้รुकล้ำเข้าไปในปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ฟ้า และบรรลุข้อตกลงกับปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ฟ้า ทำให้เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับต้นกำเนิดดั้งเดิมของปรมาจารย์ฟุทกษามากยิ่งขึ้น และมีความรู้ใหม่ๆ เพิ่มเติม

“นี่เป็นโชคของเขา...” เมื่อบรรพบุรุษอาวุโสทานตะวันได้ยินเช่นนี้จึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบแสดงความเคารพพร้อมกับสั่งให้ตามตัวเถิงฉีเหวินมาทันที

เพียงครู่เดียว เถิงฉีเหวินกับเจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็มาถึง หลังจากที่ได้รับทราบเรื่องนี้แล้ว ไม่เพียงแต่เถิงฉีเหวินที่รู้สึกยินดี แม้แต่เจ้าเมืองเถาว์ลย์ฟ้าก็รู้สึกดีใจไปกับศิษย์ของตนเอง

มาถึงวันนี้ ฐานะผู้สืบทอดเมืองเถาว์ลย์ฟ้าของเถิงฉีเหวินก็กลายเป็นจริงแล้ว ถ้าหากเถิงฉีเหวินเรียนรู้ถึงความรู้ของปฐุมบรรพบุรุษเถาว์ลย์ฟ้าได้สักก็ ย่อมทำให้เขาสามารถเปล่งรัศมีออกมาได้อย่างแน่นอน

“ขอบคุณอาจารย์ที่สอนสั่ง...” เมื่อเจ้าเมืองเถาว์ลยฟ้า ได้สติกลับมา จึงรีบเร่งสะกิดถึงฉี่เหวินที่ยังคงงันอยู่ได้ก้มกราบลงกับพื้น กล่าวด้วยความซาบซึ้งออกมา

“ลุกขึ้นมาเถอะ” หลี่ชี่เยกกล่าวเฉยเมยว่า “การที่ได้มีการสื่อสารทำความเข้าใจกับปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยฟ้าพวกเจ้า ข้าเพียงรู้สึกสนใจต่อเรื่องราวบางอย่างเกี่ยวกับเผ่าพฤกษาของพวกเจ้าเท่านั้น สำหรับความรู้บางอย่างของปฐมบรรพบุรุษเถาว์ลยฟ้ามันไม่มีประโยชน์อันใดสำหรับข้า การถ่ายทอดคืนให้กับเมืองเถาว์ลยฟ้าของพวกเจ้าก็ถือเป็นวาสนาอย่างหนึ่ง ทุกสิ่งล้วนมีเหตุมีผลและถูกลิขิตเอาไว้แล้ว”

แม้จะเป็นเช่นนั้น เจ้าเมืองเถาว์ลยฟ้ายังคงดีใจไปกับศิษย์ของตน ด้วยจะนำพาให้ศิษย์ของตนได้ก้าวสู่เส้นทางแห่งการเป็นปรมาจารย์พฤกษา

“เออละ เจ้ากลับไปเตรียมตัวก่อนเถอะ” สุดท้ายหลี่ชี่เยโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เมื่อเจ้าเตรียมตัวเสร็จแล้ว ไปพบข้าที่หาดทรายตื่น ข้าจะล่องหน้าไปก่อนแล้ว”

ถึงฉีเหวินรับคำด้วยความเคารพนอบน้อม รีบกลับไป
เตรียมตัว

หลี่ชียเอมีภาระติดตัว เมื่อได้นำเต้าเถาวัลย์ฟ้ามาแล้ว
เขาก็ไม่ต้องการรั้งอยู่ที่เมืองเถาวัลย์ฟ้านาน จึงออกเดินทางเสียแต่
วันนี้เลย

ในขณะที่หลี่ชียเอออกเดินทาง นอกจากบรรพบุรุษ
อาวูโสทานตะวันมาส่งด้วยตนเองแล้ว ยังมีระดับบรรพบุรุษที่มีศักดิ์
สูงของเมืองเถาวัลย์ฟ้ามาส่งด้วยตนเองเช่นกัน

บรรพบุรุษอาวูโสทานตะวันคาดหวังอยากให้หลี่ชียเอได้
อยู่ต่ออีกสักหลายวันมาก เพื่อให้เมืองเถาวัลย์ฟ้าของพวกเขาได้
ต้อนรับหลี่ชียเอเป็นอย่างดี แต่เมื่อหลี่ชียเอยืนยันจะจากไป พวกเขา
ก็ไม่กล้ารั้งตัวเอาไว้

“รักษาตัวให้ดีด้วย” ท้ายสุด หลี่ชียเอมองดูพวกบรรพ
บุรุษอาวูโสทานตะวันทีหนึ่ง มือที่ยื่นชื้อออกไปพลันปรากฏเป็นประตุมิติ
ขึ้นมา เขาก้าวเท้าเข้าไปพลันหายไปทันที

บทที่ 1188 หาดทรายต้น

ทะเลต้น น้ำทะเลเขียวมรกตห้องฟ้าสีคราม ท่ามกลาง
พื้นผิวทะเลที่มีสีเขียวมรกต เห็นเป็นหินโสโครกอยู่ประปราย
บางครั้งอาจมียอดเขาโผล่ขึ้นมาอยู่เหนือทะเล ด้านหนึ่งของยอด
เขาด้านรับกับลมทะเล อีกด้านหนึ่งจะเป็นหาดทราย ทรายละเอียด
ที่ขาวดั่งหิมะขึ้นลงตามคลื่นทะเลที่ซัดเข้าหาฝั่ง

ณ ที่ตรงนี้ใช้มีเพียงน้ำทะเลเขียวมรกตห้องฟ้าสีคราม
เท่านั้น ยังมีนกทะเลที่โบยบินอยู่ มีมัจฉาที่กระโดดขึ้นมาเล่นน้ำ
แลดูสวยงามและสงบเงียบ

ความจริงแล้วหาดทรายต้นหาได้สงบไม่ ความสงบที่
เห็นนั้นเป็นเพียงภาพที่เห็นบนพื้นผิวทะเลเท่านั้น ขณะที่ใต้ทะเล
หาดทรายต้นมีความคึกคักยิ่งนัก

ภายใต้้น้ำทะเลที่เงียบสงบจะได้เห็นเทือกเขาที่ขึ้นลง
สลับ มียอดเขาแต่ละแห่งที่สูงลิบ มีหุบเหวที่ลึกมาก ภายใต้ทะเลที่มี
เทือกเขาที่ขึ้นลงสลับนี้ สามารถมองเห็นภูน้ำที่พลิวไหวเอน
เอนไปมา สาหร่ายทะเลที่ลอยล่อง ยังมีปะการังที่ขึ้นทึบราวกับป่า
ปะการัง และยังมีต้นไม้ทะเลที่สูงเสียดฟ้า...

ความจริงแล้วหาดทรายต้นไม้ได้หมายถึงหาดทรายแต่
ละหาดที่อยู่เหนือน้ำทะเล แต่หมายถึงหาดทรายที่อยู่ใต้ทะเล
ต่างหาก เนื่องจากมันอยู่ใกล้พื้นผิวทะเลมาก ดังนั้นจึงถูกเรียกว่า
เป็นหาดทรายต้น

มองไปยังหาดทรายต้นที่อยู่ใต้ทะเล จะเห็นตึกรามบ้าน
ช่องศาลาต่างๆ ยังมีตึกโบราณแต่ละหลังที่ตั้งอยู่ ภายใต้น้ำ
ทะเล บริเวณท้องทะเลแห่งนี้ อาคารและศาลา รวมทั้งตึก
โบราณได้ประกอบเข้าเป็นเมืองใต้บาดาลแห่งหนึ่ง

ภายในเมืองใต้บาดาลแห่งนี้ มีถนนหนทางที่เชื่อมไป
ยังทุกจุด ยอดเขาแต่ละแห่งที่อยู่ใต้ทะเลก็มีสะพานที่พาดผ่านเชื่อม
ติดต่อกันทุกทิศทุกทาง เรียกได้ว่ามีความเจริญรุ่งเรืองและ
ครึกครื้นยิ่งนัก

ที่นี่คือโลกใต้บาดาลที่สวยงาม ณ ที่ตรงนี้จะได้เห็นตึก
รามบ้านช่องแลศาลาตึกโบราณที่จมอยู่ใต้ทะเล และยังมีบ้าน
ช่องหรือตึกโบราณที่แยกเอาน้ำทะเลออก ตั้งอยู่บนช่องว่างใต้
ทะเล เหมือนหนึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่บนบกอย่างนั้น

ท่ามกลางหาดทรายดี ผู้คนเดินผ่านไปผ่านมา บางคนมาด้วยการขี่อาซาสมุทร ริงไปมาท่ามกลางน้ำทะเลโดยที่ไม่เปียกน้ำทะเล และมีบางคนนั่งอยู่ภายในกระสวยที่ปิดไว้อย่างดี ซึ่งกระสวยประเภทนี้จะมีความเร็วสูงมากและปราศจากเสียง เหมือนหนึ่งได้หลอมรวมเป็นร่างเดียวกันกับน้ำทะเลอย่างนั้น และยังมีบางคนที่ได้โดยสารวาฬยักษ์มา ขณะที่วาฬยักษ์แหวกว่ายอยู่ท่ามกลางน้ำทะเลแล้วแลดูงดงามและสูงศักดิ์เป็นพิเศษ...

ท่ามกลางน้ำทะเลของหาดทรายดี ผู้ที่เดินผ่านไปมา มีทั้งเผ่าวิญญานเทพที่งดงามสูงส่ง เผ่าพฤษกาที่มีกลิ่นอายไม่รุนแรง ยังมีปีศาจทะเลที่รูปลักษณ์แปลกประหลาดมากมาย หลากหลาก

ผู้ที่เดินอยู่ท่ามกลางเมืองใต้บาดาลแห่งนี้ บางคนน้ำทะเลไม่อาจกล้ากรายแม้เพียงหยดเดียว การเดินอยู่ท่ามกลางน้ำทะเลของเขางดงามและสูงศักดิ์ มีบางคนที่หลบเลี่ยงจากน้ำทะเลบริเวณที่ที่เขาเดินไปนั้น ไม่ว่าจะป็นน้ำทะเลหรือกุ้งหอยปูปลาที่แหวกว่ายอยู่ล้นแล้วแต่หลบฉากออกไปซ้ายขวาอย่างเจียมเชียม ขณะที่บางคนปล่อยให้ น้ำทะเลเปียกปอนไปทั่วทั้งร่าง เหมือนหนึ่งอาบอยู่ท่ามกลางน้ำทะเลที่นุ่มนวล ยิ่งไปกว่านั้นยังมีปีศาจทะเลจำนวนมากไม่น้อยที่ยังคงความเป็นครึ่งคนครึ่งปลาและไม่มีสิ่งใดปกปิด

กายา วายเวียนไปมาด้วยความรวดเร็วและไร้สัมเสียงอยู่ท่ามกลาง
อาณาจักรใต้บาดาลแห่งนี้...

หาดทรายต้นถือเป็นที่พำนักสมบัติของไตรนิกายพิสุทธิ์
หรือจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือหาดทรายต้นเป็นที่พำนักสมบัติของ
นิกายพิสุทธิ์ ซึ่งเป็นหนึ่งในไตรนิกายพิสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้
เมืองแห่งนี้แลดูเจียบสงบเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นปีศาจทะเลหรือเผ่า
พฤษชาติที่มายังสถานที่แห่งนี้ไม่กล้าก่อเรื่องขึ้นง่าย ๆ

ชื่อของไตรนิกายพิสุทธิ์ยาวว่าแต่ในทะเลมรกตเลย
แม้แต่ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ก็นับว่าเป็นสำนักที่มีชื่อเสียงโด่ง
ดัง กระทั่งกล่าวได้ว่าพวกเขาคือผู้ยิ่งใหญ่ที่เพียงกระต๊อบเท้าที่หนึ่ง
ก็ทำให้เกิดเป็นคลื่นยักษ์ขึ้นมาได้

ไตรนิกายพิสุทธิ์ก่อตั้งขึ้นโดยราชันเซียนหวู่โก่ว เมื่อ
สืบทอดมาถึงชนรุ่นหลังจึงได้แยกออกเป็นสามนิกายใหญ่ ได้แก่
นิกายพิสุทธิ์ นิยายกลืนมาร และนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์

แม้ว่าไตรนิกายพิสุทธิ์จะแยกออกเป็นสามนิกาย แต่
พวกเขายังคงเป็นสำนักที่เป็นเอกภาพ เพียงแต่ต่างแยกออกเป็น

ของตนเองเท่านั้น ในหลายๆ โอกาสพวกเขายังคงติดต่อกับ
บุคคลภายนอกในนามสำนักเดียว

ไทรนิกายพิสุทธินับได้ว่าเป็นสำนักที่มีเคล็ดราชัน
เขียนอยู่ในครอบครองมากที่สุดเป็นหลัก เคยมีผู้คนกล่าวเอาไว้ว่า
ในบรรดาเก้าแดน หากจะนับว่าใครมีเคล็ดกายเขียนหรือเคล็ดกาย
มากที่สุด คงไม่พ้นไทรนิกายพิสุทธิไปได้อย่างแน่นอน

ราชันเขียนหวู่โก่วซึ่งเป็นปฐมบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งไทร
นิกายพิสุทธินั้น เขาไม่เพียงเป็นราชันเขียนเท่านั้น ยังเป็นราชัน
เขียนที่บรรลุกายพิสุทธิชั้นสมบูรณ์อีกด้วย! ต่อมาภายหลัง พวกเขา
เขายังให้กำเนิดผู้ที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์อีกสองคน ซึ่งกาย
เขียนชั้นสมบูรณ์ทั้งสองก็ไม่ใช่กายพิสุทธิ แต่เป็นกายมารกลืนฟ้า
ชั้นสมบูรณ์ และกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ชั้นสมบูรณ์

นั่นหมายความว่าไทรนิกายพิสุทธิเคยมีผู้ที่สำเร็จกาย
เขียนชั้นสมบูรณ์ถึงสามคนด้วยกัน ด้วยผลงานเช่นนี้ สำหรับ
สำนักใดสำนักหนึ่งแล้ว นับเป็นเรื่องที่สุดยอดมาก ด้วยเพราะสาม
เหตุนี้เอง ทำให้พิสุทธิไทรนิกายจึงกลายเป็นสำนักที่มีเคล็ดกาย
เขียน และเคล็ดกายมากที่สุดเป็นหลัก

ด้วยความที่หาอันตรายต้นคือหนึ่งในทรัพย์สินสมบัติของ
นิกายพิสุทธิ ดังนั้นบุคคลทั่วไปจะไม่ก่อเรื่องราวเพื่อเป็นศัตรูกับ
นิกายพิสุทธิชั้นที่ใต้บาดาลแห่งนี้

ภายในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งของหาอันตรายต้น หลี่ชียเอ่่ง
ดื่มสุราอยู่ที่ละจอกๆ โดยนั่งอยู่ริมหน้าต่าง มองดูผู้คน que เดินผ่านไป
มาบนถนนด้านล่าง

โรงเตี๊ยมแห่งนี้นับว่าเป็นโรงเตี๊ยมที่ไม่เลวนัก มันถูก
สร้างขึ้นอิงกับภูเขา ห้องฟ้าด้านบนของโรงเตี๊ยมมีวังน้ำวนปรากฏ
อยู่ ได้ยินว่าเป็นเพราะวังน้ำวนที่ว่านี่เอง ทำให้โรงเตี๊ยมแห่งนี้
สามารถหมักสุราที่มีชื่อเสียงมากของหาอันตรายต้นออกมาได้

นั่งดื่มสุราอยู่ในโรงเตี๊ยม ขณะที่ข้างกายมีมัจฉาวัย
เวียนไปมา บางครั้งอาจมีปูทะเลที่ซึ่เล่นบางตัวปีนขึ้นโต๊ะมา ชูก้าม
ใหญ่สองข้างทำท่าชู จนหลี่ชียเอ่มองดูด้วยความขบขัน

หลี่ชียเอ่่งอยู่ในทะเลโดยที่น้ำทะเลไม่อาจกล้ำกรายตัว
เขาได้เลย ไม่แตกต่างอะไรกับการนั่งอยู่ในโรงเตี๊ยมที่อยู่บนบก
แม้แต่น้อย

หลี่ชียเอ๋อดีมีสุราเลิศรสจนหมดจอก ร้องกล่าวออกไปว่า
“ถ้าแก่ ขออีกจอก...”

“ได้แล้ว...” พลันที่หลี่ชียเอ๋อกล่าวขาดคำ น้ำเสียงที่
เปิดเผยตรงไปตรงมาของถ้าแก่โรงเตี๊ยมดังขึ้น ถ้าแก่โรงเตี๊ยมผู้นี้
เป็นปีศาจทะเล ดูจากร่างกายที่กำยำของเขาแล้ว บรรพบุรุษของ
เขาเป็นปีศาจวาฬตัวหนึ่ง หนวดเคราเนื้อทั้งสองที่อยู่ใต้คางดูเป็น
เอกลักษณ์ยิ่งนัก

พลันที่ถ้าแก่โรงเตี๊ยมพูดขาดคำ ปรางค์วงษ์น้ำวน
ขนาดเล็กพลันแยกตัวออกมาจากวงษ์น้ำวนที่อยู่บนห้องฟ้าของโรง
เตี๊ยม พุ่งตรงไปที่จอกสุราของหลี่ชียเอ๋อรินสุราจนเต็มในพริบตาเดียว

หลี่ชียเอ๋อยิ้มเฉยเมยและค่อยจิบสุราไปด้วยท่าที่
เอ๋อระเหย เรื่องแปลกประหลาดเช่นนี้พบได้ที่แดนวิญญานสวรรค์
เท่านั้น

การที่หลี่ชียเอ๋อซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์มาปรากฏตัวอยู่ใน
โรงเตี๊ยมนี้ย่อมเป็นที่สะดุดตาของผู้คน จะอย่างไรเผ่าพันธุ์มนุษย์
นับเป็นเผ่าพันธุ์ที่หาได้ยากยิ่งในแดนวิญญานสวรรค์อยู่แล้ว

นอกจากเขตนกยูง และหุบเขาสุกใสสองแห่งแล้ว คิดจะได้เห็น
เผ่าพันธุ์มนุษย์ในที่อื่นๆ นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แน่นอนว่าไม่มีใครเข้าไปหาเรื่องหลี่ชียเยอยู่แล้ว
เพียงแต่ทุกคนที่ได้เห็นเผ่าพันธุ์มนุษย์มาปรากฏตัวอยู่หาดทราย
ตื้นแล้ว ก็อดที่จะมองดูด้วยความประหลาดใจไม่ได้เท่านั้นเอง

ขณะที่หลี่ชียเยกำลังดื่มสุราเลิศรสด้วยความสบายอก
สบายใจอยู่นั้น เรือที่หรรุหรานขนาดใหญ่ได้มาจอดเทียบอยู่ด้านนอก
ของโรงเตี๊ยม ตัวเรือเป็นสีทองทั้งลำ ประดับเครื่องหมายที่มีใช้กัน
อยู่เฉพาะราชสำนักเท่านั้น หรรุหราและมีระดับ ท่าที่ดูวาง
อำนาจบาตรใหญ่

เรือขนาดใหญ่ลำนี้ยามเมื่อแล่นไปในน้ำ แลดูเหมือน
หลอมรวมเข้ากับน้ำทะเลจนเป็นเนื้อเดียวกัน แต่กลับไม่มีส่วนใด
ของเรือที่เปียกน้ำเลย พลันที่เห็นลักษณะเช่นนี้ก็รู้ได้ทันทีว่าเป็น
สุดยอดของวิเศษชั้นหนึ่ง

“เรือของราชวงศ์จ๋มบาดาลถึงกับปรากฏตัวที่นี่” ผู้ที่
อยู่ในโรงเตี๊ยมเมื่อมองเห็นสัญลักษณ์ราชสำนักนั้นอดจะกล่าว
ด้วยความตกใจไม่ได้

จากนั้น มีหญิงสาวผู้หนึ่งก้าวเดินลงมาจากเรือลำนั้น หญิงสาวผู้นี้งดงามต้องใจผู้คนยิ่งนัก งามดั่งนกขมิ้น กระโปรงยาวที่เดินลากไปกับพื้น ยิ่งทำให้นางแลดูสูงศักดิ์ยิ่งนัก

หญิงสาวผู้นี้มีผู้ติดตามอยู่ข้างกายซ้ายขวาหลายคน เป็นการบ่งชี้ถึงฐานะที่สูงส่งของนาง

ครั้นหญิงสาวผู้นี้ก้าวเข้ามาภายในโรงเตี๊ยมแห่งนี้ มีคนที่จดจำฐานะของนางได้ อดร้องเสียงแผ่วเบาออกมาไม่ได้ว่า “กงซุนเชียนเอ้อ คนของอ่องเทพมบาดาล ทำไมถึงมาที่ทะเลมรกตได้ล่ะ”

หลังจากที่หญิงสาวผู้นี้เข้ามายังโรงเตี๊ยมแล้วก็สั่งให้เก้าอี้ยกกับแก้วและสุราชั้นเลิศมาให้ โดยไม่ได้กล่าวมากความ

หลี่ซีเย่เพียงมองหน้าหญิงสาวผู้นี้แวบหนึ่ง โดยที่ไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก หลังจากดื่มสุราหมดจอกก็ได้เรียกเก้าอี้เข้ามาหา จ่ายเงินค่าสุราแล้วได้มองหน้าเก้าอี้โรงเตี๊ยมที่หนึ่งกล่าวว่า “เก้าอี้ นิกายพิสุทธียังคงเปิดอยู่หรือไม่?”

“ท่านเซียน เรื่องนี้ข้าน้อยไม่ทราบแน่ชัดนัก” เจ้าแก้ว
โรงเตี๊ยมทำท่าถูมือไปมา หัวเราะเจี๋ยนๆ กล่าวว่า “ข้าน้อยเป็น
เพียงคนค้าขายเท่านั้น ไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับโลกของท่านเซียน
แม้แต่บ่อยหรือกนะ”

หลี่ซีเยอดหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า
“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง ข้ายังคิดจะสอบถามเจ้าเกี่ยวกับเรื่องของ
บรรพบุรุษวาฬเซียวนะ”

“เรื่องใหญ่ขนาดนี้ ข้าน้อยจะไปทราบได้อย่างไรกัน
เล่า เรื่องใหญ่เช่นนี้ ท่านเซียนควรสอบถามเอาจากศิษย์ของนิกาย
พิสุทธิ์จะดีกว่า” เจ้าแก้วผู้นี้กล่าวพร้อมกับยิ้มเจี๋ยนๆ และถูมือไปมา

ผู้คนจำนวนมากล้าแล้วแต่ไม่ได้ใส่ใจกับการเอ่ยถึง
ชื่อบรรพบุรุษวาฬของหลี่ซีเย เนื่องจากผู้คนจำนวนมากไม่เข้าใจ
ว่านี่คืออะไร แต่หญิงสาวที่นั่งอยู่ไม่ห่างนักซึ่งก็คือกงซุนเซียวเอ๋อ
นั่นเอง เมื่อนางได้ยินคำว่า “บรรพบุรุษวาฬ” ถึงกับกระดกคิ้วขึ้นที่
หนึ่ง

ประวัติความเป็นมาของกงซุนเซียวเอ๋อไม่ธรรมดา
เคยได้ยินเจ้านายพูดคุยถึงเรื่องบรรพบุรุษวาฬมาก่อน ดังนั้นเมื่อ

ลี้ชีเย่เอ๋ยขึ้นมาในเวลา นี้ นางจึงร้องเสียงอันดังออกไปว่า “นี่ เมื่อ
ครู่ที่เจ้าถามถึงคือบรรพบุรุษวาฬของ ไตรนิกายพิสุทธิใช่หรือไม่?”

ลี้ชีเย่เพียงมองหน้านางด้วยท่าทีเหนียวหนาย และไม่
ตอบคำถามของนาง กล่าวต่อเถ้าแก่ว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ช่างมัน
เถอะ”

สีหน้าของกงซุนเซียนเอ๋อพลันไม่พอใจขึ้นมาเมื่อ
เห็นลี้ชีเย่ไม่สนใจในคำพูดของตน กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า
“แค่เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น บังอาจทำยโส!”

กงซุนเซียนเอ๋อเป็นผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจ
เจ้านายของนางคืออนุของเงินไห่เสินหวัง นางในฐานะคนสนิทของ
เจ้านาย จึงนับได้ว่ามีอิทธิพลสามารถเรียกลมเรียกฝนได้ใน
ราชวงศ์จ๋มบาดาล เวลานี้ผู้เยาว์คนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์กลับ
ซ้กสีหน้าใสนาง

“เจ้าหนู ได้ยินแล้วหรือไม่ นายข้ากำลังถามเจ้าอยู่นะ”
เมื่อเห็นลี้ชีเย่ไม่ตอบ ผู้ติดตามของกงซุนเซียนเอ๋อจึงร้องตวาด
ออกมา

หลี่ชีย่ซื้อร้านจะไปสนใจพวกเขาอยู่แล้ว ลูกขึ้นหัน
หลังเดินจากไปทันที บรรดาผู้ติดตามที่อยู่ข้างกายกงซุนเชียนเอ๋อ
รู้สึกอับอายจึงตบโตะและหมายเข้าขัดขวางหลี่ชีย่เอาไว้

“ท่านเชียนทั้งหลาย ท่านเชียนทั้งหลาย สงบอารมณ์
เอาไว้” ถ้าแก่โรงเตี้ยมรีบเข้ามาใกล้เกลี้ย “การทะเลาะเบาะแว้ง
บริเวณนี้เป็นการรบกวนความสงบสุขของหาดทรายต้น ขอท่าน
เชียนทุกท่านโปรดเมตตา โปรดเมตตาด้วย”

“ช่างเถอะ แคผู้เยาว์ที่โง่เขลาคนหนึ่งเท่านั้น” กงซุน
เชียนเอ๋อโบกมือ ล้อมองดูร่างเงาของหลี่ชีย่ที่หายไปจากสายตา
ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา

โซว่ากงซุนเชียนเอ๋อจะไม่ใส่ใจต่อผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียง
อย่างหลี่ชีย่ เพียงแต่สถานที่แห่งนี้เป็นที่มั่นของนิกายพิสุทธ์ นางจึง
ไม่ต้องการให้กลายเป็นเรื่องใหญ่โตในหาดทรายต้นเท่านั้นเอง

หลี่ชีย่ออกจากโรงเตี้ยมแล้วมุ่งหน้าตรงไปยังทิศใต้
ของหาดทรายต้น มาถึงบริเวณหวล็กในทะเลที่อยู่ทางด้านทิศใต้

ท่ามกลางเหลี่ยมทะเลมีแสงอาทิตย์สาดส่อง ทุกแห่ง
ล้วนเต็มไปด้วยหินมรกตและหญ้าทะเล แลดูสงบสุขและสบายตา
ยิ่งนัก

ในแดนวิญญานสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็นทะเลบริเวณใดก็
ตาม ไม่ว่าจะเป็นใต้ทะเลที่ใหน ล้วนแล้วแต่สามารถเสวยสุขอยู่กับ
แสงแดดที่สาดส่องมาอย่างทั่วถึง

ตามตำนานเล่าว่าแดนวิญญานสวรรค์มีดวงอาทิตย์
อยู่สองดวง หนึ่งดวงไว้สาดส่องไปทั่วทั้งท้องฟ้าและพื้นดิน ส่วนอีก
ดวงมีไว้สาดส่องไปยังโลกใต้บาดาล ด้วยสาเหตุนี้เอง สิ่งมีชีวิตใต้
บาดาลของแดนวิญญานสวรรค์จึงสามารถเสวยสุขกับความ
นุ่มนวลของแสงอาทิตย์ได้

บทที่ 1189 เย่เถ

ในหุบเหวลึกมีลานบ้านเก่าแก่อยู่อแห่งหนึ่ง ลานบ้านเก่าแก่นี้สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากน้ำทะเลเผยให้เห็นอิฐสีเขียวซีม้เก่าคร่ำที่มีหลายสีสลับกัน มองดูก็รู้ว่าลานบ้านแห่งนี้ได้ก่อสร้างมาเป็นเวลานานมากแล้ว

หลี่ซีเย่เข้าเดินเข้าไปยังลานบ้านแห่งนี้ เห็นภายในลานบ้านมีชายหนุ่มคนหนึ่งนอนอาบแดดด้วยท่าที่เหนื่อยหน่าย ชายหนุ่มผู้นี้แลดูน่าจะมีอายุราวยี่สิบเศษ แม้ว่าจะมีอายุไม่มาก แต่ให้ความรู้สึกว่าเป็นคนหนักแน่นและสุขุมรอบคอบ

ครั้นหลี่ซีเย่เดินเข้าไปใกล้ ชายหนุ่มผู้นี้จึงลุกขึ้นยืนในทันที เมื่อเห็นหลี่ซีเย่จึงประสานหมัดคารวะ กล่าวว่า “ไม่ทราบท่านมีอะไรจะชี้แนะรี?”

หลี่ซีเย่มองดูและประเมินตัวเขาที่หนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าเป็นศิษย์ของนิกายพิสุทธีสึนะ”

ชายหนุ่มผู้นี้รีบกล่าวตอบว่า “ข้าน้อยคือหัวหน้าตึกสาขาหาดทรายตื้น ข้าน้อยมีชื่อว่าเย่เถ เป็นเผ่าวิญญานเทพ”

“ข้ารู้ ไตรนิกายพิสุทธีส่วนใหญ่จะเป็นเผ่าวิญญานเทพ หุกยุคทุกสมัยก็จะเป็นเผ่าวิญญานเทพที่ครองอำนาจ ดังเช่น ถ้าแก่โรงเตี๊ยมที่เป็นเผ่าปีศาจทะเล ศิษย์ประเภทนี้พบเห็นในไตรนิกายพิสุทธิของพวกเขาได้ไม่บ่อยนัก”

“ฮะ ฮะ ฮะ...” เย่ถอดหัวเราะออกมาไม่ได้เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ซีเย “ที่ท่านพูดถึงคืออาจารย์อาของข้า ท่านมักชอบล้อเล่นอยู่เสมอ”

“ข้าต้องการไปที่นิกายพิสุทธิของพวกเขา ในเมื่อเจ้าคือหัวหน้าตึกหาดทรายตีนนับเป็นการดีที่สุด ข้าจะได้ไม่ต้องบุกฝ่าเข้าไป” หลี่ซีเยมองดูเย่เถวและกล่าวอย่างเฉยเมยออกมา

“เรื่องนี้...” เย่เถวถึงกับเกาหัวแกรกกราก กล่าวว่า “ไม่ทราบที่ท่านมีนามว่าอะไร?”

“หลี่ซีเย” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เฉยเมย “สำหรับเผ่าพันธุ์นั้นข้าคงไม่ต้องอธิบายมากกระมัง”

“หลี่ชียเอ...” เย่ถูเกือบจะกระโดดตัวลอยด้วยความ
ตกใจ เมื่อได้ยินชื่อของหลี่ชียเอ มองดูหลี่ชียเออย่างละเอียดย

หลี่ชียเอสามารถเข้าใจท่าทีของเย่ถูอย่างถ่องแท้ กล่าว
ท่าทีเอ้อระเหยว่า “เป็นเพราะบนตัวของข้าปราศจากกลิ่นอาย
สายเลือดโอรสราชันเซียนไซหรือไม่?”

“แหะ แหะ แหะ...” เย่ถูทำท่าถูมือไปมา หัวเราะเจื่อนๆ
แล้วยิ้มกล่าวว่า “มึกล้ำ มึกล้ำ เพียงแต่น้องตาไร้วาว ดูไม่ออกถึง
ร่างที่แท้จริงของพี่หลี่เท่านั้นเอง”

“พูดจามีหลักมีฐานดี” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “เป็นเกาะ
สุวรรณที่แล้งไทรนิกายพิสุทธิสินะ”

“พวกเราได้รับแล้งจากเกาะสุวรรณก่อนนี้ไม่นาน” เย่ถู
รีบเร่งกล่าวว่า “ฟังว่าพี่หลี่ออกจากเกาะสุวรรณเพื่อท่องเทียวไปยัง
แดนไกล เหล่าบรรพบุรุษของเกาะสุวรรณขอให้เฝ้าวิญญานเทพ
ช่วยดูแลท่านบ้าง”

ไทรนิกายพิสุทธิคือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดของเฝ้า
วิญญานเทพ ขณะที่เกาะสุวรรณคือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดของ

เผ่าพฤกษา ตามหลักแล้ว เกาะสุวรรณสมควรแจ้งสำนักที่เป็นของ
เผ่าพฤกษาเป็นลำดับแรก

การที่เกาะสุวรรณทำเช่นนี้ย่อมมีเหตุผลของพวกเขา
เนื่องจากเผ่าวิญญานเทพนั้นยังมีความศรัทธาในการแต่งงานกับ
ผู้มีสายเลือดที่ล้ำค่าอย่างแรงกล้า และอันที่จริงเผ่าวิญญานเทพมี
การแต่งงานกับเผ่าพันธุ์มนุษย์มากกว่าเผ่าปีศาจทะเลและเผ่า
พฤกษาเสียอีก

“หมายถึงราชบุตรเขยสินะ?” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง เขา
ฟังแล้วก็เดาเรื่องราวออกได้ทันที

“หะ หะ หะ พี่หลี่ยังไม่ทันได้แต่งงานกับคุณหนูเย
สินะ” เย่ถูหัวเราะหะหะ จากนั้นก็รีบไปยกเก้าอี้มาให้หลี่ชีย่นั่ง

การที่เกาะสุวรรณแจ้งข่าวนี้ให้กับเผ่าวิญญานเทพ
ของไตรนิกายพิสุทธ์เช่นนี้ ย่อมมีเหตุผลในตัวของมันเอง เป็นการ
บอกกับพวกไตรนิกายพิสุทธ์ว่า หลี่ชีย่คือราชบุตรเขยของเกาะ
สุวรรณแล้ว อย่าได้แย่งชิงสายเลือดกับพวกเขา!

ความจริงแล้ว ในทะเลมรกตเช่นกันนี้ ทางไตรนิกาย พิสุทธิเองที่เป็นสำนักขนาดใหญ่ก็ได้รับข่าวมาเหมือนกัน เป็นต้นว่าราชบุตรเขยอย่างหลี่ซิเย่ที่เป็นสายเลือดโอรสราชันเซียนถูกคนเขาแย่งชิงเอาตัวไป

หลี่ซิเย่นั่งลงด้วยมาดที่ไม่เกรงใจแม้แต่บ่อย ขณะที่เย่ถุนั้นให้การต้อนรับอย่างสนิทสนมและเป็นกันเอง ท่าที่เหมือนเป็นเจ้าของบ้านที่พร้อมคบหากับมิตรสหายอย่างนั้น

“การที่พี่หลี่มาเยือนหาดทรายต้นของเรา นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ทำให้หาดทรายต้นของพวกเราดูมีสง่าขึ้นมากทีเดียว...” เย่ถุบริบรินน้ำชาเซียนให้กับหลี่ซิเย่ด้วยท่าที่สนิทสนมเป็นกันเองยิ่งนัก

“ทำไมข้าถึงไม่รู้ตัวว่าตัวเองมีเสน่ห์ถึงเพียงนี้” สำหรับการยกยอปอับันของเย่ถุนั้น หลี่ซิเย่ยิ้มและเอามือลูบคาง กล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหย

“พี่หลี่เป็นผู้มียุทธสูงส่ง ทำตัวติดดินและปล่อยไปตามวาสนา ย่อมไม่ใส่ใจกับความสูงส่งของตนเอง...” เย่ถุพลางรินน้ำชาให้กับหลี่ซิเย่ และยิ้มกล่าวอย่างเป็นกันเอง

“เจ้าตั้งใจจะให้ศิษย์น้องหรือศิษย์พี่ของเจ้ามาแต่งงานกับข้าล่ะ?” หลี่ชียเอ่จิบน้ำชาเขียนคำหนึ่ง ยิ้มกล่าวอย่างสบายใจ

“เอ่อ...” คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำเอาเย่เถิดตอบไม่ถูก เนื่องจากหลี่ชียเอ่พูดตรงเกินไปจนเย่เถิดตั้งตัวไม่ทัน

แม้เย่เถิดจะตอบไม่ถูก แต่ก็แค่ชั่วขณะเท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากพี่หลี่ยินดีที่จะเป็นแขกในนิกาฬพิสุทธิ์ของเรา เรื่องแบบนี้พี่หลี่นำมาพิจารณาได้ทุกเมื่อ”

หลี่ชียเอ่อดที่จะหัวเราะและสายหน้าไม่ได้ กล่าวหาว่า “ช่างเถอะ อยายกยกข้าจนสูงส่งเช่นนี้ ในสายตาของพวกเจ้า ข้าก็เป็นแค่พ่อพันธุ์ตัวหนึ่งเท่านั้น พ่อพันธุ์ที่นำพาสายเลือดที่สูงส่งได้ เฝ้าวิญญาณเทพของพวกเจ้าก็แค่ต้องการให้ข้าได้ให้กำเนิดทายาทรุ่นหลังขึ้นมา และสามารถบ่มฝึกให้เป็นราชันเขียนที่ไร้ผู้ต่อกรเฉกเช่นราชันเขียนเยียนซื่อ (ราชันเขียนทำให้โลกสงบสุข) อย่างนั้น!”

“ราชันเขียนเยียนซื่อ...” หลี่ชียเอ่พูดโพล่งออกมาเป็นชื่อราชันเขียน ทำให้เย่เถิดหดหอนใจไม่ได้ พึมพำว่า “หากไทร

นิกายพิสุทธิให้กำเนิดราชันเซียนที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นนี้ได้ละ
ก็นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

ราชันเซียนเขียนชื่อคือราชันเซียนองค์ที่สองของ
พิสุทธิโบราณสี่ชีพจร ตามตำนานเล่าว่า บิดาของราชันเซียนเขียน
เขียนชื่อมีชาติกำเนิดมาจากหุบเขาสุกใส ขณะเดียวกันเขาก็เป็น
ทายาทของราชันเซียนมู่จ้าว (ราชันเซียนไม้แกะสลัก) จึงมี
สายเลือดโอรสราชันเซียนในครอบครอง

ต่อมา บิดาของราชันเซียนเขียนชื่อได้แต่งงานกับสาว
งามของพิสุทธิโบราณสี่ชีพจร ในที่สุดก็ได้ให้กำเนิดบุตรคนหนึ่ง
ซึ่งก็คือราชันเซียนเขียนชื่อในกาลต่อมา นับเป็นราชันเซียนที่
เยี่ยมยอดมากคนหนึ่ง

ในสายตาของเผ่าวิญญาณเทพมองว่าราชันเซียนเขียน
เขียนชื่อมีผลงานโดดเด่นมาก ชั่วชีวิตของนางไล่หลังราชันเซียนเผ่า
วิญญาณเทพองค์แรก ซึ่งก็คือราชันเซียนกู่ฉุนนั่นเอง! ด้วยเหตุนี้
นางจึงได้รับขนานนามว่าราชันเซียนเขียนชื่อ ความหมายก็คือ
ภายใต้การปกครองของราชันเซียนเขียนชื่อนั้น เก้าแดนล้วนอยู่
กันอย่างสงบสุข เป็นโลกแห่งสันติสุข!

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เผ่าวิญญาณเทพมีความ
ปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้แต่งงานกับสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์
มากยิ่งขึ้นไปกว่าเผ่าพฤษภ และเผ่าปีศาจทะเลเสียอีก พวกเขาหวัง
จะบ่มฟักสายเลือดที่ดีกว่าเก่า โดยเฉพาะคาดหวังสามารถบ่มฟัก
ราชันเซียนเยียนชื่อสองขึ้นมาได้ เพื่อให้เผ่าวิญญาณเทพของ
พวกเขาขยายมากขึ้นกว่าเดิม

หลี่ซีเย่จ้องมองดูเย่เถุ่หนึ่ง กล่าวว่า “ช่างเถอะ เรื่อง
ของพ่อพันธุ์ก็ให้มันเลิกแล้วต่อกันไปเถอะ กล่าวได้เพียงว่าข้า
ไม่ได้มีวาสนากับสาวงามจำนวนมากของแดนวิญญาณสวรรค์”
ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

เรื่องของพ่อพันธุ์นั้น บางคนถือว่าเป็นเกียรติ แต่ก็มี
บางคนถือว่าเป็นปมด้อย ในสายตาของหลี่ซีเย่มองว่ายังไงก็ได้
เขาไม่เคยใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้ แน่แน่นอนว่าเขายอมไม่ไปเป็นพ่อ
พันธุ์ให้กับเผ่าพันธุ์ใดๆ ทั้งสิ้น

“แหะ แหะ เรื่องนี้ไว้ทีหลัง เอาไว้ค่อยๆ ปรึกษาหารือ
กันก็ยังไม่วาย” เย่เถุ่ทำท่าถูมือไปมา จากนั้นยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อ
พี่หลี่ต้องการมาเป็นแขกของนิกายพิสุทธ์ของพวกเรา พวกเรา
ย่อมยินดีต้อนรับเป็นอย่างยิ่ง ข้าจะพาพี่หลี่ไปที่นิกายเดี่ยวนี้”

แน่นอนที่สุด เย่ถุยอมต้องการรังตัวหลีชีเยเอาไว้
นิกายพิสุทธิของพวกเขา นับว่าเป็นหนึ่งในไตรนิกายพิสุทธิ แม้ว่า
นิกายของพวกเขาจะทำตัวเงียบเชียบติดดิน ไม่เก่งแย่งชิงดีกับใคร
แต่หากสามารถทำให้สายเลือดนี้ได้สืบทอดต่อไปในนิกายพิสุทธิ
ละก็ยอมเป็นการดีที่สุดแล้ว

เย่ถุมีความเป็นกันเองและทำตัวสนิทสนมอย่างมาก สิ่ง
การกับศิษย์ภายในสำนักสองสามคำ จากนั้นก็รีบเร่งนำพาหลีชีเย
ไปยังนิกายพิสุทธิทันที

นิกายพิสุทธิในฐานะหนึ่งในสามของไตรนิกายพิสุทธิ
พวกเขามีชื่อเสียงที่โด่งดังมาก แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาน้อยคนนัก
ที่มีโอกาสได้เหยียบเข้าไปยังนิกายพิสุทธิ มีเพียงผู้ที่มีระดับเท่านั้น
จึงมีคุณสมบัติพอที่จะเข้าไปยังนิกายพิสุทธิได้

อย่างไรน้อยคนนักที่มีการไปมาหาสู่กับนิกายพิสุทธิ
คนที่ไม่เคยได้เข้าไปยังนิกายพิสุทธิมาก่อน ล้วนแล้วแต่ไม่ทราบ
รายละเอียดที่แน่ชัดว่านิกายพิสุทธิตั้งอยู่ที่ใด

มีเพียงบางคนเท่านั้นที่ทราบว่าพื้นที่บรรพชนของ
นิกายพิสุทธินั้นล่องลอยไม่อยู่กับที่ ทุกคนรู้เพียงว่ามันถูกสร้าง
ขึ้นมาในพื้นที่ที่อยู่ในอาณาจักรทะเล ส่วนรายละเอียดว่าอยู่
ตรงไหน คนนอกยากที่จะรู้

หลี่ซีเยยอมรู้ว่านิกายพิสุทธิตั้งอยู่ที่ใด เพียงแต่ว่า
คราวนี้เข้าต้องการแสดงออกด้วยท่าที่เป็นมิตรในการเยือนนิกาย
พิสุทธิดังนั้นจึงไม่คิดที่จะบุกฝ่าเข้าไป

ฟ้าครามทะเลมรกต บนท้องฟ้ามีก้อนเมฆสีขาวลอย
ผ่านมาบ้างเป็นครั้งคราว ดูมีความสุขสบายใจยิ่งนัก และสวยงามเป็น
พิเศษ

เวลานี้ หลี่ซีเยกับเย่เถวกียืนอยู่บนก้อนเมฆสีขาวนั้นแห
ละ เมื่อก้าวเท้าเข้าไปยังก้อนเมฆสีขาว ทัศนียภาพที่อยู่ตรงหน้า
พลันเปลี่ยนไป เห็นเป็นพื้นดินที่ล่องลอยอยู่บนท้องฟ้า บนพื้นดิน
แห่งนี้มีเทือกเขาที่ชันลงสลับ มองเห็นหุบเขาได้อย่างชัดเจน
มองเห็นภูเขาสีเขียว และน้ำในลำธารที่ไหลเอื่อยๆ

พื้นดินที่ล่องลอยอยู่บนท้องฟ้าเรียกได้ว่ามีความ
งดงามอย่างยิ่ง ท่ามกลางขุนเขาที่เขียวชอุ่ม ช้างลำธารที่ไหล
เอื่อยๆ มีอาคารบ้านช่องโบราณ และตำหนักเก่าแก่ตั้งอยู่

พื้นดินลักษณะเช่นนี้มองดูเหมือนไม่ค่อยเหมือนของ
จริงสักเท่าไร เหมือนเป็นภาพวาดอย่างนั้น เมื่อได้เห็นสภาพเช่นนี้
แล้ว ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกว่านี้แหละคือสวรรค์บนดินอย่างแท้จริง

จะมีสักกี่คนในแดนวิญญานสวรรค์ที่รู้ว่าพื้นที่บรรพ
ชนของนิกายพิสุทธินั้นซ่อนอยู่ในก้อนเมฆสีขาว ก้อนเมฆสีขาว
แต่ละก้อนที่ล่องลอยไปมาอยู่อาณาบริเวณทะเลนี้ ด้วยเหตุนี้เอง
บุคคลภายนอกทั่วไปจึงไม่รู้ว่าจะไปยังที่ตั้งของนิกายพิสุทธิได้
อย่างไร

เมื่อก้าวเข้าไปในนิกายพิสุทธิแล้ว สภาพในนั้นจะเงียบ
สงบมาก ตำรามบ้านช่องตำหนักโบราณจำนวนมากล้วนแล้วแต่
ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ และบางสวนก็ไม่ได้ปิดประตูสนิมมานาน
เท่าไรแล้ว แม้บางสวนจะเปิดประตูทิ้งเอาไว้ แต่กลับไม่พบเห็นผู้คน
แม้แต่เงา

บางครั้ง หลังจากได้ข้ามเขาไปแล้วบางลูก เมื่อเดินผ่านตีกรมบ้านช่องตำหนักโบราณอาจได้เห็นศิษย์สองสามคนที่กวาดใบไม้แห้งอยู่ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นับว่านิกายพิสุทธิโดยรวมแล้วก็ยังแลดูเจียบเหงาอยู่

ถ้าหากได้มาเห็นภาพนี้คงยากที่บุคคลภายนอกจะเชื่อ นี่คือสำนักที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในแดนวิญญานสวรรค์! ดูจะมีศิษย์น้อยเกินไปแล้วกระมัง

ฐานะความเป็นสำนักขนาดใหญ่ ในสายตาของผู้คนจำนวนมากย่อมต้องมีผู้ที่มีความสามารถเป็นจำนวนมาก สำหรับศิษย์ที่อยู่ภายในสำนักนั้น ยิ่งต้องมีจำนวนนับหมื่นนับพัน

“ก็ปีผ่านไปแล้ว สายนี้ของพวกเขาเจ้ายังคงไม่เปลี่ยน ยังคงอยู่กันอย่างกระจัดกระจายตามใจปรารถนา สำนักที่มีลักษณะเช่นนี้กลับยังคงสืบทอดต่อกันมาได้โดยไม่ขาดสาย นับว่าเยี่ยมยอดมาก” หลี่ชีย่อดทอดถอนใจออกมาไม่ได้ เมื่อได้เห็นสภาพพื้นที่ที่เจียบสงบเช่นนี้

นิกายพิสุทธิในฐานะที่เป็นหนึ่งในไตรนิกายพิสุทธิจะแตกต่างจากอีกสองนิกาย นิกายนี้จะทำตัวเจียบติดดินไม่ยุ่ง

เกี่ยวกับผู้คน กระทั่งไปมาหาสู่กับผู้คนน้อยมาก นอกจากไตร
นิกายพิสุทธิของพวกเขาด้วยตัวเองแล้ว บุคคลภายนอกกระทั่งไม่
รู้ด้วยซ้ำว่านิกายพิสุทธิมีศิษย์อยู่จำนวนเท่าไร

“อาจารย์ลุงและอาจารย์อำนวนมากต่างก็ไป
ท่องเที่ยวกัณฑ์กันแล้ว ยังมีศิษย์พี ศิษย์พีหญิงบางส่วนติดตามไป
ด้วย มีเพียงศิษย์อย่างพวกเราที่อยู่เพื่อคอยจัดการกับเรื่องราว
ต่างๆ ภายในสำนัก”

บทที่ 1190 เจ้านิกายพิสุทธ

นิกายพิสุทธในฐานะที่เป็นหนึ่งในสามไตรนิกายพิสุทธ ทั้งยังเป็นสำนักขนาดใหญ่แห่งยุค พวกเขามีเอกลักษณ์ของตนที่ไม่เหมือนสำนักต่างๆ ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก

นิกายพิสุทธแต่ละยุคสมัยล้วนแล้วแต่อยู่กันแบบ กระจัดกระจาย และทำตัวสบายๆ ไม่ว่าจะป็นระดับอาวสุรณ บุกเบิก หรือจะเป็นศิษย์ธรรมดาทั่วไป ส่วนใหญ่แล้วก็จะท่องเทียวไปทั่ว อยู่กันแบบสมรรถะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจการงานทางโลก หรือ เข้าร่วมในเรื่องการขัดแย้งระหว่างผู้บำเพ็ญตนด้วยกัน

นิกายพิสุทธยึดถือเอาแนวทางปฏิบัติอย่างสงบและไม่ กระทบการใดๆ เป็นหลัก ไม่ยึดติดกับสิ่งใดๆ ดังนั้นจะไม่ค่อยได้พบ เห็นศิษย์ของนิกายพิสุทธในแดนวิญญานสวรรค์สักเท่าไร

สำหรับสำนักต่างๆ จำนวนมาก โดยเฉพาะสำนัก ขนาดใหญ่ ศิษย์ภายในสำนักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน โดดแล่น อยู่ในโลกของผู้บำเพ็ญตน ไม่ว่าจะป็นการแย่งชิงทรัพยากร หรือ การสู้รบไปทุกที่ ซึ่งสภาพโดยทั่วไปของสำนักต่างๆ เหล่านี้ก็จะ แลดูคึกคักมาก

ในด้านนี้ นิกายพิสุทธฺิก็จะมีข้อแตกต่างอย่างชัดเจน
ในฐานะของสายสำนักราชันเขียน พื้นที่บรรพชนของนิกายพิสุทธฺิ
กลับดูเงียบเหงาวังเวง หากไม่เป็นเพราะรู้มาก่อนว่าสถานที่ที่มานี้
คือนิกายพิสุทธฺิสะกียังเข้าใจว่าสงฆ์จะมาผิดที่เสียแล้ว

แม้ว่าศิษย์ของนิกายพิสุทธฺิส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตอยู่กัน
อย่างสมรรถะ ทัวทั้งนิกายทุกระดับชั้นล้วนแล้วแต่อยู่กันอย่าง
กระจัดกระจาย แต่ฐานะในแดนวิญญานสวรรค์กลับไม่มีใคร
สั่นคลอนพวกเขาได้ และไม่มีใครหาญกล้าคิดการใดกับนิกาย
พิสุทธฺิ

จากจุดนี้ย่อมมองออกได้ว่านิกายพิสุทธฺิ หรือไตร
นิกายพิสุทธฺิมีกำลังที่จะไปเผชิญหน้ากับทุกสถานการณ์อย่าง
เพียงพอ ความแข็งแกร่งของธาตุแท้ภายในสุดที่ผู้คนจะ
จินตนาการได้

เย่ภูพาหลีชีเย่ไปถึงตำหนักเก่าแก่แห่งหนึ่ง ลักษณะ
ของตำหนักเก่าแก่นี้แลดูก็รู้ได้ทันทีว่าไม่ธรรมดา แค่เห็นก็รู้ได้ว่าผู้
ที่อาศัยอยู่ในนี้จะต้องไม่ธรรมดา

แต่เมื่อก้าวเข้าไปยังตำหนักเก่าแก่นี้แล้วก็จะพบว่าที่ตรงนี้ปราศจากการทำความสะอาดมานานมากแล้ว กระจกบางจุดมีฝุ่นสะสมอยู่มากจนยากจะจินตนาการได้

ในฐานะของสายสำนักราชันเซียนกลับเกียดคร้านได้ถึงเพียงนี้ นับเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึงเหมือนกัน

เย่ถูพาหลี่ชีย่เดินเข้าไปภายในตำหนักเก่าแก่ ภายในตำหนักวางเก้าอี้โยกอยู่ตัวหนึ่ง บนเก้าอี้โยกมีคนนอนอยู่คนหนึ่ง ความจริงแล้วหากไม่ได้มองดูอย่างละเอียด บางทีอาจจะไม่รู้ว่ามีคนผู้หนึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้โยกตัวนี้

คนผู้นี้นอนอยู่บนเก้าอี้โยกโดยมีใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาปิดทับอยู่บนตัวของเขา เขาปิดตาหลับสนิทอยู่ตรงนั้น หากคนที่ไม่รู้ความอาจจะต้องตกใจเป็นมาก คิดว่าเขาได้ตายไปแล้ว

“เจ้านิกาย พี่หลี่มาพบท่านแล้ว” เย่ถูโค้งทำความเคารพผู้ที่นอนอยู่บนเก้าอี้โยกตัวนั้น

“ซ้าา...” เสียงใบไม้ร่วงหล่นลงมาดังขึ้น เวลานี้คนผู้หนึ่งได้ลืมตาทั้งสองข้างมาและลุกขึ้นจากเก้าอี้โยกที่โยกแยกไปมา

นั่น นึกภาพไม่ออกเหมือนกันว่าเขาจะต้องนอนอยู่อย่างนี้ตรงนี้นานแค่ไหน ถึงมีใบไม้กอสุมบนตัวได้ขนาดนี้

เมื่อใบไม้ทยอยกันร่วงหล่นจากตัวของเขาแล้ว ได้ปรากฏตัวคนที่แท้จริงของคนทีนอนอยู่เก้าอี้โยกตัวนั้นขึ้นมา เป็นผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่ดูผอมแห้งมาก สวมเสื้อผ้าแบบสามัญชนทั่วไป แลดูคล้ายคนแก่ในโลกของมนุษย์ปุถุชนทั่วไป ไม่ได้มีข้อแตกต่างอะไรมากนัก แต่ในบางครั้งก็มองเห็นประกายตาที่แวบออกมาจากดวงตาของเขาแล้ว ก็จะทำให้เขาเป็นประเภทเสือซ่อนเล็บ

“เป็นคุณชายหลี่ที่มีสายเลือดโอรสราชันเซียนรี?”
เมื่อผู้เฒ่าผู้นี้ตื่นขึ้นมาก็ลุกขึ้นยืนและพิจารณาตัวของหลี่ซิเย่ตั้งแต่หัวจรดเท้า

“เรียนเจ้านิกาย พิ่หลี่ก็คือราชบุตรเขยของเกาะสุวรรณ...”

แต่ว่าเย่พูยังไม้ทันจบ เจ้านิกายพิสุทธิ์ก็กล่าวตัดบทด้วยคำพูดที่แฝงไว้ซึ่งนัยยะว่า “เจ้าเย่เอ๋ย เจ้าพูดแบบนี้ได้อย่างไรกัน หนึ่งใน คุณชายหลี่เขายังไม่ได้แต่งงาน สอง ก็ยังไม่แน่ว่าจะต้อง

แต่งงานกับนังหนูนั้นของเกาะสุวรรณเสมอไป จะไปบอกว่าเป็นราชบุตรเขยของเกาะสุวรรณได้อย่างไรกันเล่า?”

“นั่นสิ นั่นนะสิ...” เย่ก็หัวเราะอย่างรู้ใจ รีบเร่งพยักหน้าและกล่าวคล้อยตาม

หลี่ซีเย่เพียงแต่ยิ้มเฉยเมยกับคำพูดเช่นนี้ ส่วนเจ้านิกายพิสุทธินั้น เขาถึงกับเดินวนไปรอบๆ ตัวของหลี่ซีเย่อย่างอดไม่ได้ วนไปรอบแล้วรอบเล่าเหมือนว่าต้องการดูตัวของหลี่ซีเย่อย่างละเอียดอย่างนั้น เสมือนหนึ่งแม่ยายที่พินิจพิเคราะห์ตัวลูกเขย ยิ่งดูยิ่งรู้สึกถูกใจมากขึ้นเรื่อยๆ

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มบางกับท่าทีของเจ้านิกายพิสุทธิ เขา นั่งลงบนเก้าอี้โยกตัวนั้นอย่างไม่เกรงใจ

เจ้านิกายพิสุทธิไม่ได้ถือสากับท่าทีไร้มารยาทของหลี่ซีเย่ เขายิ้มแต่กล่าวว่า “ชื่อเสียงของหลานผู้นี้ดังก้องอยู่ในหู หลานคือยอดคนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เป็นวีรบุรุษในหล้า...”

“คำพูดนี้ออกจะไม่จริงใจเลยนะ” สำหรับคำพูดของเจ้านิกายพิสุทธินั้น หลี่ซีเย่อดหัวเราะออกมาไม่ได้ สายหน้ากล่าว

ว่า “เจ้านิกาย คำพูดที่ยกยอปอปั้นเช่นนี้ก็แล้วกันไปเถอะ ข้ารู้ตัว
เองอย่างชัดเจนว่าข้าเป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามในแดน
วิญญานสวรรค์เท่านั้น ดังก้อนอยู่ในหุอะไรนั้นเป็นเพียงคำกล่าวที่
อวดอ้างโดยปราศจากความจริงเท่านั้น”

เจ้านิกายเพียงหัวเราะว่า โดยไม่ได้ถือสาหาความ
กล่าวว่า “หลานเป็นคนจริงใจ สุดยอดวีรบุรุษ” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้
เขายกนิ้วโป้งชื่นชมหลีชีเยอย่างยิ่ง จากนั้นกล่าวว่า “หลานมาเป็น
แขกให้กับนิกายพิสุทธิ์ นับว่าทำให้นิกายพิสุทธิ์ของพวกเราดูมี
ราศียิ่งขึ้นไปอีก หลานไม่ต้องเกรงใจ พักอาศัยอยู่ที่นิกายพิสุทธิ์นี้
แหละ ถือเสียว่าที่นี่คือบ้านของตนเองก็แล้วกัน”

หลีชีเยหัวเราะและส่ายหน้าพูดตรงโดยไม่อ้อมค้อมว่า
“เวลาของข้ามีจำกัด เรื่องอยู่นานนะไม่ต้องหрок ข้าต้องการพบ
บรรพบุรุษวาฬของพวกเขาแล้ว ข้าต้องการเข้าไปเอาของอย่างหนึ่ง”

“บรรพบุรุษวาฬ...” เจ้านิกายพิสุทธิ์ตะลึงเล็กน้อย
จากนั้นหัวเราะแห้งๆ ส่ายหัวกล่าวว่า “หลานผู้นี้ ไซ้ว่าข้าสนใจจะ
กลั่นแกล้งท่าน ในเมื่อหลานรู้จักบรรพบุรุษวาฬของไตรนิกาย
พิสุทธิ์ของพวกเรา สมควรจะต้องรู้ว่าบรรพบุรุษวาฬพบเจอได้ยาก
ความจริงแล้วข้าเองก็มีโอกาสได้พบเจอแค่ครั้งสองครั้งอย่าง
ยากเย็น”

“ข้อนี้ข้ารู้ ดั่งนั้นข้าจึงมาถามเจ้า อยากรู้ว่าบรรพบุรุษ
วาฬพวกเจ้าเล่นไปทีใดแล้ว” หลี่ซิเยพยักหน้ากล่าว

เจ้านิกายพิสุทธิ์สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ขอบอกตาม
ตรง ข้าเองก็ไม่ว่าบรรพบุรุษวาฬเล่นไปทีใด มั่นเป็น
ความลับ”

หลี่ซิเยมองดูเจ้านิกายพิสุทธิ์ พยักหน้ากล่าวว่า “ข้า
ไม่สงสัยในคำพูดของเจ้า บรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธิ์
ล่องลอยอยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลของแดนวิญญานสวรรค์
ไร้ซึ่งจุดหมาย ไร้ซึ่งข่าวคราว เว้นแต่พวกเจ้าที่เป็นคนควบวาฬ
เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ เกรงว่าบุคคลภายนอกที่รู้ถึงร่องรอย
ของบรรพบุรุษวาฬจริงๆ”

“นั่นสิ นั่นสิ” เจ้านิกายพิสุทธิ์ยิ้มกล่าวว่า “หลาน
เข้าใจได้ย่อมเป็นการดีที่สุด ย่อมเป็นการดีที่สุด”

“แต่ว่า...” หลี่ซิเยมองดูเจ้านิกายพิสุทธิ์ เอ่ยขึ้นมาช้าๆ
ว่า “เท่าที่ข้ารู้ นิกายพิสุทธิ์ของพวกเจ้ามีวิธีติดต่อกับบรรพบุรุษ
วาฬ และข้าเชื่อว่าเจ้านิกายควรจะรู้เรื่องนี้”

“เรื่องนี้...” เจ้านิกายพิสุทธ์สังเลินิดหนึ่ง จากนั้นจ้องมองดูหลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่ผิดแม้แต่น้อย หากหลานต้องการพบกับบรรพบุรุษวาฬจริงๆ ละก็ ข้าสามารถปรึกษาหารือกับเหล่าบรรพบุรุษครั้งหนึ่ง หากว่าเหล่าบรรพบุรุษเห็นด้วย หลานผู้นี้ต้องได้พบกับบรรพบุรุษวาฬอย่างแน่นอน เหอะ เหอะ เหอะ ก่อนที่จะได้พบกับบรรพบุรุษวาฬ หลานอาศัยอยู่ที่นี้ได้ นิกายพิสุทธ์ของพวกเขายินดีต้อนรับอย่างยิ่ง”

หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ข้าคิดว่าเจ้านิกายคงเข้าใจผิดแล้ว ที่ข้ามาที่นี่ใช่ต้องการพบบรรพบุรุษวาฬเท่านั้น ข้าต้องการไปเอาน้ำทิพย์จากน้ำพุพิสุทธ์”

คำพูดของหลี่ซีเย่ปล้นทำให้สีหน้าของเจ้านิกายพิสุทธ์และเย่เถียนไป โดยเฉพาะเจ้านิกายพิสุทธ์ถึงกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ท่าทีแสดงออกถึงระแวงยิ่งนัก

“เจ้านิกายไม่ต้องตื่นเต้นขนาดนั้น หากข้าต้องการมาแย่งชิงเอาดีดๆ ละก็ ข้าก็คงไม่มานั่งสงบจิตสงบใจพูดคุยกับเจ้าแล้ว” หลี่ซีเย่มองเห็นปฏิกิริยาทั้งหมดของเจ้านิกายพิสุทธ์และเย่เถียน

“เรื่องเกี่ยวกับน้ำพุพิสุทธิ์ ตาเฒ่าอย่างข้าก็ไม่รู้อะไร
มากนักแล้ว” เจ้านิกายพิสุทธิ์สายหน้า ในเวลานี้ท่าทีของเจ้า
นิกายพิสุทธิ์ดูเย็นชาลงไม่น้อยเลยทีเดียว เมื่อเทียบกับก่อนหน้าที่
ดูเป็นกันเองต่างกันราวฟ้ากับเหว

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา สายหน้ากล่าวว่า “เจ้านิกาย ที่
เข้ามาวันนี้หาใช่ต้องการมาพูดเกรงใจกัน และฟังคำปฐิเสธของเจ้า
ข้าเพียงอย่างเดียวจะบอกว่าข้าจะต้องพบบรรพบุรุษวาฟให้ได้ ข้า
จะต้องไปเอาน้ำทิพย์ที่น้ำพุพิสุทธิ์”

“หลานผู้นี้ต้องการมาไม่แข็งอย่างนั้นรี?” สีหน้าของ
เจ้านิกายพลันดูเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า “ใช่ว่าตาเฒ่าอย่างข้าลง
ใจทำให้หลานต้องลำบาก ในเมื่อหลานทราบถึงเรื่องของน้ำพุ
พิสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วหลานย่อมสมควรรู้ว่าไม่ใช่ใครก็สามารถไปที่
น้ำพุพิสุทธิ์ได้ ในไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเรา ยกเว้นบรรพบุรุษ
ส่วนน้อยแล้ว คนอื่นล้วนแล้วแต่ไปที่น้ำพุพิสุทธิ์ไม่ได้!”

“เรื่องนี้ข้ารู้” หลี่ซีเยกล่าวว่า “น้ำพุพิสุทธิ์นับว่าเป็น
สถานที่ที่เปรียบพร้อมด้วยโชควาสนาจากธรรมชาติ ครั้งนั้นราชัน
เซียนหวู่โก่ว (ราชันเซียนพิสุทธิ์) ได้ห่มเทก่าลงกายใจไปไม่น้อย
จึงสามารถเคลื่อนย้ายน้ำพุพิสุทธิ์มาได้ เรียกได้ว่าเป็นต้นกำเนิด
น้ำพุพิสุทธิ์เลยทีเดียว นับว่าแอบแฝงอะไรมากมายเหลือเกิน”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเยมองหน้าเจ้านิกายพิสุทธิตีหนึ่ง กล่าวว่า “ครั้งนั้นราชันเซียนหวู่โก้วทำการย้ายน้ำพุพิสุทธิเข้าไปไว้ในบรรพบุรุษวาฬ นับแต่นั้นเป็นต้นมา สิ่งนี้ก็ได้กลายเป็นสมบัติส่วนตัวของไตรนิกายพิสุทธิไป บุคคลภายนอกจะได้เห็น”

“เรื่องราวในอดีต ตาเต๋มาอย่างข้าก็ไม่รู้แน่ชัดนัก” เจ้านิกายพิสุทธิกล่าวอย่างเฉยเมยว่า “สำหรับหลานท่านนี้ ตาเต๋มาอย่างข้าบอกได้แต่เพียงเสียใจยิ่ง เรื่องของน้ำพุพิสุทธิตาเต๋มาอย่างข้าก็ไม่อาจตัดสินใจเองได้”

“เรื่องราวในนี้ไม่ว่าเจ้านิกายสามารถตัดสินใจได้หรือไม่ก็ตาม ข้าก็ต้องพบกับบรรพบุรุษวาฬให้ได้ และข้าต้องเข้าไปยังน้ำพุพิสุทธิเพื่อนำเอาน้ำทิพย์มาให้ได้”

“หลานผู้นี้ต้องการใช้ไม้แข็งอย่างนั้นรึ?” สายตาของเจ้านิกายส่งประกายน่ากลัวออกมา ยามที่ประกายเยือกเย็นวิ่งผ่านนัยน์ตาของเขาก็ดูได้ทันทีว่าเจ้านิกายพิสุทธินั้นแข็งแรงแป่นใดแล้ว

“ใครว่าข้าจะใช้ไม้แข็ง?” หลีซียะหัวเราะทีหนึ่ง ลุกขึ้น ยืนแล้วยื่นมือขวาออกไป

การยื่นมือออกไปของหลีซียะทำเอาเย่ฤตทใจยิ่งนัก นึกว่าหลีซียะจะลงมือ ขณะที่เจ้านิกายพิสุทธก็อยู่ในท่วงท่าป้องกัน ทันที พร้อมต่อสู้รับมือกับหลีซียะได้ทุกเวลา

ทว่าหลีซียะไม่ได้ลงมือต่อเจ้านิกายพิสุทธแต่อย่างไร เขาเพียงยื่นมือออกไปคว้าเอาเมฆมาก่อนหนึ่ง เห็นหลีซียะใช้มือ ขย่มไปอย่างนั้น ก้อนเมฆก็ลอยล่องอยู่ตรงหน้าของเขา หลีซียะขึ้น นั่งบนก้อนเมฆ ปล่อยให้ก้อนเมฆแบกร่างของหลีซียะค่อยๆ ลอยตัว ขึ้น จากนั้นวนไปหนึ่งรอบ แล้วกลับมายังที่เดิม

“เมฆพิสุทธ!” เจ้านิกายพิสุทธเมื่อได้เห็นภาพนี้หึ่ง แปลกใจทั้งเหนือความคาดคิด แทบไม่ยากเชื่อสายตาของตนเอง

เย่ฤตเองก็รู้สึกตกใจไม่น้อย เขาเคยได้ยินชื่อของเมฆ พิสุทธมาตั้งแต่วัยเยาว์ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ก้อนเมฆพิสุทธก็จะ เหมือนดังเมฆก้อนหนึ่งที่ลอยล่องอยู่ตรงนั้น แต่ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีใครนั่งบนก้อนเมฆพิสุทธได้

หลี่ซีเยเพิ่งจะมาที่นี่เป็นครั้งแรกก็หยิบเอาก้อนเมฆ
พิสุทธิ์มาได้ แถมยังสามารถนั่งบนก้อนเมฆพิสุทธิ์ได้อย่างง่ายดาย
สำหรับเยถุแล้วช่างเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

“บรรพบุรุษของข้าเคยมีวาสนากับราชันเซียนหวูโกว
ได้ฝากบางสิ่งเอาไว้ วันนี้ได้มาที่นี่ ฝืนหยิบเอาก้อนเมฆพิสุทธิ์มา
ได้” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เฉยเมย

แน่นอน ที่หลี่ซีเยกล่าวว่าบรรพบุรุษของตนมีวาสนา
ต่อกัน เป็นเพียงการพูดไปอย่างนั้นเท่านั้นเอง คนที่มีวาสนากับ
ราชันเซียนหวูโกวก็คือตัวของเขาเอง

บทที่ 1191 สายเลือด

เจ้านิกายพิสุทธิ์รู้สึกโล่งอกเมื่อได้เห็นเมฆพิสุทธิ์ เอา
มือตบอกแล้วกล่าวว่า “คนกันเอง คนกันเอง มีอะไรพูดคุยกันได้
พูดคุยกันได้”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เจ้านิกายพิสุทธิ์อดที่จะทำหน้า
เฉือนไม่ได้ กล่าวต่อหลี่ชียะว่า “หลานผู้นี้มีเมฆพิสุทธิ์ หากเอา
ออกมาแต่แรกก็ไม่มีปัญหาแล้ว ทำเอาตกอกตกใจไปหมด ตาเต่า
อย่างเข้ารับสภาพไม่ไหวนะ”

“มานิกายพิสุทธิ์เป็นครั้งแรก อาจจะไม่ค่อยถนัดนัก
พอถูกไถไปได้” หลี่ชียะยิ้มกล่าวเฉยเมย

เจ้านิกายพิสุทธิ์ถอนหายใจเฮือก เย่เองก็ถอนหายใจ
อย่างโล่งอก พวกเขาไม่ต้องการให้สองฝ่ายต้องห้าหน้ากันด้วย
อาวุธ

“ไทรนิกายพิสุทธิ์ของเราก็มีคำสั่งบรรพชน ในเมื่อ
หลานผู้นี้สามารถหยิบเอาเมฆพิสุทธิ์มาได้ก็คือคนกันเอง เมื่อเป็น
คนกันเองก็พูดภาษาเดียวกันแล้วละ”

หลี่ซีเยพยักหน้า กล่าวว่า “ในเมื่อคำสอนบรรพชน
ของราชันเซียนหวู่โก้วนำมาปฏิบัติได้ยอมเป็นการดีที่สุด ข้าเอง
ไม่ได้มีข้อเรียกร้องอื่นใด ก็เหมือนดังที่บอกไว้ก่อนหน้า ข้าเพียง
ต้องการเข้าไปที่น้ำพุพิสุทธิ์เพื่อเอาน้ำทิพย์”

“ในเมื่อหลานผู้นี้สามารถหีบเมฆพิสุทธิ์มาได้ก็คือคน
กันเอง เรื่องนี้คุยกันได้ คุยกันได้” เจ้านิกายพิสุทธิ์รีบเร่งกล่าวว่า
“เรื่องนี้ข้าจะแล้งไปยังบรรพบุรุษ เพื่อให้ได้ร่องรอยของบรรพบุรุษ
วาฬโดยเร็ว เมื่อรู้ร่องรอยของบรรพบุรุษวาฬแล้วก็จะรีบแล้งต่อ
หลานผู้นี้”

หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าวว่า “ก็ดี รอให้พวกเจ้ามีข่าว
เมื่อไรแล้วค่อยบอกข้า ข้าจะอยู่ที่หาดทรายต้น” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้
แล้วก็ได้ลุกขึ้นยืน

“เหอะ เหอะ เหอะ” เจ้านิกายพิสุทธิ์ทำท่าถูมือไปมา
เมื่อเห็นหลี่ซีเยต้องการจะจากไป พยายามหวานล้อมให้อยู่ต่อ ยิ้ม
กล่าวว่า “ไม่ถ่านักกว่าหลานจะมาถึงนิกายพิสุทธิ์สักครั้ง มีสุ
อาศัยอยู่ที่นิกายพิสุทธิ์ต่อไป ชื่นชมทิวทัศน์งดงามของนิกาย
พิสุทธิ์ ให้ข้าได้แสดงไมตรีในฐานะเจ้าบ้าน”

หลี่ซีเยอดหัวเราะออกมาไม่ได้กับคำพูดของเจ้านิกายพิสุทธิ์ เขาเหลือบมองเจ้านิกายพิสุทธิ์ที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าคงไม่คิดที่จะให้ข้าได้เลือกหญิงสาวของนิกายพิสุทธิ์กระมัง”

หลี่ซีเยพูดตรงมาก แต่เจ้านิกายพิสุทธิ์ก็รู้สึกแค้นเคืองอะไร ถือโอกาสยิ้มกล่าวให้มันรู้แล้วรู้รอดไปว่า “หากหลานชอบพอนิ่งหนูของนิกายพิสุทธิ์คนไหนของพวกเรา สามารถพานางผู้นั้นไปได้ทุกเวลา”

“ผู้หญิงไซจะเป็นสิ่งของ” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมยและส่ายหน้าเบาๆ

เจ้านิกายก็ยิ้มบาง กล่าวอย่างจริงจังว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา บางสิ่งบางอย่างในแดนวิญญานสวรรค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงอดีตเป็นเช่นนี้ อนาคตก็ยังคงเป็นเช่นนี้ ท่ามกลางสถานการณ์การสืบทอดอำนาจครั้งนี้ จะมีสักกี่คนที่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้พ้น”

“ถูกต้อง ไซจะมีเพียงแดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น เรื่องบางเรื่องในเก้าแดนก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง” สำหรับเรื่องทำนองนี้ การเกี่ยวดองด้วยการสมรสเช่นนี้ หลี่ซีเยรู้สึกชินชากับมันเสียแล้ว

อย่าว่าแต่แดนวิญญานสวรรค์เลย แม้กระทั่งที่อื่นใน
เก้าแดนก็มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอยู่เสมอๆ สำนักต่างๆ จำนวนเท่าไร
ในเก้าแดนที่มักมีการเกี่ยวดองสมรสกันเกิดขึ้นเพื่อต้องการให้
ความสัมพันธ์ระหว่างพันธมิตรแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ขณะที่เผ่าวิญญานเทพ เผ่าพฤษชา และเผ่าปีศาจ
ทะเลจะมีข้อแตกต่างกันเล็กน้อย พวกเขาจะคัดเลือกเอาผู้ที่มี
สายเลือดดีเลิศ ยิ่งไปกว่านั้นคือทำให้สายเลือดที่แข็งแกร่งของเผ่า
ตนเองได้สืบทอดต่อไปเรื่อยๆ!

เจ้านิกายพิสุทธิ์ก็กล่าวหาที่จริงจังว่า “หลานผู้นี้มี
สายเลือดระดับโอรสราชันเซียนไว้ในครอบครอง ต่อให้ไม่นำเอา
พวกเผ่าวิญญานเทพมาพิจารณา แต่หลานเองก็ควรพิจารณา
เพื่อตัวเอง ด้วยสายเลือดที่ทรงคุณค่ายิ่งของหลานเอง สมควรต้อง
ให้มีการสืบสานต่อไป ด้วยความเลิศล้ำของสายเลือดตัวของหลาน
เอง หลานคิดว่าในโลกนี้ยังมีเผ่าพันธุ์ไหนที่เหมาะสมมากกว่า
เผ่าวิญญานเทพอีกหรือ?”

คำพูดของเจ้านิกายพิสุทธิ์ไซ้จะเป็นการยกยอโอ้อวด
ตนเอง เผ่าพันธุ์ต่างๆ ในเก้าแดนมีจำนวนมากมาย แต่ไม่มี

เผ่าพันธุ์ใดกล้าบอกว่าตนเองนั้นดีไปกว่าเผ่าวิญญาณเทพ เผ่าวิญญาณเทพเคยได้ชื่อว่าเป็นลูกรักของสวรรค์ ซึ่งคำกล่าวนี้ก็หาใช่เป็นการคุยโตโอ้อวดของเผ่าวิญญาณเทพเอง แต่เป็นการได้รับการยอมรับจากเผ่าพันธุ์ในเก้าแดนจำนวนมาก

หลี่ซีเยมองดูเจ้านิกายพิสุทธินี้หนึ่ง กล่าวว่า “นิกายพิสุทธิของพวกเขาใช้เพียงต้องการสืบทอดสายเลือดที่ดีเลิศเท่านั้น ยังคิดจะเลียนแบบพิสุทธินิรันดรสี่สายกรรมัง คิดอยากจะบ่มพีภราชันเซียนที่ไร้ผู้ต่อกรขึ้นมา แม้กระทั่งเป็นราชันเซียนที่มาจากเผ่าพันธุ์มนุษย์”

“ใช้ว่าจะมีเพียงนิกายพิสุทธิของเราเท่านั้นที่ต้องการเลียนแบบ ในแดนวิญญาณสวรรค์ ไม่เพียงเผ่าวิญญาณเทพของพวกเรา แม้แต่เผ่าพฤษกา เผ่าปีศาจทะเลก็เป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือ?”

หลี่ซีเยเพียงตอบอย่างเฉยเมยว่า “เรื่องของท่านาน ไม่น่าจะต้องเป็นความจริงเสมอไป”

ในเผ่าวิญญาณเทพ หรือกระทั่งทั่วทั้งแดนวิญญาณสวรรค์ เคยมีท่านานเล่ากันว่าถ้าหากสายเลือดราชันเซียนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ผสมกับสายเลือดที่ดีเลิศของเผ่าวิญญาณเทพแล้ว

จะทำให้สายเลือดราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ทำให้สายเลือดของราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ยิ่งล้ำเลิศและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

ขณะเดียวกัน เนื่องจากการผสมกับสายเลือดราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้น จะทำให้สายเลือดของเผ่าวิญญาณเทพได้รับการชุดค้นในระดับที่สูงมากขึ้น ทำให้พลังแฝงของสายเลือดได้รับการสำแดงออกมาจนถึงขีดสุด

สิ่งนี้เกิดขึ้นในสมัยของราชันเซียนเยียนซือ ทุกคนรับรู้ถึงจุดนี้หลังจากที่ราชันเซียนเยียนซือได้กลายเป็นสุดยอดราชันเซียนแห่งยุคไปแล้ว

ความจริงตำนานนี้ได้รับการยืนยันในภายหลัง หลังจากสิ้นยุคของราชันเซียนเยียนซือแล้ว สายเลือดดีเลิศของพิสุทธโบริภรณ์สีชีพจรได้รับการสืบทอดเรื่อยมา ทำให้พิสุทธโบริภรณ์สีชีพจรมีสายเลือดที่เลอเลิศได้รับการสืบทอดสืบต่อมาเป็นจำนวนมาก

ผลที่ปรากฏออกมาเช่นนี้ ทำให้ผู้คนยุคหลังคาดเดา
ได้โดยตรง ต่างก็รู้สึกว่ายาสายเลือดราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ส่งผล
กับสายเลือดของเผ่าพันธุ์นั้นๆ ในทางบวกอย่างมาก

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เอง ถ้าหากปรากฏสายเลือด
โอรสราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์เมื่อไร ย่อมเป็นที่ต้องการอย่างยิ่ง
และต้องเป็นพ่อพันธุ์ชั้นเลิศอย่างแน่นอน

“เหอะ เหอะ เหอะ หากไม่ผ่านการทดสอบ แล้วจะรู้ได้
อย่างไรว่าเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จกันแน่” เจ้านิกายพิสุทธ์กล่าว
หัวเราะเหอะเหอะ

ภายในใจของเจ้านิกายพิสุทธ์ปรารถนาให้หลี่ชี่เย่
อยู่ที่นี้อย่างยิ่ง ด้วยสายเลือดโอรสราชันเซียนคนหนึ่ง หาก
สามารถสืบทอดให้กับไตรนิกายพิสุทธ์ละก็ ย่อมสามารถสร้าง
ความมั่นคงให้กับสถานะของไตรนิกายพิสุทธ์ได้

“ทำไมรี คิดจะแย่งเขยกับเกาะสุวรรณแล้วสิ?” หลี่ชี่
เย่อดหัวเราะไม่ได้ กล่าวว่า “หากข้าจำไม่ผิด นิกายพิสุทธ์ของ
พวกเจ้าไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลกนี้ ยิ่งไม่แย่งชิงสิ่งใดกับผู้คน
อีกด้วย”

เจ้านิกายพิสุทธ์กล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “หลานกับนังหนูตระกูลเยี่ยงไม่ได้แต่งงานกัน แล้วจะมีเรื่องแย่งชิงเขยกับเกาะสุวรรณได้อย่างไร? อีกอย่าง ต่อให้แต่งงานกันแล้วก็หาใช่เรื่องใหญ่โตอะไรกัน นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา ผู้กล้าจำนวนเท่าไรที่มีหญิงงามจำนวนนับไม่ถ้วน”

“เออละ ข้าเข้าใจแล้ว ก็แค่ต้องการให้ข้าแปลงร่างเป็นพ่อพันธุ์ที่แพร่พันธุ์ไปทั่ว พ่อพันธุ์ชั้นเลิศ” หลี่ชีเยหัวเราะรำออกมา สายหน้ากล่าวว่า “สำหรับเรื่องของพ่อพันธุ์ ข้าไม่สนใจแม้แต่น้อยนิด”

เจ้านิกายพิสุทธ์อ้าปากจะพูด แต่ทว่าหลี่ชีเยโบกมือตัดบทของเขา และกล่าวว่า “ต่อให้เป็นเงื่อนไขที่ดีกว่านี้ข้าก็ไม่สนใจ ไขว่เกาะสุวรรณจะไม่เคยยื่นเงื่อนไขกับข้า”

เมื่อเจ้านิกายพิสุทธ์ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ชีเยแล้ว ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้ายเขายังคงไม่ตายใจกล่าวว่า “หลานก็เป็นคนกันเอง ประตุของนิกายพิสุทธ์เปิดให้การต้อนรับหลานเสมอ วันใดที่หลานท่องเที่ยวจนเหนื่อยแล้ว สามารถกลับมาพักที่นิกายพิสุทธ์เป็นครั้งคราวได้ทุกเมื่อ”

“เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็ขอขอบคุณล่วงหน้า” สำหรับ
ความหวังดีของเจ้านิกายพิสุทธินั้น หลี่ชีย่ก็ไม่อยากปฏิเสธ ยิ้มให้
นิดหนึ่งแล้วหันหลังจากไปทันที

หลี่ชีย่หลังจากออกจากนิกายพิสุทธิแล้วก็ได้กลับไป
ที่หาดทะเลต้นอีกครั้ง โดยมีเย่เถิดติดตามเคียงข้างอยู่ตลอดเวลาไม่
ห่าง ให้การต้อนรับหลี่ชีย่อย่างสนิทสนมและเป็นกันเอง

สำหรับการคอยปรนนิบัติรับใช้ของเย่เถิด หลี่ชีย่เพียง
เหลือบมองและเอ่ยขึ้นมาว่า “เจ้าไม่ต้องทำงานในฐานะหัวหน้าตึก
เลยรี?”

เย่เถิดยิ้มกล่าวว่า “นิกายพิสุทธิของพวกเรารักความสงบ
และไม่ทำอะไรมาโดยตลอดอยู่แล้ว ปกติก็ไม่ค่อยจะมีงานการอะไร
ต้องทำทั่วไปแล้วก็จะนั่งสัปหงก หรือนั่งเหม่อ ไม่ถนัดกว่าที่จะมี
คุณชายหลี่มาที่นิกายพิสุทธิของเราสักครั้ง ทำให้ข้าสามารถแสดง
น้ำใจในฐานะเจ้าบ้าน จะได้ไม่ถูกผู้คนครหาว่านิกายพิสุทธิของ
พวกเราไม่ต้อนรับแขก”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มให้กับคำพูดของเยเถูเท่านั้น เขารู้ว่าสิ่งนี้ต้องเป็นความคิดของเจ้านิกายพิสุทธิเป็นแน่ เขาจึงไม่ได้เข้าไปยุ่งไป

หลี่ซีเยอาศัยอยู่ที่หาดทรายตีนอยู่สองวัน ในที่สุดเถิงฉีเหวินก็มาถึงแล้ว หลังจากทีเถิงฉีเหวินมาถึงและพบกับหลี่ซีเยจึงแสดงการคารวะและกล่าวว่า “ได้รับคำสั่งจากบรรพบุรุษ ให้ผู้เยาว์ฟังคำสั่งของอาจารย์ ขอเพียงอาจารย์ต้องการใช้ผู้เยาว์ไปทำอะไรก็ได้โปรดส่งการมาได้เลย”

“เออละ ไม่ต้องผู้เยาว์หรือไม่ผู้เยาว์อะไรทั้งนั้น เล่นเรียกเอาเสียซ้ำแก่ไปเลย” หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ ให้เถิงฉีเหวินลุกขึ้น

เยเถูก็จดจำเถิงฉีเหวินได้ จึงรีบเข้าไปทักทายและถามไถ่ทุกซอกทุกตามประสา

“เออละ ในเมื่อพวกเจ้าต้องการติดตามซ้ำ เช่นนั้นตามมาก็แล้วกัน” หลี่ซีเยมองหน้าเถิงฉีเหวินและเยเถูที่หนึ่ง หันหลังออกเดินจากหาดทะเลขึ้นไปทันที

เยอูและเถิงฉีเหวินสองคนมองตากันและกัน ไม่รู้ว่าหลี่
ชีเย่ต้องการจะไปทำอะไร รีบเร่งก้าวตามไปให้ทัน

หลี่ชีเย่พาเยอูและเถิงฉีเหวินออกจากหาดทรายต้น
เดินตามทางไต้ทะเลมุ่งไปข้างหน้า เดินไปเป็นระยะทางที่ไกลมากๆ

สถานที่บริเวณนี้เป็นถิ่นของนิกายพิสุทธิ ไม่ว่าจะเป็
นโลกไต้บาดาลหรือโลกบนพื้นผิวทะเล เยอูในฐานะหัวหน้าตึกนับว่า
คุ้นเคยกับสถานที่เป็อันมาก เขามองดูสภาพโดยรอบ แล้วอด
พึมพำออกมาไม่ได้ว่า "ตรงไปด้านหน้าจะเป็เส้นทางไปยังหุบเขา
ทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด หรือพวกเราจะไปทีหุบเขาทะเลไม่มีสิ้นสุดอย่าง
นั้นหรือ?"

"จะว่าใช่ แต่ก็ไม่ใช่" หลี่ชีเย่ที่เดินนำหน้ากล่าว
เอ้อระเหย การก้าวย่างท่ามกลางไต้ทะเลของเขา น้ำทะเลไม่อาจ
กล้ากรายตัวเขาแม้แต่หยดเดียว การก้าวเท้าแต่ละก้าวของเขา
เหมือนเลื่อนไถลไปข้างหน้าอย่างนั้น ท่วงท่าแลดูงดงามมาก นีคือ
สิ่งทีเขาเรียกว่าพลิวไหวดั่งเมฆาดุจสายน้ำไหลอย่างแท้จริง

เย่ญับคำนวณเรื่องเวลา อดที่จะกล่าวว่า “หลังจากนี้ก็จะถึงฤดูที่ปลาเข็มเงินออกจากหุบเขาทะเลแล้ว หรือว่าคุณชายมาด้วยเรื่องของปลาเข็มเงิน?”

“ปลาเข็มเงิน?” เมื่อหลี่ซีเย่ได้ยินคำพูดของเย่ญอดที่จะสายหัวและหัวเราะไม่ได้ว่า “เจ้าจะดูแลคนข้ามมากเกินไปเสียแล้ว ปลาเข็มเงินแม้ันับว่าล้ำค่าอยู่ และปลาราชาก็พอจะจัดให้อยู่ในระดับล้ำค่า แต่ยังไม่เข้าตาข้า”

“ไปที่หุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด?” เกิงฉีเหวินนึกถึงตำนานเรื่องหนึ่ง จึงคาดการณ่ว่า “หรือว่าอาจารย์ต้องการกระสวยเจาะสมุทรที่อยู่ในตำนาน?”

“จะว่าใช่ แต่ก็ไม่ใช่” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ความคิดของเจ้าแม่ไม่สิ้นไหลเท่าเย่ญ แต่ละเอียดกว่าเขา”

“กระสวยเจาะสมุทร...” เย่ญรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินชื่อนี้กล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่าของสิ่งนี้หายสาบสูญไปนานแล้ว และไม่ปรากฏตัวออกมาเป็นเวลานานมากแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นเผ่าวิญญานเทพ เผ่าพฤกษา หรือเผ่าปีศาจทะเลในแดนวิญญานสวรรค์ ล้วนแล้วแต่เคยมาตามหาที่หุบเขาทะเลไร้กัน

บึง โดยเฉพาะเผ่าวิญญาณเทพของพวกเรา จะมีคนที่มาตามหา
มันทุกยุคทุกสมัย”

“ของบางอย่าง เมื่อถึงเวลาอันสมควรย่อมจะปรากฏ
ออกมา การหายสาบสูญนั้นเป็นเพราะบุคคลภายนอกไม่รู้ว่ามันคง
อยู่ที่เท่านั้น” หลี่ซีเยกกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “เหมือนดั่งบรรพบุรุษ
วาฬของพวกเขา สำหรับคนที่ไม่เคยพบเห็นมันมาก่อน ก็จะบอก
ว่ามันหายสาบสูญไปแล้วเหมือนกัน”

เย่เถเองเมื่อได้ยินคำพูดนี้แล้วก็รู้สึกว่ามีเหตุผล

บทที่ 1192 หุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด

ตามตำนานเล่าว่าหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดคือหุบเขาทะเลที่ลึกที่สุดในโลกแห่งทะเลของแดนวิญญานสวรรค์ ทั้งยังเป็นหุบเขาทะเลที่มีความยาวมากที่สุดอีกด้วย

ในห้วงแห่งกาลเวลาที่ผ่านไปอย่างยาวนาน เคยมีผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่ได้ไปสำรวจหุบเขาทะเลลึกแห่งนี้มา แต่ข่าวว่าไม่มีใครสามารถทำการสำรวจหาข้อมูลครบถ้วนทั้งหมด

เคยมีคนกล่าวว่า ความยาวของหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดมีความยาวพอที่จะพาดผ่านข้ามทะเลมรกตได้ทั้งหมด สำหรับความลึกของหุบเขาทะเลลึกนั้น ไม่มีใครสามารถกล่าวได้ชัดเจน เนื่องจากยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถสำรวจส่วนที่ลึกที่สุดของหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดจนถึงที่สุดของมันได้

หุบเขาทะเลลึกที่ทอดยาวพาดผ่านใต้พื้นน้ำอันเป็นพื้นที่อิทธิพลทั้งหมดของไตรนิกายพิสุทธิ์ทั้งหมด หุบเขาทะเลลึกนี้ยังได้พาดผ่านครอบคลุมทั่วทั้งอาณาบริเวณทะเลทั้งหมด และเกิดเป็นทิวทัศน์ที่แตกต่างให้กับอาณาจักรแห่งทะเลบริเวณนี้ขึ้นมา

โดยเฉพาะบริเวณที่เป็นเขตพื้นที่ของนิกายพิสุทธิ์ เคยมีผู้คนกล่าวเอาไว้ว่า หุบเขาไต้ทะเลเล็กบริเวณที่อยู่ห่างออกไปจากหาดทรายตีนนั้น เป็นส่วนของหุบเขาไต้ทะเลเล็กตลอดแนวที่สวยงามที่สุด

เมื่อพวกของหลี่ซีย่เข้าใกล้หุบเขาทะเลเล็กไม่มีสิ้นสุด ปรากฏภาพทิวดงามยิ่งนักอยู่ตรงหน้า ซึ่งบริเวณแห่งนี้เป็นป่าปะการังทิวดงามยิ่งแห่งหนึ่ง

เกรงว่าบริเวณที่เป็นป่าปะการังแห่งนี้จะกินพื้นที่กว้างถึงพันลี้ มันขึ้นอยู่บนสองฟากฝั่งของหุบเขาทะเลเล็กไม่มีสิ้นสุด ด้วยความยิ่งใหญ่ของป่าปะการังและดุวิจิตรตระการตา ยิ่งเกรงว่าภาพเช่นนี้คงหาดูได้เฉพาะที่แดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น

เมื่อทอดสายตามองออกไป ป่าปะการังมีสีส้มมากมายหลายหลาก มีปะการังขึ้นอยู่ทุกประเภท บางต้นใหญ่โตดั่งต้นไม้ยักษ์ สูงตั้งแต่ไต้ทะเลขึ้นไปอยู่เหนือผิวน้ำ อลังการยิ่งนัก ไต้ต้นปะการังขนาดยักษ์จะมีหญ้าทะเลที่สายไปมาตามกระแสน้ำทะเล มีปลาที่แหวกว่าย และมีกุ้งปูที่อาศัยอยู่กับปะการัง มีเต่าทะเลยักษ์ที่นอนหมอบอยู่ด้วยความเหนื่อยล้า...

ปะการังที่มีลักษณะเป็นง่ามสองง่ามขึ้นแทรกอยู่ รากของปะการังที่มีการพันกันไปมาจนเกิดเป็นเหมือนดั่งเขาวงกตที่มีขนาดใหญ่มาก หากเดินเข้าไปภายในถ้ำที่เหล่านี้มีโอกาสที่จะหลงทางได้

เมื่อเดินเข้าไปภายในป่าปะการังแล้ว ภาพที่เห็นแลดูละลานตาจนตาลายไปหมด ภาพสวยงามจำนวนนับไม่ถ้วนที่ผ่านเข้ามาสู่สายตา เป็นที่ติดตาตรึงใจจนลืมกลับ

หากก้าวข้ามบริเวณที่เป็นป่าปะการังแล้ว จะปรากฏเป็นแนวร่องน้ำธรรมชาติอยู่ตรงหน้า เป็นหุบเขาทะเลลึกที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ขนาดของหุบเขาทะเลลึกกว้างขวางมาก เหมือนดั่งต้องการแยกแม่น้ำออกเป็นสองส่วนอย่างนั้น

เมื่อมองลงไปข้างล่าง เห็นเป็นเพียงความมืดมิดไม่เห็นกันแหว เหมือนดั่งเป็นปากของอสูรยักษ์ที่พร้อมจะกลืนกินสรรพสิ่งมีชีวิตที่พลัดตกลงไปทุกเวลา เป็นที่หวั่นเกรงของผู้คนยิ่งนัก

หลี่ซีเยพาเย่เถุและเถิงฉินเหวินมาถึงเพียงแค่นวนป่าปะการังเท่านั้น ไม่ได้ไปที่หุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด

ครั้นหลี่ซิเย่มาหยุดอยู่ตรงป่าปะการัง เขายืนอยู่
ด้านหน้าต้นปะการังขนาดยักษ์ต้นหนึ่ง มองดูต้นปะการังต้นนี้อย่าง
ละเอียด

เย่เถวและเถิงฉีเหวินไม่รู้ว่าหลี่ซิเย่กำลังจะทำอะไร พวก
เขายืนอยู่ด้านหลังหลี่ซิเย่กลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่กล้าส่งเสียง
รบกวนหลี่ซิเย่

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ หลี่ซิเย่พลันลงมือปานสายฟ้า
แลบ ทันใดนั้นนิ้วทั้งห้าที่กวาดผ่านไปอย่างรวดเร็ว กระทั่งเถิงฉีเห
วินและเย่เถวก็ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ในเวลานี้ หลี่ซิเย่ได้แบมือออกมาตรงด้านหน้าของ
เถิงฉีเหวินและเย่เถวก็ บนฝ่ามือของหลี่ซิเย่ปรากฏตัวหนอนขนาด
เล็กจ้อยที่เคลื่อนไหวดุกดิกอยู่ หนอนแต่ละตัวมีขนาดเท่าเส้นผม
ยาวเท่านิ้วมือ สร้างความรู้สึกขนลุกขนพองให้กับผู้คน

“ดีล่ะ ในเมื่อพวกเจ้ามาแล้ว เช่นนั้นข้าก็มอบภารกิจ
ยิ่งใหญ่นี้ให้กับพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าช่วยกันจับหนอนนี้ให้กับข้า
ยิ่งมากยิ่งดี หลังจากจับได้แล้วอย่างให้มันแห้งแล้วบิดให้เป็นผง” หลี่
ซิเย่จัดการโยนหนอนที่อยู่ในมือให้กับเย่เถวและเถิงฉีเหวิน

เย่ญและเถิงฉีเหวินต่างสบตากันและกัน ไม่รู้ว่าหลี่ซีเย่ต้องการจับนอนเช่นนี้เอามาทำอะไร แต่พวกเขาก็ไม่พูดพละม ทำเพลง ลงมือปฏิบัติตามคำสั่งของหลี่ซีเย่ในทันที เริ่มทำการค้นหาจากต้นปะการังแต่ละต้น

ทั้งเย่ญและเถิงฉีเหวินต่างก็เป็นผู้มีฐานะที่ไม่ธรรมดา เย่ญคือหัวหน้าตึกนิกายพิสุทธิ์ ส่วนเถิงฉีเหวินนั้นยังไม่ต้องพูดถึง เขาเป็นผู้สืบทอดของเถาวัลย์ฟ้า เรียกได้ว่ามีฐานะสูงเด่น แต่มาวันนี้ทั้งสองคนกลับต้องมาใช้แรงงานให้กับหลี่ซีเย่ ด้วยการวนรอบต้นปะการังแต่ละต้นเพื่อค้นหาหนอนตัวจิ๋วที่ว่ามันนั้นแต่โดยดี

หลังจากที่หลี่ซีเย่ได้มอบหมายงานที่ต้องอาศัยแรงงานให้กับเย่ญและเถิงฉีเหวินแล้ว เขาไม่ได้รั้งรออยู่ที่ป่าปะการัง หันหลังจากไปและขึ้นไปอยู่บนผิวน้ำทันที ยืนอยู่ท่ามกลางทะเลนั้น

หลี่ซีเย่เห็นไปตามผิวน้ำ หลังจากที่เขาเห็นไปได้ระยะทางที่เพียงพอแล้ว เขามองดูห้องฟ้าชนิดหนึ่ง จากนั้น "ตุ้ม" ทิ้งตัวลงนอนกับพื้นผิวทะเล

หลี่ชีย่นอนบนน้ำทะเล ค่อยๆ หลับตาลง เหมือนเข้าสู่
การหลับใหลอย่างนั้น

น้ำทะเลที่ไร้เสียงได้พยุงร่างของหลี่ชีย่เคลื่อนที่ไป ทุก
ขั้นตอนล้วนแล้วแต่ปราศจากสัมผัสเสียง เวลานี้เหมือนหนึ่งว่าหลี่ชีย่
ได้หลอมรวมเข้ากับน้ำทะเลจนกลายเป็นเนื้อเดียวกันอย่างนั้น

หลี่ชีย่นอนหลับสนิทอยู่ท่ามกลางน้ำทะเล ปล่อง
ล่องลอยไปตามน้ำ ให้ผ่านไปวันๆ

“ข้างหน้าเป็นคุณชายหลี่ไซหรือไม่?” หลี่ชีย่ที่นอน
อยู่ท่ามกลางน้ำทะเลและปล่องล่องลอยไปตามน้ำ ไม่รู้ว่าผ่านไป
นานเท่าไรแล้ว ปราบกฏเสียงที่กังวานและไพเราะเสนาะหูดังขึ้น

เมื่อหลี่ชีย่ได้ยินเสียงดังกล่าวแล้วได้ลืมตาขึ้นมา เห็น
หน้าสาวใช้ที่หน้าตาน่ารักคนหนึ่งยืนอยู่บนน้ำทะเล นางยืนอยู่
ท่ามกลางเกลียวคลื่นที่ม้วนตัวขึ้นลง แลเหมือนเป็นเทพธิดาที่
กำลังโต้คลื่นอย่างนั้น ดึงดูดงามยิ่งนัก

“ไซ มีเรื่องอะไร” หลี่ชีย่เอ่ยขึ้นมาด้วยท่าทีเหนื่อย
หน่ายและหลับตาลงซ้ำๆ

“คุณชายหลี่ ฮูหยินของข้าขอเชิญ เชิญคุณชาย
ติดตามข้าน้อยไปสักครู่” หญิงสาวรับใช้หน้าตาน่ารักกล่าวกับหลี่
ชีย่

“ไม่วาง” หลี่ชีย่ที่นอนอยู่กับน้ำทะเล กล่าวด้วยความ
เหนื่อยหน่ายว่า “ให้นางมาพบข้า”

ท่าทีคำกล่าวที่อวดดีของหลี่ชีย่ทำให้หญิงสาวรับใช้
หน้าตาดีถึงกับตอบไม่ถูก ผ่านไปชั่วครู่ นางจึงกล่าวว่า
“คุณชายหลี่ ฮูหยินของข้าคือเจ้านิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์...”

“ฮี ข้าไม่มีเวลา” หลี่ชีย่โบกไม้โบกมือและไม่ลืมตา
ขึ้นมาด้วยซ้ำ กล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายว่า “ต่อให้เป็นใครหน้า
ไหนก็ช่าง ฮี ต้องการพบข้าก็ต้องให้เขามาพบข้าเอง”

หญิงสาวรับใช้หน้าตาดีถึงกับใบหน้าแดงก่ำ นางไม่
เคยพบเจอกับสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหลี่ชีย่ที่
อวดดี และท่าทีหยาบคายเช่นนี้

หญิงสาวรับใช้หน้าตาดีลิ่งเลเล็กน้อย สุดท้ายไม่พูด
อะไรออกมาและล่องลอยจากไป

หลี่ชีย่ไม่ได้ให้ความใส่ใจเหมือนหนึ่งไม่เคยเกิดอะไร
ขึ้น ยังคงหลับตาทั้งสองและปล่อยร่างของตนให้ล่องลอยไปตามน้ำ
เหมือนว่าได้หลอมรวมเข้ากับน้ำทะเลไปแล้วอย่างนั้น

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เสียงที่กังวาน
ไพเราะเสนาะหูเสียงหนึ่งดังขึ้น “ไม่ทราบว่าคุณชายหลี่มีภารกิจอื่น
มาเยี่ยมเยียนโดยพลการ รบกวนคุณชายแล้ว หวังว่าคุณชายได้
โปรดอภัย”

น้ำเสียงนี้ฟังดูแล้วรู้สึกสบายหูยิ่งนัก ภายใต้เสียงที่
กังวานแผ่วไว้ซึ่งความอ่อนโยนอยู่สามส่วน ท่ามกลางความ
อ่อนโยนก็มีลักษณะของออดอ้อนฉอเลาะอยู่สามส่วน และ
ท่ามกลางความออดอ้อนฉอเลาะก็มีความจริงจั่งและเรียบร้อยอยู่
สามส่วน น้ำเสียงเช่นนี้ได้ยินแล้วทำให้รู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ
และสบายไปทั่วทั้งตัว

เพียงแค่ได้ยินเสียงนี้ก็สามารถจินตนาการได้ว่าจะต้อง
เป็นผู้หญิงที่สูงส่งงดงามและมีความเป็นเลิศ มีความเป็นผู้ใหญ่และ

ท่าทางของผู้ที่เชี่ยวชาญทั้งโคลงกลอนกาพย์ฉันท์ พราวเสน่ห์
เพียบพร้อมด้วยความงามที่ไม่ธรรมดา นางจะต้องเป็นทายาทของ
กษัตริย์

เวลานี้หลี่ชีย่ได้ลืมตาทั้งสองข้างขึ้นอย่างช้าๆ ผู้หญิง
คนหนึ่งยืนอยู่บนทะเล ผู้หญิงคนนี้สวมอาภรณ์สีเหลืองอ่อนๆ ทั้ง
ชุด บนอกเสื้อประดับดอกไม้สีขาวอยู่ดอกหนึ่ง แลดูงดงามสุขภาพ
เรียบร้อย และมีความเป็นผู้ใหญ่

อายุของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าราวสามสิบกว่า เผยให้
เห็นถึงเสน่ห์ของความเป็นผู้ใหญ่ และสูงศักดิ์จนหมดสิ้น กลิ่นอาย
ของความเป็นผู้ใหญ่บนตัวของนาง ทำให้รู้สึกว่านางคือผู้หญิงที่
ผ่านการแต่งงานมาหมาดๆ แต่ท่ามกลางเสน่ห์ของความเป็น
ผู้ใหญ่ก็แฝงเอาไว้ซึ่งความสดชื่นของความเป็นหญิงสาวอยู่ด้วย

เมื่อกลิ่นอายลักษณะเช่นนี้ได้มีการผสมผสานเข้า
ด้วยกันแล้ว ช่างงดงามไร้ที่ติยิ่งนัก ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความงดงาม
ที่แท้จริง

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าอาจนับไม่ได้ว่าเป็นหนึ่งไม่เป็น
สองรองใคร หากจะกล่าวถึงหน้าตาของนาง นางเทียบกับหมิงเย่

เสวีย หรือเหมยซู่เหยาไม่ได้ และแม้แต่ระดับหลี่ซวงเหยียน เงินเป่า
เจียวก็เทียบไม่ได้

แต่ว่านางกลับมีเสน่ห์ที่สามารถดึงดูดใจเป็นพิเศษ
เหมือนหญิงสาวที่กำลังจะเข้าพิธีแต่งงาน และก็คล้ายดังหญิงสาวที่
เพิ่งผ่านการแต่งงานมาหมาดๆ ท่วงท่าเช่นนั้น เป็นที่เข้ายวนจิตใจ
ของผู้คนยิ่งนัก

แม้ว่าอาการที่ปกปิดร่างกายของนางจะไม่ได้รัดรูปแต่
อย่างไร แต่วากลับสามารถถ่ายทอดส่วนเว้าส่วนโค้งบนตัวของนาง
ออกมาได้อย่างหมดจด งดงามและเป็นที่ประทับใจของผู้คน

ความมีเสน่ห์ของความเป็นผู้ใหญ่ ทำให้นึกถึงองุ่นที่
สุกกำลังได้ที่ผลหนึ่งที่ไม่สุกกอมเกินไป แต่ก็ไม่อ่อนเกินไป ภายใต้
ผิวสีม่วงเหมือนมองเห็นน้ำองุ่นที่สดใสคล้ายจะทะลักออกมาอย่าง
นั้น

นางก็คือองุ่นที่มีลักษณะเช่นนี้ ทำให้ผู้คนที่พบเห็นอด
ไม่ได้ต้องการเด็ดมาชิม เพื่อให้รู้ถึงรสชาติที่อยู่ภายใน

“กายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ฝึกได้ไม่เลวนัก” หลังจากที่หลี่ชียेमองดูผู้หญิงคนนี้แล้ว เอ่ยออกมาคำเดียว จากนั้นก็หลับตาลงอย่างช้าๆ

คำพูดของหลี่ชียะทำให้ผู้หญิงคนนี้ถึงกับสะท้อนภายในใจ ไม่นึกเลยว่าหลี่ชียะเพียงมองนางแวบเดียวเท่านั้นก็รู้สึกตื้นลึกหนาบางของนางได้ ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

ผู้หญิงคนนี้โค้งแสดงความคารวะต่อหลี่ชียะ กล่าวว่า “ขอบคุณคุณชายหลี่ที่ชม ชำนาญจ้าวเจี้ยนซือ ปกครองนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ วันนี้มาเยือนโดยผลการ ออกจะเสียมารยาทแล้ว”

“ข้ารู้ สามารถฝึกกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ได้ถึงระดับนี้ สามารถดำรงตำแหน่งเจ้านิกายได้อยู่แล้ว” หลี่ชียะกล่าวเฉยเมย ขณะที่ยังคงหลับตาอยู่

จ้าวเจี้ยนซือกลับไม่ถือสากับลักษณะที่ยโสโอหังอวดดีของหลี่ชียะ นางได้นั่งขัดสมาธิบนผิวน้ำข้างกายหลี่ชียะ

“คุณชายมาที่น่านน้ำของเรา พวกเราไตรนิกายพิสุทธิ์ไม่ทันได้ต้อนรับในฐานะเจ้าบ้าน...” จ้าวเจี้ยนซือที่มีท่าทีสูง

ศักดิ์แต่ยังคงความเป็นธรรมชาติ ท่ามกลางความสูงศักดิ์ก็ดูจะคบหาได้ง่าย

หลี่ซิเย่โบกมือไปมา กล่าวตัดบทจ้าวเจี้ยนซือว่า “มีอะไรก็รีบเข้ามา ไม่ต้องมาอ้อมค้อมกับข้า ข้าไม่มีกระจิตกระใจไปนั่งเดา เสียเวลาเปล่า”

คำพูดที่หยาบคายและท่าทีพาลของหลี่ซิเย่ทำให้จ้าวเจี้ยนซือได้แต่ยิ้มเฉือนๆ ในฐานะหนึ่งในเจ้าสำนักของไนทรนิกายพิสุทธิ์นับว่ามีหน้ามีตาในแดนวิญญานสวรรค์คนหนึ่ง แต่หลี่ซิเย่กลับไม่อยู่ในใจ

“ข้าต้องการเชิญคุณชายหลี่ไปเป็นแขกยังนิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของเรา” ในที่สุด จ้าวเจี้ยนซือได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ และกล่าวท่าทีหนักแน่นจริงจัง

“ข้าเข้าใจแล้วละ” หลี่ซิเย่กล่าวว่า “พูดไปพูดมายังคงเป็นเรื่องนั้น ทุกคนต่างมองข้าเป็นเพียงพอพันธมิตร พอพันธมิตรที่จัดอยู่ในระดับชั้นเลิศ เจ้าคงไม่คิดจะให้ข้าไปที่นิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นก็หาหญิงสาวมาสัมผัสกับข้า เพื่อให้สายเลือดของข้าได้แพร่พันธุ์ออกไปกระมัง”

เป็นคำพูดที่รุนแรงและตรงมาก ทำให้ฉิวเฉียนช็อกถึงกับ
อึ้งไปโดยพลัน นางไม่สามารถพูดอะไรได้อีก

สำหรับสายเลือดที่เป็นระดับโอรสราชันเซียนของหลี่
ชีย่นั้น นับเป็นบุคคลที่เป็นที่ต้องการอย่างมาก แม้แต่นิกายน้ำพุ
ศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากประเพณีคร่ำครึนี้ได้ พวก
เขาก็คต้องการให้หลี่ชียู่เข้าร่วมนิกายของตนเช่นกัน

บทที่ 1193 จ้าวเจี้ยนซือ

ทว่าจ้าวเจี้ยนซือก็เป็นคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมาย นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เปื้อนยิ้มบนใบหน้า สุขุมเยือกเย็นและมีความสูงส่งอยู่ในที่ กล่าวว่่า “ข้าไม่ปฏิเสธในสิ่งที่คุณชายหลี่พูดมา คุณชายคือสายเลือดโอรสราชันเซียน ด้วยสายเลือดลักษณะเช่นนี้ ย่อมเป็นที่ต้องการของเหล่าบรรดาสำนักรต่างๆ จำนวนมากในแดนวิญญานสวรรค์อย่างยิ่ง แดนวิญญานสวรรค์ให้ความสำคัญต่อการสืบทอดของสายเลือด การคัดเลือกสายเลือดที่ดีเด่นคือประเพณีอย่างหนึ่งของแดนวิญญานสวรรค์ สำหรับเจ้านิกายของนิกายใดๆ ก็ตามที่อยู่ใ้แดนวิญญานสวรรค์ ล้วนแล้วแต่มีหน้าที่ทำให้สายเลือดของนิกายดียิ่งๆ ขึ้นไปอีก”

“เจ้านี้ช่างจ่านรธาเหลือเกินนะ” หลี่ซิเย่หัวเราะขึ้นมา กล่าวว่่า “ตาเฒ่าของนิกายพิสุทธ์ต้องการรังตัวข้าเอาไว้ เวลานี้เจ้าก็แจ่มมาคิดจะเหนี่ยวรังตัวข้าเอาไว้ ไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเจ้าไม่กลัวต้องแข่งกันเองรี?”

เสน่ห์ของความเป็นผู้ใหญ่และสูงศักดิ์ของจ้าวเจี้ยนซือ ทำให้ผู้คนต้องใจเต้้นตุมตาม นางกล่าวด้วยท่าทีอมยิ้มว่่า “ที่กล่าวมานั้น คุณชายเข้าใจผิดแล้วละ พวกเราไตรนิกายพิสุทธ์ถือเป็นคนบ้านเดียวกัน ไม่แบ่งเขาแบ่งเรา การที่เจ้านิกายพิสุทธ์ต้องการ

รังตัวคุณชาย นิกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของข้าก็ต้องการรังตัวคุณชาย
เอาไว้ เพียงแต่พวกเราจะให้คุณชายมีทางเลือกมากกว่าเท่านั้นเอง
ใช่จะเป็นการแย่งชิงคนด้วยกันเอง”

หลี่ชียี่มิดหนึ่ง หลับตาลงแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้า
เคยสนทนากับตาเต๋าของนิกายพิสุทธิ์ เจ้าก็ควรรู้ว่าข้าไม่ได้สนใจ
เรื่องนี้เลย”

“พวกเราต้องการรังตัวคุณชายเอาไว้ใช่จะต้องให้
คุณชายมาเป็นราชบุตรเขยเสมอไป หากคุณชายสนใจทำไมไม่
อยู่ที่ไตรนิกายพิสุทธิ์พวกเราสักกระยะหนึ่งล่ะ” จ้าวเจี้ยนชือกล่าวด้วย
ท่าทีสุขุมเยือกเย็นและอ่อนโยนว่า “บางที คุณชายอาจมองไตร
นิกายพิสุทธิ์ของพวกเราดีขึ้น ตามความเห็นของข้า คุณชายมี
ร่างกายแข็งแรง หากคุณชายสนใจ บางทีไตรนิกายพิสุทธิ์ของ
พวกเราอาจเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด บางทีไตรนิกายพิสุทธิ์พวกเรา
อาจมีเคล็ดกายที่เหมาะสมให้คุณชายได้เลือก”

คำพูดของจ้าวเจี้ยนชือใช่ว่าจะคุยโตโอ้อวด ที่นางพูด
มานั้นเป็นเรื่องจริง ในแดนวิญญานสวรรค์ตลอดจนเก้าแดน เกรงว่า
คงไม่มีสำนักใดสามารถมีเคล็ดกายไว้ในครอบครองมากมายเพียง
นี้เหมือนดังไตรนิกายพิสุทธิ์แล้ว เฉพาะเคล็ดกายเซียนพวกเขาก็มี
อยู่ในครอบครองถึงสามเคล็ดวิชาด้วยกัน

“เคล็ดกาย...” หลีชีเย่ลืมตาทั้งสองขึ้นเมื่อได้ยินคำๆ นี้ เขาจ้องมองดูจ้าวเจี้ยนซือ ยิ้มกล่าวว่า “สายตาเจ้าไม่เลว สำหรับเคล็ดกายนะหรือ...” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ถึงกับหัวเราะร่าออกมา

จ้าวเจี้ยนซือก็ไม่ได้แสดงอารมณ์โกรธออกมา ท่วงท่าที่ละมุนละไมของนางได้ถูกสำแดงออกมาอย่างเปิดเผย นางที่สงบและอ่อนโยนกล่าวว่า “ไม่ทราบคุณชายหัวเราะด้วยเหตุอันใด?”

แน่นอนที่สุด จ้าวเจี้ยนซือย่อมไม่รู้ว่าในโลกนี้หากจะกล่าวถึงเคล็ดกายแล้ว ยังมีผู้ใดรู้ดีมากกว่าเขาอีกหรือ? เขาคือผู้ที่มีเคล็ดกายทุกอย่างในโลกอยู่ในครอบครอง

“ไม่มีอะไร” หลีชีเย่ยิ้มกล่าวว่า “ไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขาเจ้ามีเคล็ดกายมากมายอยู่ในครอบครองจริง ไม่ต้องพูดถึงเคล็ดกายอื่นๆ เอาแค่สามเคล็ดกายเขียนก็นับว่าล้ำค่ายิ่งนักแล้วเคล็ดกายเขียนพิสุทธ์ล่าวยุ่ เคล็ดกายเขียนพรราวเสนห์ก๊ลิ้นมารเคล็ดกายเขียนธรรณีปะหน้าพุทองคำ ทั้งสามเคล็ดกายเขียนนับว่าสามารถเรียกว่าเป็นหนึ่งในสุดยอดวิชาใต้หล้าได้...”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ซีเยได้กล่าวชื่นชมว่า "...ในโลกนี้ นอกจากสุดยอดราชันเซียนไม่กี่คนที่ได้คิดค้นเคล็ดกายขึ้นมาแล้ว เคล็ดกายเซียนทั้งสามของไตรนิกายพิสุทธินับว่าเป็นเคล็ดกายเซียนที่อยู่อันดับต้นๆ ได้แน่นอน โดยเฉพาะเคล็ดกายเซียนพิสุทธิล่าวยิ่งเข้าขั้นสมบูรณ์แบบ เคล็ดกายเซียนที่มีความสมบูรณ์แบบใกล้เคียงกับเคล็ดกายเซียนเช่นนี้มีอยู่ไม่มาก อย่างเช่นเคล็ดกายเซียนที่คิดค้นขึ้นโดยราชันเซียนเพยแห่งพรรคเซียนเหินก็นับเป็นหนึ่งในจำนวนนี้"

นับเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายที่จะได้รับคำชื่นชมจากหลี่ซีเยเช่นนี้ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นผู้ถือครองเคล็ดกายเซียนที่ลึกลับพิสดารและสมบูรณ์ที่สุดอยู่ในมือ!

ความจริงสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว การจะคิดค้นเคล็ดกายมีความยากมากกว่าการคิดค้นเคล็ดราชันเสียอีก ซึ่งก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่เคล็ดกายเซียนชั้นสมบูรณ์สามารถโจมตีราชันเซียนได้

การจะคิดค้นเคล็ดกายขึ้นมาั้นยาก เคล็ดกายเซียนยิ่งยากกว่า ดังนั้นสุดยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยต่างก็ได้เคยคิดค้นเคล็ดกายเซียนขึ้นมา แต่เคล็ดกายเซียนที่คิดค้นขึ้นมาจะมากหรือน้อยก็ต้องมีข้อบกพร่อง กระทั่งเคล็ดกายเซียนที่คิดค้นขึ้นมาั้น

ไม่อาจบรรลุจนสำเร็จลุล่วง ดังนั้นเคล็ดกายเขียนที่สามารถคิดค้น
ขึ้นจนเป็นผลสำเร็จจึงมีอยู่ไม่มาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าสมบูรณ์แบบ
อีกเลย

เคล็ดกายเขียนของไตรนิกายพิสุทธินับได้ว่าเป็นเคล็ด
กายเขียนที่บรรลุสำเร็จลุล่วงแล้ว แนนอนที่สุด เคล็ดกายเขียนของ
พวกเขายังคงห่างจากขั้นสมบูรณ์แบบอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผลงานของชนรุ่นก่อน รุ่น
หลังอย่างพวกเราไม่สามารถคิดค้นขึ้นมาได้ ดังนั้นรุ่นหลังอย่าง
พวกเราจึงต้องพยายามมากขึ้น” จ้าวเจี้ยนซือไม่ได้ลำพองใจกับคำ
ยกย่องชมเชยจากหลี่ซีเย กล่าวอย่างสุภาพและเยือกเย็นออกมา

หลี่ซีเยมองดูจ้าวเจี้ยนซือที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าดูออก
ว่าข้ามีกายและจิตที่แข็งแกร่ง ก็แสดงว่าเจ้ามีสายตาที่แหลมคม
การเอาเคล็ดกายมาเป็นเหยื่อล่อ สำหรับคนอื่นแล้ว บางทีอาจ
สามารถทำให้ผู้คนจำนวนมากใจเต้นตุ้มตาม แต่สำหรับข้าแล้วไม่
นับเป็นอะไร”

ที่หลี่ซีเยพูดมาก็ถูก สำหรับผู้บำเพ็ญตนที่มีกายและ
จิตแข็งแกร่ง หากสามารถฝึกเคล็ดกายเขียน เกรงว่าคงเป็นความ

ปรารถนาสูงสุดในชีวิตแล้ว เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสิ่งยั่วชวนเช่นนี้ คงเป็นเรื่องที่ยากจะปฏิเสธไม่ว่ากับใครก็ตาม

“แต่ เป็นความจริงที่ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาเจ้ามีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าหวั่นไหวได้” เวลานี้ หลีชีเย่ได้ยิ้มกล่าวออกมา

“ไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด?” เมื่อจ้าวเจี้ยนซือได้ยินคำๆ นี้แล้วก็ให้เกิดความสงสัย หลีชีเย่เมินแม้กระทั่งเคล็ดกายเซียน ในโลกนี้ยังมีสิ่งใดที่ล้ำค่ามากไปกว่าเคล็ดกายเซียนอย่างนั้นหรือ?

“เคล็ดกายเซียน โจมตีที่ราชันเซียนหวู่โก่วคิดค้นขึ้น... ท้าโจมตีล่าพายุ!”

“ท้าโจมตีล่าพายุ...” จ้าวเจี้ยนซือถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลีชีเย่ กระทั่งผู้หญิงที่สุภาพเยือกเย็นและไม่สะทกสะท้านยังต้องเหม่อลอยไปบ้าง พิมพ์ออกมา “เคล็ดกายเซียน โจมตี!”

เคล็ดกายเซียน โจมตีเป็นท่าที่ลึกลับมาก น้อยคนในโลกที่เคยเห็นท่าเหล่านี้

ตามตำนานเล่าว่ามีเพียงผู้ที่บรรลุกายเขียนชั้น
สมบูรณ์แล้ว หลังจากได้เป็นราชันเขียนจึงสามารถคิดค้นเคล็ด
กายเขียนโถมตีขึ้นมาได้ แม้ฝึกกายเขียนสำเร็จแต่ไม่ถึงชั้น
สมบูรณ์ก็ไม่อาจคิดค้นขึ้นได้ ขณะเดียวกัน หากสำเร็จกายเขียน
ชั้นสมบูรณ์ แต่ไม่ได้เป็นราชันเขียนก็คิดค้นขึ้นมาไม่ได้เช่นกัน

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เคล็ดกายเขียนโถมตียังคงพบ
เห็นได้ยาก มีชนรุ่นหลังกล่าวว่าหากคิดจะคิดค้นเคล็ดกายเขียน
โถมตี ไม่เพียงต้องเป็นราชันเขียนที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์
อีกทั้งเคล็ดกายเขียนดังกล่าวยังต้องคิดค้นหรือสร้างขึ้นมด้วย
ตนเอง มีเพียงผู้ที่คิดค้นสร้างเคล็ดกายเขียนขึ้นมาได้เองและบรรลุ
ถึงชั้นสมบูรณ์ จากนั้นหลังจากได้เป็นราชันเขียนแล้ว จึงสามารถ
คิดค้นหรือสร้างเคล็ดกายเขียนโถมตีขึ้นมาได้

คำกล่าวเกี่ยวกับเรื่องของเคล็ดกายเขียนโถมตีมีหลาย
กระแส บ้างเห็นว่าเคล็ดกายเขียนโถมตีทรงพลังมากกว่าเคล็ดลับ
ชะตาฟ้า แต่ก็มีคนเห็นว่าหลังจากที่ได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว เคล็ด
กายเขียนโถมตีเทียบกับเคล็ดลับชะตาฟ้าไม่ได้

แต่เราก็มีชนรุ่นหลังล้มล้างความคิดก่อนหน้านั้น โดยเห็นว่าหากสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์แล้ว เมื่อได้ฝึกเคล็ดกายเขียนโถมตีจนถึงชั้นสมบูรณ์แล้ว ก็โถมตีราชันเขียนได้ แม้กระทั่งเคล็ดลับชะตาฟ้าก็ไม่เห็นจะสู้ได้

ทว่าทั้งหมดนี้เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น เนื่องจากลำพังเคล็ดกายเขียนก็พบเห็นได้ยากในโลกแล้ว เคล็ดกายเขียนโถมตียิ่งพบเห็นได้ยากยิ่ง การได้ฝึกเคล็ดกายเขียน ทั้งยังได้ฝึกเคล็ดกายเขียนโถมตี บวกกับกายเขียนบรรลุชั้นสมบูรณ์ ผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ย่อมพบเห็นได้ยากกว่าราชันเขียนเป็นร้อยเท่า!

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการต่อสู้เพื่อชิงขาดเช่นนี้ได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าไม่มีใครมีโอกาสได้เห็น ชนรุ่นหลังเกรงว่าคงไม่มีใครได้เห็นอยู่แล้ว

จ้าวเขียนชื่อเมื่อได้ยินเช่นนี้ก็รู้สึกหวั่นไหวในใจเหมือนกัน ไม่ว่าจะอย่างไรท่าโถมตีล่าพายุเคยเป็นสุดยอดวิชาที่แข็งแกร่ง น่ากลัว และลึกลับมากที่สุดของไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขา เมื่อฝึกวิชากายพิสุทธ์แล้ว ฝึกเพิ่มท่าโถมตีล่าพายุเข้าไปอีกสักก็ยากที่จะจินตนาการถึงพลังเช่นนั้นได้!

“แต่พวกเจ้าได้ทำมันสูญหายไปแล้ว” หลี่ชีย่กล่าว
ท่าที่เฉยเมยว่า “นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง และทำให้ไตร
นิกายพิสุทธ์ของพวกเขาถดถอยไปไม่น้อยเลยทีเดียว”

จ้าวเจี้ยนชื้อถึงกับนิ่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้ เป็นความจริง
ที่เรื่องนี้กล่าวสำหรับไตรนิกายพิสุทธ์แล้ว สร้างความเสียใจให้กับ
คนของไตรนิกายพิสุทธ์มายุคแล้วยุคเล่า และพวกเขาก็ได้ส่งคน
ติดตามเสาะหาทุกยุคทุกสมัยเช่นกัน แต่ท้ายสุดแล้วก็หาไม่พบ

หลังจากที่จ้าวเจี้ยนชื้อได้สติกลับมา ได้สุดลมหายใจ
เข้าลึกๆ ล้วงมองดูหลี่ชีย่ กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ศิษย์ของไตร
นิกายพิสุทธ์ที่ฝึกเคล็ดกายเซียนมีเป็นจำนวนมาก ทั้งกายเหาะ
กายเซียนก็มีทั้งนั้น...”

“ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า” หลี่ชีย่หัวเราะและ
กล่าวตัดบทจ้าวเจี้ยนชื้อ “ด้วยสายเลือดโอรสราชันเซียน หากผสม
กับสายเลือดที่เป็นกายเซียน นั้นย่อมเป็นการแต่งงานที่สมบูรณ์
แบบ ถ้าหากทายาทรุ่นหลังสามารถสืบทอดสายเลือดเช่นนี้ได้ เมื่อ
ได้เป็นราชันเซียน ไม่นานอาจแข่งล้ำหน้าราชันเซียนเยี้ยนชื้อใน
ครั้งนั้นได้...”

“...เรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องที่ย้ายวนใจยิ่ง สำหรับใครก็ตามที่ทำให้สายเลือดของตนได้สืบทอดต่อไป” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “แต่ข้าไม่เคยคิดที่จะถ่ายทอดสายเลือดของข้าในเก้าแดน ต่อให้ข้าคิดจะถ่ายทอดสายเลือดข้า นั่นก็ต้องเป็นผู้หญิงที่มีค่าพอที่ข้าจะฝากฝังได้”

“ไม่ทราบว่าเป็นผู้หญิงลักษณะเช่นใดควรให้คุณชายหลีฝากฝังได้” จ้าวเจี้ยนชือจ้องมองที่ตัวของเขา ประกายตาดุจสายน้ำสູ້กับสายตาของหลีซีเยอย่างไม่สะทกสะท้าน

หลีซีเยที่นอนอยู่ท่ามกลางน้ำทะเล มองดูจ้าวเจี้ยนชือแล้วอดที่จะหัวเราะไม่ได้ กล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าจะยอมร่วมรักกับข้าสักครั้ง บางทีข้าอาจจะพิจารณาดู”

คำพูดของหลีซีเยปล้นทำให้สีหน้าของจ้าวเจี้ยนชือเปลี่ยนไป คำพูดนี้ไม่เพียงพูดตรงเท่านั้น ยังเป็นการทะโลมนางอย่างไม่อ้อมค้อม กระทั่งกล่าวได้ว่ามันไม่ใช่แค่ทะโลมเท่านั้น แต่เป็นการขอร่วมรักโดยตรง!

จะอย่างไรจ้าวเจียนซือก็เป็นถึงเจ้านิกาย การเอ่ยวาจา
ขอร่วมรักโดยตรงเช่นนี้เท่ากับเป็นการยั่วยุที่มากเกินไป กระทั่ง
เรียกว่าเป็นการทำให้ต้องอับอาย

“คุณชายหลี่ล่อเล่นแล้วละ” จ้าวเจียนซือสุดลมหายใจ
เข้าลึกๆ กลับคืนสู่ท่าทีสุภาพเยือกเย็นและไม่สะทกสะท้านอีกครั้ง
กล่าวว่า “ข้าเป็นหญิงที่มีสามีแล้ว คำขอของคุณชายเป็นการฝืน
ในสิ่งที่ผู้อื่นต้องลำบากใจ”

“ข้ารู้” หลี่ซิเย่จ้องมองจ้าวเจียนซือ กล่าวว่า “เห็น
ดอกไม้สีขาวที่อยู่หน้าอกเจ้า ข้าก็รู้แล้วว่าหมายถึงอะไร ไซ้ว่าข้า
ต้องการสะกิดแผลของเจ้า แต่ข้าบอกเจ้าได้เลยว่าคนอย่างข้าไม่
ถือสาที่เจ้าเป็นหม้าย ยิ่งไปกว่านั้นเจ้ายังคงบริสุทธิ์อยู่”

คำพูดที่ร้อนแรงและไม่อ้อมค้อมเช่นนี้ แม้แต่จ้าวเจียน
ซือที่ผ่านเหตุการณ์และอุปสรรคมากมายก็ไม่อาจรับมือได้
นางรู้สึกยากที่จะรับได้อย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่ว่าจะอย่างไรหัวข้อ
สนทนาเช่นนี้ออกจะร้อนแรงเกินไป

“ช่างเถอะ ข้าแค่ล่อเจ้าเล่นเท่านั้น” หลี่ซิเย่หลับตา
สองข้างลงอย่างช้าๆ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย “แต่เราอยากให้เจ้า

คำพูดของข้าไว้คำหนึ่ง หากคิดจะได้รับ ก็ต้องมีการให้ ในขณะที่ไม่มีไฟตายที่เป็นของตนเอง ทางที่ดีให้ไตรตรองให้รอบคอบก่อน พวกเจ้าควรให้ข้าต้องดูแลเอาใจใส่หรือไม่?”

เป็นคำพูดที่อหังการนัก นี่มันไตรนิกายพิสุทธินะ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงใจเต็นตุ่มตามไปนานแล้ว แทบอยากจะเข้าไปเป็นราชบุตรเขยของไตรนิกายพิสุทธิให้มันรู้แล้วรู้รอดไปแล้ว

เวลานี้จ้าวเจี้ยนซือถึงกับนั่งเงิบอยู่ตรงนั้น ขณะนี้นางรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก สำหรับไตรนิกายพิสุทธิพวกเขาแล้ว พวกเขาสามารถเสนอเงื่อนไขที่ดึงดูดใจมาก แต่เงื่อนไขของพวกเขาเหลือชีย่กลับไม่สนใจแม้แต่น้อย

บทที่ 1194 อาวุธเทพในตำนาน

ในที่สุด จ้าวเจี้ยนซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ มองดูหลี่ชียู่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “บางที คุณชายอาจสนใจวังน้ำวนขนาดใหญ่ หากเป็นด้านนี้ ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเราอาจให้ความช่วยเหลือคุณชายหลี่ได้บ้าง”

เมื่อหลี่ชียู่ได้ยินคำพูดของจ้าวเจี้ยนซือแล้ว ตาทั้งสองที่เดิมหลับอยู่พลันลืมตาขึ้นมาทันที ปรกายดำแวบผ่านดวงตาของเขาไป ตาทั้งคู่ของเขาเวลานี้จับจ้องไปที่จ้าวเจี้ยนซือ

ไม่รู้ว่าเพราะอะไร จังหวะขณะที่ปรกายตาแวบผ่านดวงตาทั้งสองของหลี่ชียู่ นั้น จ้าวเจี้ยนซือพลันรู้สึกหวาดผวา มีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ทันใดนั้นนางรู้สึกเหมือนมือสุรตีกด้าบรรพ์ตัวหนึ่งกำลังจะตื่นขึ้นมาอย่างนั้น

หลี่ชียู่จ้องมองจ้าวเจี้ยนซืออยู่ครู่ใหญ่ โดยที่จ้าวเจี้ยนซือไม่ได้รู้สึกประตักประเดิด นางสู้อย่างไรของหลี่ชียู่อย่างที่ไม่สะทกสะท้านโดยไม่หวาดหวั่น จะอย่างไรนางก็ไม่ได้คิดทำในสิ่งที่ไม่ดีต่อหลี่ชียู่

“เห็นที เจ้าคงได้เห็นอะไรบางอย่างแล้วสิ” หลีชีเย่จ้อง
เขม็งจั่วเจี้ยนชื่อที่หนึ่ง เว่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“เจี้ยนชื่อไม่กล้าปิดบังคุณชายหลี่ วันนั้นข้าเคยอยู่หุบ
เขาทะเลลึก เพียงแต่อยู่ห่างจากวังน้ำวนขนาดใหญ่ไกลมาก เห็น
เพียงแวบเดียวเท่านั้นเอง” จั่วเจี้ยนชื่อก็ไม่ปิดบัง กล่าวอย่างไม่
สะทกสะท้านว่า “เพียงแต่ ไม่นึกเลยว่ามันจะบังเอิญขนาดนี้
คุณชายมีสายเลือดโอรสราชันเขียนในตัว บางทีนี่อาจเป็นวาสนา
ก็ได้”

“วาสนา...” หลีชีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งแล้วหลับตาลง
ไม่ได้นำมาใส่ใจ

“ถ้าหากวันหน้าคุณชายต้องการเข้าไปสำรวจในวัง
น้ำวนขนาดใหญ่ บางทีไตรนิกายพิสุทธ์ของเราอาจช่วยได้
บ้าง ไม่ว่าจะอย่างไร ไตรนิกายพิสุทธ์ของเราคือเผ่าพันธุ์ดีก
ดำบรรพ์ของเผ่าวิญญานเทพ จึงมีสิ่งของบางอย่างอยู่ในครอบครอง
ที่สำนักอื่นๆ ไม่มี”

“คนงาม...” เวลาตัวเอง หลีชีเย่ได้ลืมตาทั้งสองขึ้นอีกครั้ง
จ้องมองดูจั่วเจี้ยนชื่อ หัวเราะลั่นขึ้นมา

จ้าวเขียนชื่อออกที่จะถามไม่ได้ว่า “คุณชายหัวเราะด้วยเรื่องอันใดรี? ถ้าหากข้าพุดผิดไป ขอคุณชายได้โปรดชี้แนะให้บ้าง” ยอมรับว่านางมีความจริงใจที่จะพุดคุยกับหลี่ชียเอ่ในเรื่องนี้

“คนงาม เจ้าไม่รู้อะไรหรอกนะ” หลี่ชียเอ่สายหน้า กล่าว ว่า “เจ้าอาจคิดว่าข้าต้องการเข้าไปในวังน้ำวนขนาดใหญ่ นั้น ความจริงข้าไม่ต้องการอะไรจากวังน้ำวนขนาดใหญ่อีกแล้ว”

สิ่งที่ควรจะได้ หลี่ชียเอ่ก็ได้มาแล้ว สำหรับเขาแล้วทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับวังน้ำวนขนาดใหญ่เขาล้วนแล้วแต่ไม่ใส่ใจทั้งสิ้น ต่อให้ภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่จะซ่อนบางสิ่งบางอย่างที่สะท้อนโลกเอาไว้ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา

เวลานี้สำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว เขาได้รับต้นกำเนิดชะตาลับ มาจากวังน้ำวนขนาดใหญ่มาแล้ว เขาจึงไม่ต้องการสิ่งใดจากวังน้ำวนขนาดใหญ่อีกต่อไป จริงอยู่ ภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่ยังมีสิ่งของบางสิ่งที่คุณคนอยากได้มาก แต่สำหรับเขาแล้วยังไงก็ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้มีหรือไม่มีก็ได้

จ้าวเจี้ยนซือตะลึงเมื่อหลี่ชียีเยพูดเช่นนี้ วันนั้นนางเห็นหลี่ชียีเยเข้าไปภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่ นางจึงเข้าใจว่าหลี่ชียีเยต้องการอะไรบางอย่างจากวังน้ำวนนั้น

“คนงาม ถ้าหากเจ้าคิดว่าข้าต้องการอะไรบางอย่างล่ะก็ เจ้าคิดผิดแล้ว” หลี่ชียีเยมองดูจ้าวเจี้ยนซือ กล่าวเฉยเมยว่า “วังน้ำวนขนาดใหญ่สำหรับข้าแล้ว ยังไงก็ได้ ตรงกันข้ามข้ากลับต้องระวังเผ่าวิญญาณเทพของพวกเจ้าเป็นพิเศษแล้ว”

“แล้วจะต้องพูดอย่างไร?” ภายในใจของจ้าวเจี้ยนซือถึงกับสะท้อนคิดหนึ่ง อดที่จะถามไม่ได้

หลี่ชียีเยเลิกหน้ตาทีหนึ่ง กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “คนงาม อย่าทำใจแคบต่อหน้าข้า ระวังข้าจับเจ้าแก้ผ้าจนล่อนจ้อน ในเมื่อเจ้าเป็นหนึ่งในเจ้านิกายของไตรนิกายพิสุทธิ์ เจ้าสมควรจะรู้อะไรบางอย่าง”

ในใจของจ้าวเจี้ยนซือรู้สึกท้อถอย แนนอน มันไม่ได้เกี่ยวกับคำพูดของหลี่ชียีเยที่บอกว่าจะจับนางแก้ผ้าจนล่อนจ้อน เนื่องจากนางเคยได้ยินตำนานเรื่องนี้มาบ้าง และมีบันทึกของไตร

นิกายพิสุทธฺ์เองบ้าง แต่ไม่ได้เขียนเอาไว้อย่างชัดเจน นางจึงรู้เรื่อง
นี้น้อยมาก

จ้าวเจี้ยนซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สู้กับสายตาของหลี่ชี่
เย่ กล่าวด้วยความจริงใจว่า “ใช่จ้าเขียนชื่อจงใจจะปิดบัง บางอย่าง
มันก็แค่คำเล่าลือเท่านั้น เท็จจริงอย่างไรยากที่จะแยกแยะ ในเมื่อ
คุณชายกล้าที่จะเหยียบย่างเข้าไปในวังน้ำวนขนาดใหญ่ ย่อมต้อง
มีความเข้าใจถึงเรื่องราวที่อยู่ภายใน ไม่ทราบว่าคุณชายพอจะ
ชี้แนะได้บ้างหรือไม่”

หลี่ชี่เย่มองดูจ้าวเจี้ยนซืออยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายกล่าวท่าที่
เฉยเมยว่า “เรื่องบางเรื่องพูดมากไปเจ้าก็ไม่แน่ว่าจะรู้ว่ามันคือจริง
หรือเท็จ สิ่งที่ข้าสามารถบอกต่อเจ้าก็คือหากมีสักวัน วังน้ำวน
ขนาดใหญ่เกิดเรื่องขึ้นจริงสะก๊ี่ สำหรับแดนวิญญานสวรรค์
โดยเฉพาะสำหรับเผ่าวิญญานเทพแล้ว มันคือหายนะครั้ง
ยิ่งใหญ่!”

“หายนะแบบใด?” จ้าวเจี้ยนซืออดที่จะถามด้วยความ
สงสัยไม่ได้

“ต้องขึ้นอยู่กับบางสิ่งของวังน้ำวนขนาดใหญ่ว่า สามารถไปถึงระดับใด หากไม่ทันระวัง สำหรับเผ่าวิญญาณเทพ ของพวกเจ้าอาจหมายถึงหายนะแห่งความล่มสลาย หากวันนั้น มาถึงจริงๆ ก็ให้พยายามหนีเอาชีวิตรอดก็แล้วกัน หนีออกจาก แตนวิญญาณสวรรค์ ไปให้ไกลได้เท่าไรยิ่งดี” หลี่ชียემินิดหนึ่ง กล่าวว่่า “แน่นอน บางทีวันนี้อาจจะมาไม่ถึงอีกนาน!”

จ้าวเจี้ยนซือถึงกับนิ่งเงียบเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชียเอ วังน้ำวนขนาดใหญ่เป็นปริศนามาโดยตลอด แต่เผ่าวิญญาณเทพ ของพวกเขาจะระวังกับวังน้ำวนขนาดใหญ่นี้มาตั้งแต่ยุคสมัยที่ เน้นนานมากมาแล้ว

“จริงหรือไม่ที่ลือกันว่าภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่มีสุดยอดของวิเศษอยู่?” ในที่สุด จ้าวเจี้ยนซือยังคงอดที่จะถามคำถามนี้ ขึ้นมาไม่ได้ เนื่องจากตำนานเกี่ยวกับเรื่องนี้มีอยู่หลายตำนาน ด้วยกัน

“ถูกต้อง สุดยอดของวิเศษนะมีอยู่” หลี่ชียเอมองดูจ้าว เจี้ยนซือที่หนึ่ง “มันขึ้นอยู่กับว่าสุดยอดของวิเศษที่อยู่ในใจของเจ้า คืออะไร ถ้าหากบอกว่าสิ่งนั้นที่เจ้าหมายถึงคืออาวุธชิ้นหนึ่ง ย่อม ต้องมีอย่างแน่นอน!”

“แล้วมันคือสุดยอดอาวุธวิเศษแบบไหนกันล่ะ?” จ้าว
เจียนซื่อถามไม่ได้ว่า “เทียบกับทวนสามง่ามของปีศาจทะเลเป็น
เช่นใด?”

“ทวนสามง่าม” หลี่ชียือดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้
กล่าวว่า “เจ้ารู้ประวัติความเป็นมาของทวนสามง่ามหรือไม่? แล้ว
เจ้ารู้ถึงอำนาจของทวนสามง่ามที่แท้จริงหรือไม่?”

จ้าวเจียนซื่อกล่าวว่า “สุดยอดอาวุธเทพของปีศาจทะเล
ในบรรดาปีศาจทะเล ผู้ที่ได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามก็
สามารถเป็นเทพแห่งทะเล มีพละนาฏภาพไร้ขอบเขต ปราศจากผู้
ต่อกรในหมื่นแดน ความแข็งแกร่งของมันอยู่เหนือสัจอาวุธราชัน
เซียน”

ทวนสามง่ามเป็นสุดยอดตำนานของปีศาจทะเลและ
เป็นอาวุธเทพของปีศาจทะเล! ปีศาจทะเลก็เช่นเดียวกับเผ่า
พฤษชา ยอดฝีมือที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกเขาไม่ได้เป็นราชัน
เซียน ผู้แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าพฤษชากลายเป็นปรมาจารย์
พฤษชา ขณะที่ผู้แข็งแกร่งที่สุดของปีศาจทะเลกลายเป็นเทพแห่ง
ทะเล

ยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งที่สุดของปีศาจทะเลจะแตกต่างกัน
จากปรมาจารย์พิภพษา ยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งที่สุดของปีศาจทะเลจะ
ได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม หลังจากได้รับทวนสามง่ามแล้ว
ไม่เพียงกลายเป็นเทพแห่งทะเล ยังได้ครอบครองทวนสามง่ามอีก
ด้วย

เทพแห่งทะเลแต่ละรุ่นของปีศาจทะเลหลังจากที่ได้
ครอบครองทวนสามง่ามแล้ว ล้วนแล้วแต่สู้กับราชันเซียนได้ ต่อให้
ราชันเซียนได้สืบทอดชะตาฟ้าและสยบด้วยสัจอาวุธราชันเซียน
เทพแห่งทะเลที่ครอบครองทวนสามง่ามยังคงรับมือราชันเซียนได้!

“ที่เจ้ารู้มานั้นมันแค่ผิวเผินเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่หัวเราะ
แล้วกล่าวว่า “ช่างเถอะ พุดมากไปก็ไร้ประโยชน์ สำหรับพวกเจ้า
แล้วถึงรู้ไปก็จะทำอะไรได้? ต่อให้ภายในวังน้ำวนขนาดใหญ่มี
อาวุธที่คล้ายคลึงกับทวนสามง่าม เผ่าวิญญาณเทพของพวกเจ้าจะมี
ใครสามารถควบคุมอาวุธเทพชิ้นนี้ได้?”

สุดท้ายแล้วหลี่ชีย่เหลือบมองจั่วเจี้ยนซือทีหนึ่ง กล่าว
ว่า “สำหรับเผ่าวิญญาณเทพของพวกเจ้าแล้ว พยายามก้าวเดิน
บนหลักสัจธรรมของราชันเซียนเถอะ นั่นจึงเป็นทศพิศราชธรรมที่

แท้จริง สำหรับสิ่งอื่นเป็นเพียงการพลิกแพลงภายใต้เงื่อนไขที่ไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้น”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ค่อยๆ หลับตาลง โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เอาละ อย่าได้รบกวนซ้ำอีกแล้ว”

จ้าวเจี้ยนชื้ออดทอดถอนใจเบาๆ ไม่ได้ สุดท้ายนางลุก ขึ้นยืนแล้วโค้งคารวะที่หนึ่ง กล่าวว่า “ประตูของไตรนิกายพิสุทธิ์ เปิดรับคุณชายหลีตลอดเวลา ยินดีต้อนรับคุณชายหลีมาเป็นแขก ทุกเมื่อ”

เวลานี้หลีชีเย่หลับตาเหมือนหลับสนิทไปแล้ว ส่วนจะได้ยินคำพูดของจ้าวเจี้ยนชื้อหรือไม่นั้นไม่มีใครรู้

จ้าวเจี้ยนชื้อก็ไม่ได้ถือสา นางเพียงแคร์ู้สึกผิดหวังเท่านั้นเอง การมาครั้งนี้ผลลงเอยเช่นเดียวกับเจ้านิกายพิสุทธิ์ที่ไม่ได้ อะไรเลย กระทั่งเวลานี้ นางจึงเข้าใจแล้วว่าไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาไม่มีอะไรสามารถดึงดูดใจหลีชีเย่ได้เลย

จ้าวเจี้ยนชื้อไม่อยู่รบกวนหลีชีเย่ต่ออีก เหยียบคลิ่น ล่องลอยจากไป เพียงพริบตาเดียวก็หายไปบนเส้นขอบฟ้า

หลี่ซีเยยังคงนอนอยู่ท่ามกลางน้ำทะเลต่อไปอย่าง
เฉยๆ สุดแล้วแต่น้ำทะเลจะพาไป ภายใต้การพองพองของน้ำทะเล
หลี่ซีเยไม่รู้ว่าตัวเองล่องลอยไปนานเท่าไรแล้ว

สุดท้าย หลี่ซีเยพลันลืมตาขึ้นมา เขามุดหัวดำดิ่งลงใต้
ทะเล จมดิ่งลงไปเรื่อยๆ เพียงชั่วครู่เดียวปรากฏร่องน้ำทะเลลึก
ขนาดใหญ่ก็ได้ปรากฏต่อสายตาของหลี่ซีเย

ที่ตรงนี้เป็นส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งของหุบเขาทะเลลึกไม่มี
สิ้นสุด บริเวณที่ตรงนี้พาดผ่านอาณาจักรห้องทะเลบริเวณนี้พอดี

หลี่ซีเยดำดิ่งลึกลงไปยังร่องน้ำลึกทะเลในคราวเดียว
ทันใดนั้นเขาได้เปิดจิตเทพออกมา ทำการกวาดมองร่องน้ำทะเล
บริเวณนี้ทุกจุด ภายใต้การกวาดมองของจิตเทพ ไม่มีสิ่งใดรอด
พ้นจากสายตาของเขาไปได้

ในที่สุด หลี่ซีเยได้จับล่องไปที่หน้าผาสูงชันแห่งหนึ่ง
บนหน้าผาสูงชันปรากฏร่องรอยที่บุ่มเข้าไป ยืนอยู่ตรงจุดนั้น เห็น
หอยขนาดเท่าอ่างล้างหน้ากำลังฟ่นฟองฟอดๆ อยู่เป็นระยะๆ

หอยตัวนี้แลดูไม่มีอะไรเป็นพิเศษ สิ่งหนึ่งที่ทำให้สะดุดตาก็คือมันมีไข่มุกสีทองอยู่ภายใน โดยที่ไข่มุกเม็ดนี้ได้เปล่งประกายอ่อนๆ ออกมา

หลี่ซีย่เมื่อได้เห็นหอยตัวนี้และไข่มุกเม็ดถึงกับเผยรอยยิ้มเฉยเมยออกมา นี้ กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า "การที่จะตามหาหอยที่นำทางให้ได้นับว่าไม่ง่ายเลย มีเพียงอาศัยจิตเทพ และปล่อยให้ล่องลอยไปตามน้ำ ต้องเป็นหอยตัวนี้จึงนำพาไปยังเส้นทางที่ถูกต้องได้" กล่าวจบก็ยื่นมือคว้าเอาหอยตัวนั้นขึ้นมาเก็บเอาไว้

การที่หลี่ซีย่ล่องลอยไปตามน้ำก็เพื่อต้องการจับหอยตัวนี้ให้ได้

แน่นอนว่าในทะเลมรกต ที่หุบเขาลึกไม่มีสิ้นสุดมีหอยทะเลอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก คิดอยากจะได้จำนวนเท่าไรก็ได้เท่านั้น แต่ในจำนวนหอยทะเลนับไม่ถ้วน มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เป็นหอยนำทางได้

ในอดีต หลี่ซีย่เคยตามหาหอยทะเลมาเป็นจำนวนมาก เคยจับหอยทะเลมาเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน หลี่ซีย่จึงรับรู้ถึง

ความลึกซึ้งพิสดารของมัน รู้ว่าจะต้องเป็นหอยทะเลประเภทไหนที่
เอามาใช้ประโยชน์ได้

หลังจากที่จับหอยตัวนี้ได้แล้ว หลีซีเย่ทำการยืนยัน
ทิศทางที่ถูกต้องได้แล้ว จึงมุ่งหน้าไปยังหาดทรายต้น

การมาหาดทรายต้นในครั้งนี่ของหลีซีเย่ก็เพื่อต้องการ
สิ่งของสองอย่างเพื่อนำมาต่ออายุชีพให้กับต้นนกยูง หนึ่งในสองสิ่ง
อยู่ในน้ำพุพิสุทธิ์ของบรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธิ์ ส่วนอีก
สิ่งหนึ่งถูกซ่อนเอาไว้ในที่ที่ลึกลับเป็นอันมาก

ด้วยเหตุนี้เอง หลีซีเย่จำเป็นต้องอาศัยหอยทะเลที่
สามารถช่วยนำทางเพื่อค้นหาสิ่งที่ซ่อนตัวอย่างมิดชิดให้ได้ หาไม่
แล้ว อาศัยการกระทำอย่างมูหะลุคุดันไม่มีทางได้สิ่งนี้มา

บทที่ 1195 เผาทะเลไพศาล

หลายวันมานี้ หาดทรายต้นก็เริ่มคึกคักขึ้นมา ผู้บำเพ็ญ
ตนของทะเลมรกตจำนวนไม่น้อยต่างก็มาถึงหาดทรายต้นแห่งนี้
แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนจากทะเลร่องน้ำลึกและทะเลปีศาจมังกรจำนวน
ไม่น้อยก็ได้มาถึงหาดทรายต้นเช่นกัน

ผู้บำเพ็ญตนจากสำนักต่างๆ เป็นจำนวนมากมาที่หาด
ทรายต้นก็เพราะปลาเข็มเงิน ปลาเข็มเงินถือเป็นสิ่งล้ำค่าอย่างหนึ่ง
ผู้บำเพ็ญตนและหมอโอสถในแดนวิญญูณสวรรค์จำนวนมาก
นิยมนำปลาเข็มเงินมาปรุงเป็นอาหารหรือกลั่นโอสถ เนื่องจากปลา
เข็มเงินเป็นยอดยาบำรุงอย่างหนึ่ง

ปลาเข็มเงินจะอาศัยอยู่บริเวณส่วนลึกของหุบเขาทะเล
ลึกไม่มีสิ้นสุด ปกติยากที่จะได้เห็นร่องรอยของพวกมัน ต่อให้ลง
ลึกไปในหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดก็ไม่แน่ว่าจะได้พบปลาเข็มเงิน
พวกนี้

มีเพียงรอให้ถึงเวลาที่ดอกปะการังในป่าปะการัง
บริเวณหาดทรายต้นแบ่งบาน ปลาเข็มเงินที่อาศัยอยู่ใต้หุบเขาทะเล
ลึกไม่มีสิ้นสุดจึงจะกรูกันออกมา เพื่อกินเกสรดอกปะการังกัน

ขณะที่ปลาเข็มเงินออกมาเป็นฝูงใหญ่ ก็จะเป็นโอกาสที่เหมาะสมสำหรับจับพวกมันได้ดีที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้ล่าเพ็ญตนจากสำนักต่างๆ จำนวนไม่น้อยทยอยกันมาที่หาดทรายต้น

ทำให้ในเวลานี้หาดทรายต้นดูคึกคักขึ้นมาทันตา ผู้ล่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่มาจากทุกหนทุกแห่งทยอยกันมาหยุดอยู่บริเวณหาดทรายต้น รอเวลาฤดูที่ดอกปะการังเป่งบาน

แม้ว่าบริเวณหาดทรายต้นจะมีผู้ล่าเพ็ญตนมาอาศัยอยู่จำนวนมากไม่น้อย แต่ไม่มีประเภทยอดฝีมือระดับสุดยอด ส่วนใหญ่ที่มาก็คจะเป็นศิษย์รุ่นที่สามธรรมดาๆ

แม้จะกล่าวว่าปลาเข็มเงินนั้นล้ำค่ายิ่งนัก แต่มันยังไม่ถึงขั้นหาพบได้ยาก ดังนั้นของระดับนี้ยอดฝีมือระดับสูงก็จะไม่มาด้วยตนเอง

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้ที่มายังหาดทรายต้นจึงไม่ใช่พวกมีชื่อเสียงโด่งดัง แค่พอมีชื่อเสียงกับเขาบางเมื่อปรากฏตัวก็จะเป็นที่ฮือฮาและได้รับความสนใจไม่น้อย

เป็นต้นว่ากงซุนเซียนเอ๋อ หลังจากที่นางมาหยุดพักอยู่ที่หาดทรายต้นแล้วก็ดูจะเป็นที่สนใจของผู้คนยิ่งนัก บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยได้ไปเยี่ยมคารวะนาง และต้องการคบหากับนาง

กงซุนเซียนเอ๋อคือนางหนูที่รับใช้ใกล้ชิดและเป็นคนสนิทของกงซุนเหม่ยยวี ขณะที่กงซุนเหม่ยยวีคืออนุของอ่องเทพจุมบาดาล เป็นที่โปรดปรานของอ่องเทพจุมบาดาลยิ่งนัก กระทั่งมีข่าวลือว่านางอาจมีโอกาสดำรงการแต่งตั้งให้เป็นฮองเฮา ด้วยเหตุนี้เอง คนรับใช้ได้ดีเพราะนาย กงซุนเซียนเอ๋อลึกลับกลายเป็นผู้มีอิทธิพลในราชวงศ์จุมบาดาลคนหนึ่งเหมือนกัน

บุคคลเช่นนี้ย่อมเป็นที่ต้องการคบหาของศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ระดับบรมดาหัวไปอยู่แล้ว

ณ หาดทรายต้น นอกเหนือจากบุคคลเฉกเช่นกงซุนเซียนเอ๋อแล้ว ยังมีคนอื่นๆ ที่พอมีระดับอยู่บ้าง เป็นต้นว่านักพรตหลินน้อย และเหยียนหยางหลง ทั้งหมดนับเป็นผู้ที่พอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง

ขณะที่นักพรตหลินน้อยมาถึงนั้น เขามาด้วยการเหาะลงมาจากฟ้าแล้วลงสู่ทะเลโดยลำพังคนเดียว บริเวณที่เขาเดินผ่านน้ำทะเลได้แยกออกเป็นทาง แม้แต่สัตว์น้ำต่างๆ ก็หลีกทางให้กับเขา

นักพรตน้อยที่ดูเหมือนจะมีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ด กลับมีกลิ่นอายเซียนอยู่บ้าง ท่าทีล่องลอยห่างไกลจากกิเลสของโลกมนุษย์ หน้าใสดั่งหยก หากไม่เป็นเพราะเขาสวมชุดนักพรต ผู้คนยังเข้าใจว่าเขาไม่ใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดา

หลังจากนักพรตหลินน้อยมาถึงแล้ว ได้มีผู้บำเพ็ญตน กลุ่มคนรุ่นใหม่ของทะเลมรกดทยอยกันเข้าไปกล่าวทักทายเขาด้วยความเป็นกันเองและคุ้นเคย

กระทั่งผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงฐานะอยู่บ้าง เมื่อพบเห็นนักพรตหลินน้อยแล้วก็จะกล่าวทักทายว่า “รบกวนสหายช่วยถามไถ่ทุกข์สุขกับท่านนักพรตด้วยนะ”

มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่รู้สึกอิจฉาที่เขาได้ฝึกสุดยอดวิชาในหล้า “เคล็ดกายเซียนพิสุทธิมิปนเปื้อน” และเอ่ยปากชื่นชมในโชควาสนาของเขา

“เคล็ดกายเขียนของพีท่านนับว่าถึงขั้นยอดเยี่ยมที่สุดแล้ว อีกไม่นานเท่าไรก็ต้องสำเร็จขั้นต้นได้แน่นอน ไม่แน่ว่าอายุสามสิบก็สามารถบรรลุขั้นกลางได้แล้ว”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก” นักพรตหลินน้อยหัวเราะขึ้นมา กล่าวถ่อมตนว่า “เมื่อเทียบกับนายของข้าแล้ว ข้าเป็นเพียงแสงของหิ่งห้อยเท่านั้น ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง” แม้ว่าเขาจะกล่าวถ่อมตนเช่นนี้ แต่ดูจากสีหน้าท่าทางแล้วออกจะลำพองใจอยู่สามส่วน

คำว่า “นาย” จากปากของนักพรตน้อยหลินหมายถึงเจ้าสำนักสมุทรเลียงกิเลสนักพรตหลิน ซึ่งนับเป็นดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงแห่งยุคคนหนึ่ง

สมุทรเลียงกิเลสก่อตั้งขึ้นโดยผู้ที่สำเร็จเคล็ดกายเขียนขั้นสมบูรณ์คนหนึ่ง สำนักแห่งนี้มีเคล็ดกายเขียนที่สุดยอดในหล้าในครอบครอง คือ เคล็ดกายเขียนพิสุทธิมิปนเปื้อน ซึ่งเคล็ดกายเขียนนี้สามารถฝึกต่อจนสำเร็จเป็นเคล็ดกายเขียนพิสุทธิได้

นักพรตหลินคือเจ้าสำนักแห่งสมุทรเลียงกิเลสคน
ปัจจุบัน ได้ยินว่ากายพิสุทธ์ของเขาถึงชั้นกลางแล้ว กำลังก้าวสู่ชั้น
สมบูรณ์ต่อไป

ขณะที่นักพรตน้อยหลินเป็นเพียงเด็กน้อยที่อยู่ข้าง
กายของนักพรตหลินเท่านั้นเอง แม้ว่าเขาจะเป็นเพียงนักพรตน้อย
คนหนึ่งเท่านั้น แต่ติดตามนักพรตหลินตั้งแต่เยาว์วัย ได้รับความ
เอ็นดูจากนักพรตหลินอย่างมาก นับว่าเป็นผู้ที่มีอิทธิพลคนหนึ่ง
เหมือนกัน

นอกเหนือจากนักพรตน้อยหลินแล้ว ยังมีบุคคลที่พอมิ
ชื่อเสียงและฐานะอีกคนหนึ่ง ก็คือศิษย์ของราชาสุรียานามว่า เห
ยียนหยางหลง

กระสวยบินสีแดงทับทิมได้ทอดสมออยู่บริเวณชายฝั่ง
หาดทรายสั้น โดยที่กระสวยลำนี้มีขนาดใหญ่โตมาก ยามที่มัน
จอดอยู่บริเวณกำแพงเมืองของหาดทรายสั้นนั้น ได้เกิดเป็นร่มเงา
ขนาดใหญ่ทอดไปในทะเล

เมื่อได้เห็นกระสวยบินสีแดงทับทิมที่มีเครื่องหมาย
พิเศษ สร้างความสะท้านใจให้กับผู้บำเพ็ญตนจนต้องหวั่นเกรง

เป็นจำนวนมาก เนื่องจากกระสวยบินลักษณะเช่นนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้ครอบครองอยู่...ราชาสุรียา

กระสวยบินไม่ได้จอดอยู่นาน หลังจากที่เขาหนุ่มคนหนึ่งได้ก้าวลงมาแล้ว กระสวยลำนี้ก็ได้แล่นออกไปภายในพริบตาเดียวเท่านั้น

ชายหนุ่มที่ก้าวเดินลงมาจากระสวยบินนั้นมีหน้าตาหล่อเหลามาก เหมือนหนึ่งเขาได้นำพาเอาความรู้สึกของประกายจุดฉลาดแสนตา ไม่ว่าเขาจะก้าวเดินไปตรงไหนก็สามารถทำให้พื้นที่บริเวณนั้นสว่างไสวอย่างนั้น

เขาผู้นี้ก็คือศิษย์ของราชาสุรียา นามเหยียนหยางหลง เป็นศิษย์ที่ได้ฝึกกายสุรียันและมีความโดดเด่นที่สุด

หลังจากที่เหยียนหยางหลงมาถึงแล้ว ศิษย์ของสำนักต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์อันดีกับนิกายสุรียาต่างทยอยกันเข้าไปให้การต้อนรับ และถามไถ่ถึงราชาสุรียา

ทั้งนิกายสุรียาและสมุทรรเลียงกิเลสต่างเป็นสำนักที่มีชื่อเสียงโด่งดังของทะเลมรกต เฉกเช่นสมุทรรเลียงกิเลส นิกาย

สุริยาก็ถูกก่อตั้งขึ้นโดยคนผู้หนึ่งสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์
เช่นกัน พวกเขามี “กายเขียนสุริยันไทย์วี”

แน่นอนไม่ว่าจะเป็นนิกายสุริยาหรือสมุทฺรเลียงกิเลส
เมื่อเปรียบเทียบกับไตรนิกายพิสุทธิแล้ว นับว่ายังห่างชั้นกันมาก
อยู่ แต่พวกเขาต่างก็เป็นสำนักของเผ่าวิญญูณเทพด้วยกัน ทำ
ให้ทั้งนิกายสุริยาและสมุทฺรเลียงกิเลสต่างก็มีอิทธิพลต่อทะเลมรกต
อยู่ไม่น้อย

หลังจากที่หลี่ชีย่กลับถึงยังหาดทรายต้นแล้ว หาด
ทรายต้นเวลานี้ดูจะครึกครื้นยิ่งกว่าเดิมเสียอีก ทำให้อ่าวที่มีความ
เงียบสงบพลันกลับกลายเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยผู้คน que เดินผ่าน
ไปมา

หลังจากที่หลี่ชีย่กลับไปถึงหาดทรายต้นแล้ว ได้หา
ซื้อสิ่งของจำเป็นที่จะต้องใช้ในการทำพิธี เสร็จแล้วก็มุ่งหน้า
กลับไปยังโรงเตี๊ยมเพื่อจะได้นำเอาสิ่งเหล่านั้นทำพิธีให้เสร็จสิ้น

“หลีกไป หลีกไป...” ในเวลานี้เอง บนถนนที่อยู่ใต้ทะเล
ปรากฏเสียงอีกทีก็ขึ้นมา ดูสับสนวุ่นวายอลหม่านไปหมด

เดิมทีถนนที่เต็มไปด้วยผู้บำเพ็ญตนที่เดินสวนกันไปมาจำนวนไม่น้อย แต่ว่าเวลานี้ต่างหลบกันเป็นทางขึ้นมา

ในขณะนี้เอง ปราภฏฝูงปลาฝูงหนึ่งว่ายมาตามเส้นทางของถนนสายนี้ จำนวนอย่างต่ำก็กว่าพันตัว ทุกตัวล้วนแล้วแต่มีขนาดสามเขี้ยวเศษ ปลาทุกตัวจะมีลักษณะคล้ายๆ กัน ลำตัวเป็นสีเงิน มีครีบเป็นสีแดง บนหัวมีหนามที่แหลมคมยื่นออกมา ท่าทางดูดุร้ายยิ่งนัก โดยเฉพาะยามที่พวกมันอ้าปากเผยให้เห็นถึงฟันสีขาวอันแหลมคมเต็มปากนั้น ทำให้ผู้คนถึงกับประหวั่นพร่นพริ้งขึ้นมา

ฝูงปลาฝูงนี้สามารถพูดภาษามนุษย์ได้ บางตัวครีบก้มซ้ายขวาได้กลับกลายเป็นมือทั้งสองข้าง แต่โดยภาพรวมก็ยังคงความเป็นลักษณะดั้งเดิมอยู่

“เผ่าทะเลกว้างไพศาล...” ผู้คนจำนวนมากต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้เห็นฝูงปลาดุร้ายที่พาลและถืออำนาจบาตรใหญ่เหล่านี้ ไม่ต้องการขัดแย้งกับพวกเขา

“เพี้ยะ” เวลา นี้ มีผู้บ่าเพี้ยุตคนหนึ่งเคลื่อนไหวก้าวไป นิด ไม่ทันหลบหลีกให้พ้นทาง ในจำนวนฝูงปลาที่ตัวใหญ่ที่สุดและ นำหน้าจึงได้ใช้แสที่อยู่ในมือฟาดไปอย่างแรง

ผู้บ่าเพี้ยุตคนนี้หลบแสที่ฟาดเข้าใส่พ้น รู้สึกว่าเป็น เรื่องอัปยศที่ถูกกระทำเช่นนี้ต่อหน้าธารกำนัล ไม่สามารถอดกลั้น ต่อไปได้ จึงจ้องเขม็งพร้อมกับกล่าวถ้อยคำรุนแรงออกไปว่า “เป็น เผ่าทะเลกว้างไพศาลแล้วอย่างไร ยิ่งใหญ่หนักหรือ เป็นเผ่าทะเล ไพศาลแล้วสามารถถืออำนาจบาตรใหญ่ตามอำเภอใจอย่างนั้นรี!”

“เหอะ เหอะ เหอะ...” ปลาดุร้ายขนาดใหญ่ตัวนี้หัวเราะ นาสะพริงกแล้วออกมา “เจ้าพุดถูก เผ่าทะเลกว้างไพศาลพวกเรา ยิ่งใหญ่ พี่น้องทั้งหลาย ทำให้เขารู้ถึงการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของ พวกเรา!”

“เปรี้ยะ...” บรรดาปลาทุกตัวที่อยู่ด้านหลังปลาตัวนี้ได้ อาศัยหนามแหลมบนหัวของพวกมันปล่อยกระแสไฟออกมา พลัน ผู้บ่าเพี้ยุตนี้ก็ถูกไฟดูดจนล้มลงโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

ทว่าเรื่องที่น่ากลัวกว่านี้ได้เกิดขึ้นแล้ว ฝูงปลาจำนวน นับพันตัวพลันว่ายบุกเข้าไปก่อดนกร่างของผู้บ่าเพี้ยุตคนเคราะห์

ร้าย และกินจนหมดสิ้นในพริบตาเดียว ทั้งกัดแทะแม้แต่กระดูก ไม่เหลือแม้แต่เลือด

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกขนลุกขนพองเมื่อได้เห็นภาพนี้ ทุกคนทยอยกันถอยห่างออกไป ไม่มีใครกล้าขวางทางปลาฉลามกลุ่มนี้อีก

“เหอะ เหอะ นี่แหละคือการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของเผ่าทะเลกว้างไพศาลตามแบบฉบับของพวกเรา เข้าใจแล้วหรือไม่” เจ้าปลาฉลามที่เป็นผู้นำฝูงมองไปรอบๆ ท่าที่ระรานผู้คน

ผู้คนจำนวนมากต่างมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปกับการแสดงท่าที่ระรานเช่นนี้ พวกเขาได้แต่เก็บความโกรธในใจแต่ไม่กล้าแสดงออก เนื่องจากไม่มีใครต้องการไปยุ่งกับเผ่าทะเลกว้างไพศาล!

เผ่าทะเลกว้างไพศาลถือเป็นเผ่าของปีศาจทะเลขนาดใหญ่ และเป็นเผ่าใหญ่ของทะเลมรกต กระทั่งมีผู้กล่าวว่าเผ่าทะเลกว้างไพศาลเป็นเผ่าที่ใหญ่ที่สุดของปีศาจทะเลกระทั้งของแดนวิญญานสวรรค์อีกด้วย

แม้ว่าเผ่าทะเลกว้างไพศาลจะมีชาติกำเนิดเป็นเผ่า
ปีศาจทะเล แต่ว่าพวกเขาไม่ได้รับการต้อนรับจากเผ่าปีศาจทะเล
แม้ว่าจะเป็นเผ่าปีศาจทะเลด้วยกัน แต่ในสายตาของเผ่าปีศาจทะเล
อื่นๆ มองว่าพวกเขาเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่ำชั้นกว่า กระทั่งเรียกว่าเป็น
พวกต่ำต้อย

ความจริงก็แทบจะเป็นเช่นนี้ เนื่องจากเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลแม้จะมีขนาดใหญ่ แต่พวกเขาถือว่าต่ำชั้นกว่าจริงๆ ใน
ฐานะที่เป็นเผ่าปีศาจทะเลเหมือนกัน แต่เผ่าทะเลกว้างไพศาลยาก
ที่จะสลัดจากรูปลักษณ์ดั้งเดิมของพวกเขา หากพวกเขาต้องการ
กลายร่างจะต้องอาศัยการบำเพ็ญตนที่ยาวนานมาก เผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลที่สามารถบำเพ็ญตนจนกลายร่างเป็นมนุษย์ได้นั้น ล้วน
แล้วแต่เป็นระดับยอดฝีมือ เป็นผู้ดำรงอยู่ในระดับอ่องทั้งสิ้น

สำหรับด้านสรีระของเผ่าทะเลกว้างไพศาลแล้ว พวก
เขาดูจะอ่อนแอกว่าปีศาจทะเลเผ่าอื่นๆ แต่เผ่าทะเลกว้างไพศาล
กลับเป็นเผ่าพันธุ์ที่น่ากลัวมากที่สุดในบรรดาเผ่าปีศาจทะเล
ทั้งหลาย เนื่องจากจำนวนของพวกเขามีมากจนสุดจะประมาณ
อาจกล่าวได้ว่าพวกเขามีมากพอๆ กับจำนวนปลาทั้งหมดที่มีอยู่ใน
แดนวิญญานสวรรค์รวมกัน

ในแดนวิญญานสวรรค์มีคำกล่าวอยู่คำหนึ่ง ขอเพียง
ที่ที่มีน้ำ ที่นั่นก็จะมีเผ่าทะเลกว้างไพศาล อาศัยคำกล่าวคำนี้ก็
พอจะจินตนาการได้ว่าเผ่าทะเลกว้างไพศาลมีขนาดใหญ่เพียงใด

การขยายพันธุ์ของเผ่าทะเลกว้างไพศาลต้องเปรียบ
เปรยด้วยคำว่าบ้ำระห่ำเท่านั้น นั่นยอมหมายถึงเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลสังหารไม่สิ้น ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เผ่าทะเล
กว้างไพศาลเคยถูกโจมตีทำลายถึงรัง แต่ท้ายที่สุดแล้ว เผ่าทะเล
กว้างไพศาลก็สามารถยืนหยัดขึ้นได้ใหม่ ทำการขยายเผ่าพันธุ์อีก
ครั้ง ขณะที่สำนักหรือผู้ที่เคยทำลายพวกมันแต่เดิมนั้น กลับต้อง
เป็นฝ่ายถูกเผ่าทะเลกว้างไพศาลทำลายเสียเอง

สิ่งนี้ก็คือสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของเผ่าทะเลกว้างไพศาล
แม้พวกเขาจะดูอ่อนแอ แต่ฆ่าล้างไม่หมดสิ้น!

บทที่ 1196 กินเอ็นมังกร

ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกขนลุกขนพองที่ได้เห็นเผ่าทะเลกว้างไพศาลก่อกินผู้บำเพ็ญตนภายในพริบตาเช่นนี้ ทุกคนต่างถอยไปติดขอบทางทั้งสองข้าง ไม่กล้าขวางทางของปลาตุร้ายจากเผ่าทะเลกว้างไพศาลจำนวนกว่าพันตัวเหล่านี้

ครั้นเห็นผู้คนทั้งหลายกลัวจนตัวสั่นเหมือนลูกนก ทำให้ปลาตุร้ายจากเผ่าทะเลกว้างไพศาลยิ่งรู้สึกอีกเหิมขึ้น กระทั่งเรียกได้ว่าลำพอง หยิ่งผยอง ลุยไปข้างหน้าอย่างอูดลุดดุดัน โดยไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด

แต่เจ้าปลาตุร้ายพันกว่าตัวของเผ่าทะเลกว้างไพศาลไปได้ไม่ไกลเท่าไรก็ต้องหยุด เนื่องจากด้านหน้าของทางสายนี้ปรากฏคนผู้หนึ่งที่เดินอย่างเอ้อระเหย

ผู้คนที่อยู่บนเส้นทางสายนี้ต่างเกรงกลัวต่อปลาตุร้ายพันกว่าตัว จึงได้ถอยห่างไปอยู่สองข้างทาง เวลานี้เหลือเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังคงเดินอยู่โดยไม่มีท่าทีว่าจะหลบ ซึ่งเหนือความคาดคิดเป็นพิเศษ

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่เดินท่าที่เอ้อระเหยกลับเป็นเผ่าพันธุ์
มนุษย์ จึงยิ่งเห็นอคติความคิดไปอีก

“เจ้าหนู เจ้าไม่มีตาหรืออย่างไร? บังอาจขวางทางของ
พวกเรา!” เจ้าปลาขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านหน้าสุดกล่าวด้วยเสียงอัน
ดังออกมา

ผู้คนที่อยู่สองข้างทางจำนวนไม่น้อยต่างปาดเหงื่อเย็น
เมื่อเห็นชายหนุ่มเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ เกรงว่าเจ้าหนุ่มเผ่าพันธุ์
มนุษย์ผู้นี้ยังไม่รู้ถึงความน่ากลัวของเผ่าทะเลกว้างไพศาลกระมัง

ชายหนุ่มผู้เดินอยู่บนถนนก็คือหลี่ชียั่นเอง สำหรับ
คำพูดของปลาตัวนี้ หลี่ชียั่นไม่ได้เลิกกระทงหนึ่งตา และซี
คร้านจะมองหน้าเขาด้วยซ้ำ

เมื่อถูกเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ดูแคลนเช่นนี้ เจ้าปลาตัว
นี้รู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างยิ่ง ร้องเสียงดังออกไปว่า “เจ้าหนู
สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป นรกไร้ประตูกลับบุกเข้ามา! พรรคพวก กิน
มันเสีย อย่าให้เหลือแม้แต่นิดเดียว!”

“เหอะ เจ้าหนู พวกเราชมชอบกินเนื้อมนุษย์ที่สุดเลย
หวานมันสดและนุ่ม!” ในเวลานี้เอง ปลาตุ๋นอีกตัวที่ทำหน้าตาน่า
เกลียดน่ากลัวได้กล่าวคำออกมา

“เปรี้ยะ...” ขาดคำ หนามแหลมบนหัวของปลาพันกว่า
ตัวปล้นปรากฏประกายไฟขึ้นมา จากนั้นรวมตัวกลายเป็นกระแสไฟ
สายหนึ่งพุ่งเข้าหาหลี่ชียะ

บางคนเมื่อเห็นภาพนี้ก็รู้สึกทนดูไม่ได้ พวกเขา
จินตนาการได้ว่าจุดจบของหลี่ชียะจะต้องถูกฉีกร่างและกลืนกิน

“เปรี้ยะ...” กระแสไฟฟ้าที่ทรงพลังนี้พุ่งเข้าหาตัวของหลี่
ชียะ กลับไม่ปรากฏประกายไฟขึ้น เหมือนว่ากระแสไฟเหล่านี้ถูก
กลืนกินไปสิ้นอย่างนั้น

กระทั้งฟ้าผ่าที่เกิดจากวิบากฟ้ายังทำอะไรหลี่ชียะไม่ได้
ดวงตรามิติโบราณของเขาสามารถกลืนกินวิบากภัยทุกอย่าง แต่
กระแสไฟเล็กน้อยเช่นนี้สำหรับหลี่ชียะย่อมไม่นับเป็นอะไรอยู่แล้ว

การที่กระแสไฟแรงสูงเข้าปะทะร่างของหลี่ชียเอ่แล้วไม่ปรากฏแม้แต่ประกายไฟให้เห็น ทำให้ปลาตุ๋รายจำนวนมากว่าพันตัวของเผ่าทะเลกว้างไพศาลถึงกับงุนงง

จังหวะที่ปลาพันกว่าตัวกำลังอยู่ในอาการงุนงุนนั้น หลี่ชียเอ่ชี้นิ้วออกไป จากนั้นได้ยินเสียงดัง “เปรียะ” ดังขึ้น พริบตาเดียวเท่านั้น พลังไฟฟ้าที่ทรงพลังยิ่งถูกปล่อยออกมาจากปลายนิ้วของหลี่ชียเอ่ เสมือนหนึ่งแสงอาทิตย์ที่สาดส่อง

“เปรียะ เปรียะเปรียะ...” เห็นประกายไฟที่ปะทุขึ้นมา และสายฟ้าแลบที่วิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วจนสุดจะบรรยาย

ในเวลานี้ เวลาเหมือนหยุดลง จากนั้นได้ยินเสียง “ตบ ตบ ตบ” เสียงของตกลงพื้น ปรากฏปลาตุ๋รายพันกว่าตัวทั้งหมด ล้มลงนอนกับพื้น

มีเพียงปลาที่ตัวใหญ่ที่สุดและอยู่หน้าสุดที่ยังไม่ได้ล้มลง เมื่อเห็นพรรคพวกตัวเองกว่าพันล้มลงทั้งหมด เขารับรู้ได้ทันทีว่าตัวเองได้ชนตอเข้าให้แล้ว ไม่ต้องคิดมากหันหลังวิ่งหนีทันที

แต่เขาริ่งไปได้ไม่ถึงสองก้าวก็ถูกหลี่ชี่เย่คว้าเข้าไปที่บริเวณเหนืออก ไม่สามารถกระดิกตัวได้อีก

ถึงแม้จะถูกหลี่ชี่เย่จับตัวเอาไว้ได้ แต่เขายังคงมีความยโสอยู่บ้าง ร้องเสียงอันดังว่า “เจ้าหนู รีบปล่อยข้าเสีย ข้าคือขุนพลไต้บั้งคับบัญชาของโหวทะเลกวางไพศาล เจ้ากล้าแต่ต้องตัวข้าแม่เพียงปลายเกล็ด กำลังพลนับล้านของโหวทะเลกวางไพศาลจะต้องฉีกกินเนื้อของเจ้าจนไม่เหลือแม้แต่กระดูก กระทั่งทำการถอนรากถอนโคนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ทั้งหมด”

“โหวทะเลกวางไพศาล?” เมื่อได้ยินคำนี้แล้ว หลี่ชี่เย่ยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า “ไม่เคยได้ยิน อย่างไรก็ตามแต่ระดับโหวน้อยๆ ของปลาเลย ต่อให้เผ่าทะเลกวางไพศาลทั้งเผ่าของเจ้าในสายตาของข้าก็ไม่ต่างอะไรกับมดปลวกเท่านั้น”

“เจ้าเดรัจฉานน้อย บังอาจลบหลู่เผ่าทะเลกวางไพศาลของข้า ในแดนวิญญานสวรรค์ไม่มีที่ยืนสำหรับเผ่าพันธมิตรมนุษย์ของเจ้า...” เมื่อได้ยินหลี่ชี่เย่ดูแคลนต่อเผ่าทะเลกวางไพศาลของตน เจ้าปลาตุ๋นตัวนี้พลันร้องกล่าวเสียงอันดังออกมา

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง นิ้วชี้ไปที่ตัวปลา "จืด" ปรากฏว่าตัวของมันปริแยกออกกลายเป็นเนื้อปลาที่หึ่งบางและเรียงกันอย่างเรียบร้อยเป็นชิ้นๆ

ในเวลา นี้ ได้บังเกิดภาพที่ประหลาดขึ้นมา หลังจากทีเนื้อของปลาตัวนี้ได้แยกตัวออกเป็นชิ้นๆ แล้ว จากนั้น แม้แต่เครื่องในของปลาก็มีการแยกออกมาเรียงกันเป็นชุด สุดท้ายทั้งเนื้อปลาและเครื่องในท่ทุกส่วนของปลาก็ถูกแยกตัวออกจนเหลือไว้แต่โครงกระดูกปลาที่สมบูรณ์

บนส่วนหลังของโครงกระดูกปลามีเส้นเอ็นเส้นหนึ่งทีใสดั่งหยกอยู่เส้นหนึ่ง เห็นเป็นประกายระยิบระยับทั่วเส้นเอ็นเส้นนั้น ดูไปแล้วก็คล้ายกับเอ็นมังกร

ทีอัศจรรย์มากไปกว่านั้นก็คือเนื้อปลาและเครื่องในปลาที่แยกออกไปจากตัวปลายังสามารถเต้นได้เหมือนดั่งมีชีวิตขณะที่ยังเป็นปลาที่สมบูรณ์อยู่

หลี่ซีเยพลันจัดการดึงเอาเอ็นปลาจนติดมือออกมาเรื่องราวทีไม่น่าเชื่อได้เกิดขึ้น เมื่อเอ็นปลาถูกดึงออกไป เนื้อปลาทีเป็นชิ้นๆ นั้นถึงกับร้อง "อ้ากก" ออกมาอย่างน่าเวทนาออกมาได้

หลังจากที่เอ็นปลาถูกดึงออกมาแล้ว ทุกส่วนของปลาไม่ว่าจะเป็นชิ้นเนื้อปลา หรือเครื่องในปลาก็ได้หยุดเต้นในทันทีเหมือนหนึ่งสูญเสียวพลังชีวิตไปโดยพลัน และค่อยๆ หยอयर่วงหล่นลงบนพื้นที่ละชั้นๆ

เอ็นปลาที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่เส้นนี้แลดูใสเหมือนหยกและปรากฏประกายออกมา ดูจะดึงดูดใจผู้คนมากเป็นพิเศษเหมือนว่ามันยังคงเปี่ยมด้วยพลังชีวิตอยู่อย่างนั้น

หลี่ซีเย่พลันโยนเข้าปากและเคี้ยวอย่างละเอียดแล้วกลืนลงท้อง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แม้ว่าจะไม่ใช่เอ็นมังกรที่แท้จริง แต่ก็นับว่ามีรสชาติดี เพียงแต่ขาดเครื่องปรุงไปสักหน่อย”

ภาพนี้ได้ทำเอาผู้คนทั้งหมดถึงกับตะลึงงัน โดยเฉพาะหลังจากที่ได้กลืนเอ็นปลาเข้าไปแล้ว ยังสามารถพูดออกมาอย่างนี้

“เอาเถอะ วันนี้ก็กินเพิ่มอีกสักมื้อก็แล้วกัน ไม่ได้กินเอ็นของเผ่าทะเลไพศาลมานานแล้ว” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยพร้อมกับเหลือบมองดูปลาตุ๋นที่ร้ายพันกว่าตัวที่อยู่บนพื้น

ขาดคำ หลี่ซียะตวัดแขนเสื้อที่หนึ่ง จัดการรวบเอาปลาทั้งหมดเข้าไปไว้ในถ่วงจักรวาล มุ่งหน้าไปยังโรงเตี๊ยมที่อยู่ข้างหน้า

ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่มองดูหลี่ซียะที่กำลังมุ่งหน้าไปยังโรงเตี๊ยมที่อยู่ด้านหน้าด้วยความมุงนง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ มีบางคนที่ได้สติกลับมาถึงกับกลืนน้ำลายลงคอเอือก กล่าวเสียงแผ่วเบาออกมาว่า “ฟังว่าเอ็นปลาทะเลไพศาลนี้เลิศรสมากเป็นพิเศษ ชาตินี้ยังไม่เคยได้ชิมเลยนะ”

“เจ้าบ้าไปแล้วรึ หากให้เผ่าทะเลไพศาลได้ยื่นเข้าล่ะก็ เจ้าต้องถูกฆ่าล้างเก้าชั่วโคตรเลยนะ” เพื่อนที่อยู่ข้างกายคนผู้นี้รีบเอามือปิดปากและกล่าวเตือนสติเขา

ปลาตุ๋นของเผ่าทะเลกว้างไพศาลจะมีเอ็นที่ติดอยู่กับกระดูกส่วนหลังมาแต่กำเนิด เผ่าทะเลกว้างไพศาลพวกเขาเองเรียกเอ็นนี้ว่าเอ็นมังกร ถือเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดบนตัวของพวกเขา ถ้าหากสูญเสียนเอ็นนี้ไป ปลาทะเลกว้างไพศาลอย่างพวกเขา ก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกต่อไป

แต่ได้ยืนยันว่าเส้นเอ็นม้งกรของปลาเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลเลิศรสยิ่งนัก กระทั่งมีผู้ยกย่องให้เอ็นม้งกรปลาเผ่าทะเล
กว้างไพศาลเป็นหนึ่งในสุดยอดอาหารทะเลเลิศรส

แต่ว่าคนทั่วไปไปไม่กล้ากินเอ็นม้งกรปลาเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาล เนื่องจากหากรู้ไปถึงหูของปลาดุร้ายเผ่าทะเลกว้างไพศาล
ล่ะก็ จะนำมาซึ่งการล้างแค้นอย่างโหดเหี้ยมที่สุด กระทั่งอาจถูก
ทำลายสิ้นทั้งเผ่าพันธุ์

มีเพียงสุดยอดฝีมือเช่นจักรพรรดิเทพ ราชันเซียน
ปรมาจารย์พิฤกษา หรือเทพแห่งทะเลเหล่านี้ ที่กล้ากินเอ็นม้งกร
อย่างเปิดเผย

แน่นอน เมื่อปลาดุร้ายเผ่าทะเลกว้างไพศาลต้องเผชิญ
กับยอดฝีมือเช่นนี้ก็ต้องจนด้วยเกล้า ไม่สามารถทำอะไรได้ ได้แต่
ทำเฉยถือว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในแดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ เคยมีการเล่าลือกันว่า
ปรมาจารย์พิฤกษา และเทพแห่งทะเลแต่ละรุ่นล้วนแล้วแต่เคยกิน
เอ็นม้งกรมาแล้วทั้งสิ้น ส่วนข้อเท็จจริงเป็นเช่นใดนั้นไม่มีใครรู้แน่
ชัด

หลี่ชียเอ่ได้กลับไปยังโรงเตี๊ยมวังน้ำวนอีกครั้ง ซึ่งก็คือโรงเตี๊ยมที่ดำเนินกิจการโดยอาจารย์อาของเย่เถื่อนั่นเอง เมื่อหลี่ชียเอ่ก้าวเท้าเข้าไปในโรงเตี๊ยม เจ้าแก้วจึงให้การต้อนรับหลี่ชียเอ่อย่างเป็นกันเอง เนื่องจากนิกายพิสุทธิได้มีคำสั่งลงมาว่าภายในอาณาเขตที่ขึ้นอยู่กับไตรนิกายพิสุทธิจะต้องให้การรับรองหลี่ชียเอ่อย่างดีที่สุด

“เจ้าแก้ว ขอขมึนอย่างดี และน้ำปรงรสที่หมักมาหลายปีชุดหนึ่ง” หลี่ชียเอ่นั่งลงพร้อมกับขวดแขนเสื้อ ปลาตุ๋นทั้งหมดก็ไปกองอยู่กับพื้น

ครั้นเห็นกองปลาที่สุ่มตั้งภูเขา ทั้งเจ้าแก้วร้านและบรรดาลูกค้าที่นั่งทานอาหารต่างมองดูด้วยความงงงัน

“ปลาทะเลกว้างไพศาล...” สีหน้าของเจ้าแก้วร้านพลันเปลี่ยนไป เมื่อเห็นปลาตุ๋นกองใหญ่เช่นนี้ รวมทั้งลูกค้าที่นั่งทานอาหารอยู่ในร้านก็มีสีหน้าเปลี่ยนไป

แม้จะเป็นเช่นนี้ เจ้าแก้วร้านผู้นี้ก็ไม่พูดพล่ามทำเพลง รีบจัดแจงนำเอาขมึนและน้ำปรงรสนานปีมาขึ้นโต๊ะให้

แม้ว่าปลาทะเลกว้างไพศาลทั้งหมดจะถูกกระแสไฟ
ของลีสี่เย แต่ไม่ถึงกับถูกฆ่าให้ตาย เพียงแต่ถูกไฟดูดจนกระดูก
ตัวไม่ได้เท่านั้นเอง

ลีสี่เยจัดการนำขมึ้นปรุงกับน้ำปรุงรสจนได้ที่ ยื่นมือ
ไปคว้าเอาปลาตุ๋นมาตัวหนึ่ง มือซ้ายกำดาบเงินฟันลงไปบริเวณ
กลางหลังเผยให้เห็นเอ็นมังกร ตะเกียบในมือของลีสี่เยรวดเร็ว
ปานสายฟ้าแลบ พลันคีบเอาเอ็นมังกรเอาไว้และดึงมันออกมา

“อ้ากก...” เมื่อเอ็นมังกรถูกดึงออกไป ปลาตุ๋นตัวนั้น
ร้องออกมาอย่างน่าเวทนาและเสียชีวิตในทันที

ลีสี่เยคีบเอ็นมังกรนั้นไปจิ้มกับซอสที่ปรุงเอาไว้แล้ว
ใส่ปากเคี้ยวหม่ำๆ อุดพ้ยักหน้าไม่ได้ว่า “รสชาติแบบนี้แหละ นี่คือ
อาหารทะเลเลิศรสของแดนวิญญูณสวรรค์นะ”

เมื่อกินหมดแล้ว ก็คว้าเอาปลาทะเลกว้างไพศาลมาอีก
ตัว ลงมือรวดเร็วตั้งเมฆที่ลอยล่องสายธาราที่ไหลไป พริบตาเดียว
ก็ดึงเอาเอ็นมังกรออกมา จิ้มกับซอสปรุงรสแล้วเอาเข้าปากเคี้ยว
หนุบหนับ ทุกอย่างล้วนแลดูเป็นธรรมชาติ ทุกท่วงท่าสมบูรณ์แบบ

ไร่ที่ตี แลดูเหมือนเป็นการเสวยสุขอย่างหนึ่ง เหมือนห้องเต้สูงศักดิ์
กำลังเสวยพระกระยาหารอย่างนั้น

ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารภายในโรงเตี้ยมทุกคนต่าง
มองตาก้าง เมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ ทุกคนมองดูด้วยความงุนงง นี้
มันช่างพาลเหลือเกิน

ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย ถึงกับหาญกล้า
นั่งกินเอ็นมังกกร มันเป็นความอหังการเพียงใด เป็นการยั่วยุต่อเผ่า
ทะเลกว้างไพศาลทั้งหมด ทำทายเป็นปลาตุร้ายแห่งเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลจำนวนนับล้านล้านในแดนวิญญานสวรรค์!

ในแต่ละยุคสมัยที่ผ่านไป เว้นแต่สุดยอดฝีมือเช่น
ราชันเซียน ปริญญาจารย์พิฤกษา หรือเทพแห่งทะเลแล้ว ยอดฝีมือ
โดยทั่วไปล้วนแล้วแต่ไม่กล้ากินเอ็นมังกกรท่ามกลางสายตาของ
ผู้คนจำนวนมากเช่นนี้

แม้ว่าจะมียอดฝีมือในแดนวิญญานสวรรค์ที่ทะลกละอด
ที่จะชิมเอ็นมังกกรไม่ได้ แต่เป็นการกระทำการอย่างลับๆ ไม่มีใครทำ
การอย่างเปิดเผยเช่นนี้

เวลานี้ เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้กลับหาญกล้ากินเอ็นมังกกรต่อหน้าสายตาผู้คนเป็นจำนวนมาก เป็นความอหังการและยโสอย่างยิ่ง

“อ้ากก...” เสียงร้องอันน่าเวทนาที่ตั้งขึ้น หลี่ชีย่เลาะเอาเอ็นมังกกรออกมาจิ้มกับเครื่องปรุง และค่อยๆ เคี้ยวอาหารทะเลเลิศรสนี้อย่างช้าๆ

“สหาย เจ้ากระทำการเช่นนี้ออกจะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว กินเอ็นมังกกรท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย ทำเกินไปแล้ว” เวลานี้ นักพรตน้อยคนหนึ่งยืนขึ้นและร้องกล่าวออกมา

บทที่ 1197 นักพรตหลินน้อย

นักพรตน้อยผู้นี้นั่งอยู่ติดหน้าต่างบริเวณมุมหนึ่งของโรงเตี๊ยมข้างกายของเขายังมีผู้บำเพ็ญตนหลายคนนั่งเป็นเพื่อน ลักษณะเหมือนดาวล้อมเดือน ขณะที่นักพรตน้อยผู้นี้ลุกขึ้นมาต่อว่าหลี่ชียเย่ บรรดาผู้บำเพ็ญตนคนอื่นที่อยู่รวมโต๊ะได้มองไปที่หลี่ชียเย่อย่างน่าเกรงขาม ด้วยท่าทีที่ไม่เป็นมิตร

บรรดาผู้ที่นั่งรับประทานอาหารภายในโรงเตี๊ยมต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้เมื่อเห็นนักพรตน้อยลุกขึ้นมาต่อว่าหลี่ชียเย่ กระทั่งมีผู้ที่ย้ายตัวเองให้ออกห่างจากรัศมี เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองต้องถูกลูกหลง

ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารภายในโรงเตี๊ยมจำนวนไม่น้อยต่างก็จดจำนักพรตน้อยผู้นี้ได้ เขาก็คือนักพรตหลินน้อย นักพรตน้อยที่อยู่ข้างกายนักพรตหลิน เจ้าสำนักสมุทรเลียงกิลีสั่นเอง

ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ หลายคนล้วนแล้วแต่รู้รักษาตัวรอด ไม่ต้องการให้เหตุการณ์เช่นนี้เข้ามาถึงตัว

ยังไม่ต้องพูดถึงนักพรตหลินน้อยที่มีชาติกำเนิดอัน
แข็งแกร่ง ผู้ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลังก็แข็งแกร่งเช่นกัน
แม้กระทั่งชายหนุ่มเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ การที่เขา
หาญกล้ากินเอ็นมังกรต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ เกรงว่าคงไม่ใช่
คนดีอะไรนักหนา คงจะเป็นคนโหดคนหนึ่งเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงเผ่าทะเลกว้างไพศาล
ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการไปยุ่งเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์เช่นนี้ เพื่อป้องกัน
นำมาซึ่งภัยถึงแก่ชีวิต

สำหรับการลุกขึ้นมาต่อว่าของนักพรตหลินน้อยนั้น
หลังจากที่หลี่ชีย่เคี้ยวกินเอ็นมังกรอยู่ครู่หนึ่งและกลืนลงท้องไป
แล้ว จึงมองดูเขาทีหนึ่งอย่างช้าๆ กล่าวว่า "คนของสมุทรเลียง
กิเลสเช่นนั้นหรือ ปฐมบรรพบุรุษของเจ้าก็เคยกินเอ็นมังกรมาแล้ว
ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้ากินเอ็นมังกรนับสิบล้านในคราเดียว ก็
ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร"

เดิมทีนักพรตหลินน้อยต้องการต่อว่าหลี่ชีย่ เนื่องจาก
สมุทรเลียงกิเลสก็มีความสัมพันธ์กับเผ่าทะเลกว้างไพศาลอยู่บ้าง

อย่างไรเผ่าทะเลกว้างไพศาลมีจำนวนปลาตุ๋นอยู่นับล้านล้านตัว การที่พวกเขาจะมีความสัมพันธ์กับสำนักต่างๆ บ้างก็เป็นเรื่องปกติ

แต่นักพรตหลินน้อยไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะถูกหลี่ชีย่ฮงถามด้วยคำถามเช่นนี้ เกรงว่ายอดฝีมือส่วนใหญ่ที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่เคยลิ้มลองรสชาติของเอ็นมังกรมาแล้ว ราชันเซียน ปริญญาเอก พฤษชา เทพแห่งทะเลทุกยุคทุกสมัยเกรงว่าล้วนแล้วแต่เคยกินมาแล้วทั้งสิ้น จะอย่างไรเรื่องความเลิศรสของเอ็นมังกรไซ้จะเป็นข่าวโคมลอย

นักพรตหลินน้อยแม้ไม่รู้ว่ามีปฐมบรรพบุรุษของตนได้เคยลิ้มลองรสชาติของเอ็นมังกรหรือไม่ แต่เขาก็ไม่กล้าตอบ ปฏิเสธโดยตรง

“มัน มัน มันไม่เหมือนกัน มันต่างกัน” นักพรตหลินน้อยกว่าจะเอ่ยคำๆ นี้ออกมาได้

หลี่ชีย่ฮงบิเอ็นมังกรขึ้นมาเส้นหนึ่งส่งเข้าปากค่อยๆ เคี้ยวกิน กล่าวด้วยท่าทีเหนียวหนายว่า “อ้อ ไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันอย่างไรละ ไหนบอกมาให้ฟังหน่อย หรือว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าใช้วิธีย่างกินรี? ถ้าหากเป็นเช่นนี้ละก็ นับว่าเป็น

เรื่องที่น่าผิดหวังยิ่งนัก เป็นพวกไม่รู้เรื่องอะไรเลย ทำเสียของซัดๆ เอ็นมังกรต้องจิ้มกับขมมันอย่างดีผสมกับน้ำปรุงรสที่หมักมาหลายปี จะได้รสชาติที่ดีที่สุด เรียกได้ว่าเป็นสุดยอดในหล้า..."

"...ครั้งนั้น ขณะที่ราชันเซียนหวู่โกวในวัยหนุ่มก็อาศัย ขมมันปรุงกับน้ำปรุงรสที่หมักมาหลายปี จัดการกินไปคราเดียวสับ ล้วนเส้น จนปลาเผ่าทะเลกว้างไพศาลต้องมุดหัวหลบอยู่ใต้ทะเลไม่ กล้าโผล่ออกมาอีก กลายเป็นตำนานเล่าขานกันมา ครั้งนั้นสมุทร เลียงกิเลสของพวกเจ้ากินด้วยวิธีอะไรก็ไม่มีใครรู้แล้วละ" ครั้น กล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ได้เอาเอ็นมังกรเข้าปากไปอีกเส้นหนึ่ง

หลี่ชียเอ่เคี้ยวไปพลาบ สายหัวไปมาพุดไปพลาบจน บรรดาผู้ที่นั่งรับประทานอาหารต่างแอบกลืนน้ำลายเอือก แต่ว่าแม้ พวกเขาอยากจะลองลิ้มรสเอ็นมังกรมากแต่ก็ไม่กล้า

ความจริง รสชาติเอ็นมังกรเป็นที่เลื่องลือในแดน วิญญาณสวรรค์มานานเป็นที่รู้จักกันของทุกคน ทุกคนรู้ว่าปลาทะเล กว้างไพศาลดุร้ายเป็นที่สุด ขณะเดียวกันก็มีจำนวนมากที่สุด แต่ ยังมีอีกข้อหนึ่งที่ว่าผู้คนจำนวนมากไม่กล้าพุดถึงก็คือเอ็นมังกรของ ปลาทะเลกว้างไพศาลนั้นเลิศรสยิ่งนัก!

หลี่ซีเยพูดเสียจนหลายคนน้ำลายหก แต่ไม่มีใครกล้า
ไปลื้มลอง เพราะจะเป็นการทำให้เผ่าทะเลกว้างไพศาลโกรธ และ
นำมาซึ่งภัยพิบัติถึงขั้นเผ่าพันธุ์ของตนถูกทำลายได้

คำพูดของหลี่ซีเยไม่เพียงทำให้นักพรตหลินน้อยพูด
อะไรไม่ออกเท่านั้น ขณะเดียวกันยังทำให้เก้าแก่โรงเตี๊ยมที่ยืนอยู่
ข้างๆ ต้องอกสั่นขวัญหายไปด้วย เพราะได้ดึงเอาไตรนิกายพิสุทธิ์
เข้าไปพัวพันด้วย อย่างไรก็ตามเวลานี้ไม่ใช่ยุคราชันเซียนหวู่โก่วของ
พวกเขาอีกแล้ว ต่อให้ไตรนิกายพิสุทธิ์แข็งแกร่งปานใด ก็ไม่
ต้องการไปแหย่พวกเขา เพราะปลาของเผ่าทะเลกว้างไพศาลมี
มากมายเหลือเกิน

“เจ้า...” นักพรตหลินน้อยไม่รู้ว่าจะตอบโต้อย่างไรใน
เวลานี้ ไม่ถนัดนักกว่าจะกล่าวคำนี้ออกมา “เจ้า เจ้ากินเอ็นมังกรต่อ
หน้าผู้คนมากมายเช่นนี้เป็นพฤติกรรมที่ชั่วช้า เผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลเป็นปีศาจทะเล เป็นเผ่าพันธุ์ขนาดใหญ่ของแดนวิญญาน
สวรรค์ เจ้า เจ้ากินผู้บำเพ็ญตนเป็นๆ เช่นนี้นับว่าชั่วร้ายสุดๆ
โหดเหี้ยมไร้คุณธรรม!”

“ชั่วร้ายสุดๆ โหดเหี้ยมไร้คุณธรรม?” หลี่ซีเยหัวเราะ
ออกมากับคำกล่าวของนักพรตหลินน้อย ยิ้มกล่าวว่า “ว่าช้าชั่ว
ร้ายสุดๆ โหดเหี้ยมไร้คุณธรรมช้ายอมรับมันได้ ส่วนที่บอกว่าช้า

ชั่วร้ายสุดๆ โหดเหี้ยมไร้คุณธรรมเพราะกินเอ็นมังกอร์ ต้องเรียกว่า หัวเราะจนฟันหัก...”

“...เผ่าทะเลกว้างไพศาล? มันเป็นตัวอะไร แค่สิ่งมีชีวิต ผุงหนึ่งที่ไม่แตกต่างกับสัตว์เดรัจฉานสักเท่าไรเท่านั้นเอง อย่าว่า แต่เผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างข้าเลย แม้แต่ปีศาจทะเลในแดนวิญญาน สวรรค์ยังไม่มองพวกเขาเป็นผู้บำเพ็ญตนเลย!” หลีชีเยหัวเราะและ ค่อยๆ เคี้ยวอย่างละเอียดแล้วจึงกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เจ้าเองก็ อย่าอวดอ้างตัวเองให้มากนักเลย ในสายตาของปลาทะเลกว้าง ไพศาล ผู้บำเพ็ญตนอย่างพวกเจ้าก็ไม่ได้ต่างอะไรกับอาหารสัก เท่าไร ปลาทะเลกว้างไพศาลเคยกินผู้บำเพ็ญตนมามากมายเท่าไร กินมนุษย์ปุถุชนมาเท่าไร ที่ข้ากินพวกมันวันนี้ก็นับว่าเป็นเรื่อง ที่สมเหตุสมผล”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเยเหลือบมองนักพรต หลินน้อยน่าเกรงขาม กล่าวว่า “เวลาที่เจ้ากินเนื้ออยู่ เจ้าเคยคิดว่า ตัวเองโหดร้ายหรือไม่?”

“เจ้า...” นักพรตหลินน้อยถูกหลีชีเยตอกจนพูดอะไร ไม่ออก สืบเนื่องจากการที่เขามีความสัมพันธ์กับเผ่าทะเลกว้าง ไพศาลอยู่ เมื่อเห็นหลีชีเยนั่งกินเอ็นมังกอร์ต่อหน้าผู้คนมากมาย

เดิมที่เขาต้องการพูดแทนเผ่าทะเลกว้างไพศาล ไม่นึกเลยว่ากลับถูกหลี่ซีเยตอกจนหน้าหงายกลับมา!

แม้ว่าผู้ที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ในโรงเตี๊ยมจะไม่กล้าส่งเสียงออกมาด้วยความชื่นชมกับคำพูดของหลี่ซีเย แต่ภายในใจของพวกเขา ก็แอบชื่นชมอยู่เงียบๆ ความโหดเหี้ยมของปลาทะเลกว้างไพศาลหาใช่เป็นเรื่องใหม่ ผู้คนจำนวนมากมายเท่าไรที่เป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้างไพศาล สุดท้ายต้องถูกปลาทะเลกว้างไพศาลกัดกินจนไม่เหลือแม้แต่กระดูก ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเท่าไรที่ถูกล้างสำนัก และมนุษย์ปฤชณถูกพวกมันกัดกินจนไม่เหลือแม้แต่ซาก

เพียงแต่ผู้บำเพ็ญตน และสำนักจำนวนมากหวั่นเกรงต่อจำนวนนับล้านล้านของปลาทะเลกว้างไพศาล จึงได้แต่เก็บความโกรธเอาไว้ในใจเท่านั้น

มาวันนี้ คำพูดของหลี่ซีเยได้พูดแทนความในใจของผู้คนจำนวนมาก พวกเขาจึงอดที่จะส่งเสียงชื่นชมในใจไม่ได้

หลี่ซีเยไม่สนใจต่อนักพรตหลินน้อยอีกต่อไป หลังจากที่นั่งกินต่ออีกครู่หนึ่งรู้สึกเบื่อแล้ว จึงเอามือกวาดออกไปพลัน

จัดการเผาปลาทะเลกว้างไพศาลที่เหลืออยู่ทั้งหมด ลุกขึ้นมาและ
หันหลังจากไปทันที

นักพรตหลินน้อยมองตามร่างเงาของหลี่ชีย่ที่ไกล
ออกไป สงเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ส่งประกายตาน่าเกรง
ขามออกมา เดิมต้องการพูดแทนเผ่าทะเลกว้างไพศาล ไม่นึกเลย
ว่ากลับต้องได้รับความอภัยศกลับมา

เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้นักพรตหลินน้อยยากจะกล้ากลืน
ความอภัยศนี้ได้ นายของเขาคือนักพรตหลิน เจ้าสำนักสมุทรเลียง
กิเลส ในฐานะคนสนิทข้างกายที่ได้รับการเอ็นดูมากที่สุด ไม่ว่าจะ
เดินเห็นไปยงที่ใดก็จะได้รับการเคารพและกลายเป็นดาวล้อมเดือน
ไปเสียทุกที่ มาวันนี้กลับต้องมาถูกผู้เยาว์เฝ้าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งทำ
ให้เขาหาทางลงไม่ได้ต่อหน้าผู้คนมากมาย เขายอมไม่ยอมเลิกรา
อย่างเด็ดขาด!

หลังจากที่หลี่ชีย่ทำการเตรียมการทุกอย่างทุกอย่าง
เรียบร้อยแล้ว ก็ออกจากหาดทรายต้นเพื่อเดินทางไปป่าปะการัง

เมื่อหลี่ซีเยไปถึงป่าปะการัง ปราบกฏผู้บ้ำเพ็ญตนไม่
ทราบจำนวนเท่าไรที่มายังป่าปะการังเช่นกัน บรรดาผู้บ้ำเพ็ญตน
เหล่านี้มาจากทุกทิศทุกทาง พวกเขาต่างมุ่งไปที่ปลาเข็มเงินทั้งสิ้น

บรรดาผู้บ้ำเพ็ญตนที่มาจากทุกทิศทุกทางนั้น บางคน
นั่งเรือขนาดใหญ่ที่ดำมาทางใต้ทะเล บางคนควบกระสวยที่แล่นอยู่
ใต้ทะเลได้อย่างรวดเร็ว ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีบางคนขี่เต่าทะเล วาฬ
ยักษ์มา...สารพัดรูปแบบ ดุคึกคักยิ่งนัก

ครั้นหลี่ซีเยรุดมาถึงป่าปะการัง ได้มีผู้บ้ำเพ็ญตน
จำนวนไม่น้อยที่เข้าไปจับจองที่เอาไว้ บางคนยึดภูเขาเอาไว้ทั้งลูก
บางคนก็ปักหมุดกำหนดพื้นที่ของตนเอง และมีผู้บ้ำเพ็ญตนที่เริ่ม
วางกับดักอยู่บนต้นปะการัง รอคอยการมาถึงของปลาเข็มเงิน...

โชคดีที่ป่าปะการังมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ จึงยังไม่มี
เหตุการณ์แย่งชิงพื้นที่จนเกิดการฆ่าฟันกันเกิดขึ้นในขณะนี้

หลี่ซีเยมาถึงป่าปะการัง ตามหาเย่เถวและเถิงฉินเหวินจน
พบ พวกเขาสองคนได้ช่วยกันจับหนอนขนาดเล็กให้กับหลี่ซีเยได้
เป็นจำนวนมาก และทำการบดให้เป็นผงตามคำสั่งของหลี่ซีเย

หลี่ซียเอ่ได้หาที่ที่กว้างขวางได้ที่หนึ่ง จัดแจงขีดเป็นวง ยึดเอาไว้เป็นพื้นที่ส่วนตัว สั่งการกับเย่เถวและเถิงฉีเหวินว่า “นำผง หนอนไปโรยเอาไว้ในป่าปะการัง ไม่ว่าจะ เป็นบนพื้นดินหรือตาม ต้นปะการัง โรยให้ทั่ว”

เย่เถวและเถิงฉีเหวินไม่พูดอะไรมาก รับไปดำเนินการ ตามคำสั่งของหลี่ซียเอ่ ขณะที่หลี่ซียเอ่ได้ทำการปักเอาสิ่งที่ผ่าน พิธีกรรมตรึงเอาไว้บนพื้นที่แห่งนี้ สิ่งที่ว่ามองดูคล้ายเป็นเบ็ดตก ปลา โดยที่เบ็ดตกปลา ลักษณะเช่นนี้ได้ผูกโยงเข้ากับเอ็นเบ็ดที่ ยาวมาก แนนอน ไซว่าจะมีเบ็ดเพียงตัวเดียว แต่ได้ติดเบ็ดเอาไว้ มากมายเต็มไปหมดตลอดความยาวของเอ็นเบ็ด

เมื่อหลี่ซียเอ่จัดการจนเสร็จสิ้น เย่เถวและเถิงฉีเหวินก็โรย ผงหนอนเสร็จพอดี เย่เถวอดที่จะถามด้วยความสงสัยไม่ได้ว่า “คุณชาย นี่คือจะทำอะไร?”

“ตกปลา...” หลี่ซียเอ่นั่งอยู่บริเวณส่วนที่สูงที่สุดของป่า ปะการังแห่งนี้ ยิ้มกล่าวออกมา

“ตกปลา? ตกปลาเข็มเงินรึ?” เย่เถวอดที่จะถามไม่ได้ แต่ก็รู้ในทันทีว่าไม่ถูกแน่ เนื่องจากหลี่ซียเอ่เคยบอกเอาไว้ว่า เขา

ไม่ได้สนใจปลาเข็มเงิน เขาอดที่จะถามต่อไม่ได้ “นอกเหนือจาก ปลาเข็มเงินแล้ว คงไม่มีปลาชนิดอื่นแล้วกระมัง”

เย่ถูคือหัวหน้าตึกของหาดทรายต้น เรียกได้ว่ามีความคุ้นเคยกับทะเลบริเวณนี้เป็นอันมาก บริเวณนี้นอกเหนือจาก ยามที่ต้นปะการังออกดอกแล้วมีปลาเข็มเงินที่ล่ำค่าแล้ว ที่เหลือ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นอาหารทะเลที่ไม่คุ้มให้ผู้บำเพ็ญตนต้องไปทำ อะไรขนาดนั้น

หลี่ชีย่ยมินิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “มี มีมารณลามตัวหนึ่ง เพียงแต่เจ้ามองไม่เห็นมันก็เท่านั้น”

“บรรพบุรุษมารณลามเพราะ...” เกิงฉีเหวินมี ประสบการณ์มากกว่า เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว จึงเอ่ย ขึ้นมาด้วยความตกใจ เมื่อนึกถึงตำนานที่ตึกดำบรรพ์เรื่องหนึ่ง

“ถูกต้อง เป็นมันนั่นแหละ” หลี่ชีย่ยมินิดกล่าวว่า “ที่ข้า ต้องการตกก็คือมัน หากไม่แล้วมันจะคุ้มกับที่ข้าต้องลงทุนลงแรง เช่นนี้เลยรี”

“บรรพบุรุษมารณลามเคราะห์?” เย่ถอดที่จะถามถึงฉีเหวินด้วยความแปลกใจว่า “มันคือปลาอะไร?”

ถึงฉีเหวินก็ต้องส่ายหน้า กล่าวว่า “รายละเอียดตัวเองก็ไม่รู้ ได้ยินว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ดุร้ายอย่างยิ่ง และมีความแข็งแกร่งมาก ตามตำนานเล่าว่ามันเคยปรากฏตัวที่หุบเขาทะเล แต่ว่ามันเคยได้ยินว่ามีใครที่ได้พบตัวมันจริงๆ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ทำให้ถึงฉีเหวินอดเป็นกังวลไม่ได้ ถามว่า “ได้ยินว่าบรรพบุรุษมารณลามเคราะห์มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก พวกเราจะสามารถรับมือมันไหวรึ?”

“ไม่ใช่พวกเรา” หลี่ซีเยส่ายหน้ากล่าวว่า “เป็นซ้ำเรื่องนี้พวกเจ้าคอยดูอยู่ข้างๆ ก็พอ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นมา มิฉะนั้นแล้วข้าคงไม่สามารถอธิบายต่ออาจารย์ของพวกเจ้าแล้วละ”

บทที่ 1198 ความคึกคักของป่าปะการัง

ทั้งเย่ญและเถิงฉีเหวินต่างก็พยักหน้าไม่คิดคำนการ
ตัดสินใจของหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่มองดูบริเวณนี้ที่หนึ่ง หลังจากที่มีมั่นใจและทุก
อย่างเตรียมการพร้อมสรรพแล้ว ก็บอกกับเย่ญและเถิงฉีเหวินว่า
“เออละ พวกเจ้าสองคนเปลี่ยนฐานะของตัวเองสักหน่อย จะแปลง
โฉมหรือซ่อนเร้นตัวตนที่แท้จริงอะไรก็สุดแล้วแต่พวกเจ้า”

“เปลี่ยนแปลงฐานะ?” เถิงฉีเหวินตะลึงนิดหนึ่งกับคำ
กล่าวเช่นนี้ จะอย่างไรเขาในฐานะผู้สืบทอดของเมืองเกาวัลย์ฟ้า
ทำอะไรก็ต้องเปิดเผยและบริสุทธิ์ใจ ไม่จำเป็นต้องหลบๆ ซ่อนๆ

หลี่ซีเย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ที่ใดมีผลประโยชน์ ที่นั่น
ก็จะมีการแข่งขัน เรื่องบางเรื่องสุดท้ายก็ต้องมีการฆ่าฟันกันเกิดขึ้น
พวกเจ้าคนหนึ่งมีชาติกำเนิดมาจากนิกายพิสุทธิ คนหนึ่งมีชาติ
กำเนิดเป็นเมืองเกาวัลย์ฟ้า ติดตามฆ่าแล้วมีเรื่องฆ่าฟันกัน จะ
ส่งผลกระทบไม่ดีต่อพวกเจ้า”

“ขบวนการของอาจารย์?” คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอา
เถิงฉีเหวินและเย่เถิดะลิ่งจับต้นชนปลายไม่ถูก

หลี่ชีย่อดที่จะขำไม่ได้ กล่าวว่ “มีนิกายพิสุทธิและ
เมืองเถาว์ลยไฟาของพวกเจ้าคอยให้การคุ้มกัน ยังมีสีกักักคนที่
กล่ำมายุงกับขำ แล้วจะให้ขำไปฆ่าคนได้อย่างสมเหตุสมผลได้
อย่างไรกัน”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่สร้างความมึนงงให้กับเถิงฉีเห
วินและเย่เถิดะลิ่งมากกว่าเดิมอีก จากคำพูดนี้ฟังดูคล้ายจะบอกว่าหลี่ชีย่
ยินดีที่จะไปฆ่าคนอย่างนั้น

“ไม่ต้องคิดอะไรมาก” หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออก
มา กล่าวว่ “ขำชอบความยุ่งยาก โดยเฉพาะชอบให้ผู้อื่นมาตาม
ฆ่าขำเป็นพิเศษ คนที่ตามฆ่าขำมียิ่งมากยิ่งดี ยิ่งรู้สึกสบายมากขึ้น
มีเพียงเลือดสดๆ ที่เพียงพอมาล้างกายา จึงสามารถต่อชีวิตออกไป
ได้ สามารถทำให้เลือดร้อนในกายพลุ่งพล่าน”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองที่ลึกลงเข้าไปข้างใน
ของหลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เข้มข้น เขาจินตนาการการ
มาถึงของวันนี้แน่นอนออกทั้งหมด

เย่เถวและเถิงฉีเหวินอดสบตากันไม่ได้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ
อะไร รอยยิ้มเช่นนี้ของหลี่ซีเยทำให้ทั้งสองคนรู้สึกขนลุกขนพอง
เหมือนเป็นสัตว์ดุร้ายจ้องมองกระต่ายน้อยตัวหนึ่งแล้วเผยให้เห็น
ถึงรอยยิ้มที่มีเมตตาอย่างนั้น รอยยิ้มแบบนี้ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็
ทำให้ต้องขนลุกขนพองอยู่ดี

โดยเฉพาะกับเถิงฉีเหวิน เขานึกถึงตอนที่หลี่ซีเยสามารถ
ทำอะไรก็ได้โดยไม่ต้องหวั่นเกรงต่อสิ่งใดขณะอยู่ที่เมืองเถาวัลย์
ฟ้า หมางเมินต่อเหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย ทุกอย่างล้วนไม่อยู่ใน
สายตา นึกถึงหลี่ซีเยทำการกวาดทุกสิ่งในเมืองเถาวัลย์ฟ้าแล้ว
เถิงฉีเหวินถึงกับร่างสั่นเทิ้มที่หนึ่ง เขาเหมือนได้กลิ่นคาวเลือด
ลางๆ เหมือนได้เห็นเลือดที่ไหลนองเป็นธาร และซากศพกองสูงเท่า
ภูเขา

เย่เถวและเถิงฉีเหวินจึงไม่กล้าถามความอีกต่อไป ทั้ง
สองทยอยกันปิดบังฐานะที่แท้จริงของตน กลายเป็นเด็กน้อย
ธรรมดาสองคนที่อยู่ข้างกายหลี่ซีเย

หลี่ชีย่หนึ่งขัดสมาธิอยู่บนภูเขาปะการังแห่งนี้ จากนั้น
หลับตาลง เหมือนดังหลับสนิทไปอย่างนั้น

ผู้ที่มายึดเอาพื้นที่บริเวณใต้ทะเลที่เป็นป่าปะการังนั้น
ไซ้จะมีเพียงหลี่ชีย่คนเดียวเท่านั้น กระทั่งกล่าวได้ว่ามีผู้คนจำนวน
มากต่างทยอยกันมายึดพื้นที่มาเป็นของตน โดยการขีดเป็นวง
เอาไว้เตือนผู้อื่น

ภายในเวลาสั้นๆ ไม่กี่วัน ป่าปะการังที่แต่เดิมดู
กว้างขวางใหญ่โตมาก กลับกลายเป็นคับแคบขึ้นมาถนัด ผู้คน
จำนวนมากได้ทำการขีดเส้นตีวงยึดพื้นที่เป็นของตนตั้งแต่หลาย
วันก่อนหน้า ทำให้ผู้เพิ่งจะมาถึงไม่มีพื้นที่จึงเริ่มมีการ
กระทบกระทั่งเกิดขึ้น

การขีดเส้นตีวงในลักษณะเช่นนี้ย่อมเป็นข้อได้เปรียบ
สำหรับผู้บำเพ็ญตนที่เป็นยอดฝีมือ หรือสำนักที่มีความแข็งแกร่ง
เพราะว่าไม่มีใครกล้าไปแย่งพื้นที่กับพวกเขา กระทั่งพวกเขาอาจ
มาช้ากว่าคนอื่น แต่ก็สามารถแย่งชิงพื้นที่ที่ต้องการได้อย่าง
ง่ายดาย

ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วัน ป่าปะการังได้กลับกลายเป็นคึกคักเป็นพิเศษ ผู้บำเพ็ญตนสารพัดประเภทต่างมาปรากฏตัวอยู่ ณ ที่ตรงนี้ มีทั้งเผ่าวิญญานเทพ เผ่าปีศาจทะเล เผ่าพฤษชาติต่างทยอยกันมาปรากฏตัวอยู่บริเวณป่าปะการังแห่งนี้ รอคอยการเบ่งบานของดอกปะการัง

หลายวันที่ผ่านไปก็ได้เกิดเหตุการณ์แย่งชิงพื้นที่กันเกิดขึ้น ผู้บำเพ็ญตนบางส่วนยังไม่ทันได้เห็นดอกปะการังเบ่งบานก็ต้องตายอนาถท่ามกลางเหตุการณ์การแย่งชิงพื้นที่ไปแล้ว

ในระหว่างการรอคอย เหยียนหยางหลงก็มาถึง เขามาโดยลำพังคนเดียว เหมือนดั่งแสงอาทิตย์ที่สาดส่องไปทั่ว ที่ที่เขาเดินผ่านก็จะสว่างไสวไปด้วยแสงอาทิตย์

เหยียนหยางหลงเดินวนป่าปะการังไปรอบหนึ่ง ภูมิใจป่าที่อยู่ใกล้กับหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดแห่งหนึ่ง แต่ที่ตรงนั้นมีผู้ครอบครองอยู่ก่อนแล้ว

เหยียนหยางหลงหมางเมินต่อคนเหล่านั้น กวาดสายตามองไปและกล่าวกับผู้บำเพ็ญตนที่ยึดครองอยู่เดิมอย่างน่า

เกรงขามว่า “ที่ตรงนี้เป็นของข้า จะให้ข้าลงมือหรือว่าพวกเจ้าหลบไปเอง?”

ผู้บ่าวเพ็ญตนที่ยึดครองพื้นที่อยู่เดิมเมื่อเห็นว่าเป็นเหยียนหยางหลงก็ไม่ต้องการขัดแย้งด้วย ไม่พูดมากความเก็บของของตนและเดินจากไปทันที

ไม่มีใครหัวเราะเยาะผู้บ่าวเพ็ญตนที่ยอมแพ้ง่ายดาย เนื่องจากเหยียนหยางหลงคือศิษย์ของราชาสุรียา การที่เขามีชาติกำเนิดมาจากนิกายสุรียาย่อมบ่งบอกว่าเขามีกำลังพอที่จะหมางเมินต่อพวกเขาเหล่านั้น สำหรับสำนักขนาดเล็กและผู้บ่าวเพ็ญตนไร้สังกัดแล้ว ใครบ้างอยากจะมีเรื่องกับศิษย์ของราชาสุรียากันเล่า?

ห่างกันไม่นานนัก กงซุนเซียนเอ๋อก็มาถึง มาดของกงซุนเซียนเอ๋อยิ่งกว่าเหยียนหยางหลงเสียอีก มีผู้ติดตามอยู่หลายคน และผู้ติดตามเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก ภายใต้การนำพาของกงซุนเซียนเอ๋อ ขบวนของพวกเขาสามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ไปทั่ว ไม่ว่าใครก็ต้องหลีกทางให้กับพวกเขา ไม่มีใครกล้าขวางทางพวกเขา

แม้ว่ากงซุนเชียนเอ๋อจะวางอำนาจบาตรใหญ่ แต่ทว่ามิ
ไม่กี่คนที่กล้าบ่นสักรำ แม้ว่กงซุนเชียนเอ๋อจะเป็นเพียงสาวใช้คน
หนึ่งเท่านั้น แต่ไม่มีใครกล้าไปดูถูกฐานะและกำลังความสามารถ
ของนาง

นายของกงซุนเชียนเอ๋อมีฐานะเป็นอนุของเงินไห่เสิน
หวาง ซึ่งเงินไห่เสินหวางนับเป็นบุคคลที่ติดอันดับของกลุ่มคนรุ่น
ใหม่ในแดนวิญญานสวรรค์ เขามีชาติกำเนิดมาจากพิสุทธิ์นิ
รันดรสี่สาย ก้าวขึ้นสู่ระดับอ่องเทพมานานแล้ว เรียกได้ว่าไร้ผู้
ต่อกรในกลุ่มคนรุ่นใหม่

หากจะพูดถึงฐานะ ตำแหน่ง กำลังความสามารถแล้ว
ฐานะของเหยียนหยางหลงก็มิเห็นจะสูงส่งกว่ากงซุนเชียนเอ๋อสัก
เท่าไร

กงซุนเชียนเอ๋อหมายตาอ่าวที่อยู่ใกล้กับหุบเขาทะเล
ลึกไม่สิ้นสุดที่สุดแห่งหนึ่ง พื้นที่แห่งนี้มีชัยภูมิที่ดีมาก สถานที่แห่งนี้
นี้ได้ผลัดเปลี่ยนเจ้าของมาแล้วหลายครั้ง เวลานี้ผู้บำเพ็ญตนที่ยึด
ครองอยู่ก็หาใช่เป็นคนดีอะไรหน้าหนา เขามีชาติกำเนิดมาจาก
สำนักขนาดใหญ่เช่นกัน ก่อนหน้านี้ไม่นานเขาก็เพิ่งสังหาร
เจ้าของพื้นที่เดิมไปหมดๆ

“ใส่หัวไปให้พ้น พื้นที่ตรงนี้เป็นของข้า” กงซุนเซียนเอ่อกวาดสายตามองออกไป และกล่าวกับผู้บ๋าเพ็ญตนผู้นี้

ผู้บ๋าเพ็ญตนผู้นี้ยอมไม่ได้ทันที ชั่วดีอย่างไรเขาก็มีชาติกำเนิดเป็นถึงสำนักใหญ่ สำนักของพวกเขาก็นับเป็นสำนักที่มีหน้ามีตาในทะเลมรกดเช่นกัน เวลานี้หากเขาทำตามคำสั่งของกงซุนเซียนเอ่อละก็ แล้วเขาจะเอาหน้าไปไว้ไหน

“ท่านออกจะถืออำนาจบาตรใหญ่เกินไปเสียแล้ว ข้าเป็นผู้ครอบครองที่นี่ก่อน” ผู้บ๋าเพ็ญตนก็ตอบโต้กลับและกล่าวนำเกรงขามออกมา

“ในเมื่อเจ้าไม่ใส่หัวไปเอง งั้นก็ให้ข้าทำให้เจ้าใส่หัวไป!” กงซุนเซียนเอ่ออหังการมาก ไม่มองฝ้ายตรงข้ามอยู่ในสายตา นางที่มีฐานะที่สูงส่งในราชวงศ์จรมบาดาล ซึ่งเป็นหนึ่งในพิสุทธินิรันดรสี่สาย นางจึงไม่เห็นผู้บ๋าเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่อยู่ในสายตา

“ดี ให้ข้าได้ขอคำชี้แนะจากสุดยอดวิชาของราชวงศ์จรมบาดาลสักหน่อย หวังว่าเจ้าคงเรียนรู้อะไรมาได้บ้างนะ” ผู้

บ่าเพ็ญตนผู้นี้ก็หาใช่คนดีอะไร ลูกขึ้นยืนและยิ้มกล่าวเป็นชา
ออกมา

ผู้ติดตามของกงซุนเซียนเอ๋อพลันหัวเราะน่าเกรงขาม
ก้าวออกไปหมายสั่งสอนผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้ ขณะที่กงซุนเซียนเอ๋อได้
ขวางพวกเขาเอาไว้ หัวเราะและกล่าวน่าเกรงขามว่า “พูดจาไร
มารยาท สมควรตาย!” กล่าวขาดคำ ปิ่นปักผมรูปหงส์พุ่งออกไป
จากผมของนาง

ปิ่นปักผมรูปหงส์นี้ออกสีม่วงทองทั้งอัน พลันที่ถูกยิง
ออกไปได้กลับกลายเป็นประกายสีม่วงสายหนึ่ง ความเร็วของมัน
เรียกได้ว่ามองกันไม่ทัน สามารถยิงทะลุหน้าผากได้โดยที่ไม่ทันตั้ง
ตัว

ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้เห็นว่าแข็งแกร่งมากและไหวพริบดี
พลันที่เขามีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป พลิกฝ่ามือเสกเอาตราประทับ
วิเศษออกมาเพื่อใช้ต้านกับปิ่นปักผมรูปหงส์ที่ยิงเข้าใส่

“ปุ...” เห็นเลือดที่กระจายออก ดวงตาผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้
เบิกโพลง ร่างของเขาค่อยๆ ล้มลง แม้ว่าปฏิกิริยาของเขาจะ
รวดเร็วมากก็ไร้ประโยชน์ เนื่องจากตราประทับวิเศษของเขาไม่

อาจต้านทานกับปืนปักผมรูปหงส์เอาไว้ได้ ในพริบตาเดี๋ยวนี ปืนปักผมรูปหงส์มีเพียงยิงทะลุตราประทับวิเศษของเขา ยิงยิงทะลุเข้ากลางหน้าผากของเขาอีกด้วย เสียชีวิตในทันที

“แค่มดปลวกเท่านั้นเอง” กงซุนเซียนเอ๋อเรียกคืนปืนปักผมรูปหงส์และกล่าวนาเกรงขามออกมา ปืนปักผมรูปหงส์ของนางเป็นของวิเศษพระราชทานจากเงินไห่เสินหวาง มีอำนาจมาก ผู้บำเพ็ญตนทั่วๆ ไปจะไม่สามารถต้านทานปืนปักผมรูปหงส์อันนี้ของนางได้

ผู้คนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วต่างมีสีหน้าเปลี่ยนไป รู้สึกหวาดกลัวตั้งลูกนก ไม่มีใครกล้าอยู่ใกล้กับนาง หากว่าเป็นพื้นที่ของหาดทรายตีนกายไต้ทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองของไตรนิกายพิสุทธิ์สะก็ บางทีกงซุนเซียนเอ๋ออาจจะหวนเกรงอิทธิพลของไตรนิกายพิสุทธิ์อยู่บ้าง แต่เมื่อมาอยู่ที่ป่าปะการังแล้ว กงซุนเซียนเอ๋ออยากจะฆ่าใครก็ฆ่า

ผู้คนจำนวนไม่น้อยล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการอยู่ใกล้กับกงซุนเซียนเอ๋อมากมายนัก ป้องกันนำมาซึ่งภัยถึงแก่ชีวิต

พื้นที่ที่หลิชิเยยึดครองอยู่นั้นออกห่างจากหุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุดค่อนข้างไกล เรียกได้ว่ามีไม่กี่คนที่ต้องการพื้นที่แห่งนี้ ดังนั้นจึงทำให้หลิชิเยรู้สึกเจ็บสบงไม่น้อย เพราะไม่มีใครมาคอยแย่งชิงพื้นที่กับเขา

แน่นอน การที่หลิชิเยเลือกพื้นที่แห่งนี้ยอมไม่ได้มาด้วยเรื่องของปลาเข็มเงิน ดังนั้นการเลือกพื้นที่ป่าปะการังของเขาจึงไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ใกล้กับหุบเขาทะเลลึกไร้สิ้นสุดขนาดนั้น

หลิชิเยนั่งหลับตาพักผ่อนกายาอยู่บนยอดเขาปะการังแห่งหนึ่ง คล้ายกับหลับสนิทไปแล้วอย่างนั้น

หลังจากที่เหยียนหยางหลง และกงซุนเซียนเอ๋อมาแล้วไม่นานนัก นักพรตหลินน้อยก็มาถึงแล้วเช่นกัน เขาเดินวนรอบๆ บริเวณป่าปะการังรอบหนึ่ง เมื่อเดินผ่านบริเวณยอดเขาที่หลิชิเยยึดครองอยู่ เขาได้หยุดลง

“นับว่าใจกล้าอยู่บ้าง ท่ามกลางโลกแห่งการยึดครองของเพียงลำพังของเผ่าวิญญาณเทพ เผ่าปีศาจทะเล และเผ่าพฤษชาติ แค่เผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งก็หาญกล้ายึดครองที่ตั้งตน

เป็นใหญ่” นักพรตหลินน้อยหยุดเดิน มองดูหลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนยอด
เขาด้วยท่าทีน่าเกรงขาม

นักพรตหลินน้อยต้องการลงมือสั่งสอนหลี่ซีเยตั้งแต่
คราวอยู่ที่โรงเตี๊ยมแล้ว เนื่องจากถูกหลี่ซีเยเล่นงานจนเสียหน้า
หากไม่เป็นเพราะอยู่ที่หาดทรายตีนสะกี้ เกรงว่าเขาคงคิดลงมือสั่ง
สอนหลี่ซีเยนานแล้ว

ตอนที่ 1199 ปลาเข็มเงิน

หลี่ซีเยทำหุหวานลมกับคำพูดของนักพรตหลินน้อย ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น หลับตาพักผ่อนกายา ไม่ให้ความสนใจต่อนักพรตหลินน้อยแม้เพียงน้อยนิด

ด้วยท่าที่หยิ่งยโสของหลี่ซีเยเช่นนี้ ทำให้นักพรตหลินน้อยแทบรู้สึกไม่รู้ว่าเอาหน้าไปไว้ไหน เขาถึงกับส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมาอย่างน่าเกรงขาม และกล่าวว่า “เจ้าผู้เยาว์โง่เขลา ทำอวดดีไปเถอะ เกรงว่าอีกไม่กี่วันเจ้าจะต้องตายอย่างไรที่ฝัง!”

นักพรตหลินน้อยถือตัวว่าตนเองนั้นเป็นผู้มีระดับ ในฐานะนักพรตน้อยข้างกายของเจ้าสำนักสมุทรเลียงกิเลส นับว่าเป็นผู้มีตำแหน่งและอำนาจสูงเด่น ปกติแล้วหากเขามองผู้อื่นเต็มตาก็ต้องถือว่าเป็นการชื่นชอบต่อผู้นั้น เวลานี้กลับถูกผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งลบหลู่ถึงเพียงนี้ ในใจของเขาย่อมไม่สามารถอดกลั่นความอึดอัดตันใจนี้เอาไว้ได้

มีผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ห่างออกไปบริเวณนี้เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว หลายคนสบตากันและกัน เผ่าพันธุ์มนุษย์พบเห็นได้ยากยิ่งในแดนวิญญูณสวรรค์อยู่แล้ว แต่เจ้าหมอนี่นับว่ายโสหน้าดู

ก่อนหน้านี้ไม่นานเพิ่งเป็นศัตรูกับเผ่าทะเลกว้างไพศาล เวลานี้ก็
มีปัญหากับนักพรตหลินน้อย เป็นศัตรูกับสองสำนักใหญ่ของทะเล
มรกตในคราวเดียว เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้มีประวัติความเป็นมา
เช่นใดกันแน่นะ?

เมื่อหลี่ชีย่ได้ยินคำพูดของนักพรตหลินน้อยจึงได้ลืมตา
ขึ้นในเวลาหนึ่ง เพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า “เก่งนักก็เข้ามา
ได้เลย ดูสิว่าข้าจะบีบเจ้าให้ตายด้วยมือเดียวหรือไม่ ถ้าไม่ก็ไสหัว
ไปให้พ้น อย่าได้มารบกวนความสงบของข้า!”

พลันที่หลี่ชีย่พูดคำนี้ออกมา สีหน้าของนักพรตหลิน
น้อยแปรเปลี่ยนไปทันที จับพลันนี้เอง ดวงตาทั้งสองของเขา
ปรากฏปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวแวบผ่าน แต่เขายังคงอดกลั้น
เอาไว้ไม่ได้ลงมือ

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ผู้บำเพ็ญตนบริเวณนี้ต้อง
สบตากันและกัน หลายคนรู้สึกว่คำพูดของเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์
ออกจะอหังการเกินไปแล้ว

ทุกคนเข้าใจว่านักพรตหลินน้อยจะต้องอาละวาดสังหารหลี่ซีเยเป็นแน่แท้ แต่นักพรตหลินน้อยกลับไม่ได้ลงมือ เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เพื่อระงับอารมณ์โกรธให้สงบลง

นักพรตหลินน้อยไม่แสดงความโกรธออกมา เพียงเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่อำมหิต กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าหนูน้อยโง่เขลา หากข้าจะเอาชีวิตเจ้ามันจะไปยากเย็นอะไร เพียงแต่โหวทะเลกว้างไพศาลได้ลั่นวาจาเอาไว้แล้วว่าจะเอาชีวิตเจ้าด้วยมือของเขาเอง จะให้เจ้าตายยิ่งกว่าอยู่เสียอีก คอยดูก็แล้วกัน เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าจะต้องเสียใจที่มายังโลกใบนี้ ไม่นานแล้ว เมื่อถึงเวลานั้นแล้วเจ้าอาจจะต้องวิงวอนให้ข้านี้แหละช่วยสงเคราะห์เจ้า”

หลายคนรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดของนักพรตหลินน้อย พึมพำออกมาว่า “โหวทะเลกว้างไพศาลถึงขั้นต้องการให้หญิงยังไม่เหลือแม้แต่ต้นเดียวอย่างนั้นหรือ?”

โหวทะเลกว้างไพศาลคือระดับโหวของเผ่าทะเลกว้างไพศาลคนหนึ่ง ถือเป็นระดับขุนพลของเผ่าทะเลกว้างไพศาล เขาเคยนำพาปลาทะเลกว้างไพศาลนับหมื่นนับพันทำการฆ่าล้างมาแล้วหลายสำนัก ลือกันว่าที่ที่กองทัพของโหวทะเลกว้างไพศาลผ่านไปจะไม่เหลือทิ้งไว้แม้แต่ต้นหญ้า เขาไม่เพียงแต่กินศัตรูจน

หมดสิ้น ยังทะเยอทะยานไม่ใบบอญ่าทั้งหมด ขอเพียงเป็นสิ่งที่มีชีวิต
พวกมันก็จะทะเยอทะยานหมดสิ้นไม่มีเหลือ

ก่อนหน้านี้ไม่นาน หลี่ซีย่ได้สังหารปลาทะเลกว้าง
ไพศาลไปฝูงหนึ่ง ซึ่งปลาทะเลกว้างไพศาลฝูงนั้นก็คือทหารใต้
บังคับบัญชาของเขา โหวทะเลกว้างไพศาลขึ้นชื่อในเรื่องของ
ความโหดของทะเลมรกต เมื่อมีคนสังหารทหารของเขา ซ้ายยังกิน
เอ็นมังกรต่อหน้าผู้คน แล้วจะไม่ให้โหวทะเลไพศาลโกรธเป็นฟืน
เป็นไฟได้อย่างไร จึงประกาศว่าจะต้องให้หลี่ซีย่ตายเสียดีกว่าอยู่

หลี่ซีย่มองดูนักพรตหลินน้อยทีหนึ่ง จากนั้นค่อยๆ
หลับตาลง ไม่สนใจเขาอีกต่อไป

นักพรตหลินน้อยรู้สึกไม่สบอารมณ์ หากไม่เป็นเพราะ
โหวทะเลกว้างไพศาลล่นวาจาเอาไว้ว่าจะต้องสังหารเจ้าหนู
เผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยมือตน เขาคงลงมือเด็ดหัวของเจ้าหนูเผ่าพันธุ์
มนุษย์คนนี้นานแล้ว

นักพรตหลินน้อยส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา
หันหลังเดินจากไปทันที เพียงชั่วครู่เดียวเขาก็เลือกภูเขาแห่งหนึ่ง
ได้ สวนผู้บำเพ็ญตบที่จับจองอยู่เดิมต้องเก็บข้าวของออกจากที่ยึด

ครองแห่งนี้โดยไม่กล่าวอะไรออกมา เมื่อเห็นนักพรตหลินน้อย
ต้องการ

ด้วยที่ผู้บำเพ็ญตนผู้รู้จักกาลเทศะ ทำให้นักพรต
หลินน้อยรู้สึกได้หน้ากลับมาบ้าง แสดงว่าอำนาจของเขายังคงอยู่
คงมีคนเพียงไม่กี่คนที่กล้าท้าทายอำนาจของเขาในบริเวณป่า
ปะการังแห่งนี้

จากการที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้ยึดครองพื้นที่
ต่างๆ ของป่าปะการังเอาไว้ ทำให้บรรดาสัตว์น้ำต่างๆ ที่อยู่บริเวณ
ทะเลแห่งนี้ไม่กล้าปรากฏตัวออกมา ไม่ว่าจะเป็นปลาหรือกุ้งหรือปู
ทั้งหมดซ่อนตัวอย่างมิดชิด สิ่งมีชีวิตที่อยู่ในทะเลทั้งหมดต่างรับรู้
ถึงกลิ่นอายการฆ่าพื้นที่นั่นกลัว

จากการที่วันดอกปะการังผลิบานใกล้เข้ามาเต็มที่ ผู้
บำเพ็ญตนทุกคนที่อยู่ในบริเวณป่าปะการังกลับดูสงบขึ้นมา ผู้คน
ทั้งหลายต่างเฝ้ารอคอยการเบ่งบานของดอกปะการัง ผู้คนจำนวน
ไม่น้อยถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ รอให้ปลาเข็มเงินปรากฏตัวก็จะ
ลงมือทันที หลังจากจับปลาเข็มเงินฝูงแรกได้แล้วก็จะถอนตัวทันที

ในที่สุด วันที่ดอกปะการังแบ่งบานก็มาถึง ในเวลานี้หัว
หึ่งป่าปะการังดูจะสงบ คล้ายตั้งเป็นความสงบก่อนที่พายุฝนจะ
มาถึงอย่างนั้น

ดอกปะการังได้แบ่งบานแล้วในที่สุด เห็นดอกตูมแต่ละ
ดอกที่ค่อยๆ แบ่งบานออกมา ดอกตูมแต่ละดอกจะมีสีสันทที่แตกต่าง
กันออกไป เกสรที่อยู่กลางดอกดูเหมือนเป็นดวงดาวแต่ละดวง ที่มี
สีสนตระการตา เป็นดวงดาวที่มีสีอยู่หลายสี

ในเวลานี้เอง ต้นปะการังหัวหึ่งป่าปะการังล้วนแล้วแต่
ปรากฏดอกตูมขึ้นมา ด้วยความกว้างใหญ่ไพศาลของอาณา
บริเวณที่เป็นป่าปะการังแห่งนี้ ดอกตูมจำนวนนับไม่ถ้วนที่ปรากฏ
ขึ้นมาอย่างเจียบๆ ช่างเป็นอะไรที่และดูสวยงามและอลังการยิ่งนัก

ครั้นดอกตูมทุกดอกต่างพากันแบ่งบานแทบจะในเวลา
เดียวกัน หากมองจากทางด้านบนของทะเลลงไป ความอลังการที่
เกิดขึ้นยากที่จะบรรยายได้ด้วยตัวอักษร

ดอกตูมทุกดอกต่างแบ่งบานกันเจียบๆ ในเวลาเดียวกัน
เกสรดอกไม้ที่อยู่ภายในดอกตูมทุกดอกก็คล้ายตั้งดวงดาวที่มี

หลากสีสัน ในเวลานี้ หัวทั้งป่าปะการังแลดูเหมือนเป็นทะเลแห่ง
ดวงดาวสวยงามและอลังการมาก เป็นที่ตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก

เวลานี้ ทุกคนที่อยู่บริเวณป่าปะการังอดที่จะกลั่นลม
หายใจเอาไว้ไม่ได้ เนื่องจากภาพที่อยู่ตรงหน้าช่างงดงามเหลือเกิน
ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการไปทำลายความเงียบสงบในช่วงเวลานี้ หลาย
คนกลั่นหายใจมองดูดอกปะการังจำนวนหมื่นพันที่บ้านเบ่งอยู่
ตรงหน้า เวลานี้ไม่รู้ว่ามีคนจำนวนเท่าไรที่เข้าใจว่าตัวเองอยู่ใน
ทะเลแห่งดวงดาว และรับรู้ถึงความกว้างใหญ่ไพศาลของฟ้าดิน

ในที่สุด ดอกตูมทั้งหมดก็บานเบ่งจนหมดสิ้น และเวลา
นี้เอง เกสรที่ติดอยู่กันก้านเกสรก็เริ่มหลุดร่วงออกมา เกสรที่
สารพัดสีได้ลอยฟ่องอยู่ในทะเล และทำการเปลี่ยนน้ำทะเลแห่งนี้ให้
กลายเป็นทะเลหลากสีสัน ดูอลังการและสวยงาม

ครั้นเกสรสารพัดสีได้ลอยฟ่องเต็มพื้นที่บริเวณน้ำ
ทะเลของป่าปะการังแห่งนี้แล้ว ผู้คนจำนวนมากกว่าที่ต้องกลั่นลม
หายใจเอาไว้ สายตาทั้งหมดจับจ้องไปที่หุบเขาลึกไม่มีสิ้นสุด ทุก
คนต่างรอคอยการมาถึงของปลาเข็มเงิน

ทั่วทั้งบริเวณป่าปะการังมีเพียงल्लीชีเยคนเดียวเท่านั้น ที่นั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าที่เฉยเมย หลับตาพักผ่อนกายา กระทั่งไม่ได้มองดูบริเวณหุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุดสักแวบหนึ่งด้วยซ้ำ

“ซ้าา...” ในที่สุด ทันใดนั้นน้ำทะเลเหมือนมีการ กระเพื่อมขึ้น ปრაกฏคลื่นที่โหมสาดซัดบนทะเล และน้ำทะเลทั่วทั้ง บริเวณป่าปะการังพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง

ในเวลาตัวเอง ผู้คนมากมายต่างมองเห็นบริเวณหุบเขา ทะเลลึกไม่สิ้นสุดปรากฏเป็นประกายสีเงินที่พุ่งขึ้นมา เหมือนเป็น แผ่นภาพสีเงินเป็นแผ่นๆ ที่พุ่งขึ้นมาจากหุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุด อย่างรวดเร็ว ให้ความรู้สึกเหมือนหนึ่งสามารถปิดกั้นฟ้าดินได้ อย่างนั้น เหมือนเป็นลอภาพขนาดยักษ์ที่หล่นมาจากฟ้า และ ต้องการปิดกั้นป่าปะการังเอาไว้อย่างนั้น

เมื่อสิ่งที่เหมือนลอภาพขนาดใหญ่แต่ละบานที่พุ่งเข้ามา หากมองดูให้ละเอียดก็จะเห็นว่ามันไม่ใช่ลอภาพอะไร แต่เป็น ผุงปลาขนาดใหญ่ ท่ามกลางผุงปลาขนาดใหญ่ก็จะเป็นปลาขนาดเล็กจำนวนนับไม่ถ้วน

นี่แหละคือปลาขนาดเล็กที่ตรงตามความหมายจริงๆ เพราะแต่ละตัวเล็กเท่าเข็มเงิน อีกทั้งตาของปลาเล็กกว่าเมล็ดงาเสียอีก

แต่ว่าขณะที่ปลาขนาดเล็กที่พุ่งตัวออกมาจากหุบเขา ทะเลลึกไม่สิ้นสุด มันกลับสามารถพุ่งด้วยความเร็วที่น่าตกใจ ดุดั่งดาวตกสายฟ้าแลบอย่างนั้น ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้สามารถมองเห็นภาพที่ไม่น่าเชื่อเกิดขึ้น ขณะที่ฝูงปลาพุ่งออกมา มันเหมือนดังจลาภาพขนาดใหญ่ที่ทำการปิดกั้นป่าปะการังเอาไว้

“ปลาเข็มเงิน...” มีผู้ร้องเสียงดังออกมาเมื่อมองเห็นปลาเข็มเงินจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านี้ พริบตาเดียวนี้เองทุกคนก็ได้เตรียมตัวพร้อมสรรพ

“อ้ากก...” แต่แล้วในพริบตาเดียวนี้เอง ยังมีคนที่ไม่ทันได้ลงมือก็ต้องร้องออกมา เมื่อผู้บำเพ็ญตนที่มีทักษะยุทธอ่อนคิดจะจับปลาเข็มเงิน แต่อาศัยทักษะยุทธที่เขามีอยู่ไม่อาจต้านทานปลาเข็มเงินที่มีความรวดเร็วสูงได้ เมื่อฝูงปลาขนาดใหญ่พุ่งเข้ามา พลันทิมแห่งร่างของเขาจนพรุณดังชะลอม เหมือนถูกอะไรยิงเข้าร่างจนพรุณไปทั้งร่างอย่างนั้น

เวลานี้ ทุกคนต่างทยอยกันลงมือเพื่อจับปลาเข็มเงิน
จำนวนมหาศาลที่พุ่งเข้ามาหา!

ผู้บำเพ็ญตนที่ตั้งใจมาจับปลาเข็มเงินส่วนใหญ่มีการ
เตรียมการมาแล้ว บางคนทอดแหขนาดใหญ่ที่เป็นสุดยอดของ
วิเศษออกไปคลุมฝูงปลาเอาไว้ แต่ว่าเขากลับไม่สามารถควบคุม
แหนั้นเอาไว้ได้ ร่างของเขาจึงถูกฝูงปลาที่ทะลวงออกมาพุ่งเข้าใส่
จนถูกไถเป็นร่องลึกขึ้นมา...

ในขณะนี้ ยอดฝีมือเฉกเช่นกงซุนเชียนเอ๋อ นักพรต
หลินน้อย เหยียนหยางหลงต่างก็ได้ลงมือ พวกเขามีชาติกำเนิด
เป็นสายสำนักราชันเซียน มีกำลังที่แข็งแกร่งมาก พลันที่พวกเขา
ลงมือก็สามารถรวบรวมเอาปลาเข็มเงินได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งความไว
ของพวกเขาเป็นสิ่งที่ผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ไม่สามารถเทียบเคียงได้

ถึงแม้เวลานี้จะมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ลงมือจับ
ปลาเข็มเงินเหล่านี้ แต่ยังคงมีปลาเข็มเงินจำนวนนับไม่ถ้วนที่พุ่ง
ขึ้นมาจากหุบเขาลึกไม่สิ้นสุดอย่างไม่ขาดสาย เหมือนหนึ่งปลา
เข็มเงินเหล่านี้ต้องการอัดแน่นจนบริเวณนี้ต้องระเบิดไปอย่างนั้น

ขณะที่ปลาเข็มเงินส่วนที่ไม่ได้ถูกจับไปนั้น พวกมันจะเข้าไปกินเศษของดอกปะการังอย่างบ้าคลั่ง หลังจากนั้น น้ำทะเลที่เดิมหลากสีอันเกิดจากเศษเหล่านั้นก็ได้กลับกลายเป็นใสแจ๋วเหมือนเดิม ซึ่งเป็นภาพที่แลดูอลังการมาก

บริเวณที่หลิขีเยอยู่นั้นอยู่ห่างจากหุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุดค่อนข้างไกล แม้จะมีปลาเข็มเงินบางส่วนที่หลุดรอดจากแนวตักจับของผู้บำเพ็ญตบมาได้ และเข้ามาหากินบริเวณนี้แต่ก็มีจำนวนไม่มาก

หลิขีเยไม่ได้มองปลาเข็มเงินที่เข้ามาหากินถึงยังบริเวณนี้เท่าไรนัก เขายังคงนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ

"ซ่าา..." ในขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังจับปลาเข็มเงินกันอย่างขะมักเขม้นอยู่นั้น น้ำทะเลพลันกระเพื่อมอย่างรุนแรง ปรางค์ปัสสาวะทะเลฝูงใหญ่ที่ฝาคลื่นเข้ามาหา

แทนที่จะบอกว่าฝูงปัสสาวะทะเลนี้เป็นฝูงปลา บอกว่าเป็นกองทัพหนึ่งน่าจะเหมาะสมกว่า

“หลีกไป ไสหัวไป...” กลุ่มของปีศาจทะเล ที่วิ่ง
ฝ่าเกลียวคลื่น วางอำนาจบาตรใหญ่ ใครก็ตามหากขวางเส้นทาง
ของพวกมันแล้วแต่ถูกสังหารสิ้น จนน้ำทะเลกลายเป็นสีแดง
ฉาน

“ปลาทะเลกว้างไพศาล โท่วทะเลกว้างไพศาล...” ผู้
บำเพ็ญตนบางคนร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อเห็นกองทัพ
ปีศาจทะเลจำนวนหลายหมื่นบุกเข้ามา จึงทยอยกันถอยออกห่าง
กลายเป็นทางขึ้นมา

เวลานี้กองทัพปีศาจทะเลนี้ได้ทำการปิดล้อมภูเขาคีหลี่
ชีเย่อยู่เอาไว้หลายชั้น จนกระทั่งน้ำสีกหดยังเล็ดรอดไม่ได้

การมาถึงของกองทัพใหญ่ปีศาจทะเลกองนี้ ทำให้
บรรยากาศกลืนอายการฆ่าฟันอบอวลไปทั่วทั้งบริเวณทะเลแห่งนี้

บทที่ 1200 โหวทะเลกว้างไพศาล

เมื่อถูกปลาทะเลกว้างไพศาลนับหมื่นนับพันล้อมเอาไว้ ทำให้บรรยากาศของป่าปะการังปล้นตึงเครียดถึงขีดสุด แม้แต่กิจกรรมการจับปลาเข็มเงินก็หยุดชะงักลง

มองดูปลาทะเลกว้างไพศาลนับแสนที่ล้อมล้อมเขาเอาไว้ หลายคนรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง พาตัวเองออกห่างจากพื้นที่แห่งนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ตนเองต้องถูกลูกหลง

ถ้าพูดถึงความสามารถเฉพาะตัว ปลาทะเลกว้างไพศาลไม่เห็นจะแข็งแกร่งสักเท่าไร หากสู้กันตัวต่อตัว เกรงว่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมั่นใจว่าสามารถสังหารปลาทะเลกว้างไพศาลระดับทั่วไปได้ แต่สิ่งที่ทำให้ต้องหวาดหวั่นก็คือ ปลาทะเลกว้างไพศาลฆ่าไม่รู้จักจบจักสิ้น

หากมันฆ่าปลาทะเลกว้างไพศาลไปได้ตัวหนึ่ง ก็จะส่งผลทำให้ปลาทะเลกว้างไพศาลกรูกันเข้ามานับพันนับหมื่นตัว กระทั่งเป็นแสนหรือหลาย ๆ แสนตัว ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุด

“มีคนต้องโชคร้ายแล้วละ” มีผู้บำเพ็ญตนที่พิมพ์ออกมาเมื่อเห็นปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนมากนับพันนับหมื่นที่ล้อมตัวหลิซียเอเอาไว้

แม้ต้องเผชิญกับการล้อมกรอบของปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนมากนับพันนับหมื่นตัว หลิซียเอกลับไม่ได้เลิกแม้กระทั่งหนังตา ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น กลับตาพริ้วพริ้วเหมือนหนึ่งหลับสนิทไปอย่างนั้น

เวลานี้เอง เห็นคนผู้หนึ่งก้าวเดินออกมาจากกลุ่มของปลาทะเลกว้างไพศาลที่ล้อมกรอบหลิซียเออยู่ เป็นยอดฝีมือของเหล่าทะเลกว้างไพศาลที่มีรูปร่างเป็นคนโดยสมบูรณ์

ในบรรดาปลาทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ตรงหน้าจำนวนมากหลายหมื่นตัว ที่มีรูปร่างเป็นคนโดยสมบูรณ์มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แม้ว่าปลาทะเลกว้างไพศาลบางตัวนับว่าแข็งแกร่งมากแล้วก็ตาม แต่ยังคงรักษาสัญลักษณ์ของความเป็นปลาที่เป็นเอกลักษณ์เอาไว้ เป็นต้นว่าบางตัวมีมือสองข้างกับส่วนหัวที่เป็นคน แต่ส่วนอื่นๆ ของร่างกายยังคงเป็นปลา บ้างก็มีเฉพาะส่วนหัวที่เป็นคนเท่านั้น... ส่วนใหญ่แล้วยังคงรักษาเอกลักษณ์ความเป็นปลาของพวกเขาเหมือนเดิม

ยอดฝีมือเผ่าทะเลกว้างไพศาลที่มีรูปร่างเป็นคนสวมชุดเกราะ ท่วงท่าดั่งมังกรก้าวเดินดั่งพยัคฆ์ บนตัวของเขาแผ่กลิ่นอายที่ทรงพลังออกมา ดวงตาทั้งสองของเขาส่งประกายระยิบระยับถึงความกระหายในเลือดของเขา ภาพรวมของเขาให้ความรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือด เหมือนว่าเขาก้าวเดินออกมาจากเลือดสดๆ อย่างนั้น ทำให้ผู้คนต้องสะท้อนขึ้นมา

“โหดทะเลกว้างไพศาล” มีบางคนรู้สึกสั่นเทิ้มเมื่อเห็นยอดฝีมือที่มีรูปร่างเป็นคนนี้

โหดทะเลกว้างไพศาลคือระดับอ่องผู้หนึ่งของเผ่าทะเลกว้างไพศาล ได้ยินว่าเขามีกำลังจำนวนหลายแสนกระทั้งหลายล้านอยู่ในมือ เขาเป็นระดับอ่องที่เพิ่งผงาดขึ้นมาเร็วๆ นี้ ขึ้นชื่อในเรื่องของความโหดร้าย

“เจ้าก็คือเจ้าหนูที่กินเอ็นมังกรนั่น!” เวลานี้ ดวงตาคู่นั้นที่กระหายเลือดของโหดทะเลกว้างไพศาลจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่

เวลานี้หฺลึซึเยค๋อยลึมตาซึนมาด้วยท่าที่เหนื่อยหน่าย แต่สายตาของเขาไม่ได้ตกไปที่โหวทะเลกว้างไพศาล แต่ไปอยู่ที่ปลาเข็มเงินตัวหนึ่ง

แม้ว่าจะมีปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นพันเป็นหมื่นที่ทำการปิดล้อมบริเวณที่เป็นป่าปะการังเอาไว้ แต่ปลาเข็มเงินก็ยังคงบุกเข้ามายังป่าปะการังบริเวณนี้จนได้ และแย่งกันกินเกสรดอกปะการังที่ลอยล่องอยู่ในน้ำทะเลอย่างบ้าคลั่ง

เวลานี้ สายตาของหฺลึซึเยได้เล็งตัวปลาเข็มเงินเอาไว้ตัวหนึ่ง ปลาเข็มเงินตัวนี้ก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจากปลาเข็มเงินตัวอื่นๆ มากนัก ถ้าหากจะกล่าวถึงข้อแตกต่างล่ะก็ เหมือนว่าเจ้าปลาเข็มเงินตัวนี้จะมีหนวดที่เป็นเนื้อขนาดเล็กมากที่ปลาเข็มเงินตัวอื่นไม่มี ซ้ายขวาข้างละหนึ่งเส้น แต่หนวดเนื้อที่เล็กขนาดนี้ต่อให้สังเกตดูเป็นพิเศษก็ยากจะดูออก

ปลาเข็มเงินตัวนี้จะแตกต่างกับปลาเข็มเงินตัวอื่นๆ ปลาเข็มเงินตัวอื่นจะกินแต่เกสรดอกปะการังที่ลอยล่องอยู่ในน้ำทะเล ขณะที่ปลาเข็มเงินตัวนี้จะกินแต่ผงหนอนบดที่เย่ถูและเถิงฉึเหวินได้โรยทิ้งเอาไว้

โหวทะเลกว้างไพศาลซ้กถามหลี่ชี่เย แต่หลี่ชี่เยกลับ
ไม่ตอบส้กคำ กระทั่งไม่ได้มองดูเขาอย่างเต็มตาเสียด้วยซ้ำ พลัน
ทำให้สีหน้าของโหวทะเลกว้างไพศาลที่มีความโหดเหี้ยมดูไม่จืดถึง
ขีดสุด

“เจ้าหนูโง่เขลา วันนี้ข้าจะให้เจ้าได้รู้สึกนึกว่าอะไรที่
เรียกว่าตายเสียดีกว่าอยู่!” โหวทะเลกว้างไพศาลเผยให้เห็นถึง
ใบหน้ายิ้มแย้มที่แฝงด้วยความโหดร้ายทารุณ กล่าวอย่างน่าครัน
คร้ามออกมา

เวลานี้ หลี่ชี่เยค่อยหันหน้ากลับมา มองดูโหวทะเล
กว้างไพศาลแล้วเอ่ยขึ้นมาซ้ๆ ว่า “ใส่หัวไปให้พ้นเดี๋ยวนี้ ข้ายังจะ
ไว้ชีวิตเจ้า มิฉะนั้นล่ะก็ วันหน้าข้าจะทำลายล้างเผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลของพวกเจ้า!”

พลันที่หลี่ชี่เยกล่าวคำนี้ออกมา ทำให้ทุกคนถึงกับลัน
จุกปาก หลายคนถึงกับมองหน้ากันและกัน หลายคนรู้สึกว้าคำพูด
ของหลี่ชี่เยยโสเกินไปเสียแล้ว

พันล้านปีที่ผ่านมา มีส้กก็คนที่หาญกล้าบอกว่าจะ
ทำลายล้างเผ่าทะเลกว้างไพศาล แม้ว่าจะเคยมีคนทีโง่มตัจจน

ทำลายรังของพวกมันได้ แต่ท้ายสุดแล้วก็ไม่สามารถทำลายพวกมันให้สิ้นซากได้ เนื่องจากจำนวนของพวกมันมีมากมายเหลือเกิน

เวลานี้ หลีซีเย่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์เฝ้าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง พลันอ้าปากก็บอกว่าจะทำล่ายเผ่าทะเลกว้างไพศาลทั้งหมด นี่มันช่างไม่รู้จั๊กฟ้าสูงแผ่นดินต่ำโดยแท้ ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่านี่มันไม่รู้จั๊กคำว่าตายโดยแท้

“เจ้าหมอนี่ไม่รู้ว่ามีมุดออกมาจากซอกไหนกันแน่ ไม่รู้ถึงความน่ากลัวของปลาทะเลกว้างไพศาล” มีผู้บ่าเพ็ญตนที่กล่าวพร้อมกับส่ายหน้าไปมา

“ดี ดี ดี...” โหวทะเลกว้างไพศาลไม่โกรธกลับหัวเราะ เขาหันกลับไปพูดด้วยเสียงอันดังกับปลาทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ด้านหลังว่า “พรรคพวก ได้ยินแล้วหรือไม่ เจ้าเดรัจฉานน้อยคนนี่ต้องการทำลายเผ่าทะเลกว้างไพศาลของพวกเรา!”

โหวทะเลกว้างไพศาลพูดยังไม่ทันขาดคำ ปราบกฏเสียงหัวเราะที่ดังกึกก้องขึ้น ปลาทะเลกว้างไพศาลทุกตัวล้วนแล้วแต่หัวเราะลั่นออกมา สำหรับพวกเขาแล้ว นี่มันเป็นเรื่องเหลวไหลที่สุด ไม่มีเรื่องขำขันอะไรที่จะน่าขันมากกว่านี้อีกแล้ว

“ดี พรรคพวก ในเมื่อเจ้าเดรัจฉานน้อยผู้นี้หาญกล้า พุดจาอวดดีว่าจะทำลายเผ่าทะเลกว้างไพศาลของพวกเรา เช่นนั้น พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจอีก” โหวทะเลไพศาลหัวเราะลั่น กล่าวว่่า “พรรคพวกทั้งหลาย ได้เวลาอาหารแล้ว จำเอาไว้ให้ดี ทุกคนกินได้แค่คำเดียว อย่าทำให้เขาตาย ตอดกินเลือดเนื้อของมัน ให้หมด เหลือเอาไว้เพียงลมหายใจที่ดิ้นทุรนทุราย ข้าจะให้มันรู้สึก ถึงคำว่าตายเสียดีกว่าอยู่!”

“รับทราบ...” เมื่อโหวทะเลกว้างไพศาลกล่าวขาดคำ ปลาทุกตัวต่างขานรับด้วยความพร้อมเพรียง ทันใดนั้น ปลาทะเล กว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วนก็คล้ายตั้งฉลามที่กระหายเลือดพุ่ง เข้าหาหลิขีเย่ทันที หมายถึงฉีกเนื้อหลิขีเย่ออกเป็นชิ้นๆ

เวลานี้ ปลาทะเลกว้างไพศาลนับหมื่นนับพันได้พุ่งเข้า หาหลิขีเย่อย่างบ้าคลั่งและโหดร้าย ขณะที่โหวทะเลกว้างไพศาล เพยรอยยิ้มที่โหดร้ายทารุณออกมา ในสายตาของเขามองว่าอีก ไม่กี่อึดใจ หลิขีเย่ก็ต้องถูกปลาทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ใต้บังคับ บัญชาของเขาตอดกินจนเหลือแต่โครงกระดูก ส่วนเลือดเนื้อถูก ฉีกจนแหลกเหลว เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย

เมื่อถึงเวลานั้น เขาก็จะใช้วิธีการที่โหดเหี้ยมทารุณมากที่สุดในโลกมาทำให้เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์รู้สึกคำว่าตายเสียดีกว่าอยู่ เขาจะทำให้เสียงร้องโหยหวนของเจ้าหนูมนุษย์นี้ดังก้องไปทั่วใต้ทะเลแห่งนี้

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่รอบๆ บางคนทนดูไม่ได้ พวกเขาไม่จำเป็นต้องดูก็สามารถจินตนาการภาพที่โหดร้ายทารุณนั้นได้ เมื่อเห็นปลาทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับพันนับหมื่นที่พุ่งเข้าหาหลีซิเย พวกเขาสามารถจินตนาการถึงจุดจบอันน่าเวทนาของหลีซิเยได้

ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนอีกส่วนหนึ่งกลับหัวเราะอย่างน่าเกรงขาม รู้สึกมีความสุขเมื่อเห็นผู้อื่นเป็นทุกข์ ในสายตาของพวกเขา มองว่าเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้รันทาที่ตายเอง สวรรค์มีทางไม่ไป นรกไร้ประตูกลับบุกเข้ามา การเป็นศัตรูกับปลาทะเลกว้างไพศาลย่อมต้องนำมาซึ่งภัยถูกล้างเผ่าพันธุ์

“เจ้ามดปลวกฝูงหนึ่ง รันทาที่ตายเอง!” สายตาของหลีซิซิคร้านจะมองเสียด้วยซ้ำ เขายังคงจับจ้องไปที่ปลาเข็มเงินตัวนั้นอยู่

จังหวะที่ปลาทะเลกว้างไพศาลทั้งหมดพุ่งเข้ามานั้น ในขณะที่พวกปลาทะเลกว้างไพศาลทำหน้าที่ตาน่าเกลียดน่ากลัว แยกเขี้ยวกางเล็บใส่หลี่ชีย่นั่น หลี่ชีย่เพียงกางนิ้วทั้งห้าออก กล่าวอย่างน่าเกรงขามออกไปว่า “ไปตายเสีย!”

“แว้งค์” เมื่อหลี่ชีย่กางนิ้วทั้งห้าออก พลันปรากฏหลุมดำขนาดยักษ์ขึ้นมา หลุมดำที่นั่นคล้ายเหมือนดั่งน้ำขึ้นที่เอ่อท่วม เข้าหาปลาทะเลกว้างไพศาลที่พุ่งเข้ามาทั้งหมด

ขณะที่วังน้ำวนภายในหลุมดำก็มีการหมุนวนบีบรัดอย่างรวดเร็ว ปลาทะเลกว้างกว้างไพศาลทั้งหมดที่ถูกดกกลืนกินเข้าไปในหลุมดำถูกบิดเกลียวจนเนื้อกลายเป็นฟอง และถูกหลุมดำกลืนกินหายไปเป็นที่สุด

“อ้ากก...” เสียงร้องน่าเวทนาดังสลับไม่ขาดสาย ปลาทะเลกว้างไพศาลทั้งหมดยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น ก็ถูกหลุมดำกลืนกินจนไม่เหลือซาก

หมัดมารกลืนฟ้า หนึ่งในเพลงหมัดหมื่นสังฆกรรม เป็นเพลงหมัดที่ถูกคิดค้นสร้างขึ้นโดยอาศัยกายมารกลืนฟ้าเป็นฐาน เมื่อสำแดงออกไป ปลาทะเลกว้างไพศาลธรรมดาๆ เช่นนี้ก็เหมือน

แมงเม่าที่บินเข้ากองไฟ ในวินาทีนั้น เพลงหมัดมารกลืนฟ้าก็เหมือนดังฉลามยักษ์ตัวหนึ่งที่สามารถฉีกกินอาหารได้ทุกชนิด ขณะที่ปลาทะเลกว้างไพศาลก็คล้ายดังเป็นฝูงปลาเล็กปลาน้อยฝูงหนึ่งที่พอจะเอามายัดชีพันเท่านั้นเอง

เหตุการณ์ที่กลับตาลปัตรสร้างความตื่นตะลึงเป็นอย่างยิ่ง ทุกคนยังไม่ทันได้สติกลับมา ขณะที่สีหน้าของโหวทะเลกว้างไพศาลตระหนกจนหน้าถอดสี ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ร่างของโหวทะเลกว้างไพศาลก็เหินฟ้าขึ้นไป

ทุกคนยังไม่ทันมองเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ตัวของโหวทะเลกว้างไพศาลก็ถูกหลี่ชีย่จับเค้นคอเอาไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว จังหวะหลี่ชีย่วิ่งลงมาจากบนสันเขา กระทั่งเค้นคอโหวทะเลกว้างไพศาลเอาไว้ นั่น ขั้นตอนนี้เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น รวดเร็วจนไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจน

“เจ้ามดปลวดตัวหนึ่งที่ก้าวสู่ระดับจอมทิพย์อย่างฉูๆ โถๆ เท่านั้นเอง บังอาจมาทำแยกเขี้ยวกางเล็บต่อหน้าข้า” หลี่ชีย่จ้องมองโหวทะเลกว้างไพศาลที่อยู่ตรงหน้า กล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

“เจ้า เจ้า เจ้า...” โหวทะเลกว้างไพศาลที่ถูกเค้นคอ
เอาไว้จนยากจะเปล่งเสียงออกมา ดิ้นทุรนทุราย

ไม่ถนัดนักกว่าที่โหวทะเลกว้างไพศาลจะหายใจหายคอ
ได้ ปราบกฏว่าเขายังคงไม่ทิ้งนิสัยเดิมที่โหดร้ายทารุณ ร้องเสียงดัง
ออกมา “เจ้าเดรัจฉานน้อย ต่อให้เจ้าฆ่าข้าได้ เผ่าทะเลกว้าง
ไพศาลของข้าก็ไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้แน่ เผ่าทะเลกว้างไพศาลของข้า
มีจักรวรรดิเป็นล้าน ประชากรเป็นล้านล้าน พวกเขาจะต้องฉีกเนื้อ
เจ้าจนและ ทำลายล้างสืบชั่วโคตรของเจ้า!”

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วถึงกับต้อง
กลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนไม่ได้รู้สึกว่คำพูดของโหวทะเลกว้าง
ไพศาลนั้นเป็นคำพูดที่เกินเลย ทุกคนต่างรู้ดีว่าปลาทะเลกว้าง
ไพศาลได้มีการก่อตั้งเป็นแคว้นต่างๆ มากมายท่ามกลางทะเลที่
กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตานี้

ที่น่ากลัวมากไปกว่านั้นก็คือเผ่าทะเลกว้างไพศาลมี
ความสามัคคีตลอดมา หากมีใครสังหารระดับโหวของเผ่าทะเล
กว้างไพศาลคนหนึ่งล่ะก็ จะนำมาซึ่งภัยจากการแก้แค้นของปลา
ทะเลกว้างไพศาลจำนวนนับไม่ถ้วน

โหวทะเลกว้างไพศาลเป็นเพียงระดับโหวหนึ่งในแคว้น
ที่มีอยู่ของเผ่าทะเลกว้างไพศาลเท่านั้น ตัวเขาเองใช้จะแข็งแรงแรง
อะไรมากมายนัก แต่เบื้องหลังของเขากลับมีจักรวรรดิอยู่เป็นล้าน
และประชากรเป็นล้านล้าน ซึ่งเป็นจุดที่น่ากลัวที่สุด

“ข้าจะรอ” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา ฝ่ามือของเขา
กดลงไปบนตัวของโหวทะเลกว้างไพศาล ได้ยินเสียง “ปู้” โหวทะเล
กว้างไพศาลร้องออกมาอย่างน่าเวทนา ทักษะยุทธของเขาถูก
ทำลาย เมื่อสูญเสียทักษะยุทธแล้วจึงกลับคืนสร้างตั้งเดิมที่แท้จริง
กลายเป็นปลาที่หน้าตาดุร้ายขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง

เวลานี้ ภายใต้ฝ่ามือของหลี่ซีเย เนื้อปลาได้แยก
ออกเป็นชั้นๆ โดยที่เนื้อปลาสดชั้นบางๆ แต่ละชั้นยังคงเต็นดูกติก
อยู่

เพียงพริบตาเดียว โครงกระดูกของปลาดุร้ายก็ปรากฏ
แก่สายตาของผู้คน ทุกคนยังสามารถมองเห็นหัวใจที่เต้นตุบตบอยู่
ท่ามกลางโครงกระดูก

ในขณะนี้เอง หลี่ซียเอ่ได้ดึงเอาเอ็นมังกรที่อยู่บนส่วน
หลังออกมาโดยพลัน ปลาตุร้ายตัวนี้เสียชีวิตทันทีพร้อมกับเสียง
ร้องที่ดังขึ้นอย่างน่าเวทนา

หลี่ซียเอ่ปล้นเอาเอ็นมังกรที่อยู่ในมือโยนเข้าปากเคี้ยว
กิน หันมองบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่รอบๆ หลังจากกลืนเอาเอ็น
มังกรลงท้องแล้ว เอ่ยขึ้นมาอย่างซ่าๆ ว่า “หากพบเจอปลาทะเล
กว้างไพศาล ฝากบอกพวกมันว่า ซ้ำ หลี่ซียเอ่เห็นพวกมันแล้วไม่
สบอารมณ์ ทางที่ดีฟ้าดินกว้างไกลแค่ไหนก็จงไล่หัวไปให้ไกล
เท่านั้น หากไม่แล้ว ซ้ำไม่เพียงจะฉีกเนื้อพวกมันจนและ ยังจะเอาเอ็น
มังกรของพวกมันมาแกล่อมเหล้า!”

ตอนที่ 1201 บรรพบุรุษมารฉลามเกราะ

โหดเหี้ยม ถืออำนาจบาตรใหญ่ เวลานี้หลายคนนึกได้
เพียงคำๆ นี้มาเปรียบเปรยกับผู้เยาว์เฝ้าพันธุมุขย์ผู้นี้ หลายคน
ตะลึงกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า ไม่อาจเรียกสติกลับมาเป็น
เวลานาน

เป็นการทำทนายเฝ้าทะเลกว้างไพศาลอย่างโจ่งครึ่ม
ช่างอหังการอะไรอย่างนั้น พฤติกรรมเช่นนี้ถือว่าเป็นเพียงผู้
บำเพ็ญตนคนหนึ่งเท่านั้น ต่อให้เป็นสำนักที่ยิ่งใหญ่ก็ต้อง
ไต่ตรองอย่างรอบคอบ

เวลานี้เจ้าหนูเฝ้าพันธุมุขย์ที่ชื่อหลี่ซีย่ได้สังหาร
กองทัพของโหวทะเลกว้างไพศาลไปหลายหมื่นคน และยังกินเอ็น
มังกะของโหวทะเลกว้างไพศาลต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า มันคือความ
อหังการเช่นใด

“เป็นระดับปราชญ์?” ผู้บำเพ็ญตนที่ได้สติกลับมา
อดสะท้านใจลับๆ ไม่ได้ พึมพำว่า “ต่อให้ไม่ใช่ระดับปราชญ์ เกรง
ว่าก็ต้องเป็นระดับจอมกษัตราเสมอสวรรค์แล้วละ”

หลี่ซีเย่ละสายตากลับมา เวลานี้สายตาของเขายังคง
ตกอยู่ที่ปลาเข็มเงินตัวนั้น ปลาเข็มเงินตัวนี้ไม่ถูกรบกวนอะไรเลย
มันยังคงกินผงหนอนที่ถูกโรยเอาไว้ได้อย่างมูมมาม เหมือนว่าไม่เคย
ได้กินอาหารมานานนับพันล้านปีอย่างนั้น

หลี่ซีเย่เองก็ไม่ได้ไปรบกวนการกินของปลาเข็มเงินตัว
นี้ เพียงล่องมองการกินอาหารของปลาเข็มเงินตัวนี้อย่างเงียบๆ
ครั้นปลาเข็มเงินตัวนี้ได้ว่ายเข้าไปอยู่กลางหลุมพรางที่หลี่ซีเย่ได้
วางเอาไว้แล้ว หลี่ซีเย่ได้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมาในเวลา

“ปู...” ท่ามกลางเสี้ยววินาทีนี้เองหลี่ซีเย่ปล้นลงมือ
แล้ว จับปล้นนั้น ใต้พื้นทะเลปรากฏเบ็ดแต่ละตัวที่ถูกยิงออกมา
อย่างรวดเร็ว เบ็ดทุกตัวจะถูกโยงด้วยเส้นเอ็นที่ยาวมาก

เบ็ดแต่ละตัวถูกยิงออกมาด้วยความเร็วสูงมาก อย่างไรก็ตาม
แต่ปลาเข็มเงินเลย แม้แต่ยอดฝีมือที่แข็งแกร่งมากก็ยากจะหลบ
หลีกได้พ้น แต่เจ้าปลาเข็มเงินตัวนี้กลับสามารถหลบเบ็ดที่ถูกยิง
ออกมาอย่างรวดเร็วได้อย่างง่ายดาย มันอาศัยความเร็วที่เยี่ยมยอด
มากกว่ายออกจากบริเวณกับดักอย่างรวดเร็ว และทำให้เบ็ดทุกตัว
พลาดเป้าไปจนหมดสิ้น

เห็นที่เจ้าปลาเข็มเงินตัวนี้กำลังจะรอดพ้นจากกับดัก หลุมพรางที่วางไว้อยู่แล้ว ทันใดนั้น เบ็ดที่พลาดเป้าเหล่านั้นซึ่งมี เอนยาร้อยอยู่ได้ถักทอกลายเป็นแหอาคมขนาดยักษ์ขึ้นมาทันที

ตั้งค้ำว่ามานแหกว้างใหญ่ไพศาล แมตาห่างก็มีอาจ หลุดรอดไปได้ ในจังหวะที่ปลาเข็มเงินตัวนี้กำลังจะหลุดรอดไปได้ นั้น แหขนาดยักษ์ก็ได้ครอบลงมา ได้ยินเสียง "ลึ๊ด" ดังขึ้น พลัน ได้ทำการปิดกั้นช่องว่างทั้งหมดเอาไว้ เหมือนดั่งสายฟ้าที่แวบผ่านไป จับตรึงตัวปลาเข็มเงินตัวนี้เอาไว้

เวลานี้ ม่านแหอาคมพลันหายไป แล้วกลับกลายเป็น เชือกบังเหียนที่ปลายข้างหนึ่งผูกกับหนดที่เป็นเนื้ออยู่ข้างเหือก สองข้าง ส่วนปลายเชือกอีกด้านหนึ่งตกไปอยู่ในมือของหลี่ชียเอ

"คิดจะหนีรี ไม่ง่ายอย่างนั้นหรอกนะ" มือทั้งสองของหลี่ชียเอกำเชือกบังเหียนเอาไว้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา

"ปัง... ปัง... ปัง..." เสียงการพุ่งชนดังขึ้น ปลาเข็มเงิน ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งกลับลากเอาเชือกบังเหียนพุ่งตรงไปยังหุบเขาทะเล ลึกไม่สิ้นสุดอย่างบ้าคลั่ง!

เรื่องราวที่อัศจรรย์ได้เกิดขึ้น ปลาเข็มเงินที่เล็กเท่าเข็ม กลับสามารถลากเอาตัวของหลี่ซิเย่ฟ่งตรงไปยังหุบเขาทะเลลึกไม่มี สิ้นสุด โดยที่ร่างกายของหลี่ซิเย่ถูกลากไปชนกับต้นปะการังจนพัง เป็นแถบๆ

ภาพเหตุการณ์ที่รุนแรงเช่นนี้ทำให้ผู้บำเพ็ญตน จำนวนไม่น้อยต้องหยุดสิ่งที่กำลังทำอยู่ หันมามองดูสิ่งที่เกิดขึ้น

"กลับสร้างเดิมเดี๋ยวนี้อ..." หลี่ซิเย่คำรามเสียงยาว มือ กุมเชือกบังเหียนเอาไว้ สำแดงบทคาถา "ตั้ง" เชือกบังเหียนที่มัด หนดเนื้อสองข้างพลันปรากฏเป็นอักขระยันต์ขึ้นจำนวนนับไม่ ถ้วน อักขระยันต์ทั้งหมดเคลื่อนที่วนไปมา พลันได้ละลายเชือก บังเหียนหายไป จากนั้นกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์ขนาดยักษ์ขึ้นมา

หลักกฎเกณฑ์ขนาดยักษ์เกิดจากคาถาอาคมแต่ละ ประโยคที่รวมตัวพันเกี่ยวเข้าด้วยกัน จากนั้นกลายเป็นโซ่ขนาด ยักษ์สองเส้นตรึงเหงือกทั้งสองข้างของปลาเข็มเงินเอาไว้

เมื่อปลาเข็มเงินตัวน้อยถูกสยบด้วยหลักกฎเกณฑ์ทั้ง สองสาย มันจึงได้พวยพุ่งประกายที่แสบตาอย่างมากออกมา ท่วมกลางประกายที่แสบตานี้ปรากฏตราสัญลักษณ์ดีกดำบรรพ์

ขึ้นมา ยามที่ตราสัญลักษณ์ดึกดำบรรพ์ปรากฏ เหมือนได้เปิด
ประตูมิติแห่งกาลเวลาขึ้นมาอย่างนั้น เหมือนมีสิ่งหนึ่งที่พุ่งผ่าน
อดีตที่ดึกดำบรรพ์เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันและผ่านประตูมิติกาลเวลา
ออกมา

ประกายที่สลับตาจึงได้หายไป ปลาเข็มเงินก็หายไป สิ่ง
ที่ปรากฏแก่สายตาของทุกคนแทนคือฉลามขนาดยักษ์ตัวหนึ่ง
ฉลามยักษ์ตัวนี้มีความดึกดำบรรพ์มาก ตัวของมันออกเป็นสีเทา
เขียว บนตัวมีแผ่นเกราะเป็นแผ่นๆ ปิดบังจุดสำคัญของร่างกาย
เอาไว้ โดยที่แผ่นเกราะแต่ละชิ้นเหมือนถูกสร้างขึ้นมาภายหลัง

เจ้าฉลามยักษ์ตัวนี้พลันอ้าปากก็เผยให้เห็นถึงฟันที่
แหลมคมยิ่งกว่าดาบทเวะเสียอีก ขณะที่ฟันอันแหลมคมยิ่งที่เรียง
เป็นแถวส่งประกายแวววับออกมา ทำให้คนต้องหวาดกลัวจนตัวสั่น
งันงก

ฉลามยักษ์ตัวนี้ได้แผ่กลิ่นอายที่น่ากลัวออกมา คล้าย
ดังอสูรดึกดำบรรพ์ที่ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาจากการหลับใหลอย่าง
นั้น ทำให้ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่บริเวณป่าปะการังต้องสะท้าน
และขาสองข้างสั่นเทา

“น้ำมันตัวอะไร...” ผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากพิมพ์
ออกมาเมื่อได้เห็นปลาฉลามยักษ์ตัวนี้ จนลืมนับปลาเข็มเงินไป

“บรรพบุรุษมารฉลามเกราะ...” ครั้นเห็นปลาฉลาม
ยักษ์ที่คล้ายตั้งมาจากยุคดึกดำบรรพ์ตัวนี้แล้ว ทั้งเย่และถึงฉีเหวิน
นอดหัวนโหว่ไม่ได้ รู้สึกขนลุกชูในใจ ด้วยฉลามยักษ์เช่นนี้หาก
หลุดรอดจากการพันธนาการละก็ คงจะเป็นประเภทเจอะเจอเทพ
สังหารเทพ พอเจอมารเช่นฆามารเป็นแน่แท้

แม้ว่าเย่จะเป็นศิษย์ของนิกายพิสุทธิ์ แต่เขาเคยได้ยิน
แต่ชื่อของบรรพบุรุษมารฉลามเกราะเท่านั้น ไม่เคยเห็นตัวจริง
ขณะที่ถึงฉีเหวินมีประสบการณ์มากกว่าเย่ วันนี้มีโอกาสได้เห็น
บรรพบุรุษมารฉลามกับตา เขาถึงกับสะท้อนภายในใจ น้ำมันเป็น
วิธีการที่ร้ายกาจเพียงใด ที่หลี่ชี่เย่สามารถตามหากระทั่งสัตว์ร้าย
ที่อยู่ในตำนานได้

บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนที่อยู่ในป่าปะการังไม่ได้มีความรู้
ประสบการณ์เท่าเย่และถึงฉีเหวิน พวกเขาได้แต่มองดูเจ้าฉลาม
ยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความตกใจ แต่ไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมา
ของเจ้าฉลามยักษ์ตัวนี้

เมื่อถูกสยบด้วยหลักกฎเกณฑ์สองสายทำให้ฉลาม
ยักษ์ตัวนี้กลับกลายเป็นเชื่อง หลี่ซิเย่มีอกุมหลักกฎเกณฑ์ทั้งสอง
กระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนหลังของบรรพบุรุษมารฉลามเกราะ ท่าทาง
น่าเกรงขามยิ่งนัก

“สหายโชคดีจริงๆ ถึงกับได้สัตว์เลี้ยงเช่นนี้ไว้ใน
ครอบครอง” เวลานี้ กงซุนเซียนเอ๋อได้พาผู้ติดตามหลายคนเดิน
เข้ามา กล่าวชื่นชมต่อหลี่ซิเย่ไม่ขาดปาก

กงซุนเซียนเอ๋อย่อมไม่รู้ว่าเจ้าฉลามยักษ์ตัวนี้ที่อยู่
ตรงหน้าคืออะไร ในสายตาของนางมองว่าคงเป็นฉลามที่สดุดร้าย
ในทะเลที่พบเห็นได้ยากตัวหนึ่งเท่านั้น

สำหรับการแสดงท่าที่เป็นมิตรของกงซุนเซียนเอ๋อนั้น
หลี่ซิเย่เพียงเหลือบมองนางอย่างเย็นชา ชี้อร้านจะพูดกับนาง

ท่าที่หยิ่งยโสของหลี่ซิเย่ได้ทำให้กงซุนเซียนเอ๋อ
บังเกิดเพลิงแห่งความโกรธขึ้นในใจ นางคือผู้ได้รับการโปรด
ปราณยิ่งของราชวงศ์จรมบาดาล เรียกลมเรียกฝนได้ตามใจ
ปรารถนา จะมีผู้เยาว์สักกี่คนที่หาญกล้าทำยโสกับนางเช่นนี้

ก่อนหน้านี้ พวกเขทั้งสองก็เคยกระทบกระทั่ง
มาแล้ว เวลานี้ท่าทีของหลี่ซีเยที่ท่ายโสตอนาง ยิ่งทำให้กงซุนเซียน
เอ๋อบังเกิดปณิธานการฆ่าขึ้นภายในใจ แต่เพื่อฉลามยักษ์ที่อยู่
ตรงหน้าจึงทำให้นางระงับอารมณ์โกรธเอาไว้

“ข้าขอซื้อชายแลกเปลี่ยนกับสหาย จะเห็นเป็น
ประการใด?” เวลานี้ กงซุนเซียนเอ๋อยิ้มกล่าวกับหลี่ซีเย ท่าทาง
เหมือนเป็นคนใจกว้างมากอย่างนั้น กล่าวว่า “ข้าขอซื้อฉลามยักษ์
ตัวนี้ของสหายเอาไว้ เสนอราคามาได้เลย”

“ไม่ขาย” หลี่ซีเยไม่ให้ความสนใจต่อข้อเสนอของ
กงซุนเซียนเอ๋อแม้แต่น้อย นำหลักกฎเกณฑ์สองสายพันกับฝ่ามือ
เอาไว้

“สหายอย่าเพิ่งรีบปฏิเสธ” กงซุนเซียนเอ๋อพยายาม
แสดงให้เห็นถึงความจริงใจ กล่าวว่า “นายของข้าคือราชินีแห่ง
ราชวงศ์จรมบาดาล ชื่นชอบสัตว์เลื้อยหยากร ถ้าหากสหายยินดี
มอบฉลามยักษ์ตัวนี้ให้ละก็ อนาคตของสหายจะต้องไม่มีสิ้นสุด...”

แม้ว่ากงซุนเซียนเอ๋อจะวางมาดเหมือนหนึ่งมีความ
จริงใจมากก็ตาม แต่จากคำพูดได้แสดงออกถึงความหยิ่งโส

ออกมา นางได้พูดเป็นนัยต่อหลี่ซียเอ่แล้วว่าผู้ที่ต้องการฉลามยักษ์
ตัวนี้หาใช่นาง แต่เป็นนายของนางที่ต้องการ

กงซุนเหมยยวี่อนุของเงินให้เสินหวาง ชื่นชอบสะสม
ของล้ำค่าที่เป็นสัตว์น้ำ เมื่อกงซุนเชียนเอ่ได้เห็นบรรพบุรุษमार
ฉลามเกราะแล้วจึงบังเกิดความคิดขึ้นมา หากสามารถนำเอาฉลาม
ยักษ์ตัวนี้ไปมอบให้กับนายของนางละก็ นายของนางจะต้องชื่น
ชอบและเอ็นดูต่อนางยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

แน่นอน กงซุนเชียนเอ่ไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของ
บรรพบุรุษमारฉลามเกราะที่อยู่ตรงหน้า ในสายตาของนางมันเป็น
เพียงฉลามยักษ์ดุร้ายหายากที่สามารถนำมาเป็นสัตว์เลี้ยงได้
เท่านั้น

“ไม่สนใจ...” หลี่ซียเอ่กล่าวตัดบทกงซุนเชียนเอ่ และชี้
คร้านจะไปสนใจต่อกงซุนเชียนเอ่ ดึงหลักกฎเกณฑ์สองสายให้
บรรพบุรุษमारฉลามเกราะหันหัวไปอีกทางหนึ่ง

การที่หลี่ซียเอ่ไม่ให้เกียรตินางถึงเพียงนี้ พลันทำให้กง
ซุนเชียนเอ่ส่งประกายตานากล้าวออกมา ปณิธานการฆ่าแวน
ขึ้นมาทันที เมื่อเห็นหลี่ซียเอ่หันหลังให้ นางจึงลงมือโดยไม่ลังเล

เห็นประกายม่วงแวบหนึ่ง จับพลันนั้น กงซุนเซียน เอื้อมมือจู่โจมหลี่ชีย่ ปีนปีกผมรูปหงส์ของนางได้อาศัยความเร็วที่สุดเปรียบเปรยพุ่งเข้าสังหารหลี่ชีย่ โดยที่ปีกผมรูปหงส์มีความเร็วที่สูงมาก เร็วจนทุกคนมองเห็นเพียงลำแสงสีม่วงที่พุ่งไปยังหลี่ชีย่เท่านั้นเอง

"ระวัง..." การลอบจู่โจมของกงซุนเซียนเอื้อมต่อหลี่ชีย่อย่างกะทันหัน ไม่มีกลางสังหรณ์ใดมาก่อน ทำให้เย่เถวและเถิงฉินเหวินตกใจยิ่ง ร้องเสียงดังออกมาพร้อมกัน แต่ไม่สามารถช่วยเหลือได้ทัน

เวลานี้ กาลเวลาเหมือนถูกหยุดเอาไว้อย่างนั้น ปีนปีกผมรูปหงส์เมื่อพุ่งไปถึงท้ายทอยกลับหยุดอยู่แค่นั้น และถูกหลี่ชีย่เอานิ้วคืบเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

กงซุนเซียนเอื้อมตกใจอย่างมาก เมื่ออาวุธที่ใช้ปกป้องชีวิตถูกหนีบเอาไว้จึงพยายามเรียกคืน แต่เมื่อถูกหลี่ชีย่หนีบเอาไว้มันไม่สามารถกระดิกตัวได้

“สมควรตาย...” ปราภฏประกายตานากลัวแวนผ่านตา ทั้งสองของหลี่ซีเย ประกายตาคลายดั่งเป็นของจริงที่สามารถแหง ทะลุเข้าหัวใจของผู้คน

“นายข้าคือราชินี...” กงซุนเซียนเอ้อเห็นท่าไม่สู้ดีนัก จึงร้องเสียงดังและยกเอาผู้ให้การสนับสนุนนางออกมา แต่ยังไม่ทัน พุดจบ “ปุ” ปีนปึกผมรูปหงส์พลันยิงทะลุหัวของนางปราภฏเป็นรู เลือด เห็นเลือดที่ลอยวนขึ้นมาในน้ำทะเล

กงซุนเซียนเอ้อสองตาเบิกโพลง ร่างของนางค่อยๆ ทრุดลง นางไม่นึกไม่ฝันเลยว่าถึงกับมีคนหาญกล้าลงมือสังหาร นางได้!

“เจ้าผู้เยาว์...” เมื่อผู้ติดตามของกงซุนเซียนเอ้อได้สติ กลับมา ด้วยความตกใจทั้งหมดร้องเสียงดังออกมาพร้อมกับพุ่งเข้า หาหลี่ซีเย

“โห้ว...” ในขณะนี้ บรรพบุรุษมารณลามเกราะคำราม เสียงดัง อ้าปากจัดการกลืนกินผู้ติดตามที่บุกเข้ามาทั้งหมดลงท้อง ไป

ในเวลานี้ทั่วทั้งป่าปะการัง เจียบกริบ บรรดาผู้บำเพ็ญ
ตนทั้งหมดต่างถูกสยบเอาไว้จนต้องมองหน้ากันและกัน ก่อนหน้านี้
ไม่นาน หลี่ชี่เย่เพียงจะเข่นฆ่าปลาทะเลกว้างไพศาลไป เวลานี้ก็
สังหารกงซุนเซียนเอ้ออีก

นี่ไม่เพียงล่วงเกินต่อเผ่าทะเลกว้างไพศาลเท่านั้น
แม้แต่ราชวงศ์จรมบาดาลที่เป็นหนึ่งในพิสุทธิ์นิรันดรสีสายก็ล่วงเกิน
ด้วย ช่างอหังการและยโสยิ่งนัก

ครั้นนักพรตหลินน้อยและเหยียนหยางหลงเห็นหลี่ชี่เย่
สังหารกงซุนเซียนเอ้อในบัดดล ต่างก็มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป
โดยเฉพาะนักพรตหลินน้อยถึงกับสะท้อนภายในใจ เขานึกไม่ถึงว่า
ผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้จะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้!

ตอนที่ 1202 เรืออิสระ

หลี่ซีเย่ชี้คร้านจะไปสนใจพวกนั้น ควบคุมบรรพบุรุษ มารณลามเกราะร้องออกไปว่า “ไป...” ขาดคำบรรพบุรุษมารณลาม เกราะคำรามเสียงดังออกมา พลันพุ่งตรงไปยังหุบเขาทะเลไม่มี สิ้นสุด เพียงพริบตาเดียวเท่านั้นก็หายเข้าไปภายในหุบเขาทะเลไม่มี สิ้นสุดที่มีดสนิททันที

“เขาจะทำอะไรของเขานะ?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ หลายคนได้สติและพึมพำออกมา

เย่เถวและเถิงฉีเหวินสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าเองก็ไม่ แน่ใจนัก ไม่ว่าจะอาจารย์จะทำอะไรหาใช้สิ่งที่ท่านกับข้าสามารถ คาดเดาได้ บางทีอาจเกี่ยวข้องกับกระสวยเจาะสมุทร เท็จจริง อย่างไม่รู้อะไรให้พบกับอาจารย์ก็จะทราบเอง”

เถิงฉีเหวินเคยได้อ่านบันทึกลับที่บันทึกเกี่ยวกับบรรพ บุรุษมารณลามเกราะที่อยู่ในเมืองเกาวัลย์ฟ้า แต่ความลึกลับฟ้าพิสดาร ที่เกี่ยวข้องหาใช้สิ่งที่เขาสามารถรู้ได้

หลี่ซีเย่ขับเคลื่อนบรรพบุรุษมารณลามเกราะมุ่งไปยัง
ส่วนที่ลึกที่สุดของหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด ซึ่งหุบเขาทะเลลึกไม่มี
สิ้นสุดมีความลึกมากจนไม่สามารถประเมินได้ กระทั่งมีผู้กล่าวว่า
มันไร้ที่สิ้นสุด ดังนั้นจึงไม่มีใครรู้ว่าส่วนที่ลึกที่สุดของหุบเขาทะเล
ลึกไม่มีสิ้นสุดที่แท้จริงอยู่ตรงไหน

บรรพบุรุษมารณลามเกราะอาศัยความเร็วที่สูงที่สุดพุ่ง
ไปยังหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด หลังจากแหวกว่ายอยู่เป็น
เวลานานมาก สุดท้าย “ปัง” มันได้พุ่งหน้าผาไปแถบหนึ่ง จากนั้น
พุ่งตัวเข้าไป

“ซ่าา...” ในขณะนี้ บรรพบุรุษมารณลามเกราะเหมือน
ได้พุ่งขึ้นจากทะเลขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างนั้น

เวลานี้ คล้ายตั้งบรรพบุรุษมารณลามเกราะเหมือนได้
เข้าไปยังอีกมิติ ที่ตรงนี้เงียบสงบ ไม่มีดวงดาว ไม่มีตะวันจันทร์รา มี
เพียงความว่างเปล่าเยือกเย็น ไม่มีแม้กระทั่งกาลเวลา เหมือนว่าที่
ตรงนี้เป็นสถานที่สำหรับเนรเทศชั่วนิรันดร์

ท่ามกลางความว่างเปล่าที่เยือกเย็นมีกระสวยทะเล
ขนาดยักษ์ลำหนึ่งจอดอยู่ มันคือเรือบินที่สามารถวิ่งไปทุกที่ใน
ทะเลได้อย่างอิสระ

ลำเรือของกระสวยยักษ์ลำนี้ออกเป็นสีทองแดง
เหมือนว่าจะถูกสร้างขึ้นมาจากทองแดงทั้งลำ ดูไม่ออกว่าเรือ
กระสวยลำนี้ได้มาจอดสงบนิ่งอยู่ตรงนี้เป็นเวลานานเท่าไรแล้ว ลำ
เรือทั้งลำปรากฏเป็นสนิมทองแดงสีเขียวขึ้นมา

กระสวยยักษ์ลำนี้เหมือนเป็นชิ้นเดียวกันทั้งหมด
ด้านข้างกระสวยมีประตูอยู่ด้านละสองประตู ประตูทั้งสี่บานเหมือน
เกิดจากการแกะสลัก บนประตูได้สลักอักขระยันต์โบราณและตรา
สัญลักษณ์โบราณเอาไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งดูไม่ออกว่าอักขระ
ยันต์และสัญลักษณ์โบราณเหล่านี้หมายถึงอะไร

นอกจากบานประตูทั้งสี่ที่ถูกแกะสลักเอาไว้บนตัวของ
กระสวยเรือแล้วก็ไม่มียังสิ่งอื่นใดอีกเลย

กระสวยโบราณลำนี้ ไม่ว่าจะมองจากมุมใดก็ตาม ก็ไม่
เห็นมีอะไรที่โดดเด่นเป็นพิเศษ

หลี่ซีเยกลับถูกกระสวยลำนี้ดึงดูดเอาไว้ สายตาของเขาจ้องมองไปที่กระสวยเรือลำนี้อย่างไม่ลดละ หลังจากจ้องมองดูอยู่ครู่ใหญ่ เขาอดที่จะพึมพำออกมาไม่ได้ว่า “เรืออิสระนะเรืออิสระ ผู้คนในหล้าไหหนเลยจะรู้ถึงคุณค่าของเจ้า มีเพียงคนที่ไม่รู้คุณค่าของเจ้าเท่านั้นที่เรียกเจ้าว่ากระสวยเจาะสมุทร!”

ในแดนวิญญานสวรรค์มีผู้ที่เคยเห็นกระสวยเจาะสมุทรลำนี้ที่อยู่ตรงหน้ามาแล้ว อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้ปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวเท่านั้น มีคนที่แดนวิญญานสวรรค์ได้ตั้งชื่อมันว่า “กระสวยเจาะสมุทร”

ชื่อนี้ต้องการสื่อความหมายว่า กระสวยลำนี้สามารถเจาะทะลุเข้าไปภายในหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดได้ ส่วนจะเป็นความจริงหรือไม่นั้นไม่มีใครทราบ

แต่ทว่า หลี่ซีเยกลับรู้ว่ากระสวยเรือลำนี้มีชื่อจริงว่า... เรืออิสระ! กระสวยเรือลำนี้ได้ซ่อนความลับที่ยิ่งใหญ่เอาไว้ เป็นความลับที่เกี่ยวกับเผ่าพันธุ์ยุคดึกดำบรรพ์

“ไปเถอะ ลากมันออกมา ข้าต้องการเปิดประตูของมัน” หลี่ซีเยเร่งให้บรรพบุรุษมารณลามเกราะลงมือ

บรรพบุรุษมารฉลามเกราะว่ายเข้าไปอยู่ด้านหน้าของ กระสวยเรือ เวลานี้แผ่นเกราะบนตัวของมันส่งเสียงดังกังตึงตึง แผ่นเกราะบนตัวของมันกลับปรากฏเป็นหลักกฎเกณฑ์เป็นข้อๆ ขึ้นมา

หลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อพลันถักทอเข้าด้วยกันจน กลายเป็นโซ่ขนาดยักษ์สองเส้น จากนั้นโซ่ทั้งสองได้เข้าไปผูกติด กับเรืออิสระนั้น

“เอี้ยด... เอี้ยด... เอี้ยด...” ในเวลานี้ บรรพบุรุษมาร ฉลามเกราะได้ลากเรืออิสระเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ดูเหมือนเรืออิสระ จะมีน้ำหนักค่อนข้างมาก จากการลากจูงของบรรพบุรุษมารฉลาม เกราะทำให้เกิดเสียงวัตถุเคลื่อนที่ออกมา

บรรพบุรุษมารฉลามเกราะลากเรืออิสระเคลื่อนที่ไปได้ ซ้ำมาก แต่ว่าหลิชิเย่ไม่รีบ เขามีความอดทนที่จะรอคอย ความจริง แล้ว เรื่องนี้โซ่จะเพิ่งเคยเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

ในอดีต หลิชิเย่เคยแอบดูจนรู้ความลับเกี่ยวกับบรรพ บุรุษมารฉลามเกราะ รู้ถึงความเป็นมาของเรื่องราวต่างๆ ดังนั้น การปรากฏตัวของเรืออิสระ หรือสิ่งที่ผู้คนในแดนวิญญานสวรรค์

เรียกว่ากระสวยเจาะสมุทรนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะหลี่ซิเยออาศัย
บรรพบุรุษมารณลามเกราะเป็นผู้ลากมันออกมา

บรรพบุรุษมารณลามเกราะไซ้จะเป็นเพียงปลาฉลามตัว
หนึ่งเท่านั้น แต่มันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกสะกดเอาไว้ ด้วยเหตุนี้มันจึง
สามารถพรางตัวในปลาเข็มเงินได้

แน่นอนที่สุด การปรากฏตัวของเรืออิสระจะต้องอาศัย
บรรพบุรุษมารณลามเกราะเท่านั้นที่ลากมันออกมาได้ เนื่องจาก
บรรพบุรุษมารณลามเกราะคือสิ่งที่ดำรงอยู่เพื่อการนี้โดยเฉพาะ

“แวงค์...” ในที่สุด บรรพบุรุษมารณลามเกราะก็
สามารถลากเอาเรืออิสระออกมาจากความว่างเปล่าที่เยือกเย็นนั้น
ได้ยินเสียงน้ำที่ดัง “ซ่าา...” เรืออิสระถูกบรรพบุรุษมารณลาม
เกราะลากเข้าไปอยู่ในหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดแล้ว

เวลานี้เรืออิสระลอยอยู่ท่ามกลางน้ำทะเล คนทั่วไปเมื่อ
ยืนอยู่ข้างเรืออิสระจะไม่รู้สึกอะไร แต่หลี่ซิเยกลับมีความรู้สึกไว
สามารถรับรู้ได้ถึงพลังเป็นสายมุดเข้าไปภายในเรืออิสระ ดู
เหมือนว่าพลังที่ว่ามาจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดอย่างนั้น

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้ลู่บเบาๆ ที่หัวของบรรพบุรุษมาร
ฉลามเกราะ เอาหลักกฎเกณฑ์สองสายที่ตึงกับหนดเนื้อของมัน
ออก พุดด้วยความรู้สึกทอดถอนใจว่า “ไปเถอะ บางทีเจ้าอาจรอ
คอยจนวันนั้นมาถึง หากวันนั้นมาถึงเจ้ายังคงมีโอกาสทำลายตรา
ประทับที่ผนึกเอาไว้ได้ กลับคืนสู่ร่างเดิมของเจ้า หากวันนั้นมาถึง
จริงๆ ข้าอยากจะได้เห็นเจ้าขณะที่ลากเรืออิสระพุ่งขึ้นท้องฟ้า ไปยัง
สถานที่ที่เจ้าต้องการจะไป!”

“โห้ว...” บรรพบุรุษมารฉลามเกราะคำรามเสียงดังใส่ห
ลี่ยีเอ ดูเหมือนมันจะไม่ค่อยพอใจกับการที่ต้องถูกหลี่ยีเอบังคับให้
ทำงาน แต่มันไม่ได้โถมตีหลี่ยีเอ เพียงสะบัดหางยักษ์ของมันพลัน
พุ่งเข้าไปภายในบริเวณที่ลึกที่สุดของหุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุด
พริบตาเดียวก็หายไ้ไปอย่างไร้ร่องรอย

เวลานี้ เรืออิสระค่อยๆ ลอยตัวขึ้น มันไม่เพียงแค
ลอยตัวขึ้นเท่านั้น ยังลอยขึ้นไปด้วยเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วย ด้วย
ความเร็วที่ไม่มาก

เรืออิสระเคลื่อนที่ไปข้างหน้า เส้นทางที่มันเคลื่อนไป
ยังคงไปตามหุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุด เหมือนที่เส้นทางกา
เคลื่อนที่ของมันได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว จึงได้แต่เคลื่อนที่ไปตาม
หุบเขาทะเลลึกไม่สิ้นสุด

หลี่ซีเย่เพียงยืนมองเรืออิสระที่ค่อยๆ ลอยขึ้น พร้อมกับเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างช้าๆ โดยไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับมัน เนื่องจากรู้ว่าต่อให้ไปยุ่งเกี่ยวกับมันก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่สามารถทำอะไรได้อยู่แล้ว ต่อให้มีความแข็งแกร่งแค่ไหนก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขเส้นทางการเดินเรือได้ เนื่องจากมันมีความสัมพันธ์กับหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดอย่างลึกซึ้ง

เว้นแต่คนผู้นั้นจะต้องมีความแข็งแกร่งมากถึงขั้นเคลื่อนย้ายหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดได้ มิฉะนั้นแล้วก็จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเส้นทางการเดินเรือของเรืออิสระได้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ต่อให้สามารถคว้าดวงดาว กลั่นสุริยันจันทราได้ ก็ไม่สามารถเคลื่อนย้ายหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

หุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดใช้ว่าจะเป็นเพียงหุบเขาทะเลลึกธรรมดาๆ เท่านั้น

หลี่ซีเย่มองดูเรืออิสระที่เคลื่อนตัวไปอย่างช้าๆ หันหลังพุ่งตัวขึ้นจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดโดยไม่รออีกต่อไป

หลี่ซีเย่ไปจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดเพื่อไปสมทบกับเถิงฉีเหวินและเย่เถว

เมื่อเถิงฉีเหวินและเย่เถวเห็นหลี่ซีเย่กลับมาอย่างปลอดภัย พวกเขาทั้งสองคนต่างรู้สึกโล่งอก

เมื่อเย่เถวเห็นหลี่ซีเย่กลับมาเพียงลำพังคนเดียว จึงอดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ว่า “คุณชาย แล้วบรรพบุรุษมารณลามเคราะห์ไปไหนแล้วล่ะ?”

หลี่ซีเย่หัวเราะ กล่าวว่า “ได้จากไปแล้ว มันมาจากไหนก็กลับไปที่นี่”

เถิงฉีเหวินและเย่เถวต่างสบตากัน พวกเขาต่างรู้สึกสงสัย ลงแรงไปมากขนาดนี้กว่าจะจับตัวบรรพบุรุษมารณลามเคราะห์มาได้ เวลานี้กลับปล่อยมันไป พวกเขาต่างไม่รู้ว่าหลี่ซีเย่ทำเพื่ออะไร

“อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเข้าใจเอง” หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวกับพวกเขาสองคนว่า “เอาล่ะ พวกเราจะกลับไปที่นี่ที่หาดทรายตื่นชั่วครว ขำรับปากตาเด๋มาทานตะวันว่าจะถ่ายทอดบางอย่างกับ

เจ้า เย่ถูกลับไปถามตาเต๋มาของพวกเจ้า ข้าจะได้พบกับบรรพบุรุษ
วาฬเมื่อไร”

พูดจบ หลี่ชีย่เอ้ออกเดินไปทันที เย่ถูและเถิงฉีเหวินรีบ
ตามไปติดๆ

“นั่นมันอะไร...” หลายวันต่อมา ผู้บำเพ็ญตนจำนวน
มากต่างวุ่นวายอยู่กับการจับปลาเข็มเงิน เนื่องจากปลาเข็มเงินที่
ออกมาจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุดมันช่างมากมายเหลือเกิน
เหมือนว่าจับอย่างไรก็ไม่รู้จักหมดเสียที และด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้
ปลาเข็มเงินไม่ได้ล้าค่ามากขนาดนั้น

และแล้ววันนี้เอง ขณะที่ผู้คนจำนวนมากยังคงจับปลา
เข็มเงินกันอยู่นั้น แต่ในเวลาตัวเอง บริเวณหุบเขาทะเลลึกไม่มี
สิ้นสุดปรากฏเงาขนาดยักษ์ค่อยๆ ปรากฏลอยขึ้นมา กระสวย
ขนาดยักษ์ลำหนึ่งได้ลอยขึ้นมาจากหุบเขาทะเลลึกไม่มีสิ้นสุด
อย่างช้าๆ และเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ด้วย

หลายคนต่างยุติกิจกรรมของตน หลายคนล่องมอง
กระสวยลำยักษ์นี้ด้วยความตะลึง

“นี่มันคืออะไรกันแน่...” หลายคนมองเห็นกระสวย
ขนาดยักษ์นี้แล้วต้องรู้สึกงงงัน

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่กำลังจับปลาเข็มเงินอยู่เรียกได้
ว่าไม่มีระดับผู้ยิ่งใหญ่อะไร ส่วนใหญ่ก็จะเป็นศิษย์ระดับทั่วไปของ
สำนักใหญ่ หรือไม่ก็เป็นผู้บำเพ็ญตนสำนักขนาดเล็ก กระทั่งเป็นผู้
บำเพ็ญตนไร้สังกัด เมื่อพวกเขามองเห็นกระสวยขนาดยักษ์ลำนี้
จึงไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่

“กระสวยเจาะสมุทร...” ในที่สุด ได้มีผู้บำเพ็ญตนเฒ่า
ที่ลองมองกระสวยยักษ์ลำนี้อยู่เป็นเวลานานมาก ร้องออกมาด้วยความ
ตกใจ กล่าวว่า “มันคือกระสวยเจาะสมุทร กระสวยเจ้าสมุทร
ที่อยู่ในตำนาน มันปรากฏตัวอีกแล้ว!”

“กระสวยเจาะสมุทร มันคืออะไรกันแน่?” ผู้บำเพ็ญตน
ที่ได้ยินผู้บำเพ็ญตนเฒ่าร้องออกมาด้วยความตกใจยังคงงงงันอยู่ดี
พวกเขากระทั่งไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงล่วงรู้
ความลับของมันอีกเลย

“ตามตำนานเล่าว่า เป็นกระสวยเจาะสมุทรที่สามารถ
ไปยังเขตวิญญานชำระได้!” สิ่ง que ผู้บำเพ็ญตนเฒ่าผู้นี้รู้มากก็มี

จำกัด เขาพิมพ์ออกมาว่า “เล่าลือกันว่าหลายยุคหลายสมัยกว่า
มันจะปรากฏตัวสักครั้งหนึ่ง สามารถอาศัยมันเข้าไปยังเขต
วิญญาณชำระได้!”

“กระสวยเจาะสมุทร เขตวิญญาณชำระ!” ทั้งนักพรต
หลินน้อยและเหยียนหยางหลงที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดใหญ่
เมื่อได้ยินคำพูดของผู้บำเพ็ญตนแต่มาพลันมีสีหน้าที่แปร
เปลี่ยนไป ในที่สุดพวกเขา ก็รู้แล้วว่ากระสวยขนาดยักษ์ลำที่อยู่
ตรงหน้าคืออะไร

นักพรตหลินน้อยและเหยียนหยางหลงหันหลังจากไป
ทันที พวกเขาต้องรีบส่งข่าวให้กับสำนักของตน พวกเขาต้องให้
สำนักของตนรู้ข่าวการปรากฏตัวของกระสวยเจาะสมุทร